CỬU NGUYỆT HI

Thiên kim đại chiến

Mộc Lam dịch

Tác phẩm: Thiên Kim Đại Chiến

Tác giả: Cửu Nguyệt Hi

Công ty phát hành: Bách Việt

Nhà xuất bản: NXB Văn Học

Trọng lượng vận chuyển (gram): 1100

Kích thước: 14.5 x 20.5 cm

Ngày xuất bản: 03-2016

Đăng: migianttt

Nguồn: wattpad.com

https://thuviensach.vn

Tạo eBook: Đào Tiểu Vũ eBook – www.dtv-ebook.com

Giới thiệu:

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

https://thuviensach.vn

Chương 22
Chương 23
Chương 24
Chương 25
Chương 26
Chương 27
Chương 28
Chương 29
Chương 30
Chương 31
Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38
Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43
Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47

https://thuviensach.vn

Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59
Chương 60
Chương 61
Chương 62
Chương 63
Chương 64
Chương 65
Chương 66
Chương 67
Chương 68
Chương 69
Chương 70
Ngoại truyện 1: Trạch gia
Ngoại truyện 2: Trạch gia và chuyện bầu bí
Ngoại truyện 3: Việt Trạch

https://thuviensach.vn

Ngoại truyện 4: Lạc Gia
Ngoại truyện 5: Màn kịch nhỏ
Lời tác giả

Giới thiệu:

"Tình yêu chính là một cuộc gặp gỡ

Thời điểm không quan trọng, cho dù lúc đó bạn thê thảm, trơ trọi đến nhường nào.

Thân phận không quan trọng, cho dù lúc đó bạn có tự ti hèn kém đến bao nhiêu.

Tính cách không quan trọng, cho dù lúc đó bạn ngang ngược xấu xa đến cỡ nào.

Khi Nghê Gia gặp gỡ Việt Trạch, đó chính là lúc tình yêu gõ cửa."

Chương 1

Type & Beta: Lâm Nhược

Nghê Gia mở mắt mà đầu đau như búa bổ, sợ phát khiếp vì cảnh tượng trước mắt. Cô nhớ rằng mình đã nhảy từ tòa nhà cao năm mươi chín tầng xuống chứ không phải đang tham gia buổi tiệc thác loạn trước mặt.

Theo lý thuyết, giờ cô hẳn phải nát như cái bánh thịt mới đúng chứ không phải đang nằm úp sấp trên bàn như thế này.

Đèn thủy tinh, rèm lụa mỏng, cửa sổ sát bàn, sofa trắng, rượu champagne, ly đế cao... Nghê Gia vội vã rời khỏi bàn, liếc sang mấy cô ả đang mơ màng bên cạnh, chạy một mạch đến phòng gửi đồ mà không hề quay đầu lại.

https://thuviensach.vn

Cô vừa nhìn đã thấy ngay tủ đồ đính tên "Nghê Gia", liền mặc quần áo, nhấc chiếc túi xách lạ hoắc và cổ lỗ rồi vội vã rời khỏi. Cô ngờ vực bước vào thang máy, cảm thấy lạ lùng. Tại sao cô lại có cảm giác quen thuộc với tất cả những thứ ban nãy? Hơn nữa, Hermès1 ra loại túi xách cổ lỗ sĩ này từ bao giờ thế?

(1) Một nhãn hiệu thời trang cao cấp và lâu đời bậc nhất nước Pháp, được thành lập vào năm 1837 bởi Thierry Hermès.

Liệu cô có cầm nhầm không nhỉ? Nghê Gia lục lọi xem thử, khi nhìn thấy chiếc Iphone5 màu đen trong túi thì giật nảy mình. Đây là loại điện thoại cô dùng lúc đại học mà, sao lại thế này? Mở màn hình lên, Nghê Gia lại giật mình thêm một lần nữa. Năm 2013?

Trời! Chẳng lẽ, cô - hai mươi chín tuổi của năm 2023, nhảy từ cao ốc xuống lại trở thành cô - mười chín tuổi của năm 2013?

Hóa ra là vậy. Chẳng trách lại quen thuộc nhường ấy.

Đúng thế, năm 2013 - mười năm về trước, cô bị Mạc Doãn Nhi lừa tham gia một bữa tiệc, rồi thất thân. Nghê Gia bất chấp mình đang ở trong thang máy, vội vã sờ thử toàn thân, không thấy đau đớn gì, xem ra việc buồn nôn đó chưa từng xảy ra.

Nghê Gia ngắm nhìn hình bóng mình trong gương, khuôn mặt ngây ngô này, ngay cả lớp trang điểm đậm cũng không che được nét non nớt, không phải cô của tuổi mười chín thì là ai? Cô mở di động, ngón cái với móng tay sơn đỏ tươi nhẹ nhàng lướt trên màn hình, từng cái tên trong danh bạ trượt đi như nước chảy. Ánh sáng của màn hình hắt vào đôi mắt trong veo ngờ ngợ của cô đầy nhức nhối.

Đôi môi thoa son đỏ thắm lạnh nhạt cong lên: A, các bạn thân mến, tôi đã về rồi đây! Nghê Gia lấy thẻ phòng trong túi ra, tìm phòng mình rồi bắt đầu thu dọn đồ đạc, cô phải quay lại Bắc Kinh ngay bây giờ. Cô nhớ, cuộc sống của mình bắt đầu bị hủy diệt tại thời điểm này.

https://thuviensach.vn

Gia tộc diệt vong, bán mình cầu vinh, mất sạch tôn nghiêm...

Bị đẩy đến bước đường cùng, trong khoảnh khắc rơi từ sân thượng xuống, cô từng nghĩ, nếu được sống lại một lần, cô nhất định sẽ thay đổi vận mệnh gia tộc và bản thân mình. Cô lại đột nhiên run lẩy bẩy, lúc cô nhảy lầu còn là do cơn nghiện nên thần trí không tỉnh táo. Cô cuống quýt kéo tay áo, tỉ mẩn nhìn vài lần, không có vết kim!

Trái tim đập loạn xạ giờ mới dần chậm lại, cô căng thẳng quá rồi, việc nghiện ngập phải vài năm nữa mới có. Haizz, trước kia tuy cô ngang ngược càn quấy, hại người khác nhiều, song cũng không khiến chúng dùng cách mất hết nhân tính là tiêm thuốc này để đối phó cô. Bị giam trong nhà kho dơ dáy tối om, một tháng trời liên tục bị tiêm thuốc phiện quá liều, những ngày tuyệt vọng đau đớn tới mức hủy trời diệt đất kia, dẫu có sống lại bao nhiêu lần cô cũng không tài quên nổi. Mỗi lần lên cơn nghiện là một lần khổ sở, muốn sống không được muốn chết không xong, bây giờ nghĩ lại, cô cảm thấy được sống lại sạch sẽ khỏe mạnh đã rất may mắn rồi. Cô không muốn sống cuộc đời của kiếp trước thêm một lần nào nữa.

Ngồi máy bay cá nhân rời khỏi Thượng Hải, Nghê Gia mệt không mở nổi mắt, nhưng trong lòng lại rối bời không thể ngủ yên, cho dù chỉ là gà gật chốc lát cũng không thể. Cô nhớ lại kiếp sống ngắn ngủi của mình, hai mươi chín năm. Ôi, Nghê Gia, mày đã phá hoại đời mày thế nào vậy?

Hai mươi chín năm, một đoạn mười tám năm, một đoạn mười một năm.

Mười tám năm đầu, Nghê Gia được tên là Mạc Doãn Chi, là một đứa bé nghèo khổ mồ côi cha mẹ được mẹ là Mạc Mặc nuôi nấng. Lúc đó, cô và Tống Nghiên Nhi giàu có là bạn. Tống Nghiên Nhi là con gái rượu độc nhất của nhà họ Tống, được mọi người cưng chiều từ bé, luôn được các nữ sinh khác ngưỡng mộ. Cô gái có điều kiện tốt như vậy lại rất tốt bụng, chân thành hiền hòa với tất cả mọi người. Tuy Nghê Gia thi thoảng cũng ghen tị với sự may mắn của cô bạn, nhưng cô thật sự yêu quý tấm lòng lương thiện của Tống Nghiên Nhi. Hơn nữa cô cũng hiểu rất rõ rằng mình mãi mãi chỉ đóng vai người bạn của nữ chính trong phim truyền hình.

https://thuviensach.vn

Cô gái nào cũng có giấc mơ công chúa, nhưng không phải cô gái nào cũng có thể làm công chúa.

Tống Nghiên Nhi còn có một cô bạn thân Mạc Doãn Nhi khác (khi ấy, cô ả vẫn còn mang tên Nghê Gia, vẫn còn là cháu gái cả của nhà họ Nghê danh gia vọng tộc). Từ ngày đầu tiên biết Mạc Doãn Nhi, Nghê Gia đã không ưa được tính nết của cô ả. Hai người vừa nhìn nhau đã thấy gai mắt, tranh giành cấu xé đủ kiểu.

Mãi cho đến một ngày, chuyện con thật con giả cẩu huyết đã rơi vào người Nghê Gia và Mạc Doãn Nhi. Nghĩ tới Mạc Doãn Nhi tu hú chiếm chỗ chim khách, hưởng thụ đãi ngộ con cháu nhà học Nghê mười tám năm qua, sự chán ghét của Nghê Gia đối với cô ả đã thăng cấp thành thù hận. Khốn nỗi Mạc Doãn Nhi trời sinh tốt số. Sau khi bị đánh hiện nguyên hình, ả vẫn là cô gái hoàn hảo trong lòng bà mẹ Trương Lan nhà họ Nghê. Thậm chí, em trai sinh đôi Nghê Lạc biết cô ả không phải chị ruột còn yêu ả say đắm nữa.

Mạc Doãn Nhi vừa mất đi cái danh tiểu thư nhà họ Nghê thì đã lại trở thành cô hai nhà họ Tống nhờ cuộc hôn nhân giữa Mạc Mặc và cha của Tống Nghiên Nhi. May mắn hơn nữa chính là cuộc sống quý tộc mười tám năm đã khiến ả trở thành một thục nữ từ trong ra ngoài, khiến Ninh Cẩm Niên - cậu chủ nhà họ Ninh trúng tiếng sét ái tình, nguyện yêu thương cô ả trọn kiếp. Ả cao sang quyền quý, khí chất thanh nhã, tuy không được các chị em quý mến song lại nhận vô số yêu chiều từ cánh đàn ông. Chỉ cần là người cô ả vừa ý, anh chàng đó chắc cũng quỳ mọp dưới gấu váy hồng1 mất.

(1) Nguyên văn là "quỳ dưới váy thạch lựu", là loại váy các cô gái trẻ thời Đường rất chuộng. Câu này bắt nguồn từ tích Đường Minh Hoàng lệnh cho bá quan văn võ, phàm gặp Dương quý phi đều phải quỳ xuống hành lễ, không quỳ sẽ mang tội khi quân. Sau này tích này để chỉ sự tôn thờ phụ nữ.

Còn Nghê Gia quay về với địa vị của mình thì đúng là trời sinh mang kiếp bia đỡ đạn. Cô lăn lộn dưới đáy xã hội mười tám năm, thói quen không nho nhã đã ăn sâu vào máu, giờ rất khó hòa nhập với vị trí xã hội thượng lưu của Nghê gia.

https://thuviensach.vn

Trong bữa tiệc sinh nhật hai mươi tuổi, Nghê Gia không biết đi giày cao gót, không biết dùng dao dĩa, không hiểu lễ nghi bàn tiệc, không biết khiêu vũ giao lưu. Còn Mạc Doãn Chi thì khí chất tao nhã, thu hút ánh mắt của mọi gã đàn ông ở đó. Mà Ninh Cẩn Niên, người đàn ông tuyệt vời, vào chính giờ phút này trúng tiếng sét ái tình với Mạc Doãn Nhi, từ đó trở đi không rời không bỏ.

Giờ Nghê Gia mới biết, rốt cuộc cô đã đánh mất điều gì suốt mười tám năm nay. Cô đánh mất sự giáo dục, cách tu dưỡng. Tất cả những gì họ Nghê hun đúc nên, khí chất và vẻ đẹp toát ra trên người Mạc Doãn Nhi, đáng lẽ điều phải là của cô! Mười tám năm nay, cô chỉ biết trốn đông tránh tây, khua môi múa mép, gian lận đảo điên, dùng mọi thủ đoạn để mưu sinh. Đáng lẽ cô đã không cần phải là người như vậy.

Từ đó Nghê Gia vừa thúc ép mình dành thêm thời gian học đủ các môn, vừa đối chọi với Mạc Doãn Nhi lợi dụng chơi bời, cô bắt đầu điên cuồng trả thù mà không đếm xỉa tới bất cứ điều gì. Nhưng đối thủ lại là Mạc Doãn Chi vạn người mê, ả luôn luôn có các anh chàng ra tay cứu giúp, ngay cả bạn của Nghê Gia là Tống Nghiên Nhi cũng nghiêng về phía Mạc Doãn Nhi. Thậm chí đến em trai Nghê Lạc cũng trồng cây si cô ả.

Sau này, sản nghiệp của nhà học Nghê mất sạch dưới tay Nghê Lạc đã không chí tiến thủ còn phong lưu thành thói, và Nghê Gia vì trả thù mà kéo theo một đống kẻ thù.

Kết cục, nhà họ Nghê tan nhà nát cửa.

Nghê Lạc vì luôn bị lời ngon ngọt của Mạc Doãn chi dỗ dành, cho rằng cô ả thật lòng yêu mình vất vả theo đuổi tán tỉnh cô ả nên bị Ninh Cẩm Niên căm ghét. Sau đó vì Tống Nghiên Nhi bất cẩn lộ ra việc chị gái bị tiêm thuốc, cậu chạy đến tìm Ninh Cẩm Niên báo thù, rồi bị bắn chết.

Trên máy bay, Nghê Gia mơ màng nhớ lại, khốn khổ đến mức không kiềm chế nổi thét lên chói tai Vài tiếng sau, máy bay đáp xuống phía sau núi nhà tổ họ Nghê. Nghê Gia từ chối lên xe, khép chặt vạt áo gió phong phanh đi

https://thuviensach.vn

bộ về, gió đêm trong núi mát mẻ thanh vắng. Đầu óc cô ngây ngấy sốt, giờ cô cần tỉnh táo và bình tĩnh lại.

Những oán hận trước kia dù là vô căn cứ hay có nguyên nhân, thì sau khi sống lại cô cũng khó có thể dễ dàng kiểm soát những tình cảm mãnh liệt đó. Nhưng cô cũng thừa hiểu, việc quan trọng trước mắt vẫn là bảo vệ gia tộc này. Cô không cam lòng để nhà họ Nghê bị hủy trong tay em trai mình. Tuy cô chỉ sống trong nhà học Nghê mười một năm, tình cảm mọi người dành cho Mạc Doãn Chi sâu sắc hơn dành cho cô, nhưng máu mủ ruột rà vẫn không thể xóa nhòa. Nếu muốn cứu vãn số phận gia tộc, người đầu tiên cần thay đổi đó chính là em trai Nghê Lạc, và thứ hai là bản thân cô.

Làm thế nào để biến một cậu trai cặn bã từ đầu đến chân thành một người đàn ông có trách nhiệm biết gánh vác? Làm cách nào để biến bản thân từ một đứa dốt nát lú lẫn đầu óc vì ganh ghét thành một tiểu thư danh gia vọng tộc không quay quanh người khác mà chỉ tập trung lột xác cho mình?

==========

Chương 2

Type: Recca

Nhà tổ họ Nghê được xây dựng từ kế kỷ trước, kết hợp giữa gác lửng Trung Quốc và nhà lầu phương Tây, đã tu sửa nhiều lần nhưng vẫn luôn duy trì phong vị cổ kính ban đầu. Năm 2021, vì tranh đoạt cổ phiếu của Vận tải Hoa thị, Nghê Gia và Nghê Lạc đã bán đứt toà nhà cổ này cùng với nông trường sau núi và cả trăm mẫu đất rừng nhưng cuối cùng vẫn thất bại. Cụ ông cụ bà, ông nội bà nội, bố và toàn thể gia tộc được chôn cả trong lăng mộ sau núi. Lúc đó, hai người đã cùng đường bí lối đến mức nào mà phải bán mảnh đất này đi?

Người sống không thể sống tiếp, mà người chết cũng chết không yên.

Phòng ngủ phía nam tầng một lấp loáng ánh đèn, đó là phòng của bà nội. Nghê Gia chuẩn bị đi vào, chợt nghe giọng của mẹ Trương Lan: "Mẹ, cứ

https://thuviensach.vn

giao việc của tập đoàn cho con quản lý đi. Mẹ không được khoẻ, Lạc Lạc còn nhỏ không hiểu chuyện, về phần Doãn Nhi, con bé vẫn chưa ...".

"Doãn Nhi cái gì? Nó đã sửa lại tên thành Nghê Gia rồi." Giọng bà nội vừa trầm thấp vừa vững vàng, không giận mà vẫn có uy.

Trương Lan cười xấu hổ: "Con nhất thời quen miệng".

Bà nội vẫn lạnh như tiền: "Chị không cần quan tâm đến việc của tập đoàn. Chị có nhiều ý tưởng như thế, chi bằng vun đắp tình cảm với Gia Gia nhiều hơn đi. Con bé chịu khổ mười tám năm bên ngoài, để con bé sẻ nhép tạp chủng của phường đào kép kia chiếm tổ phượng hoàng những mười tám năm".

Trương Lan và Mạc Mặc đều là ngôi sao của những năm đầu thập niên chín mươi, nghĩa tình phải nói là vô cùng chan chứa. Trương Lan nghe xong lời mẹ chồng nói, cảm thấy hết sức oan uổng, Mạc Mặc cũng chỉ bế nhầm con thôi, hơn nữa, nhà họ Nghê nuôi Mạc Doãn Nhi bao năm như thế, sao lại là con sẻ nhép tạp chủng được? Nhưng thị cũng không tiện tranh luận, vội thoái thác trách nhiệm: "Mẹ, Doãn, à không, con bé Gia Gia cũng lập dị lắm. Ngày nào cũng cãi nhau với Lạc Lạc thì thôi con cũng mặc, nhưng nó không thích trò chuyện với con. Con ... con thật sự không biết phải vun đắp tình cảm với nó thế nào cả".

"Sao chị không tự mình nhìn lại mình xem hàng ngày chị làm những gì?" Bà cụ dộng cây gậy xuống sàn gỗ. "Sau khi Mạc Doãn Nhi đi, một ngày chị gọi điện thoại cho nó hơn ba tiếng đồng hồ. Chị tưởng Gia Gia điếc rồi hay sao? Còn nữa, cứ dăm ba hôm nó lại chạy sang bên này làm gì? Vừa đến là kéo chị với Lạc Lạc chơi đùa cả ngày, gạt Gia Gia sang một bên, Hôm ấy tôi thấy Gia Gia đứng trong xó, nom còn thận trọng khép nép hơn người ở, tôi đau lòng, còn chị, lòng dạ chị làm bằng gì hả?"

"Tôi cho chị hay", bà nội hạ lệnh, "sau này trừ khi Gia Gia lên tiếng, nếu không Mạc Doãn Nhi không được phép bước vào nhà họ Nghê nữa. Nếu chị thích Mạc Doãn Nhi như thế, muốn gặp nó như thế thì liệu mà dỗ dành

https://thuviensach.vn

cho Gia Gia vui. Tôi không can thiệp được trong lòng chị bất công thế nào, nhưng ngoài mặt chị cũng phải làm cho ra dáng cho tôi".

Trương Lan bị mắng như tát nước vào mặt, vội vàng vâng dạ trả lời: "Vâng".

Nghê Gia đứng trước cửa, nước mắt ứa ra. Cô vẫn cho rằng bà nội cay nghiệt hà khắc, nhận cô làm cháu gái chỉ vì trách nhiệm chứ thực chất không ưa gì cô, thế nhưng, chẳng qua là do cách thể hiện của bà gượng gạo mà thôi. Ân hận nhất chính là, năm Nghê Gia hai mươi tuổi, bà nội bất ngờ ngã cầu thang rồi qua đời. Bây giờ bà vẫn còn sống, thật tốt biết bao.

Nghê Gia lau nước mắt, lại nghe bà nội thở dài: "Thằng Lạc Lạc hư thân mất nết đều tại chị nuông chiều quá. Gia Gia đi theo Mạc Mặc sống kiếp nghèo hèn mười tám năm, không thể thay đổi chỉ trong chốc lát. Tập đoàn Vận tải Hoa thị to như thế một mình chị cũng chẳng quản lý tốt được. Xem ra chỉ có thể giao quyền kinh doanh cho người ngoài thôi". Nghê Gia ngẩn người.

Một giây sau, Trương Lan khen tới tấp: "Vẫn là mẹ suy nghĩ chu đáo. Chuyển giao quyền kinh doanh cho người khác, chúng ta giữ chút cổ phần cũng rất tốt".

Trương Lan nói vài câu nịnh nọt nữa rồi mới vui mừng khấp khởi đi ra.

Nghê Gia nhanh chân trốn sau tấm bình phong, liếc nhìn bóng lưng đầy hào hứng của Trương Lan, ánh mắt chợt lạnh đi. Sau khi bà nội mất, Trương Lan tặng quyền kinh doanh của Hoa thị và 25% cổ phần cho Mạc Doãn Nhi coi như của hồi môn, gói ghém lại dâng cho Ninh Cẩm Niên. Còn Nghê Gia sau đó thảm bại trong cuộc chiến giành cổ phần, hoàn toàn phá sản. Sau khi Vận tải Hoa thị đổi chủ, việc đầu tiên Ninh Cẩm Niên làm là thanh lý sạch sẽ những cổ đông và quản lý cao cấp có quan hệ với nhà họ Nghê, đổi tên công ty thành Ninh thị. Tuy bà bắt buộc phải cân nhắc tìm cách để giữ trọn cơ nghiệp tập đoàn trong tình thế bất đắc dĩ này, nhưng giờ Nghê Gia không

https://thuviensach.vn

thể để bà quyết định lựa chọn việc như đứt từng khúc ruột này vì sự vô dụng của con cháu được.

Nghê Gia khẽ khàng gõ cửa :"Bà nội".

Bà nội ngồi trên ghế gỗ lim, day day huyệt thái dương, xem chừng đang lo âu vô cùng. Có hai đứa cháu vô dụng thế này đúng thật là gia môn bất hạnh. Bà nội ngẩng đầu, ngạc nhiên: "Chẳng phải sáng nay cháu đi Thượng Hải chơi sao? Sao giờ đã về rồi?"

"Không vui ạ." Nghê Gia tiến đến ngồi xuống.

Bà nội lạnh nhạt nói: "Vẫn chưa quen với vòng quay cuộc sống bây giờ phải không? Cứ từ từ, rồi sẽ có một ngày cháu hoà nhập được thôi."

Nghê Gia của năm đó đi đâu cũng bị người khác phớt lờ nên mới thay đổi tâm tính. Cô cười bảo: "Bà ơi, cháu biết, cháu sẽ trở thành đứa cháu gái ngoan khiến bà tự hào."

Bà nội nghe mà sửng sốt. Mấy tháng nay Nghê Gia dọn tới đây vẫn luôn trầm mặc kiệm lời, không thích chuyện trò, lại càng không thích cười, mà giờ...

Nghê Gia nhoẻn miệng, ngước mắt nhìn bà, trong đôi mắt đẹp tuy có chút lo lắng song nhiều hơn cả là sự mạnh mẽ: "Vừa rồi cháu tình cờ nghe thấy bà nói chuyện quyền kinh doanh của Vận tải Hoa thị. Bà, cháu xin bà, hãy tin cháu, tin vào cháu và em trai cháu, đừng bán quyền kinh doanh cho người khác".

Lời của cô làm cho bà nội kinh ngạc. Cách đây không lâu, cô vẫn chỉ là cô bé nghèo khổ trong một gia đình vắng bóng người cha, cố gắng lắm mới vất vả chen chân được vào khoa Biên kịch của Học viện Nghệ thuật Vị Ương. Bất thình lình cuộc đời xảy ra biến cố lớn, cô trở nên lặng lẽ và gàn dở. Thế nhưng, ai ngờ được rằng cô im lặng mấy tháng rồi bất ngờ nảy ra ý tưởng này?

https://thuviensach.vn

Song, bà Nghê hiểu rất rõ, lý tưởng thì đẹp đẽ mà hiện thực lại phũ phàng, bà không thể hoàn toàn tin tưởng cháu gái chỉ vì con bé đột nhiên thay đổi thái độ. Ai biết được liệu có phải nó nông nổi nhất thời không. Trong mắt bà nội loé lên sự sắc sảo, lại được gương mặt đã kinh qua năm tháng bể dâu tôn lên nét dịu dàng khác thường: "Tuy cháu và Lạc Lạc là cháu ruột của bà, nhưng nhìn tình hình hiện tại, dựa vào đâu để bà tin cháu đây?"

Khoé miệng Nghê Gia hơi cong lên, tự tin đáp: "Cháu muốn chứng minh với bà, bất kể là em trai cháu hay cháu, đều có đủ năng lực để thành công".

"Ồ?" Bà Nghê nổi hứng, "Ở mặt nào?"

Nghê Gia hít sâu một hơi, giọng bình tĩnh: "Với Nghê Lạc, cháu có trách nhiệm làm chị, cháu sẽ cố gắng thay đổi nó. Nếu sau này nó có năng lực tiếp quản tập đoàn là tốt nhất. Nhưng nếu nó không có hứng thú với việc này, ít nhất cháu cũng phải biến nó thành một người đàn ông đích thực, xứng với khí phách nhà họ Nghê, dù không làm cho tập đoàn của gia tộc cũng phải thuận lợi phát triển ở ngành khác".

"Về phần cháu, cháu thích làm biên kịch phim, cháu không có đầu óc kinh doanh, cũng không am hiểu. Nếu Nghê Lạc không tiếp quản Vận tải Hoa thị, bà tặng quyền kinh doanh Vận tải Hoa thị cho cháu làm của hồi môn đi."

Cô mỉm cười, vụt trở lên khí khái ngút trời: "Chỉ cần cháu kết hôn với một gia tộc mạnh thì có thể đảm bảo sự phát triển lâu dài của Hoa thị. Vốn bà không muốn cháu và em trai cháu làm Hoa thị lụn bại nên mới chuyển giao quyền kinh doanh cho người khác, nếu vậy chẳng thà cho cháu gái mình còn hơn. Bà, bà nói xem có đúng không ạ?".

Bà Nghê giật mình, không ngờ tư duy của Nghê Gia bỗng sâu sắc như thế, hơn nữa mỗi câu cô nói đều chạm tới sâu trong lòng bà. Điều làm bà đau đớn hơn cả chuyện tập đoàn của gia tộc không có người kế nghiệp, chính là hai đứa cháu không nên thân này. Danh lợi tiền tài với bà chỉ là phù du. Thứ mà bà thật sự coi trọng, cũng là thứ mà thế hệ sau không được vứt bỏ, đó là

https://thuviensach.vn

khí thế và niềm kiêu hãnh phụ nữ Nghê gia nên có, là sự quang minh chính đại để đi đâu làm gì cũng có thể đội trời đạp đất, không thẹn với lương tâm. Tuy thoáng động lòng, nhưng bà cũng không thể dễ dàng đồng ý, dù sao mọi thứ đều phải dựa trên thực lực.

Bà Nghê cười tủm tỉm: "Kết hôn? Hay cháu hợp ý cậu ấm nhà ai, muốn đi lấy chồng rồi?"

"Không đâu ạ." Nghê Gia thành thật. "Thật ra với thân phận hiện giờ cháu khó xử lắm. Nếu lấy người bình thường thì không thể làm cho gia tộc càng lớn mạnh, nếu tìm đến mấy đám môn đăng hộ đối, người ta lại cho rằng cháu không được dạy dỗ, chỉ là tiểu thư rởm. Bây giờ các bậc trưởng bối của mấy gia tộc lớn đều qua lại thân thiết với bà, nên nếu muốn kết thông gia, người lên tiếng chỉ có thể là bà nội thôi. Nhưng trong mắt bà không thể chấp nhận dù chỉ là một hạt cát, nếu bà cảm thấy cháu không tốt, chắc chắn sẽ không nói hay về cháu."

Bà Nghê càng lúc càng thấy thú vị, nếp nhăn ở khóe mắt thoải mái giãn ra: "Con bé này, bình thường nín thinh nhưng lúc nói chuyện hẳn hoi thì câu nào câu nấy đều đúng trọng tâm. Giỏi hơn mẹ cháu nhiều".

Nghê Gia đã nghiêm túc suy nghĩ, trước đây cô sống hai mươi chín năm bị người ta đùa cợt, bị người ta vứt đi, được sống lại một lần nữa, với cô thứ thừa thãi nhất chính là tình yêu. Cô không đủ khả năng để quản lý Hoa thị, em trai cô lại chẳng khác gì bãi bùn lầy, nhất định phải mượn sức của gia tộc khác mà dùng, mà làm vậy thì chỉ có cách kết thông gia. Quay về chủ đề xem mắt, ở mặt này, cô hoàn toàn tin tưởng trưởng bối.

Với mắt nhìn của bà nội, bà nhất định sẽ tìm được cho cô một người kế vị gia tộc lớn môn đăng hộ đối có thể làm chỗ dựa. Nếu sau này em trai cô biết đường quay đầu, có thể gánh vác trọng trách của Hoa thị là tốt nhất, còn không thì ít nhất cổ phần trong tay cũng không phải ngân phiếu khống. Sau này giao quyền kinh doanh cho người nhà, bản thân thì yên ả sống đến cuối đời, cũng tốt. Quan trọng là, bất kể là gì, cô cũng phải tỏ ra tự tin và thanh nhã, đây mới là phong cách của Nghê gia.

https://thuviensach.vn

Bà Nghê cười hoà nhã, thực ra, không phải bà chưa từng nghĩ tới chuyện cưới xin, chẳng qua gia tộc bà nhắm sẵn quá hiển hách thôi. Với quan hệ lâu đời giữa bà và trưởng bối nhà bên ấy, việc kết thông gia chưa chắc đã là không thể. Nhưng mấy năm nay bên ấy luôn đường bước thênh thang, nhà họ Nghê lại gặp nhiều bất trắc, không người nối nghiệp, thêm nữa Nghê Gia gần đây mới trở về thân phận tiểu thư. Cứ như thế này mà đến đặt vấn đề, có chút nhục nhã giống như đang bán cháu gái, Nếu Nghê Gia có cách gì để thu hút sự chú ý của ông cụ nhà kia thì tốt biết mấy, đám trẻ ngây ngô hồn nhiên dẫu sao vẫn tốt hơn bà già này phải mặt mo mở miệng. Có điều trước tiên không thể cho Nghê Gia biết việc này, để con bé thoải mái thể hiện sức quyến rũ vốn có của nó, đó mới là sự hấp dẫn thuần tuý tự nhiên nhất.

Bà Nghê ngẫm nghĩ một hồi, trong lòng đã quyết.

==========

Chương 3

Type : an tran

Beta: Lâm Nhược

Bà nội nhấp ngụm trà, cân nhắc chốc lát rồi nói: "Chuyện cưới xin, nếu cháu muốn bà mở miệng thì phải chứng tỏ mình xứng đáng với cái danh cháu gái nhà họ Nghê trước đã. Muốn bà giúp cháu xem mắt, không phải là không thể. Nhưng cháu nên biết, tuy cháu là cháu gái ruột của nhà họ Nghê ta, nhưng mười tám năm nay cháu không được nuôi nấng trong nhà họ Nghê. Các trưởng bối sẽ cho rằng cháu thiếu phong thái thiếu tu dưỡng".

"Cháu biết, sau này cháu sẽ cố gắng."

Bà Nghê thấy cô cười mỉm, ung dung bình thản, không khỏi quan sát thêm vài lần nữa. Con bé này xinh đẹp hơn Mạc Doãn Nhi nhiều, trước kia, nó thua bởi vẻ khói sầu mây muộn, không có sinh khí. Song hiện tại, con bé như một người hoàn toàn khác, đôi mắt lấp lánh, ngay cả phấn kẻ mắt màu sáng cũng thua vẻ rạng rỡ in nơi đáy mắt. Sự tự tin mà một tiểu thư họ Nghê thật sự nên có này, có vẻ giống hệt như bà năm xưa. Bà Nghê nghĩ, có

https://thuviensach.vn

lẽ sống với một bà mẹ đơn thân nghèo khổ mười tám năm, con bé còn cứng cỏi hơn đám trẻ bình thường.

Cuối cùng, bà nói: "Bà vốn định chuyển nhượng quyền kinh doanh, để mẹ cháu phụ trách quản lý cổ phần công ty. Nhưng nếu cháu đã tự tin như vậy thì hãy thực hiện mấy việc này cho bà xem. Nếu cháu thành công thì chuyện quyền kinh doanh ta sẽ làm như lời cháu nói, cũng sẽ chia số cổ phần lớn nhất cho hai chị em cháu".

Nghê Gia vừa xúc động vừa kích động, càng cảm nhận được sự ủng hộ mạnh mẽ: "Việc gì ạ?".

"Việc thứ nhất là Nghê Lạc. Sau khi bố cháu qua đời, Nghê gia chỉ có đứa độc đinh là nó, ta bận rộn kinh doanh Hoa thị, nó bị mẹ cháu chiều quá hóa hư. Cháu vừa bảo sẽ thay đổi nó, vậy hãy làm đi. Hạn là mười tháng."

Nghê Gia nghiêm túc gật đầu.

Dù sao Nghê Lạc cũng là em trai mười một năm của cô, tuy khắc khẩu nhưng cũng từng có tình nghĩa chị em ấm áp. Vài năm sa sút cuối cùng đó, cuộc sống của họ lại càng gắn bó với nhau. Giờ bất kể ra sao cô cũng sẽ không để nhà họ Nghê tuyệt hậu.

"Việc thứ hai, liên quan đến hạng mục Max Power cần đàm phán gần đây của Vận tải Hoa thị. Nếu cháu muốn chứng minh bản thân thì hãy giành lấy hạng mục Max Power này. Tình hình cụ thể hãy hỏi Từ Hiền."

Nghê Gia cũng đã nghe nói đến hạng mục Max Power. Một tập đoàn vận tải nào đó muốn lắp đặt trang bị vận tải biển cỡ lớn, cuối cùng KARNER, chi nhánh trực thuộc nhà họ Ninh, đã trúng thầu. Sức mạnh kinh tế và mức ảnh hưởng trong ngành của KARNER cũng nhờ đó nhảy vọt lên một nấc thang mới. Tuy Nghê Gia đã tự dặn mình trước tiên không được nghĩ đến việc trả thù, nhưng nếu nhân việc này một công đôi chuyện, vừa có thể nâng cao bản thân lại vừa có thể chèn ép đối thủ, kể cũng làm người ta ngứa ngáy trong lòng.

https://thuviensach.vn

Cô gật đầu: "Cháu sẽ cố hết sức".

"Việc thứ ba là về cháu." Bà Nghê nói đến đây thì hơi dừng lại, "Gia Gia, cháu về nhà này, ban đầu không quen là vì hoàn cảnh sống, nhưng sau này vẫn không quen thì lại do cháu. Cuộc sống vốn thuộc về cháu lại bị kẻ khác cướp đoạt mười tám năm, cháu sẽ cảm thấy không cam tâm. Tình cảm gia đình và tính cách lẽ ra thuộc về cháu, giờ lại bắt cháu phải cật lực tranh giành. Cảm giác không được chấp nhận thật sự rất khó chịu. Có lẽ cháu sẽ lạc lối, sẽ oán hờn. Nhưng cháu phải nhớ kĩ, không bao giờ được đánh mất trái tim ban sơ của mình. Và cũng đừng để ý ánh mắt người khác nhìn cháu ra sao".

Nghê Gia thoáng ngẩn người, chậm rãi cúi đầu, đừng đánh mất trái tim ban sơ! Nếu kiếp trước cô thường nhắc nhở mình bằng câu nói này thì đã không rơi vào kết cục thê thảm, từ một cô gái nghèo khổ mộc mạc tuổi mười tám đã hoàn toàn đánh mất bản thân vì ghen tị thù hận.

Nghê Gia hít sâu một hơi : "Bà nội, cháu sẽ nhớ kĩ, làm chính con người cháu".

Sau cùng, bà nội nhắc tới một việc: "Ngày kia có một dạ tiệc từ thiện, đám thanh niên các nhà khác đều tới dự, cháu cũng đến đó chơi một lát đi, làm quen thêm vài người".

Nghe bà nói vậy, hẳn là Ninh Cẩm Niên, Tống Nghiên Nhi và Mạc Doãn Nhi cũng ở đó rồi, không ngờ nhanh như thế đã gặp lại những người ấy, ha ha! Cô ra khỏi phòng bà nội, lúc qua phòng khách thì vừa đúng mười giờ tối. Tiếng chuông đồng hồ quả lắc cũ vang lên, âm thanh đó quẩn quanh mãi trong căn phòng kiểu Trung cổ kính, vừa phiền muộn vừa nặng nề. Nghê Gia giật nảy mình, toàn thân run rẩy, thiếu chút nữa thì sợ đến toát mồ hôi hột.

Sau cùng, bà nội nhắc tới một việc: "Ngày kia có một dạ tiệc từ thiện, đám thanh niên các nhà khác đều tới dự, cháu cũng đến đó chơi một lát đi, làm quen thêm vài người". Nghe bà nói vậy, hẳn là Ninh Cẩm Niên, Tống

https://thuviensach.vn

Nghiên Nhi và Mạc Doãn Nhi cũng ở đó rồi, không ngờ nhanh như thế đã gặp lại những người ấy, ha ha! Cô ra khỏi phòng bà nội, lúc qua phòng khách thì vừa đúng mười giờ tối. Tiếng chuông đồng hồ quả lắc cũ vang lên, âm thanh đó quẩn quanh mãi trong căn phòng kiểu Trung cổ kính, vừa phiền muộn vừa nặng nề. Nghê Gia giật nảy mình, toàn thân run rẩy, thiếu chút nữa thì sợ đến toát mồ hôi hột.

Nghê Gia gạt bỏ những suy nghĩ hỗn loạn, lên tầng về phòng mình, lòng thầm tự cổ vũ, nếu ông trời cho cô cơ hội sống lại một lần nữa, nhất định cô có thể thay đổi. Nhất định có thể.

Chiều hôm sau, Nghê Gia gọi Từ Hiền đến hỏi thăm tình hình gần đây của Vận tải Hoa thị, và cả hạng mục Max Power mà bà nội đã nói, đang nói dở thì điện thoại đổ chuông. Không ngờ lại là Nghê Lạc.

Vừa bắt máy cô đã nghe một tràng giọng điệu sốt ruột: "Nghê Gia, chị làm gì đấy? Máy bay đang ở đâu? Giờ tôi muốn đi Đại Liên dự tiệc sinh nhật bạn".

Nghê Gia chợt ngẩn người, hóa ra hôm qua Nghê Lạc cũng ở Thượng Hải, mà giờ vẫn đang ở đó? Nghê Gia rất bình tĩnh: "À, chắc tối hôm qua lúc mà em gái nào đó lái máy bay cho cậu thì chị đã gọi người lái máy bay thật về Bắc Kinh rồi".

Từ Hiền cắm đầu xem tài liệu, vẻ mặt mang đôi nét khó xử. Con sư tử choai choai đầu bên kia điện thoại câm nín một lúc, rõ ràng việc chị gái đột nhiên trở nên giảo miệng và bình tĩnh như thế làm cậu nhất thời không phản ứng kịp.

Một lúc lâu sau, Nghê Lạc nhảy dựng lên: "Chị không báo một tiếng đã quay về Bắc Kinh là thế nào? Ai cho chị cái quyền đấy? Rõ ràng tôi đã nói cho chị biết là tôi có kế hoạch rồi, tôi phải đi Đại Liên ngay".

"Chị không quan tâm!" Trái ngược với sự luống cuống của Nghê Lạc, Nghê Gia vô cùng thong thả, "Nghê Lạc, đừng tưởng chị không biết cậu đi Đại Liên làm gì, thăm bạn là giả, vui chơi mới là thật phải không? Cậu đừng...".

https://thuviensach.vn

Nghê Lạc vốn chẳng có lòng nào nghe cô càm ràm, bèn ngắt lời cô một cách coi thường: "Nghê Gia, chị tưởng chị đến nhà tôi rồi thì là chị của tôi chắc? Nói nhảm ít thôi! Cúp đây!".

"Chờ chút. Báo cho cậu một việc", Nghê Gia ngăn lại, "bà nội đã cho phép rồi, chị tịch thu mọi thứ dính dáng đến tiền của cậu gồm thẻ, cổ phiếu quỹ, nhà, xe. Thẻ tín dụng cậu đang giữ cũng bị đóng băng rồi. Nhưng cậu cũng có tiền mặt mà nhỉ, nên tốt nhất là giờ cậu mau chóng mua vé máy bay mà về".

Nghê Lạc ở đầu bên kia hình như đã choáng toàn tập.

"Bằng không", Nghê Gia từ tốn nói tiếp, "nếu cậu thật sự muốn chạy đến đó chơi thì chỉ có nước tiết kiệm tiền mà ngồi tàu hỏa thôi". Nghê Gia cười: "Chị nói xong rồi, cúp được rồi đấy".

Đầu bên kia điện thoại không có động tĩnh gì, im lặng đến mức đáng sợ, như thể chuẩn bị nổi lên cơn cuồng phong bão táp. Nghê Gia cảm thấy không khí không ổn, bèn dứt khoát cúp điện thoại ngay thời điểm Nghê Lạc nổi bão. Cô do dự một lát rồi chuyển điện thoại sang chế độ im lặng. Như thế, khi em trai gọi điện thoại đến, cô không nghe máy, hừ, giày vò nó bằng chết!

Với kinh nghiệm chung sống mười một năm với Nghê Lạc, dùng đầu ngón chân để nghĩ cô cũng thừa biết dáng vẻ giận điên lên của cậu chàng giờ phút này. Trước kia hai người luôn đối chọi gay gắt, Nghê Lạc không chỉ có tính nết cáu kỉnh, mà còn mồm miệng độc địa, có thể làm cho người tức chết. Có điều giờ Nghê Gia đã nhận ra cách chiến đấu có lực công kích mạnh nhất thật ra chính là phớt lờ cậu chàng đi.

Cô rất muốn thấy em trai phải ngồi tàu hỏa về, nhưng nguyện vọng này chắc sẽ không thành. Nó còn có bạn bè, một tấm vé máy bay chẳng là gì. Có điều, lần này bắt Nghê Lạc trước giờ không thiếu thốn thứ gì phải mở miệng nhờ vả người khác, chắc cũng bực dọc lắm đây. Cô thật sự muốn

https://thuviensach.vn

xem xem, nó giờ ở ngoài "không xu dính túi", nhờ sự "viện trợ" của bạn bè, sau khi ủ rũ trở về sẽ phát hỏa kiểu gì.

Nghê Gia tiếp tục thảo luận với Từ Hiền những vấn đề trước đó, không buồn ngó đến màn hình di động vẫn im lặng lóe sáng và số những cuộc gọi nhỡ liên tục tăng lên.

==========

Chương 4

Type-er: Recca

Trước khi ra khỏi nhà, Nghê Gia liếc nhanh qua gương, cô gái trong gương rất đẹp. Mái tóc búi rối với vài lọn tóc rủ xuống, một vẻ đẹp lười biếng. Cô vận váy dài bằng tơ tằm màu da trời, thoạt nhìn có vẻ kín đáo, nhưng bên đùi phải có đường xẻ cao, mỗi lần bước đi, đôi chân thon dài như ẩn như hiện, đoan chính mà không mất vẻ gợi cảm. Đi dự buổi dạ tiệc từ thiện "Trái Đất xanh" với hình ảnh này, cô cảm thấy rất vừa ý. Lúc ra cửa, cô gặp mẹ Trương Lan.

"Gia Gia mọi bữa không để ý ăn mặc, hôm nay mặc đẹp quá!" Mấy hôm trước bị bà nội giáo huấn, bà mẹ này đã quay ngoắt một trăm tám mươi độ, trong cách cư xử với cô, bất giác khiến Nghê Gia thấy hoảng sợ.

Cô thấy tình cảm với mẹ rất phức tạp. Tình thân còn đó, cô vẫn yêu quý mẹ. Nhưng trong mười một năm của kiếp trước, tận khi chết cô vẫn không rõ tại sao lần nào đến thời khắc quan trọng, Trương Lan cũng đứng về phía Mạc Doãn Nhi, không đoái hoài gì tới Nghê Gia.

Nghê Gia gạt bỏ suy nghĩ, mỉm cười: "Buổi dạ tiệc từ thiện 'Trái Đất xanh' tổ chức tại rạp hát lớn Kim Sắc ở trường con. Con muốn đến xem thử".

Trương Lan hoàn toàn không có hứng thú gì với việc này, nở một nụ cười đối phó rồi bắt đầu nói vào việc chính của mình: "Sắp tới là sinh nhật hai mươi tuổi của con và em trai con. Mẹ định tổ chức cho các con một bữa tiệc

https://thuviensach.vn

sinh nhật thật hoành tráng, coi như là chính thức giới thiệu con với những người khác".

Nghê Gia cong miệng cười, cô biết trọng điểm của mẹ mình không phải ở đây. Quả nhiên, ngay giây tiếp theo, Trương lan chuyển đề tài, "Bà nội con không muốn mời Doãn Nhi đến, nhưng nó là đứa con gái mẹ nuôi nấng mười tám năm qua, hơn nữa bây giờ con bé cũng là em gái trên danh nghĩa của Nghiên Nhi chị họ con, không mời cũng không phải phép lắm. Hay là con nói với bà xem sao?".

Nghê Gia không trả lời, chỉ buồn bã nhìn thị một cái, ánh mắt sợ hãi lại tủi thân, dáng vẻ đáng thương toan nói lại thôi, muốn nói là không dám. Trương Lan thấy thế, nhất thời cũng mềm lòng, dỗ dành: "Gia Gia, mẹ biết dạo này mẹ lạnh nhạt với con, làm con tổn thương. Là mẹ không tốt, nhưng Doãn Nhi cũng là người thân của chúng ta mà".

Nghê Gia yếu ớt gật đầu, nhỏ nhẹ nói: "Con biết, để con nghĩ đã được không?"

Trương Lan vui vẻ gật đầu: "Ừ".

Nghê Gia ra khỏi nhà, vẻ mặt rất bình tĩnh, tốt nhất cô không nên tìm hiểu suy nghĩ của bà mẹ này, bằng không sẽ chỉ làm mình tổn thương, thôi thì cứ vờ ngớ ngẩn vẫn hơn. Cô vừa định lên xe, phía sau bỗng truyền đến một tiếng gầm giận dữ: "Nghê Gia, chị đứng lại đấy cho tôi!".

A, cuối cùng chẳng phải cậu chàng vẫn không đi Đại Liên, không dám chậm trễ mà phi thẳng về nhà đó sao? Bàn tay cầm chiếc hộp gỗ nhỏ của Nghê Gia siết chặt thêm, cô xoay người lại, cười ngọt như mía lùi: "Nghê Lạc, có chuyện gì không?".

Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy cậu em trai sinh đôi sau khi sống lại. Thiếu niên sắp tròn đôi mươi, mày kiếm mắt sáng, toát ra khí khái anh hùng, nhưng trên vầng trán là nét càn quấy hung hăng không ai bì kịp. Cậu nổi giận đùng đùng chạy đến, những hạt nắng chiều nhảy nhót trên mái tóc, ấm

https://thuviensach.vn

áp nhường ấy, tươi sáng nhường ấy. Cô nhìn cậu, đôi mắt vụt trở nên nhức nhối, nước mắt lặng lẽ rơi xuống đáy lòng.

Kiếp trước, lần cuối cùng cô nhìn thấy em trai mình là trong container ở một bến tàu hoang, một vệt máu đã khô, một lỗ đạn đáng sợ, một cơ thể lạnh buốt. Tuy hai người tranh cãi om sòm mười một năm, nhưng dù sao họ vẫn là cặp sinh đôi có tâm linh tương thông. Lúc cãi nhau cô từng mắng cậu đi chết đi, nhưng nếu cô biết có kẻ muốn giết em mình, cô thật sự sẽ liều mạng vì cậu. Nhưng trời cao không cho cô cơ hội đó, lúc cô phát điên chạy đến thì thi thể cậu đã lạnh cứng từ lâu.

Kiếp trước, cô không bảo vệ được em mình, kiếp này, cô sẽ không để mình phải hối hận tiếp nữa. Cô không muốn chịu đựng nỗi tuyệt vọng mất đi người thân, đau đến mức trời tan đất nát một lần nào nữa.

Cô ngoảnh mặt về phía cậu, mỉm cười. Tốt quá! Em trai, em còn sống, tốt quá!

Nhưng Nghê Lạc nào biết suy nghĩ của cô, chỉ vài giây đã lao đến trước mặt cô. Tuy là song sinh nhưng cậu cao hơn cô nhiều, những một mét tám, cáu kỉnh như muốn đè bẹp Nghê Gia: "Nghê Gia, chị nghĩ chị là ai hả? Vừa mới tới nhà tôi mấy tháng mà tưởng mình là chị tôi thật chắc? Chị có tư cách gì quản lý tôi? Rốt cuộc chị đã nói gì với bà nội? Vì sao tiền của tôi đều bị đóng băng hết? Chị làm thế mẹ có biết không? Ai cho chị quyền này?" Nghê Lạc tức lắm rồi, lúc nói chuyện chẳng khác chi bắn súng liên thanh.

Nghê Gia cao một mét sáu mươi tám, còn xỏ thêm đôi cao gót tám phân nên chiều cao cũng không chênh là bao, lại thêm nét mặt bình tĩnh, ánh mắt hờ hững, khí chất bình thản đã hất con sư tử đang nóng nảy này bay xa vài dãy phố.

Cô hoà nhã dịu dàng mở miệng: "Nghê Lạc, bất kể cậu có phục hay không, bà nội cũng đã cho chị quyền kiểm soát cậu. Bất kể cậu có hận hay không, chị cũng phải sửa lại hết các thói hư tật xấu xa xỉ háo sắc bảnh choẹ của cậu".

https://thuviensach.vn

Nghê Lạc lần đầu tiên bị người ta gán cho nhiều tính từ tiêu cực đến thế, suýt trợn rơi cả mắt. Tuy cậu là thằng cặn bã nhưng vẫn còn biết nhục, thế nên khuôn mặt trắng trẻo chỉ giây lát đã đỏ gay vì tức tối. "Chị dựa vào đâu?"

"Rất đơn giản thôi!" Nghê Gia nhún nhún vai. "Sau này cậu là người thừa kế Vận tải Hoa thị, nếu Hoa thị phá sản trong tay cậu, chị cũng sẽ thảm lắm."

Phá sản? Nghê Lạc đã được mẹ và người nhà cưng chiều từ tấm bé, chưa có ai trên đời dám trái ý cậu, nhưng một bà chị bá vơ phải gió vừa mới dọn vào nhà lại dám lôi bà nội ra doạ cậu, cắt đứt nguồn viện trợ kinh tế và phương tiện giải trí của cậu. Ở Thượng Hải, tất cả tiền mặt của cậu đã dùng để trả tiền boa rồi, hôm qua về còn phải để bạn bè mua vé máy bay cho, đời này cậu chưa từng mất mặt đến thế!

Cậu vừa về nhà đã tìm cô nói lý, nhưng lại liên tục bị hạ thấp không chút nể nang, cuối cùng không nhịn được nữa, quát: "Hoa thị lắm tiền như thế, chúng ta tiêu cả đời cũng không hết, chị thì biết cái quái gì? Chị có biết chị đối xử với tôi như thế là đáng ghét là tàn nhẫn đến mức nào không?".

Nghê Gia chẳng buồn để ý: "Vừa rồi chính cậu cũng nói đó, chị mới đến cái nhà này mấy tháng, không có tình cảm gì với cậu, nên chị cũng sẽ không thông cảm cho cậu, trái lại còn thấy hành hạ cậu cũng vui ra trò. Nên cậu phải ngoan, đừng quấy biết không? Nếu không chị sẽ còn nghĩ ra nhiều biện pháp hơn nữa để trừng trị cậu".

"Chị!" Nghê Lạc tức đến cứng họng, vừa muốn vặn lại thì đột nhiên nhìn thấy chiếc hộp gỗ trong tay cô, kinh ngạc nói, "Đây chẳng phải là viên kim cương gia truyền mẹ cho tôi, Nước Mắt Công Chúa sao?"

Nghê Gia mặt mày tỉnh bơ, thẳng thắn gật đầu: "Đúng, hôm qua nhân lúc cậu đi vắng, chị lén lấy từ trong phòng cậu ra đấy. Hôm nay phải tham gia một buổi dạ tiệc từ thiện, chị muốn quyên góp nó."

https://thuviensach.vn

"Cái gì?" Nghê Lạc trừng to mắt, không thể tin nổi mình sắp bị tức chết, trên đời này lại có thứ đàn bà con gái không biết xấu hổ thế sao, "Đấy là mẹ cho tôi để tôi đưa cho vợ tương lai của tôi!".

Nghê Gia nhún nhún vai, tỏ vẻ không quan tâm.

"Mẹ có biết chị cầm cái này ra ngoài quyên góp không?" Nghê Lạc hung tợn mang mẹ ra dọa cô, cảnh cáo: "Nghê Gia, chị dám!".

Nghê Gia tỉnh khô nhìn hệ thống giàn tưới trên mặt cỏ: "Chị dám rồi đấy, cậu đi mách đi".

Nghê Lạc thấy chiêu này cũng vô dụng, gần như phát điên: "Tôi đã hứa tặng người ta rồi".

"Chị biết, tặng Mạc Doãn Nhi." Nghê Gia ngẩng đầu, thờ ơ nhìn cậu một cái. "Nếu thấy cô ta ở đó, chị sẽ chuyển giúp tâm ý của cậu".

Nghê Lạc thoáng ngẩn ra, lấy làm lạ vì sao Nghê Gia lại biết cậu muốn tặng Mạc Doãn Nhi, nhưng sau nửa khắc, phát hiện đây không phải điều quan trọng, vì thế lại một lần nữa tức điên: "Trả cho tôi!".

Nghê Gia lắc đầu, "Không trả", nói xong giấu tay ra sau lưng.

Nghê Lạc thấy cô đúng kiểu mặt trơ trán bóng, tức đến mức xì khói, nhẫn tâm độc miệng: "Đúng là cái thứ lớn lên ở khu ổ chuột, trộm cắp không biết xấu hổ".

Cậu chờ Nghê Gia nổi trận lôi đình, nhưng Nghê Gia lại chỉ im lặng, ánh mắt xem thường liếc nhìn cậu: "Còn hơn cậu, lớn lên trong hoàn cảnh tốt thế này mà lại vô dụng đụng đâu hỏng đó".

"Chị!" Nghê Lạc liên tục chịu nhục, nhẫn nại đã chạm đến giới hạn, hung hăng nói: "Tôi nói lần cuối cùng, trả đồ lại cho tôi!

"Chị cũng nói lần cuối cùng, không trả."

"Nghê Gia. Tôi cảnh cáo chị, đừng khiêu chiến với tôi." Trong mắt Nghê Lạc như bốc hoả, "Chị đừng ép tôi ra tay đánh chị".

https://thuviensach.vn

Nghê Gia bất chợt ngước mắt, có chút hoảng sợ nhìn cậu, rồi chậm rãi lùi về phía sau một bước. Nghê Lạc đắc ý lạnh lùng cong môi cười, xem ra chị ta sợ rồi. Hừm, biết vậy nói thế từ đầu có phải đỡ mất công giở võ mồm không. Nhưng, chuyện tiếp theo xảy ra hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của cậu. Nghê Gia nín thinh và im lặng lùi về phía sau một bước, không phải bởi sợ hãi mà né tránh, mà là... Cô bình tĩnh, vững vàng đứng lại, bất thình lình, đôi chân dài cân đối thon nhỏ nhấc lên nhanh như gió, vạt váy tơ tằm màu thiên thanh phất phơ như cánh bướm.

Một cú đá thẳng tàn nhẫn chuẩn như trong sách!

Nghê Lạc còn chưa kịp phản ứng đã bị cô đá ngã rạp xuống đất! Nghê Lạc giàn giụa nước mắt, một thanh niên cao một mét tám mốt đã bị quật ngã thế đấy... Nếu như bị người khác nhìn thấy, cậu còn mặt mũi nào mà sống nữa... Bây giờ điều quan trọng nhất không phải vấn đề thể diện, cổ Nghê Lạc đau như sắp gãy, lăn lộn kêu cha gọi mẹ.

Nghê Gia mau chóng rút chân về, bình tĩnh thong thả kéo lại váy. Cô liếc mắt nhìn Nghê Lạc đang lăn qua lăn lại dưới đất, bình thản nói: "Quên nói cho cậu biết, chị có đai đen Karatedo. Vì vậy...". Cô trả lại cậu nguyên si câu uy hiếp ban nãy, "Nghê Lạc, đừng ép chị ra tay đánh cậu".

Nghê Gia xoay người bước lên xe, nói với tài xế: "Đưa tôi đến trường".

Nghê Gia ngồi hàng ghế sau, mở hộp gỗ tinh xảo trong tay ra, nhìn viên kim cương màu lam 10.3 carat, cao sang trang nhã, lấp lánh ánh sáng.

Thằng nhóc thối, dám lấy viên kim cương Nước Mắt Công Chúa nổi tiếng thế giới ra tặng Mạc Doãn Nhi? Dù trong nhà có máy in tiền cũng không thể tiêu xài như thế chứ. Đúng là đáng ăn đòn! Nghê Gia đủng đỉnh đóng nắp hộp lại, thầm nghĩ, buổi tiệc "Trái Đất xanh" do ông cụ nhà họ Việt tổ chức, mong sao viên kim cương có ý nghĩa quan trọng này có thể thu hút sự chú ý của ông.

==========

https://thuviensach.vn

Chương 5

Nghê Gia hiện đang theo học tại Học viện Nghệ thuật Vị Ương có lịch sử trên trăm năm, rạp hát lớn Kim Sắc bên cạnh trường học cũng là rạp hát có tuổi đời lâu nhất ở thành phố này. Rất nhiều bữa tiệc, buổi biểu diễn hay dạ hội lớn đều được tổ chức ở đây. Nghê Gia tham gia bữa tiệc này, nguyên nhân rất đơn giản, ông cụ nhà họ Việt sẽ có mặt.

Hạng mục Max Power của Vận tải Việt thị rơi vào nhà nào đều phải xem tâm tình của nhà họ Việt. Max Power là dự án trang bị tàu vận tải cỡ lớn của Vận tải Việt thị, kết hợp với kĩ thuật năng lượng xanh, là giai đoạn thí điểm vận tải xanh. Hiện giờ thị trường trong và ngoài nước cũng đang bắt đầu phát triển công nghệ này, tiềm năng rất lớn. Thật ra đây vốn là thế mạnh của Hoa thị, chẳng qua vì thời gian này Hoa thị quản lý không tốt, đánh mất nhiều nhân tài nghiên cứu khoa học nên mới bị nhà họ Ninh chiếm cơ hội. Nếu như có thể chiếm được hạng mục này, Hoa thị sẽ có bước phát triển nhảy vọt, cảnh tượng lụn bại người không nhà trống như kiếp trước có lẽ sẽ không xảy ra.

Chủ đề buổi dạ tiệc là quyên góp từ thiện bảo vệ môi trường biển đang bị ô nhiễm do khai thác dầu thô.

Nghê Gia bước vào hội trường, nhìn lướt một vòng đại sảnh Kim Sắc được trang trí lộng lẫy. Cô tới hơi muộn, các nhân vật nổi tiếng trong các giới kinh doanh, chính trị, văn học, nghệ thuật đã tập trung từ lâu, nói cười vui vẻ, ăn uống linh đình. Đông như vậy cũng phải, những người muốn bấu víu qua lại với nhà họ Việt đều sẽ đến.

Nghê Gia cúi đầu nhìn hộp gỗ trong tay, kim cương xanh 10.3 carat, giá trị thực tế khoảng ba mươi triệu, nhưng vì là viên Nước Mắt Công Chúa nổi tiếng, chắc hẳn giá trị thị trường vào khoảng trên dưới năm mươi triệu. Trong số những vật quyên góp hôm nay, cùng lắm chỉ có thể coi là xếp chiếu giữa, ở đây nhất định sẽ xuất hiện vật quyên góp có giá trị hơn ngàn vạn lần.

https://thuviensach.vn

Nhưng, Nghê Gia mỉm cười, viết vài chữ thanh tú lên tấm thẻ quyên góp: "Kim cương xanh Nước Mắt Công Chúa, 250 triệu – Nghê Gia".

Lúc nhân viên phụ trách đăng ký và bảo quản đồ quyên tặng nhận tấm thẻ của cô, sửng sốt, lắp bắp nói: "Đàn chị, có phải chị viết sai không?".

Nhân viên phục vụ dạ tiệc là sinh viên của Học viện Nghệ thuật Vị Ương. Để tham gia dạ tiệc từ thiện lần này phải có thư mời, nếu sinh viên học viện muốn tham quan xã hội thượng lưu, muốn nhìn (hoặc dụ dỗ) cậu ấm quý ông của danh gia vọng tộc nào đó thì làm người phục vụ là cách tốt nhất. Nghê Gia cũng phát hiện ra, những sinh viên làm phục vụ lần này đều rất đẹp, cô nào cô nấy đều như đóa hoa giữa dòng nước biếc, bộ váy liền màu trắng vừa trong sáng vừa gợi cảm.

Cô lặng lẽ thở dài một hơi, đêm nay không biết lại có bao nhiêu kẻ tăng doanh thu cho Durex đây. Cô nhìn lướt qua tấm thẻ quyên góp, vờ như không biết: "Viết sai, không phải chứ? Sao lại nói thế?".

Một nhân viên phục vụ là bạn cùng lớp Nghê Gia – Diêu Phi, cô ta thấy Nghê Gia hôm nay ăn vận như ngôi sao, trong lòng cũng không dễ chịu gì. Trong mắt cô ta, trước kia Nghê Gia rõ rành rành là Mạc Doãn Nhi nghèo kiết xác, không ngờ lại có một miếng bánh từ trên trời rơi xuống, chỉ trong một đêm biến thành tiểu thư nhà giàu, quả thật chẳng khác gì Lọ Lem hóa công chúa phiên bản đời thực.

Diêu Phi ra vẻ tốt bụng, thực ra là muốn cô khó chịu mà nhắc: "Cậu không đọc thư mời sao? Hôm nay sau khi tập hợp mọi thứ, nhà họ Việt sẽ mang ra đấu giá. Người quyên tặng viết ra cái giá bao nhiêu, thì nhà họ Việt bắt buộc phải bỏ ra bấy nhiêu tiền mặt. Nếu viết số tiền thấp, sau khi đấu giá tiền được quyên vào quỹ từ thiện Tích Thủy của nhà họ Việt sẽ nhiều hơn, nhưng nếu viết số tiền cao, nhà họ Việt sẽ phải bù chênh lệch giữa giá trị thực tế và khoản tiền khai lố. Cậu viết mấy chữ này là muốn nhà họ Việt hụt bao nhiêu tiền?".

https://thuviensach.vn

Đúng thế, đây chính là nét thú vị của buổi dạ tiệc từ thiện hôm nay. Ông cụ nhà họ Việt một mặt quyên góp cho quỹ bảo vệ môi trường biển, mặt khác là quyên góp cho quỹ từ thiện Tích Thủy nhà mình. Thế nên món đồ mà doanh nhân ngay trước Nghê Gia quyên tặng rõ ràng trị giá mười triệu song chỉ viết năm triệu. Ý là năm triệu kia để dành cho quỹ từ thiện Tích Thủy của nhà họ Việt.

Tất cả mọi người đều làm vậy, cố tình kéo thấp giá xuống. Dù gì cũng phải tặng đi, vậy thì chia một phần cho quỹ từ thiện Tích Thủy, coi như nịnh bợ nhà học Việt.

Mà màn kịch quan trọng nhất hôm nay chính là cụ Việt sẽ chọn một món đồ ông cụ thích trong số đồ quyên góp, không mang đi đấu giá mà mua luôn với giá người quyên tặng ghi ra trên tấm thẻ, giữ làm của riêng, tiền mặt sẽ gửi vào quỹ tiền tệ môi trường biển.

Bởi từng ấy nguyên nhân này, mọi người không dám viết giá cao, ngộ nhỡ cụ Việt nhìn trúng đồ mình quyên góp mà lại phải mua vào với giá cao, vậy thì coi như mình kiếm chuyện với nhà họ Việt rồi.

Chỉ có Nghê Gia, không những không kéo giá xuống mà còn nâng giá thêm 200 triệu. ý là bẫy ông 200 triệu đấy, không thương lượng!

Nghê Gia nhìn Diêu Phi, lãnh đạm nói: "Không, viết thế này đúng rồi. Chẳng phải nhà họ Việt đã nói rồi sao, họ sẽ bù chênh lệch giá, vì từ thiện, ắt nhà họ Việt cũng tình nguyện cống hiến."

Nói xong cô quay người bỏ đi. Đi được vài bước, cô quay lại nhìn Diêu Phi, giọng điệu lạnh lùng: "Cậu không được huấn luyện phục vụ sao? Vừa rồi thao thao bất tuyệt xấc xược giảng giải cho khách là vì cớ gì? Am hiểu nội dung thư mời quá nhỉ, cậu được mời ư?"

Diêu Phi đỏ mặt tía tai, lại không thể phản bác, những sinh viên xung quanh sợ hãy hít một hơi, đưa mắt nhìn nhau, Nghê Gia đột nhiên thay đổi đáng sợ quá!

https://thuviensach.vn

Ánh mắt Nghê Gia lạnh lùng, chán chường liếc các cô nàng một cái rồi bỏ đi.

Kiếp trước lúc hai mươi tuổi, cô không có bạn bè, lúc nào cũng mang điệu bộ rụt rè thấp thỏm, lại khiến cho các cô nàng cũng lớp vừa ác khẩu vừa ghen tị bắt nạt cô. Nếu đã không phải là bạn bè thì cứ để các cô sợ hãi đi, vừa thoải mái vừa rảnh nợ.

Phía trong, các nhân viên đang bày các món đồ quyên góp lên bục triển lãm, ngọc ngà châu báu, giấy tờ nhà đất, đủ loại đồ đắt đỏ quý giá. Tình cờ trong lúc nhìn lướt, Nghê Gia trông thấy đồ quyên tặng của Tống Nghiên Nhi và Mạc Doãn Nhi.

Một mô hình nhà cổ kiểu Trung Hoa ở Thừa Đức, bên trên tấm thẻ viết: "Nhà cổ kiểu trung, 24 triệu- -- Tống Nghiên Nhi."

Nghê Gia nheo mắt, ngôi nhà ở Thừa Đức này tầm 36 triệu, là một trong những của hồi môn khi bác gái Nghê Gia gả đến nhà họ Tống, cũng là tòa nhà tổ truyền của nhà họ Nghê. Bác gái cô đã trở thành người thực vật, nhà họ Tống liền lấy của hồi môn của bà ra để tặng người khác.

A! !!

Bên cạnh là mô hình chiếc du thuyền: "Du thuyền thân kép Green Tee giá 12 triệu- -- Mạc Doãn Nhi." Mạc Doãn Nhi bây giờ cũng coi như một nữa con gái nhà họ Tống, phỏng chừng chiếc du thuyền trị giá hơn 20 triệu này là do Tống Minh mua cho Mạc Doãn Nhi để giữ thể diện.

Mục đích của cô đến hôm nay là cụ Việt, những việc khác những người khác , chưa cần nghĩ đến vội. Nghê Gia nhấc ly cocktail trên khay của phục vụ, rời khỏi đại sảnh đông nghịt, ra ngoài ban công hóng gió. Cô vừa đi đến bên cạnh chậu cây cảnh thì nghe có người bàn tán về cô.

Đầu tiên là Diêu Phi: "Nó tưởng nó là ai? Chim sẻ hóa phượng hoàng mà cứ tưởng là công chúa thật chắc? Có mặc Valentino Thiên kim đại chiến1 cũng không thay đổi được khí chất nghèo rớt mồng tơi của nó."

https://thuviensach.vn

1 Thiên kim đại chiến: mộtnhãn hiệu thời trang cao cấp được thành lập năm 1957 bởi Valentino Garavani .

Những người khác liền mồm năm miệng mười hùa theo:

"Tống Nghiên Nhi và Mạc Doãn Nhi mới là tiểu thư thục nữ thứ thiệt, con bé Nghê Gia kia khác gì thằng ăn mày trộm quần áo hoàng tử."

"Doãn Nhi đáng thương quá, rơi từ thiên đường xuống địa ngục, nhưng vừa nãy tớ thấy cậu ấy, vẫn có phong thái lắm luôn."

"Chứ gì nữa, Nghê Gia kia chuột sa chĩnh gạo thành cô chủ nhỏ. Nếu tớ là nó thì đã đi thắp hương bái Phật cảm tạ ân đức rồi, còn kiêu ngạo như thế cho ai xem không biết? Nó tưởng nó có quyền thế đè ép thì sẽ làm cho người ta phục chắc? Nực cười!"

Nghê Gia chậm rãi uống một ngụm cocktail, không một chút tức tối. Cô chỉ không hiểu, trong mắt kẻ khác thứ vốnlà của cô cớ gì lại trở thành ân đức trời ban, vận may 18 năm nay của Mạc Doãn Nhi cớ gì thành vận rủi khiến người ta thổn thức thương cảm vậy?

Cô cũng không để tâm đến mấy lời ghen tị kiểu không ăn được nho thì bảo nho xanh, nhưng lúc xoay người đi lại nghe Diêu Phi lên tiếng: "Thứ con gái đê tiện không có khí chất thì vẫn là thứ con gái đê tiện thôi, giờ bay lên cành cao cũng chỉ biết ăn chơi hưởng lạc. Nghe nói mấy hôm trước nó đi Thượng Hải tham gia sự kiện Hải Thiên Thiên kim đại chiến đấy. Ầy, cháu gái nhà họ Nghê thấp hèn y như gái bán hoa cao cấp, đáng thương ghê cơ."

Thiên kim đại chiến là cuộc triển lãm hàng xa xỉ giới thiệu các sản phẩm như máy bay, du thuyền, nhà ở cao cấp... Trong thời gian diễn ra triển lãm, đơn vị tổ chức mở nhiều bữa tiệc và các hoạt động giải trí. Năm 2013, buổi triển lãm này gây rúng động Trung Quốc vì thông tin tổ chức tiệc thác loạn tập thể với sự tham gia củ rất nhiều ca sĩ, diễn viên, người mẫu và các đại gia.

https://thuviensach.vn

Những người khác cũng phát ra tiếng xì khinh bỉ. Nghê Gia nheo mắt bước ra từ sau hàng cây cảnh, cười sâu cay: "Cho nên, nếu các cậu còn dám nói lời đê tiện, tôi sẽ dùng một đống tiền mời đám gái bán hoa cao cấp ấy đến, ngủ với bạn trai hiện tại hoặc sau này của các cậu, từng người từng người một." Giọng điệu cô nhẹ nhàng êm ái nhưng lại độc địa như một liều nọc rắn.

Đám sinh viên trong sáng ngây thơ không ngờ cô lại đột ngột xuất hiện, tất cả đều hoảng hốt, lại nghe cô nói những lời khó nghe như thế bằng giọng gió thoảng mây bay nhất thời đỏ mặt. Nghê Gia đứng dưới ánh đèn trắng ngà ở ban công, váy dài xanh dịu dàng, nước da trắng trẻo mịn màng, thanh nhã thoát tục bất ngờ. Nhất là khuôn mặt được trang điểm nhẹ, trong màn đêm nhạt nhòa, đẹp đến không thể mường tượng.

Nhưng đôi mắt lại gian tà hơn cả bóng tối.

Tất cả đám con gái đều nín bặt, bao gồm cả Diêu Phi. Không ai mong muốn bạn trai hiện tại hoặc tương lai bị người khác dụ dỗ cả. Ánh mắt Nghê Gia lạnh đi, nhẹ nhàng dừng trên người Diêu Phi: "Dạ tiệc của tôi chỉ vừa mới bắt đầu, còn của cậu, đã kết thúc rồi!"

Mọi người đều ù ù cạc cạc mãi đến khi... Ly Black Maria được nhấc cao quá đỉnh đầu Diêu Phi, chất lỏng màu đen chảy từ đỉnh đầu cô ta xuống tóc, hai má, váy trắng, trong chớp mắt đều dính màu đen bẩn thỉu. Đám con gái thấp giọng thét lên. Nghê Gia nhẹ nhàng xoay người bỏ đi, lướt qua tấm rèm lụa trắng đi đến một phía ban công khác, đến lúc đó mới phát hiện, phía bên ấy còn có một chàng trai trẻ đang ngồi trên ghế mây.

Lúc Nghê Gia bước đến, chàng trai luôn nghịch máy tính bảng trên tay chỉ lãnh đạm ngước mắt nhìn cô một cái, trong con mắt đen thâm sâu không gợn chút tình cảm nào. Tuy chỉ là một thoáng nhìn không có bất cứ cảm xúc gì nhưng Nghê Gia không khỏi lo lắng, nhất định là anh ta đã biết hết đoạn đối thoại và ly rượu ban nãy rồi. Tuy Nghê gia không quan tâm người khác nghĩ gì, nhưng trực giác cho cô hay, người đàn ông trước mặt không hề đơn giản.

https://thuviensach.vn

==========

Chương 6

Chàng trai thoạt nhìn còn rất trẻ, chỉ khoảng trên dưới hai lăm, tuy yên lặng ngồi đó như một bức tượng nhưng lại thoáng toát lên vẻ khí phách oai nghiêm không thể khinh thường. Tuy anh ta chẳng làm gì nhưng toàn thân đều tỏa ra sự tự kiêu khiến người khác không thể bỏ qua.

Nghê Gia đột ngột bừng tỉnh, thì ra từ "quý tộc" – sự kết tinh của danh gia vọng tộc nhiều thế hệ không phải là thứ mà nhà giàu mới nổi hoặc người tài mới phất có thể so sánh được. Chỉ một ánh nhìn ngắn ngủi, đôi mắt màu hổ phách của anh ta còn tĩnh lặng hơn màn đêm ngoài kia, lại có thể khiến trái tim bình tĩnh của Nghê Gia như bị chất lỏng lạnh lẽo nào đó phủ lên làm cho nghẹt thở. Chỉ một ánh mắt cũng đủ để người khác biết rằng, anh ta tuyệt đối không đơn giản.

Không riêng gì ánh mắt, vẻ tuấn tú ưa nhìn của anh ta thật sự làm Nghê Gia kinh ngạc. Kiếp trước cô chưa từng gặp người đàn ông này. Người đẹp trai nhất cô từng gặp là Ninh Cẩm Niên. Nhưng nếu giờ phút này đặt Ninh Cẩm Niên – lịch sự nho nhã mà âm hiểm tàn nhẫn – cạnh anh ta thì nhất định sẽ lép vế hơn nhiều. Chỉ hy vọng về sau người đàn ông này không dính dáng đến việc kinh doanh của gia đình cô, bằng không lời nói việc làm của cô ban nãy nhất định sẽ để lại ấn tượng xấu cho anh ta.

Trong đầu Nghê Gia nảy ra hàng loạt suy nghĩ, bước chân cô hơi khựng lại một chút rồi ngay lập tức bình tĩnh cầm ly rượu trống trơn lên, đi ra ban công. Lúc cô quay vào bên trong thì gần như mọi đồ vật quyên góp đều đã được bày lên. Nghê Gia thờ ơ dạo một vòng, món đồ quyên góp có giá cao ngay sau của cô là...

"Bút tích gốc của Vương Hi Chi, "Thất thiệp thiếp" trong tập "Thập thất thiếp"(*) , 130 triệu – Ninh Cẩm Niên."

(*) Một trong những tác phẩm Thảo thư tiêu biểu của Vương Hi Chi. Đầu mỗi bản đều có chữ "Thập thất" nên được đặt tên này. Nghê Gia nhướng

https://thuviensach.vn

khẽ đôi mày thanh mảnh, chỉ mỉm cười, là bút tích thật của Vương Hi Chi mà nhà họ Ninh giành được với giá 310 triệu của hãng đấu giá Sotheby's(*) năm ngoái đây mà!

(*) Một hãng đấu giá nổi tiếng cung cấp rất nhiều các món đồ quý hiếm và cao cấp. Món đồ này không chỉ có giá trị cực lớn, mà quan trọng hơn là tính văn hóa sâu sắc, tất cả mọi thứ ở đây cộng lại cũng khó sánh bằng.

Bút tích thật của Vương Hi Chi, người mê đồ cổ thư pháp như cụ Việt nhất định sẽ để ý. Trong lòng Nghê Gia không còn tự tin như ban đầu nữa, bức thư pháp bút tích thật giá 310 triệu, yết giá 130 triệu, kim cương giá 50 triệu, yết giá 250 triệu. Cô điên thật rồi! Lúc này trong kiếp trước cô không tham gia buổi dạ tiệc này mà đang mơ màng túy lúy ở Thượng Hải, xem ra bản gốc thư pháp này là vật bảo đảm để nhà họ Ninh cướp thầu thành công rồi.

Giành được hạng mục Max Power, giá hợp đồng cộng thêm tiềm năng thị trường sau này nữa ít nhất cũng vài trăm tỷ, 310 triệu chỉ là mồi câu. Vả lại dù không thành công, coi như KARNER của nhà họ Ninh ném 310 triệu vào quỹ bảo vệ hành tinh xanh, quảng cáo như thế cũng không hại gì.

Nghê Gia vẫn nhìn chăm chú bức thư pháp gốc của Vương Hi Chi, đột nhiên eo cô bị một vòng tay mềm mại ôm lấy, động tác thân mật ấy làm Nghê Gia hốt hoảng. Cô cuống quýt quay lại liền nhìn thấy một gương mặt tuyệt đẹp đang nở nụ cười rạng rỡ, không phải Tống Nghiên Nhi thì ai?

"Gia Gia, không phải cậu đi Thượng Hải sao? Lâu lắm không gặp, nhớ cậu chết đi được!" Tống Nghiên Nhi không chỉ đẹp người mà giọng nói cũng rất ngọt ngào.

Kiếp trước Nghê Gia thực sự coi Tống Nghiên Nhi là bạn thân. Mười tám năm trước đó của cô cách xa một trời một vực tới thân phận của Tống Nghiên Nhi, nhưng cô ấy chưa từng ghét bỏ cô, luôn đối xử rất tốt với cô, cô cũng rất biết ơn. Hơn nữa, quan hệ giữa nhà họ Tống và nhà họ Nghê cũng khá sâu sắc. Tống Minh, cha của Tống Nghiên Nhi xuất thân từ một

https://thuviensach.vn

gia tộc sa sút, nhờ vào đám cưới với nhà họ Nghê nên mới có thể cứu vãn dòng họ nguy ngập của nhà họ Tống. Mẹ Tống Nghiên Nhi là con gái của Nghê Cẩn, tức bác gái của Nghê Gia, nhưng đã trở thành người thực vật sau một vụ tai nạn. Đôi bạn còn là chị em họ vốn rất thân thiết, nhưng Tống Nghiên Nhi lại vô tình làm tổn thương Nghê Gia khiến tim cô nguội lạnh hết lần này đến lần khác.

Tống Nghiên Nhi tốt bụng đến mức khi Nghê Gia phản kích Mạc Doãn Nhi, cô nàng đều không đành lòng mà đi nhức nhở Mạc Doãn Nhi, dẫn đến việc Nghê Gia bị Mạc Doãn Nhi và đám bạn trai của ả hành hạ đến chết.

Cô bị Tống Nghiên Nhi bất cẩn hại cho bị cướp mất cổ phần, bị lăng mạ dày vò. Điều khiến cô không thể nào tha thứ chính là, Tống Nghiên Nhi tình cờ biết được chuyện cô bị Mạc Doãn Nhi và Ninh Cẩm Niên giam cầm, bị tiêm thuốc và bị làm nhục. Cô từng dặn đi dặn lại là không được nói cho Nghê Lạc biết, nhưng cô nàng lại không cẩn thận tiết lộ cho Nghê Lạc, kết quả Nghê Lạc đã mất mạng khi đi tìm Ninh Cẩm Niên báo thù, Nghê Gia thậm chí không được nhìn mặt em trai của mình lần cuối.

Nghê Gia biết Tống Nghiên Nhi không cố ý, chẳng qua chỉ là cô nàng trời sinh mang họa... Cô thực không thù hận gì với Tống Nghiên Nhi, nhưng thực tình cũng không muốn liên quan gì đến cô nàng nữa.

Cô khá lãnh đạm gạt tay Tống Nghiên Nhi ra, nở một nụ cười lãnh đạm: "Cậu làm mình giật cả mình."

Tống Nghiên Nhi thấy sắc mặt Nghê Già quá lạnh, không giống với cô bạn thân trước đây suốt ngày cười hì hì nữa, vội cuống lên: "Gia Gia, có phải cậu giận mình với Doãn Nhi không? Mình biết quan hệ giữa cậu và Doãn Nhi không tốt, nhưng hai cậu đều là bạn thân của mình. Hơn nữa cậu ấy đã trở thành em gái trên danh nghĩa của mình rồi. Bị kẹp giữa hai cậu mình cũng khó xử lắm, Gia Gia, cậu đừng giận mình nữa được không? Trong lòng mình, không ai có thể thay thế cậu!"

https://thuviensach.vn

Nghê Gia yên lặng, nổi hết da gà da vịt, tôi không có xu hướng bách hợp đâu. (=))))))

Có điều Nghê Gia cũng hơi tò mò, nếu Tống Nghiên Nhi biết cô bạn thân Mạc Doãn Nhi là em gái cũng cha khác mẹ với mình, liệu có còn vui vẻ bình tĩnh như bây giờ không? Kiếp trước, Nghê Gia tình cờ nghe được cuộc nói chuyện của hai mẹ con Mạc Doãn Nhi, thu âm lại định tiết lộ, kết quả nửa đường bị Ninh Cẩm Niên chặn lại, còn bị xử lí thảm hết chỗ nói.

Cũng lần đó cô mới biết, thực ra Mạc Mặc không bế nhầm con, mà vì hâm mộ mệnh bà chủ lớn của Trương Lan nên cố tình đổi. Mạc Mặc cũng không có tình cảm gì với cô-đứa con gái đã nương tựa suốt mười tám năm qua.

Kiếp này, tuy Nghê Gia muốn thấy cảnh Tống Nghiên Nhi và Mạc Doãn Nhi không đội trời chung, nhưng cô chẳng hơi đâu đi thu gom chứng cớ, cũng chưa chắc chắn sau khi dây vào Mạc Doãn Nhi có thể lành lặn trở ra nên tạm thời cứ gác sang một bên đã.

Nghê Gia thoáng thấy Mạc Doãn Nhi đang đi tới chỗ mình, liền nhoẻn miệng chuyển đề tài: "Đúng rồi mình vừa thấy bản thư pháp gốc của Vướng Hi Chi, hình như do Ninh Cẩm Niên quyên góp. Bnaj trai cậu cũng hào phóng thật."

Tống Nghiên Nhi mặt đỏ lựng: "Mới chỉ gặp mặt vài lần thôi, sao là bạn trai được, cậu đừng nói lung tung..." nhưng trong mắt cô nàng lấp lánh vui sướng.

Tống Nghiên Nhi còn chưa dút lời, bên cạnh đã vang lên tiếng cười quở trách của Mạc doãn Nhi: " Nghiên Nhi hư lắm, hẹn hò với bạn trai mà không cho em biết."

Nghê Gia nghe thế, khóe môi khẽ cong lên, cô ả này luôn có hứng thú với bạn trai của người khác. Trong lứa thanh niên nhà họ Ninh, người được các chị em quan tâm nhất là Ninh Cẩm Niên tài mạo song toàn gan góc mưu lược. Tuy cha hắn chỉ là kẻ tầm thường, song bà mẹ Tưởng Na của hắn lại có đầu óc kinh doanh, chỉ trong 20 năm ngắn ngủi bà ta đã phát triển hãng

https://thuviensach.vn

ôtô Karner vốn là của hồi môn khi được gả sang nhà họ Ninh, cuối cùng còn có thể nuốt trọn Tưởng thị bên đằng ngoại, trở thành tập đoàn Karner lớn mạnh nhất trong ngành sản xuất ôtô trong nước.

Ninh Cẩm Niên kế thừa nét ôn hòa nho nhã và mưu lược chính trị bên nội cùng tư duy kinh doanh nham hiểm cay độc bên ngoại, một lòng dâng hiến vì người yêu, không tiếc mạng sống vơi bạn bè và đuổi cùng giết tận với kẻ địch. Rất không may, Nghê Gia là kẻ địch của hắn. Và càng không may hơn, kẻ địch của Nghê Gia không phải bạn bè của hắn, mà là người yêu của hắn.

Ban đầu hắn có thiện cảm với Tống Nghiên Nhi, chỉ tiếc là mạc Doãn Nhi không có thiện cảm với bất cứ cô gái nào nhưng lại có thiện cảm với tất cả đàn ông. Ả dụ dỗ được Ninh Cẩm Niên xong lại vờ vịt đáng thương nhận lỗi với Tống Nghiên Nhi, nói không biết chuyện giữa Tống Nghiên Nhi và Ninh Cẩm Niên. Tống Nghiên Nhi dĩ nhiên tin ả, còn phát huy tinh thần phổ độ thiện lương, nước mắt lưng tròng quyết định để bản thân thiệt thòi mà đi tác thành cho người khác, dù sao cô nàng vô hại với con người và động vật cũng không thiếu người thích.

Giờ Nghê Gia tranh mở miệng trước, kéo tay Tống Nghiên Nhi, tủm tỉm mở miệng nói với Mạc Doãn Nhi: "Ninh Cẩm Niên là người đàn ông ưu tứ nhất mình từng gặp, xứng đôi vừa lứa với Nghiên Nhi nhất. Mạc Doãn Nhi, giờ cậu biết rồi, không được đi cướp bạn bạn của Nghiên Nhi nhà chúng ta đâu đấy."

Cô nhấn mạnh từ "cướp", đảm bảo chắc chắn để Tống Nghiên Nhi nghe thấy. Nguyên nhân lớn nhất mà kiếp trước Tống Nghiên Nhi tha thứ cho Mạc Doãn Nhi chính là do ả nước mắt nước mũi ròng ròng thề thốt rằng mình không hề biết chuyện. Bây giờ thì đã biết rồi nhé!

Tống Nghiên Nhi không phủ nhận lời Nghê Gia nói, không phải vì cô nàng có tình cảm đặc biệt gì với Ninh Cẩm Niên, mà vì cô bạn thân thiết đã nói giúp mình như thế, trong lòng cô nàng đã thấy ngọt ngào đến chết rồi, làm sao có thể không giữ thể diện cho Nghê Gia mà phủ nhận chứ!

https://thuviensach.vn

Mạc Doãn Nhi dường như không kiềm được tức giận, ngượng ngùng cười: "Nghê Gia cậu nói cái gì thế? Sao mình có thể đi cướp bạn trai của Nghiên Nhi được?"

Nghê Gia nói toạc móng heo: "Nghe nói bạn trai của mấy bạn cũng lớp cậu đều trở thành bề tôi dưới gấu váy của cậu rồi, tôi cũng hơi lo cho Nghiên Nhi."

Tống Nghiên Nhi hơi sửng sốt, cô nàng chưa từng chú ý đến vấn đề này, cũng chưa từng nghe ai nhắc đến, giờ thấy Nghê Gia bảo vậy, cô nàng láng máng cảm thấy hình như có việc đó thật, láng máng níu lấy Nghê Gia. Mạc Doãn Nhi nhìn bộ dạng hai người trước mặt, cảm giác bạn thân mình bị cướp mất, trong bụng bực dọc, mặt cũng lạnh đi.

Ả không thể vặc lại, đành phải trả đòn : "Mình nghe nói cậu đi Thượng Hải tham gia sự kiện Hải Thiên? Có vui không?" Cô ả lớn tiếng nói vậy, làm cho nhiều người quanh đó liếc xéo.

Nghê Gia trả lời như chẳng có gì: "Ừ tôi đến xem buổi triển lãm cuộc sống cao sang, cũng gặp được nhiều nhân vật tiếng tăm lắm. Có điều bà nội giục giã, tôi về ngay trong ngày rồi." Câu trả lời thẳng thắng như thế đủ để xung quanh thu hồi ánh mắt, Mạc Doãn Nhi tức đến run người.

Biểu cảm và câu tả lời quang minh chính đại của Nghê Gia đã rửa sạch mọi hiềm nghi. Mạc Doãn Nhi thất vọng, ả vốn định lừa Nghê Gia đến đó tham gia triển lãm, sau đó sai người đánh thuốc mê đưa cô nhập tiệc, nhưng không ngờ Nghê Gia rõ ràng đã mê mang lại đột nhiên biến mất.

Mạc Doãn Nhi thua keo này ta bày keo khác, đột nhiên than thở: "Đúng rồi, mấy hôm nay muốn đến nhà thăm mẹ, nhưng nghe nói cậu bảo bà nội không cho phép mình bước chân vào của phải không? Vì sao cậu phải làm như vậy, mình cũng là con gái của mẹ mà!" Nói xong mắt ả ngân ngấn nước nhìn đáng thương vô cùng, làm rất nhiều người lại nhìn sang.

==========

https://thuviensach.vn

Chương 7

CHƯƠNG 7

Type-er: MỀU

Nghê Gia cười nhạt, thủng thẳng đáp trả: "Tôi chỉ biết cậu thích cướp bạn trai của người khác, không ngờ cậu còn thích cướp cả gia đình của người khác nữa. Cậu thích đồ của người khác đến thế sao? Nhưng cậu và mẹ cậu vốn không nơi nương tựa, giờ đã có được mọi thứ, cậu còn muốn nữa sao?" Cô nói chuyện nhẹ như khói, nhưng ý đi kèm lại tát thẳng vào mặt ả: Hai mẹ con Mạc Mặc và Mạc Doãn Nhi vừa thấp hèn vừa tham lam, số đỏ tu hú chiếm tổ chim khách ở hai nhà Nghê, Tống mà còn chẳng biết thoả mãn.

Nghê Gia nói năng nhẹ nhàng nhưng sự khinh khi trong mắt hiện rất rõ: "Mạc Doãn Nhi, vào nhà họ Tống rồi mà vẫn chưa buông tay bên nhà họ Nghê, thật đúng phong cách bắt cá vài tay với đàn ông của cậu! Một đứa con riêng thân phận thấp kém như cậu trở thành đại tiểu thư, còn tôi chịu khổ thay cậu mười tám năm. Cậu không cảm ơn tôi thì thôi, còn dám đứng trước mặt tôi ra vẻ uất ức? Cậu có biết xấu hổ không?" Những lời này làm những giọt nước mắt sắp sửa tràn ra của Mạc Doãn Nhi ngưng bặt.

"Đúng là bà nội không cho cậu bước chân vào cửa. Bà nói cậu về nhiều quá, lần nào cũng lôi kéo mẹ và em trai cô lập tôi, như thế thì còn lâu tôi mới hoà nhập được với cái nhà này. Mạc Doãn Nhi, cậu ác thật đấy, đã cướp cuộc sống của tôi mười tám năm vẫn chưa đủ, còn muốn cướp cả đời nữa. Giờ cậu ra vẻ yếu đuối khóc lóc cho ai xem?" Cuối cùng Nghê Gia lấy bà nội ra để dồn trận, nhắm thẳng vào Mạc Doãn Nhi đang vờ đáng thương kêu gọi sự thông cảm, thực ra là muốn hại Nghê Gia không được người nhà đón nhận, Mạc Doãn Nhi quả thực bụng dạ khó lường.

Những người biết chuyện đứng quanh đó đều sợ phát khiếp vì lời nói qua loa mà đầy cay độc của Nghê Gia, tuy thấy cô độc miệng nhưng cũng hiểu mỗi câu cô nói đều rất có lý. Chưa kể, vinh quang trước kia của Mạc Doãn Nhi là nhờ Nghê Gia, còn người đàn bà nghèo khổ Mạc Mặc cũng đã lắc

https://thuviensach.vn

mình biến thành bà chủ lớn. Hai mẹ con nhà này nợ Nghê Gia nhiều tới vậy mà còn dám nham hiểm hại cô thế ư? Mà Mạc Doãn Nhi bình thường luôn đi theo hình tượng cao quý lạnh lùng, nên màn nước mắt bất ngờ rơm rớm ban nãy quả thật rất giả. Mạc Doãn Nhi bị nói một trận, không còn sức lực cãi lại, dù sao cô ả cũng không phải hoa sen trắng(*) , khóc lóc không phù hợp với phong cách nữ thần của ả. Hơn nữa Nghê Gia đã nói thế, dù ả thật sự muốn khóc cũng không được khóc, bằng không chính là giả vờ đáng thương.

(*) chỉ các cô nàng ngây thơ trong sáng lương thiện, luôn tỏ vẻ nhu nhược yếu đuối.

Ả đứng giữa những ánh mắt hoài nghi của bao người xung quanh, nín nhịn suýt nội thương: "Nghê Gia, cậu làm thế..."

Nhưng Nghê Gia cũng chẳng buồn nhìn ả nữa. Mắt cô đảo qua đảo lại, nhìn thấy Ninh Cẩm Niên phía xa liền chọc chọc Tống Nghiên Nhi: "Nghiên Nhi, Ninh Cẩm Niên đến rồi, cậu còn không sang chào hỏi đi?"

Sự chú ý của Mạc Doãn Nhi lập tức đổi vị trí, ánh mắt ả bay vút đi rồi đờ ra: Chỉ xét riêng khí chất và ngoại hình, đây chính là người đàn ông chất lượng số một! Tống Nghiên Nhi nghe Nghê Gia nói xong, lại đỏ bừng mặt, nhưng vẫn cong môi cười, bước sang đó, trước khi đi không quên nói với Nghê Gia: "Gia Gia, lát nữa mình tới tìm cậu."

Mạc Doãn Nhi ngây ra vài giây, mãi đến khi tầm mắt bị bóng lưng nổi bật của Tống Nghiên Nhi che khuất mới bắt đắc dĩ thu hồi ánh mắt. Nghê Gia vờ không chú ý đến Mạc Doãn Nhi đang nhìn mình chòng chọc. Cô đi đến trước mặt viên kim cương Nước Mắt Công Chúa, thu hút thành công ánh mắt ả đi cùng. Khi Mạc Doãn Nhi nhìn thấy viên kim cương màu xanh này đã giật mình, sao có thể? Lúc mẹ Trương Lan muốn đưa viên kim cương này cho ả, bà nội đã kiên quyết cho Nghê Lạc. Nhưng Nghê Lạc cũng hứa sẽ tặng ả rồi, tại sao lại bị Nghê Gia lấy ra làm đồ quyên góp?

https://thuviensach.vn

Giọng Mạc Doãn Nhi mang theo chút run rẩy: "Nghê Gia, cậu lấy viên kim cương này đi, mẹ có biết không?"

"Biết hay không thì khác gì nhau?" Giọng Nghê Gia rất hờ hững. "Mẹ không có quyền quản kinh tế trong nhà, toàn bộ tài sản trong tay Nghê Lạc hiện giờ đều do tôi quả lí. Thẻ của nó , xe của nó, tiền của nó, du thuyền hay máy bay kim cương cổ phiếu của nó, tất cả đều do tôi quản lí hết, không ai xen vào được."

Mạc Doãn Nhi tái mặt. Kiếp trước, phần lớn tài sản của Nghê Lạc đều bị ả ta lừa mất.

Nghê Gia nhìn chăm chăm vào viên kim cương, cười chế nhạo: "Cậu thích viên kim cương này lắm nhỉ, thế nhưng tôi thấy cậu không xứng. Thà quyên góp cho người ngoài còn hơn là cho cậu!"

Mạc Doãn Nhi nghiến răng kèn kẹt, từ lần đầu tiên ả và Nghê Gia gặp mặt đã chẳng coi nhau ra gì, nhưng lúc đó Mạc Doãn Nhi vẫn con là tiểu thư nhà họ Nghê cao quý. Tuy Nghê Gia căm ghét ả nhưng vì rào chắn thân phận, nên vẫn luôn chịu thiệt thòi trước mặt ả. Nhưng Mạc Doãn Nhi nào ngờ mình lại là hàng giả, trong nháy mắt mất đi tất cả mọi thứ. Điều này khiến cho ả không tài nào chấp nhận được, dựa vào đâu mà phải cho Nghê Gia địa vị cao quý của ả?

May mà sau này Mạc Mặc gả cho Tống Minh, mà ả thật ra là con gái Tống Minh, có điều phải giấu người khác kể cả Tống Nghiên Nhi, nhưng mẹ Trương Lan và Nghê Lạc đều thích ả. Chuyện khiến ả vui vẻ chính là, qua trình hòa nhập của Nghê Gia ở nhà mới hết sức khó khăn, bị đè nén đến mức buồn bực không vui, tính tình quái gở, lại cả một bụng oán hận không có khả năng phản đòn, thế nên ả rất yên tâm. Nhưng không ngờ Nghê gia tới Thượng hải một chuyến lại đợt ngột thay đổi.

Dáng vẻ bình tĩnh cao ngạo, dám hết lần này đến lần khác hạ nhục ả, như thể cô đã thật sự trở thành tiểu thư nhà họ Nghê rồi.

https://thuviensach.vn

Mạc Doãn Nhi vẫn cứng miệng nói móc: "Mình không xứng? Hừm! Chẳng lẽ cậu xứng sao?"

"Câu này hẳn là tôi nói cậu nghe mới đúng chứ nhỉ?" Nghê Gia mỉm cười, thẳng lưng "Tôi là trưởng nữ của nhà họ Nghê, còn cậu thì sao đồ con hoang cả bố là ai cũng không biết." Cô cười nhạt, đoán chừng ả không dám nói ra sự thật bố mình là Tống Minh. "Vừa rồi tôi đã nói rõ ràng như vậy mà cậu còn dám kiêu ngạo trước mặt tôi? Mạc Doãn Nhi, cậu đứng là vô liêm sỉ quá."

Không đợi Mạc Doãn Nhi tức giận, Nghê Gia đã nhẹ nhàng cười: "Nên giờ thôi đành chủ động ra trận thôi. Sau này nếu cậu muốn vơ vét cái gì từ Nghê Lạc thì xin lỗi nhé, tất cả đã bị tôi coi chừng hết rồi."

Huyệt thái dương của Mạc Doãn Nhi giật đến phát đau, biết Nghê Gia đã nhiều năm, đây là lần đầu tiên ả bại dưới tay cô, còn bị cô mắng là đồ con hoang. Ả được nhà họ Nghê ban ơn? Chẳng lẽ Nghê Gia cho rằng Mạc Doãn Nhi mắc nợ cô ta? Không thể tha thứ được, trước kia rõ ràng là lần nào con ranh này cũng bại dưới tay ả cơ mà?

Ả taon nói cái gì đó, nhưng Nghê Gia không để ý, chỉ nhếch miệng cười rồi biến mất trong đám người. Mạc Doãn Nhi dõi theo bóng cô, hung hăng nghiến răng nghiến lợi, ả đã xem thường con ranh chết tiệt này rồi. Nghê Gia, mày tưởng mày sẽ có được tất cả sao?

Lsuc Nghê Gia đi ngang qua một gian phòng, cô nhìn thấy Ninh Cẩm Niên và Tống Nghiên Nhi có vẻ đang chuyện trò rất vui. Điều kiện của Ninh Cẩm Niên rất tốt, đến cả Tống Nghiên Nhi cũng bị hắn thu hút. Nhìn Ninh Cẩm Niên, đáy mắt Nghê Gia lóe lên sự run rẩy. Ai ngờ được một gã đàn ông có nụ cười ấm áp, cử chỉ tao nhã như thế lại là một con quỷ tàn nhẫn độc ác. Lúc cô bị làm nhục, hắn tỉnh bơ ngồi bên cạnh nhìn. Lúc cô bị tiêm ma túy, hắn cũng lạnh lùng ngồi giám sát. Còn Nghê Lạc, một sinh mệnh trẻ trung bị hắn bắn hai mươi chín phát súng! Cô đã đếm từng phát, từng phát một!

https://thuviensach.vn

Bất kể một ai còn nhân tính cũng sẽ không ra tay tàn nhẫn như thế! Trong mắt Nghê gia là một vùng băng giá, bị thù hận tràn tới, đột nhiên cô quên mình đang ở đâu. Đúng lúc này, Ninh Cẩm Niên như cảm nhận được ánh mắt của cô quay đầu sang nhìn. Chỉ là ánh mắt của họ không hề giao nhau.

Một chàng trai xa lạ đứng chắn giữa hai người, lịch sự mời Nghê Gia: " Cô Nghê Gia, cụ nhà chúng tôi muốn gặp cô."

Nghê Gia sắp xếp lại cảm xúc chỉ mới dâng trào ban nãy trong một giây đồng hồ rồi gật đầu đáp lễ: "Nhờ anh dẫn đường cho."

Nghê Gia đi theo anh chàng nọ rời khỏi đó, băng qua một hành lang thật dài, đến một gian phòng đẹp đẽ tĩnh mịch. Chàng trai đứng ngoài cửa, không có ý đi vào.

Nghê Gia hít một hơi thật sâu, tự mình đẩy cửa bước vào.

Căn phòng được trang trí tỉ mỉ, đẹp đẽ, bên trong chỉ có hai người. Ngồi giữa ghế trường kỷ là một ông cụ tóc đã điểm bạc nhưng vẫn còn quắc thước, khí độ phi phàm như thế, không cần đoán cũng biết là cụ Việt. Còn chàng trai trẻ ngồi trên trường kỷ bên cạnh, ánh mắt xa xăm, gương mặt thanh thoát.

Nghê Gia muốn chết ngay cho rồi, đây chẳng phải là người đàn ông ngồi ngoài ban công vừa nãy sao?

Dùng đầu ngón chân mà nghĩ cũng biết anh ta là Việt Trạch-đích tôn cục cưng nhà họ Việt.

Việt Trạch ngước mắt nhìn cô, trong mắt cũng không gợn một nét nào, giống như đang nhìn một người lạ chưa bao giờ gặp mặt. Cơ mặt Nghê Gia cứng lại một giây, vốn định lịch sự cười với anh ta, nhưng anh đã ơ hờ rời mắt đi chỗ khác.

Nghê Gia đến bên cạnh trường kỷ đối diện ông cụ Việt, ngoan ngoãn nói: "Cháu chào ông." Rồi ngồi xuống.

https://thuviensach.vn

Cụ Việt hỏi thăm tình hình sức khỏe của bà Nghê trước theo phép lịch sự, rồi hỏi đến tiết mục "ngọc về tay vua" và quá trình thích ứng với cuộc sống của Nghê Gia, có vẻ như tất cả mọi người đều rất tò mò. Ông hỏi bất cứ chuyện gì, Nghê Gia đều lễ phép điềm đạm trả lời. Điều này làm cụ Việt khá bất ngờ, từ sau khi nghe chuyện nhà họ Nghê bế nhầm cháu gái, đây là lần đầu tiên ông nhìn thấy Nghê Gia. Ông nghe nói con bé này trước kia sống khổ sở, không ngờ lại rất có phong thái của tiểu thư danh giá.

Lúc trò chuyện với ông, giọng cô mềm mỏng, lại tinh tế chú ý đến thính lực của người già, ngữ điệu vững vàng, có nặng có nhẹ rất êm tai, tốc độ khoan thai vừa chuẩn. Nội dung câu trả lời của cô căn chừng vừa phải, khéo léo rất biết tiết chế tuy có hơi nghiêm túc nhưng lại pha thêm chút tình cảm. Rất tốt.

Nói chuyện qua lại hồi lâu, cụ Việt thân thiện hẳn lên. Nghê Gia biết mình thể hiện không tồi, đã ghi ấn tượng tốt trong lần gặp mặt đầu với ông cụ. Nhưng cô lại liếc mắt nhìn sang Viết Trạch ở bên cạnh. Anh ta có vẻ koong hứng thứ gì, chỉ nhìn chăm chăm vào khoảng không, không nhìn cô lấy nửa khắc. Việc này làm Nghê Gia hơi thất vọng. Xem ra việc ở ban công đã gây ấn tượng xấu cho anh ta rồi. Tuy cô không để ý đến cách nhìn của anh ta với mình, nhưng cô cũng không muốn việc đó ảnh hưởng đến hạng mục Max Power.

Cụ Việt nói chuyện nhà với Nghê Gia trong chốc lát rồi chuyển sang việc chính: viên kim cương.

"Quyên góp viên kim cương này là ý của ai?"

"Là ý của cháu." Nghê Gia thành thật trả lời, "Hơn nữa cũng đã được bà nội đồng ý ạ."

==========

Chương 8

Chương 8

https://thuviensach.vn

Type-er: Hill

Nước Mắt Công Chúa không phải kim cương bình thường mà mang ý nghĩa rất đặc biệt với nhà họ Việt. Mẹ của cụ Việt, tức bà cố của Việt Trạch là người xuất thân từ hoàng gia nước Nga trước kia. Viên Nước Mắt Công Chúa màu xanh là báu vật truyền đời của nhà họ Việt, trải qua mấy trăm năm, giá trị tình cảm của nó đã vượt xa giá trị kinh tế.

Năm đó, lúc mẹ của cụ Việt mang thai thì bị đuổi giết, bà cố của Nghê Gia là bạn tốt của cụ đã hi sinh tính mạng mình để cứu bạn, cũng đồng nghĩa với việc cứu mạng cụ Việt. Bà nội của Nghê Gia đã mất mẹ từ khi vẫn còn quấn tã. Mẹ cụ Việt trao viên Nước Mắt Công Chúa gia truyền cho bà nội của Nghê Gia, cũng hứa rằng sau này nếu họ Nghê gặp chuyện khó khăn, con cháu nhà họ Việt cũng phải dốc sức giúp đỡ. Nhưng lời hứa này chỉ có tác dụng lớn nhất khi đương sự là cụ Việt còn sống. Nếu để thêm vài thập niên, người đời sau nhà họ Việt sẽ không còn tình cảm gì với viên kim cương này nữa.

Tuy nhà họ Việt là danh gia vọng tôc, người đời sau tất nhiên sẽ tuân theo di huấn tổ tông, nhưng tới lúc đó, không có tình cảm gửi gắm, chỉ còn lời hứa hẹn khô khan, dù thế nào cũng vẫn có cảm giác hèn mọn khi khom lưng xin người cứu giúp.

Hơn nữa Mạc Doãn Nhi ở nhà họ Nghê bao năm như vậy, biết ý nghĩa quan trọng của viên kim cương này, ả đã để mắt đến nó từ lâu. Hiện giờ cả mẹ và em trai đều hướng về ả, Nghê Gia đề phòng được chốc lát, không đề phòng được cả đời. Vậy thì dứt khoát lấy ra dùng luôn cho xong. Dù sao KARNER nhà họ Ninh cũng vì trúng thầu lần này nên mới phát triển được ngành lưu trữ năng lượng của mình, không chỉ có thể đối đầu với Hoa thị mà còn thâu tóm cả Hoa thị lúc lụn bại sau này. Cho nên cô nhất định phải giành lấy hạng mục Max Power.

Cụ Việt suy nghĩ chốc lát, không hỏi mục đích của cô, trái lại nói: "Tặng viên kim cương này đi, cháu không thấy tiếc sao?". Nghê Gia đáp hờ hững: "Cháu chỉ muốn ông mua lại viên kim cương này mà thôi. Nó là báu vật vô

https://thuviensach.vn

giá với ông, nếu thả nó ra thị trường đấu giá, ông sẽ cảm thấy đáng tiếc. Nhưng với cháu mà nói, nó chỉ là một viên kim cương bình thường, chẳng qua hơi to một chút...".

Cụ Việt không nghĩ cô hỗn hào, ngược lại còn thấy cô chân thật đến đáng yêu, hơn nữa, ông còn bị câu nói cuối cùng của cô chọc cho thoải mái bật cười. Việt Trạch luôn trong tình trạng không cảm xúc cũng ngước lên nhìn cô một cái, nhưng chỉ là trong chớp mắt. Cô mạnh miệng thật!

Cụ Việt cười xong, lại hỏi: "Dù sai cũng là mang đi quyên góp, tại sao phải cố tình nói giá cao thế? 200 triệu không phải con số nhỏ đâu! Nếu cháu muốn thu hút sự chú ý của ta thì viên kim cương này cũng đủ rồi, hoàn toàn không cần nâng giá cao đến thế."

Nghê Gia nhoẻn cười, hào quang ngạo nghễ lấn lướt hiện lên trên khuôn mặt thanh tú: "Bởi vì, thứ cháu muốn thu hút là sự chú ý của tất cả mọi người."

Cô biết trước mặt người từng trải như cụ Việt đây, tốt nhất là nói năng thành thật thẳng thắn, không được giở trò khôn lỏi, nên từ đầu đến cuối, mỗi câu cô nói đều rất chân thành, không làm bộ làm tịch, toàn thân bất tri bất giác toát ra khí thế sừng sững: "Cháu chỉ muốn tất cả biết, một viên kim cương trị giá 50 triệu của Nghê gia, nhà họ Việt sẵn lòng mua lại với giá 250 triệu."

Ý cô là để mọi người chứng kiến, tình cảm qua lại giữa nhà họ Việt và nhà họ Nghê không bình thường, nhà họ Vệt đồng ý làm hậu thuẫn cho nhà họ Nghê. Niềm tin thị trường sẽ tới từ chính điểm này.

Cụ Việt sâu xa nhìn cô một cái, rồi lại bất ngờ liếc nhìn Việt Trạch, khuôn mặt người nào đó như được gột nước, sạch sẽ không mang chút biểu cảm. Cụ Việt tiếp tục nói với Nghê Gia: "Nhưng mà, 200 triệu, bé con Gia Gia này cũng ác quá đi thôi."

Cách xưng hô "bé con Gia Gia" làm Nghê Gia ấm lòng, cô ngượng ngùng nói: "200 triệu chỉ là tiền một chiếc trực thăng riêng của ông thôi mà, nếu

https://thuviensach.vn

cháu báo giá thấp thò hẳn là không tôn kính bà cố nhà họ Việt rồi ạ."

Cô lanh miệng ứng đối, lại nói thêm: "Điều này cũng có lợi cho nhà họ Việt nữa. Buổi từ thiện lần này, tất cả mọi người đều kéo giá đồ quyên góp xuống thấp. Tuy số tiền dư ra sẽ chuyển vào tài khoản của quỹ từ thiện Tích Thủy, cũng là làm từ thiện, song khó tránh khỏi người khác có ấn tượng đây là "hối lộ". Viên kim cương của cháu sẽ giúp giải vây hoàn cảnh khốn khó của ông đấy ạ."

"Ha ha ha, thú vị." Tuy cụ Việt cảm thấy bé con này hơi xảo quyệt, nhưng lại quý cô ở chỗ thẳng thắn, không dấu diếm không làm màu, lại không tự cho mình là thông minh, ông cười càng thoải mái: "Được, nghe lời cháu."

"Có điều", ông thoáng dừng lại, nụ cười tắt đi trên khóe môi, "bỏ viên kim cương ra rồi thì nói xem, yêu cầu là gì nào?"

Nghê Gia hít một hơi thật sâu: "Nhà họ Nghê muốn dành được hạng mục Max Power."

"Được, có thể cho cháu." Ông nói nhẹ nhàng nhưng rồi đột nhiên chuyển đề tài: "Nhưn g mà bé con Gia Gia, ta muốn nhắc cháu một câu, cá vàng ăn nhiều quá sẽ chết. Nếu là ba bốn năm trước, Vận tải Hoa thị hoàn toàn có đủ lực nắm chắc Max Power , nhưng mấy năm gần đây Hoa thị bị chảy máu chất xám, kết cấu tài sản không hợp lý, sức sản xuất thiếu hụt, tiền vốn cũng có vấn đề. Gắng gượng dành lấy hạng mục lớn như thế, nếu một khâu nào đó xảy ra vấn đề, Hoa thị có thể sụp đổ toàn bộ!"

Giọng ông tuy nhẹ nhưng ẩn chứa sức mạnh tựa nghìn quân: "Bé con, hiện tại điều mấu chốt không phải là ta không giao hạng mục này cho nhà họ Nghê làm, mà là nhà cháu không tiếp quản nổi. Ta không hy vọng hạng mục trợ giúp các cháu lại trở thành cái hố kéo sụp toàn bộ sản nghiệp của dòng họ Nghê!"

Sác mặt Nghê Gia thoáng tái nhợt, nhưng cô không hoảng sợ chút nào, trấn tĩnh mỉm cười: "Cháu biết, hạn khởi động Max Power là mười lăm tháng nữa. Điều cháu muốn xin không phải là ông giao Max Power cho Hoa thị

https://thuviensach.vn

ngay, mà là mog ông chờ cháu mười ba tháng." Nghê Gia hít sâu một hơi, nói từng tiếng đầy trịnh trọng: "Cháu, em trai cháu, còn cả bà nội nữa, người nhà họ Nghê sẽ thay đổi vận tải Hoa thị trong vòng mười ba tháng, Mười ba tháng sau, vận tải Hoa thị nhất định có khả năng tiếp nhận hạng mục Max Power!"

Nghe vậy, cụ Việt ngẩn ra, ông nhìn thấy niềm tin trước giờ chưa từng có trong mắt của cô gái hai mươi tuổi này. Sau chừng mười giây im lựng, ông mới cất tiếng cười sáng sảng: "Ha ha ha, đúng là huyết mạch nhà họ Nghê mà. Ha ha ha!"

Câu nói này làm Nghê Gia chấn động, cách đánh giá này tương đương với nước mắt công chúa trong lòng cô! Thì ra bà nội nói đúng, cách nhận được sự tán đồng không phải là gió thổi chiều nào theo chiều ấy, mà là thẳng thắn tự tin làm chính bản thân mình. Nghê Gia nghĩ thế, trong lòng ấm áp, vô thức nở nụ cười trong sáng trên gương mặt nhỏ nhắn. Trong chớp mắt, gương mặt xinh đẹp của cô hoàn toàn được nụ cười thuần khiết này thắp sáng.

Việt Trạch lơ đãng ngẩn đầu, vừa khéo nhìn thấy khuôn miệng tươi tắn tràn đầy sức sống rạn rỡ như đóa hoa mùa hạ của cô, ánh mắt dừng lại một giây rồi lại rời đi thản nhiên như nước.

Cụ Việt nhìn khuôn mặt tươi cười của cô, đôi mắt hằn đầy nếp nhăn cũng chan chứa ý cười, đột nhiên bảo: "Một lúc nữa, cháu và Việt Trạch hãy nhảy điệu mở màn dạ tiệc."

Nghê Gia cả kinh, tỉnh rụi liếc Việt Trạch một cái, lần này, khuôn mặt tuấn tú của anh của anh có cảm xúc, nhưng mà là... Một cái nhíu mày rất khẽ.

Lòng Nghê Gia chùng xuống, các suy nghĩ trong đầu hợp lại, sau khi xử lí với tốc độ cao, trước khi Việt Trạch mở miệng, cô đã dành nói trước với giọng điệu ôn hòa: "Ông ơi, tuy cháu đang cố gắng học nhưng khả năng khiêu vũ của cháu thực sự không tốt lắm. Hơn nữa thân phận hiện giờ của cháu còn nhiều bất tiện, chưa được đại đa số người chấp nhận, nên cháu hi

https://thuviensach.vn

vọng điệu nhảy đầu tiên của cháu trước mặt công chúng phải thật hoàn hảo. Dù sao lời nói, cử chỉ của cháu sau này cũng đại diện cho nhà họ Nghê."

Nghe cô nói xong xâu này, cụ Việt càng cảm thấy cô biết đạo lý, có chừng mực. Song Nghê Gia phát hiện ra mình lỡ lời nói hớ mất rồi. Bởi vì ánh mắt Việt Trạch chợt lóe lên, trong mắt có nét cười kì dị, pha lẫn với chút móc mỉa nhạt nhòa.

Đúng rồi, lời nói cử chỉ của cô đại diện cho nhà họ Nghê, nhưng vừa mới mấy chục phút trước thôi cô vẫn còn nói: "Tôi sẽ dùng tiên mời đám gái bán hoa cao cấp ấy đến, ngủ với bạn trai hiện tại hoặc sau này của các cậu, từng người từng người một!" với đám bạn học. Nói xong cô còn trút một ly Black Maria từ đỉnh đầu một bạn khác xuống.

Nghê Gia vô cùng khó xử, lại có chút xấu hổ, tuy nhiên cô không hối hận về hành động của mình với Diêu Phi, cô chỉ hối hận không nên ra vẻ giữ gìn hình tượng như thế. Nhưng cụ Việt không phát hiện ra điều đó, chỉ khen Nghê Gia vài câu rồi nói đừa giữ sĩ diện cho cháu trai mình: "Vậy thì không ép cháu nữa, coi như Việt Trạch nợ cháu một điệu nhảy vậy."

Việt Trạch đưa mắt nhìn ông nội như muốn nói, ông đừng vẽ chuyện để giải vây cho cháu nữa được không?

Nghê Gia cảm thấy rất vui, vừa hay đây, cô đã nghĩ kĩ từ trước, không ngờ cụ Việt lại trùng hợp nhắc tới như thế. Cô liền nắm bắt cơ hội, ra vẻ có lỗi vì ban nãy đã từ chối, nói: "Sắp tới, cháu và em trai có tổ chức tiệc sinh nhật. Đến lúc đó, Việt Trạch có thể trả cho cháu điệu khiêu vũ mở màn được không ạ?"

Trên thực tế, cô rất cần Việt Trạch xuất hiện trong buổi tiệc sinh nhật của mình, nếu còn nhảy cùng cô một điệu thì càng tốt. Buổi tiệc hai mươi tuổi này cô sẽ ra mắt lần đầu với giới thượng lưu, nếu cháu trai nhà họ Việt nâng cô lên, mức độ được coi trọng của cô sẽ tăng lên theo cấp số nhân.

Kiếp trước, trong buổi tiệc sinh nhật hai mươi tuổi của cô, nhà họ Việt chỉ có một cô gái con chú bác đến, còn Ninh Cẩm Niên được bà nội mời đến

https://thuviensach.vn

nhảy mở màn với cô thì lại đắm chìm trong sự diệu dàng của Mạc Doãn Nhi mà quên sạch mọi thứ.

Nghê Gia nói xong, có vài phần căng thẳng, ánh mắt chuyển đi chuyển lại giữa Việt Trạch mặt lạnh như tiền và ông nội tươi cười ôn hòa.

Việt Trạch không nói gì, nhưng cụ Việt lại mau mắn trả lời: "Được, được chứ! Đến lúc đó Việt Trạch sẽ đi."

Việt Trạch: "..."

Nghê Gia lập tức cảm ơn, như sợ Việt Trạch sẽ kháng chỉ. Phản ứng nhanh nhẹn khác thường này làm anh lại liếc cô thêm một cái nữa. Tâm trạng Nghê Gia rất tốt, mọi mục tiêu đến đây hôm nay đều đã hoàn thành rồi, hơn nữa còn vượt cả mong đợi, cô nói với cụ Việt vài câu nữa rồi lấy lí do ra ngoài trước.

Đi ra cửa, trong lòng bàn tay Nghê Gia đã ướt đẫm mồ hôi.

entaz��~��-

==========

Chương 9

Nghê Gia vừa đi, cụ Việt liền quay đầu lại nhìn Việt Trạch, cười: "Không biết con bé Nghê Gia kia có biết chuyện không, nhưng mục tiêu của bà nội họ Nghê chỉ sợ là con đấy!"

Việt Trạch chỉ nhếch môi mỏng, hiển nhiên không hứng thú gì. Cụ Việt cười: "Có điều, con bé này rất thông minh. Thoạt nhìn có vẻ giữ sĩ diện cho con, nhưng thực tế là kéo con đến để hỗ trợ ra oai cho tiệc sinh nhật của nó. Ha ha, thú vị lắm". Cụ Việt cười ha hả trêu ghẹo, cho rằng Việt Trạch sẽ bộc lộ cảm xúc nào đó, nhưng đứa cháu trai lạnh nhạt của ông vẫn chẳng có chút xíu tình cảm nào. Cụ Việt bỗng thấy nhức nhối cả lòng...

Cháu trai Nghê Lạc của nhà họ Nghê tuy phá phách, nhưng ít ra tình cảm còn phong phú. Ninh Cẩm Niên của nhà họ Ninh là thằng bé phong phú cả biểu cảm lẫn tình cảm. Ngay cả Ninh Cẩm Hạo của nhà họ Ninh, mặc dù

https://thuviensach.vn

lạnh lùng thật, nhưng kiểu lạnh lùng như chim cánh cụt Nam Cực cũng là một thứ biểu cảm mà. Nhưng mà Việt Trạch nhà ông, không nóng không lạnh, không mặn không nhạt, haizz, chỉ có thể đổ tại thằng bé số khổ, từ nhỏ cha mẹ quanh năm suốt tháng ở bên ngoài lại mất sớm.

Ấn tượng của cụ Việt với Nghê Gia rất tốt, nhưng Việt Trạch không tỏ vẻ gì đặc biệt, chỉ có thể tạm gác sang một bên. Ông suy nghĩ một lát, cười ha ha trở về chủ đề chính: "Con muốn nhảy điệu mở màn với ai?"

"Con không muốn nhảy." Việt Trạch tỉnh bơ, "Để Thiên Dã với Tần Cảnh nhảy đi".

"Thiên Dã vừa bảo với ông, nó có việc đi trước rồi."

Trong sảnh tiệc rộng rãi, mấy chục chiếc bàn tròn đã được bày biện xong xuôi, khách khứa cũng sôi nổi vào chỗ. Nghê Gia tìm tới vị trí của mình theo số bàn trên thiệp mời. Rất không may, Tống Nghiên Nhi, Mạc Doãn Nhi và cả Ninh Cẩm Niên đều ngồi cùng bàn với cô, còn gần sát nhau. Thứ tự từ trái sang phải lần lượt là Mạc Doãn Nhi, Nghê Gia, Tống Nghiên Nhi, Ninh Cẩm Hiên.

Tống Nghiên Nhi nho nhã lễ phép không chút hứng thú, Mạc Doãn Nhi quay ngoắt một trăm tám mươi độ từ vẻ cao quý lạnh lùng, tràn đầy đe dọa trước mặt phái nữ sang thần thái rực rỡ, tao nhã động lòng người nói chuyện với cánh đàn ông bàn đối diện. Tất nhiên tất cả các anh bàn đó đều rất ấn tượng với ả, nhiệt tình bắt chuyện lại.

Tuy Ninh Cẩm Niên còn chưa quen thân với ả, thoạt nhìn hơi mất tự nhiên, nhưng rõ ràng là lúc hắn nhìn Mạc Doãn Nhi, hai mắt sáng lóe một cách bất thường. Mạc Doãn Nhi nhiệt tình với mọi anh chàng nói chuyện với ả, có điều, bao nhiêu chú ý đều nằm cả trên người Ninh Cẩm Niên, ả nghiêng người hẳn sang phải, dáng vẻ thướt tha quyến rũ.

Nghê Gia đi tới, rất "bất cẩn" mà lén lút kéo ghế của mình. Thân thể vốn nghiêng ngả, khuỷu tay chống trên mặt bàn, Mạc Doãn Nhi tơ tưởng ái tình đang hồn nhiên chống cằm đột nhiên mất trọng tâm, bàn tay trượt đi, suýt

https://thuviensach.vn

chút nữa ngã nhào xuống đất. Cô ả túm lấy khăn ăn trên bàn theo quán tính, kéo đổ đồ ăn trước mặt, dao dĩa đũa thìa, các loại ly thủy tinh lớn bé bị rơi theo loảng xoảng.

Đây là lần đầu tiên Mạc Doãn Nhi luống cuống trước mặt bao người, hai má nóng ran, nhưng lại không tiện nổi cáu. Nghê Gia áy náy xin lỗi trước: "Doãn Nhi, xin lỗi nhé, tôi không ngờ cậu ngồi ở vị trí của cậu mà cả thân hình chữ S lại đặt trọng tâm lên ghế của tôi. Rất xin lỗi cậu".

Nhận lỗi kiểu này không phải đổ lỗi cho tư thế ngồi của ả sao? Còn thân hình chữ S gì nữa chứ? Mạc Doãn Nhi tức phát điên, nhưng mắt liếc quanh rất nhanh, các cô gái ngồi cùng bàn tỏ vẻ chán ghét, nhưng các anh chàng lại không bị câu nói này ảnh hưởng nên ả cũng yên tâm, bèn chớp chớp đôi mắt long lanh ướt át, mềm giọng nói: "Không sao, không sao đâu!".

Nghê Gia hờ hững không có ý tiếp chuyện với ả, trái lại Tống Nghiên Nhi vốn đang ủ rũ vừa thấy Nghê Gia lập tức hai mắt sáng trưng, giống hệt như khi Mạc Doãn Nhi thấy đàn ông. "Gia Gia, vừa nãy cậu đi đâu thế? Mình đi tìm cậu mãi mà không thấy, hôm nay mình sang nhà cậu ngủ qua đêm được không?

Bản cô nương đâu phải là đàn ông, cậu sang nhà tôi qua đêm làm gì?

Vừa hay đối diện có người bàn đến chuyện quyên góp, Nghê Gia "rất tự nhiên" bị chủ đề này cuốn hút, nên "không nghe thấy" yêu cầu của Tống Nghiên Nhi muốn qua nhà mình ngủ. Vài người khi nhắc đến thư pháp gốc Ninh Cẩm Niên quyên tặng đều khen vài câu xã giao. Ninh Cẩm Niên khiêm nhường lịch sự trả lời, ngay cả khi ánh mắt các cô gái cùng bàn dán chặt vào hắn, hắn cũng không hề bối rối, rất có phong độ.

Ngoại trừ thù hận, Nghê Gia chẳng có chút tình cảm nào với hắn. Để tránh ảnh hưởng đến âm trạng của mình, cô chẳng hề liếc mắt nhìn Ninh Cẩm Niên lấy một cái kể từ khi bắt đầu. Ngay cả bây giờ, cô cũng chỉ yên lặng ăn hoa quả, nhân thể cảm thán sóng mắt nhu mì đong đầy sự ngưỡng mộ của Mạc Doãn Nhi bên cạnh.

https://thuviensach.vn

Giữa chừng có người chuyển đề tài sang Nghê Gia: "À phải rồi, nghe nói viên kim cương cô Nghê quyên góp yết giá 250 triệu, cao nhất hôm nay."

Nghê Gia chưa trả lời, Mạc Doãn Nhi đã khẽ khàng lên tiếng: "Nhưng viên kim cương này chỉ đáng giá 50 triệu, tôi nghĩ, có lẽ viết sai rồi."

Mọi người nhìn cả sang Nghê Gia, lẫn giữa những ánh mắt tò mò là sự khinh thường, nhất là Ninh Cẩm Niên, mắt hắn toát ra sự khinh thường khó phát hiện. Quả thực bức thư pháp gốc hắn quyên tặng vốn phải là tiêu điểm đêm nay mới phải, nhưng Nghê Gia lại nâng giá lên trời thành 250 triệu, thu hút tất cả sự chú ý.

Chỉ trong chốc lát, ánh mắt Ninh Cẩm Niên đã khôi phục sự tự tin, trong mắt hắn, hành động của loại tiểu thư giả nhưu Nghê Gia thật hèn mọn, tuy giành được sự nổi bật nhất thơi nhưng cuối cùng cũng sẽ trở thành trò cười đêm nay thôi. Ai cũng cho rằng đầu óc cô tiểu thư giả mới tới nhà họ Nghê có vấn đề. Mà nhà họ Việt bị thiệt mất 200 triệu chắc chắn sẽ xa lánh nhà họ Nghê.

Mõi lần cảm xúc của hắn thay đổi, Nghê Gia đều thấy cả. Cô bình thản nhìn thẳng vào mắt hắn, khuôn mặt thấp thoáng ý cười, ánh mắt lại sắc nhọn lạnh lẽo khác thường, mang theo vẻ kiêu ngạo không xem hắn ra gì. (Hắn ta là cái thá gì)

Ninh Cẩm Niên ngẩn ra, loại tiểu thư ất ơ chim sẻ hóa phượng hoàng chưa được bao lâu này lại dám nhìn hắn khinh miệt như thế. Trong lòng hắn vốn coi thường Nghê Gia, thế nên sẽ không thèm nhìn lại vì ánh nhìn của cô, thì ra đây là ví dụ của câu: "Kẻ dốt nát không đáng sợ, kẻ vô văn hóa mới đáng sợ."

Nghê Gia chỉ nhìn hắn một giây rồi quay đi, nghiêng đấu cười châm chọc Mạc Doãn Nhi: "Chỉ trị giá 50 triệu nhưng cũng đủ để đổi được mấy cái du thuyền của cậu rồi."

Mọi người lập tức nín thinh, ở nơi xã giao này mà cũng dám nói những lời cay nghiệt như thế! Cô cháu gái nhà họ Nghê mới tìm được cũng nham

https://thuviensach.vn

hiểm lắm!

Mạc Doãn Nhi không nói tiếng nào, chỉ rưng rưng nước mắt. Các cô gái ngồi cùng bàn khẽ nhíu mày, cảm thấy ả vờ vĩnh quá đà. Tuy Nghê Gia độc mồm độc miệng nhưng một câu như thế cũng chẳng đến mức làm ả bật khóc. Song các anh lại bị vẻ yếu đuối như hoa lê chịu mưa, xiết bao hờn tủi của ả gợi lên tâm lý muốn bảo vệ.

Nhưng họ không thể cãi tay đôi với Nghê Gia, đành phải nhao nhao an ủi Mạc Doãn Nhi, cô ả bèn ánh lên sự cảm ơn trong ánh mắt, nín khóc mỉm cười. Búp bê mong manh như thế, đến mình còn thấy thương.

Những người khác không tiện chỉ trích Nghê Gia, nhưng Ninh Cẩm Niên chứng kiến cảnh thục nữ danh môn Mạc Doãn Nhi trước đó bị thứ tép tôm nhãi nhép Nghê Gia ức hiếp thành thế này, trước đó lòng vẫn nộ từ lâu, sầm mặt nói: "Nhà họ Tống có hai cô con gái quyên góp, chẳng kém là bao so với cô. Hơn nữa, thứ trị giá 20 triệu, cô Mạc chỉ khiêm tốn viết là 10 triệu, người khác cũng biết là vật vượt giá tiền. Ngược lại, vật trị giá 50 triệu, cho dù có nói khoác thành 250 triệu, mọi người cũng thừa hiểu là không đáng danh xưng."

Nghê Gia khẽ nheo mắt, tài ăn nói của tên Ninh Cẩm Niên này cũng khá lắm, trước tuên đem nhà họ Tống ra dọa nàng, rồi mượn vấn đề giá trị để mỉa lại, nói Mạc Doãn Nhi là vật vượt giá tiền, còn Nghê Gia cô không đáng danh xưng.

Vừa rồi Nghê Gia nhắm vào Mạc Doãn Nhi vì cô nhớ rõ sinh nhật hai mươi tuổi thì Ninh Cẩm Niên mới trúng tiếng sét ái tình của Mạc Doãn Nhi. Cô không ngờ bây giờ Ninh Cẩm Niên đã ra mặt thay Mạc Doãn Nhi rồi, cô đã đánh giá thấp sức hấp dẫn của cô ả này với cánh đàn ông.

Còn Ninh Cẩm Niên, trước mắt cô còn chưa chắc chắn có thể dây vào hắn, thế nên lập tức rút lại thế công, cười ngọt ngào: "Tôi không nên nói câu vừa rồi."

https://thuviensach.vn

Ninh Cẩm Niên vốn không để tâm đến cô nên cũng bỏ qua chuyện này. Mạc Doãn Nhi lại hết sức khinh bỉ, Nghê Gia sẽ không có ý với Ninh Cẩm Niên đấy chứ? Đê tiện!

==========

Chương 10

Chương 10

Sau khi Mạc Doãn Nhi có ý nghĩ này, ả gần như đặt toàn bộ sự chú ý lên người Nghê Gia. Nghê Gia chỉ nhàn tản tự nhiên uống nước, cũng chẳng buồn liếc nhìn Ninh Cẩm Niên thêm lần nào nữa. Mạc Doãn Nhi mỉa mai trong lòng, Ninh Cẩm Niên là người con trai anh tuấn ưu tú như thế, cô gái nào cũng không kiềm chế được nhìn anh ấy vài lần, Nghê Gia lại không nhìn, nhất định là có mưu ma chước quỷ. Cô ta tưởng ra vẻ phớt lờ là có thể lạt mềm buộc chặt, thu hút anh ấy nhìn đến cô ta sao? Đúng là nực cười.

Tưởng tượng như thế, Mạc Doãn Nhi càng cảm thấy kích thích. Tống Nghiên Nhi thích Ninh Cẩm Niên, bây giờ đến Nghê Gia cũng thích Ninh Cẩm Niên, thế này khi chiếm được anh ấy mới càng có cảm giác thành tựu chứ.

Nghê Gia hoàn toàn không biết kẻ tâm lý vặn vẹo ngồi bên cạnh có suy nghĩ phức tạp ra sao, chỉ hờ hững nhìn vào khoảng không, không nghĩ ngợi gì nữa. Mãi đến khi cụ Việt lên sân khấu đọc diễn văn, Nghê Gia mới hoàn hồn. Có người ngồi cùng bàn chúc mừng Ninh Cẩm Niên trước, nói cụ Việt nhất định sẽ mua bức thư pháp bản gốc hắn quyên tặng. Ninh Cẩm Niên nâng ly champagne trong tay lên, khiêm tốn lễ độ nói cảm ơn. Cùng lúc, hắn còn sâu xa liếc nhìn Nghê Gia một cái, hoàn toàn không che dấu sự xem thường đầy lỗ mãng của mình.

Nghê Gia không yếu thế chút nào, trong đôi mắt đẹp cũng ánh lên ý cười mỉa mai tương tự, ngón tay mảnh dẻ nâng ly champagne vàng nhạt lên, nghiêng sang phía hắn, tao nhã ngả chếch ly sang, ý là: "Đáp lễ anh. Ý anh nhắn nhủ, trả về y nguyên." Và chính tại thời khắc cô hơi nghiêng ly thủy

https://thuviensach.vn

tinh trong tay, cụ Việt tuyên bố, thứ ông muốn mua làm của riêng trong buổi tiệc hôm nay là viên kim cương xanh Nước Mắt Công Chúa mà Nghê Gia quyên góp, cũng sẽ chuyển tiền mặt vào quỹ bảo vệ môi trường biển ngay khi buổi tiệc kết thúc.

Bất cứ ai tại đó cũng bất ngờ, trong ánh mắt kinh ngạc của Ninh Cẩm Niên và mọi người, Nghê Gia khoan thai tự đắc uống một hơi cạn sạch chỗ champagne trong ly. Vài giây sau, có người phản ứng lại bắt đầu vỗ tay, toàn sảnh mới nổ một tràng pháo tay đầy tính xã giao.

Tống Nghiên Nhi rất vui mừng, chúc mừng Nghê Gia: "Gia Gia, bất ngờ quá. Không ngờ cụ Việt lại mua viên kim cương của cậu, bất ngờ quá".

Những người cùng bàn cũng thay đổi thần sắc giật mình, hoặc chân tình hoặc a dua chúc mừng Nghê Gia. Chỉ có Mạc Doãn Nhi mặt trắng bệch, nhìn rất khó chịu. Ninh Cẩm Niên lại không tỏ vẻ gì khác, không tỏ vẻ vui mừng nhưng cũng không thất vọng. Dù sao bút tích thư pháp kia trước sau cũng phải mang đi quyên góp, chẳng qua thanh thế không được lớn lắm. Hắn thật sự không tài nào hiểu nổi, tuy đời trước nhà họ Việt có giao tình với nhà họ Nghê, nhưng cũng không đến mức bỏ ra 200 triệu mua thể diện cho nhà họ Nghê chứ! Vốn tưởng nhà họ Nghê đã suy yếu, không ngờ nhà họ Việt lại có thể nâng đỡ như thế, xem ra hắn đã đánh giá sai rồi.

Nghê Gia vốn cũng định tham gia tiệc rượu kế tiếp, song Từ Hiền lại gọi điện thoại đến nói Đường Tuyên kéo Nghê Lạc ra ngoài chơi qua đêm rồi. Nhà Đường Tuyên là phường con buôn phô phang, Đường Tuyên cũng háo sắc, rất chịu chơi, thích khoe của, là hạng cá mè một lứa với Nghê Lạc. Nhưng Nghê Lạc ít ra còn có vài thói quen tốt được hun đúc từ nhỏ trong nhà, còn thằng cha Đường Tuyên này trăm phần trăm là thứ cặn bã loại một. Nghê Gia tuyệt không cho phép Nghê Lạc gần mực thì đen, tuy cô biết bản thân Nghê Lạc cũng đen lắm rồi.

Mấy năm gần đây nhà họ Đường giàu xổi, có ít tiền của, qua lại với người nổi tiếng nhiều hơn, nhưng gần như không có gia tộc lớn nào thật sự qua lại hằng ngày với bọn họ. Chỉ có mấy kẻ lêu lổng hư thân mất nết như Nghê

https://thuviensach.vn

Lạc mới vất vưởng theo y. Đúng ra mà nói thì rất nhiều thói hư tật xấu của Nghê Lạc là học theo Đường Tuyên. Nên Nghê Gia bảo Từ Hiền, sau khi xác định hành tung của chúng thì đến rạp hát Kim Sắc đón cô.

Cô biết Từ Hiền xưa nay làm việc mau lẹ, quyết định ra ngoài đợi tiện thể hóng gió luôn, nhưng chực rời đi thì lại nghe tiếng nhạc vang lên. Nghê Gia tò mò muốn xem ai là người nhảy mở màn, bèn dừng chân lại. Ánh mắt mọi người trong sảnh đều dán lên đôi nam nữ kia. Trong điệu nhạc du dương êm ái, dáng nhảy của hai người trang trọng thanh lịch, bọn họ chắc chắn là đôi bạn nhảy phối hợp nhuần nhuyễn và ăn ý. Những bước nhảy phức tạp thay đổi liên tục, tráng lệ phóng khoáng, mà điều làm Nghê Gia cảm động nhất là nụ cười trên mặt cả hai.

Họ vừa khiêu vũ vừa cười với nhau, dường như lãng quên cả thế giới xung quanh. Nụ cười người con trai rực rỡ như ánh dương ấm áp. Nghê Gia cảm thấy anh ta quen quen, nhưng nhất thời không nhớ ra, mãi đến khi nhìn rõ mặt cô gái xinh đẹp kia, cô mới nhớ ra, ồ, thì ra đây là người đàn ông của chị. Cô còn nhớ chị, đàn chị Tần Cảnh khóa 11 khoa Đạo diễn. Kiếp trước, Nghê Gia quen Tần Cảnh khi vừa bắt đầu nhập học, quan hệ của hai người rất tốt. Sau này Tần Cảnh đột ngột kết hôn với Doãn Thiên Dã – người thừa kế duy nhất nhà họ Doãn, còn sinh một cặp sinh đôi, rồi bận rộn làm đạo diễn, còn Nghê Gia thì tất bật đấu đá, hai người không còn nhiều cơ hội gặp gỡ. Có người bên cạnh ao ước nói: "Ôi, Doãn Thiên Dã là người đàn ông chung thủy hoàn hảo lắm, chiều chuộng Tần Cảnh hết mực luôn. Ghen tị chết đi được. Chị ấy còn chưa tốt nghiệp đại học mà đã kết hôn rồi, giờ có chồng, có con, có cả sự nghiệp".

Nghê Gia mỉm cười, xoay người bỏ đi. Lúc đi ra ngoài cô không dằn nổi suy nghĩ, nếu có một ngày cô có thể cười tự tin xán lạn như thế mọi lúc mọi nơi thì tốt biết bao. Cô ra khỏi rạp hát đúng lúc Từ Hiền lái xe đến. Nghê Gia lên xe, hỏi: "Nó đang ở đâu?".

Từ Hiền lúng túng một lát rồi mới xấu hổ nói: "Masquerade!".

https://thuviensach.vn

Đôi chân mày lá liễu của Nghê Gia nhướng lên, ánh mắt nghiêm nghị, thằng nhóc thối tha này, đúng là ngứa đòn mà! Masquerade là quán bar nổi tiếng nhất ở khu phố đêm của Bắc Kinh, nếu muốn nói nổi tiếng nhất vì đâu, thì đó là vì "chất lượng" nhân viên ở đó rất tốt. Điểm đặc biệt của Masquerade là bản thân nó không hoạt động mại dâm, mà chỉ cung cấp cho các "em gái" showbiz (phần lớn là diễn viên người mẫu không nổi tiếng) muốn kiếm thêm thu nhập và các cậu ấm nhà giàu muốn ngủ cùng gái đẹp một nơi gặp gỡ.

Chốn này tụ tập rất nhiều kẻ có tiền, một tối chỉ riêng hóa đơn bán rượu cũng đã thu về hơn triệu bạc. Gái showbiz thường mưu mô và có dã tâm, đây cũng là điều Nghê Gia lo lắng. Kiếp trước có một người mẫu vô danh ngủ với Nghê Lạc, nói mang thai đứa con của cậu rồi bắt cậu lấy ả. Nghê Lạc vừa nói đi làm giám định ADN, kết quả cô ả bất ngờ ngã lăn ra, còn làm ầm chuyện này lên. Chi phí bồi thường thân thể tinh thần thì không nói làm gì, nhưng Nghê Lạc lúc ấy đang bị hãm sâu trong vòng chiến tranh đoạt cổ phần công ty cũng mất luôn tín nhiệm của rất nhiều cổ đông lão thành.

Nghê Gia vào quán bar thì bị tịch thu di động theo đúng luật lệ. Trong Masquerade không có camera giám sát lẫn bảng ghi chép danh sách khách hàng, cô không hỏi được tin tức gì, chỉ có thể lần lượt đi tìm từng phòng một. Nghê Gia xông nhầm vào mấy phòng, bất ngờ chạm mặt vài người quen, có cậu ấm nhà giàu, cũng có cả sinh viên cùng trường cô nữa. Trí nhớ cô rất tốt, nhìn qua một lần đã nhắc nhở mình tăng thêm ấn tượng, nhớ cho thật kĩ. Dù sao, bắt được vài cái thóp vẫn là chuyện tốt.

Nghê Gia còn tình cờ nhìn thấy Liễu Phi Phi, em họ của Tống Nghiên Nhi, cũng là con gái của ông chủ công ty dược Liễu thị. Sau cùng Nghê Gia cũng tìm thấy Nghê Lạc, lúc đó, cậu đứng trong một gian phòng nhỏ yên tĩnh, đang cùng một diễn viên điện ảnh... Nghê Lạc rất im lặng, nhưng ả diễn viên nọ thì chẳng khác gì nữ chính trong phim cấp ba.

Nghê Gia đóng chặt cửa, ngồi trên ghế lặng lẽ nhìn. Quái lạ, ả diễn viên hình như tên Trương Hinh này cũng là sao hạng hai chứ bộ, đâu đến mức

https://thuviensach.vn

phải chạy đến đây bán thịt! Quái lạ hơn nữa, ọe, buồn nôn quá, sao cô vẫn xem tiếp được? Xem ra, một loạt những biến cố kiếp trước đã nâng sức chịu đựng của cô lên cao hơn cả núi Himalaya rồi.

Nghê Gia nhìn ngứa mắt, tiện miệng nói: "Để cô ta ngồi lên người cậu sẽ thoải mái hơn đấy".

Cô còn chưa dứt lời, hiện trường đã im phăng phắc như vùng đất chết. Nghê Lạc kinh ngạc quay đầu lại, nhìn thấy chị gái mình bình tĩnh chống má, nghiêng đầu, cất lời bình luận... Thánh thần ơi, làm mù mắt tôi luôn đi! Tuy cậu háo sắc, nhưng cậu chỉ là một thiếu niên có thế giới quan bình thường thôi, bị chị ruột quan sát cảnh trần trùng trục làm "công tác" với người khác, đời này liệu cậu có bị ám ảnh không? Cậu không phải diễn viên phim cấp ba ạ!

NghêLạc nhảy bật lên theo phản xạ có điều kiện, đá luôn Trương Hinh trên ghế sofaxuống, vừa luống cuống tròng quần áo vào người vừa giậm chân gầm lên giận dữ:"Chị có biết xấu hổ không? Còn nhìn trộm người khác! Chị biến thái à?"

==========

Chương 11

Trương Hinh lại không phản ứng gay gắt đến thế mà chỉ đủng đỉnh nhét hai cục thịt cỡ 36D của mình vào áo lót, còn liếc nhìn Nghê Gia một cái mang vẻ khiêu khích. Giống như đang nói, xin lỗi, người đàn ông này chảy mồ hôi như mưa trên người tôi đấy, cô đừng đau lòng quá nhé. Sao hạng hai cũng chạy đến Masquerade, còn dính với Nghê Lạc, bảy tám phần là có động cơ đen tối rồi. Nghê Gia ngồi xuống ghế vắt chân chữ ngũ, chiếc váy xẻ cao mở rộng, để lộ đôi chân thon dài tuyệt đẹp, ngay cả Trương Hinh cũng phải xuýt xoa. Cô thủng thẳng phì cười: "Nghê Lạc, cậu căng thẳng thế làm gì? Chúng ta ngủ với nhau mười tháng, nhưng trước giờ tôi chưa từng lấy việc này ra để nói gì cậu nhé!". Nghê Lạc đang luống cuống kéo khóa quần, nghe thấy câu này của Nghê Gia thì suýt nữa kéo hỏng cả khóa.

https://thuviensach.vn

Nghê Lạc mặt mày xám ngoét như nuốt phải ruồi. Trương Hinh thì tức đến tái mặt, Nghê Lạc đi với gái chưa bao giờ quá nửa tháng, sao cô nàng này lại có bản lĩnh thần thông thế? Nhìn cô ta không hề giận dữ, ăn vận đẹp đẽ, khí chất dung mạo đều rất tuyệt, Trương Hinh cảm thấy vô cùng thất bại. Chẳng lẽ là đại tiểu thư môn đăng hộ đối thanh mai trúc mã của Nghê Lạc? Vất vả lắm mới câu được cậu ấm nhà giàu này, Trương Hinh cuống lên: "Nghê Lạc, chẳng phải anh nói anh không có người đàn bà nào khác sao?". Nghê Lạc đỏ mặt tía tai: "Cô ta không liên quan gì đến anh hết"."Nhưng vừa rồi cô ta nói cô ta đã ngủ với anh mười tháng, rốt cuộc cô ta là ai?"Cậu sẽ mặt dày nói với chị gái diễn viên kia, cô gái đó là chị gái sinh đôi của cậu sao? Cậu sẽ mặt dày nói mười tháng đó là ở trong bụng mẹ sao? Bẽ mặt quá! Sao nhà cậu lại có sao chổi bay vào thế này?"Nghê Lạc, anh làm em thất vọng quá!" Trương Hinh lập tức nước mắt ngắn dài, xách túi muốn lao ra ngoài."Hinh Nhi!" Giờ phút này Nghê Lạc như một người đàn ông trưởng thành, muốn đuổi theo người con gái mình yêu. Nghê Gia sởn hết gai ốc, đổ thêm dầu vào lửa tiến về phía Trương Hinh, đổi thành giọng điệu ngây thơ non nớt của nữ sinh:"Chị gái ơi, đã lăn lộn trường đời bao năm thế rồi mà còn đi dụ dỗ thiếu nam, chị có biết nhục không? Anh Nghê Lạc nhà tôi không phải đạo diễn cũng không phải nhà đầu tư, không cho chị lợi ích gì đâu."Trương Hinh vừa rồi quả thật cố ý để Nghê Lạc đuổi theo mình ra ngoài, đến lúc đó đi đâu con ranh này cũng không thể nhúng tay vào được. Nhưng câu nói này của Nghê Gia hoàn toàn dồn ép cô ta. Dù gì cô ta cũng là ngôi sao có tên tuổi, con ranh này đã nói thế, nếu cô ta còn ở lì đây không đi thì đúng là không biết nhục thật. Nhưng cô ta còn ôm chút hi vọng rằng thấy cô ta bị uất ức nhiều như thế, Nghê Lạc nhất định sẽ đau lòng đuổi theo. Cô ta lao ra ngoài bằng tư thế đau thương gấp bội. Như cô ta đoán trước, Nghê Lạc thật sự càng muốn đuổi theo. Thế nhưng..."Nghê Lạc, không được đi!" Giọng Nghê Gia nghe vừa giống làm nũng vừa giống oán trách, là nói cho Trương Hinh nghe. Song ánh mắt cô nhìn vào mắt Nghê Lạc vô cùng hung ác. Quét chân một cái và đấm thêm một cú, cô giữ chặt lấy cổ em mình, đổ rầm xuống... Thế là cậu chàng cao mét tám đành trơ mắt ra nhìn. Rõ ràng chỉ một chút nữa thôi là có thể bắt được bà chị ngôi sao

https://thuviensach.vn

kia, kết quả giữa đường nhảy ra một Nghê Gia, rồi bị cô đánh ngã xuống ghế sofa. Nghê Lạc nổi điên muốn chết luôn cho rồi, cậu rất muốn một chưởng đánh bay Nghê Gia ở trên người mình! Nhưng bây giờ đến nói cậu cũng không nói được hắn hoi, chỉ có thể đau đớn kêu ư ử. Tuy sức Nghê Gia không lớn, nhưng động tác áp chế rất đúng chỗ, hai khuỷu tay bé nhỏ bắt chéo thành hình chữ thập kẹp lấy cổ Nghê Lạc. Cậu sắp bị mưu sát rồi! Cậu thật sự không muốn sống nữa. Vì sao thằng cao to khỏe mạnh như cậu lại liên tục bị con người mảnh mai gầy gò là cô hết quật ngã, đá ngã lại đến đẩy ngã, đè ngã? Mẹ ơi, Trái Đất nguy hiểm quá, cho con về sao Hỏa đi! Trương Hinh ra đến cửa, nhưng Nghê Lạc lại không đuổi theo giữ chặt lấy tay cô ta như cô ta nghĩ. Cô ta ngoái lại nhìn, suýt nữa thì chết vì tức. Mình còn chưa đi mà hai kẻ kia đã đổ ập xuống ghế quấn quýt lấy nhau. Đầu họ kề sát nhau, nhất định là đang hôn nhau say đắm, bàn tay tên nhóc Nghê Lạc còn đang bóp hông cô ta, đúng là đồ bạc tình. Còn chiếc váy xẻ cao của Nghê Gia hoàn toàn để lộ đôi chân dài trắng ngần đang quắp thẳng lên đùi Nghê Lạc, đúng là thứ đồ đàn bà lẳng lơ dâm đãng! Trương Hinh căm giận nghiến răng, tức tối bỏ đi. Đường Tuyên vừa đi tới, thấy Trương Hinh nổi giận đùng đùng bỏ đi, y lấy làm khó hiểu, đẩy cửa ra nhìn thử. Ồ, Nghê Lạc giỏi thật, lại có thể quấn lấy một cô gái có vóc dáng đẹp như vậy! Đường Tuyên nheo nheo mắt, tuy chỉ thấy dáng, nhưng y vốn có nhiều năm kinh nghiệm tìm hoa vấn liễu, cô nàng này hẳn là một món hàng tốt. Cổ mịn màng như đồ sứ, vòng eo nhỏ nhắn có thể ôm bằng một tay, quyến rũ nhất chính là đôi chân thon dài, nhẵn nhụi trắng trẻo... Cô nàng này còn chủ động hạ gục cả cậu chủ dân chơi Nghê Lạc, Đường Tuyên gãi gãi cằm, loại con gái này mới nóng bỏng mới kích thích chứ! Nghê Gia cảm thấy Trương Hinh đi rồi lại có người khác đến liền quay đầu sang nhìn, là Đường Tuyên. Giờ cô mới lỏng tay ra, Nghê Lạc bị cô đè ở dưới đã ngạt thở đến nỗi hai má đỏ gay, lập tức sung sướng hít thở không khí, suýt ho mà chết. Đường Tuyên kinh ngạc, xem tình hình này không phải vừa mới đắm đuối thì phải, nhìn kiểu gì cũng thấy giống mưu sát là sao? Mặc kệ có phải mưu sát hay không, Đường Tuyên không mảy may quan tâm đến "anh em" Nghê Lạc. Ánh mắt y dán chặt vào Nghê Gia, không phải vì Nghê Gia có bề ngoài đẹp

https://thuviensach.vn

đến mức chó cũng phải ngoái nhìn như Tống Nghiên Nhi, cũng không phải vì Nghê Gia có nét đẹp hồn nhiên có thể dụ dỗ mọi gã đàn ông như Mạc Doãn Nhi. Chỉ cần là một cô em khá khẩm một chút, Đường Tuyên sẽ nổi máu dê như thường. Chưa kể Nghê Gia là mỹ nhân thứ thiệt, còn là một mỹ nhân bé nhỏ có cặp giò tuyệt đẹp làm người ta suy nghĩ bậy bạ. Sau một lúc lâu nhìn chằm chằm Nghê Gia, Đường Tuyên đưa ra kết luận rất nhanh, cô nàng này còn gà lắm, bị Nghê Lạc chơi đùa đã đời rồi đá, nên mới đến đây gây rối. Đúng là vừa đáng thương vừa đáng yêu, Đường Tuyên nghĩ bụng, để anh đây an ủi tâm hồn bị tổn thương của thiếu nữ nào. Nghê Lạc đứng dậy, cậu không muốn cãi nhau với Nghê Gia trước mặt Đường Tuyên, bèn sầm mặt đi thẳng ra ngoài. Nghê Gia sững người, nếu để nó chạy mất, đêm nay cô đến đây công toi rồi. Cô nhanh chân chạy theo, kéo lấy tay cậu: "Nghê Lạc, cậu muốn đi đâu? Về với chị". Kiên nhẫn của Nghê Lạc đã chạm giới hạn từ lâu. Các người nói xem, có thằng em nào lúc đến quán bar ân ái với bạn gái mới, bị chị gái ruột bắt được còn ngồi bên cạnh bình luận không? Có bà chị nào lại giả vờ làm bạn gái của em trai để chọc tức bạn gái thật bỏ đi không? Có bà chị nào lại đè thằng em ra bóp cổ suýt chết, còn làm người khác hiểu lầm rằng hai người đang thân mật không? Mặt mũi của cậu thật sự đã bị ném đi hết lần này đến lần khác rồi. Nghê Lạc thấy Nghê Gia còn kéo mình, cáu tiết, đột nhiên dùng sức, hất tay cô ra:"Cút!"Suy cho cùng Nghê Gia cũng là con gái, sức lực không bằng cậu, bị cậu hất lui về phía sau liên tục, suýt thì ngã, đúng lúc này được Đường Tuyên đứng sau lưng đỡ lấy. Đường Tuyên rất vô liêm sỉ vòng tay quanh eo cô, quan tâm hỏi: "Em không sao chứ?". Sắc mặt Nghê Gia khó coi, tức tối đẩy y ra, tiếp tục đuổi theo Nghê Lạc: "Nghê Lạc!"."Ấy!" Đường Tuyên thấy cô muốn chạy, túm lấy tay cô, "Nghê Lạc lăng nhăng lắm, chỉ có anh là chung tình thôi". Nghê Gia không thừa hơi nói nhiều, nhắm ngay vào dưới háng y, sút một phát!"Á!" Đường Tuyên đau đớn thét một tiếng, mặt mũi trắng bệch bưng lấy bộ phận quan trọng, lăn lộn dưới đất. Nghê Gia mặt lạnh như phủ một tầng sương: "Lần sau còn dám động tay động chân nữa, chị thiến". Nói xong, cô chạy ra ngoài đuổi theo Nghê Lạc. Nghê Lạc bước nhanh vào bãi đỗ xe, tức như bị bò đá. Nói thật, ban đầu cậu cũng không thích Trương

https://thuviensach.vn

Hinh, nhưng Trương Hinh rất tốt, vừa xinh đẹp vừa dịu dàng, lại là ngôi sao hạng hai, coi như có sự nghiệp thành công, mấu chốt là cô ta si tình với cậu. Khi cậu và Liễu Phi Phi còn bên nhau thì Trương Hinh đã thích cậu. Liễu Phi Phi không khác gì Nghê Lạc, một chân đạp nhiều thuyền, trừ lúc trên giường thì chẳng có thùy mị nữ tính chút nào. Ngược lại, Trương Hinh thường xuyên gửi tin nhắn hỏi thăm sức khỏe, tâm sự tình cảm vân vân. Thế tấn công ngọt ngào như thế là điều một người đàn ông khó chống đỡ. Trương Hinh rất ngoan, mọi việc đều nghe cậu, ngay cả khi cậu đến quán bar, người của công chúng như cô ta cũng theo sát không cãi nửa câu. Nghê Gia làm cô ta giận dỗi bỏ đi, Nghê Lạc nhất thời không chấp nhận được. Cũng không phải cậu có tình cảm sâu đậm gì với cô ta, nhưng một cô gái mọi việc đều thuận theo ý cậu, đột nhiên không đoái hoài đến cậu nữa, sẽ rất khó chịu. Bất luận ra sao, cậu cũng phải đuổi theo đưa cô ta về nhà rồi hẵng nói. Nhưng chưa đi được mấy bước, đằng sau lưng đã vang lên giọng nói đáng ghét của bà chị chết bằm kia: "Nghê Lạc, cậu đứng lại đó cho chị!". Nghê Lạc đương nhiên không đứng lại!"Cậu có tin chị sẽ đá cậu không hả?"Nghê Lạc đương nhiên là tin!

==========

Chương 12

Bước chân Nghê Lạc hơi khựng lại theo phản xạ có điều kiện, rồi chậm chạp, chần chừ, lưỡng lự, buồn bực vô cùng, cuối cùng vẫn dừng lại. Ngày mai phải đi đăng ký học võ! Jeet Kune Do, Taekwondo, Karatedo, Thật-mạnh-do, nhất định phải đánh thắng chị ta! Nghê Gia dừng lại trước mặt cậu, ngẩng đầu: "Chị không cho cậu đi tìm Trương Hinh"."Nghê Gia, chị ầm ĩ đủ chưa?" Vẻ mặt Nghê Lạc sầm sì như sắp mưa, "Tôi lên giường với ai mà chị cũng muốn quản lý?"."Trương Hinh không phải người tốt.""Còn tốt hơn chị." Nghê Lạc hung dữ lườm cô, "Chị chỉ biết cướp tài sản của tôi, còn Trương Hinh biết từ nay trở đi tôi không có tiền nữa mà vẫn bằng lòng đi theo tôi, còn an ủi tôi nữa". Nghê Gia nghe mà câm nín, đầu óc thằng nhóc này phát triển kiểu gì vậy? Chú em nói mình không có tiền thì người ta sẽ tin chắc? Mánh khóe này cũng có thể làm chú em cảm động, đúng là

https://thuviensach.vn

đầu để trồng dưa mà! Nghê Lạc thấy Nghê Gia cứng họng, đoán rằng đã lấn lướt được cô, càng đắc ý: "Chị không thích tôi và cô ta bên nhau, tôi lại càng ở bên cô ta đấy". Xong rồi, tâm lý phản nghịch rồi. Nghê Gia nghiến răng: "Trương Hinh không thích cậu, cô ta chỉ thích tiền của cậu thôi. Dù bây giờ cậu không có tiền, nhưng cô ta thừa biết sau này cậu sẽ kế thừa Hoa thị. Cậu tưởng cô ta thật sự không mưu mô, thật sự rất ngây thơ sao?". Nghê Lạc cau mày: "Nghê Gia, chị soi gương đi xem có ngượng khi nói người khác thế không. Tôi phát hiện người mưu mô nhất, không ngây thơ nhất là chị đấy". Nghê Gia trả đũa: "Đúng rồi, chị mưu mô chị không ngây thơ, nhưng ít nhất chị còn bảo vệ cậu, không như những đứa con gái khác bên cạnh cậu, một đám lòng dạ sâu hơn biển mà còn ra vẻ thanh khiết. Nếu không phải số phận sau này của chị dính liền với cậu, nếu không phải sợ cậu phá nát Hoa thị, thì cho dù cậu bị chúng nó lừa hết sạch, chị đây cũng chẳng thèm ngó". Nghê Lạc tức điên: "Nói như chị, bản thân tôi không hấp dẫn phụ nữ chắc? Những cô thích tôi đều vì tiền vì thân phận của tôi sao?". Nghê Gia thấy rất hiển nhiên, vô cùng kinh ngạc nhìn cậu: "Chứ không thì một thằng công tử bột hư hỏng bảnh chọe háo sắc như cậu dựa vào đâu mà khiến đám con gái đứa trước vừa đi đứa sau đã đến bâu vào chịu ngược đãi?". Nghê Lạc nhắm mắt lại, khuôn mặt tuấn tú run bần bật, sức hấp dẫn của bản thân bị phủ định, đây chắc chắn là nỗi nhục lớn nhất của đàn ông. Nhưng những câu đả kích Nghê Gia dành cho cậu còn chưa hết, lấy luôn ví dụ còn tươi roi rói: "Ví dụ như Liễu Phi Phi kia, nếu không phải bộ phim điện ảnh đó do công ty con của Hoa thị bỏ tiền ra, nó sẽ bám lấy cậu chắc? Giờ thì hay rồi, cậu xem người ta lại vừa tìm mùa xuân mới kìa. Tình cảm dành cho cậu chân thành quá". Nghê Lạc tức giận nhướng cao lông mày: "Chị đả kích đủ chưa? Đây là niềm vui của chị à?"."Không phải! Chị chỉ muốn nói, Nghê Lạc, em nên trưởng thành rồi." Nghê Gia vững vàng nhìn vào đôi mắt đầy oán hận của cậu, ôn hòa mà mạnh mẽ nói, "Em nên nghĩ tới nhà họ Nghê và Hoa thị nhiều hơn, em là cháu trai duy nhất của toàn bộ gia tộc này. Sau này cả Hoa thị phải trông cả vào em. Dù em không có hứng thú với lĩnh vực này, cũng mong em ít nhất có thể làm một người đàn ông chính trực vẻ vang, có thể giữ hình tượng gia tộc mình với người ngoài".

https://thuviensach.vn

Nghê Lạc sửng sốt, chưa có ai từng nói với cậu những câu này, cậu cũng chưa từng nghĩ đến những vấn đề này. Nghê Gia làm trái ý cậu đủ mọi chuyện, cậu rất ác cảm, cũng rất chán ghét, nhưng chẳng hiểu sao, mấy câu này lại khiến cậu nóng bừng cả mặt. Trong lòng cậu lại nhen nhóm chút xấu hổ xưa nay chưa từng có. Nghê Gia thấy mặt em trai mình dần đỏ lên, đang lúc mong chờ cậu có thể trả lời thì Nghê Lạc lại rút chân về, lướt qua người cô: "Tôi đi tìm Trương Hinh đã". Nghê Gia gần như muốn giẫm đạp cậu, con cá không chịu ăn muối này!"Nghê Lạc, chúng ta đánh cược đi." Nghê Gia hết cách, gọi cậu từ phía sau. Nghê Lạc dừng bước: "Gì hả?"."Chị cược, nếu em không chủ động liên hệ với Trương Hinh, không tìm cô ta, không nhận điện thoại của cô ta, không trả lời tin nhắn, không gặp mặt, không đầy một tháng, nhất định cô ta sẽ chủ động tìm em, có lẽ còn gây sự với em nữa."Nghê Gia cong môi, "Tới lúc đó em thấy cô ta không ngây thơ tốt đẹp như em tưởng tượng". Kiếp trước nhân vật Trương Hinh này đã gây ra một hồi phong ba bão táp, chẳng qua người tình của Nghê Lạc quá nhiều, Nghê Gia nhất thời không nhớ ra. Nhưng bây giờ cô đã nắm chắc mười phần. Nghê Lạc nghiêng người, ngọn đèn trắng kéo bóng cậu dãn ra cao to khác thường, cậu liếc xéo cô: "Chị không ưa cô ta đến thế sao?"."Không phải là vấn đề ưa hay không ưa, mà là cô ta vốn không phải người tốt." Nghê Gia tự tin tươi cười, "Đừng xem thường trực giác của phụ nữ!"."Tiền cược là gì?"Quả nhiên cậu chàng quan tâm cái này nhất, ban nãy bảo vệ Trương Hinh, chủ yếu là vì chọc tức Nghê Gia."Nếu em thua, sau này phải ngoan ngoãn nghe lời chị, chăm chỉ đến trường, chịu khó học quản lý. Nếu chị thua, chị sẽ nghe lời em, trả lại cho em tất cả tiền, nhà, cổ phiếu, xe, tài khoản chị đã cướp của em, không thiếu một xu." Cuối cùng cô bỏ thêm một câu, "Nhưng viên kim cương thì không lấy về được nữa". Nghê Lạc không chút nghĩ ngợi: "Được". Nghê Gia vừa lòng gật đầu, bổ sung thêm: "Đương nhiên, không cho phép em giở trò trong lúc cược". Nghê Lạc khinh thường nhìn cô một cái, chị không tin vào khí tiết của tôi ư? Song Nghê Gia cho rằng khí tiết của cậu đã vỡ nát từ đời nào rồi, vẫn nên dùng vật gì đó để trói buộc thì hơn, "Cấm lén lút nhắn tin gọi điện với Trương Hinh, bằng không cả đời này cậu không cứng được nữa đâu". Nghê Lạc vất vả lắm mới có thể

https://thuviensach.vn

trấn tĩnh lại, giờ nghe cô nói câu này xong lại mém hộc máu, bà chị ơi đừng khẩu vị nặng thế được không? Tuy tôi với đám bạn cũng nói đủ thứ bậy bạ tục tĩu nhưng chị là chị ruột tôi! Tôi thật sự chịu không thấu! Cậu lườm cô cái nữa: "Thế còn chị, nếu chị mua chuộc Trương Hinh thì sao?". Nghê Gia nhún nhún vai, nhàn tản như không: "Nếu chị mua chuộc Trương Hinh, cả đời chị sẽ không biết sung sướng là gì!". Sau khi về nhà, Nghê Gia tìm bà nội, kể cho bà nghe một lượt tình hình ở buổi tiệc. Bà nội im lặng nghe hết, không tỏ rõ ý mà chỉ nở một nụ cười: "Con nhóc này, rõ ràng bà bảo cháu viết 150 triệu, cháu lại dám viết 250? Lần này nhà họ Việt bị cháu hại chết rồi". Nghê Gia mỉm cười: "Cháu làm vậy chính là để mọi người biết, đồ của nhà họ Nghê ta quý giá chừng nào!"."Hơn nữa, viên kim cương này là do mạng của người nhà họ Nghê đổi lấy", giọng cô thấp dần, lộ ra sự đau thương mờ nhạt, "đồ có đắt tiền hơn nữa cũng không quý bằng sự bình an của người thân". Bà nội thoáng ngẩn ra, không ngờ cô cháu gái sẽ nói thế. Nhưng dù gì bà cũng không phải người dễ cảm động, chỉ nháy mắt đã chuyển ngay sang đề tài khác: "Cháu làm thế cũng tốt, cũng làm ông cụ nhà họ Việt thấy sự kiên cường của cháu". Nghê Gia không hiểu: "Gì ạ?". Bà nội không giải thích, lại hỏi ngược: "Cháu đã nhìn thấy cậu cháu trai đi theo cụ Việt chưa?"."Bà nói là Việt Trạch?"Bà nội gật đầu: "Cháu thấy nó thế nào?". Nghê Gia đỏ lựng mặt, khó khăn nói: "Bà, bà nói gì thế?". Bà nội không nhịn được cười: "Ta chỉ hỏi cháu thấy nó là người thế nào, không hỏi cháu có thiện cảm với nó hay không. Cháu cuống gì mà cuống?"."Bà nội!" Nghê Gia lúng túng, mặt càng đỏ, ai bảo trước đó hai người còn bàn chuyện cưới xin chứ, cô nhất thời hiểu lầm cũng là chuyện có thể tha thứ được. Cuối cùng, Nghê Gia nghiêm túc lại, nói năng đâu ra đấy: "Nhìn không rõ tốt xấu, có cảm giác anh ta rất lãnh đạm". Bà nội lại cười, mang chút ý tứ sâu xa: "Muốn giấu được nhiều thứ, đương nhiên phải làm người khác không nhìn ra được gì. Trên thương trường, loại đối thủ này là đáng sợ nhất". Nhưng Nghê Gia lại không cảm thấy có gì không ổn, chỉ nghiêng đầu: "Thế thì đừng làm đối thủ với anh ta nữa, làm đồng minh là được rồi ạ". Trong mắt bà nội lóe lên một tia sáng, không biết câu này của Nghê Gia là vô tình hay cố ý, nhưng không bình luận sâu thêm, chỉ nói sang chuyện

https://thuviensach.vn

khác:"Cháu bảo cụ Việt, người nhà chúng ta cố gắng thay đổi Hoa thị trong mười ba tháng, bà nghe thế thấy rất vui. Cháu tin có thể làm được như vậy thật sao?""Có bà nội đây rồi, còn sợ gì nữa!" Nghê Gia kiên định gật đầu, "Những vấn đề hiện tại của Hoa thị, cháu đều biết cả, nhưng cháu lại không hiểu rõ, cũng chưa chắc đã quản lý tốt được. Nên giờ cháu chỉ có thể dựa theo cách hiểu của cháu...". Cô nói sơ qua suy nghĩ của mình, "Sức sản xuất thiếu hụt, vậy mua thêm dây chuyền sản xuất. Tiền vốn ít, tìm cách vay ngân hàng hoặc trung tâm tài chính. Chảy máu chất xám, nâng cao phúc lợi và không gian phát triển, nhân tiện tiến cử thêm nhân tài công nghệ cao nữa. Ừm, tạm thời cháu chỉ nghĩ được bấy nhiêu đây. Có điều...", cô cắn môi, "nghĩ thì đơn giản, đến lúc thực hiện cụ thể, nhất định sẽ gặp nhiều vấn đề cho mà xem". Bà nội nghe thế gật đầu lia lịa, thở dài: "Những điều 'đơn giản' mà cháu nói, cũng chính là việc quan trọng của Hoa thị. Cháu có thể nghĩ ra những điều đó, bà đã rất vui rồi. Cháu đừng sợ, có thắc mắc gì cứ hỏi bà". Nghê Gia giờ mới yên tâm nở nụ cười, cuối cùng còn thở dài khe khẽ: "Hy vọng thằng nhóc thối Nghê Lạc kia có thể hiểu ra nhanh một chút". Nhắc tới Nghê Lạc, khuôn mặt bà nội toát lên vẻ vui mừng: "Ta vừa thấy cháu đưa nó về, nó chưa từng về nhà trước 12 giờ đêm bao giờ cả. Đây là khởi đầu thuận lợi đấy". Nghê Gia ra sức gật đầu, bày tỏ ý chí chiến đấu: "Cháu sẽ xem xét mấy việc cháu có thể làm rồi liệt kê đưa bà xem, bà phê chuẩn rồi, cháu mới yên tâm dũng cảm xung phong". Bà nội cười xòa vỗ đầu cô: "Được, bà chờ đấy. À, cuối tuần rồi, cũng phải nhớ nghỉ ngơi ra ngoài thay đổi không khí".

==========

Chương 13

Thứ hai, bảy giờ sáng, Nghê Gia rửa mặt chải đầu xong xuôi, chuẩn bị đi học, phát hiện cửa phòng Nghê Lạc vẫn đóng im ỉm. Cô hỏi Trương Lan: "Mẹ, Nghê Lạc đã dậy chưa?"."Chưa đâu, hôm qua em chơi game đến gần sáng mới ngủ.""Nhưng hôm nay nó phải đi học còn gì ạ?""Thôi kệ, em cũng mệt rồi, mấy buổi học thôi mà, không đi cũng có sao."Nghê Gia không còn gì để nói: "... Mẹ, sao mẹ có thể như thế?"."Con vào gọi nó dậy!"

https://thuviensach.vn

Cô xoay người đi vào phòng Nghê Lạc. Trương Lan không ngăn lại, chỉ nhìn theo bóng Nghê Gia, thấy khoảng cách đủ xa để cô không nghe thấy được nữa, thị mới cất giọng càng lúc càng nhỏ: "Đừng đi, ban nãy mẹ có gọi một câu mà nó sừng sộ lên...". Trương Lan nhấc tách trà lên, tao nhã nhấp một ngụm. Nửa khắc sau, trong phòng Nghê Lạc truyền ra một tiếng kêu thảm thiết đứt gan đứt ruột."A! !! !! !! !! !! !! !"Tay Trương Lan run lên, tách sứ va vào nhau lạch cạch, trà sữa trong tách đổ hết ra bàn. Thị hết hồn, vội vã chạy vào xem có chuyện gì. Trương Lan còn chưa kịp bước qua cửa, đã thấy Nghê Gia đi ra, cười tít mắt nói: "Mẹ, không sao đâu, nó dậy rồi". Chân phải của cô còn đang nhấc lên, nhởn nhơ vênh váo lắc lắc mắt cá. Trương Lan không tin nổi, trong nhà này làm gì có ai gọi được Nghê Lạc dậy. Thị vội vàng xông vào xem, chỉ thấy cậu con cưng mặc độc cái quần lót đang túm chân lăn lộn dưới sàn, cả phòng ong ong tiếng kêu rên đau đớn của cậu chàng. Trương Lan trợn tròn mắt há hốc mồm, đặc biệt là khi bên ngoài còn truyền đến tiếng nhắc nhở chậm như rùa của Nghê Gia: "Nghê Lạc, mười lăm phút nhé". Mười lăm phút sau... Nghê Lạc đã rửa mặt xong, ngậm miếng bánh bao ngủ gà ngủ gật trên bàn ăn. Trương Lan đau lòng, nguýt Nghê Gia một cái: "Con cũng thật là, em con muốn ngủ thì...","Mẹ, bọn con đi học đây." Nghê Gia kéo luôn Nghê Lạc lên. Nghê Lạc buồn ngủ díp cả mắt, bực mình đẩy cô ra: "Hôm nay tôi xin nghỉ, không đến trường","Nghỉ cái đầu cậu." Nghê Gia lập tức nhảy lên, tay kẹp chặt cổ Nghê Lạc, độ cao của Nghê Lạc bị Nghê Gia chỉ mang giày bệt kéo từ một mét tám mốt xuống còn một mét sáu tám. Đầu cậu bị cánh tay mảnh dẻ của cô kẹp chặt, không thể cựa quậy, cả người cong như con tôm khô bị cô khống chế lôi ra ngoài."Nghê Gia chị bỏ tay ra!" Cổ cậu bị bóp nghẹt, không hít thở được, bí bách bực bội. Nghê Gia véo cậu một cái: "Lên xe rồi bỏ". Nghê Lạc đã bị bắt ép lên xe như thế. Thoát khỏi sự kìm kẹp, Nghê Lạc liền bùng nổ: "Nghê Gia, chị đừng tưởng vũ lực có thể giải quyết được vấn đề. Cho dù tôi đến trường, chẳng lẽ chị định bám theo tôi mười tiếng một ngày chắc?". Nghê Gia nhìn phong cảnh lướt qua ô cửa xe, không nói không rằng. Hiện giờ cô chưa thể nói cho cậu biết, cô đã nộp đơn chuyển Nghê Lạc đến lớp thực nghiệm quân sự, quản lý theo hình thức quân đội,

https://thuviensach.vn

đến lúc đó... Không phải chú em muốn trốn, muốn bùng học là trốn, là bùng học được. Thôi, tin tức gây suy sụp tinh thần này, chờ cậu đến trường rồi tự mình từ từ khai quật vậy. Nghê Gia lén lút thay đổi thái độ, nhẹ nhàng dỗ dành: "Nghê Lạc, chẳng phải lần trước chúng ta đã giao hẹn ở bãi đỗ xe rồi sao? Em phải chịu khó học hành". Nghê Lạc không thể tin nổi, khinh bỉ cô: "Chị tưởng tôi ngu giống chị à? Ngày hết hạn cá cược còn chưa đến, chị vẫn chưa thắng đâu". Xem ra, không thể coi cậu có chỉ số thông minh của trẻ em được. Đến trường, Nghê Lạc lúc nhảy xuống xe còn đóng sập cửa rầm một cái. Nghê Gia xét thấy xung quanh có rất nhiều người, rồi lại nghĩ cô đã thọc gậy bánh xe cậu rồi, nên cố gắng nhịn cơn xúc động muốn đá lăn quay cậu em mình xuống. Không chỉ thế, cô còn cười nịnh đầm: "Nghê Lạc, đi học vui vẻ nhé". Nghê Lạc bị nụ cười của cô làm cho méo cả mặt, xách cặp chạy đi nhanh như chớp. Nghê Gia nhìn theo bóng lưng dào dạt sức xuân của cậu, thở phào một hơi, xoay người đi vào trường mình.
Trường của Nghê Gia với Nghê Lạc ở sát cạnh nhau, cổng sau chỉ cách một con ngõ nhỏ, thư viện của hai trường lại ở cùng chỗ, chia làm hai khu đông – tây. Vì lí do này, các người đẹp của Học viện Nghệ thuật ngày nào cũng ở lì trong thư viện, cô nào cũng xúng xính xiêm áo giống như đang diễn thử trước ống kính vậy. Còn các cô đang đọc sách hay ngắm trai trường hàng xóm thì chẳng ai biết cả. Nghê Gia đi qua trạm báo, tình cờ nhìn thấy tên mình. "Không gian bí mật ba ngày đạt mức doanh thu phòng vé hơn 200 triệu, Tần Cảnh và Nghê Gia của Học viện Vị Ương tạo ra một thần thoại phim điện ảnh viễn tưởng về tình yêu". Nghê Gia và Tần Cảnh từng hợp tác, bộ phim Không gian bí mật công chiếu cuối tuần trước là do Nghê Gia làm biên kịch. Bộ phim kể về một đôi nam nữ xa lạ, lúc xuyên không hai người đã có mối quan hệ vừa là đối thủ vừa là tình nhân khăng khít, sau này trở về hiện thực, ma xui quỷ khiến thế nào mà hai người ở bên nhau. Nghê Gia hoàn toàn không ngờ rằng, một bộ phim khoa học viễn tưởng về tình yêu lại có được danh tiếng và doanh thu phòng vé cao đến thế, càng không ngờ mình lại có thể viết được một tác phẩm vui buồn lẫn lộn làm người ta rung động thế này. Chẳng qua, kiếp trước, vấn đề thân phận đột ngột xảy đến làm Nghê Gia quên luôn cả vụ biên kịch này. Cô mua tờ báo kia, ánh

https://thuviensach.vn

mắt chợt dừng lại ở một tờ tạp chí khác, trang bìa là hai "chị em đẹp hơn hoa" Tống Nghiên Nhi và Mạc Doãn Nhi với tiêu đề "Hai thiên kim nhà họ Tống nắm tay đóng phim tình cảm đẫm nước mắt Em ở chốn thiên đường". Nghê Gia chế nhạo, năng lực nắm bắt thông tin của truyền thông mạnh thật, Mạc Doãn Nhi cũng được coi là thiên kim nhà họ Tống rồi? Có điều, tiêu đề này làm người ta cảm thấy đây như phim đồng tính nữ. Nghê Gia đã từng thấy poster Em ở chốn thiên đường ở rạp chiếu phim, nam chính là ngôi sao đang nổi Giang Tinh Vũ, nữ chính là hai chị em thế hệ mới Tống Nghiên Nhi và Mạc Doãn Nhi. Cô đã đọc qua giới thiệu, bộ phim kể về ba người thanh mai trúc mã lớn lên bên nhau, nam chính yêu một trong hai cô bạn, nhưng cô gái mắc bệnh hiểm nghèo, thế nên gửi gắm bạn trai mình cho bạn thân chăm sóc. Sau đó cô bạn thân và anh bạn trai đó ở bên nhau. Nhưng nam chính vừa xót xa bạn gái cũ đang ở nơi thiên đường, lại vừa thương bạn gái hiện giờ. Còn cô bạn thân, đã yêu anh chàng này nhưng lại nhớ đến bạn tốt của mình. Kết cục, nam chính trong một lần qua đường nhìn thấy loài cúc marguerite bạn gái cũ thích, chạy đến định mua, gặp tai nạn xe rồi qua đời. Nghê Gia quả thực không còn sức đâu để chửi tục, nghĩ bụng muốn hỏi biên kịch kia: Rốt cuộc thì đồng chí muốn thể hiện điều gì vậy? Cô bước vào phòng học, trong phòng vốn đang ồn ào chợt lặng đi vài giây, đám Diêu Phi nhìn thấy cô thì rõ ràng đã dè dặt hơn nhiều. Những ánh mắt hoặc ghen ghét, hoặc bất mãn, hoặc ngưỡng mộ, hoặc thân thiện của các bạn khác, cô đều ngoảnh mặt làm ngơ, tìm hàng ghế đầu tiên ngồi xuống. Cô vừa mới ngồi xuống đã có điện thoại gọi đến, là Nghê Lạc."Nghê Gia, chị lại tính toán hại tôi. Đưa tôi vào căn cứ Nam Sơn như nhà tù ấy, chị có lầm không? Chị muốn chết à? !!". Nghê Gia ngồi trong phòng học, mặt mày tươi tắn: "Ừ, được, tạm biệt". Quản lý theo hình thức khép kín, không được sử dụng thiết bị điện tử, Nghê Lạc, người muốn chết là cậu đấy. Cô cúp điện thoại, chuyển sang chế độ im lặng. Chỉ lát sau, mấy cô bạn học mồm năm miệng mười đến hỏi: "Nghê Gia, hôm qua tớ xem Không gian bí mật rồi, lời thoại vừa hài hước vừa sâu sắc. Cậu giỏi thật đấy"."Đúng rồi, doanh thu phòng vé tốt thế, sau này sẽ có tiền thưởng chứ?""Có điều giờ cậu đã là đại tiểu thư, chút tiền cỏn con ấy có là

https://thuviensach.vn

gì."Nghê Gia thấy mấy nữ sinh này thật lắm chuyện theo cái nhìn của một người hai mươi chín tuổi. Nhưng bây giờ cô đang là sinh viên đại học năm hai, mà tính nết mấy cô bạn này cũng tạm, không phải dạng đầu óc mất cân bằng như Diêu Phi. Nghê Gia vẫn rất thân thiện trả lời các câu hỏi, tiện thể giới thiệu cho các cô một vài quyển sách hay nâng cao khả năng ngôn ngữ. San San thở dài: "Hâm mộ cậu quá, kịch bản của bọn tớ đến giờ vẫn chưa được đạo diễn nào để ý, lo muốn chết!". Nghê Gia an ủi: "Mới năm hai thôi mà, cứ từ từ, mình cũng chỉ ăn may thôi". Quả thế thật, đạo diễn bình thường sẽ không tìm sinh viên đại học viết kịch bản, còn người đầu tư cũng sẽ không tìm đạo diễn đang ngồi trên ghế nhà trường đi quay phim. Tần Cảnh là một trường hợp đặc biệt, tự bỏ tiền quay phim. Bởi chị vẫn là sinh viên nên sẽ không kỳ thị biên kịch đang đi học. Chị và Nghê Gia vốn rất thân thiết, hơn nữa lúc Nghê Gia còn là một cô nhóc nghèo thì đã là sinh viên giỏi của khoa Biên kịch rồi, chị đương nhiên sẽ để cô viết kịch bản. Kịch bản Không gian bí mật vốn được Nghê Gia viết khi còn nghèo kiết xác. Non nửa năm chuyển vào Nghê gia, cô không còn tâm trí viết kịch bản tiếp nữa, suốt ngày chỉ nghĩ làm cách nào để gia đình vui vẻ, làm cách nào để mọi người ghét bỏ Mạc Doãn Nhi, làm cách nào để trút hết bất mãn, thật đáng sợ! Nghê Gia mở giáo trình ra, thầm nghĩ, kiếp này nhất định không được từ bỏ ước mơ của mình, từ bỏ vì người khác lại càng không đáng. Cô nghiêm túc học hết một tiết, tiếng chuông báo tan học vừa vang lên thì màn hình điện thoại cũng sáng, là Từ Hiền gọi. Dây chuyền sản xuất công nghệ cao của Hoa thị cần mở rộng, hiện tại rất thiếu máy móc sản xuất. Trước kia Hoa thị đều trực tiếp hợp tác với một công ty chế tạo máy của Đức, ủy thác họ sản xuất cho Hoa thị. Nhưng thời hạn hợp tác của công ty đó và Hoa thị chỉ có mười năm, giờ vừa lúc hết hạn hợp đồng. Có điều, Nghê Gia lại điều tra ra, công ty này sản xuất cho Hoa thị mười năm nay, năm ngoái có năm bộ bị trả hàng vì lỗi thời. Lúc kiểm tra biên bản, Nghê Gia cảm thấy rất lạ, thời gian sản xuất máy móc tự động hóa cỡ lớn này dùng năm làm đơn vị đo. Trước kia chuyên gia Đức đều ở Trung Quốc hai ba năm, năm ngoái lại chẳng hiểu tại sao bị đuổi đi, giống như Hoa thị đã nuốt lời vậy. Nghê Gia tạm thời không có tâm trí đâu đi lo chuyện năm ngoái, giờ quan trọng là

https://thuviensach.vn

làm sao để cứu vãn vấn đề trước mắt. Chế tạo một dây chuyền sản xuất cần ít nhất một năm, Hoa thị không thể đợi lâu như vậy, Nghê Gia bảo Từ Hiền liên hệ với công ty bên kia, nói Hoa thị đồng ý mua lại một lần nữa với giá gốc. Nhưng công ty kia đã bị mua lại. Mà công ty mua lại đó chính là công ty trang thiết bị SIESS, trực thuộc Vận tải Việt thị. Sau khi báo cáo lại tình hình xong xuôi, Từ Hiền bỏ nhỏ thêm một câu: "Người quản lý SIESS của nhà họ Việt là Việt Trạch, thế nên...". Cô có thể mua được năm dây chuyền sản xuất kia hay không, hoàn toàn phụ thuộc vào tâm tình của Việt Trạch. Nghê Gia nhớ đến khuôn mặt lạnh lùng lãnh đạm của Việt Trạch, không có chút gánh nặng tâm lý nào. Binh đến tướng chặn nước tới đất ngăn. Kiếp này chỉ cần đưa được Nghê Lạc và Hoa thị trở về chính đạo, muốn cô làm gì cô cũng quyết tâm làm. Nhưng anh chàng Việt Trạch này thì hơi khó khăn. Nghê Gia vốn định đánh vào sở thích, nếu anh ta thích rượu vang, cô sẽ đào cho bằng được một chai lâu năm; thích sưu tập xe, sẽ tặng anh ta con xe quý của Nghê Lạc; thích gái đẹp, sẽ đóng gói mấy cô đàn em đàn chị khoa Biểu diễn lại tặng anh ta. Nhưng Từ Hiền nói, không điều tra được người này có ham mê gì. Nghê Gia cuống lên, thế thì ít nhất cũng phải điều tra ra xem anh ta hay đi đâu để tiện đến bao vây chặn đường, dùng tình làm người hiểu rõ, lấy lý làm người động lòng, song vẫn không có kết quả. Từ Hiền nói, gặp anh ta còn khó hơn gặp cụ Việt. Nghê Gia bó tay, định đến nhờ Tần Cảnh. Bọn họ là họ hàng, nhất định có cách liên lạc. Nhưng cô còn chưa mở miệng thì Tần Cảnh lại hỏi cô buổi chiều thứ sáu có muốn đi cưỡi ngựa không, những người ở đó cô đều biết cả. Hình như Tần Cảnh muốn giúp cô hòa nhập với cuộc sống này nhanh hơn, Nghê Gia bèn nhận lời. Lần cưỡi ngựa này do Ninh Cẩm Hạo tổ chức, Nghê Gia nghĩ có lẽ sẽ gặp được Việt Trạch, nhưng sau khi tới trường đua ngựa, cô hơi bất ngờ. Mạc Doãn Nhi đến đây làm gì?

==========

Chương 14

Lúc bước vào phòng nghỉ của trường đua ngựa, Nghê Gia hơi căng thẳng. Cô những tưởng sẽ gặp Ninh Cẩm Hạo, thế nhưng nhìn quanh một vòng,

https://thuviensach.vn

không có! Khoảnh khắc ấy, trong lòng cô không biết là hụt hẫng hay nhẹ nhõm.

Kể ra thì, Nghê Gia của kiếp trước từng cảm tình với Ninh Cẩm Hạo.

Ông nội Ninh Cẩm Hạo và Ninh Cẩm Niên là anh em ruột, chi bên ông nội Ninh Cẩm Niên vẫn phát triển đến bây giờ, trở thành người bên lề của gia tộc chính trị lâu đời họ Ninh mà trung tâm là chi bên ông nội Ninh Cẩm Hạo. Ninh Cẩm Hạo còn là cháu đích tôn nhà họ Ninh.

Ninh Cẩm Hạo là người lạnh lùng nhất băng giá nhất trong giới này, còn Ninh Cẩm Niên lại trái ngược hoàn toàn, thanh lịch tao nhã phảng phất ý cười.

Nghê Gia căm hận Ninh Cẩm Niên vạn người mê, nhưng lại có tình cảm với Ninh Cẩm Hạo như tủ lạnh.

Chỉ đơn giản là vì, anh từng đưa cho cô một chiếc khăn tay.

Trong buổi tiệc sinh nhật hai mươi tuổi của kiếp trước, Ninh Cẩm Niên vốn nên nhảy điệu mở màn với Nghê Gia đã hoàn toàn bị Mạc Doãn Nhi thu hút, cướp mất điệu khiêu vũ mở màn của cô. Nghê Gia không quen dùng dao dĩa, không biết đặt bộ đồ ăn, cũng không biết uống champagne, đi giày cao gót thì xiêu xiêu vẹo vẹo, biến thành một trò cười.

Lúc đứng một mình bật khóc bên ngoài, một giọng nói lạnh lùng kì lạ nhưng lại khiến cô thấy ấm áp rất lâu cất lên:

"Ai đã làm cô buồn?".

Cô ngước đôi mắt nhòe nhoẹt nước, nhìn thấy một khuôn mặt đẹp như tượng tạc, lạnh hơn đêm tối, song trong tay anh lại cầm một chiếc khăn tay, im lặng chìa ra trước mặt cô.

Khoảnh khắc đó mới đẹp làm sao, đến giờ hồi tưởng lại cô vẫn thấy ấm lòng.

https://thuviensach.vn

Thế nhưng, hôm nay anh ấy không xuất hiện, trái lại cô còn gặp phải Ninh Cẩm Niên, cả Tống Nghiên Nhi và Mạc Doãn Nhi đang thân thiết dính lấy nhau buôn chuyện. Là bạn thân rồi thành chị em, giờ lại cùng diễn một phim điện ảnh có doanh thu cao, ngày nào cũng đi tuyên truyền cùng nhau, chị em tình thương mến thương như truyền thông nói quả không ngoa.

Khỏi cần nhìn cũng biết, Ninh Cẩm Hạo có lẽ có việc đột xuất không tới được, nên giao lại vị trí chủ trì cho Ninh Cẩm Niên. Hắn ta đương nhiên sẽ mời bạn gái tin đồn Tống Nghiên Nhi đến, cô nàng mà tới thì Mạc Doãn Nhi nhất định cũng bám theo.

Dù sao thì, anh em của Ninh Cẩm Hạo chẳng có ai là nhân vật vô danh tiểu tốt. Nơi có đàn ông, sao có thể không có Mạc Doãn Nhi?

Chỉ có điều, buổi gặp mặt hôm nay khá vắng, chỉ có Việt Trạch, Doãn Thiên Dã, và mấy chàng trai cô gái Nghê Gia không quen. Ồ, có cả em gái ruột của Ninh Cẩm Niên, Ninh Cẩm Nguyệt?

Đó là người tâm địa tàn nhẫn hiểm độc giống hệt Ninh Cẩm Niên.

Nghê Gia cười nhạt, hôm nay vui rồi đây!

Tần Cảnh đã trông thấy cô, vẫy tay từ xa: "Nghê Gia".

Những người khác đều nhìn lại, Nghê Gia mặc chiếc áo trắng in hoa kèm thắt lưng lụa, quần bó ống côn màu nhạt cùng đôi giày cao gót, tư thế cất bước chẳng khác gì người mẫu trên sàn catwalk.

Mộ Dực Thần cười với Tần Cảnh: "Bạn chị đúng là mỹ nữ nhỉ!".

Cao Hàn cũng đùa theo: "Xin hãy giới thiệu!".

Mạc Doãn Nhi không ngờ Nghê Gia sẽ đến, giờ lại nghe những anh chàng khác khen cô như thế bèn sinh lòng ghen tị. Cô ả liếc nhìn Mộ Dực Thần, nảy ý muốn làm người đàn ông này phải quỳ dưới váy mình.

Nhưng, ả nhịn, hôm nay sẽ còn nhiều hàng tốt.

https://thuviensach.vn

Việt Trạch kia có khí chất làm người ta chói mắt, Doãn Thiên Dã kia siêu dễ thương, siêu đáng yêu xán lạn như vầng dương.

Tuýp lạnh lùng như Việt Trạch làm kẻ khác thấy như bị khiêu chiến. Người này nắm giữ quyền hành, lặng lẽ khép kín, thâm sâu khó lường rất có sức hút.

Còn tuýp vợ con đề huề như Doãn Thiên Dã cũng làm cô ả ngứa ngáy. Nói ra thì bà xã Tần Cảnh của anh ta cũng nhờ vụ kết hôn chớp nhoáng này mà thành truyền thuyết của Vị Ương đấy chứ. Nếu truyền thuyết về nàng công chúa Lọ Lem bị phá hủy bởi tay Mạc Doãn Nhi ả, đôi uyên ương ai nấy đều hâm mộ phải chia tay vì ả, quả thật rất có cảm giác thành tựu!

Chỉ tiếc, mục tiêu hiện tại của cô ả là Ninh Cẩm Niên!

Ả ghét Nghê Gia, ghét cả Tống Nghiên Nhi. Dựa vào đâu mà Tống Nghiên Nhi là đại tiểu thư nhà họ Tống, còn ả lại bị Nghê Gia chế nhạo vì thân thế mình, trở thành con gái dựa hơi nhà giàu trong mắt người ta?

Tống Nghiên Nhi đã hưởng thụ vị trí chủ nhân nhà họ Tống hơn ả bao nhiêu năm rồi, ả vừa nghĩ đã tức tối, những thứ Tống Nghiên Nhi có, ả nhất định cũng phải có, nhất là đàn ông.

Hơn nữa, trong buổi tiệc lần trước, Nghê Gia rõ ràng có hứng thú với Ninh Cẩm Niên, ả nhất định phải có được người đàn ông này.

Nghê Gia đi tới, ngồi vào giữa Tần Cảnh và Tống Nghiên Nhi.

Tống Nghiên Nhi vừa thấy Nghê Gia đã sợ cô hiểu lầm mình cố tình cô lập cô, bèn túm tay Nghê Gia chắc như bạch tuộc, thân thiết giải thích: "Gia Gia, mình không ngờ cậu biết cưỡi ngựa nên mới không mời cậu đến, cậu đừng trách mình!".

"Không sao!" Nghê Gia trả lời rất ngắn gọn, cô không có hứng thú với kiểu xin-cậu-hiểu-cho này.

Mạc Doãn Nhi thì hoàn toàn bật sang chế độ gặp-đàn-ông, tươi cười chân thành, nói năng mềm mỏng: "Nghê Gia, trước đây chắc cậu ít cưỡi ngựa

https://thuviensach.vn

lắm nhỉ! Lát nữa đừng sợ, ngựa là loài động vật rất ngoan hiền, thích được người ta cưỡi".

Nghê Gia gật gật đầu, chớp chớp mắt: "Ừ, Doãn Nhi cậu dịu dàng quá, vừa nhìn thấy cậu tôi cũng nghĩ ngay đến con ngựa ngoan hiền chờ được người ta cưỡi rồi, đáng yêu lắm".

"Phụt!" Cả Doãn Thiên Dã và Tần Cảnh cùng lúc sặc nước, những người khác đều cố nhịn cười. Mộ Dực Thần và Cao Hàn nín cười đến đỏ mặt, ngay cả Việt Trạch, trong đôi mắt lạnh lùng cũng thoáng ý cười.

Nghê Gia hoàn toàn chỉ nhắc lại lời Mạc Doãn Nhi, lúc mới nghe thấy thì thấy không sao, nhưng, ngẫm kĩ lại rất có ẩn ý.

Mạc Doãn Nhi ngay lập tức mặt đỏ bừng, cô dám so sánh ả với ngựa, còn nói ả chờ được người ta cưỡi? Hạ lưu! Mà quan trọng là, hình như chính ả mới là người nói câu "rất thích được người ta cưỡi!".

Đúng là tự bôi gio trát trấu, sao ả ngờ nổi Nghê Gia bỗng nhiên chơi chữ với ả như thế chứ?

Ai ở đây cũng nghe ra ý bóng gió đó, chỉ có Tống Nghiên Nhi nghĩ Nghê Gia lấy sự ôn nhu ngoan ngoãn của ngựa ra để so sánh, tốt quá còn gì. Hơn nữa, Nghê Gia nói ra câu này mặt không biến sắc, ai mà nghĩ cô đang mỉa mai chứ!

Mọi cô gái ở đây trừ Tống Nghiên Nhi ra, dựa vào trực giác của phụ nữ, đều cảm thấy phong cách yếu đuối để thu hút mắt đàn ông này của Mạc Doãn Nhi rất giả tạo. Mà Tần Cảnh từng thấy chế độ gặp-phụ- nữ của Mạc Doãn Nhi, ngay khi xung quanh không còn đàn ông nữa sẽ ỉu xìu chẳng hé răng nửa lời, nên cũng chẳng có chút thiện cảm nào.

Các chàng trai ở đây, trừ Ninh Cẩm Niên ra, không phải không thích Mạc Doãn Nhi, song mẫu người tinh ranh quỷ quái như Nghê Gia lại rất thú vị, nên cũng không có ấn tượng xấu với cô.

https://thuviensach.vn

Ninh Cẩm Niên thấy Mạc Doãn Nhi chịu nhục, trong lòng thấy khó chịu, toan giúp ả trách móc Nghê Gia.

Nghê Gia lại không cho hắn cơ hội mở miệng, cô nhìn thẳng về phía Việt Trạch: "Anh Việt, tôi nghe nói SIESS đã mua lại một công ty trang thiết bị của Đức. Công ty đó có năm bộ dây chuyền sản xuất F9A3 Hoa thị trả lại, giờ tôi muốn mua lại chúng với giá gốc, anh thấy được không?".

Việt Trạch ngoái đầu lại, ánh nắng rực rỡ bên ngoài cửa sổ phủ một vầng sáng lên mái tóc ngắn lòa xòa khiến người ta không nhìn rõ đôi mắt anh. Anh chìm trong ánh mặt trời ấm áp, toàn thân toát ra vẻ tĩnh lặng, chỉ nói một chữ:

"Ồ!"

Nghê Gia không biết nói gì nữa!

Nếu anh muốn làm màu, "được" và "không" cũng là một chữ cả mà!

Nghê Gia cố dằn vô số các em lạc đà Nam MỹThiên kim đại chiến đang rong ruổi trong đầu xuống, hỏi rất hiền hòa: "'Ồ! ' là được hay không thế?".

Thiên kim đại chiến Lạc đà Nam Mỹ, còn có tên là Thảo nê mã, đọc chệch đi nghe giống một câu chửi bậy

Việt Trạch liếc nhìn cô một cái, hết sức bình thản, nhưng lại cực bỉ ổi bám theo cấu trúc câu hỏi của cô: "'Ồ! ' là nửa được nửa không đó".

Đây mà là Nghê Lạc thì trăm phần trăm cô đã đánh cho nó bầm dập, đến mẹ cũng không nhận ra rồi.

Nghê Gia: "Anh Việt, dây chuyền máy móc này được chế tạo theo yêu cầu của Hoa thị. Hiện tại Hoa thị muốn mua lại, phía các anh cũng có lợi, bỏ đi thì tiếc, mà cứ để không như thế, phí bảo dưỡng cũng tốn kha khá".

Việt Trạch dùng ánh mắt đầy ẩn ý lướt qua cô, nhìn sang một người khác: "Tôi chỉ đang cân nhắc, bán cho ai thì lời hơn?".

Nghê Gia ngây người.

https://thuviensach.vn

Bên cạnh vang lên giọng hờn dỗi, mềm mượt như tơ: "Mình nói việc này với anh Việt trước mà, Nghê Gia, cậu phải xếp hàng đó".

Nghê Gia quay đầu lại, lạnh lùng liếc ả: "Giọng cậu êm ái quá nhỉ. Nhưng phụ nữ nói chuyện với đàn ông phải ý tứ, tránh người ta hiểu lầm là quan hệ mèo mả gà đồng".

Trong phòng lặng ngắt như tờ.

Ngay cả Mộ Dực Thần hay hi hi ha ha cũng thấy lông tóc dựng đứng, cô gái này đúng là miệng lưỡi sắc sảo thật. Việt Trạch khẽ nhếch môi, ý vị sâu xa liếc nhìn Nghê Gia.

Mạc Doãn Nhi đơ lưỡi cứng họng, không nói nên lời, muốn rặn nước mắt ra mà không rặn nổi, suýt thì tức chết.

Tống Nghiên Nhi đỏ mặt, khẽ kéo Nghê Gia, nói nhỏ: "Gia Gia, Doãn Nhi cũng vì mình mới giúp nhà họ Ninh mua được bộ máy móc đó, cậu đừng làm khó em ấy".

Nghê Gia siết nắm đấm, con khốn Mạc Doãn Nhi này.

Mạc Doãn Nhi biết thừa dây chuyền sản xuất đó là nòng cốt của Hoa thị, biết thừa công ty dự trữ năng lượng trực thuộc KARNER nhà họ Ninh là đối thủ cạnh tranh của Hoa thị, ả lại nói chuyện bí mật này cho Ninh Cẩm Niên, còn giúp nhà họ Ninh cướp bộ dây chuyền nữa.

Là cô đánh giá ả quá thấp, không ngờ chúng đã dính nhau như sam nhanh thế!

Hiện cô đang rất tức giận, đã thế Ninh Cẩm Niên thấy Mạc Doãn Nhi tủi thân đau lòng như sắp khóc còn trầm giọng chất vấn Nghê Gia: "Cô Nghê Gia, tôi nghĩ tuy cô không được dạy dỗ tốt mười tám năm qua, song cũng không đến mức nói ra những lời chói tai như thế".

Nghê Gia dành cho hắn một cái nhìn khinh miệt: "Nói tôi không được dạy dỗ tốt, là anh đang sỉ nhục mẹ đẻ Mạc Mặc của Mạc Doãn Nhi đấy".

https://thuviensach.vn

Ninh Cẩm Niên á khẩu, vội vàng xin lỗi Mạc Doãn Nhi. Cô ả nhanh nhảu lắc đầu nói không sao cả, thật ra thì cô ả đâu quan tâm người khác coi Mạc Mặc thế nào. Ả chỉ buồn vì liên lụy đến Ninh Cẩm Niên thôi, thoáng cái nước mắt đã rỏ tong tỏng.

Ninh Cẩm Niên thấy Mạc Doãn Nhi như thể chịu trăm nghìn uất ức mà rơi lệ, càng sôi gan ứa máu: "Doãn Nhi ngây thơ như thế, sao lúc nào cô cũng nhằm vào cô ấy?".

Mặt Nghê Gia lạnh tanh trong nháy mắt, không nhìn Ninh Cẩm Niên nữa. Đôi mắt sáng quắc rọi thẳng vào Mạc Doãn Nhi đang khóc như hoa lê chịu mưa, giọng nói ác lạnh như từng vệt roi:

"Cô Mạc Doãn Nhi ngây thơ ạ, nhà họ Nghê nuôi cô mười tám năm ròng, cho cô sự giáo dục tốt như thế. Bởi vậy nên cô vừa quay lưng đã tiết lộ bí mật kinh doanh của Hoa thị nhà họ Nghê cho đối thủ cạnh tranh nhà họ Ninh, còn muốn giúp nhà họ Ninh cướp dây chuyền sản xuất cốt yếu của Hoa thị. Cô thật ngây thơ quá nhỉ."

Câu nói này như một cái tát giáng thẳng vào mặt Mạc Doãn Nhi.

Tôi không được dạy dỗ tốt, nhưng ít ra tôi không phản bội gia tộc mình.

Cô ả ngây thơ đấy, nhưng ả lại nham hiểm tiết lộ bí mật quan trọng hàng đầu của gia tộc từng nuôi dưỡng mình cho đối thủ cạnh tranh!

Mạc Doãn Nhi nhục nhã đến nỗi không ngẩng được đầu lên, ngay cả Tống Nghiên Nhi mù kinh doanh cũng cảm thấy hình như có gì không ổn.

Những người khác suýt bị bầu không khí lạnh lẽo đóng thành băng!

Chúng tôi chỉ muốn đến cưỡi ngựa thôi mà!

==========

Chương 15

Tất cả đều méo xẹo cả mặt, chỉ có Việt Trạch vẫn điềm nhiên uống trà.
Nghê Gia nói xong, nhởn nhơ thở dài một hơi, thản nhiên bảo: "Có lẽ chúng

https://thuviensach.vn

ta nên đưa chuyện tiết lộ bí mật kinh doanh này lên tòa án xem sao, xem cái sự ngây thơ của cô có giúp được gì hay không". Mạc Doãn Nhi lúc này hoàn toàn có thể cảm nhận được sự day dứt và xót thương của Ninh Cẩm Niên ngồi cạnh, nên càng ra vẻ đáng thương, không phản bác lại nửa lời, chỉ ra sức nhỏ nước mắt."Buồn cười thật!" Ninh Cẩm Nguyệt một mực thờ ơ chợt mở miệng, "Hợp đồng giữa công ty Đức kia và Hoa thị đã hết hạn từ lâu, máy móc bị trả về cho dù nằm trong diện bảo mật được liệt kê của hợp đồng song cũng chỉ là chuyện của công ty trước. Giờ công ty đó đã được SIESS mua lại, nếu cô muốn kiện Mạc Doãn Nhi tiết lộ bí mật, vậy cũng liên quan đến SIESS chứ? Chẳng lẽ cô muốn nói Việt Trạch tiết lộ bí mật?". Nói xong, trở mặt ngay được, cười ngọt với Việt Trạch: "Anh Việt Trạch, em chỉ ví dụ vậy thôi, anh đừng để bụng". Việt Trạch vẫn hờ hững, không nhìn cô ta. Nghê Gia hơi nheo mắt, Ninh Cẩm Nguyệt xảo quyệt gớm, dám lập lờ đánh lận con đen lôi Việt Trạch vào. Nghê Gia cười nhạt: "Từ đầu đến cuối SIESS chưa hề xác nhận việc liên quan đến bộ dây chuyền sản xuất F9A3, tôi vừa hỏi anh Việt, anh ấy không thừa nhận, cũng không phủ nhận. Bảo đảm bí mật đến mức này, sao lại có thể nói là tiết lộ bí mật?". Bây giờ rốt cuộc cô đã hiểu kiểu "Ồ!" đầy lấp lửng của Việt Trạch là có ý gì, đúng là người lúc nào cũng nâng cao tinh thần cảnh giác. Nghê Gia nhẹ nhàng đổi giọng, "Ngược lại là cô đấy, tại sao cô bảo vệ Mạc Doãn Nhi, định vu vạ rằng chính Việt Trạch tiết lộ tin tức về dây chuyền sản xuất này cho các cô sao?". Ánh mắt Việt Trạch sáng lên nhìn Nghê Gia, còn Nghê Gia thì đang hết sức tự tin nhìn chằm chằm Ninh Cẩm Nguyệt. Khuôn mặt cô tràn đầy khí thế kiêu ngạo hống hách, nhưng sao khuôn mặt tự tin đến mức càn quấy này lại không khiến người ta thấy ghét nhỉ? Ninh Cẩm Nguyệt bị đánh cho không kịp trở tay, đáng giận hơn nữa là con ranh chết tiệt này dám nói cô ta vu vạ cho Việt Trạch, châm ngòi chia rẽ quan hệ của họ. Cô ta vốn cho rằng có thể lấy phong thái cô chủ nhỏ nhà họ Ninh dạy cho Nghê Gia một trận ra tấm ra món, vừa cứu vớt Mạc Doãn Nhi đáng thương, vừa cho mọi người xem bản lĩnh của cô ta. Không ngờ chỉ qua một hiệp đã làm cho mình vạ lây. Cô ta tức thật rồi, chụp mũ cho Nghê Gia: "Nghê Gia, cô thật sự muốn làm cho quan hệ của mấy nhà chúng ta trở

https://thuviensach.vn

thành thế này sao?". Nghê Gia ung dung bình tĩnh đáp trả: "Ninh Cẩm Nguyệt, nếu cô và anh trai cô không nghĩ đến việc cướp máy móc thiết yếu của Hoa thị chúng tôi, quan hệ giữa mấy nhà chúng ta hẳn vẫn còn rất tốt!". Ninh Cẩm Nguyệt chưa từng gặp đối thủ nào miệng lưỡi sắc bén như thế này, bạn bè của cô ta toàn thục nữ khuê tú cả. Thứ hèn hạ tiện nhân này trà trộn vào từ khi nào thế? Những người khác ở đây đều trở thành phông nền hết, thật ghê gớm. Ngay cả Ninh Cẩm Nguyệt điêu ngoa hạng nhất vẫn không bắt bí được cô, đại tiểu thư nhà họ Nghê này đáng sợ thật! Ngay khi mọi người đang nghĩ về Nghê Gia như vậy, cô lại vô cùng khoan dung, nở nụ cười ấm áp: "Tất nhiên, tôi thật lòng không muốn phá hỏng quan hệ giữa mọi người! Vậy nên, việc này kết thúc ở đây! Có điều, anh Việt, tôi có thể đề nghị một điều không?". Việt Trạch gật đầu."Số máy móc kia, hoặc tôi lấy, hoặc, nhà họ Ninh bỏ tiền túi ra", Nghê Gia cười ngọt lịm, "tiêu hủy!". Cô nói chuyện đủng đỉnh, rủ rỉ êm tai, như một cơn gió mát hiu hiu thổi, nhưng câu nào câu nấy mang gai nhọn, còn là gai tẩm loại kịch độc của mẹ ghẻ Bạch Tuyết."Máy móc vốn do nhà họ Nghê đặt hàng chế tạo, kể cả có trả lại cũng tuyệt đối không thể cho tập đoàn khác sử dụng, bán cho tôi là lựa chọn tốt nhất. Có điều, dù gì nhà họ Ninh cũng đã đánh tiếng muốn lấy rồi, đã vậy thì cứ lấy tiền ra mua lại thôi. Mà nhà họ Ninh cũng không muốn để anh Việt đây cõng tiếng xấu là để lộ bí mật kinh doanh đâu nhỉ? Vậy chỉ còn cách mua rồi tự thanh lý tiêu hủy đi thôi!"Ninh Cẩm Nguyệt cứng họng trố mắt, sao con đàn bà này có thể âm hiểm đến thế! Cô ta dám đem "tiếng tăm" của Việt Trạch ra uy hiếp, nhà họ Ninh đương nhiên sẽ không để Việt Trạch gánh tội danh bán bí mật kinh doanh (mà quan trọng là Việt Trạch cũng không kém thông minh đến mức để bản thân phải gánh cái danh đấy). Nếu cô ta lấy máy về thì không xả hết được cơn giận này. Song nếu bỏ tiền ra mua rồi tiêu hủy, chẳng phải là thêm điều tiếng nhà họ Ninh hành xử thâm độc sao? Cả đôi đường đều không lợi lộc gì cho nhà họ Ninh. Đám Mộ Dực Thần và Cao Hàn cứng đờ sống lưng, nuốt nước bọt, đúng là mỹ nhân rắn độc! Không dịu dàng thì đáng sợ, mà dịu dàng rồi thì còn khủng khiếp hơn! Việt Trạch cũng không nghĩ lâu, chỉ như có như không cong khóe môi: "Cách cô nói, kể cũng không tệ". Thằng ngốc cũng nhận ra

https://thuviensach.vn

anh đứng về phía Nghê Gia. Nghê Gia không ngờ anh lại trả lời nhanh như thế, định cười cảm ơn lại, nhưng lại thấy kỳ kỳ, kết quả nặn ra một nụ cười siêu méo mó. Nụ cười vừa kì cục vừa ngượng nghịu của cô hoàn toàn trái ngược với khí thế bức người khi nãy. Việt Trạch lặng lẽ nhìn cô, tuy ánh mắt không biết nói nhưng cũng ánh lên chút niềm vui. Khi Việt Trạch tán thành đề nghị của Nghê Gia, Ninh Cẩm Nguyệt đã kinh hãi đến không thể tin nổi. Vì sao Việt Trạch lại giúp đỡ Nghê Gia, nhìn lại lần nữa, đôi môi trên khuôn mặt nghìn năm tĩnh lặng của anh hình như khẽ cong lên? Anh ấy đang cười sao? Còn con đàn bà này lại có thể mặt trơ trán bóng cười xấu xí như thế để dụ dỗ anh ấy. Nụ cười vừa kì dị vừa cứng đờ của hai người là sao? Mắt nhìn thẳng mắt là sao? Cô ta nhất thời nổi điên lên, hung dữ nhả ra một câu: "Chúng tôi mua máy, để bên họ bỏ tiền ra tiêu hủy". Ninh Cẩm Niên bình tĩnh ngồi một bên, không hề có ý kiến. Mấy năm gần đây, sức sản xuất của vận tải Hoa thị rất yếu, cần thêm dây chuyền sản xuất, nhưng đặt chế tạo mới, ít nhất cũng mất một hai năm. Mà sẵn có, chỉ có năm bộ năm ngoái bọn họ trả về thôi. Công suất của một bộ dây chuyền đã rất lớn rồi, huống hồ lại còn là năm bộ. Ninh Cẩm Niên tuyệt đối không thể để Hoa thị lấy được. Trước đây khi hắn nghe được tin từ Mạc Doãn Nhi, đã nghĩ đến việc tìm Việt Trạch, song Ninh Cẩm Hạo không chịu ra mặt giúp hắn. Hôm nay vất vả lắm mới gặp Việt Trạch, nhắc đến việc này, anh ta lại không nói nửa lời. Ninh Cẩm Niên từng có dạo hoài nghi rằng chỗ máy móc đó đã được thanh lý xong từ lâu, hoặc có lẽ tin tức sai lệch, mãi đến khi Nghê Gia nhắc đến, hắn mới hay là thật. Dây chuyền sản xuất các thiết bị dự trữ năng lượng thuộc KARNER nhà họ Ninh còn rất yếu kém, khó có thể vượt qua những khó khăn về mặt kỹ thuật, mà F9A3 lại là dây chuyền sản xuất cốt lõi của Hoa thị. Nếu đoạt lại được từ tay Việt Trạch, Hoa thị sẽ không còn là đối thủ nữa. Nhưng bây giờ, Việt Trạch rõ ràng sẽ không đắc tội với nhà họ Nghê vì nhà họ Ninh, hi vọng mới nhen nhóm không bao lâu vậy là tan tành, nhà họ Ninh không thể có được mấy bộ dây chuyền đó nữa rồi. Ninh Cẩm Niên rất muốn chen miệng bảo tiêu hủy đi. Song đàn ông đàn ang lại nói lời lỗ mãng đầy thù hận như vậy để đả kích đối thủ thì rất mất mặt, nhưng Ninh Cẩm Nguyệt chỉ là một con nhóc hay nói hờn, bởi thế, hắn yên

https://thuviensach.vn

lặng ngầm cho phép. Năm bộ dây chuyền sản xuất có giá trị rất lớn, nếu có thể dùng để đả kích Hoa thị, cũng không coi là thiệt! Ninh Cẩm Nguyệt cười lạnh lùng: "Tôi nói rồi, tôi sẽ mua, để họ tiêu hủy". Tần Cảnh dựa vào vai Doãn Thiên Dã, tỏ vẻ nhàm chán khẽ cười: "Bỏ một đống tiền để tiêu hủy thứ người khác đang rất cần, cô Ninh, sở thích của cô đặc biệt quá nhỉ". Ninh Cẩm Nguyệt tức tím mặt, chị ta nói thế chẳng phải bảo cô ta là một người phụ nữ lòng dạ nham hiểm ngay trước mặt Việt Trạch ư? Cô ta toan vặc lại, Tần Cảnh đã ngẩng đầu thủ thỉ bên tai Doãn Thiên Dã: "Thiên Dã, mình đi cưỡi ngựa đi!". Doãn Thiên Dã ngoan ngoãn nghe lời vợ, đứng dậy ngay lập tức, vài người khác như được đại xá, chóng vánh tìm đường lui cho lành. Tần Cảnh đi ngang qua Việt Trạch, nói: "Chị thấy cô Ninh tức giận lắm đấy, cứ để mấy cô ấy đánh nhau một trận đi. Cô Ninh thắng rồi, tự khắc sẽ thỏa mãn cái thú tiêu tiền hại người này!". Ninh Cẩm Nguyệt đỏ mặt tía tai, tức muốn nổ phổi, nhưng không ngờ Việt Trạch lại nở nụ cười, còn gật đầu như thật, nhìn về phía Ninh Cẩm Nguyệt, vẻ lạnh lùng hiện lên trong đôi mắt sâu không thấy đáy:"Cô Ninh thấy thế nào?"Móng tay Ninh Cẩm Nguyệt đâm sâu vào lòng bàn tay. Nghê Gia đưa mắt nhìn Tần Cảnh, tỏ vẻ biết ơn. Châm chọc rõ ràng như thế, Ninh Cẩm Nguyệt hẳn sẽ không phô trương tiếp, hơn nữa, dẫu có đánh nhau thật, Ninh Cẩm Nguyệt là đối thủ của cô sao? Đến Nghê Lạc thanh niên hăng tiết vịt còn chẳng đánh nổi cô nữa kìa!"Đánh kiểu gì đây?" Ninh Cẩm Nguyệt đột nhiên bình tĩnh lại, mỉm cười, "Nghê Gia, chúng ta so tài cưỡi ngựa đi, người nào thắng thì nghe người đó". Tần Cảnh vốn đã đi xa chợt khựng lại, quay đầu nhìn: "Nghê Gia cô ấy...".Được." Nghê Gia đáp chắc nịch, cười với Tần Cảnh, rồi quay sang Việt Trạch, "Nếu làm vậy, anh Việt sẽ không cảm thấy khó xử nữa chứ?". Những người khác rất đỗi ngạc nhiên, Tống Nghiên Nhi cũng nhất thời quên mất lập trường, kéo tay Nghê Gia, nói với Việt trạch: "Không công bằng, Gia Gia mới chuyển về nhà họ Nghê được mấy tháng chứ? Cậu ấy vốn không biết cưỡi ngựa. Ninh...". Cô nàng còn muốn mắng Ninh Cẩm Nguyệt nữa, nhưng nhớ ra người ta là em gái người mình thích, bèn nuốt câu tiếp xuống. Đôi mắt Việt Trạch sâu thẳm tĩnh lặng như một mặt giếng, nhìn vào Nghê Gia, trên gương mặt cô vẫn là vẻ tự tin ung dung

https://thuviensach.vn

bình tĩnh như một cơn gió nhẹ. Giữa những ánh nhìn chờ phán quyết của mọi người, anh cúi người, đặt chiếc tách không trong tay xuống bàn trà, thản nhiên nói: "Xin cứ tự nhiên". Ý là, quyết định thế đi!

==========

Chương 16

Quy tắc thi đấu rất đơn giản, cưỡi ngựa chạy hai vòng quanh đường chạy 500m của đường đua, ai đến đích trước thì thắng. Nghê Gia đội mũ, đeo miếng bảo vệ đầu gối khuỷu tay rồi dắt ngựa ra, Ninh Cẩm Nguyệt cũng đã chuẩn bị đâu vào đấy. Những người khác túm năm tụm ba, hoặc ngồi trên hành lang quanh trường đua hoặc biếng nhác dựa vào lan can làm khán giả. Với đàn ông mà nói, xem gái đẹp đấu với nhau kích động chẳng khác gì con gái xem con trai so cơ bắp. Ninh Cẩm Nguyệt tự cho rằng mình hoàn toàn có ưu thế ở chuyện cưỡi ngựa này, cô ta nhìn Nghê Gia cười đầy châm chọc, hiên ngang mạnh mẽ xoay người lên ngựa. Nghê Gia chỉ yên lặng lên lưng ngựa. Năm cô đôi mươi đúng là không biết cưỡi ngựa, còn từng bị ngã, nhưng đó là chuyện của chín năm về trước, là chuyện của kiếp trước rồi. Tần Cảnh tìm một tay quản lý của bãi tập để mượn còi, chờ hai người hai ngựa chuẩn bị sẵn sàng, "Một, hai, ba!". Tiếng còi vang lên. Hai người gần như cùng lúc ra roi đánh ngựa, con ngựa tức thì tăng tốc, phi nước đại trên mặt cỏ. Ở nửa vòng đầu tiên, chưa phân ra cao thấp, Ninh Cẩm Nguyệt chỉ vượt hơn một cái đầu ngựa. Đây là điều cô ta không hề ngờ tới. Ngựa cả hai người chọn đều là ngựa tốt, nên tính an toàn, độ thuần hóa và thể lực đều tương đương nhau. Ninh Cẩm Nguyệt lúc trước mạnh miệng như thế là bởi xưa nay cô ta rất thích cảm giác mạnh, cưỡi ngựa bao giờ cũng phải phi nhanh. Ninh Cẩm Nguyệt chưa từng gặp cô gái nào phi nhanh hơn cô ta. Song hôm nay, cô ta đã gặp rồi. Đáng giận hơn nữa là, hễ cô ta tăng tốc, Nghê Gia cũng tăng tốc bám theo sát nút, không tụt lại chút nào. Chạy thêm nửa vòng nữa, Ninh Cẩm Nguyệt đã bị Nghê Gia ép phải vượt qua tốc độ cao nhất lúc bình thường. Tuy cả hai đều có vẻ hùng dũng lướt như bay vun vút trên lưng ngựa, nhưng có thể nhìn ra rất rõ ràng, Ninh Cẩm Nguyệt luôn phải đề phòng Nghê Gia. Nghê Gia thì trái lại, tự do tự tại một cách kì lạ,

https://thuviensach.vn

bất kể tư thế giục dây cương hay giơ roi ngựa đều rất tự nhiên nhàn nhã. Ai đứng quanh sân cũng kinh ngạc. Mộ Dực Thần bất ngờ: "Ninh Cẩm Niên, em gái cậu trước giờ chưa từng phóng nhanh thế nhỉ?". Ninh Cẩm Niên không tỏ vẻ gì, cũng không trả lời. Đám Việt Trạch chỉ yên lặng nhìn theo, không bình luận gì. Ngược lại Doãn Thiên Dã cười cười: "Đối thủ nhanh như vậy, cô ta cũng đành phải vượt qua cực hạn thôi". Tần Cảnh quay sang hỏi Tống Nghiên Nhi: "Nghiên Nhi, chẳng phải Nghê Gia không biết cưỡi ngựa sao?". Tống Nghiên Nhi còn thấy khó hiểu hơn: "Vâng, tháng trước em và Doãn Nhi dạy cậu ấy cưỡi ngựa, cậu ấy còn bị ngã nữa, từ đó trở đi hễ thấy ngựa là sợ phát khiếp luôn. Doãn Nhi, đúng thế không?". Mạc Doãn Nhi chỉ hơi nhếch môi, không trả lời. Giờ ả còn bận một lòng một dạ cầu nguyện, nhất định đừng để Nghê Gia thắng! Không nói đến vụ đánh cược kia, chỉ riêng màn biểu diễn của Nghê Gia đến giờ đã đủ khắc sâu ấn tượng cho người ta lắm rồi. Vừa nghĩ đến cảnh Nghê Gia chơi trội trước mặt nhiều đàn ông như thế, trong lòng Mạc Doãn Nhi đã như thể bị nghìn vạn cái vuốt cào xé. Tần Cảnh thở dài: "Con bé này chơi trò may rủi rồi". Đồng tử của Việt Trạch hơi co lại, đôi mắt lại càng sâu thêm. Ninh Cẩm Nguyệt bị đuổi sát nút, lại không thể làm gì khác. Cô ta biết rõ mình đã đến cực hạn rồi, nếu còn nhanh hơn rất có thể sẽ ngã. Chỉ còn nửa vòng cuối cùng, cô ta không thể nhanh hơn được nữa. Nhưng Nghê Gia vẫn còn ra chiều muốn tăng tốc, tựa như thế giới đang thụt lùi lại đằng sau một cách thần tốc, tiếng gió gào thét và yên ngựa tròng trành chẳng là gì với cô. Ngay khoảnh khắc Nghê Gia vượt qua cô ta, Ninh Cẩm Nguyệt nộ khí công tâm, vung roi lên, hung hăng quật vào Nghê Gia chạy bên cạnh. Kế hoạch của Ninh Cẩm Nguyệt là, hoặc đánh cô ngã ngựa, hoặc nếu cô đánh trả, vậy thì cô ta sẽ nhân cơ hội này lăn xuống, đổ tội ngược lại cho Nghê Gia. Sức vụt mạnh của chiếc roi ngựa làm không khí phát ra tiếng nổ lách tách. Ngay khi roi đánh xuống, Nghê gia không hề ngờ tới, thét lên đầy đau đớn."A!"Toàn bộ khán giả trên lan can sợ hãi hít vào một hơi, roi này mà đánh vào người, chỉ cần nghe tiếng thôi cũng đủ lạnh cứng sống lưng. Cánh tay Nghê Gia như bị ai đó chặt mất, cơn đau rát bỏng như lửa thiêu bùng nổ chạy giần giật suốt cánh tay, càng lúc càng rõ ràng hơn. Nhưng bàn tay nắm cương của cô lại

https://thuviensach.vn

không hề buông lỏng, con ngựa không hề bị ảnh hưởng, vẫn tiếp tục tăng tốc. Nghê Gia cắn chặt răng, mắt tối sầm lại, cô đã muốn đánh con ranh này lâu lắm rồi! Cô không chút nghĩ ngợi, quyết định không quất trả vào người Ninh Cẩm Nguyệt và con ngựa cô ta cưỡi. Phải đề phòng thứ vô lại như cô ta dùng chiêu hèn kế bẩn. Nếu cô ta vờ vịt lăn xuống, Nghê Gia lại hóa ra kẻ ác. Tuy cô rất muốn quất cô ta, quất cho bằng chết, nhưng cô còn không muốn thắng lợi quang minh chính đại hôm nay bị vấy bẩn hơn. Chiêu đánh người thâm sâu nhất là đánh vào thể diện. Roi ngựa vờ huơ huơ vài cái trước đầu ngựa của Ninh Cẩm Nguyệt, con ngựa được huấn luyện bài bản thấy chướng ngại vật, lập tức giảm tốc độ theo phản xạ. Ninh Cẩm Nguyệt còn chưa kịp phản ứng đã trơ mắt nhìn Nghê Gia tung bụi phóng vút đi, vượt qua vạch đích. Ninh Cẩm Nguyệt đứng giữa trường đua, gần như không thể tin nổi. Nghê Gia chịu một roi của cô ta mà lại không đánh trả, khiến cô ta không có cơ hội giả làm người bị hại. Nghê Gia còn làm ngựa cô ta dừng lại, lần này, cô ta thua từ đầu đến cuối rồi, hơn nữa, còn thua hết cả thể diện. Con ngựa của Nghê Gia dần thả chậm tốc độ, dừng lại trước mặt mọi người. Cô cởi mũ bảo hiểm, trượt xuống khỏi lưng ngựa, vừa cởi đồ bảo vệ ở khuỷu tay vừa tươi cười rạng rỡ chào hỏi với mọi người còn đang choáng váng. Cô nhìn Việt Trạch, dương dương tự đắc ngước mặt lên: "Tôi thắng, anh có thể bán năm bộ dây chuyền sản xuất kia cho Hoa thị rồi chứ?". Cô vẫn dùng ngữ điệu hoàn toàn phấn chấn, giống như đây là thứ cô nên có được. Mà đây đúng là thứ cô nên có được. Đôi mắt của Việt Trạch vẫn lặng lẽ như không, dán chặt lên khuôn mặt tươi tỉnh dưới ánh nắng rực rỡ của cô. Vầng dương vàng rực hiện lên nơi đáy mắt cô, thoạt nhìn ấm áp làm sao, nhưng lại chứa đựng nét ngông nghênh tự đắc và kiêu ngạo không hề che dấu. Song sự ngông nghênh đó không làm người khác ghét bỏ, trái lại, như thế rất chân thật, hồn nhiên không mảy may giả tạo. Anh gật đầu: "Đó là thứ em nên có được". Cô cười, chẳng khác gì một đứa bé: "Cảm ơn anh Việt". Nói xong, giống như cuối cùng đã hoàn thành nhiệm vụ, cô khẽ khàng trút bỏ hết đồ bảo hộ trên người. Việt Trạch buông mắt, nhìn lướt cánh tay cô, trên làn da mềm mại trắng ngần bỗng xuất hiện một vết máu tụ rộng chừng hai ngón tay vắt chéo từ trên xuống, quanh vết tụ máu cũng

https://thuviensach.vn

sưng lên, cánh tay mảnh khảnh nhìn như sưng tấy hết cả, rất đáng sợ. Tần Cảnh nhìn mà ghê người, vừa định lên tiếng, không ngờ Việt Trạch đã hờ hững mở miệng, "Tôi đưa em đi bệnh viện!". Nghê Gia không để ý phất tay: "Không cần, tôi có lái xe rồi! Hơn nữa không phải lát nữa mọi người tính đi ăn sao?". Việt Trạch yên lặng, cũng không có cảm xúc khác lạ gì khi bị từ chối, mà chỉ giản dị hỏi một câu: "Em không đi ăn cùng sao?". Động tác của Nghê Gia khựng lại. Chúng ta thân thiết đến vậy sao? Nếu thân thiết vậy, tại sao bao nhiêu lần trước anh toàn phớt lờ, không có ý giúp đỡ gì tôi thế? Mặc dù, Nghê Gia thầm hừ một tiếng, tôi cũng chẳng cần đàn ông cứu giúp. Ninh Cẩm Nguyệt phía sau uất đến đỏ con mắt. Bệnh viện? Đi ăn? Sao Việt Trạch lại đối tốt với một ả đàn bà xa lạ như thế? Cô ta còn định đứng đây nói chuyện đến bao giờ, cố tình trưng ra vết thương trên tay để người ta thương sao? Sắc mặt Mạc Doãn Nhi cũng rất khó coi."Tôi không đi!" Nghê Gia thoải mái cười, nhưng rõ ràng là nụ cười bớt tươi hẳn. Sự xán lạn nhất thời khi nãy là vì niềm vui thắng cuộc, giờ bình tĩnh lại, đương nhiên phải đổi sang vẻ mặt đề phòng vừa phải. Nghê Gia thấy Ninh Cẩm Nguyệt đến gần, nhoẻn cười với thái độ của kẻ thắng: "Thứ tôi muốn đã về tay rồi, ở lâu cũng vô ích. Ngại quá, đã phá rối cuộc vui của mọi người! Mọi người tiếp tục đi". Cô nói "ngại quá", nhưng lại tùy tiện nhếch môi không chút ngượng ngùng, rõ ràng là coi thường tất cả mọi người ở đây một lượt. Cô cười quyến rũ rồi xoay người bỏ đi, để lại một bóng lưng đẹp đẽ và phóng khoáng. Mãi đến khi tới bãi đỗ xe, Nghê Gia mới đau đớn ngồi thụp xuống, ôm cánh tay gần như muốn rít lên, đau đến ứa nước mắt. Ninh Cẩm Nguyệt, một roi hôm nay, sau này nhất dịnh sẽ trả cô cả vốn lẫn lời. Tài xế nhìn thấy Nghê Gia và vết thương trên tay cô từ kính chiếu hậu, sợ hết hồn, vội vã bước xuống xe: "Cô chủ, tay cô sao thế? Cô mau lên xe, chúng ta đến bệnh viện!"."Không cần đâu!" Nghê Gia nén đau chui vào trong xe, "Đến căn cứ Nam Sơn đón Nghê Lạc trước đã". Sắp cuối tuần rồi, nếu còn để Nghê Lạc ở chỗ kia thì cậu chàng phỏng chừng sẽ phát điên mất. Năm ngày không gặp Nghê Lạc, không biết cậu có giở trò gì ở trường không. Căn cứ Nam Sơn của trường quân đội thực ra là một nơi chuyên để quản giáo thanh thiếu niên cứng đầu, hoàn toàn quản lý theo nguyên tắc quân sự

https://thuviensach.vn

rất nghiêm khắc, cấm mọi thiết bị điện tử truyền tin. Căn cứ đặt trên núi, học viên cũng không trốn nổi. Làm thế này, Nghê Gia cũng rất xót xa, rất bất dắc dĩ. Nhưng chẳng còn cách nào, cô phải ra oai phủ đầu Nghê Lạc. Phải cho cậu biết, cho dù cô không tự tay trói được cậu, cô cũng có n cách để trói buộc. Lúc Nghê Gia nhìn thấy Nghê Lạc, cậu đang cầm chổi quét lá rụng trước khu kí túc xá. Đa số học viên vì phá phách quá đà nên đều bị người nhà nhốt ở đây nửa năm mười tháng, cuối tuần không ai đến đón, nên Nghê Lạc cũng không cô đơn lắm. Cậu còn rất biết tự mua vui cho mình, quơ quào cái chổi như đại hiệp võ lâm, hí hoáy làm đủ các chiêu thức mình cho là ngầu, còn chơi cái trò gì mà "gió thu cuốn sạch lá rơi", đập cho lá xanh trên cây bay mù mịt. Nghê Gia không nén nổi cười, cất giọng ấm áp như một vạt nắng chiều cuối xuân gọi cậu: "Nghê Lạc!". Nghê Lạc quay đầu lại nhìn thấy cô, sửng sốt mất nửa giây, lập tức kinh ngạc mừng rỡ chạy đến, một vầng sáng đỏ hửng lan tỏa ra trên khuôn mặt và mái tóc cậu. Hai ngày đầu tiên cậu đến đây, căm hận muốn chết, chỉ tiếc không biết phát tiết vào đâu. Điện thoại bị tịch thu, cảnh tượng hiện lên trong óc cậu nhiều nhất mỗi ngày là chờ cậu ra khỏi đây nhất định phải bóp chết Nghê Gia, đến đêm nằm mơ cũng mơ thấy bóp cổ cô rồi lắc lắc. Nhưng ba bốn ngày sau, cậu lại ấp ôm hi vọng, có người đến thăm cậu là tốt rồi, cho dù là Nghê Gia cậu căm thù nhất. Ngoài khu kí túc xá còn một hàng rào sắt bao quanh, học viên được xuất hiện ở đâu vào thời điểm nào cũng đều có quy định nghiêm khắc, nên Nghê Lạc chỉ có thể đứng nói chuyện với Nghê Gia qua hàng rào. Cảm giác vui mừng khi nãy trôi qua rất nhanh, giờ thì cậu rõ rồi, cậu căm hận cô. Cậu trừng mắt nhìn cô, đống lửa cháy phừng phừng trong mắt dễ cũng phải mười mấy giây. Hai tay cậu cũng hung hăng túm lấy hàng rào, như thể đó là cổ của Nghê Gia. Nghê Gia thấy cậu nổi giận cũng không bực bội, ngược lại còn cười khanh khách bảo: "Nghê Lạc, cậu giống con nít lần đầu tiên bị mẹ đưa đi nhà trẻ quá, ngày ngày tựa cửa rầu rĩ đợi mong...". Trong não Nghê Gia đột nhiên nhảy ra một bạn Nghê Lạc bé con, bàn tay bé xíu bám cửa nhà trẻ, nước mắt rưng rưng giữa làn gió xuân."... Vừa khóc vừa nghĩ, 'Sao mẹ còn chưa đón con? ', đáng yêu quá!"

https://thuviensach.vn

==========

Chương 17

Nghê Lạc mặt mũi sầm sì, chị là mẹ tôi là con, dẫu bản năng làm mẹ có dâng trào cũng chẳng ai ra vẻ như chị đâu. Dẫu phụ nữ trên cả thế giới này dâng trào bản năng làm mẹ đi chăng nữa cũng chẳng đến lượt bà chị vừa tuyệt tình vừa nham hiểm như chị đâu! Nghê Lạc chờ cô cười xong mới quạu cọ trừng mắt với cô: "Chị đến chỉ để nói với tôi thế thôi hả, thấy tôi đáng thương quá hả?". Nghê Gia lắc đầu, ngó cái hàng rào: "Không cao lắm, trèo qua chắc cũng dễ nhỉ?"."Thật ra tôi có thể trèo qua rất nhẹ nhàng." Nghê Lạc nói xong đầy hào hùng bèn đổi ngay sang giọng bất đắc dĩ, "Nhưng mà không được, làm trái với quy định phải ngồi xổm mà đi như vịt ấy."Nghê Gia xấu tính phì cười, không nén nổi tò mò:"Đi như vịt á, em đi thử cho chị xem nào.""Tôi chưa bị phạt đi như vịt bao giờ!" Nghê Lạc nổi cáu. Nghê Gia nhún vai: "Chị không tin! Chắc chắn em phải đi cả trăm lần rồi"."Phải đi như vịt trước mặt cả trường, tôi sẽ làm chuyện mất mặt như thế chắc?" Nghê Lạc tức tối giậm chân bình bịch. Làm sao cậu lại đi làm cái chuyện xấu mặt thế được, cậu sắp bị vẻ chị- không-tin của cô làm tức chết rồi."Còn nữa, tất cả là do chị hại tôi. Chị mà cũng biết đến thăm tôi cơ đấy, hại tôi thảm thương thế này không sợ gặp báo ứng à?"Nghê Gia lặng lẽ ngắm cậu một giây qua hàng rào trắng, nghiêng nghiêng người, giơ cánh tay rướm máu lên cho cậu xem: "Này, gặp báo ứng rồi đấy."Nghê Lạc thấy vết tụ máu vừa đỏ vừa sưng, cơn giận ban nãy tan thành mây khói chỉ trong tích tắc, còn biến thành kinh sợ: "Chị bị đánh? Đứa nào?". Cậu lay mạnh hàng rào, "Ai đánh chị?". Cậu không tin nổi, chẳng trách một tiếng trước, cánh tay trái của cậu không hiểu sao cứ đau nhức, ở chính chỗ Nghê Gia bị thương, hóa ra đây chính là thần giao cách cảm giữa một cặp sinh đôi sao? Trong lòng Nghê Lạc chợt dâng lên một cảm giác kì lạ ngổn ngang trăm mối, không thể nói rõ. Nghê Gia chợt thấy ấm lòng, nhưng ngoài mặt chẳng đếm xỉa gì, lườm cậu một cái: "Sao, muốn trả thù cho chị hả?"Nghê Lạc "hứ" một tiếng theo phản xạ, trên mặt lộ vẻ xấu hổ không muốn thừa nhận. Giờ cậu mới phát hiện lúc nãy cậu phản ứng căng thẳng quá. Rõ ràng là hai

https://thuviensach.vn

người họ còn đang ở hai đầu chiến tuyến. Hừ, nham hiểm thật, vờ đáng thương để người ta thông cảm nữa chứ, đây không mắc lừa đâu nhé! Nghê Lạc mặt lạnh như tiền, phun ra một câu: "Tôi muốn bái người đó làm sư phụ". Nghê Gia thật muốn đạp đổ cả thằng ranh này lẫn cái hàng rào, rồi giẫm cho cả đôi xẹp lép. Nghê Lạc thấy cô có vẻ bị chọc tức, càng đắc ý hơn, cười đến run cả người: "Nghê Gia, nhìn là biết vết thương đã hết đau từ lâu, thế mà còn chạy đến trước mặt tôi giả vờ đáng thương, chị có biết xấu hổ không hả?". Nghê Gia suýt chút nữa bóp nát nắm tay, mỗi lần chú mày muốn đối đầu với chị là đầu óc nhanh nhạy hẳn lên."Chị vốn định đến đón cậu về!" Nghê Gia cười, "Nhưng một khi đã vậy, cậu cứ quét dọn tiếp đi nhé, chị đi đây"."Đừng mà!" Nghê Lạc thò cánh tay dài qua song sắt, mau lẹ túm lấy cô, làm mặt tủi thân, "Em rút lại lời vừa nói, chị dẫn em về đi. Em nhớ bà với mẹ chết đi được". Thấy Nghê Gia có vẻ chưa hài lòng, còn nịnh nọt bỏ nhỏ thêm câu nữa, "Cả chị nữa. Nhất là chị, em nhớ chị muốn chết luôn! Hôm nào cũng nghĩ về chị luôn ấy". Hôm nào cũng nghĩ xem phải bóp chết chị kiểu gì... Kể cũng là một loại nhớ thương sâu sắc... Nghê Gia giờ mới cười ha ha: "Được rồi. Dọn đồ đi, đưa em về nhà". Nghê Lạc sung sướng khoác túi theo Nghê Gia lên xe, vẻ mặt hân hoan như trẻ đi mẫu giáo khóc lóc cả ngày cuối cùng cũng đợi được đến lúc mẹ đón về. Nghê Gia nhịn cười, không dám biểu hiện ra mặt. Mãi khi xe xuống núi rồi, Nghê Lạc mới thở phào một hơi. Cách xa căn cứ rồi, Nghê Lạc lập tức trở mặt, nhấc chân, gào lên với Nghê Gia: "Tôi cho chị hay, chị hại tôi bị giam ở đây suốt một tuần như ở tù, món nợ này, chắc chắn tôi sẽ...". Câu kế tiếp của cậu bị một câu nói nhẹ nhàng mây gió của Nghê Gia bóp chết. Nghê Gia chống má, nhìn ra cửa sổ, nỉ non: "Chị đã xin cưỡng chế chấp hành rồi". Nghê Lạc vừa rồi còn diễu võ dương oai chỉ trong chớp mắt đã thất kinh, hết hóa đá rồi hoảng loạn, hết hoảng loạn rồi hóa đá. Cậu không dám tin mà nhìn chằm chằm nửa bên mặt đang tắm trong gió đêm của Nghê Gia."Chị... chị... chị nói cưỡng chế chấp hành gì cơ? Nghĩa là, nếu tôi không về căn cứ Nam Sơn, thì sẽ, sẽ bị trói như trói bọn tâm thần rồi lôi về ấy hả?"Nghê Gia quay đầu lại, cảm thấy cần phải giải thích rõ lời vừa nói: "Không phải là trói như trói tâm thần, mà là có vài người áp tải, giống như

https://thuviensach.vn

cảnh sát bắt trộm ấy..."Nghê Lạc bùng nổ: "Mấu chốt bây giờ không phải là cách cưỡng chế chị hiểu chưa?". Nghê Lạc vừa tức vừa ức, càng ai oán hơn. Cậu không muốn về lại cái nơi quỷ tha ma bắt đó đâu, "Sao chị có thể đày đọa tôi như thế?". Nghê Gia không chút mềm lòng, bất đắc dĩ thở dài như thể mình mới là người bị hại: "Làm thế nào được, em không chịu học hành tử tế, suốt ngày trốn học, chị lại không quản nổi em. Chị chỉ có thể nhờ cậy người tài cao hơn chị quản lý em thôi". Chị không tài cao? Chị còn giả bộ người bị hại yếu thế gì nữa hả? Khuôn mặt tuấn tú của Nghê Lạc run rẩy đến rúm ró, cố lắm mới không nghiến răng kèn kẹt. Cậu thấy mạch máu mình sắp nổ tung vì tức rồi, thế nhưng, lửa giận trong lòng cuối cùng chỉ có thể hóa thành một câu nhận thua đầy hờn tủi:"Nếu tôi chịu khó học hành, không trốn học nữa, có phải sẽ không cần về cái chỗ khỉ ho cò gáy đấy nữa không?"Nghê Gia nom có vẻ khó xử: "Nhưng chị đã nộp học phí một năm cho em rồi, không rút lại được nữa, chẳng phải là lãng phí tiền của chị à?"."Tôi nợ chị được chưa?" Nghê Lạc vừa nghe thấy từ "một năm", cả người đã rúm lại suýt ngất, độc địa nhất là dạ đàn bà mà!"Cho em nợ cũng được, nhưng chị không tin em lắm." Nghê Gia quét từ đầu đến chân Nghê Lạc bằng ánh mắt nghi ngờ, cậu bèn lập tức giơ tay thề. Nghê Gia bấy giờ mới nhẹ giọng, "Trừ không trốn học ra, còn phải chăm chú nghe giảng, nhất là những nội dung chuyên ngành có liên quan đến nghiệp vụ quản trị". Nghê Lạc gật đầu lia lịa như gà mổ thóc."Còn nữa, đi học không được nghịch di động, chị sẽ tìm người kiểm tra hóa đơn điện thoại của em. Cũng không được đọc truyện tranh, không được ngơ ngẩn mất tập trung, chị sẽ tìm người kiểm tra bất thình lình. Phải chép bài, chị sẽ kiểm tra hằng ngày theo thời khóa biểu. Em chỉ cần vi phạm bất cứ một điều nào thôi, thì ngay đêm hôm đó sẽ được tống tiễn."Nghê Lạc hoa mắt, đây là hình thức quản lý phi nhân đạo gì thế? Không cho nghịch điện thoại không cho đọc sách truyện vớ vẩn đã quá đáng lắm rồi, giờ còn cấm cả ngơ ngẩn nữa? Cả cái vụ chép bài kia nữa, không phải đó là chuyện chỉ có học sinh thập niên tám mươi mới làm sao? Cả đời cậu còn chưa chép bài bao giờ! Nghê Gia nhìn biểu cảm hóa đá vì khiếp sợ của cậu, nhún vai: "Xem ra, em vẫn thấy quét sân vui hơn nhỉ"."Tôi đồng ý." Nghê Lạc cắn răng, phẫn uất ngoảnh đầu

https://thuviensach.vn

sang chỗ khác. Không phải chỉ vài tiết học thôi sao? Chăm chỉ chép bài một chút cũng không chết ai! Dù sao đại học cũng chẳng lấy đâu ra lắm bài, dù gì vẫn có thời gian ăn chơi nhảy múa, kiểu gì cũng vẫn tốt hơn ở Nam Sơn cứ tan học là phải chạy bộ với đứng nghiêm. Nghê Lạc nén tức, rầm rầm mở điện thoại, âm thanh thông báo bật liên tục đến mức không thể đếm nổi. Nghê Gia nghe thế, cười: "Công việc bận rộn quá nhỉ". Nghê Lạc thở phì phò, không thèm để ý đến cô. Nghê Gia nói tiếp: "Chị đoán, số cuộc gọi nhỡ và tin nhắn nhiều nhất là của Trương Hinh đúng không? Nghê Lạc, đừng quên giao kèo của hai ta, nếu như em không muốn cả đời đều mềm nhũn oặt ẹo". Nghê Lạc chỉ muốn ánh mắt mình biến thành dao để khoét béng một miếng thịt của cô. Cậu ném điện thoại đi cạch một cái: "Khỏi cần chị nhắc, tốt nhất chị cũng thật thà một chút, đừng giở trò". Nghê Gia liếc mắt, ý là vừa không tin vừa không đáng. Nghê Lạc bị cô chọc giận sôi máu, dỗi dằn đưa di động cho cô: "Đây, phiền chị xóa hết cuộc gọi nhỡ và tin nhắn chưa đọc giúp! Tôi không đọc một tin, cũng không trả lời một cuộc nào". Nghê Gia cầm lấy thật, không khách khí xóa hết nhật kí điện thoại, chăm chú nhìn màn hình lấp loáng, thầm cười khẩy, cô ả Trương Hinh này vừa ý Nghê Lạc thật rồi. Cái câu "mấy ngày không gặp, con tim trống rỗng, cơ thể cũng trống rỗng, hãy đến lấp đầy chỗ trống 'trong' em đi" này, nhìn thôi đã thấy run bắn ruột gan lên rồi. Dù sao thì Nghê Lạc cũng là thiếu niên tâm tính non nớt, loại tình nhân máy bay bà già vừa dịu dàng săn sóc vừa lãng mạn lẳng lơ lại còn thành tinh trong giới giải trí như Trương Hinh, thiếu nam khó mà chống cự nổi lắm. Đôi ba câu ve vãn, dăm động tác gọi mời, đã đủ khiến người ta chết mê chết mệt đến choáng váng thần hồn rồi. Đáng ghét thật! Cô không thể nào suốt ngày coi chừng điện thoại của Nghê Lạc được, hơn nữa người cần liên lạc rất nhiều, không thể đổi số dễ dàng. Nghê Gia xóa hết nhật kí điện thoại, chồng chất băn khoăn trả lại điện thoại cho Nghê Lạc. Nghê Lạc tức giận giật lấy di động, không ngờ lại kéo theo cả cánh tay trái của Nghê Gia. Miệng vết thương bị kéo rách, Nghê Gia đau đến nỗi hít sâu một hơi. Nghê Lạc một lần nữa nhìn vào vết thương rơm rớm máu, vừa sưng vừa đỏ rách vào tận thịt kia, vội nói với tài xế:"Đến phía trước rẽ trái, đi bệnh viện đã". Phản ứng đầu tiên của Nghê Gia là: "Em

https://thuviensach.vn

đừng có nhân cơ hội lặn mất, kể cả có phải đến cục công an dùng vệ tinh định vị, chị cũng phải tìm được em". Nghê Lạc trợn mắt lườm cô: "Tôi vào viện với chị, sau đó về nhà với chị, được chưa?". Môi Nghê Gia tái nhợt đi, bặm miệng: "Thế còn tạm được"

==========

Chương 18

Bãi để xe của bệnh viện rất chật, cửa xe bên Nghê Lạc không thể mở nổi, chỉ có thể xuống cùng bên với Nghê Gia. Cậu vừa định xuống xe, không ngờ Nghê Gia bất chợt đập mạnh cửa, nếu không phải cậu phản ứng nhanh đưa tay ngăn lại, chỉ e đã bị đập cho méo mặt rồi! Chắc chắn là cố tình! Nghê Lạc cáu sườn, toan xuống xe đi nói lý với Nghê Gia, vừa ngẩng đầu lên đã trông thấy Trương Hinh. Nghê Lạc tuy bị giam suốt một tuần giữa chốn toàn đực rựa, nhưng gặp lại Trương Hinh, cậu thật sự không thấy thích thú gì. Quả tình, Trương Hinh rất có nghề, nắm được thóp cậu một thời gian, nhưng mấy trò mèo này dù sao cũng không kéo dài được lâu. Vì Nghê Lạc mất di động, xa lánh luôn giọng điệu nhõng nhẽo quyến rũ và đống tin nhắn sặc mùi ỡm ờ đồi trụy của cô ả, sự lưu luyến về mặt sinh lý với ả đã tan biến như bong bóng xà phòng từ lâu. Lâu rồi cậu cũng chưa từng nhớ đến ả, dẫu sao, sự chú ý của cậu đều đặt cả ở việc "làm thế nào để bóp chết Nghê Gia" rồi. Cậu cũng biết, giờ mà ra ngoài tỏ vẻ anh hùng, chắc chắn sẽ bị Nghê Gia cho một cú quét chân như lốc xoáy để cậu vào nề vào nếp, có khi giao kèo "ngoan ngoãn đi học" trước đó còn bị hủy thẳng tay mất. Bởi thế, cậu ngoan hiền ngồi trong xe, xoa xoa cánh tay đang đau nhức. Chắc chắn chị ta cố ý, có nhắc nhở thì cũng không cần phải dùng chiêu nặng vậy! Nghê Gia vừa xuống xe đã ngó thấy Trương Hinh đeo kính râm, rất có phong cách ngôi sao, khí thế tràn trề, quý phái lạnh lùng, có vẻ như đã đứng đợi ở đây từ lâu. Nghê Gia dựa vào cửa xe, ngoài mặt mỉm cười nhưng trong lòng lạnh tanh. Trương Hinh bỏ kính râm xuống, nở nụ cười theo đúng tiêu chuẩn diễn viên: "Lần trước còn chưa kịp hỏi tên của em". Nghê Gia không do dự, cười ngọt như mía lùi: "Em họ Bạch, tên là Bạch Liên". Trương Hinh cau mày, tên gì mà như người cổ đại vậy? Nhưng không quan

https://thuviensach.vn

trọng:"Em Bạch Liên này, chị nghĩ tuổi em vẫn còn ngây thơ, không hiểu hết sự tối tăm của xã hội. Người như em, chắc hẳn nên tìm một người đàn ông đứng tuổi một chút, mới có thể săn sóc chăm lo cho em. Nghê Lạc chỉ sàn sàn tuổi em, độ tuổi tâm hồn của con trai lại nhỏ hơn con gái, ở bên nhau rồi cũng chỉ cãi nhau, em sẽ thấy rất mệt mỏi."Nghê Gia không hiểu: "Tuổi trên giấy tờ của chị là hai mươi lăm, nhưng thực tế em thấy", cô bưng má nhìn ả một lượt, "cũng phải hai tám hai chín rồi, thế mà chị còn tìm trai trẻ như Nghê Lạc? Ba năm cách một đời, hai người cách nhau những mấy đời ấy chứ!". Khuôn mặt son phấn của Trương Hinh tức thì đổi thành méo mó: "Không ai dạy cô đừng tùy tiện tăng tuổi của phụ nữ à?". Nghê Gia tối sầm mắt: "Thế không ai dạy chị đừng tùy tiện lắm điều về bạn trai của người khác à?"Trương Hinh ngẩn ra, cười khẩy: "Bạn trai? Nghê Lạc là bạn trai cô?". Nghê Gia nhún vai: "Không phải bạn trai tôi thì là em trai tôi chắc? Chị xem, tuổi của tôi và cậu ấy ít hơn chị bao nhiêu? Cậu ấy làm em trai chị còn có lý hơn". Trương Hinh vô cùng tức giận, vấn đề tuổi tác thực sự sẽ khiến phụ nữ nổi điên. Nhưng ả cũng không thể so đo với một đứa con gái, nên chỉ thử thăm dò khiêu khích: "Cậu ấy là bạn trai cô, thế sao tối nào cũng gọi điện, nhắn tin ngọt ngào mùi mẫn cho tôi?"Nghê Gia thờ ơ nhìn cô ta: "Đúng là diễn viên, nói dối không đỏ mặt."Trương Hinh sững sơ. Nghê Gia thản nhiên nói: "Lẽ nào chị không biết Nghê Lạc không nhận điện thoại của chị sao? Đây là lý do năm mươi sáu cuộc gọi của chị tuần trước không có ai nghe. Còn về ba mươi tám tin nhắn không biết dơ của chị, cậu ấy cùng đọc với tôi, vừa đọc vừa cười, nói loại phụ nữ như chị thấp hèn quá! Thế nên, nếu như cả tâm hồn lẫn cơ thể chị đều trống rỗng, phiền chị đến Masquerade tìm đại một gã trai bao nào đó để lấp đầy chỗ trống 'trong' chị, nhé?". Trương Hinh mặt như lửa đốt, vốn tưởng trước mặt chỉ là một cô nàng đôi mươi ngây thơ nông cạn, định nói dối hòng chia rẽ hai người đó, ngờ đâu lại bị bóc mẽ sạch sẽ nhục nhã nhường này. Thì ra cô ta không gọi được cho Nghê Lạc là vì cậu cho số cô ta vào danh sách đen? Mà những tin nhắn đáng xấu hổ cô ta gửi đi, cậu lại còn cho con ranh này xem, còn vừa xem vừa cười? Nghê Gia lạnh mặt: "Chị Trương Hinh ạ, tôi nhìn thấy chị là đã ghê tởm rồi, nên khỏi nói nhiều làm gì cho mệt. Tốt nhất là

https://thuviensach.vn

chị lặng lẽ cút cho khuất mắt tôi. Đừng dùng đến cái trò mèo bám riết không rời, cũng đừng nghĩ đến việc giả có thai hay clip phòng the gì cả. Nghê Lạc không phải là người của công chúng, nhưng chị thì phải kiếm cơm bằng tiếng tăm. Cho dù xảy ra chuyện gì, nếu chị trở mặt, kẻ thiệt hại lớn nhất, cuối cùng cũng sẽ là chị". Cuối cùng, cô sâu cay bỏ thêm một câu: "Chị đã lăn lộn trong làng giải trí bao năm thế rồi, chắc cũng biết quy tắc cơ bản của nó nhỉ? Vừa hay, tầng lớp chúng tôi cũng có quy tắc. Nếu chị làm càn, muốn thách thức một phen, chúng tôi có thể hủy hoại chị bằng bất cứ giá nào!". Câu cuối cùng của cô ác độc khác thường, khí thế âm u lạnh lẽo lại nham hiểm khiến loại cáo già giới giải trí như Trương Hinh cũng cảm thấy một dòng khí lạnh lan ra từ lòng bàn chân, tấm lưng cũng run theo. Trương Hinh lập tức cứng họng, con bé này quá đáng sợ, rõ ràng chỉ là một nụ cười mỉm, nhưng đôi mắt lại đen tối như hai động sâu không đáy, sương giá lạnh băng, tựa như ma quỷ. Trương Hinh không ngờ mình lại bị một con nhãi ít tuổi hơn nhiều như thế áp đảo, vừa tức vừa nhục. Cô ta cũng biết, Nghê Lạc suy nghĩ ngây ngô không thể có tâm tư phức tạp đến thế. Có thể bảo cậu làm việc nọ việc kia chưa biết chừng chỉ có con bé Bạch Liên này. Dưới cái nhìn lạnh buốt và coi thường của Nghê Gia, Trương Hinh bại trận triệt để, bỏ lại một câu "Các người chờ đó!" chẳng lấy gì làm dứt khoát. Nghê Gia cười ác độc: "Được!". Trương Hinh xấu hổ tức tối lên xe, gọi điện thoại:"Chuyện anh nói, tôi không làm nữa! Bên cạnh Nghê Lạc có một con bé tên Bạch Liên tàn độc lắm! Tôi không có ô dù, tôi còn phải sống với cái nghề này! Đừng tìm tôi nữa!". Nói xong, nghe bên kia đáp lại rồi cô ta bèn nói tiếp: "Tôi không chơi với anh nữa, nhưng tôi giới thiệu cho anh một người, Liễu Phi Phi, em gái ruột trùm xã hội đen Liễu Phi Dương". Trương Hinh cúp điện thoại, giờ mới thấy nhẹ nhõm hơn. Chờ xe của Trương Hinh đi xa rồi, Nghê Gia mới mở cửa xe, nghiêng đầu nhìn Nghê Lạc: "Vừa rồi cô ta nói mấy câu đó, biểu cảm thù hằn cay nghiệt đa dạng lắm. Lần này, em vẫn cho rằng cô ta là kẻ mềm yếu đáng thương chứ?". Nghê Lạc bất mãn: "Thế thì sao? Dù sao tôi cũng cũng có thích cô ta đến thế đâu"."Chị không quan tâm em thích cô ta hay không." Nghê Gia lườm cậu. "Ý chị là, em đã nhận mình thua trong vụ cá cược của chị em ta chưa?"Nghê Lạc dĩ

https://thuviensach.vn

nhiên không thừa nhận, đẩy cô về phía thang máy, còn đánh trống lảng: "Đi khám mau lên, để lâu vết thương lại nhiễm trùng". Nghê Gia được bác sĩ băng bó cẩn thận, lúc ra khỏi phòng khám tìm Nghê Lạc, không ngờ lại tình cờ gặp Tống Nghiên Nhi. Nghê Gia kinh ngạc: "Không phải các cậu đi chơi sao? Sao lại chạy đến bệnh viện thế này?". Tống Nghiên Nhi lo lắng nói: "Gia Gia, Doãn Nhi bất cẩn ngã ngựa. Giờ bác sĩ đang kiểm tra cho em ấy!". Nói xong, cô nàng còn sờ nhè nhẹ lên cánh tay đang quấn băng gạc của Nghê Gia. Nghê Gia nghe cô nàng giải thích, ngược lại không thấy ngạc nhiên gì. Ngã từ trên lưng ngựa xuống đúng là một cách tuy cũ rích nhưng vẫn dùng ngon mà! Nghê Gia cười: "Lúc đó Ninh Cẩm Niên ở bên cạnh cô ta chứ gì?". Tống Nghiên Nhi ngạc nhiên: "Làm sao cậu biết?", nói xong nhíu mày hồi tưởng."Kể ra thì, người đứng gần em ấy nhất khi đó thật ra là Việt Trạch. Nhưng mà Gia Gia tên Việt Trạch ấy chẳng ga lăng chút nào, thấy Doãn Nhi ngã ngựa cũng không thèm đỡ. Cũng may Ninh Cẩm Niên bế Doãn Nhi ra khỏi trường đua, nếu không, con ngựa đi tới đi lui thế nào cũng giẫm phải em nó."Nghê Gia không hề quan tâm đến việc Mạc Doãn Nhi bị thương, trái lại còn ẩn ý nhíu mày: "Ninh Cẩm Niên bế cô ta? Nghiên Nhi, cậu rộng lượng thật đấy". Tống Nghiên Nhi sửng sốt, giờ mới nhận ra vấn đề nằm ở đâu, bối rối chốc lát, rồi mới úp mở giải thích: "Có gì đâu mà. Lúc đó tình hình khẩn cấp! Tất cả là tại tên Việt Trạch kia thôi", người nào đó nằm không cũng trúng đạn, "Doãn Nhi ngã, hắn không bế, chỉ có thể là Ninh Cẩm Niên bế thôi"."Doãn Nhi ngã bị thương?" Nghê Lạc giật mình lo lắng lến tiếng quan tâm. Nghê Gia không nói gì nữa. Trên đường theo Nghê Lạc và Tống Nghiên Nhi đến phòng bệnh, Nghê Gia dốc hết lòng dạ quan sát Nghê Lạc. Nói gì thì nói, cậu cũng sống với Mạc Doãn Nhi mười tám năm, thân thiết như chị em ruột, có lo lắng thế nào cũng không đủ. Song kiếp trước, Nghê Lạc yêu Mạc Doãn Nhi. Nghê Gia lặng lẽ nghĩ, một khi có bất cứ điều gì manh nha, cô cũng phải kiên quyết bóp chết ngay. Nếu để Nghê Lạc ở cùng với Mạc Doãn Nhi, cô thà để cậu yêu Trương Hinh còn hơn. Nghĩ kĩ lại, thật ra cô rất tham lam, cô mong Nghê Lạc và mẹ đều yêu quý cô. Không chỉ thế, cô còn mong cả Nghê Lạc và mẹ đều không thích Mạc Doãn Nhi, dẫu chỉ là một xíu xiu cũng không. Một

https://thuviensach.vn

cơn đau bâng quơ chợt dâng lên trong lòng. Cô nhắm mắt lại, cố sức hít sâu, cố để xua đi những suy nghĩ kì lạ trong đầu, Gia Gia, kiếp trước mày cũng đã nghĩ như thế, còn chưa nếm đủ hay sao? Khi cả đám đến phòng bệnh của Mạc Doãn Nhi, chỉ có Ninh Cẩm Niên ở đó. Bác sĩ đã kiểm tra xong, không có vấn đề gì, chỉ có bàn tay hơi trầy trụa. Nghê Gia lạnh nhạt liếc nhìn, cô ả cố tình ngã ngựa để thu hút sự chú ý của Ninh Cẩm Niên, có vấn đề gì nghiêm trọng mới là lạ. Nhưng Ninh Cẩm Niên thật sự lo lắng, sốt ruột hỏi bác sĩ mấy lần liền, ánh mắt dành cho Mạc Doãn Nhi cũng dịu dàng xót xa khác lạ, như hoàng tử đang nhìn cô công chúa mỏng manh. Xem ra, chỉ e hắn ta đã động lòng với Mạc Doãn Nhi thật rồi. Thế nhưng, Tống Nghiên Nhi phải làm sao đây? Nghê Gia nhìn Tống Nghiên Nhi, cô nàng vừa được cô nhắc nhở mà giờ đã quên bẵng, còn ân cần hỏi thăm Doãn Nhi. Có điều, nghĩ đến tính cách tốt bụng thật thà của cô nàng, Nghê Gia không biết cô nàng đang vờ hay thật. Về phần Nghê Lạc, cậu đã lâu không gặp Mạc Doãn Nhi. Vừa vào đã thấy Mạc Doãn Nhi sắc mặt trắng bệch vì "hoảng sợ quá mức", dáng vẻ mảnh mai đáng thương, đương nhiên cũng đau lòng. Nhất là Mạc Doãn Nhi vừa thấy Nghê Lạc thì ôi thôi, "lâu rồi không gặp, nhớ thương tận cùng", nước mắt ứa ra. Nghê Lạc tất nhiên càng thương hơn. Kết quả, ba người đều ân cần vỗ về cô ả như đối xử với bệnh nhân mắc bệnh nan y, còn Mạc Doãn Nhi thì khóc ti ti như thể chẳng còn sống được bao lâu, làm bác sĩ đứng bên cạnh hết sức buồn rầu, ông nhớ ông vừa bảo không có vấn đề gì cả. Mạc Doãn Nhi ý vị sâu xa liếc Nghê Gia, nghẹn ngào nói với Nghê Lạc: "Lạc Lạc, chị nhớ em lắm. Chị vẫn muốn về nhà gặp em, nhưng bà nội nói, Nghê Gia không đồng ý thì không cho chị vào cửa". Nghê Gia uể oải dựa vào tường, không hề nhúc nhích, em cô ả định nói gì nữa. Nhưng Mạc Doãn Nhi cũng không nói gì thêm. Nghê Lạc quay đầu nhìn Nghê Gia, con ngươi đen láy đượm vẻ xa lạ, cậu không nói một lời, song sự im lặng này còn làm người khác đau đớn hơn. Thà cậu cứ xù lông như mỗi lúc cô chọc cậu phát điên trước đây còn hơn. Nghê Gia như bị gai đâm vào lòng, ngoài mặt vẫn lạnh lùng thờ ơ, cong môi cười nhạt nhẽo với Mạc Doãn Nhi, nhưng trong lòng lại đau đến chết lặng. Đúng lúc này, cửa phòng bệnh bị đẩy ra, ngay sau đó vang lên giọng nói lo lắng của

https://thuviensach.vn

Trương Lan: "Con gái cưng của mẹ ơi!". Nghê Gia nghiêng đầu, thậm chí còn chưa nhìn rõ bóng thị thì thị đã lao đến trước giường Mạc Doãn Nhi, nhìn từ trên xuống dưới: "Bị thương ở đâu? Nói cho mẹ biết mau lên, bị thương ở đâu?". Bác sĩ đành phải lặp lại kết quả chẩn đoán của mình lần nữa, lòng khổ sở, sao không ai nghe ông nói vậy? Nghê Gia không nói gì, Mạc Doãn Nhi "bị thương", không gọi mẹ ruột Mạc Mặc của ả đến, lại gọi Trương Lan trước, cái quái gì thế?

==========

https://thuviensach.vn

Chương 19

Hai mẹ con trò chuyện thắm thiết, Trương Lan vô tình quay đầu, nhìn thấy Nghê Gia, như không nhìn thấy băng gạc trên cánh tay cô, cau mày:"Ai cho con tự tiện quyết định đưa Lạc Lạc đến nhốt ở căn cứ Nam Sơn, thằng bé nào phải tù nhân? Mới đây thôi con tự tiện xúi giục bà nội lấy viên kim cương xanh kia mà không nói với mẹ một tiếng, giờ con còn làm cả việc này nữa. Con nhìn xem mấy ngày nay Lạc Lạc gầy mòn đến thế nào rồi. Mẹ không cho phép con tiếp tục làm thế nữa!""Mẹ, đâu đến mức cường điệu như mẹ nói." Nghê Lạc không mặn không nhạt nói một câu, nhưng không nhìn Nghê Gia."Con thấy Nghê Gia thích kiểm soát người nhà." Mạc Doãn Nhi âu sầu thở dài một hơi, sau đó trước mặt mọi người, lại bi ai nhìn Nghê Gia, "Nhưng Nghê Gia này, cậu hiểu lầm gì mình phải không? Tại sao không cho mình về nhà? Nếu cậu có gì bất mãn với mình, cậu nói ra đi, mình sẽ sửa hết. Cậu đừng đối xử với mình như thế được không?". Nghê Gia nghe mà ghê răng, cô ả này còn định diễn tiếp sao? Mấy câu oan ức của cô ả thu phục tất cả mọi người rồi. Ninh Cẩm Niên sắc mặt xanh mét, không ngờ cô gái mềm yếu như Mạc Doãn Nhi lại long đong trắc trở đến thế, cô ấy ẩn nhẫn thế này quả thực làm cho người ta tan nát cõi lòng. Đáng tiếc giờ hắn chỉ là người ngoài, không có tư cách đứng ra bảo vệ người con gái đáng thương này, chỉ có thể oán hận siết chặt nắm đấm. Còn Trương Lan, ở nhà phải lấy lòng Nghê Gia vốn đã khiến thị khó chịu, giờ lại thấy Mạc Doãn Nhi đau lòng nhường này, thị bèn sắt mặt lại, gần như ra lệnh cho Nghê Gia:"Con nói với bà nội, sau này Mạc Doãn Nhi muốn về thăm nhà lúc nào cũng được."Nghê Gia nheo mắt lại, mở miệng cân nhắc. Vốn định nói mấy câu chua ngoa đanh đá nhưng cuối cùng cô lại không nói nửa lời, áp dụng cách thức ôn hòa nhất, lặng lẽ phủ nhận. Trương Lan chờ một lát không thấy cô có phản ứng gì, nổi giận: "Con có nghe thấy mẹ nói gì không?". Thị cau mày giục giã Nghê Gia, cô chỉ cười nhạt: "Nghe thấy rồi"."Nghe thấy rồi thì gọi điện thoại cho bà nội ngay đi!" Trương Lan cáu bẳn hạ lệnh. Nghê Gia không nhìn thị, nhưng lại nhìn sang khuôn mặt nhỏ nhắn đáng thương và ánh mắt tràn đầy đắc ý của Mạc Doãn Nhi, nhả ra một

https://thuviensach.vn

chữ như chém đinh chặt sắt: "Không!". Cô còn gằn thêm từng tiếng bổ sung: "Hôm nay không được, ngày mai không được, sau này mãi mãi cũng không được. Bà nội nói...", Nghê Gia nhìn Mạc Doãn Nhi, đôi môi nở một nụ cười tuyệt mỹ mà độc địa, "bà nội nói rồi, con mới là phượng hoàng đích thực về tổ, cô ta chỉ là con sẻ nhép tạp chủng, đừng hòng nghĩ đến việc quay về nhà họ Nghê nữa". Một trận gió lạnh quét vù vù khắp cả phòng bệnh. Bác sĩ và các y tá chạy ra ngoài nhanh như chớp, mấy người trong phòng còn chưa hoàn toàn hoàn hồn. Tống Nghiên Nhi đực mặt ra, Nghê Lạc thì ngẩn người. Ninh Cẩm Niên kinh hãi, nổi cáu, phẫn uất nhưng lại bất lực. Mạc Doãn Nhi sững sờ? Cô ta đang nói gì? Cô ta là phượng hoàng, còn mình là chim sẻ? Còn là con sẻ nhép tạp chủng? Được lắm Nghê Gia, mày tưởng như thế là hạ thấp tao xem thường tao ư?

Trong lòng Mạc Doãn Nhi hiện giờ dâng lên nỗi hổ thẹn và phẫn nộ xưa nay chưa bao giờ có, ả tưởng mình có thể nhờ Trương Lan dọa Nghê Gia, không ngờ còn rước lấy nỗi nhục lớn hơn. Trong mắt Nghê Gia ánh lên vẻ coi thường, như một cây roi quật lên mặt Mạc Doãn Nhi, con sẻ nhép tạp chủng? Bà nội lại có thể nói mình là con sẻ nhép tạp chủng trước mặt cô ta? Mạc Doãn Nhi nắm chặt hai tay, móng tay gần như bấm thủng lòng bàn tay. Nhưng vừa quay đầu, thấy Ninh Cẩm Niên cũng tức đến mức tay nổi gân xanh, Mạc Doãn Nhi bất ngờ có cảm giác gặp họa được phúc, xem ra Nghê Gia làm nhục ả lại khơi lên ý muốn bảo vệ của Ninh Cẩm Niên. Trương Lan nổi điên, Nghê Gia không những không coi thị ra gì mà còn hạ nhục Mạc Doãn Nhi như thế, quả thực là không biết tốt xấu, khinh người quá đáng. Thị đứng phắt dậy, giơ tay lên toan tát Nghê Gia. Tống Nghiên Nhi sợ hãi thét lên, Nghê Lạc cũng giật mình đánh thót. Nhưng Nghê Gia, con ngươi sa sầm, không ngờ lại nghênh đón, tiến bước lại gần, khuôn mặt lạnh như băng, chăm chú áp sát Trương Lan. Trương Lan nhìn vào đôi mắt lạnh lùng và gương mặt vô cảm của cô, không hiểu sao tay run lên, bàn tay giơ lên mà mãi không hạ được xuống. Nghê Gia ngước mặt lên, nhíu đôi chân mày mảnh dẻ, nhoẻn cười: "Có câu, cha mẹ có ơn giáo dưỡng con cái, nên con cái không được oán hận nửa lời, phải nhận sự trách mắng của cha mẹ".

https://thuviensach.vn

Trương Lan lại càng chột dạ, thị chưa từng giáo dục cô, chưa từng nuôi dưỡng cô, dù cô đã dọn về nhà vài tháng nay, thị cũng chư từng để tâm đến chuyện của cô. Câu này của Nghê Gia đã đâm thẳng vào nỗi xấu hổ của thị, thị vừa bực vừa tức, con bé chết tiệt sao lại cố tình làm khó thị. Bàn tay Trương Lan vẫn giơ cao, đánh cũng không được mà không đánh cũng không xong. Nhưng Nghê Gia không cho thị cơ hội suy nghĩ nữa, cô dập tắt nụ cười cứng ngắc nọ, dứt khoát quay người bỏ đi. Một mình cô đi trên hành lang bệnh viện trống trải. Mùi thuốc khử trùng có lẽ nồng quá, làm mũi cô hăng theo, vừa nhức vừa xót. Đối với cô, tình cảm của người thân không phải tự nhiên mà có, phải tự mình ra sức tranh giành. Nhưng cô nghĩ mãi không ra, vì sao càng cố gắng tranh giành lại càng khó có được? Nghê Gia đi xuống bãi đỗ xe, đi được vài bước, phía sau truyền đến tiếng bước chân quen thuộc, cô ngoái lại nhìn, là Nghê Lạc. Nghê Gia khó khăn lắm mới cố nén được nước mắt, bây giờ ngay cả vờ cười cũng không làm nổi, trống rỗng hỏi: "Em ra đây làm gì? Ban nãy xem ra em ghét chị lắm nhỉ?". Sắc mặt Nghê Lạc rất xấu, giống như cô, cũng không thèm ra vẻ, giọng điệu cứng rắn như muốn đè chết người: "Tôi nói rồi, vào viện với chị, rồi cùng về nhà với chị". Nghê Gia thoáng sửng sốt, ngơ ngác nhìn cậu. Nghê Lạc kiềm chế được giây lát, song cậu là đứa vui buồn gì cũng hiện hết lên trên mặt, sự tức giận cố giấu trên mặt cuối cùng cũng không che nổi: "Nghê Gia, tại sao chị phải đối xử với những người bên cạnh như thế?"Nghê Gia quay đầu, nhìn đèn tín hiệu đằng xa, đôi mắt đen thẳm hắt bóng thứ ánh sáng rực rỡ, nhìn xa xăm: "Bởi vì chị vốn là người xấu xa lòng dạ độc ác mà". Câu trả lời này làm Nghê Lạc không biết đáp lại thế nào."Nếu chọn một người phải chết giữa chị và Mạc Doãn Nhi, em sẽ không do dự gì chọn chị đúng không?" Nghê Gia rất bình tĩnh, không mang chút cảm xúc nào."Tôi... Ơ..." Nghê Lạc cuống lên, đây là vấn đề quái quỷ vớ vẩn quàng xiên gì thế, cậu khó chịu cau mày, "Chị nói linh tinh gì đấy? Sao lại không do dự gì?"."Đúng mà, hoặc sẽ suy nghĩ kĩ càng, sau đó chọn chị chết đi." Nghê Gia cười, "Có gì khác nhau sao?"Nói xong, cô tiếp tục bước đi, giọng nói vang vọng trong bãi đỗ xe trống trơn: "Không cần cố ép mình đi theo chị. Chị biết đường về nhà. Tuy rằng, nơi đó thực ra cũng chẳng phải nhà của

https://thuviensach.vn

chị...". Nghê Gia một mình rảo bước trên con đường nườm nượp xe cộ, tài xế Vương lặng lẽ chậm rãi lái xe theo sau cô. Hóng gió đêm gần một tiếng đồng hồ, ấm ức trong lòng cô vẫn còn tích tụ, không thể giải tỏa. Lúc băng qua vườn hoa vòng xuyến, cô mệt mỏi ngồi bệt xuống bậc thang cẩm thạch, gục đầu xuống, tự ôm chặt lấy mình. Cô đột nhiên hận bản thân mình, vừa rồi trong bệnh viện không nên kiêu ngạo như thế, không nên trắng trợn như thế. Kiểu chống đối này không làm lòng cô dễ chịu hơn bao nhiêu. Mẹ vốn không thích cô, giờ nhất định càng ghét cô. Còn cả Nghê Lạc nữa, tuy cậu vừa phá phách vừa xấu tính, nhưng vẫn chỉ là một cậu thanh niên có nội tâm đơn giản. Vừa rồi, khi châm chọc Mạc Doãn Nhi, khiêu chiến mẹ mình, gương mặt cô nhất định rất xấu xí, nhất định đã dọa Nghê Lạc sợ rồi. Bằng không, cậu sẽ không im lặng lại tức giận như thế. Nghê Gia lặng lẽ nghĩ, thật ra cô không cần họ thích mình. Điều cô quan tâm là nếu như mất đi đồng minh, lại có thêm nhiều kẻ địch mạnh hơn, cô sẽ rất mệt, chỉ vậy mà thôi. Nhưng cách an ủi này thật sự không có chút thuyết phục nào. Nghê Gia cúi đầu, từ từ nhắm hai mắt lại, chìm trong bóng tối, tại sao lại đột nhiên có cảm giác thất bại và lạc lối nhường này? Cô lẳng lặng ôm lấy mình, lòng nặng trĩu, chỉ muốn ngủ vùi. Im lặng trong bóng đêm không biết bao lâu, trên đỉnh đầu bất chợt truyền đến một giọng đàn ông lạnh nhạt nhưng trong trẻo:"Ai đã làm em buồn?". Cô đột ngột có cảm giác vượt thời gian. Ninh Cẩm Hạo? Tất cả những vướng mắc và trơ trọi ban nãy như có một nơi để trút ra, cô tâm tư trăm mối ngẩng phắt đầu lên. Dưới màn trời đầy sao lấp lánh, người con trai kia mặt mày tuấn tú, lộ ra nét tự phụ khác thường. Khuôn mặt rất đẹp, nhất là đôi mắt sâu thẳm kia, giống như còn sâu hơn cả bầu trời đêm sau lưng anh, như có thể hút người ta vào. Nhưng ánh nước trong mắt Nghê Gia ảm đạm đi trong nháy mắt, sao lại là anh ta? Việt Trạch? Việt Trạch vốn phải lên máy bay sang London, nhưng lúc ô tô dừng đèn đỏ chỗ ngã tư, anh vô tình nhìn thấy trên bậc thang cẩm thạch nơi vườn hoa vòng xuyến, một cô gái đang cuộn tròn mình lại. Thắt lưng lụa, quần bò ống côn mài, tay trái quấn băng rớm máu, không phải Nghê Gia buổi sáng thì ai? Anh nhớ cô nói có việc, nhưng không biết vì sao lại một thân một mình ngồi ở đây, vùi đầu ôm lấy mình, lặng ngắt như một pho tượng. Trên

https://thuviensach.vn

bậc thang dài, tấp nập người qua lại, thi thoảng có kẻ ném cho cô ánh mắt kinh ngạc, nhưng cô lại tĩnh mịch chìm trong thế giới của mình. Kì lạ thật! Thấy vậy, anh có đôi chút xót xa. Trong lòng Việt Trạch dâng lên thứ cảm xúc không nói nên lời. Khi ánh đèn thành phố lướt qua khung cửa xe, ma xui quỷ khiến thế nào, anh kêu dừng xe. Khi anh hoàn toàn không biết mình đang làm gì thì đã đến trước mặt cô. Nhưng cô vẫn cuộn mình lại, vẫn cúi đầu, vẫn không nhúc nhích, giống như một con thú nhỏ. Anh đứng một hồi lâu, cảm nhận hành động của mình thật tức cười, đi không được mà ở cũng không xong. Anh nhìn cô một lúc nữa, lại thấy hơi tò mò, sao cô ngồi ở đây lâu thế này nhỉ? Cô gái này khác xa người lắm mánh khóe, khôn lỏi lại chua ngoa độc miệng trong ấn tượng của anh. Khi anh cất tiếng hỏi, khi cô ngẩng đầu lên, trong chớp mắt, anh thấy được một gương mặt không chút phòng bị của cô gái này. Bóng đêm tôn lên gương mặt trắng trẻo của cô, mộc mạc và đơn giản, không kiên cường, không nghiêm nghị, không tự tin, không kiêu ngạo, không lãnh đạm, thậm chí không cả thanh cao đẹp đẽ. Đôi mắt cô như nước, trong sáng rõ ràng, chỉ có niềm vui sướng không che giấu, giống như trẻ con, yếu ớt và bất lực ngóng trông bất kì một người nào đó sẽ đến. Dù chỉ trong một chớp mắt nhưng anh cũng thấy giật mình, trái tim như bị thứ gì đó đâm vào. Song chỉ một giây sau, tất cả mọi thứ trong mắt cô lại trôi tuột đi, cô lại trở về dáng vẻ lạnh nhạt bình thản như mọi khi. Sự chuyển biến nhanh chóng này khiến anh cảm thấy như thể cô cho rằng anh là một người khác, kết quả lại khiến cô thất vọng. Anh nhìn cô, nhạt nhẽo nói: "Em đang chờ ai à?". Cô lắc đầu, rất quả quyết: "Không". Sau đó? Không có sau đó. Hai người lặng lẽ nhìn nhau, không nói gì cả. Nghê Gia tìm đề tài để hỏi: "Anh, sao anh lại ở đây?". Việt Trạch im lặng, thầm nghĩ, tôi cũng muốn biết câu trả lời đây. Anh gãi gãi mũi, nói dối mà mặt không đỏ tim không đập nhanh, còn chọn một đề tài cô có hứng: "Vừa rồi ngồi trên xe, vốn định gọi điện hỏi em chừng nào thì cần chuyển máy móc đến, không ngờ lại gặp em ở ngay ven đường". Đề tài này quả nhiên đã thành công trong việc khơi dậy hứng thú của Nghê Gia, cô lập tức đứng lên, nói: "Đương nhiên càng nhanh càng tốt, tất nhiên cũng phải xem các kĩ sư bên anh khi nào thì tiện nữa"."Ừ, để tôi xem thế nào, đến lúc đó sẽ liên lạc với

https://thuviensach.vn

em." Anh nói rất tự nhiên, "À đúng rồi, tôi không có số của em". Nghê Gia bèn lấy di động ra, trao đổi số điện thoại với anh, sau đó còn lịch sự nói: "Anh Việt bận rộn như thế, chỉ cần để cấp dưới liên lạc với tôi là được rồi, không cần tự mình lo liệu đâu". Việt Trạch gật đầu, nhìn xuống tay cô, hỏi: "Bác sĩ có nói nghiêm trọng không, vết thương ấy?". Nghê Gia sờ sờ cánh tay, đáp: "À, không sao đâu ạ". Từ sau khi anh xuất hiện, cô luôn duy trì khoảng cách với anh, cười rất đẹp nhưng cũng rất xã giao, trả lời câu hỏi cũng vậy. Nếu là công việc làm ăn, cô sẽ nói năng tỉ mỉ, song chỉ cần đụng chạm chút xíu đến vấn đề cá nhân, cô chỉ trả lời đối phó một hai chữ cho xong. Một cô gái kì lạ! Việt Trạch không phải là người giỏi thúc đẩy bầu không khí. Nghê Gia cũng không có ý kiến gì, giống như so với việc phải tán chuyện với anh, cô thà chọn sự im lặng đầy lúng túng còn hơn. Mãi đến khi chuông điện thoại vang lên, cô mở máy, là Nghê Lạc."Nghê Gia, chị đang ở đâu?" Giọng điệu của cậu có vẻ khá hơn trước một chút. Nghê Gia mềm cả người vào khoảnh khắc này, không hiểu tại sao, đột nhiên cô thấy hơi tủi thân. Cô nhếch miệng, tức giận quát cậu: "Em quan tâm chị ở đâu làm gì?". Nghê Lạc thắc mắc: "Chẳng lẽ chị không sợ buổi tối tôi vui vẻ bên ngoài hả?". Đúng là muốn ăn đòn mà! Nghê Gia trợn mắt: "Vườn hoa vòng xuyến, đại lộ số Bảy. Năm phút nữa không đến, tự gánh lấy hậu quả". Nghê Lạc "hứ" một tiếng rồi cúp điện thoại. Nghê Gia bỏ điện thoại, bất giác mỉm cười, thằng ranh thối này, vẫn còn chút lương tâm. Cô phấn chấn nở một nụ cười rồi mới phát hiện Việt Trạch vẫn ở bên cạnh, bèn xốc lại cảm xúc, bày ra dáng vẻ không buồn không vui. Song, với anh mà nói, nhìn thấu sự thay đổi cảm xúc như trẻ con này chẳng tốn chút sức lực nào. Xem ra cô bé này cãi nhau giận dỗi với bạn trai rồi, vừa mới được dỗ dành một cái là vui như được kẹo, đúng là đáng yêu. Việt Trạch khẽ cong đôi môi mỏng, nói: "Tôi đi trước nhé". Nghê Gia vui vẻ vẫy vẫy tay với anh, nhìn chẳng khác gì mèo chiêu tài. Đây là lần đầu tiên cô nở nụ cười thuần túy nhất không hề che giấu bản thân mình trước mặt anh. Ánh mắt Việt Trạch thoáng khựng lại, quay lưng bỏ đi. Năm phút sau, Nghê Lạc đến, hết sức khó chịu oán thán: "Tôi điên thật rồi, nếu biết sớm phiền toái thế này, tôi đã không hứa đi bệnh viện rồi về nhà với chị. Người nói không giữ lời là con

https://thuviensach.vn

cún, tôi không muốn làm cún nên mới đến tìm chị thôi. Hừ, sau này tôi tuyệt đối sẽ không dễ dàng hứa hẹn cái gì với chị hết". Chị không nói em là con cún, chị cũng không ép em hứa hẹn gì với chị, là do em một mình quyết định đấy chứ! Nghê Gia cười hì hì, nhảy lên túm bả vai Nghê Lạc, vò đầu cậu: "Nhớ chị thì cứ nói, vờ lạnh lùng cho ai xem chứ!". Chiều cao của Nghê Lạc lại bị cô kéo thấp xuống, cậu gần như xù lông ra: "Chị có thể sửa thói quen động một tí là ra tay được không hả? A a, bỏ tay ra, á, chị bỏ tay ra...".

==========

Chương 20

Chỉ vài ngày nữa là đến sinh nhật hai mươi tuổi của hai chị em, Nghê Gia khăng khăng không mời Mạc Doãn Nhi, chuyện hôm đó ở bệnh viện vất vả lắm mới nhạt dần đi. Tuy cô và Nghê Lạc không nói ra, nhưng ở vấn đề này hai người rõ ràng bất đồng ý kiến. Dù sao, Nghê Lạc và Mạc Doãn Nhi cũng từng đón sinh nhật cùng nhau những mười tám năm! Nghê Gia nhức đầu, vì sao cô ả kia cứ phải chạy vào cuộc sống của cô chứ? Hôm nay, Nghê Gia xuống nhà từ sớm, phát hiện Nghê Lạc đã dậy rồi, lưng thẳng tắp, ngồi ngay ngắn trước bàn, đang ăn bữa sáng. Nghê Gia dụi dụi mắt, không nhìn nhầm, véo véo má mình, cũng không nằm mơ. Cô ngờ vực bước xuống, phát hiện Trương Lan đứng ngay trước cửa phòng, dáng vẻ khiếp sợ như thấy ma, nhìn chằm chằm vào bóng lưng hết sức quy củ của Nghê Lạc, chớp mắt liên tục. Chuyện này chưa bao giờ xảy ra cả! Thằng bé này không phải hóa điên rồi chứ? Nghê Gia ngồi trước mặt Nghê Lạc, đa nghi như Tào Tháo nhìn cậu: "Chỉ ăn bữa sáng thôi mà, ngồi thẳng tắp như thế làm gì?"Nghê Lạc đực mặt, như không rõ cô đang nói gì, một lúc sau mới uể oải chán chường xuôi vai xuống, thả lỏng tấm lưng mình: "Chẳng phải là do chị hại à? Đứng có tư thế đứng, ngồi có tư thế ngồi, đến cả ngủ cũng phải dùng tư thế cố định!". Nghê Gia bật cười, xem ra thu hoạch phong phú đây: "Nói như thế, em dậy sớm thế này, cũng là do chị 'hại'"."Nói nhảm!" Nghê Lạc nóng nảy lườm cô, khổ sở, "Ở căn cứ, cứ sáu giờ sáng là phải dậy chạy bộ. Tôi còn là thiếu niên đương tuổi ăn tuổi lớn, lại bị chị tống đi cho người ta

https://thuviensach.vn

hủy hoại, chị thật tàn nhẫn". Nghê Gia trợn mắt, khinh bỉ: "Em mà vẫn thiếu niên? Em vẫn đương tuổi ăn tuổi lớn? Lớn chỗ nào? Lớn chỗ nào? Nếu còn lớn nữa, tiếng rên của Trương Hinh chắc thành tiếng ma quỷ chọc thủng lỗ tai rồi"."Phụt" Nghê Lạc suýt sặc sữa tươi, "Tôi xin chị, đừng làm tôi vừa nuốt vào đã phun ra như thế được không?". Nghê Gia với lấy miếng bánh mì, không lấy làm ngon lành gì: "Hừm, chị nghe nói, thói quen của một người được tạo nên trong hai mươi mốt ngày, chị thấy thói quen dậy sớm và nghiêm chỉnh này của em rất tốt, hay là...""Đừng hòng." Nghê Lạc lộ vẻ kinh hoàng, vô cùng ấm ức và buồn khổ nhìn Nghê Gia, phát hiện câu này vô dụng với cô, lập tức dốc ruột dốc gan bỏ thêm một câu, "Chị chưa từng nghe chuyện người mà nuốt lời thì kiếp sau sẽ biến thành con cún à? Hôm qua chúng ta đã giao hẹn rồi, tôi ngoan ngoãn đến trường, chị không được đưa tôi đến chỗ khỉ ho cò gáy kia nữa". Sao thằng nhóc này cứ cố chấp với con cún thế nhỉ? Nghê Gia ra vẻ thôi-được-rồi, thở dài: "Haizz, cũng chỉ có thể làm thế trước thôi". Hôm nay, vì Nghê Gia ở nhà, Nghê Lạc không dám tùy ý chạy ra ngoài chơi, chỉ có thể bực bội mụ mị ngồi trong phòng khách, xem TV đến tận trưa. Trong lúc đó, điện thoại trên bàn trà réo liên tục. Nghê Gia đang làm tổ trên ghế sofa viết dàn ý kịch bản đưa mắt nhìn, thấy là Đường Tuyên gọi, thờ ơ hạ lệnh: "Không được nghe máy". Một lần, không được nghe máy. N lần, đều không được nghe máy. Mặt mũi Nghê Lạc đã nhăn tít lại, miệng bặm vào, đứng ngồi không yên. Nghê Gia cười cậu mà không buồn ngẩng đầu lên: "Có phải người yêu em đâu, em bị dằm đâm vào mông à?". Nghê Lạc bất mãn: "Đường Tuyên là bạn tôi. Chị dựa vào đâu mà không cho tôi nghe điện thoại của cậu ấy?"."Nó là đồ cặn bã." Nghê Gia ngước mắt nhìn cậu, "Tuy em cũng cặn bã chẳng kém, nhưng chị không hi vọng nó khiến em tồi tệ hơn". Nghê Lạc ngồi ở nhà ngột ngạt suốt một ngày, vốn đã khó chịu trong lòng, giờ cô còn muốn quản lý cả việc cậu kết bạn với ai. Cậu đứng phắt lên, vơ luôn cái điện thoại trên bàn trà, đi lên tầng. Nghê Gia ngạc nhiên nhìn theo bóng lưng nổi giận đùng đùng bỏ đi của cậu, nhưng cũng không đuổi theo, dù sao cũng đang ở nhà, chẳng xảy ra chuyện gì được. Nghê Gia lắc đầu, bắt đầu viết kịch bản. Không ngờ nửa tiếng sau, Đường Tuyên đến nhà, còn có cả vài cậu trai ngượng nghịu

https://thuviensach.vn

mà Nghê Gia không biết là ai. Vì họ là bạn của Nghê Lạc, nên quản gia cho họ vào nhà luôn. Sau khi Đường Tuyên đi vào, vẫn nịnh hót chào hỏi Nghê Gia, gọi cô là em gái xinh đẹp. Nghê Gia không buồn nói nửa lời, ngồi trên sofa, ánh mắt lạnh đi, nhấc bàn chân nhỏ nhắn lên, chậm rãi xoay xoay mắt cá. Đường Tuyên run lên, nhớ tới cú đá lần trước, lập tức nghiêm túc cười hì hì: "Bọn em đi tìm Nghê Lạc trước!"Nghê Gia nghi ngờ nhìn đám ấy lên tầng, nhíu mày, Nghê Lạc định làm cái quái gì thế? Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, một đám con trai ở nhà chắc cũng chỉ chơi game là cùng, cô không quan tâm nữa mà viết kịch bản tiếp. Một lúc sau, trên lầu đột nhiên vang lên tiếng kêu đầy sợ hãi của Trương Lan:"Con, mấy đứa đang làm gì đấy?"Nghê Gia sửng sốt, bỏ laptop xuống, chạy lên phòng Nghê Lạc. Cô xông vào, cảm thấy khí lạnh chảy ngược, suýt nữa thì muốn mù mắt luôn. Bốn thằng con trai mình trần như nhộng đang lăn lộn trong chăn. Hai cậu đẹp trai lạ hoắc kia đang nằm trên ghế, rõ ràng đang biểu diễn gay show 18+. Còn Nghê Lạc, cậu chàng nằm trên giường, chiếc khăn mỏng che đến eo, ôm một cậu thiếu niên đẹp trai khác, ánh mắt biếng nhác, khiêu khích nhìn Nghê Gia. Cậu nheo mắt lại, nói với Trương Lan mà ánh mắt lại như có như không liếc về phía Nghê Gia:"Mẹ, mấy hôm nay Nghê Gia nhốt con ở căn cứ Nam Sơn, con phát hiện ra mình có khuynh hướng này. Chị ta cho rằng đã uy hiếp được con, nói sau này còn gọi người đến trói con lôi đi, đúng là cầu còn không được ấy chứ."Trương Lan đã bị hình ảnh này dọa cho thần trí quay cuồng từ lâu, liền gào lên xé ruột xé gan với Nghê Gia: "Nghê Gia, tóm lại chị muốn gì? Không cho Doãn Nhi vào nhà thì chớ, còn hành hạ em trai ruột mình thế này! Chị phải làm cho cái nhà này gà bay chó chạy không được yên bình thì chị mới cam tâm phải không?". Nghê Gia không trả lời, đi đến cạnh giường, sắt mặt lại, giọng nói vừa nặng nề vừa lạnh lẽo: "Cái trò rối tinh rối mù này là ý của ai?". Tất cả im thin thít, ánh mắt trốn tránh của Đường Tuyên chợt lóe lên một cái. Quan hệ hài hòa được tạo dựng giữa cô và Nghê Lạc vốn đã hết sức mỏng manh sau sự việc với Mạc Doãn Nhi ở bệnh viện. Không ngờ tên cặn bã Đường Tuyên này lại giật dây Nghê Lạc làm trò hề này để phản kháng. Giờ cô chỉ hận không thể đá thẳng Đường Tuyên này bay ra ngoài vũ trụ. Nghê Lạc vẫn còn rất tức giận, tự nhận hết

https://thuviensach.vn

trách nhiệm: "Ý của ai cái gì? Không phải chỉ là một bữa tiệc quy mô nhỏ thôi sao? Chẳng qua, đối tượng bây giờ tôi thích đã biến thành con trai rồi"."Đối tượng em thích?"Nghê Gia hừ một tiếng, nhếch môi mà không hề có ý cười nào: "Là nó hả?". Còn chưa dứt lời, cô đã sải bước về phía trước, giậm chân thật mạnh, đến chiếc giường cũng rung lên. Đường Tuyên thét "A!" một tiếng đầy thảm thiết, bưng lấy cái đầu gối bị thương ngã lộn khỏi giường, rên la đau đớn. Nghê Gia nhìn Đường Tuyên chỉ mặc độc cái quần lót đang lăn lộn dưới đất, mặt lạnh như phủ sương: "Đường Tuyên, tôi cảnh cáo cậu". Nghê Lạc không ngờ Nghê Gia lại có thể ra tay với chiến hữu của cậu. Cậu tức tới độ mặt đỏ rực, nhảy phắt từ trên giường xuống, chỉ vào mũi Nghê Gia, gào lên: "Đây là phòng của tôi. Cậu ấy là bạn tôi! Chị có tư cách gì quản lý tôi, có tư cách gì đánh người! Chị thích đánh như thế thì chị đánh tôi đi, đánh tôi đây này!". Nghê Lạc càng nói càng điên tiết, lao thẳng đến trước mặt Nghê Gia, hai mắt trừng trừng, rống lên:"Chị đánh chết tôi đi! ! Việc này là chủ ý của tôi đấy, tôi tìm những người này đến đấy, không liên quan đến Đường Tuyên! Chị làm gì được tôi nào? Chị đánh chết tôi đi! Chị tưởng là chị đánh chết tôi thì có thể nắn thẳng tôi chắc?"Mắt Nghê Gia tối sầm lại, đột ngột vật ngã Nghê Lạc xuống giường. Những người còn lại đều bị khí thế hung thần ác sát của Nghê Gia dọa dẫm, ai nấy tự động tìm quần áo khoác lên người."Chị bỏ ra!" Nghê Lạc bị cô đè ép dễ dàng như thế trước mặt bao người, cảm thấy nhục nhã đến tột bậc. Nhưng dạo này tâm tình Nghê Gia cũng không tốt đẹp gì, giờ cơn tức bùng nổ, dùng lực mạnh gấp mấy lần bình thường:"Nghê Lạc, em có phải đồng tính luyến ái hay không thì liên quan gì? Nếu em muốn tự làm tự chịu, chị sẽ tác thành cho em! Có điều..."Đồng tử cô co lại: "Em có tin chị sẽ tuốt tất cả con cháu của em ra để làm thụ tinh ống nghiệm, tìm người đẻ thuê không? Chỉ cần nhà họ Nghê có người nối dõi rồi, chị quan tâm việc em sống hay chết chắc? Sau này Hoa thị sẽ là của hồi môn theo chị về nhà chồng, về phần em, chị sẽ mặc kệ em miệng ăn núi lở, tự sinh tự diệt!"Nghê Lạc hoàn toàn chưa từng nghĩ đến Nghê Gia sẽ nói những lời này, kinh ngạc quên cả phản kháng. Ý của cô là, cậu chẳng có tác dụng gì, chẳng qua chỉ là người kế thừa gia tộc thôi sao? Cô không những khinh bỉ cậu mà còn muốn mang

https://thuviensach.vn

luôn cả Hoa thị đi sao? Nghê Gia nói xong, hung dữ đẩy cậu ra, đứng dậy đưa mắt nhìn những thiếu niên kia: "Không cuốn xéo ra khỏi nhà tôi cho nhanh còn chờ gì nữa!". Đám thiếu niên vừa rồi chứng kiến một loạt những hành vi của Nghê Gia, giờ lại nghe thấy mấy câu nói không thể tưởng tượng này, tất cả bị dọa sợ hết hồn, bèn gấp rút khiêng Đường Tuyên lên bỏ chạy trối chết. Nghê Lạc ngã xuống giường, ánh mắt dại ra, rồi bất ngờ nhảy dựng lên, chỉ vào Nghê Gia điên cuồng hét lên: "Cút! Tôi không muốn nhìn thấy chị, chị cút ra ngoài cho tôi! Cút!"Nghê Gia lãnh đạm liếc cậu, xoay gót bỏ đi. Cô mới đi được một bước, đã nghe tiếng cười gằn của Nghê Lạc: "Nghê Gia, chị đáng sợ thật". Bước chân Nghê Gia bị ghìm lại."Trong mắt chị, tất cả mọi người đều xấu xa hết. Chị cay nghiệt với Doãn Nhi, xấc láo với mẹ, cũng chẳng nhiệt tình gì với chị họ Nghiên Nhi. Chị suy nghĩ cho kĩ xem, chị có bạn không? Có người nào thích chị không? Nghê Gia, chẳng lẽ chị không cảm thấy bây giờ chị vừa đáng sợ, vừa đáng thương lại vừa đáng buồn sao? Sao chị phải biến tôi thành loại người đáng sợ như chị? Sao chị cứ thích điều khiển cuộc sống của tôi? Chị đã từng hỏi ý kiến tôi chưa?"Ban đầu cậu chỉ cười nhạt, nhưng càng nói càng giận, sau cùng không khống chế nổi nữa, tiếng hét cứ văng vẳng trong phòng: "Chị thấy tôi là đồ cặn bã, cuộc sống của tôi không đáng nhắc tới, nhưng trong mắt tôi, chị cũng chẳng khá khẩm hơn chút nào! Cuộc sống của chị cũng thất bại thảm hại!"."Còn nữa", cậu gần như nghiến răng nghiến lợi gằn từng tiếng một, "chị biết không, tôi. rất. ghét. chị!". Nghê Gia sau khi nghe cậu xả cơn tức thì cứng đờ ở cửa, nhìn ra khoảng không một lúc lâu. Không biết cô đang nghĩ gì, cuối cùng, cô không nói một tiếng, bỏ đi. Nghê Gia im lặng xuống tầng, ngồi trong phòng khách, ôm laptop tiếp tục viết dàn ý, nhưng đầu óc trống rỗng, không thể đánh ra thêm chữ nào. Bàn tay cô hơi run, như đang sợ, sợ những câu Nghê Lạc nói là sự thật. Hai ngày sau, Nghê Lạc và Nghê Gia chiến tranh lạnh, không nói câu nào với nhau. Nghê Gia bất giác chột dạ, thực ra còn pha lẫn chút ít hối hận. Bà nội không thích nói cười, người trong nhà có thể chuyện trò với cô đôi câu cũng chỉ có Nghê Lạc. Bây giờ đến cả cậu cũng bị cô chọc giận, không khí trong nhà chẳng khác nào trong hầm băng. Nghê Gia nghiêm túc suy nghĩ, cũng thấy hành vi của mình hơi

https://thuviensach.vn

quá đáng. Nếu Đường Tuyên cặn bã như thế, cô hẳn phải bắt tay từ chỗ y chứ không phải làm mất hết thể diện của Nghê Lạc ngay trước mặt đám bạn cậu. Nhưng cô cũng không hiểu lúc ấy mình bị làm sao mà lại bốc hỏa lên như thế. Như thể chuyện trong bệnh viện, chuyện của mẹ, chuyện của Mạc Doãn Nhi gần đây đã ép cô nghẹt thở, cần phải trút ra thật nhanh. Tuy rất không muốn thừa nhận, nhưng cô quả thật bị Mạc Doãn Nhi ảnh hưởng rồi. Cô không kiểm soát nổi cảm xúc của mình. Đây là sức mạnh của Mạc Doãn Nhi? Nghê Gia, mày đúng là đồ bỏ đi mà! Kiếp trước mày cũng thế, muốn dạy dỗ ả, tranh giành với ả, ngay khi cảm thấy bị uy hiếp liền nổi điên lên với người nhà, chính tâm lý này đã hại chết mày, sao bây giờ mày còn thế? Nếu còn tiếp tục, mày sẽ lại giẫm lên vết xe đổ thôi. Nghê Gia cố gắng cười, nửa khắc sau, kiên cường xốc lại tinh thần, sao cô có thể bị quật ngã dễ dàng như thế? Đêm tiệc sinh nhật hai mươi tuổi, nhất định cô sẽ thể hiện với phong thái tốt nhất. Tiệc sinh nhật được tổ chức vào đêm trước ngày sinh nhật, trước kia Nghê Gia thậm chí còn không biết có cách mừng sinh nhật này. Trước ngày sinh nhật, mở một bữa tiệc thật lớn, chơi đùa vui vẻ với các bạn, chờ đến mười hai giờ đêm, tất cả cùng nhau đếm ngược rõ to, mười, chín, tám, bảy, sáu, năm, bốn, ba, hai, một, sau đó đồng thanh nói: "Chúc mừng sinh nhật!". Đón một tuổi mới cùng sự đồng hành của bạn bè người thân, hạnh phúc biết bao! Nhưng mới chỉ nghĩ, Nghê Gia đã không dằn nổi mình mà run lên khe khẽ. Đây coi như là lần đầu tiên gặp mặt, lần đầu tiên cô công khai ra mắt giới thượng lưu. Đêm nay, nhất định cô phải làm thật tốt. Nghê Gia mở hộp lễ phục trên bàn ra, váy xòe công chúa màu hồng phấn. Chỉ nhìn thoáng qua, cô đã lặng lẽ đóng nắp lại. Lễ phục Trương Lan chọn đều dựa theo sở thích của Mạc Doãn Nhi. Cô đến cái nhà này lâu thế rồi mà Trương Lan chưa từng đưa cô đi dạo phố, tủ đồ đến nay vẫn y nguyên, mọi thứ bên trong đều là màu hồng phấn của Mạc Doãn Nhi. Cô ghét màu hồng phấn. Không biết chiếc váy Valentino xanh da trời lần trước do ai tặng. Nghê Gia ra khỏi phòng, vừa khéo thấy Nghê Lạc cũng vội vã xuống tầng, vội hét lên: "Nghê Lạc!". Nghê Lạc dừng bước, vẻ mặt hơi khó chịu. Hai người vẫn đang học hặc mà. Cậu chỉ nhìn cô một cái ngắn ngủi rồi rời mắt đi chỗ khác, giọng điệu không vui: "Gì đấy?". Nghê Gia nói

https://thuviensach.vn

lí nhí: "Chị không thích lễ phục mẹ chọn, muốn mua cái khác, nhưng...", cô ngượng nghịu vặn tay, "chị không muốn đi một mình. Em..."Nghê Lạc ngẩn ra, bản mặt lạnh băng dần hòa hoãn lại, nhưng chỉ nửa giây sau, nhớ ra điều gì đó, ánh mắt cậu liền trốn tránh, đượm chút khó xử: "Tôi, có người hẹn tôi có việc, hay là", cậu nhìn đồng hồ đeo tay, "ba tiếng...".."Thôi khỏi, chị tìm người khác!" Nghê Gia cố nở nụ cười, ba tiếng nữa, buổi tiệc đã sắp bắt đầu rồi. Nghê Lạc nhìn cô bằng ánh mắt phức tạp, ngập ngừng, nhưng rồi sau đó vẫn không nói gì, bỏ đi trước. Nghê Gia cầm di động, nghĩ một lát, mấy hôm nay Tần Cảnh đang lo quay phim, đêm nay đến đây cũng phải tranh thủ thời gian. Bạn cùng lớp không có tiền như cô, muốn họ đi mua quần áo cùng, chẳng khác nào khoe mẽ. Nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có thể gọi cho Tống Nghiên Nhi. Kết quả là Tống Nghiên Nhi đang đi dạo phố với Mạc Doãn Nhi, còn rất thân mật nói: "Gia Gia, hay là chúng mình đi cùng nhau đi, thật ra Doãn Nhi trùng ngày sinh với cậu, cũng rất có duyên mà, hai cậu nên làm bạn tốt mới phải". Nghê Gia ngắt điện thoại, không biết ngẩn người bao lâu, cũng không biết đã nghĩ gì, đến lúc hoàn hồn, cô đã bấm số điện thoại của Việt Trạch rồi. Sau khi tiếng chuông chờ vang lên ba hồi, không ai nghe máy, Nghê Gia vốn cũng rất bất an, giờ lại càng bối rối, cúp luôn điện thoại. Nhưng vừa dập máy không bao lâu, Việt Trạch lại gọi đến, giọng nói vẫn nhàn nhạt như thế: "Có chuyện gì à?". Nghê Gia căng thẳng tức thì, chẳng lẽ lại bảo, muốn rủ anh đi dạo phố mua sắm với tôi? Với tính cách lạnh nhạt của anh, nhất định sẽ từ chối nhỉ? Cô cứng họng, trong đầu rối như tơ vò, lắp ba lắp bắp, chỉ nói được một tiếng: "À...". Người kia trầm mặc một giây, "Sao thế?". Anh vẫn nói rất ngắn, nhưng lần này hình như đã pha thêm chút tình cảm. Nghê Gia nhắm mắt lại, chỉ có thể nói dối lừa anh ra trước rồi tính sau!

==========

Chương 21

Nghê Gia không dám nói muốn tìm anh đi dạo phố, các ý nghĩ xoay mòng mòng trong đầu, cắn răng lên tiếng: "À, lần trước đã nói, anh còn nợ tôi một điệu nhảy, cái đó còn tính không?"Đầu bên kia điện thoại lại im lặng, hai

https://thuviensach.vn

giây sau mới hỏi: "Là đêm nay à?"Nghê Gia nhanh nhảu gật đầu, ý thức được anh không nhìn thấy, lại "ừm" một tiếng. Chẳng hiểu sao, mỗi lần cô nói xong, hình như anh cũng phải phản ứng lâu hơn mấy giây. Anh nói, "Ừ, vẫn tính". Nếu người đại diện cho nhà họ Việt đến được, vậy quả thực là viên thuốc an thần lớn nhất. Nghê Gia thở phào nhẹ nhõm, tiếp theo, lại biết thời biết thế nói tiếp: "Nhưng, chúng ta còn chưa từng nhảy với nhau bao giờ, chắc là, phải... tập luyện một lần chứ!"."À ~~" Sao nghe có mùi ý tứ sâu xa vậy nhỉ, "Nên ý của em là, bây giờ tôi qua đó?". Nghê Gia mau mắn khách khí đáp: "Đương nhiên phải xem thời gian của anh Việt nữa, lúc nào anh tới cũng được cả". Việt Trạch nghe xong câu trả lời vừa khách sáo vừa dối lòng của cô, khóe môi cong lên, nhưng giọng nói vẫn lạnh nhạt, không nghe ra cảm xúc gì: "Đúng lúc đang không có việc gì, lát nữa tôi qua chỗ em luôn"."Rất cảm ơn anh." Cô nghe vậy hết sức vui vẻ, như vừa trút được gánh nặng. Mắt Việt Trạch lóe lên, dập máy. Nghê Gia chuẩn bị qua loa một chút rồi xuống lầu. Cô đi bộ ra ngoài, băng qua một con đường cái xuyên rừng rất rộng. Hai giờ chiều, ánh mặt trời rực rỡ. Vạt nắng len lỏi qua những tán lá lòa xòa, mang lại hương vị đầy mơ mộng. Nơi nào có cây, không khí luôn rất trong lành. Nghê Gia hít một hơi thật sâu, tâm tình khoan khoái hơn nhiều. Chỉ cần hơi nghiêng đầu là có thể thấy trên bãi cỏ xanh biếc, nhân viên của công ty tổ chức tiệc mừng đang bày biện sân bãi buổi tiệc ngoài trời đêm nay. Đêm nay, cô muốn cho tất cả mọi người thấy rằng, cô mới là đại tiểu thư thật sự của nhà họ Nghê. Cô sẽ không nghĩ đến chuyện của Mạc Doãn Nhi nữa, cô sẽ không để ả ảnh hưởng tới cảm xúc của mình nữa. Còn chuyện của mẹ, cô sẽ thuận theo tự nhiên, sau này tùy cơ ứng biến, rồi sẽ có cơ hội bóc mẽ Mạc Doãn Nhi. Nghê Lạc, chỉ cần mềm mỏng dỗ dành cậu thì sẽ xong thôi. Phần cô, bây giờ quan trọng nhất là giúp Hoa thị giành được hạng mục Max Power, phải tiếp tục thực hiện giao hẹn với cụ Việt. Nghê Gia băng qua ánh dương loang lổ dưới tán cây, đứng dưới tán cây ngô đồng chỗ cổng chính. Chẳng bao lâu sau, xe của Việt Trạch đã đến. Cửa xe mở ra, Nghê Gia hơi hồi hộp. Không ngờ xuống xe trước lại là một người đàn ông vận đồ đen mặt lạnh như tiền, giống vệ sĩ, lại giống cả xã hội đen. Người đồ đen mở cánh cửa xe ở gần sát Nghê Gia, Việt

https://thuviensach.vn

Trạch bước xuống, hơi nheo mắt lại, nhìn khung cảnh đang được bố trí trên bãi cỏ, rồi mới nhìn về phía Nghê Gia, hỏi: "Tiệc tối nay được bày trên cỏ à?". Nghê Gia gật đầu."Thế sao em lại chạy ra đây?" Không phải em muốn tập khiêu vũ sao? Nghê Gia ngượng ngùng cười, nói: "Thực ra, kĩ thuật nhảy của tôi cũng khá lắm rồi, không cần luyện tập nữa. Nhưng lễ phục dạ hội của tôi vẫn chưa chuẩn bị xong, lại không tìm được ai đi dạo phố cùng, thế nên...". Việt Trạch bình tĩnh nghe hết, khuôn mặt tuấn tú vẫn tĩnh lặng như không. Nhưng người áo đen bên cạnh lập tức thấy rùng mình, ông chủ của chúng tôi là để cho cô gọi đến đi dạo phố cùng chắc! Nghê Gia cảm nhận được ánh mắt sắc như dao của người này, lập tức thấy không ổn, vội mím môi, chột dạ ngước mắt nhìn Việt Trạch. Anh đứng dưới nắng trưa, khuôn mặt tuấn tú được mặt trời chiếu rọi rõ nét và rạng rỡ khác thường. Có lẽ nhờ ánh sáng, thoạt nhìn anh không còn vẻ lãnh đạm nữa, trái lại toát ra nét biếng nhác thoải mái. Đôi môi mỏng khẽ nhếch lên, phảng phất ý cười mờ nhạt. Nghê Gia nhìn mà không hiểu nụ cười rất khẽ kia của anh có ý gì, không biết anh cười cô vì được mở mang tầm mắt với mưu ma chước quỷ của cô, hay tức vì bị cô lừa. Nếu đã không hiểu, cô dứt khoát ra chiều thản nhiên, nhếch mép lên, cười hì hì đáp trả. Đồng tử của anh hơi co lại, nhìn khuôn mặt tươi cười không chút xấu hổ của cô. Chừng ba giây sau, anh xoay người, còn quái gở mở cửa xe cho cô: "Thế lên xe đi nào". Nghê Gia thoáng sửng sốt, tức khắc ngoan ngoãn nghe lời. Lên xe rồi cô mới phát hiện, trong xe còn có mấy người đàn ông mặt lạnh như tiền khác đang âm trầm nhìn cô. Dọc đường đi, Việt Trạch không nói gì, tính của anh là vậy. Về phần Nghê Gia, cô nghĩ, giá trị lợi dụng của Việt Trạch chính là đi mua quần áo với cô, buổi tối thì nhảy một điệu với cô, sau đó cô có thể công đức viên mãn tiễn ông Phật sống này đi rồi. Vì suy nghĩ này, cô cũng không cần cố tình lấy lòng anh, nên cũng không nói gì. Còn mấy ông anh mặt mày lạnh tanh lại càng không nói gì. Quãng đường hơn chục phút đi xe trôi qua trong im lặng. Xe dừng lại tại bãi đỗ xe của khu thương mại cao cấp nhộn nhịp nhất Bắc Kinh. Lúc xuống xe, người mặc áo đen ngồi đầu tiên xuống xe trước, chạy sang bên này mở cửa xe cho Nghê Gia. Đây là người đàn ông bề ngoài thô ráp như đại hán, bên trong lại nhạy cảm như thiếu nữ. Anh

https://thuviensach.vn

ta đoán rằng, anh Ba nhà mình có thể bỏ dở một cuộc họp quan trọng để chạy đến đây mua quần áo với cô tiểu thư này, đây là chuyện chưa từng có, cũng là chuyện cực kì khó tưởng tượng. Chỉ cần nhìn là biết thừa cô tiểu thư này được coi trọng đến mức nào. Nhưng anh Ba của anh suốt ngày tụ tập với đám đàn ông, chưa từng có bạn gái, cũng không biết săn sóc phụ nữ! Vừa rồi ngồi trên xe còn không nói được câu nào, đúng là không hiểu phong tình! Ông anh tinh tế tự nhủ, những người khác cũng mặt lạnh như băng, sẽ dọa vị tiểu thư mềm yếu này, cuối cùng sẽ liên lụy anh Ba của mình thất tình. Anh ta quyết chí phải góp một phần sức lực vào việc lớn cuộc đời anh Ba. Thế nên... Ông anh thô ráp nở nụ cười hết sức hòa nhã với Nghê Gia lúc mở cửa xe cho cô. Nghê Gia ngay lập tức run lên, cười mà còn khó coi hơn khóc. Ông anh thô ráp nước mắt thành sông, tuy có lòng tốt nhưng không nên dọa cô bạn nhỏ này. Nghê Gia vẫn phản ứng rất nhanh, nhoẻn cười đáp lại. Nụ cười của người ta mới là ngây thơ rực rỡ sưởi ấm lòng người. Ông anh thô ráp tổn thương nặng nề, im lặng rúc vào xó tường. Việt Trạch hỏi Nghê Gia một câu: "Em có thích nhãn hiệu nào không?". Nghê Gia tùy tiện đáp: "Valentino". Hai người bèn đi vào cửa hàng của Valentino. Tuy những người thường đến khu thương mại này sắm đồ đều là những cậu ấm có tiền có thế, nhưng khi Việt Trạch đi vào cửa hàng, ánh mắt của những cô nhân viên bán hàng vẫn dán chặt vào anh. Nhưng khi thấy người đẹp bên cạnh anh, nụ cười mời gọi cũng kín đáo hơn vài phần. Nghê Gia vờ như không nhìn thấy, chỉ thầm ca thán, trai đẹp đúng là dễ vời ong bướm. Sau này ai mà lấy anh, nhất định xui xẻo tám đời. Khi suy nghĩ của Nghê Gia còn trôi nổi thì giọng nói lãnh đạm của Việt Trạch đã vang lên sau lưng: "Cái này thế nào?". Nghê Gia quay đầu lại, thấy Việt Trạch cầm trong tay một chiếc váy dài bằng lụa mỏng cúp ngực không dây màu trắng, thiết kế thắt ngực, phần vải lụa quanh ngực được xếp li thành vân mảnh, đơn giản mà trang nhã. Phần dưới là váy dài uyển chuyển thanh thoát, vạt váy bồng bềnh, khi đứng yên, vạt váy nom có vẻ mềm mại và vừa vặn, rất tôn dáng, nhưng chỉ cần khẽ hất vạt lên là lại có tầng tầng lớp lớp lụa chậm rãi phơ phất bay theo, như làn sương mù lan tỏa. Việt Trạch nói: "Tiệc tổ chức buổi đêm, màu trắng là bắt mắt nhất. Vì ở ngoài trời, sẽ có

https://thuviensach.vn

gió...". Nghê Gia hiểu rồi, cô gần như có thể tưởng tượng ra cảnh tượng đẹp đẽ khi gió thổi, vô số những lớp lụa mỏng trên thân váy sẽ tạo nên điệu múa tuyệt vời nhường nào. Cô khá bất ngờ khi Việt Trạch xem xét nhiều điều đến thế. Cô nhận chiếc váy từ tay anh, nói cảm ơn, rồi vào phòng thử đồ. Càng khéo hơn là, chiếc váy dài rất vừa người, như là được đặt may theo đúng số đo của cô. Nghê Gia bước ra, đám nhân viên bán hàng mở to mắt tán thưởng, ngay cả Việt Trạch cũng nhướng mắt lên, ánh mắt sâu xa cũng phải đờ đẫn mất vài giây. Nghê Gia nhìn vào gương, da cô vốn trắng trẻo, hoàn toàn có thể át được màu trắng của chiếc váy này, bất kể là kiểu dáng hay chi tiết của chiếc váy đều rất hoàn mỹ, đơn giản nền nã, ngây thơ mà không mất đi nét quyến rũ. Ban đầu nhìn giống gái ngoan đi học mà giờ đã giống phụ nữ gợi cảm rồi. Nghê Gia rất hài lòng, vui vẻ cười: "Tôi lấy cái này!". Việt Trạch thấy cô bất ngờ cười ngọt đến thế với mình, có phần mất tự nhiên rời mắt ra chỗ khác, nói với nhân viên bán hàng: "Lấy cái này đi". Nghê Gia vừa định xoay người đi thay quần áo, nghĩ ra điều gì đó, liền bảo nhân viên bán hàng: "Tôi thanh toán bộ đồ này, đừng nhận tiền của quý anh đây". Việt Trạch mím môi rất khẽ, không hề lúng túng, lặp lại: "Chiếc váy này coi như là quà sinh nhật, hay là em muốn tôi chọn một món quà khác cho em?". Nghê Gia nghe anh nói thế, cũng không tính toán nhiều, thoải mái tự nhiên nói: "Nếu đã thế, tôi sẽ vui vẻ nhận. Cảm ơn anh, anh Việt!". Đôi mắt Việt Trạch sâu thẳm nhìn cô, cảm thấy tính cách cô rất thoải mái, không làm người khác khó chịu và nặng nề. Anh không nói thêm nữa, theo nhân viên bán hàng đi tính tiền."Gia Gia, sao cậu cũng ở đây?" Trong cửa hàng truyền đến một tiếng kêu kinh ngạc. Nghê Gia ngẩn ra, Tống Nghiên Nhi? Chẳng phải cô nàng đi dạo phố với Mạc Doãn Nhi sao? Cô nhìn sang, không phải chứ? Tống Nghiên Nhi và Mạc Doãn Nhi, hai người tay trong tay thân thiết tiến đến. Đằng sau còn có cả Nghê Lạc. Nghê Lạc hiển nhiên không ngờ sẽ gặp Nghê Gia ở đây, vừa lúng túng vừa xấu hổ, đứng sang một bên. Nhưng Mạc Doãn Nhi không thấy cậu đi đến, còn cố tình gọi cậu: "Lạc Lạc, em ở đó làm gì? Đến đây mau lên, Nghê Gia đang ở đây này!"Nghê Lạc vẫn không chịu đi vào, một mình lượn lờ trước cửa hàng. Mạc Doãn Nhi gọi cậu làm gì chứ, cậu không muốn để Nghê Gia thấy cậu

https://thuviensach.vn

đi dạo phố với một người chị khác. Nói thật, cậu vẫn đang giận Nghê Gia. Cậu ghét cô giống như một người giám hộ, dựa vào mớ ý tưởng tự nghĩ là tốt cho cậu rồi trắng trợn xen vào cuộc sống của cậu, thế nên cậu rất muốn tìm cách trêu tức cô, để cô tức đến mức giậm chân thình thịch mới được. Nhưng đi dạo phố với Mạc Doãn Nhi, vứt Nghê Gia sang một bên thế này, trong lòng cậu cũng rất khổ sở. Chỉ tại Mạc Doãn Nhi gọi điện đến sớm, cậu đã hứa với cô chị này rồi. Hơn nữa, cậu luôn cùng đón sinh nhật bao năm qua với Mạc Doãn Nhi đã thành quen. Thế nhưng, sao hôm nay cậu lại thấy khó chịu đến mức này?

==========

Chương 22

Nghê Gia liếc mắt nhìn Nghê Lạc, cậu đứng rất xa, hơn nữa từ đầu đến cuối đều nhìn ra ngoài, rõ ràng là không dám nhìn cô. Lại nhìn sang Mạc Doãn Nhi, bản mặt ả cười cợt kiêu ngạo mà khoe khoang, em trai và bạn thân của Nghê Gia đều đứng về phía cô ả, vui sướng biết bao. Nhưng khi nhìn thấy chiếc váy Nghê Gia đang mặc trên người, Mạc Doãn Nhi lập tức giật mình. Tiệc sinh nhật đêm nay, nhất định cô sẽ là nhân vật chính. Mạc Doãn Nhi tức tối bặm môi, vẻ mặt vừa lạnh nhạt vừa thù hằn. Nhưng chỉ tích tắc, trong một khoảnh khắc liếc mắt, ả nhận ra một người đàn ông chất lượng cao đang đi về phía này. Mạc Doãn Nhi bật chế độ gặp-đàn-ông theo phản xạ có điều kiện, lập tức biến thành vẻ mặt tươi tắn đáng yêu, níu tay Nghê Gia: "Gia Gia, sinh nhật vui vẻ nhé, chúng mình đều sinh nhật vui vẻ". Nghê Gia lạnh lùng hất tay cô ả ra, không hiểu đột nhiên ả làm thế này làm gì, nhưng vừa ngước mắt lên thấy Việt Trạch đang đi đến, lập tức vỡ lẽ. Mạc Doãn Nhi nhiệt tình hàn huyên vài câu rồi mới hết sức mềm yếu làm như vô tình nhìn chàng trai đang đi từ phía xa đến. Nhưng ả lại giật mình nhận ra, Việt Trạch? Tuýp người nhạt nhẽo lạnh lùng như Việt Trạch sao lại đi dạo với Nghê Gia? Chẳng lẽ anh ta thích Nghê Gia? Người đàn ông tập hợp của các mặt tốt tới mức hoàn hảo mà ả đã từng gặp, lại đi thích Nghê Gia? Người Nghê Gia thích không phải Ninh Cẩm Niên sao? Sao hai người này lại đi với nhau? Nghê Gia nhìn biểu cảm ngớ người của Mạc Doãn Nhi,

https://thuviensach.vn

đảo mắt qua lại, đột nhiên nảy ý giày vò. Cô nhào vào Việt Trạch như con chim nhỏ, khoác tay anh, nũng nịu: "Anh Việt Trạch, cảm ơn món quà sinh nhật anh đã tặng. Em thích lắm!". Việt Trạch bị cô làm cho giật mình, cô gái này định làm gì mà lại hành động thân mật và giở giọng mát mẻ thế này? Lúc anh vừa thấy Mạc Doãn Nhi thì biết ngay hôm nay hai cô này sẽ lại đấu đá nhau, nhưng không ngờ Nghê Gia lại chịu kích thích lớn như thế, sau đó quay sang giày vò anh. Nhưng anh vẫn rất phối hợp, cúi đầu mỉm cười: "Chỉ cần em thích là được". Tống Nghiên Nhi và Mạc Doãn Nhi đồng thời ngừng thở mất một giây, Việt Trạch mà cũng biết cười, còn cười đẹp đến mức làm người ta mê mệt thế này? Nghê Gia đang ngước mặt nhìn anh, thấy ý cười dịu dàng gợn lên nơi khóe môi đáy mắt anh, con tim loạn nhịp, đàn ông đẹp trai chính là biết quyến rũ người khác giữa lúc lơ đãng như vậy đó. Có điều, Việt Trạch hiển nhiên không thích mánh lới trẻ con này, nhắc cô: "Thay đồ ra đi nào". Nghê Gia rất hiểu đạo lý biết chừng mực, ngoan ngoãn chạy đi thay váy. Song cô lại lo Mạc Doãn Nhi ở ngoài thi triển thuật mê hoặc, chưa đến một phút đã thay xong xuôi chạy ra. Việt Trạch không nghĩ cô lại nhanh như thế, lấy làm kì lạ nhìn cô. Còn Mạc Doãn Nhi thì hoàn toàn không đếm xỉa đến Nghê Gia, nhõng nhẽo hỏi Việt Trạch: "Anh Việt Trạch ơi, hôm nay cũng là sinh nhật em, anh chỉ tặng quà Nghê Gia, không tặng em, có phải là rất bất công không?". Tống Nghiên Nhi bên cạnh rất vui vẻ, còn mong chờ hộ Doãn Nhi. Cô nàng vừa nhìn đã biết Mạc Doãn Nhi thích Việt Trạch! Thế mà Gia Gia còn nói là em ấy có ý với Ninh Cẩm Niên, làm sao có thể? Haizz, tuy Mạc Doãn Nhi và Gia Gia bất hòa, nhưng Gia Gia hắt một bát nước bẩn lên người Doãn Nhi như thế, cô nàng thật sự rất khó xử. Nếu Gia Gia có thể hiểu chuyện một chút, chung sống hòa bình với Mạc Doãn Nhi thì tốt rồi, cô nàng cũng không bị kẹp vào thế khó xử nữa. Kể ra thì Gia Gia của ngày xưa tốt hơn, khá ngoan, còn Gia Gia bây giờ càng lúc càng không thể hiểu nổi rồi! Nên Mạc Doãn Nhi và Tống Nghiên Nhi đều vô cùng mong chờ Việt Trạch sẽ bày tỏ gì đó, nhưng... Việt Trạch thờ ơ nhìn ả một cái, bình tĩnh nói đúng một chữ: "À". Sau đó, không có sau đó nữa. Mạc Doãn Nhi nhất thời ngượng chín mặt, không biết nên nói tiếp thế nào, lại càng không biết mình đã sai ở đâu, dù sao cô ả cũng

https://thuviensach.vn

chưa từng bị đàn ông từ chối bất cứ yêu cầu nào. Được cái Mạc Doãn Nhi rất khéo, cười nói: "Em chỉ nói đùa thôi mà". Mà Việt Trạch như không nghe thấy câu này, chẳng buồn đáp lời, chỉ nhìn Nghê Gia, chờ nhân viên bán hàng đặt váy của cô vào hộp. Mạc Doãn Nhi nhìn theo ánh mắt anh, rồi dừng lại trên chiếc váy lụa màu trắng trong tay nhân viên bán hàng. Thật sự rất đẹp, ngắm một lần thấy đẹp đến ngỡ ngàng, ngắm trăm lần lại thấy càng đẹp hơn, còn là vẻ đẹp mọi cô gái đều mơ ước, mọi chàng trai đều muốn người yêu khoác lên mình. Mạc Doãn Nhi ỏn ẻn cười: "Chiếc váy đẹp thế chắc là do anh Việt Trạch chọn ạ?". Việt Trạch vẫn làm mặt lạnh không trả lời. Một giây sau, Mạc Doãn Nhi hỏi nhân viên cửa hàng: "Cửa hàng mình có mấy chiếc váy kiểu này?". Nhân viên bán hàng còn chưa lên tiếng trả lời, Nghê Gia đã nói lạnh tanh: "Mạc Doãn Nhi, cướp đồ của người khác là sở thích của cô à?". Mạc Doãn Nhi nghĩ còn có đàn ông ở đây, Nghê Gia lại nói ả như thế, liền ra vẻ tủi phận, buồn bã nhìn Nghê Gia. Tống Nghiên Nhi cũng hùa theo: "Gia Gia, thật ra vì bộ váy của cậu đẹp quá thôi, ai thấy cũng muốn có mà. Hơn nữa, bạn thân mặc đồ giống nhau cũng là thể hiện sự thân thiết. Doãn Nhi muốn mua đồ giống cậu, thật sự vì muốn kết thân với cậu. Mình và Doãn Nhi cũng thường mua quần áo giống nhau, mình thấy rất hay mà". Nghê Gia lạnh nhạt nhìn cô nàng: "Nếu sau này cô ta nhắm trúng bạn trai cậu, cậu có muốn chia sẻ với cô ta không?". Cả Tống Nghiên Nhi lẫn Mạc Doãn Nhi đều biến sắc. Tống Nghiên Nhi thật ấm ức, là bạn thân, sao Gia Gia có thể nói thế làm cô nàng tổn thương? Uổng công cô nàng hết lòng hết dạ muốn hòa giải quan hệ giữa cô ấy và Mạc Doãn Nhi. Tống Nghiên Nhi rất tủi thân, nhưng cuối cùng chỉ hít sâu vài hơi, tha thứ cho Gia Gia. Thôi vậy, tính cô ấy như thế, ai bảo cô ấy là bạn tốt của mình chứ, chỉ có thể khoan dung thôi. Mạc Doãn Nhi thì tức thật, đàn ông thích ả là nhờ bản lĩnh của ả. Tình yêu vốn không có trước sau, ai có sức hút thì kẻ đó thắng. Nhưng Nghê Gia lại sỉ nhục ả như thế, còn ngay trước mặt Việt Trạch nữa. Nhưng cô ả trời sinh hễ đến trước mặt đàn ông là thùy mị dịu dàng, cũng không tiện tranh cãi với Nghê Gia. Nếu giờ ở đây không có đàn ông, ả chắc chắn sẽ mỉa mai lại, thậm chí còn xông lên tát cho Nghê Gia một cái. Hôm nay, ả càng muốn mua được chiếc váy này, xem Nghê

https://thuviensach.vn

Gia làm gì được ả? Chửi như tát nước, ra tay đánh ả? Thế lại càng để Việt Trạch thấy được con ranh Nghê Gia này vô giáo dục đến đâu. Nhân viên bán hàng bên cạnh sợ dựng tóc gáy, căng thẳng nói khe khẽ: "Chiếc váy này là hàng thiết kế cao cấp, cửa hàng chúng tôi chỉ có một chiếc này thôi". Mạc Doãn Nhi sượng trân cả mặt. Nhưng Việt Trạch lại thản nhiên đặt câu hỏi: "Còn những cửa hàng khác thì sao?". Nghê Gia sửng sốt, người đàn ông tư duy bất thường này định làm gì? Mạc Doãn Nhi vừa mới ăn mối nhục to tướng liền sung sướng phát điên trong lòng, thì ra sự lạnh lùng của Việt Trạch chỉ là giả tạo thôi sao, thực ra anh ta rất lãng mạn? Hoặc, Nghê Gia gây khó dễ cho ả, khơi dậy tâm lý muốn bảo vệ của anh ta, đúng là được lợi từ tai họa mà! Nhân viên bán hàng trả lời: "Hắn là có, khoảng năm, sau chiếc gì đó". Việt Trạch gật đầu, giọng điệu chắc như đinh đóng cột: "Tốt lắm, cô đi kiểm tra xem, đưa tất cả kiểu lễ phục dạ hội này trong hệ thống cửa hàng đến đây, tôi mua hết". Nhân viên bán hàng kinh ngạc, nhưng cười tươi ngay tắp lự: "Vâng, chúng tôi sẽ đưa cả lại đây cho ngài, không biết ngài cần gấp hay là... ?". Sắc mặt Nghê Gia trắng bệch, lặng lẽ nhìn chăm chú chiếc nơ bướm màu trắng trên hộp. Cô vẫn cần Việt Trạch giúp đỡ, nên giờ phút này cô không thể thách thức anh."Không cần, hôm nào tôi sẽ cho người đến lấy." Việt Trạch bình thản nói xong, nhìn sang Nghê Gia, "Xong chưa?". Nghê Gia không hiểu, anh muốn làm gì? Nhưng cô cũng không tiện hỏi chuyện của người ta, đành gật đầu. Mạc Doãn Nhi vốn tưởng Việt Trạch định mua đồ cho ả, nào ngờ lại không đầu không đũa gì thế này. Ả thấy hơi thất vọng, song nghĩ lại, có lẽ Việt Trạch đang chờ ả mở lời mà thôi. Ả thấy Việt Trạch đã quẹt thẻ ký tên, bèn lại gần cất giọng nhão nhoét làm nũng: "Anh Việt Trạch, em rất thích chiếc váy này, anh đã mua nhiều như thế, liệu có thể để lại cho em một chiếc không? Em sẽ mua với giá gốc mà!". Sóng mắt ả long lanh, nghĩ thầm, bất kể người đàn ông nào, đến giờ phút này cũng sẽ nói, "Nhiều thế cơ mà, tặng em một chiếc đấy!". Nhưng Việt Trạch rèn rẹt kí tên, trả bút cho nhân viên bán hàng xong lại chẳng ngó tới Mạc Doãn Nhi, nói: "Không được". Mạc Doãn Nhi bất ngờ vì bị từ chối, gần như không thể tin nổi: "Vì sao?". Việt Trạch hờ hững nhìn ả: "Đã là quà tặng cho cô Nghê Gia thì người khác sao có thể có được

https://thuviensach.vn

nữa? Nếu không, món quà này chẳng có chút lòng thành nào". Anh sực nhớ lúc Nghê Gia mặc chiếc váy này bước ra khỏi phòng thử đồ, đẹp đến hớp hồn. Nhưng rực rỡ hơn cả chính là nét cười vui vẻ sung sướng trên mặt cô, giống như đứa bé có được món đồ chơi mình thích nhất, nụ cười rất thuần khiết rất giản dị. Anh không nỡ làm niềm vui này tan biến. Nghê Gia kinh ngạc há hốc miệng, hoàn toàn không ngờ Việt Trạch lại quan tâm và tỉ mỉ đến thế, chỉ một chi tiết nhỏ vậy thôi mà anh cũng nghĩ đến rồi. Đúng thế, nếu Mạc Doãn Nhi cũng có chiếc váy này, tâm trạng kích động hân hoan như tìm thấy báu vật lúc cô nhìn thấy nó sẽ giảm đi rất nhiều. Trái lại, giờ biết Mạc Doãn Nhi thích chiếc váy này như thế mà không thể mua được, chiếc váy này lập tức biến thành báu vật vô giá có một không hai. Cuối cùng cô cũng có được thứ Mạc Doãn Nhi muốn mà không thể chiếm được. Cô biết nghĩ như vậy rất dung tục rất gian ác, nhưng, cô cứ vui đấy, có làm sao đâu. Cô không những vui vẻ mà còn muốn thể hiện niềm vui ra ngoài. Cô cười tươi như hoa đi tới, kéo tay Việt Trạch, cười ngọt: "Anh Việt Trạch, anh tốt thật đấy!". Việt Trạch mặt đơ như khúc gỗ, mặc cho cô níu lấy, đưa cô ra ngoài. Nghê Gia đi được vài bước bèn kiêu ngạo ngoái đầu lại, phấn chấn khác thường cười với Mạc Doãn Nhi, còn khiêu khích nhướng mày, Mạc Doãn Nhi thì tức đến nỗi mặt co rút. Vì sao Nghê Gia đã tha hóa như thế rồi mà còn có thể dễ dàng hạ nhục ả đến vậy? Mạc Doãn Nhi suýt cắn nát môi, rút di động ra chụp bóng lưng bỏ đi của Nghê Gia và Việt Trạch, gửi đi. Lúc Nghê Gia đi ra cửa, thấy Nghê Lạc liếc mình một cái, vờ như không phát hiện ra, nhưng đi được vài bước, cô vẫn quay đầu lại, gọi cậu một tiếng: "Nghê Lạc!". Nghê Lạc như đang chờ cô gọi mình, ngẩng phắt đầu lên, ánh mắt sáng lấp lánh, song biểu cảm thì cứng nhắc: "Gì?". Nghê Gia cười, bĩu môi: "Nhớ mua quà cho chị đấy, chị rất mong". Mặt Nghê Lạc đỏ ửng lên, gật gật đầu, trong lòng đã khấp khởi phần nào, cậu có nên nói cho cô biết, thực ra cậu đã chuẩn bị tươm tất rồi không? Nhưng đột nhiên cậu nhớ ra, lúc cậu mua quà cho Nghê Gia, Mạc Doãn Nhi rất không vui. Nghê Gia mỉm cười, đi trước. Mãi đến khi đi xa rồi, Nghê Gia mới bỏ tay khỏi cánh tay Việt Trạch, cô cũng đã khôi phục lại dáng vẻ chừng mực lãnh đạm bình thường, nho nhã lễ phép nói: "Vừa rồi cảm ơn anh". Thấy anh

https://thuviensach.vn

hình như không hiểu lắm, lại nói thêm câu nữa: "Anh tốn kém rồi". Việt Trạch không biến sắc, thản nhiên nói: "Thói quen thôi". Nghê Gia cũng không để tâm chuyện này lâu, nếu đây là thói quen tặng quà của anh, vậy thì cô cứ quen thói thôi!

==========

Chương 23

Tiệc sinh nhật của hai cô cậu nhà họ Nghê bắt đầu lúc chín giờ tối. Bãi cỏ thênh thang cạnh tòa nhà đã được sắp xếp thành nơi tổ chức tiệc từ sớm. Bàn màu xanh lơ, giá đồ ăn buffet xanh ngọc, sàn nhảy lớn hình tròn trên mặt cỏ xanh ngăn ngắt.

Trên lễ đài vuông vắn màu trắng, một bên là ban nhạc trình diễn thứ âm nhạc nhẹ nhàng tươi vui, bên kia là là những hộp quà lỉnh kỉnh lớn nhỏ mà người đến dự tiệc tặng chất thành một ngọn núi nhỏ.

Sau lễ đài là màn hình LED to đùng, lướt qua những tấm thiệp điện tử chúc Nghê Gia Nghê Lạc sinh nhật vui vẻ, đôi khi là cả những đoạn video chúc mừng từ những người thân quen hoặc xa lạ.

Phần lớn đều là người quen của Nghê Lạc, nhưng bọn họ đều nói Nghê Gia, Nghê Lạc sinh nhật vui vẻ nhé!

Nghê Gia nghe thế, cũng rất vui.

Cô mặc chiếc váy lụa màu trắng vừa mua, vấn búi tóc thật xinh, tựa như một cô công chúa, thu hút mọi ánh nhìn. Mọi người đều thầm tán thưởng: đại tiểu thư nhà họ Nghê quả thật có phong thái trời sinh.

Tống Nghiên Nhi đến ngay khi bữa tiệc bắt đầu, vừa đến đã thân mật kéo tay Nghê Gia tạ lỗi: "Gia Gia, rất xin lỗi cậu, ngày hôm nay mình không thể đi dạo phố với cậu, nhưng cậu yên tâm, mình đã chuẩn bị cho cậu hai món quà sinh nhật đặc biệt rồi, nhất định cậu sẽ rất vui!".

Nói xong, cô nàng một mặt đưa quà cho người phục vụ, mặt khác còn thần bí tự đắc, lắc lắc một thứ gì đó giống chuông.

https://thuviensach.vn

Nghê Gia không nhìn rõ, cũng không có hứng thú.

Khẽ ngước mắt lên, thấy Doãn Thiên Dã và Tần Cảnh cũng đến rồi, Nghê Gia cố gắng thoát khỏi tiếng ríu rít của Tống Nghiên Nhi, đến đón tiếp Tần Cảnh: "Em cứ tưởng chị bận không đến được cơ".

"Tiệc sinh nhật của em mà, tất nhiên là chị phải đến cổ vũ chứ." Tần Cảnh nắm chặt cánh tay cô, như tiếp cho cô sức mạnh: "Nghê Gia, đêm nay, em là nhân vật chính".

Nghê Gia gật gật đầu.

Doãn Thiên Dã cũng cười khen cô: "Nghê Gia, hôm nay em đẹp lắm!".

Nghê Gia cười tủm tỉm, trêu: "Ở trước mặt vợ mà anh dám nói thế hả?".

Doãn Thiên Dã nhún vai, chỉ Tần Cảnh: "Cô ấy bảo anh nói thế đấy!".

Tần Cảnh đá cho đồ ngốc nào đó một cái, người kia lại vui vẻ chịu đựng.

Đúng thật là một đôi uyên ương hạnh phúc, chỉ cần nhìn thôi cũng thấy cảm động!

Nghê Gia bật cười, nói: "Phải rồi, Việt Trạch cũng đến rồi, đang ở bên kia kìa".

Cô rất lo người nào đó không biết hòa nhập, không chờ nổi sẽ bỏ trốn giữa chừng. May mà Doãn Thiên Dã và Tần Cảnh đến rồi, cứ để hai người này chơi cùng Việt Trạch.

Mấy lần trong lúc cập rập, Nghê Gia cũng đụng mặt Nghê Lạc. Nhưng khách khứa bè bạn cậu phải chào hỏi rất nhiều, cậu còn bận hơn Nghê Gia, cũng chẳng có thời gian để trò chuyện với cô. Nhưng rõ ràng là cu cậu trong nóng ngoài lạnh này chẳng hề có thái độ khó chịu với cô nữa.

Nghê Gia mỉm cười, kiếp trước cũng thế, hai chị em cãi nhau ầm ầm rồi cũng sẽ hòa thuận, giống như lần này, những oán hận và ngột ngạt giữa hai người, chỉ cần nhìn nhau cười là hóa thành mây khói.

Ai có thể thân thiết hơn họ?

https://thuviensach.vn

Bởi trước đó đã biết hai chi nhà họ Ninh đều có người đến dự, nên khi thấy Ninh Cẩm Nguyệt, Ninh Cẩm Niên, và cả Ninh Cẩm Hạo cùng xuất hiện, Nghê Lạc cũng không kinh ngạc, chẳng qua tâm tình khác nhau thôi.

Ninh Cẩm Nguyệt và Ninh Cẩm Niên hoàn toàn làm việc cho có lệ. Hai anh em nhà này cực kì không ưa Nghê Gia, nên chỉ nói "Chúc mừng sinh nhật" bằng giọng điệu máy móc xong liền giao quà cho nhân viên phục vụ, đi tìm những người bạn mình quen trong buổi tiệc.

Trước khi đi, Ninh Cẩm Nguyệt còn nhìn Nghê Gia một cái hết sức quái dị, như đang cười, lại giống đang lườm.

Nghê Gia vốn chẳng lòng dạ nào bận tâm cô ta, nhưng hơi luống cuống khi thấy Ninh Cẩm Hạo đang đuổi theo sau.

Kiếp này, đây là lần đầu tiên cô gặp anh. Anh vẫn giống y như trong ấn tượng của cô, sắc mặt lạnh lùng đến cực điểm. Nhưng vì một lần nói chuyện của kiếp trước, cô biết, trong lòng anh rất ấm áp.

Anh mặc bộ vest may khéo, toát ra khí chất xuất sắc hơn người. Anh nhìn Nghê Gia, lịch sự hơi cúi đầu, giọng nói trầm thấp, không pha chút tình cảm nào: "Cô Nghê Gia, trước tiên chúc cô sinh nhật vui vẻ".

Nghê Gia tự tay nhận quà trong tay anh, dừng lại một chút mới đưa cho người phục vụ, mỉm cười: "Cảm ơn anh! Cảm ơn anh đã đến dự".

Ánh mắt Ninh Cẩm Hạo vẫn bất động, bình tĩnh nhìn cô, giọng điệu vẫn lạnh lùng: "Cô Nghê Gia, hôm nay cô đẹp lắm".

Nghê Gia thoáng ngẩn ra, ngượng ngùng vuốt những sợi tóc lòa xòa bị gió đêm đánh rối nơi thái dương, nhẹ nhàng nói: "Cảm ơn anh!".

Ninh Cẩm Hạo kín đáo và chừng mực khẽ gật đầu đáp lại rồi mới đi vào giữa bãi cỏ.

Hai má Nghê Gia ửng lên, tim đập thình thịch một lúc lâu, cuối cùng không dằn nổi lòng, ngoái đầu lại nhìn, quả như dự liệu, Ninh Cẩm Hạo tiến về

https://thuviensach.vn

đẳng Việt Trạch và Doãn Thiên Dã. Nhưng lúc nhìn thấy Tần Cảnh, cô đột nhiên ngộ ra gì đó. Là Tần Cảnh bảo bọn họ nói thế nhỉ?

Nghê Gia hít một hơi thật sâu, khẽ cười, đêm nay thật sự sẽ rất tuyệt!

Nhưng nụ cười hàm tiếu trên môi còn chưa nở ra hết, cô đã nhìn thấy Mạc Doãn Nhi.

Chiếc váy xẻ lưng chữ V sâu hút màu hồng, kiểu dáng thiết kế rất hợp lý, tôn lên thân hình chữ S của ả, nom hệt như một nàng tiên cá màu hồng phấn.

Những người chung quanh đều nói cười ríu rít chúc ả sinh nhật vui vẻ. Mạc Doãn Nhi cũng tự nhiên nhận lời chúc, cứ như đây là bữa tiệc sinh nhật của ả không bằng.

Mạc Doãn Nhi vừa mới dọn ra khỏi nhà họ Nghê chưa lâu, lại không phải con gái danh chính ngôn thuận nên Tống Minh cũng ngại gióng trống khua chiêng tổ chức tiệc sinh nhật cho ả, chứ đừng nói là mời người của các dòng họ khác đến dự.

Nghê Gia lặng lẽ nheo mắt lại, cô không mời ả, vậy rốt cuộc là ai mời?

Cô đưa mắt nhìn vào đám người, Trương Lan chào hỏi khách khứa, Nghê Lạc thì đang nói chuyện với bạn mình.

Nghê Gia gọi Nghê Lạc sang một bên, hỏi: "Em mời Mạc Doãn Nhi đến phải không?".

"Chị ấy đến à?" Nghê Lạc ngớ ra, liếc mắt nhìn dòng người.

Nghê Gia liền biết không phải cậu.

Nghê Lạc nhìn thấy Mạc Doãn Nhi, xấu hổ bảo Nghê Gia: "Thôi vậy, chị ấy đến rồi, cũng không thể đuổi đi được! Chưa kể, vài tiếng nữa cũng là... chị ấy...".

Nghê Lạc nhìn ánh mắt dần tối đi của Nghê Gia, không nói nốt chữ "sinh nhật" nữa.

https://thuviensach.vn

Nghê Lạc lặng đi một hồi, bất đắc dĩ thở dài: "Nghê Gia, tôi không hiểu sao chị cứ gây khó dễ cho chị ấy như thế? Nhưng chị ấy làm chị gái tôi mười tám năm, tình cảm trước kia không phải nói không có là không có được. Chị làm thế này, tôi thật sự rất khó xử!".

Sao Nghê Gia lại không biết điều này chứ?

Cô cầm một ly champagne, uống một hơi cạn sạch, không thể tiếp tục thế này nữa. Bộ mặt thật của Mạc Doãn Nhi chưa bị mọi người nhìn rõ một ngày thì ngày đó vị trí của cô vẫn luôn ở vào thế bị động.

Tình cảm người nhà mười tám năm không thể chia tách một cách dễ dàng được, nếu cô xung đột trực diện với Mạc Doãn Nhi, sẽ chỉ khiến Nghê Lạc và mẹ càng đứng về phía ả.

Nhưng, Mạc Doãn Nhi rất giỏi ra vẻ, cô không thể tìm được sơ hở. Nếu không phải kiếp trước chịu ngần ấy khổ sở đắng cay, cuối cùng rơi vào kết cục như thế, cô vẫn cho rằng tuy Mạc Doãn Nhi hận cô nhưng vẫn còn có tình cảm với Nghê Lạc và mẹ, nhưng kết quả thì sao?

Ả là loại con gái có thể giẫm đạp bất cứ ai dưới chân để đạt được mục đích của mình!

Loại con gái này không đáng để bất cứ ai yêu thương, nhưng ả lại có được sự tin tưởng của bao nhiêu người như thế.

Nghê Gia đặt ly champagne xuống, liếc nhìn Tống Nghiên Nhi cười tươi như hoa bên cạnh Mạc Doãn Nhi. Tống Nghiên Nhi và Mạc Doãn Nhi từ bé đã là "chị em họ", lại là cạ cứng, giờ còn chung sống trong cùng một nhà, nếu có thể khiến Tống Nghiên Nhi đứng về phe đối đầu với Mạc Doãn Nhi, thế thì tốt rồi!

Nghê Lạc thấy Nghê Gia thất thần, có vẻ rất bất an, bèn khẽ khàng nắm lấy tay cô.

Giờ Nghê Gia mới hoàn hồn.

https://thuviensach.vn

Nghê Lạc nhẹ nhàng chuyển đề tài: "Phải rồi, chị có mua quà cho tôi không?".

Nghê Gia lắc đầu: "Không!".

Nghê Lạc không thể tin nổi, suýt nữa lại cáu điên: "Sao lại có thứ người như chị? Bắt tôi mua quà cho mà lại không mua quà cho tôi? Đúng là đồ mặt dày!"

Nghê Gia nhìn cậu chăm chú, đột nhiên tiến đến, vòng hai tay qua hông cậu, ôm cậu vào lòng.

Nghê Lạc ngơ ngác, vẫn không nhúc nhích. Mùi hương vương vấn trên tóc cô rất dễ chịu, gió đêm hiu hiu thổi qua mái tóc làm chúng cọ khẽ lên mặt cậu ngưa ngứa.

Trong lòng cậu chợt thấy ấm áp, vừa lạ lẫm lại vừa quen thuộc, như thể giờ khắc này, cậu cũng cảm nhận được niềm vui sướng trong lòng cô.

Ban đầu cậu hơi ngượng, xung quanh đông người như thế, có rất nhiều bạn học nhìn về phía này, cậu xấu hổ chết đi được! Nhưng cuối cùng cậu cũng không đẩy cô ra, mặc cho cô se sẽ ôm như thế.

Mà Nghê Gia thấy lòng dịu dàng đến mức ứa nước mắt, đây là lần đầu tiên cô ôm cậu khi còn sống. Kiếp trước, lần đầu tiên Nghê Gia ôm cậu là khi gục trên thi thể lạnh lẽo cứng đờ của cậu mà khóc ầm lên.

Kiếp này, cuối cùng cô cũng tìm được một cơ hội tốt, cơ thể cậu còn ấm, tim vẫn đập những nhịp khỏe mạnh.

Em trai thân mến, em còn sống, tốt quá rồi!

Vài giây sau, Nghê Gia mới buông cậu ra, cười rạng rỡ nhìn cậu, đôi mắt cong cong như vầng trăng khuyết.

Nghê Lạc đỏ mặt, làu bàu: "Lớn tướng thế rồi còn tự nhiên đi ôm người ta, chị có biết xấu hổ không?".

https://thuviensach.vn

Nghê Gia nhếch miệng cười, nhìn gian tà như con cáo: "Nghê Lạc, đây là quà sinh nhật chị tặng em đấy!"

Nghê Lạc cứng họng, cằm sắp rơi xuống đất: "Nghê Mị! Tôi chọn quà hẳn hoi cho chị mà chị lại làm cái trò này để lừa đảo bùng quà tôi hả?".

Nghê Gia cười khì khì: "Em không nên nói là Nghê Mị, phải nói là Nghê ĐệThiên kim đại chiến!".

Thiên kim đại chiến Nghê Mị (Ní mèi) khi đọc nghe gần giống như câu chửi "Em gái chị" (Nǐ mèi) , song Nghê Gia muốn nói rằng mình không có em gái, muốn chửi cũng phải nói là "Em trai chị" tức "Nghê Đệ" mới đúng. Nghê là họ của hai chị em, đây chỉ là cách chơi chữ bằng từ đồng âm.

Nghê Lạc tức thì mặt mày xám ngoét trợn mắt lườm cô.

Đúng lúc này, cách đó không xa, Tần Cảnh gọi cô: "Gia Gia!".

Nghê Gia quay đầu lại, thấy tất cả mọi người ngồi bàn kia đều là người cô quen biết, Tần Cảnh vẫy vẫy tay với cô: "Lại đây chơi trò chơi không?".

Nghê Gia vẫy vẫy tay với Nghê Lạc, đi qua đó.

Vừa đi được vài bước, cô lại nghe Nghê Lạc gọi: "Nghê Gia!".

Nghê Gia ngoái lại: "Ơi?".

Cậu hơi ngượng nghịu nở nụ cười, mắt lấp lánh ánh sao: "Hôm nay chị đẹp lắm!".

Nghê Gia thấy ấm lòng, mỉm cười, quay lưng đi trước.

Tần Cảnh kéo cái ghế bên cạnh vào, kết quả là Nghê Gia ngồi giữa Tần Cảnh và Việt Trạch. Từ bên trái sang lần lượt là Tần Cảnh, Doãn Thiên Dã, Ninh Cẩm Hạo, Mạc Doãn Nhi, Ninh Cẩm Niên, Tống Nghiên Nhi, Ninh Cẩm Nguyệt, Việt Trạch, Nghê Gia.

Nghê Gia vừa mới ngồi xuống, đã nghe Tần Cảnh trêu: "Chị em sinh đôi có khác, thân thiết quá cơ, vừa rồi nhìn hai đứa ôm nhau, chị thấy người nhà họ Nghê đúng là hạnh phúc vì có một đôi cháu trai cháu gái đẹp thế này!".

https://thuviensach.vn

Nghê Gia mỉm cười, hơi ngước mắt lên, thấy Mạc Doãn Nhi có vẻ không vui vẻ gì, hiển nhiên, cô ả cũng nhìn thấy hành động vừa rồi.

Tần Cảnh mới sinh đôi một trai một gái, nên chị vừa nói xong, Nghê Gia và Việt Trạch gần như đồng thanh hỏi: "Chị đang nói chị chứ gì?".

Hai người nhìn nhau, thoáng lặng người đi một chút.

Tần Cảnh cười: "Chà! Tâm đầu ý hợp ghê nhỉ?".

==========

Chương 24

Cả Nghê Gia lẫn Việt Trạch đều không đáp lại câu trêu đùa của Tần Cảnh. Giờ phút này càng nói thì lại càng lắm chuyện. Mạc Doãn Nhi thì khác, mắt ả lóe lên, cất lời khen: "Nghê Gia, chiếc váy cậu mặc hôm nay đẹp thật, anh Việt Trạch đúng là có ánh mắt tinh tường". Nghê Gia liền cảm nhận được ánh mắt thù hằn của Ninh Cẩm Nguyệt bên phải. Mạc Doãn Nhi đúng là cao thủ rước thù hận hộ người khác! Việt Trạnh vẫn như không nghe thấy, trước sau như một trưng mặt lạnh. Còn Nghê Gia quay thẳng sang hỏi Tần Cảnh: "Chúng ta chơi trò gì thế?"."Thật hay Thách!" Tần Cảnh đặt một cái khay vào giữa bàn, rồi đặt một chai xì dầu pha wasabi lên cái khay bóng loáng kia. Quy tắc rất đơn giản, cái chai chỉ vào ai, người đó sẽ chọn nói thật hoặc thử thách, nếu nói dối hay không làm được thử thách sẽ phải ăn hết số xì dầu và wasabi trong chai. Tần Cảnh nhường Nghê Gia chơi trước, nhưng cô chưa nghĩ ra câu hỏi gì, bảo để cho người khác chơi trước làm mẫu, kết quả, Mạc Doãn Nhi nhấc tay quay luôn chai xì dầu. Sau khi dừng lại, cái chai chỉ vào Ninh Cẩm Hạo. Ninh Cẩm Hạo mặt lạnh như tiền:"Thách!". Nghê Gia thừa hiểu, chơi trò này, có lẽ những người ở đây đều sẽ chọn thử thách, bởi họ đều biết tỏng, có thử thách thế nào cũng không xấu hổ. Còn chuyện bí mật thì trái lại, ai ai cũng liều chết giữ kín, bằng không nhất định sẽ bị hỏi ngay vào những thứ quan trọng. Mạc Doãn Nhi cười khanh khách, giọng điệu rất dịu dàng: "Anh Cẩm Hạo, hay là anh ôm Nghê Gia, tặng cô ấy một nụ hôn may mắn đi!". Nghê Gia căng thẳng,

https://thuviensach.vn

lại hiếu kỳ, thế này có gì là thử thách? Nhưng ngẫm lại, với tính cách lạnh lùng xa cách của Ninh Cẩm Hạo, ôm hôn một người lần đầu tiên gặp mặt chẳng phải thách thức thì là gì? Ngay trong tình huống này, Mạc Doãn Nhi và Ninh Cẩm Niên tỏ vẻ cười trên nỗi đau của người khác. Tần Cảnh khẽ nhíu mày, còn Việt Trạch thì gõ gõ ngón tay lên ly thủy tinh, ánh mắt tối tăm. Nghê Gia chợt hiểu ra, trước kia khi bọn họ chơi trò này, nếu gặp phải tình huống tương tự, phản ứng của Ninh Cẩm Hạo tất nhiên là ăn luôn chai xì dầu pha wasabi. Đây là mục đích của Mạc Doãn Nhi, nhìn thì có vẻ lấy Nghê Gia làm nhân vật chính, kì thực là muốn hạ nhục cô. Còn Ninh Cẩm Hạo, ánh mặt chợt lạnh đi, chụp lấy chai xì dầu lẫn một ít wasabi xanh chính giữa bàn, trầm mặc. Mạc Doãn Nhi cười đến ngọt ngào, chờ xem kịch hay. Nghê Gia ý tứ sâu xa liếc nhìn ả, mặt cũng lạnh đi, giây lát sau cô mỉm cười:"Anh Ninh Cẩm Hạo, tôi không thích những thứ vô nghĩa, một nụ hôn may mắn lại dùng để chơi bời giống như lãng phí ý may mắn của nó vậy. Thế nên...", cô thoải mái vui vẻ nhún vai, xấu xa trêu, "không biết, anh có thích ăn xì dầu không?". Mạc Doãn Nhi và Ninh Cẩm Nguyệt đều không ngờ rằng Nghê Gia lại phản ứng như vậy, hết sức kinh ngạc và thất vọng. Ninh Cẩm Hạo đưa mắt nhìn cô, bình tĩnh đáp: "Tôi cùng quan điểm với cô. Thế nên...", anh đột ngột đứng dậy, đi đến chỗ Nghê Gia. Khi tất cả mọi người còn chưa kịp phản ứng, anh đã cúi người xuống ôm lấy Nghê Gia từ phía sau, đôi môi lành lạnh của anh chạm khẽ một cái lên đôi má hây hây của cô, "cô Nghê Gia, tôi thật lòng mong cô gặp may mắn". Nghê Gia ngẩn ngơ mất một lúc lâu, trong tim dâng lên cảm xúc ấm áp, cô dùng ánh mắt biết ơn nhìn lướt qua Ninh Cẩm Hạo trước sau vẫn giữ nguyên dáng vẻ lạnh như băng đã ngồi về chỗ cũ. Nhưng, sự cảm động ban nãy đã đủ lắm rồi. Mạc Doãn Nhi cười thiếu nhiệt tình, không nói gì cả. Ninh Cẩm Nguyệt bên cạnh cười máy móc, quay chai xì dầu. Cái chai dừng lại chỉ thẳng vào Nghê Gia. Nghê Gia ngây ra, nghĩ ngợi một lát, nếu chọn thách thức không biết cô ta sẽ giày vò cô kiểu nào, nhưng nếu chọn nói thật thì ngược lại, bởi không quen biết, cô ta sẽ chẳng hỏi được gì."Thật!"Ninh Cẩm Nguyệt nghiêng đầu nhìn cô, khác với trước kia, lần này, cô ta cười đến ngây thơ: "Nghê Gia, nhớ phải nói thật đấy nhé!". Nghê Gia gật đầu. Ninh Cẩm

https://thuviensach.vn

Nguyệt: "Ai trải qua đêm đầu tiên cùng cô?". Thù hận Mạc Doãn Nhi kéo hộ thành công thật rồi. Nghê Gia rất thảnh thơi, thoải mái cười: "Chuyện tương lai, ai mà biết được?". Ninh Cẩm Nguyệt ra chiều không thể tin được, nhỏ nhẹ: "Nghê Gia, không được nói dối đâu, nếu không sẽ phải uống xì dầu". Đồng tử Nghê Gia co lại, bên ngoài vẫn cười như gió thoảng mây bay, giống như đang nói đùa, giọng điệu rất ung dung tự nhiên:"Cô chưa từng ngủ với tôi, sao cô biết tôi nói dối? Hơn nữa, tôi nói sự thật, sao cô lại soi mói kỹ đến thế? Không phải cô phải lòng tôi đấy chứ? Nhưng tôi chỉ thích Tần Cảnh thôi!". Nói xong cô liền dựa luôn vào người Tần Cảnh. Tần Cảnh bật cười, đẩy cô một cái. Ninh Cẩm Nguyệt còn muốn hỏi dồn, nhưng Doãn Thiên Dã đã đấu võ mồm với Nghê Gia về chuyện Tần Cảnh rồi, cô ta cũng không tiện nói nữa, chỉ thầm nhủ, hãy đợi đấy. Tiếp theo là Việt Trạch, rất kỳ lạ là, cái chai lại chỉ vào Nghê Gia. Vẫn thế, "Thật!". Nhưng Việt Trạch không có hứng thú gì, thản nhiên nói: "Không quen, không có gì để hỏi", không biết là anh có mục đích gì, "Thôi thì nợ vậy". Giờ Ninh Cẩm Nguyệt mới có cảm giác hưng phấn, Việt Trạch đã nói không quen cô ta rồi, hừ! Nghê Gia thì nhẹ nhàng thở hắt ra. Đến phiên Nghê Gia, cái chai lắc lư, lắc lư mãi rồi dừng lại. Nghê Gia thấy thế, lòng vui như mở hội. Việt Trạch liếc nhìn cái miệng chai đang chỉ vào mình: "Thách!". Nghê Gia quay sang, nhe răng cười: "Nếu anh Việt đây đã chọn thách thức rồi thì hãy mạo hiểm thực sự một lần nhé!". Mạc Doãn Nhi và Ninh Cẩm Nguyệt cảnh giác nhìn cô, không phải bắt Việt Trạch ăn cháo lưỡi với cô ta chứ? Việt Trạch hơi nghiêng đầu nhìn cô, chờ cô nói điều kiện. Nghê Gia cụp mi, ngẫm nghĩ, nháy mắt đã ghé tai Việt Trạch, nói rất nhanh rất nhẹ: "Đi Macau với tôi". Ly thủy tinh trong tay Việt Trạch giơ lên nửa chừng, khựng lại một chút, đợi cô nói xong rồi anh mới nhấp môi. Ngay lúc ai nấy còn kinh ngạc, Nghê Gia đã thần sắc bình thường ngồi xuống. Thế nhưng, người vừa thân mật bám vào người Việt Trạch, ghé tai thủ thỉ với anh đúng thật là cô. Mạc Doãn Nhi và Ninh Cẩm Nguyệt nhất tề chửi thầm: không biết liêm sỉ. Việt Trạch thờ ơ uống nước, đi Macau? Anh đã đoán ra cô định làm gì rồi. Xem ra cô rất nghiêm túc lắng nghe những gì ông nội nói. Tuy cô không tỏ tường chuyện thương trường, nhưng những việc cô làm, những vấn đề cô nhìn

https://thuviensach.vn

nhận đa số là đúng. Việt Trạch nhìn cái bình nhỏ giữa bàn, âm thầm lặng lẽ tự nhủ, hết cách rồi, mình ghét vị xì dầu... Anh lẳng lặng uống nước xong, đặt ly xuống, đáp:"Được."Nghê Gia vốn đang ngồi một bên nhìn anh chậm rãi uống nước, chờ đến sốt ruột, hận không thể túm cổ rót nước vào họng anh, rồi lại lo chắc chắn anh sẽ không đi cùng cô đến nơi xa như thế, chẳng thà ăn xì dầu còn hơn. Không ngờ anh lại đồng ý, cô lập tức có cảm giác như vừa trúng thưởng. Nếu có Việt Trạch đi cùng, hành trình đi Macau lần này nhất định làm chơi ăn thật. Ai cũng nhận ra hai người này đang giao dịch cái gì đó. Ninh Cẩm Nguyệt ganh ghét đến hoảng hốt, nhếch mép nói: "Nghê Gia không chơi thế được, có gì phải nói to lên chứ!"."Đúng thế, sao có thể để mọi người không hay biết gì như thế được", Mạc Doãn Nhi nũng nịu, "Như thế là làm sai luật rồi đó!"."Nếu tôi sai luật, vậy loại tôi ra khỏi vòng chơi đi!" Nghê Gia cười thoải mái tự nhiên, kéo ghế đứng dậy, "Tôi còn khách khứa phải tiếp đãi, chỉ chơi đến đây thôi vậy". Đúng thế, có mấy kẻ này, trò chơi nhất định sẽ biến vị chuyển màu thành trả đũa lẫn nhau. Hơn nữa cô đã giành được thứ mình muốn có nhất rồi. Thấy đủ thì thu tay, ở lại lâu vô ích. Nghê Gia cười tươi tắn với mọi người, xoay lưng bỏ đi. Cô đến chỗ Nghê Lạc, thấy một nhóm sinh viên trẻ đang xúm lại nhảy hiphop, vừa vui vẻ vừa rộn rã. Nghê Lạc nhảy rất đẹp, làm các cô gái xung quanh hét váng tai. Nghê Gia cũng vỗ tay cười đùa theo, tâm tình vô cũng thoải mái. Cùng cười đùa với nhóm bạn Nghê Lạc đến mười một rưỡi, Nghê Gia dần thấy hồi hộp. Sắp phải lên sàn nhảy rồi, còn phải đếm ngược nữa, chỉ nghĩ thôi mà tim cô đã như gióng trống, không tài nào bình tĩnh lại nổi. Nghê Gia lẩm nhẩm thật nhiều lần, đêm nay nhất định sẽ tốt đẹp. Bình ổn lại tâm trạng rồi, cô mới vào phòng, chuẩn bị đi rửa mặt sạch sẽ. Trong nhà rất yên tĩnh, tương phản rõ nét với những tiếng nói cười hân hoan ồn ào bên ngoài. Nghê Gia thấy đèn trong phòng bà nội vẫn sáng, toan qua đó gặp bà một lát. Cô đang định gõ cửa thì nghe thấy tiếng Mạc Doãn Nhi, bàn tay cứng lại giữa không trung rồi mới hạ xuống."Bà nội, con nhớ nhà như thế, sao bà lại nhẫn tâm không chịu gặp con, còn không cho con vào nhà, chẳng lẽ tình cảm mười tám năm nay đều là giả?"Mạc Doãn Nhi không mềm mỏng như ngày xưa, lần này nói chuyện rất hờ hững lạnh nhạt, rõ ràng nội

https://thuviensach.vn

dung lời nói rất tủi thân, nhưng giọng điệu lại lộ vẻ bất kính kì lạ."Bà nội, con biết bà rất coi trọng thể diện của dòng họ. Nhưng thân phận con đâu phải là thứ con có thể quyết định, con cũng là người vô tội mà."Bà nội trầm mặc, không trả lời, cũng không nạt nộ ả. Giờ Nghê Gia mới sinh nghi, trước đây bởi bà nội đứng về phía cô, cô rất biết ơn nên tới bây giờ vẫn chưa từng suy nghĩ về vấn đề này. Mấy ngày nay nhìn thái độ của Nghê Lạc và mẹ với Mạc Doãn Nhi, Nghê Gia liền biết Mạc Doãn Nhi trước kia khi còn ở đây hẳn là một đứa con gái rất ngoan ngoãn. Theo lý thuyết mà nói, một đứa cháu gái "khôn khéo" như Mạc Doãn Nhi, chung sống mười tám năm, sao bà nội nói đột nhiên không quan tâm là không quan tâm chứ? Cô thật sự không hiểu nổi! Đúng lúc này, bà nội mở miệng, khẩu khí không có gì đặc biệt, không chán ghét, cũng không chống đối: "Không phải cô có chuyện muốn nói với tôi sao? Những việc khác không cần nói nhiều, tôi không có hứng nghe". Mạc Doãn Nhi dừng lại một lát, lấy giọng rất nghiêm túc nói, hỏi thẳng: "Bà nội, nghe nói bà muốn chuyển giao quyền kinh doanh Vận tải Hoa thị cho người có năng lực, bà thấy năng lực của cháu và Ninh Cẩm Niên thế nào ạ?".

==========

Chương 25

Nghê Gia ngẩn ra, Mạc Doãn Nhi bắt đầu tính kế từ khi nào? Cô ả cũng muốn đoạt lấy Vận tải Hoa thị, thậm chí còn thông đồng với Ninh Cẩm Niên rồi! Nhưng sao Mạc Doãn Nhi lại biết tính toán của bà nội? Ai đã nói cho ả biết? Trương Lan? Bà nội không trả lời đúng trọng tâm câu hỏi của ả mà chỉ nói một câu vô thưởng vô phạt: "Mạc Doãn Nhi, không ngờ cô còn có cả dã tâm này"."Chẳng phải bà nội thích người có dã tâm sao?" Mạc Doãn Nhi mỉm cười."Hắn bà biết Ninh Cẩm Niên có năng lực ra sao. Đương nhiên...", Mạc Doãn Nhi hết sức tự tin, "Con càng có năng lực thâu tóm đàn ông. Nếu giao quyền kinh doanh của Hoa thị cho Ninh Cẩm Niên, chúng con nhất định sẽ quản lý Hoa thị thật tốt. Còn Nghê Gia, Nghê Lạc và mẹ, cổ đông lớn nắm giữ cổ phần công ty vẫn là họ, ngồi mát ăn bát vàng, chẳng phải tốt quá còn gì? Hi vọng cả đời bà là trao quyền kinh

https://thuviensach.vn

doanh Hoa thị vào tay dòng tộc có năng lực thực sự để quản lý. Nhưng hiện giờ Nghê Gia không có năng lực đó. Nếu bà nội muốn sang tay vì tương lai tập đoàn, sao lại không chuyển giao cho đứa cháu gái được nuôi nấng ở nhà họ Nghê suốt mười tám năm chứ?". Tài ăn nói của Mạc Doãn Nhi đúng là giỏi đến bất ngờ. Nghê Gia sững người. Không ngờ Mạc Doãn Nhi có cùng ý định với cô, muốn dùng thân phận cháu gái họ Nghê để tranh đoạt quyền kinh doanh, rốt cuộc là ả muốn hay sau lưng có kẻ nào đó giúp ả? Song bất kể ra sao, đối thủ này mạnh hơn cô nghĩ nhiều. Bà nội vẫn im lặng. Sau một hồi yên tĩnh, Mạc Doãn Nhi khẽ bật cười: "Giờ bà nội chưa đồng ý là vì trông cậy vào nhà họ Việt chứ gì? Nhưng...", giọng ả toát ra vẻ khinh miệt, "Bà cảm thấy Nghê Gia có năng lực đó thật sao? Loại tiểu thư giả vừa mới ra ràng như cô ta, cụ Việt sẽ thích? Hay Việt Trạch sẽ thích?". Nghê Gia đứng dưới ánh đèn lờ mờ. Bước đường tương lai còn khó khăn hơn là cô tưởng tượng nhiều."Chưa kể con nghe nói, bậc trưởng bối nhà họ Việt hình như đã nhắm sẵn tiểu thư nhà họ Ninh rồi. Với học thức và tầm nhìn của Nghê Gia, thực sự rất khó để tìm được một người tử tế trong giới này. Loại con gái như cô ta, tuyệt nhiên không thể quản lý Hoa thị được, Nghê Lạc cũng vậy. Bà nội còn lòng tin không?"Nghê Gia đứng ngoài cửa dựa người vào tường, khẽ ngẩng đầu lên, than thầm, Mạc Doãn Nhi giỏi thật, ả nói câu nào đều đánh trúng chỗ hiểm, chạm đến điều bà nội lo lắng nhất. Nghê Gia cố hít một hơi thật sâu, sau khi buổi tiệc này kết thúc, nhất định cô phải nói chuyện đàng hoàng với Nghê Lạc và bà nội. Cô cũng phải cố gắng hơn nữa, ra sức khiến bà tin cô, tin Nghê Lạc. Vừa mới cổ vũ mình xong thì cô chợt nghe bà nội mệt mỏi nói: "Tôi mệt rồi, cô ra ngoài đi". Nghê Gia vội vàng náu vào hành lang bên cạnh, chạy một mạch đến phòng vệ sinh cuối dãy, đẩy cửa vào. Đúng lúc này, cửa lại bị một người đẩy ra, Nghê Gia bất ngờ, liền lao nhào đến theo quán tính. Người đó vừa mở cửa vừa tắt đèn, Nghê Gia chỉ thấy trước mặt đột nhiên tối om, trẹo chân một cái, cả người mất trọng tâm, ngã nhào vào lòng người đó. Người đó cũng bất ngờ, luống cuống đỡ lấy cô, nào ngờ cô lại kéo anh theo bản năng. Để tránh tình trạng ngã sấp xuống cùng cô, anh ta bất thình lình nghiêng người về phía trước, một tay kia ấn cô vào tường. Phải mất một lúc, Nghê Gia khó khăn lắm mới

https://thuviensach.vn

đứng vững được, hoang mang ngẩng đầu lên, thấy ngay khuôn mặt tuấn tú của Việt Trạch. Trong cảnh tranh tối tranh sáng nhập nhoạng, đôi mắt anh trong một cách khác thường, đượm chút kinh ngạc, nhưng hoàn toàn không hoảng loạn. Hai tay anh vẫn đặt lên eo cô, lòng bàn tay còn man mát. Hai người chỉ cách nhau một khoảng bằng nắm tay, đủ gần để làm con tim nhau loạn nhịp. Một hơi thở mờ ám mà nguy hiểm bao phủ lấy màn đêm mơ màng êm ả."Việt Trạch sẽ thích cô ta?" Giọng xách mé của Mạc Doãn Nhi lại vang lên. Nghê Gia hơi cứng người lại, một suy nghĩ điên cuồng hiện lên trong đầu, cô bỗng rất muốn có được người đàn ông này, nhưng không phải vì tình yêu, mà đơn giản chỉ vì, anh mang họ Việt. Nhưng ngay khi do dự liệu có nên lao đến cắn anh một cái không thì Việt Trạch đã buông cô ra, lùi về phía sau một bước, thành công trong việc tạo khoảng cách an toàn. Nghê Gia tỉnh táo lại, tức thì khinh bỉ ý nghĩ vừa lóe lên trong đầu kia, đúng là một ý nghĩ đáng xấu hổ. Việt Trạch thấy sắc mặt cô không ổn lắm, bỗng nhiên bất ngờ nói một câu: "Nghê Gia, hôm nay em đẹp lắm!". Nghê Gia sửng sốt, ngơ ngác ngẩng đầu lên. Cùng một câu, đêm nay cô được nghe những bốn lần. Việt Trạch nhìn cô, thần sắc hững hờ: "Sao lại vội vội vàng vàng thế?". Nghê Gia cười nhạt, cúi đầu, hơi mất tự nhiên, kiếm đại một lý do: "Chỉ là lát nữa phải nhảy mở màn, tôi hơi căng thẳng". Nhưng anh lại tưởng thật. Anh thấy cô cúi đầu im lặng, đôi mắt đen nhánh chợt lóe lên. Lát sau, anh lại tiến lên một bước, nắm lấy bàn tay mềm mại thon thả của cô. Nghê Gia ngẩn người, ngẩng lên, anh kéo một cái, Nghê Gia liền xô về phía anh. Lúc tim cô bay vọt đến cổ họng, tay kia anh đã đặt vào eo cô, Nghê Gia cuống cả lên, tim lại đập thình thịch. Tư thế này... Nghê Gia chậm chạp ngước mặt lên, trong bóng tối, ánh mắt anh càng sâu hơn, cười như có như không: "Thế thì luyện tập một chút". Giờ Nghê Gia mới đặt bàn tay chưa bị nắm lên vai anh, chuyển bước theo anh. Trong ánh sáng nửa tỏ nửa mờ, không có âm nhạc, chỉ có tiếng bước nhảy hài hòa đồng nhất của hai người. Đáy lòng Nghê Gia bình lặng như cánh bèo trôi theo dòng nước. Cô di chuyển theo anh, như cánh bướm đuổi theo nắng trời, như thuyền nhỏ dập dềnh sóng nước, tất cả đều thuận theo tự nhiên, tựa như có thần giao cách cảm. Như thể có một bài ca đang vang lên trong bóng đêm, nhịp điệu

https://thuviensach.vn

đẹp đẽ khẽ xuyên qua không khí, chạm thẳng vào tim. Đến khi điệu nhảy dừng lại, Việt Trạch hỏi: "Còn căng thẳng không?". Nghê Gia hít một hơi thật sâu, lắc đầu. Mười phút sau, trên sàn nhảy giữa bãi cỏ, tất cả mọi người được chứng kiến một màn khiêu vũ nhẹ nhàng giữa hoàng tử và công chúa. Trong điệu Waltz êm ái, bước nhảy của cả hai khi thì chậm rãi du dương, khi thì uyển chuyển lãng mạn. Ai nấy xôn xao tán thưởng, đẹp đôi thật đấy, bất kể dung mạo hay phong thái, không còn gì để chê trách. Chàng trai mặc vest tối màu, nét thanh cao hiện rõ nơi vầng trán, cao quý như một chàng hoàng tử. Còn cô gái trong lòng anh xõa tung suối tóc, chiếc váy trắng phất phơ trong gió như nàng công chúa tao nhã nhất xinh đẹp nhất. Chiếc váy dài mềm mại tung bay trong gió khuya, chân váy gọn gàng chợt như biến thành tầng tầng lớp lớp, tựa làn sương mờ ảo trong giấc mộng đêm hè, tựa loài hoa đẹp đẽ đang vươn mình bung cánh. Còn Nghê Gia, đang nằm giữa đài hoa đó. Chiếc váy lụa đang vờn bay như thể cũng có linh khí, khẽ nhảy múa theo bước chân nhẹ nhàng của hai người. Những ánh mắt ước ao, hoặc chúc phúc, hoặc ghen tị, hoặc oán hận của người xem, Nghê Gia đều không thấy. Giờ khắc này, trong mắt cô chỉ có khuôn mặt thâm sâu của Việt Trạch. Cô và anh, tự do xoay tròn trong điệu nhảy. Cô nhìn anh, trên gương mặt trắng ngần là nét cười tươi tắn, từ khóe miệng đến đáy mắt, cô vui sướng nghĩ: Đêm nay, rồi sẽ tốt đẹp thôi. Không biết cô đã nhảy bảo lâu, vui đến quên cả thời gian. Mãi cho đến khi có người trong đám đông bắt đầu đếm ngược: "Mười, chín...". Thời gian một lần nữa bị gợi lên, đáy lòng Nghê Gia bị cảm giác kích động bao trùm toàn bộ, cô cười rất tươi: "Việt Trạch?". Đây là lần đầu tiên cô gọi tên anh, không phải là "anh Việt" khuôn phép, cũng không phải là "anh Việt Trạch" bỡn cợt. Bước nhảy của họ đã chậm rãi dừng lại. Nhưng, anh không buông tay ra. Anh cảm thấy tâm tư mình hơi hỗn loạn: "Ừm?". Tiếng người dần dần to hơn: "Tám, bảy...". Giữa màn đêm, đôi mắt Nghê Gia sáng lấp lánh như những vì tinh tú trên vòm không, cô hân hoan như một đứa bé: "Cảm ơn anh, Việt Trạch". Anh không trả lời, chỉ nhìn khuôn mặt trắng ngần của cô, gió đêm nghịch ngợm làm rối những sợi tóc mai của cô, lướt qua gò má phơn phớt hồng, đẹp đến mức làm con tim anh run lên. Tiếng người hô càng lúc càng rõ hơn: "Sáu, năm...". Anh

https://thuviensach.vn

bỗng nhớ ra môt tập tục, khi mọi người đếm ngược đón năm mới, vào thời khắc năm mới đang đến, sẽ hôn người bên cạnh mình."Bốn, ba...". Anh nghĩ, có lẽ vì bóng tối phá quấy, đây là lần đầu tiên trong đời anh có cảm giác không thể khống chế nổi. Anh thầm gượng cười, đang yên đang lành sao lại nghĩ đến cái tập tục năm mới này làm gì chứ? Tiếng đếm ngược và bóng đêm chính là thứ làm người ta mất khống chế, nhưng, anh chưa bao giờ mất tự chủ cả. Tiếng hô đã rất ồn ã: "Hai...". Nhưng đột nhiên. Tất cả nín bặt. Số "một" cuối cùng sẽ không bao giờ đến nữa. Việt Trạch kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn ra sau lưng Nghê Gia, nét dịu dàng trong mắt lập tức được thay thế bằng sự khiếp sợ sâu sắc. Nghê Gia không hiểu gì cả, nhìn lại, trong bóng đêm, chiếc váy trắng của cô như một bóng ma đang điên cuồng chờn vờn. Hơi lạnh thổi qua, lòng cô trùng xuống. Trên màn hình LED là một bức hình khỏa thân trần trụi, cô chỉ liếc mắt một cái đã biết là ảnh ở bữa tiệc thác loạn kia. Tuy Nghê Gia biết hôm đó không có gì xảy ra, nhưng... Bức ảnh đã bị làm mờ, trái lại càng khiến người khác cảm thấy đã xảy ra đủ mọi chuyện rồi. Trời ơi, vì sao lại để cơn ác mộng này diễn ra một lần nữa? Giờ phút này, tuổi đôi mươi của cô lại bị phá hỏng.

==========

Chương 26

Nghê Gia ngồi trên ghế thẫn thờ nhìn sân bãi bữa tiệc trống không ngoài cửa sổ. Ánh đèn sáng trưng giữa nền cỏ càng tôn thêm vẻ tĩnh mịch của đêm đen. Hiện trường ồn ã cách đây không lâu giờ đã vườn không nhà trống, bàn ghế chén đũa lộn xộn, hết sức trống trải. Cô đột nhiên nhớ lại khi đó. Tấm ảnh trên màn hình LED rất mờ, nhưng con người ai cũng có khả năng tưởng tượng, tất cả đều rất kinh ngạc. Chỉ riêng Việt Trạch, đôi mắt vẫn mềm mại như thế, anh tiến lên một bước, hình như muốn kéo tay cô, định nói với cô điều gì đó, nhưng lại có người chạy đến, cầm chiếc điện thoại đang đổ chuông liên tục: "Điện thoại của cụ ạ". Anh phớt lờ, vẫn muốn đến gần Nghê Gia, người nọ giục càng riết hơn: "Điện thoại của cụ, việc gấp". Việt Trạch nhìn chiếc di động sáng lóe, lại nhìn Nghê Gia đang một mình ngây ra, nói: "Nghê Gia, em chờ tôi một lát". Nhưng, cô còn chờ

https://thuviensach.vn

gì đây? Phòng khách bên cạnh vọng tới tiếng gào của Nghê Lạc "Tống Nghiên Nhi, chị muốn chết à?". Tống Nghiên Nhi thì đã khóc lóc sụt sùi từ nửa tiếng trước: "Không phải chị, thực sự không phải chị, chị cũng không biết ai đã đổi ảnh trong USB của chị, chị vốn định mang đến cho Gia Gia một sự ngạc nghiên. Không phải chị thật mà". Nghê Gia sầm mặt: "Đóng cửa vào". Từ Hiền đứng dậy đóng cửa, thế giới rốt cuộc cũng yên tĩnh lại. Nghê Gia nhìn lướt tấm ảnh trên máy tính, bấm mạnh móng tay vào lưng ghế, mặt tái nhợt, vừa nhìn đã biết ai làm. Kẻ lừa cô đi Thượng Hải là Mạc Doãn Nhi, nhưng lần này, có lẽ là Ninh Cẩm Niên cũng có phần. Nghê Gia nhìn chằm chằm màn hình, giọng nhạt thếch: "Người trong ảnh này không phải tôi". Từ Hiền thoáng ngớ người, rồi chợt hiểu ra. Nói thật, dù không biết tình hình từ trước, dù tấm ảnh này xuất hiện giữa buổi tiệc sinh nhật để thu hút sự chú ý của mọi người, anh ta cũng không cho rằng người trong ảnh là Nghê Gia. Bởi buổi triển lãm cấm các trang thiết bị điện tử, nên độ phân giải của ảnh rất thấp, nếu không phải ảnh được chiếu ngay vào buổi tiệc, tuyệt nhiên sẽ chẳng ai cho rằng đó là Nghê Gia. Song đối thủ lại biết lợi dụng trí tưởng tượng và tâm lý hiếu kì của mọi người. Nếu không có kịp thời gỡ bỏ hiểu lầm, thanh danh của cô trong giới này sẽ bị hủy sạch mất! Người của xã hội thượng lưu rất khắc nghiệt, hay đay nghiến sai lầm của kẻ khác, và lại càng không dễ dàng quên đi tai tiếng của kẻ khác."Bóng người mờ mờ này không phải tôi. Vào giờ này trong ảnh, tôi đã quay về Bắc Kinh rồi". Cô nói chắc như đinh đóng cột. Gặp phải tình huống này, điều cô có thể làm chỉ là phủ nhận. Cô không thể thừa nhận sai lầm rồi xin lỗi thông cảm. Người khác sẽ chỉ túm chặt lấy lời thừa nhận của cô, từ nay trở đi châm chọc cô suốt đời. Nếu thông cảm dễ dàng như thế thì sự độc ác của con người từ đâu mà ra? Từ Hiền gật đầu: "Tôi hiểu rồi, chúng ta sẽ không xử lý tấm ảnh này. Nếu có ai chỉ ra người đó là tiểu thư nhà họ Nghê, chúng ta sẽ gửi thư cho luật sư"."Ý tôi cũng vậy. Anh làm việc tôi rất yên tâm."Từ Hiền đi rồi, Nghê Gia lặng lẽ nghĩ, hôm đó cô về Bắc Kinh rất sớm, nếu có nhân chứng không thân quen nào thì tốt biết mấy. Cô đang mải suy nghĩ thì điện thoại reo lên, là tin nhắn của Tần Cảnh: "Nghê Gia, thời gian góc dưới tấm ảnh là tám giờ tối ngày mùng một tháng tư, lúc đó, em với chị đang

https://thuviensach.vn

xem bản biên tập của Không gian bí mật"Nghê Gia sững sờ, lòng vừa ấm áp vừa xót xa, nhắn lại một tiếng cảm ơn. Họ Doãn là danh gia vọng tộc, danh tiếng của Tần Cảnh trong giới cũng rất tốt. Nếu có chị làm chứng, lại có thêm "tấm ảnh giả" kia, tất cả mọi chuyện đều được giải quyết xong xuôi. Điều khó giải thích nhất hiện tại là Mạc Doãn Nhi, ả đã bắt tay với Ninh Cẩm Niên rồi. Mục tiêu của chúng không chỉ là cô, mà còn là nhà họ Nghê. Việc lần này đúng là trong cái rủi có cái may, cô đã thấy được Nghê Lạc muốn bảo vệ cô. Giờ chỉ còn bà nội. Điều bà coi trọng nhất là danh dự của dòng họ, nhất định bà tức giận vô cùng. Nghê Gia đi vào phòng bà nội, lúc đóng cửa cô nhìn thấy Nghê Lạc, vẻ mặt lo lắng. Cô xoay người lại, mặt bà nội phủ đầy mây đen, ánh mắt sắc như dao lướt qua người Nghê Gia, nhẫn nhịn rất lâu, nhưng càng nhịn thì sắc mặt càng xanh mét, môi run lên: "Uổng công tôi nhìn cô bằng con mắt khác, không ngờ cô không khác gì Nghê Lạc, vẫn là một đứa hư thân mất nết!". Nghê Gia chấn động, tuy đã chuẩn bị tâm lý, biết bà nội chỉ giận quá nên mắng, song cô vẫn thấy đau đớn. Mặt Nghê Gia cứng đờ, cúi đầu nói: "Bà nội, cháu đã nghĩ ra cách rồi, sẽ không có sóng gió gì quá lớn, cháu và Từ Hiền sẽ lo liệu...".Giờ cái tôi quan tâm là danh tiếng sao?" Bà ngắt lời cô, lạnh lùng nói: "Là cô! Cô có dám nói trước mặt tôi, người trong ảnh không phải cô không?". Nghê Gia mặt không biểu cảm, nín thinh."Nghê Gia ơi Nghê Gia, cô làm tôi rất thất vọng!". Hôm nay Nghê Gia đã đánh mất thể diện, bà nội có chút giận kiểu gì cũng không hết, bàn tay run run, chỉ vào Nghê Gia, cuối cùng chỉ mệt nhọc thở dài. Bà xưa nay chưa từng để danh dự nhà họ Nghê Gia lem nửa vết bẩn. Ngờ đâu cháu bà lại bôi gio trát trấu vào mặt nhà họ Nghê như thế, sao bà có thể không tức cho được? Nghê Gia cũng biết bà rất trọng sĩ diện, nên vừa cố gắng nghe hết những lời tức giận của bà, vừa làm tâm trạng mình bình ổn lại, bình tĩnh nói: "Bà nội, việc quan trọng nhất hiện giờ là hạn chế tối đa ảnh hưởng tiêu cực. Giờ đã có người chứng minh người trong bước ảnh đó không phải là cháu. Còn nữa, cháu nghĩ việc này là do Mạc Doãn Nhi làm"."Nghê Gia, chị đang nói gì trước mặt bà thế?" Trương Lan nãy giờ vẫn nghe trộm bên ngoài, thấy Nghê Gia hất nước bẩn lên người Mạc Doãn Nhi, không nhịn được nữa lao đến:"Chị đã làm chuyện

https://thuviensach.vn

mất mặt này rồi mà còn dám đẩy trách nhiệm cho người khác à? Chị học cái thói này ở đâu ra? Tôi thấy loại vô giáo dục như chị không xứng đáng ở cái nhà này!". Vấn đề giáo dục luẩn quẩn quanh cô suốt mười năm trời kiếp trước lại quay lại! Cô không xứng đáng ở lại cái nhà này? Đủ lắm rồi! Cô chịu đựng đủ lắm rồi! Tất cả mọi người đều nói cô vô giáo dục, cô là kẻ không nên tồn tại trên đời này. Nhưng, trên đời này, người không có tư cách nói những lời này nhất chính là mẹ ruột của cô. Nghê Gia ngước mắt, lặng lẽ nhìn Trương Lan, sau phút giây im lặng tẻ ngắt, cô nở nụ cười:"Từ nhỏ đến lớn, nền giáo dục con nhận được vốn là thứ hạ lưu, mẹ mong đợi gì vào việc con làm con gái ngoan đây? À, Mạc Doãn Nhi lớn lên bên cạnh mẹ cũng có gì tốt đẹp đâu! Con đi Thượng Hải chính là vì nó lừa đấy!"Bà nội bất ngờ ngây người. Trương Lan tức thì thét chói tai: "Chị còn dám nói láo!". Nghê Gia thấy sống mũi cay cay, run rẩy bật cười: "Đi theo Mạc Mặc mười tám năm, đến nhà họ Nghê sáu tháng, con vẫn luôn là đứa không có mẹ sinh, không có mẹ dạy, con vốn vô giáo dục mà!". Trương Lan tức đến cực điểm: "Chị có biết mình đang nói gì không? Nghê Gia, chị có biết cái ảnh bừa bãi của chị đã hủy hoại thanh danh nhà chúng tôi không?"."Nhà các người? Các người?" Nghê Gia dữ tợn cắn răng, bỗng nhiên đau đớn gào lên: "Bị hủy hoại cùng nhà các người còn có cả tôi nữa!". Trong nhà lặng im phăng phắc, chỉ có tiếng đồng hồ treo tường tíc tắc."Mẹ động một cái là so sánh con với Mạc Doãn Nhi. Mẹ, con với nó có thể so sánh ư?". Nghê Gia vốn tưởng trái tim mình đã tê dại, nhưng giờ phút này lại đau nhức như bị ngàn vạn mũi tên xuyên qua. Cô hận bản thân mình, hễ đứng trước mặt người nhà là lại yếu đuối kỳ lạ. Cô nào có muốn thế, nhưng nước mắt không nén nổi nữa, cứ thế chảy ào ào. Giọng cô khản đặc lại nghẹn ngào, giống như tâm tình tuyệt vọng và bi thương của cô lúc này:"Từ khi Mạc Doãn Nhi còn bé mẹ đã nói, nó là công chúa nhà họ Nghê, là báu vật trời ban cho mẹ. Nhưng mẹ có biết Mạc Mặc nói gì với con không? Nhặt được trong đống rác! Một đứa bé nhặt trong đống rác ra, mẹ nghĩ nó tốt đẹp được đến đâu?""Các người lúc nào cũng so sánh con với Mạc Doãn Nhi, được, hôm nay con so lại cho các người xem!"."Nó sống như công chúa ở nhà họ Nghê, không lo cái ăn cái mặc, không thiếu thứ gì; con sống cùng mẹ ruột

https://thuviensach.vn

của nó, bị người ta mắng là đồ con hoang, bị vợ cả nhà người ta sai người đuổi theo phải trốn đông trốn tây. Mùa đông, nó có gia sư đến tận cửa, ngồi trước lò sưởi dạy nó đánh piano; Mạc Mặc tiếp khách của bà ta đến rung giường, đuổi con ra khỏi nhà. Trời âm mười độ, con phải chồm hỗm ngồi nhờ ngoài hàng tạp hóa làm bài tập, lạnh muốn rụng tay cũng không được mua găng tay cho, nếu thành tích không tốt thì không được cấp học bổng, sẽ phải thôi học. Nó học lễ nghi bàn ăn, học khiêu vũ, học giao tiếp với mẹ; con theo Mạc Mặc, lúc túng thiếu nhất còn phải đóng giả làm ăn mày lừa tiền ngoài đường, bị mắng bị chửi cũng phải liếm mép mà cười, mặt trơ trán bóng vòi cho bằng được! Nó ở trường hay ở nhà cũng có thể thảnh thơi đọc sách vui chơi, con thì phải giặt giũ nấu nướng làm đủ mọi việc, còn phải đề phòng khách làng chơi của bà ta quấy rối! Con bị người của vợ cả người ta bắt bán cho bọn buôn người! Năm mười tám tuổi, Mạc Mặc còn định bán con cho kẻ khác làm gái! Mẹ thân yêu của con, còn muốn con lấy ví dụ so sánh cho mẹ không?"Bà nội đổ ập xuống ghế, nhắm đôi mắt hằn kín nếp nhăn, nước mắt lăn dài trên đôi má già nua. Nghê Lạc ngồi ngoài cửa trong bóng tối, bỗng gai mắt kì lạ, cậu nhìn chằm chằm vào hư không, cắn chặt mu bàn tay bật cả máu, nhưng không đau bằng một phần vạn nỗi đau trong lòng. Còn Trương Lan, biểu cảm khuôn mặt cũng như chết lặng đi."Thế nên..." Nghê Gia khóc không thành tiếng, nghẹn ngào hít sâu vài hơi cũng không nói ra lời, lật lại chuyện bao nhiên năm trước, giống như kéo rách miệng từng vết thương một, nhức nhối đến thắt ruột thắt gan. Trong đôi mắt đẹp của cô chỉ toàn lưu ly trong vắt đang rơi xuống thảm, vỡ vụn thành những bông hoa nhỏ."Mẹ có biết lúc con mới đến cái nhà này, con có bao nhiêu mong ước với mẹ không? Nhưng, ngày đầu tiên con đến đây, mẹ có biết mẹ đã bắt bao nhiêu lỗi sai của con không? Hai mươi chín!"."Nghê Gia, phải đặt chén trà lên miếng lót ly!""Nghê Gia, không được cầm đường viên bằng tay!""Nghê Gia, phải bỏ quần áo vào giỏ!""Nghê Gia, không được xếp đồ ăn như thế!""Mẹ, không ai dạy con, con phải học như thế nào? Con ở trong cái nhà này, không dám làm gì, không dám nói gì, mẹ bèn nói con kì dị xấc láo. Nhưng sáu tháng qua, mẹ đã từng quan tâm đến con chưa? Từng hỏi về cuộc sống trước đây của con chưa? Từng tâm sự với con

https://thuviensach.vn

một lần dù chỉ là vài giây chưa?""Con biết mẹ thích Mạc Doãn Nhi. Nhưng con là do mẹ sinh ra. Vì sao mẹ không thử đón nhận con, vì sao lại đẩy toàn bộ trách nhiệm lên đầu con, bảo con không tốt chỗ này không tốt chỗ kia, lúc nào cũng so sánh con với Mạc Doãn Nhi, mẹ bảo con phải thích nó thế nào đây? Mẹ chỉ biết đả kích con cô lập con, còn chưa từng giúp đỡ con lấy một lần, mẹ bảo con phải tốt đẹp hơn thế nào đây?""Với một đứa không ai dạy dỗ, không ai chỉ bảo, ngày này qua ngày khác chỉ biết chỉ trích nó vô giáo dục, mẹ có biết là tàn nhẫn lắm không?"Nghê Gia khóc đến run lẩy bẩy, ngay cả hít thở cũng nghẹn lại: "Mẹ, trước kia con rất yêu mẹ. Nhưng mẹ không thích con chút nào, đúng không?"."Thực ra con cũng có lỗi, lẽ ra con phải học được sự khôn khéo của Mạc Doãn Nhi, dỗ cho mẹ vui để mẹ đón nhận con. Nhưng con lại cứng đầu như thế, đây là lỗi của con! Trên đời luôn có những lỗi lầm không thể tha thứ được"."Vậy nên mẹ ạ, đừng tha thứ cho con." Nghê Gia khóc ròng, cười trong lã chã nước mắt: "Bởi vì con cũng sẽ không tha thứ cho mẹ!". Nghê Lạc ngoài cửa cúi gục đầu xuống, nước mắt như mưa.

==========

Chương 27

Trương Lan há mồm đơ lưỡi, đỏ mặt tía tai, trong lòng không tức giận như mọi lần bị Nghê Gia chống đối, mà hổ thẹn và đau lòng. Thị không phải là người lòng dạ sắt đá, nên một cô con gái khéo léo lại biết nũng nịu như Mạc Doãn Nhi quả thực rất vừa lòng thị. Trước kia thị chỉ là một ngôi sao hết thời, mẹ chồng không chào đón, chồng bận rộn công việc không để ý đến đời sống tinh thần của thị, cậu con trai ngỗ ngược lại càng không đoái hoài, chỉ có Mạc Doãn Nhi như chiếc áo bông nhỏ ấm áp là biết làm thị vui. Bởi vậy, lúc biết mình bế nhầm con gái, thị nghĩ cứ nhầm luôn có phải hơn không. Thật ra, lần đầu tiên gặp Nghê Gia, thấy dáng vẻ sợ sệt nhút nhát của cô, người làm mẹ đẻ như thị cũng đau lòng. Nhưng mẹ chồng lại đuổi Mạc Doãn Nhi đi, Trương Lan nhất thời không chấp nhận được, chỉ có thể ngấm ngầm hờn dỗi. Nhưng con bé Nghê Gia này không thích nói chuyện, lại luôn mắc lỗi. Thị vốn là một người mẹ không kiên nhẫn, lúc mắng cô,

https://thuviensach.vn

Nghê Gia một mực cúi đầu không thốt nửa lời, Trương Lan lại nóng tính, nghĩ, chẳng lẽ chị không để tôi vào mắt, cố tình ghét bỏ tôi? Lại thêm việc Mạc Doãn Nhi suốt ngày quay về thăm mẹ, so sánh hai người với nhau, Trương Lan lại càng lơ là Nghê Gia. Lần trước sau khi mẹ chồng dạy dỗ thị, tuy thị hơi bực Nghê Gia, nhưng cũng biết có lẽ bản thân đã sai. Thế nhưng đúng vào lúc đó, Nghê Gia đột nhiên hoàn toàn trở nên mạnh mẽ, vừa khéo tương khắc với thị. Thị lại càng bất mãn với cô hơn. Nhưng dù sao Nghê Gia cũng là con gái ruột của thị, hôm nay thấy cô khóc thế này, kể ra bao nhiêu điều oan ức như thế, Trương Lan thấy tim mình như thắt lại. Thị không ngờ Mạc Mặc lại đối xử với Nghê Gia như thế bao nhiêu năm nay. Con gái chịu nhiều uất ức đến vậy, thị làm mẹ mà vẫn đắm chìm với Mạc Doãn Nhi, tới giờ vẫn chưa từng hỏi han cô một câu. Nghê Gia khóc đến tan nát cõi lòng, đau đớn nói mình vốn rất yêu mẹ, khoảnh khắc đó, Trương Lan cảm thấy tim mình như bị ai đó đâm một đao. Trương Lan há hốc miệng, muốn đáp lại, nhưng trong cơn xúc động nhất thời, thị không nói nên lời. Nghê Gia không đợi được thêm nữa, quay sang nhìn bà nội. Bà nội cũng bị chấn động. Bà lão đã từng trải qua bao cuộc bể dâu, đến giờ trước mắt chỉ còn mờ mịt. Giọng Nghê Gia đã không con nghẹn ngào nữa, nước mắt cũng đã cạn: "Bà nội, cháu luôn nghĩ, vì sao bà có thể không nể nang gì đuổi thẳng Mạc Doãn Nhi đã chung sống mười tám năm nay ra khỏi nhà. Đến hôm nay cháu mới phát hiện, bà không ghét bỏ Mạc Doãn Nhi, nhưng cũng chẳng yêu mến cháu là bao. Bà làm quan chức lâu, tình cảm dành cho người thân chẳng khác gì sự khen thưởng dành cho cấp dưới. Mẹ cháu và Nghê Lạc chỉ là những cấp dưới không có năng lực, Mạc Doãn Nhi thì có, nhưng vì thân phận con riêng, không chính thống". Bà nội giật mình kinh hãi, ngả nghiêng ngồi không vững. Bà chưa từng nghĩ tới vấn đề này, bà là người không giỏi thể hiện tình cảm, lăn lộn quan trường bao năm, bà chỉ giỏi đeo mặt nạ. Song bà không ngờ, đeo mặt nạ quá lâu, lại quên tình cảm thật. Lời Nghê Gia nói hiện giờ như một cái gậy đánh bà tỉnh lại. Nghê Gia thấy vẻ mặt bà toát ra vẻ khổ sở, trong lòng cũng đau đớn: xin lỗi bà nội, trong thời gian ngắn ngủi vừa rồi, bà đã ủng hộ cháu rất nhiều. Nhưng, giờ cháu muốn rời khỏi cái nhà này, nếu không đẩy mình một phen thì vĩnh

https://thuviensach.vn

viễn không hạ được quyết tâm. Chỉ một chút ấm áp cũng khiến cô không nỡ bỏ đi. Nghê Gia khịt mũi, khàn khàn nói: "Cháu xin lỗi, cháu rất đa nghi, sẽ nghi ngờ rằng một ngày nào đó cháu làm bà thất vọng, rồi cũng sẽ bị đuổi đi. Cháu cũng rất ích kỷ, không thích bà gặp Mạc Doãn Nhi". Nghê Gia nhếch miệng, lại thôi thúc mình lần nữa: "Nếu cả cháu và Nghê Lạc đều thất bại, bà sẽ giao Hoa thị cho Mạc Doãn Nhi đúng không?". Vẻ mặt bà nội dần bình tĩnh lại, cuối cùng phẳng lặng không gợn chút sóng gió. Nhưng bà không hiểu, tại sao trái tim cằn cỗi già nua giờ lại đau như dao cắt:"Vấn đề không nằm ở Mạc Doãn Nhi, Hoa thị còn có hơn hai vạn công nhân, chỉ cần quản lý sai một ly thôi là cháu có biết sẽ có bao nhiêu gia đình mất đi trụ cột kinh tế không? Nếu cháu và Nghê Lạc đủ khả năng, đương nhiên ta sẽ giao Hoa thị cho hai đứa, nhưng nếu hai đứa không quản lý được, sao ta có thể hi sinh lợi ích của nhiều gia đình đến thế? Mạc Doãn Nhi tâm địa bất chính, sao ta có thể...". Nghê Gia nhẹ nhàng cười: "Bà nội, cháu biết, bà làm chính khách bao nhiêu năm, trong lòng bà luôn ưu tiên cái lớn hy sinh cái nhỏ. Bà muốn phó thác Hoa thị cho người có năng lực, đáng tin cậy, suy nghĩ này là đúng. Nhưng bà ạ, bà không thể cho người nhà chút dịu dàng nào sao? So với tìm người có năng lực, cớ gì bà không bồi dưỡng người nhà? Hơn nữa, người đáng tin nhất trên đời này, rõ ràng là người trong nhà, bà cần gì phải bỏ gần tìm xa?". Lời nói của con bé này lại khiến bà đột nhiên tỉnh ngộ. Đúng thế, nghĩ cho đại cục là thói quen cả đời này của bà, nhưng lại phải trả giá bằng cách hy sinh tình thân. Bản thân bà không khéo bày tỏ thì thôi, còn khiến con dâu và cháu mình trở thành như thế. Tất cả những nhiễu nhương hiện giờ của nhà họ Nghê đều liên quan mật thiết đến người chủ gia đình là bà."Gia Gia à." Bà chợt muốn ôm đứa cháu gái đáng thương này, nhưng còn chưa nói, bà đã nghẹn lời."Sáu tháng cháu ở nhà họ Nghê, giống như có cái dằm ở đây". Nghê Gia nghiêng đầu, chỉ tay vào lồng ngực mình, "Không nhổ ra, sẽ càng ngày càng đau". Nghê Gia ngoái đầu, nhìn Trương Lan: "Mẹ nói con đã làm mất mặt nhà họ Nghê của 'mọi người'. Con từng cố gắng nghĩ cách, hi vọng cả nhà chúng ta vượt qua cửa ải khó khăn này. Con từng cho rằng, đây là sức mạnh đoàn kết trong lòng của người thân". Nghê Gia phì cười, như đang cười sự ngốc

https://thuviensach.vn

nghếch của mình."Chỉ có điều, những lời nói của mẹ từ lúc bắt đầu đã ám chỉ, trong lòng mẹ chưa từng cho rằng con là người thân của mẹ". Cô hít một hơi thật sâu, thì thào như đang mơ. Lần này, cô cười rất thoải mái, không còn chút gánh nặng nào:"Nếu là trước đây, có lẽ con sẽ sục sôi ý chí chiến đấu, nói với mọi người, con muốn chứng minh con có năng lực trở thành đại tiểu thư nhà họ Nghê. Cho con thêm một cơ hội nữa, nhất định con sẽ cố gắng, cho đến khi nào mọi người thừa nhận và thật lòng đón nhận con thì thôi. Nhưng bây giờ, con không muốn nói thế nữa, con không muốn làm như thế nữa rồi". Cô thở dài, như đang thư thái, như đang tự giễu, như buông bỏ tất cả. "Lâu thế rồi con mới phát hiện, cái nhà này, thì ra không phải như con nghĩ"."Con không cần sự công nhận của mọi người, con cũng không cần phải sống theo sự kì vọng của mọi người nữa". Cô kiêu ngạo ngẩng đầu, nước mắt tèm lem nhưng cười rất tự nhiên: "Con chính là con như bây giờ, mọi người thích cũng được, không thích cũng được, Nghê Gia chính là thế này đây". Trương Lan xấu hổ đến nỗi không thể tha thứ cho mình. Bà nội đau khổ từ từ nhắm mắt lại, mím môi không nói, sắc mặt tái đi."Nếu con không phù hợp với tiêu chuẩn của mọi người, con sẽ tự loại mình ra khỏi cái nhà này"."Hôm nay cháu sẽ rời khỏi cái nhà này. Bà nội, bà yên tâm, cháu tự làm tự chịu, sẽ không làm mất thể diện của nhà họ Nghê đâu. Cháu sẽ theo đuổi ước mơ của cháu, tạo ra sự nghiệp của cháu. Có cái nhà này hay không, cháu cũng vẫn sẽ sống thảnh thơi tự do. Nhưng..."Cô gái vừa khóc lóc rền rĩ ban nãy giờ đã ráo khô nước mắt, sạch sẽ như trời rạng sau cơn mưa. Đôi môi cô nở nụ cười thật rạng rỡ, mỗi câu chữ của cô đều toát ra vẻ kiên cường và tự tin, "Mọi điều cháu làm, cách sống cháu chọn đều không phải vì nhà họ Nghê, không phải vì bà nội, không phải vì mẹ, không phải vì bất cứ ai hết, mà chỉ vì bản thân cháu thôi!"."Bà, mẹ, nhất định phải vui vẻ mạnh khỏe nhé." Cô quay đi, để lại cho hai người kia một bóng dáng mảnh mai thẳng tắp đầy quyết tuyệt."Gia Gia." Bà nội đau khổ không thở nổi, ngã ngồi xuống ghế. Bà cũng hối hận, vì sao thường ngày khi thấy Gia Gia một mình quạnh hiu lại luôn dạy con bé phải kiên cường không được khóc? Vì sao đến giờ bà mới hiểu ra, khích lệ dịu dàng mới là cách giáo dục tốt nhất? Trương Lan vốn định đuổi theo

https://thuviensach.vn

Nghê Gia, thấy bà nội không ổn, vội đến đỡ bà, ngờ đâu khi bà nhìn thị, toàn bộ sự đau đớn lại hóa thành phẫn nộ. Nếu không nhờ cô con dâu không biết rõ phải trái đúng sai này kích thích Gia Gia, hôm nay Gia Gia cũng sẽ không mất kiểm soát như thế. Bà không nói nổi câu trách mắng, tức đến độ chỉ có thể bám vào cạnh bàn thở hổn hển. Lúc Nghê Gia trở lại phòng mình đã là hơn một giờ sáng, cô cũng không buồn để ý đến những cuộc gọi nhỡ, ngã vật xuống giường ngủ thiếp đi. Giữa lúc mơ mơ màng màng, hình như có ai đó cầm tay cô. Bàn tay đầu tiên vững chãi và nóng ấm, có nước mắt rơi xuống mu bàn tay cô. Bàn tay thứ hai ấm áp và mềm mại. Bàn tay thứ ba già nua và run rẩy. Khi Nghê Gia thức giấc, trời còn tù mù, mới năm rưỡi sáng. Tối hôm qua nói được hết những khổ sở chôn sâu trong lòng bao lâu nay, cô như trút được gánh nặng, lòng nhẹ nhõm khác thường. Cô định về ký túc xá trường đại học ở tạm một thời gian. Nếu người thân trong nhà đã không còn tình cảm, không có gì ràng buộc nữa, vậy thì cá bơi về nước, quên nhau đi có lẽ tốt hơn. Dù sao sống cùng Mạc Mặc khổ sở như thế cô còn chịu được, giờ chẳng lẽ còn khổ hơn? Chuyện nhà họ Nghê không phải là trách nhiệm của cô, sau này cô cũng không muốn để ý nữa, thôi thì một thân một mình, tự do tự tại, sống cho thật vui vẻ. Dù sao làm biên kịch cũng cần nhiều thời gian tâm sức. Căn nhà lặng ngắt như tờ. Nghê Gia xách va-li, rón rén xuống nhà, băng qua phòng khách, qua cửa, không hề quyến luyến chút nào, cũng không quay đầu lại. Căn nhà thượng lưu này đã giam giữ trái tim cô lâu rồi, giờ, cô muốn cho nó xổ lồng tự do. Trên núi không có taxi, Nghê Gia định lái xe quay về trường, sau đó để Từ Hiền lái xe về. Vừa vào garage, cô đã thấy Nghê Lạc định ra khỏi nhà từ sớm:"Mày bảo kho hàng thứ mấy núi Kiêm Gia cơ?"..."Liễu Phi Dương, tao cũng đang điên tiết đây."Cửa xe đóng "sầm" một cái, xe của Nghê Lạc ngông nghênh vụt đi. Nghê Gia cau mày, tay vội vã xoay vô lăng, kho hàng núi Kiêm Gia – một nơi rất quan trọng và cũng rất hỗn loạn. Liễu Phi Dương, anh trai Liễu Phi Phi, tay sai của Trình Hướng. Sao cô có dự cảm xấu rằng có kẻ đang nhắm vào nhà họ Nghê? Nhưng cô vừa mới quyết định không quan tâm đến việc của bất cứ ai trong cái nhà này nữa. Màn hình di động sáng lên, tin nhắn của Nghê Lạc: "Ngủ ngon nhé, Nghê Gia, chị đợi tôi một lát!".

https://thuviensach.vn

==========

Chương 28

Núi Kiêm Gia nằm ở mạn Bắc thành phố, bởi chân núi có rất nhiều nhà kho trang bị đầy đủ, có một dạo là nơi tập trung giao dịch hàng hóa quy mô lớn nên rồng rắn lẫn lộn. Vài năm nay, nơi này thường xảy ra những cuộc giao tranh bang phái lớn, thi thoảng cũng có vài đám tép riu sống mái với nhau. Dần dà, lượng hàng hóa trao đổi giảm xuống, trái lại trở thành nơi tích hàng của các băng đảng xã hội đen. Xe của Nghê Gia bám theo Nghê Lạc từ đằng xa, rồi lại theo đuôi cậu đi vào kho hàng số 9. Đi suốt dọc đường cô vẫn lấy làm lạ, Liễu Phi Phi và Nghê Lạc đã đường ai nấy đi từ lâu, chia tay trong hòa bình không dính dáng gì đến nhau nữa, sao anh trai Liễu Phi Dương của cô ta còn tìm Nghê Lạc? Kể ra thì bọn họ cũng có thể coi là họ hàng nhờ Tống Nghiên Nhi bắc cầu. Mẹ Tống Nghiên Nhi là bác của Nghê Gia, còn cha của cô nàng lại là bác của Liễu Phi Phi. Năm xưa nhà họ Tống sa sút, Tống Minh kết thông gia với nhà họ Nghê để cứu lấy xí nghiệp của dòng họ, em gái của Tống Minh thì lấy ông chủ Liễu của một công ty tư nhân loại nhỏ. Công ty phát triển không lớn mạnh, nhìn cũng không thấy có tương lai. Sau khi Liễu Phi Dương tiếp quản, gã ngấm ngầm đi buôn lậu theo đại ca xã hội đen, tình hình làm ăn của nhà họ Liễu mới có chút khởi sắc. Sau khi Tống Minh khuếch trương công ty thành công, liền đối xử tệ bạc với người vợ kết tóc, làm quan hệ giữa hai nhà Nghê, Tống xấu đi, mà nhà họ Liễu thân với nhà họ Tống đương nhiên cũng chẳng ưa gì nhà họ Nghê. Người nhà họ Nghê thấy việc buôn lậu của họ Liễu rất vô sỉ, đôi bên đều ngứa mắt nhau. Nghê Gia hoàn toàn tin rằng, nếu Nghê Lạc có chọc gì Liễu Phi Dương, gã mà hạ thủ thì tuyệt đối không lưu tình. Một gã xã hội đen hai mươi bảy tuổi đấu với một cậu thiếu niên siêu ngố mới đôi mươi, dùng đầu ngón chân mà nghĩ cũng biết là ai bị hạ knock-out rồi. Sau khi Nghê Lạc đi vào, Nghê Gia cũng cúi thấp người lom khom dò xét bên trong. Đã hơn tám giờ sáng, trong kho hàng nhập nhòa, bóng dáng đơn độc của Nghê Lạc nom càng không vững chãi. Trong kho hàng, trừ Liễu Phi Dương, còn có cả Liễu Phi Phi. Khác với vẻ lão luyện khi đứng trước mặt

https://thuviensach.vn

đàn ông lúc bình thường, hôm nay Liễu Phi Phi chân tay lóng ngóng cúi gằm mặt xuống, giống như làm sai điều gì đó đang sợ bị phạt. Nghê Gia không hiểu đầu cua tai nheo ra sao. Nghê Lạc lên tiếng trước, nghe rất bực mình: "Không phải mày muốn nói cho tao biết cái ảnh kia từ đâu ra à? Liễu Phi Phi đến đây làm gì?". Liễu Phi Phi mất tự nhiên, liếc nhìn Nghê Lạc, nhõng nhẽo nói với anh mình: "Anh à, thôi bỏ đi, mình về đi!"."Em im miệng cho anh!" Liễu Phi Dương gầm khẽ, giọng nói bực bội văng vẳng trong kho hàng trống không, rất đáng sợ, "Sao nhà họ Liễu lại sinh ra thứ vô dụng như em? Bị ức hiếp như thế mà vẫn chịu đựng?". Nghê Lạc đại khái đã hiểu mình bị lừa rồi. Nghê Gia ở nhà có một mình, không khéo có khi đã bỏ đi rồi, sau này cậu không tìm được cô nữa. Cậu nóng máu, "Liễu Phi Phi, cô điên à?", rồi xoay người toan bỏ đi. Liễu Phi Phi vội hét: "Em có thai rồi!". Nghê Lạc điên tiết gào lại: "Cô có thai thì liên quan gì đến tôi". Cậu còn chưa nói xong, Liễu Phi Dương đã đẩy cậu, "Mẹ kiếp, mày ăn nói cho nó cẩn thận!". Nghê Lạc càng tức hơn, đẩy tay gã ra, "Tao đã chia tay với em gái mày từ năm tháng trước rồi. Con của nó với đứa nào thì chờ đẻ ra đi xét nghiệm ADN sẽ biết ngay!". Liễu Phi Dương há hốc mồm, không thể tin nổi nhìn chằm chằm Liễu Phi Phi: "Nó nói thật không?". Liễu Phi Phi vặn xoắn tay chân, vẫn muốn giảo miệng, nhưng sao Liễu Phi Dương có thể không nhận ra, gầm lên một tiếng: "Nói!". Liễu Phi Phi thét lên, bịt chặt tai khóc ầm lên: "Anh, anh đừng hỏi nữa. Anh ấy không có tiền lại không có quyền, nếu anh biết được, anh sẽ giết anh ấy mất". Liễu Phi Dương bốc hỏa, đá một phát đổ cả cái thùng phuy sắt bên cạnh, tiếng loảng xoảng ầm ầm làm người ta rợn tóc gáy: "Mày dám nói với tao, mày say rượu nên mất trinh cho thằng Nghê Lạc, nhưng nhà họ Nghê xem thường nhà họ Liễu, không chịu chấp nhận mày, mày..."."Trinh trắng? Liễu Phi Phi, cô bịa chuyện giỏi thật đấy." Nghê Lạc gần như muốn nôn, "Liễu Phi Dương, mày còn chưa biết cô em gái ngây thơ thuần khiết của mày đã ngủ với bao nhiêu thằng phải không? Không phải cô ta không muốn nói cho mày biết, mà đến cô ta cũng chẳng biết đấy là con của ai". Liễu Phi Dương kinh ngạc trợn trừng mắt, nhưng vừa nhìn vào ánh mắt trốn tránh của Liễu Phi Phi liền biết những gì Nghê Lạc nói đều là sự thật. Kho hàng lập tức

https://thuviensach.vn

yên ắng như một vùng đất chết. Liễu Phi Phi luôn là người Liễu Phi Dương muốn bảo vệ nhất. Gã phải tiếp xúc với bao điều gian ác, nên càng thêm quý trọng em gái, coi sự tồn tại của em gái như cõi niết bàn tâm linh, muốn dành cho em mọi thứ tốt nhất. Nhưng gã không ngờ, cô em gái mới mười chín tuổi của gã lại mang thai. Liễu Phi Dương mặt lạnh như tiền, không biết nói với ai: "Chúng mày đưa nó đi, tìm bác sĩ xử lý đứa bé". Hai gã khác mặt mày vô cảm từ góc khuất đi ra, kéo Liễu Phi Phi ra ngoài cửa kho. Nghê Lạc không hề hứng thú, xoay người lần nữa. Nhưng Liễu Phi Dương lại quát lên: "Đứng lại!". Nghê Lạc hết kiên nhẫn: "Mày còn muốn gì?"."Mày bỡn cợt em gái tao, nhất định phải xin lỗi họ Liễu."Nghê Lạc cau mày: "Nếu mày biết con em mày là cái dạng gì khi đứng trước mặt đàn ông, mày sẽ biết chính cô ta tự bỡn cợt mình". Liễu Phi Dương bị đả kích đến nghiến răng kèn kẹt, gã gằn từng tiếng, lạnh lùng nói: "Nghê Lạc, tao biết người nhà mày đều coi thường nhà họ Liễu chúng tao, nhưng nhà họ Liễu không phải thứ mày có thể tùy tiện gây sự". Giấc mộng thật sự của Liễu Phi Dương là xây dựng nhà họ Liễu thành một gia tộc cao quý. Mẹ gã xuất thân từ một gia tộc suy vong, từ bé gã đã sống trong lằn ranh giới thượng lưu, nên rất muốn hướng đến phong thái quý phái của danh gia vọng tộc, cũng hi vọng một ngày nào đó, người nhà họ Liễu đi đến đâu cũng sẽ là tâm điểm chú ý, chứ không phải mãi mãi bị người khác phớt lờ. Bởi vậy gã mới dốc lòng quan tâm bồi dưỡng Liễu Phi Phi, hi vọng con bé trở thành thục nữ, chờ sau này gã tích lũy đủ tài sản rồi sẽ rửa tay gác kiếm, cố gắng tẩy sạch quá khứ của mình, bắt đầu lại một lần nữa. Thế nhưng... Hình tượng thục nữ đời thứ nhất của gia tộc cao quý họ Liễu trong lòng gã đã sụp đổ hoàn toàn, mà sự coi rẻ hiện giờ của Nghê Lạc lại làm tất cả lửa giận trong lòng gã bùng lên. Mắt Liễu Phi Dương cháy thành những ngọn lửa rừng rực, gã bị xem thường, không, cả họ nhà gã đều bị xem thường. Sự coi thường của nhà họ Nghê dành cho nhà họ Liễu bao nhiêu năm nay hiện cả trên người thằng choai choai này, hết sức rõ rệt! Thù hận bấy lâu bùng phát, hôm nay gã nhất định đánh chết thằng độc đinh nhà họ Nghê này. Gã lùi về phía sau một bước, vỗ tay, lại có thêm bảy tám tay khác đi ra từ bóng tối."Nghê Lạc, không xin lỗi thì phải chết!". Nghê Lạc đến chửi lại cũng lười, lăn xả đánh

https://thuviensach.vn

luôn. Nghê Gia kinh hồn khiếp vía, nhớ lại cảnh lần nào Nghê Lạc cũng bị cô dễ dàng quật ngã. Ngộ nhỡ em trai cô bị đám này đánh thành cái bánh thịt thì làm sao bây giờ? Bất ngờ nhất là Nghê Lạc chỉ loáng cái đã quật ngã ba bốn tên. Đám tay chân của Liễu Phi Dương khá lùn, đông người nên thành ra luống cuống, Nghê Lạc vừa cao vừa gầy, né đòn rất linh hoạt. Tuy cậu chưa được huấn luyện bài bản, nhưng con trai ít nhiều gì cũng biết đánh nhau. Thêm cả việc mấy hôm nay Nghê Lạc tức anh ách, đang muốn trút giận, nên ra tay rất tàn nhẫn. Năm ngày ở căn cứ Nam Sơn, nhờ được huấn luyện thể lực cường độ cao và cận chiến kiểu quân sự, bản lĩnh đánh nhau của cậu cũng được tăng thêm vài bậc, tuy không thuộc loại chuyên nghiệp nhưng cũng mạnh hơn trước rất nhiều. Nhưng dù sao địch đông ta ít, đấu được vài hiệp, Nghê Lạc cũng bị đánh trúng đòn kha khá, trên áo sơ mi trắng đã in nhiều vết giày đen. Đầu óc Nghê Gia trống rỗng, vớ lấy hai ống tuýp hỏng trên bãi cỏ ngoài kho hàng, vừa đứng dậy đã thấy có người nhặt cây gỗ dài trên đất lên, lao vút vào Nghê Lạc đang hăng tiết vịt giữa đám người. Nghê Lạc vừa quay đầu lại đã thấy một cây gậy gỗ chắc nịch xé gió vun vút, hung hăng nện thẳng vào đầu mình. Tốc độ nhanh, lực đánh mạnh, cậu vốn không thể tránh được. Nếu cây gậy này đánh xuống, hôm nay cậu sẽ thật sự bỏ mạng ở chỗ này. Lòng Nghê Lạc bỗng chùng xuống, trong chớp mắt mọi suy nghĩ đều tan biến, không hiểu sao cậu lại nhớ đến bóng lưng khóc lóc tuyệt vọng của Nghê Gia, cậu muốn tìm Nghê Gia nói lời xin lỗi. Cậu không ghét cô, không hận cô, cậu không nên bảo đời này của cô thật thất bại, cậu còn rất nhiều những điều muốn nói. Nhưng cậu chỉ có thể trơ mắt nhìn gậy gỗ giáng xuống."Cốp" một tiếng đầy chói tai! Nghê Lạc run lên, trước mắt xuất hiện một bàn chân thon thả, còn cây gậy dài trong tay tên kia đã thành gậy ngắn. Ai nấy trố mắt nghẹn họng, đứa con gái ở đâu chui ra mà lại có thể đá gãy cây gậy to thế này bằng chân không! Một đầu gậy vẫn còn lăn lông lốc dưới đất, Nghê Gia đã thu chân lại rất nhanh, vừa đá gãy gậy gỗ xong đã bắt đầu lượt tấn công tiếp theo. Động tác lưu loát liền mạch như nước chảy mây bay. Nghê Gia nhanh như cắt, nắm chặt ống tuýp trong tay, lát sau đã đánh lui vài tên."Nghê Lạc", Nghê Gia xoay người, ném ống tuýp còn lại cho cậu, "Bắt lấy!". Nghê Lạc ban đầu còn ngơ

https://thuviensach.vn

ngác, nhưng cậu tỉnh lại rất nhanh, đón ống tuýp, nhanh chóng đánh bay vài tên, thừa dịp những tên khác còn thở phì phò, cậu lao đến cạnh Nghê Gia. Hai người dựa lưng vào nhau, cẩn thận và cảnh giác nhìn chăm chú đám người đang lồm cồm đứng dậy. Nghê Lạc giận dữ nói: "Chị đến đây làm gì?". Nghê Gia cũng không vừa: "Khỏi cần cảm ơn!". Nghê Lạc tức giận: "Chị theo dõi tôi?". Nghê Gia trợn mắt: "Giờ em muốn thảo luận việc này hả?". Nghê Lạc cũng thấy thời cơ không tốt, liền im lặng, sau cùng mắt sáng rực, nhếch mép cười: "Giao bọn sau lưng cho chị đấy, đừng gây phiền phức cho tôi!". Nghê Gia trả đũa: "Câu này phải dành cho cậu mới đúng!". Tuy nói thế, nhưng trên khóe môi hai người đều ẩn chứa ý cười nhẹ nhõm, mau chóng vùi mình vào trận chiến. Võ nghệ của Nghê Gia rất tốt, huống hồ trong tay còn có ống tuýp làm vũ khí, đối phương tuy là đàn ông nhưng trước đó đánh nhau với Nghê Lạc đã hao tổn sức lực, giờ lại phải đánh thêm cả cứu viện vừa đến, không những không làm cô bị thương mà trái lại còn bị cô đánh cho thảm hại. Tâm trạng của Nghê Gia hôm nay cũng không tốt. Tống Nghiên Nhi, Mạc Doãn Nhi, Ninh Cẩm Niên, Ninh Cẩm Nguyệt, Nghê Lạc, mẹ, bà, từng đấy người cô đã chịu đựng đủ rồi, trong lòng ngột ngạt từ lâu, hôm nay đúng thật phải xả giận cho đã đời thì thôi. Rành rành một đứa con gái, thoạt nhìn vừa xinh xắn vừa mảnh mai vừa yếu ớt, thế mà càng đánh càng hăng, càng đánh càng hiểm, cứ như ác ma gặp thần giết thần gặp quỷ giết quỷ! Nghê Gia chỉ hai ba cái đã quật ngã ba bốn tên nằm bẹp dí. Song di động lại đổ chuông không đúng lúc chút nào, hơn nữa còn không phải trong túi cô. Nghê Gia đưa mắt nhìn, không biết di động rơi xuống đất từ bao giờ, vừa định nhặt lên thì đã bị kẻ khác lấy mất. Là Liễu Phi Dương! Nghê Gia khó hiểu nhìn gã, còn chưa kịp nói gì, gã đã nhận điện thoại, trầm giọng nói trong cái nhìn kinh ngạc của Nghê Gia: "Alo?"."..."Trợ lý? Nếu là trợ lý thì phiền anh đến nhặt xác giúp cô chủ Nghê Gia!"

==========

https://thuviensach.vn

Chương 29

Giọng Liễu Phi Dương rất trầm, dễ dàng nghe ra gã đang nổi giận. Gã nói xong, cúp điện thoại, thả tay ra, di động của Nghê Gia rơi xuống nền xi măng vỡ tan tành. Nghê Gia không có trợ lý, là điện thoại gọi nhầm số, nhưng ý của Liễu Phi Dương thì không hề nhầm. Gã nhìn Nghê Gia chăm chú, trong ánh mắt ánh lên sự tàn nhẫn như thú hoang khát máu, vào một khoảnh khắc nào đó, còn có dục vọng chinh phục của đàn ông với đối thủ khác phái. Nghê Gia đã từng thấy ánh mắt này. Kiếp trước, biết bao lần cô chịu sự hành hạ vô nhân tính, ánh mắt của những kẻ đó cũng ghê tởm thế này. Nghê Gia lạnh cứng sống lưng, bàn tay cầm ống tuýp siết lại thật chặt. Nghê Lạc cũng nghe thấy Liễu Phi Dương báo cho người đến nhặt xác Nghê Gia, nhưng trước khi cậu nhào đến, Nghê Gia đã ra tay trước. Nghê Gia xưa nay chưa bao giờ là một người vĩ đại. Thực ra, cô rất sợ. Thái độ kiêu kỳ và kiên cường trước kia đều là giả. Nhưng giờ phút này, cô còn không muốn nhìn Nghê Lạc bị thương hơn! Cô dùng sức toàn cơ thể nắm chặt ống tuýp trong tay, lao đến chỗ Liễu Phi Dương. Nhưng trong khoảnh khắc ống tuýp sắp chạm vào đầu, gã lại đưa tay túm chặt lấy cái ống. Tiếng vũ khí kim loại đập vào khoảng giữa ngón trỏ và ngón cái nghe mà buốt người, nhưng nom gã có vẻ không đau đớn gì, rất nhẹ nhàng đã biến toàn bộ sức lực của Nghê Gia thành con số không. Nghê Gia thử dùng sức, nhấc không được, ấn không xong, đâm không vào, rút không ra, giống như cái ống mọc trên tay gã, không tài nào nhúc nhích được. Chênh lệch sức vóc giữa đàn ông và phụ nữ đã được thể hiện rõ ở thời khắc này! Liễu Phi Dương coi thường phì cười, đột nhiên ra sức, cầm ống tuýp, đâm ngược lại Nghê Gia. May mà Nghê Gia phản ứng nhanh, nghiêng người, cái ống tuýp xuyên qua tay cô nhanh như gió. Nhưng cô lại không giữ kịp, lòng bàn tay trống không. Ống tuýp dài mau chóng tuột khỏi sự kiểm soát của cô, bay ra xa như một mũi tên rồi mới leng ca leng keng rơi xuống nền xi măng. Nghê Gia không quay đầu lại, giờ đi nhặt thì không kịp nữa rồi. Cô bình tĩnh đứng dậy, hết sức bình tĩnh, không ra tay trước. Đối mặt với người như Liễu Phi Dương, ra tay trước là tối kị, đòn ban nãy của gã chỉ nhằm tuyên bố, đối

https://thuviensach.vn

thủ của mày, là tao! Không phải Nghê Lạc! Liễu Phi Dương xoay cổ tay, xương kêu răng rắc, Nghê Gia thậm chí còn nhìn rõ ràng những bắp thịt đang phình lên trên tay gã. Cô vẫn tỉnh khô cắn chặt răng, không hề nhúc nhích! Nghê Lạc sắp đánh xong rồi, nếu cô có thể chống cự thêm một lúc, lát nữa Nghê Lạc đến giúp, hẳn là hai chị em có thể đánh bại Liễu Phi Dương, nhỉ? Liễu Phi Dương không phải là kẻ thương hoa tiếc ngọc, nhanh chóng bước đến, nắm đấm thứ nhất vung mạnh vào Nghê Gia dùng tám chín thành công lực. Nghê Gia coi như tay chân nhanh nhẹn cũng khó khăn lắm mới có thể né được, nhưng vẫn cảm nhận được sức mạnh đáng sợ từ đòn vừa rồi của gã. Liễu Phi Dương thuộc tuýp tấn công, bất kể là đấm hay đá đều tàn nhẫn như nhau, Nghê Gia chỉ có thể tránh, không dám tiếp đón, bằng không, chịu một đòn của gã, ít nhất cô cũng bị thương nhẹ. Nghê Gia tập trung tinh thần tránh né chiêu thức của gã, cuối cùng cũng bắt được khe hở giữa hai chiêu liên tiếp của gã. Thừa dịp gã chưa sẵn sàng, cô đá một phát vào hông gã, ngay sau đó không dám nấn ná thêm mà rút lui luôn. Lực bàn chân Nghê Gia rất mạnh, vả lại thắt lưng là vị trí yếu ớt, Liễu Phi Dương vẫn bị cô đá đau! Gã bị cô đá phải lùi về một bước, ngoài đau ra còn thấy nhục nhã. Gã lăn lộn nhiều năm như thế mà chưa từng bị phụ nữ đánh, đừng nói là trong tình huống đánh nhau chính thức như thế này! Ánh mắt Liễu Phi Dương càng thêm tức tối, sau một lúc lâu trầm mặc, không ngờ gã xông thẳng lên bắt Nghê Gia. Gã đột nhiên xông tới gần, Nghê Gia không còn chỗ rút lui, để không bị gã bắt được, chỉ còn nước đá gã theo bản năng, không ngờ lại rơi vào bẫy của gã. Cô đá chân ra, còn chưa hạ xuống đã bị gã dùng hai tay túm chặt, tàn nhẫn vặn một cái. Nghê Gia thét lên thảm thiết, để không bị bẻ gãy đầu gối, cô buộc phải xoay theo hướng gã bẻ, ngã sấp xuống đất. Nghê Gia nặng nề tiếp đất, chân đau suýt rút gân. May mà trong chớp mắt gã túm chân cô, cô ý thức được hắn muốn làm gì, cho nên đã xoay người trước hòng giảm bớt chấn thương. Bằng không, chỉ e cái chân này của cô sẽ gãy thật. Nghê Gia bất chấp đau đớn, lao đến nhặt ống tuýp dưới đất lên, vừa toan đứng dậy, không ngờ Liễu Phi Dương lại bồi thêm một cú sút nặng nghìn cân giáng thẳng vào bụng Nghê Gia. Cô gục xuống bên đống thùng phuy, mấy cái thùng sắt cũng đổ ầm ầm xuống đất.

https://thuviensach.vn

Nghê Gia tái mặt, cứ cố gượng dậy một lần là ngã xuống thêm một lần, người cong lại như con tôm. Cô đau đến mất tri giác, mồ hôi lạnh túa ra, bụng như bị ai đâm cho vài dao. Trong đầu cô như nổ ầm ầm, trong chớp mắt, cô không nghe được những âm thanh xung quanh nữa. Nhưng trong óc cô vẫn nhớ rất rõ, một mình Nghê Lạc không đối phó nổi đâu! Cô vẫn muốn đứng lên, tiếc rằng người đau nhức như bị lửa đốt! Đau đến run bần bật, đau đến toàn thân bải hoải, mắt cũng mờ đi. Hình như cô nghe thấy Nghê Lạc đang gọi cô, hình như cậu rất lo lắng, hình như còn lờ mờ thấy Liễu Phi Dương muốn đá cô tiếp, nhưng Nghê Lạc ngăn gã lại, đánh nhau với gã. Nhưng Nghê Lạc làm sao đánh thắng gã được? Nghê Gia từ từ nhắm mắt lại, đau tới rét run cả người, cô nghiến chặt khớp hàm, từng chút từng chút một, nhìn như cuối cùng cũng ấm lên rồi. Cô quệt mồ hôi trên trán, vừa muốn đứng lên thì chợt ầm một tiếng, Nghê Lạc cũng bị Liễu Phi Dương ném đến đây, đụng thẳng vào một đống thùng phuy khác. Nghê Gia luống cuống qua đó, bới Nghê Lạc giữa đống hàng ra, Nghê Lạc vì dính nhiều đòn của Liễu Phi Dương hơn, nên cũng bị thương nặng hơn. Nghê Gia thấy sắc mặt cậu tái nhợt, hòa với sự mệt mỏi đau đớn xưa nay chưa từng có, lòng vừa xót vừa đau, run rẩy hỏi: "Nghê Lạc, em sao rồi? Vẫn ổn chứ?". Nghê Lạc cố gắng cười, môi cũng trắng bệch, giọng lại rất khẽ: "Đánh nhau thôi mà, thương nặng làm sao được?". Ánh mắt cậu đượm vẻ bi thương, "Chị không nên đi theo tôi!". Nghê Gia không nói gì, mắt đỏ quạch. Nghê Lạc thấy thế, thoáng ngẩn ra, đột ngột đẩy đống đồ ngổn ngang trên người ra, đứng dậy. Nghê Gia hoảng sợ, vội vã muốn dìu cậu, lại bị cậu khe khẽ hẩy tay ra. Vẻ mặt Nghê Lạc khinh thường, nhìn Liễu Phi Dương: "Muốn đánh nữa thì đánh đi! Có điều mấy người không liên quan, có phải nên rời khỏi đây không?". Nghê Gia vỡ lẽ, thình lình giữ tay Nghê Lạc, nói chắc như đinh đóng cột: "Chị không thể bỏ em lại!". Kiếp trước, em trai cô bị kẻ khác hại đến chết thảm. Kiếp này, cho dù hôm nay có là tận thế, cô cũng tuyệt đối không bỏ lại cậu mà chạy trốn! Nghê Lạc đột nhiên ngây người. Sự kiên định và quyết liệt trong mắt Nghê Gia làm cậu ngạc nhiên, sao lại thế? Rõ ràng bọn họ mới chỉ sống cùng nhau sáu tháng, lại còn là sáu tháng nhấm nhẳng chảnh chọe mỗi ngày. Hai ngày trước, bọn họ vừa

https://thuviensach.vn

mới cãi nhau ầm ĩ một trận, hôm qua cậu còn không chịu đưa cô đi dạo phố. Nhưng bây giờ, tại sao cô sẵn sàng cùng đối mặt với cơn nguy hiểm lớn nhường này với cậu? Có lẽ chỉ có thể giải thích bằng huyết thống thôi nhỉ? Bằng không, vì sao trước đó vẫn còn dỗi cô mà vừa rồi lúc lưng áp lưng với cô, cậu lại tin tưởng và an tâm khác thường như thế? Lúc thấy cô bị đánh, cậu giận đến nỗi máu nóng bốc lên đầu, chỉ hận không thể giết người được? Chính mình cũng bị đánh, mà lại lo không bảo vệ được cô? Chẳng phải rất kỳ quặc ư? Liễu Phi Dương nheo mắt, ra hiệu cho đám tay chân đang lồm cồm bò dậy, một đám người bất ngờ lao đến, giữ chặt Nghê Lạc. Nghê Lạc vốn bị đòn đau chưa kịp hoàn hồn phản ứng lại, giờ lại có một đống người bắt lấy cậu còn đấm đá túi bụi, làm sao cậu tránh kịp?"Bỏ em tao ra!" Nghê Gia giận dữ, nhấc chân đá những kẻ đó, mỗi cú đá là đá văng một kẻ, không ngờ Liễu Phi Dương phía sau đã tiến thẳng đến, một tay bắt lấy eo cô, vác cô lên. Cả người Nghê Gia bị Liễu Phi Dương ôm lơ lửng trên không, hai chân không có chỗ phát lực. Cô định xuống chỏ, nhưng tay kia của gã đã chặn trước, bóp chặt hai tay cô, cô không thể động đậy, chỉ có thể hung tợn cào tay gã. Nhưng tay gã toàn cơ bắp, có cào cũng chỉ để lại vài vết hồng hồng chẳng ăn thua."Buông tôi ra! Buông ra!" Nghê Gia ra sức đá gã, nhưng không có chỗ mượn lực, mà cô lại quay lưng về phía gã, không thể khiến hạ bộ của gã bị thương. Liễu Phi Dương túm cô rất chắc, nhưng khi nhìn đến Nghê Lạc đang bị tay chân đè chặt, đột nhiên ghé mũi vào cổ Nghê Gia, hít mạnh một hơi. Cả Nghê Gia và Nghê Lạc cùng lúc run lên, gã muốn làm gì? Liễu Phi Dương nhìn Nghê Lạc, "Tao nghĩ rồi, giết mày chỉ tổ phiền hà. Nếu mày đã ngủ với em gái tao, vậy thì tao sẽ ngủ với chị gái mày, thế là công bằng". Nghê Gia cứng đờ người. Liễu Phi Dương cười dâm đãng: "Hơn nữa, gái đẹp hiếm có thế này, cứ buông tha như thế thì đáng tiếc lắm! Mày nói xem, đôi chân đẹp như thế này, nếu..."."Liễu Phi Dương, quân khốn nạn!" Nghê Lạc nổi điên, đột nhiên đánh về phía Liễu Phi Dương, bảy tám người đang giữ cậu hoảng hốt, không ngờ cậu tự nhiên lại hóa rồ như thế, tất cả lại nhào lên tóm lấy cậu một lần nữa. Liễu Phi Dương hoàn toàn không ngó tới, tiếp tục khiêu khích cậu: "Nghe nói chúng mày là chị em sinh đôi, có thần giao cách cảm. Không biết là mày có thể

https://thuviensach.vn

cảm nhận được nỗi đau của nó không?"."Có điều", Liễu Phi Dương cười, "cho dù không có thần giao cách cảm, mày đứng bên cạnh nhìn, chắc cũng cảm nhận được thôi!". Nghê Lạc lập tức phát điên, vừa đá vừa đánh, mấy tay xã hội đen liên tục khổ sở vây cậu lại, hỗn loạn vô cùng."Liễu Phi Dương, nếu mày dám động vào chị ấy, nhất định tao sẽ giết mày! Nhất định sẽ giết cả lò họ Liễu nhà mày! !!".

==========

Chương 30

Nghê Gia điên mất! Nếu bị kẻ khác cưỡng bức trước mặt Nghê Lạc, cô thà chết còn hơn!

Thằng biến thái Liễu Phi Dương!

"Nghê Lạc! !! Cứu chị! !! !"

Giờ phút này, hai mắt Nghê Lạc đỏ ngầu, không biết tìm được sức lực từ đâu ra, cậu thét lên một tiếng như hóa điên, ném bay toàn bộ bảy tám người đang đè lên người mình.

Cậu tung đòn về phía Liễu Phi Dương, một tay giành lại Nghê Gia trong tay gã, ôm cô vào lòng thật chặt. Đồng thời đá một cú vào ngực Liễu Phi Dương, gã ta bị bất ngờ, ngã vật xuống đất.

Nghê Lạc ôm Nghê Gia chạy ra ngoài, những người phía sau đuổi theo như đám quỷ hút máu, vây lấy cậu tẩn cậu một trận. Nghê Lạc ngã xuống đất, vẫn ra sức che chắn Nghê Gia, không muốn để cô chịu bất cứ tổn thương nào.

Nghê Gia bị cậu ôm siết vào lòng, nắm tay đặt trên cơ thể gầy gò của cậu, thấy môi cậu bị cắn đến trắng bệch mà không kêu rên một tiếng. Mắt cô ươn ướt: "Không cần bảo vệ chị".

Cậu bị chúng đánh trúng, nặng nề gục trên người cô, thì thầm bên tai: "Tôi đếm đến ba! Chị phải chạy ra ngoài, không được quay đầu lại!"

https://thuviensach.vn

Nghê Gia nhìn khuôn mặt tái nhợt nhưng vẫn kiên cường của Nghê Lạc, đột nhiên phát hiện ra, em trai cô hình như đã thay đổi rồi!

"Một, hai", cậu chậm rãi nới lỏng vòng ôm, "ba!". Cậu đẩy phắt cô ra, hét "Chạy đi!".

Nghê Gia được cậu đẩy khỏi vòng vây, nhưng cô vẫn chìa tay muốn kéo Nghê Lạc theo, lại bị cậu hất mạnh tay ra: "Bảo chị chạy đi mà! Chạy mau!".

Nghê Gia giật mình, đột nhiên xoay người, không cho phép mình chùn bước chạy vụt ra ngoài.

"Nghê Gia, chạy mau!" Cậu hét sau lưng cô.

Đầu óc Nghê Gia trống rỗng, cô liều mạng chạy ra ngoài, đi báo cảnh sát, đi tìm cứu binh!

Cô sợ cái nơi bẩn thỉu và gã đàn ông điên cuồng này. Bị kẻ khác cưỡng bức trước mặt Nghê Lạc còn đau đớn hơn cả chết!

Cô chạy đi theo bản năng, nhưng bỗng một tiếng súng vang lên, nổ đoàng bên chân cô.

Nền xi măng cốt thép có thêm một lỗ đạn, vỏ đạn đập vào đùi Nghê Gia, đau đến mức có cảm giác như bị xuyên qua.

Chân Nghê Gia mềm nhũn, ngã xuống đất. Toàn thân cô lạnh toát, sao lại có súng?

Vỏ kim loại này lách cách dưới đất đó chính là một đầu đạn!

Nghê Gia cứng ngắc quay đầu lại, chỉ thấy Nghê Lạc bị ấn đầu xuống, cây súng nơi tay Liễu Phi Dương đang chĩa thẳng vào cô, nòng còn bốc khói.

Lòng Nghê Gia trĩu xuống từng chút từng chút một, nỗi tuyệt vọng và bất lực xưa nay chưa từng có như một con sóng triều quét sạch cô đi.

Hôm nay, cô và Nghê Lạc hoặc chết, hoặc sống không bằng chết.

https://thuviensach.vn

Liễu Phi Dương lắc lắc cây súng trong tay, nở nụ cười khinh miệt: "Lại đây".

Nghê Gia chế ngự thân thể mềm nhũn, chậm chạp đứng lên, đón đầu họng súng đen ngòm sâu hoắm kia, đi đến từng bước một.

Một luồng ánh sáng từ khung cửa sổ trên cao rọi xuống, soi sáng nửa khuôn mặt xinh xắn của cô, trắng đến độ trong suốt, như lấp lánh hào quang, đẹp như đồ sứ men ngọc thượng hạng.

Liễu Phi Dương ngả ngớn nhấc tay lên, muốn sờ mặt cô. Nghê Gia im lặng bình tĩnh nghiêng đầu đi, tránh tay gã, kết quả, mặt cô đối diện thẳng với hòng súng trong tay gã.

Họng súng đen ngòm làm người ta lạnh cứng cả người!

Liễu Phi Dương nhìn nửa gương mặt bình thản của Nghê Gia, không hiểu sao lại cáu lên, bắt lấy quai hàm cô, vặn đầu cô quay sang: "Giả vờ bình tĩnh cái gì?".

"Liễu Phi Dương, mày có gan thì đấu với một mình tao thôi! Cho dù tao bị mày đánh chết, tao cũng tuyệt nhiên không kêu một tiếng, cầm súng giả vờ làm cái quái gì?" Nghê Lạc đấm đá những kẻ đang giữ chặt cậu, gào lên với Liễu Phi Dương.

Vẻ mặt Liễu Phi Dương đầy hung tàn, gã bắn thẳng vào chỗ đất ngay trên đỉnh đầu Nghê Lạc.

Nghê Gia run lên, Nghê Lạc thì không: "Liễu Phi Dương, mày chột dạ rồi. Mày...".

Lần này họng súng của Liễu Phi Dương nhắm ngay Nghê Lạc, nhưng Nghê Gia nhanh tay nhanh mắt, đánh "bốp" vào tay gã, viên đạn bắn chệch lên trên trần nhà.

Nghê Gia cười khẩy: "Mày vốn chột dạ mà".

https://thuviensach.vn

Liễu Phi Dương âm trầm nhìn Nghê Gia giây lát, nghiến răng kèn kẹt, lại để súng lên mặt Nghê Gia.

Nghê Gia bỗng thấy mặt mình lạnh toát, dây thần kinh toàn thân đều căng ra, sợ hãi là chuyện tất nhiên. Nhưng cô sợ đến mức đến run cũng không run nổi, cả người cứng lại như một cây cung sắp sửa bị gãy lìa.

Cây súng trong tay Liễu Phi Dương chậm rãi dịch xuống, từ cổ Nghê Gia, qua xương quai xanh xinh xinh, lướt qua chỗ áo rách, xuống mãi rồi dừng lại ở vòng eo thon.

Liễu Phi Dương cười thâm độc: "Tôi không muốn ra tay, cô em tự cởi đồ ra đi". Nói xong, gã vỗ vỗ cây súng vào eo Nghê Gia.

Nghê Gia cắn chặt răng, không nói gì, cũng không làm gì.

Kiếp trước, cô đã trải qua bao lần nhục nhã thế này, nhưng trước mặt Nghê Lạc...

Bất lực và tuyệt vọng! Cô thà chết còn hơn!

Nghê Lạc đã hoàn toàn chết lặng!

Cậu không thể trơ mắt nhìn Nghê Gia bị Liễu Phi Dương cưỡng bức, càng không thể trơ mắt nhìn Nghê Gia bị bắn chết!

Tại sao lại lâm vào tình cảnh này?

Báo ứng ư?

Cậu hối hận. Tràn ngập trong lòng cậu là sự hối hận.

Cậu không nên ham chơi, không nên gây tai họa, không nên đã vô dụng còn khoe mẽ, không nên lãng phí thời gian, không nên gây thù chuốc oán, không nên không nghe lời Nghê Gia nói.

Quá nhiều cái "không nên", tất cả đều do cậu!

Tất cả đều tại cậu, nhưng cậu lại không đủ sức cứu được Nghê Gia!

https://thuviensach.vn

Ông trời bắt cậu trả giá cho những lỗi lầm trước đây, nhưng vì sao lại giáng nó xuống đầu Nghê Gia.

"Liễu Phi Dương, tôi nhận lỗi! Tôi nhận lỗi với Liễu Phi Phi! Tôi nhận lỗi với anh! Tôi nhận lỗi với nhà họ Liễu! Tôi nhận lỗi! Xin lỗi anh! Lỗi tại tôi! Anh có làm gì thì làm tôi đây này! Anh thả chị ấy ra! Thả chị ấy ra!"

Nước mắt Nghê Lạc trút như mưa: "Liễu Phi Dương, mày thả chị ấy ra! Mày có giỏi thì giết tao đi! Mày lôi một cô gái ngu ngốc như chị ấy vào thì còn là cái giống đàn ông gì? Mày có gan thì giết tao đi, mày giết tao đi! !!".

Liễu Phi Dương khịt mũi khinh bỉ, lại nhìn Nghê Gia, lặp lại một lần nữa: "Tôi không muốn tự mình ra tay".

Nghê Gia ngước lên nhìn Liễu Phi Dương, ánh mặt bình lặng đến đáng sợ. Giọng cô nhẹ bẫng, nhưng cũng có trọng lượng khác thường: "Ngại quá, tao cũng không muốn ra tay, mày nổ súng đi!".

A, thật nực cười mà! Giờ phút này bất kể là cô hay Nghê Lạc, nếu còn sống, thì cũng khổ hơn cả chết!

Đây là thứ mang tên "số mệnh" ư?

Liễu Phi Dương giật mình, bỗng nhiên thấy run sợ. Gã vẫn cho rằng cháu trai Nghê Lạc nhà họ Nghê không có tiền đồ, cháu gái mới Nghê Gia nhà họ Nghê yếu ớt vô dụng, song lúc này, gã phát hiện hình như không phải thế. Hơn nữa, nếu hôm nay thả hai chị em này ra, chắc chắn nhà họ Liễu đã chôn mầm tai họa.

Bất tri bất giác, hắn giơ súng lên, chỉ thẳng vào đôi mắt trong veo của Nghê Gia, tán thưởng: "Mắt đẹp thế này mà phải phá hủy, đáng tiếc thật!".

Nghê Gia lặng lẽ nhìn họng súng sâu hoắm đen ngòm, phảng phất hơi thở tử thần kì dị, cô lạnh toát người, đầu óc trống rỗng, nhưng cũng đành bó tay.

Tựa như kiếp trước khi cô rơi từ trên tòa nhà cao ốc xuống, thật ra bản thân không muốn chết, nhưng lại rất rõ rằng không một ai có thể cứu được mình. Tuyệt vọng thực sự là một cảm giác đáng sợ!

https://thuviensach.vn

Nghê Gia lạnh cứng người, cô thấy ngón tay Liễu Phi Dương bắt đầu bóp cò súng, trái tim lập tức vọt lên tận họng, không đập nữa.

Cô quá sợ hãi, che mặt theo bản năng.

Tiếng súng nổ tung trên đỉnh đầu cô như sấm sét, âm vang khắp kho hàng vắng vẻ!

Dư âm qua đi, thế giới lặng im phăng phắc, chỉ còn tiếng tim đập rất nhanh rất rõ nét của cô, chứng tỏ giờ cô vẫn còn sống!

Nghê Gia bưng mặt, hai tay không ngăn nổi cơn run rẩy, chậm rãi hé tay ra thì thấy tay Liễu Phi Dương buông thõng như bị rút gân, súng của gã đã bị đập nát.

Nhìn theo tầm mắt gã, cửa kho hàng mở tung, bên ngoài kho hàng âm u là ánh sáng rực rỡ mùa hạ, chói chang nhức mắt. Sáu bảy người đàn ông áo phông đen quần rằn ri, chỉnh tề xếp thành một hàng, tư thế trang bị giống nhau như đúc.

Cánh tay cuồn cuộn cơ bắp rắn rỏi cầm súng trường tấn công G36Thiên kim đại chiến, đang trong tư thế ngắm bắn, không hề nhúc nhích chĩa về phía này.

Thiên kim đại chiến Là loại súng do Heckler & Loch của Đức thiết kế và sản xuất từ đầu những năm 1990, được đưa vào sử dụng trong quân đội Đức và xuất khẩu sang nước ngoài.

Phía trước những người áo đen là một chàng trai trẻ, sơ mi khoác ngoài áo phông, quần jeans, hoàn toàn khác biệt với không khí nguy hiểm trong giờ phút này.

Anh ta cũng đang giơ tay, đầu nghiêng sang một bên, một mắt nheo một mắt nhắm, đôi mắt bên dưới mái tóc xòa xuống không biểu lộ chút cảm xúc nào.

Hình như anh ta nổ súng.

https://thuviensach.vn

Nhưng trong tay anh ta vốn không có súng!

Anh ta chỉ chĩa về bên nào, đằng sau đã có người ngắm trúng bắn đạn rồi.

Nghê Gia nhìn một loạt họng súng đối diện, cảm thấy chàng trai nom có vẻ lãnh đạm này hết sức nguy hiểm. Lúc Nghê Gia nhìn sang toàn bộ phần báng súng trong tay Liễu Phi Dương cũng đã bị bắn nát như tương.

Chàng trai như đã bắn trúng con mồi, đồng thời thu tay lại, mở to mắt, ngẩng đầu lên, khẽ nhếch mép.

Nghê Gia há hốc miệng, Việt Trạch chạy đến đây làm gì?

Một đám lâu la vốn đang đè lên Nghê Lạc đã mặc xác cậu, tất cả lao đến chỗ hàng hóa chất đống, nháy mắt đã mỗi kẻ một súng, nhất tề hợp cạnh Liễu Phi Dương.

Tay Liễu Phi Dương không bị thương nặng lắm, rút luôn một khẩu súng khác từ trong ống quần ra.

Đây rốt cuộc là nơi quỷ quái nào?

Nghê Gia cuống cuồng chạy đến chỗ Nghê Lạc, cậu đã có thể tự đứng dậy, nhưng chưa kịp nói gì thì đã bị cô túm cổ kéo luôn vào trong đống thùng phuy đổ ngả đổ nghiêng.

Phải rút lui khỏi trung tâm chiến trường, bằng không, hai con tôm tép vô tội này cũng bị bắn rỗ như cái sảng mất!

Ánh mắt đang đuổi theo Nghê Gia của Việt Trạch chợt lóe lên. Không ngờ cô mặt xám mày tro, áo quần xộc xệch, tóc tai rối bù mà vẫn rất nhanh nhẹn.

Nghê Gia thật không lòng nào để ý đến anh, chỉ một lòng quan tâm xem Nghê Lạc sao rồi.

Hai má Nghê Lạc đỏ bừng, oán hờn trợn trừng mắt. Cậu bị chúng đánh mãi thì chẳng sao, giờ chỉ bị chị bóp cổ có khi lại chết! Kéo người ta đi mà lại túm cổ thế à? Cậu bị kéo sắp thành hươu cao cổ luôn rồi!

https://thuviensach.vn

Nghê Gia thấy Nghê Lạc tức anh ách, không biết vì sao cậu lại ức chế như thế, liền đặt ngón trỏ lên miệng, ra hiệu cậu đừng lên tiếng.

==========

Chương 31

Sắc mặt Liễu Phi Dương rất nặng nề, không còn sự miệt thị và coi thường khi đối mặt với Nghê Gia và Nghê Lạc trước đó.

Nghê Gia kinh ngạc, tuy Việt Trạch rất lạnh lùng, nhưng cũng không thể khiến tay xã hội đen lõi đời Liễu Phi Dương sợ đến ngộp thở vậy chứ!

Cửa sổ trên tường kho hàng ném vào trong một vốc ánh sáng nghiêng chếch, cắt kho hàng thành từng đoạn tranh tối tranh sáng.

Việt Trạch băng qua lằn ranh bóng tối và ánh sáng, vóc dáng cao gầy. Trong khoảnh khắc lẩn vào bóng tối, khuôn mặt anh tựa như ma quái, nhưng ngay khi đắm mình trong ánh sáng, toàn thân như rũ bụi lấp lánh hào quang, phong nhã và dịu dàng như một vị thần từ trên trời giáng xuống.

Từng đốm sáng đậu trên tóc anh thật ấm áp, nhưng đôi mắt sâu dưới mái tóc rối, từ đầu đến cuối vẫn lạnh nhạt và hờ hững.

Khi cách Liễu Phi Dương bảy tám thước, anh dừng lại, thờ ơ nhìn gã: "Mày đã cướp số hàng hóa trong tay Tô Dương phải không?".

Liễu Phi Dương cứng người mà nhếch mép, trốn tránh vấn đề: "Nó đánh chết người của tao ở Macau, đương nhiên tao phải cho nó một bài học".

Những kẻ đứng cạnh Liễu Phi Dương sục sôi căm phẫn, còn những người sau lưng Việt Trạch thì giống hệt anh, không có bất cứ biểu cảm nào.

Việt Trạch gật gật đầu: "Y đánh chết một người của mày, mày lại đánh chết sáu người của y, còn cướp cả số hàng tao chuyển cho y".

Anh nói chuyện nào giờ không trầm bổng lên xuống, duy có chữ "tao" thì kéo dài ra. Chữ "tao" nhẹ như mây gió này làm tất cả run lên.

https://thuviensach.vn

Liễu Phi Dương nhìn một loạt quân nhân được huấn luyện nghiêm chỉnh trước mặt mình, gã không sợ họ, gã đã trải qua không ít lần đối diện với họng súng.

Nhưng gã sợ kẻ có đôi mắt sâu thẳm trước mặt.

Gã biết không thể dây vào tên này, cho nên mới luôn trốn ở Macau nơi có Trình Hướng bảo kê. Nếu không vì Liễu Phi Phi mang thai, gã đã không trở về.

Không ngờ, mới về được mười mấy tiếng đồng hồ, Việt Trạch đã tìm thấy gã.

"Việt Trạch!" Liễu Phi Dương vẫn bình tĩnh, "Nếu chỗ hàng kia là của mày, tao trả lại cho mày".

Trong mắt Việt Trạch lóe lên nét cười quái dị: "Liễu Phi Dương, mày phạm luật rồi".

Liễu Phi Dương nghiến bạnh quai hàm, không trả lời, một tên bên cạnh lại đột nhiên gào lên: "Thế thì sao? Mày giết được tất cả bọn tao chắc?".

Nói xong, tên đó giơ súng lên.

Cùng lúc, Việt Trạch nâng tay, làm tư thế như đang cầm súng, nhắm thẳng vào tên đó, ngón trỏ nhấc khẽ một cái.

Một tiếng súng vang lên, tên kia còn chưa kịp nổ súng, trán đã thủng một lỗ, lập tức đờ ra, ngã xuống đất.

Việt Trạch lạnh nhạt nói: "Còn ai dám chĩa súng vào tao không?".

Những tên khác sợ mất cả hồn vía, nhớ đến những lời đồn đại về anh thường nghe, sợ hãi liền biến thành dũng khí, cả đám đưa mắt nhìn nhau, quyết định liều mạng, vội vàng cầm súng lên.

Việt Trạch đứng thẳng tắp. Mỗi lần anh chỉ vào đối thủ, hơi hất ngón trỏ, một tiếng súng lại vang lên.

Chỉ ai nấy chết!

https://thuviensach.vn

Chỉ một động tác đã hoàn toàn phá vỡ phòng tuyến tâm lý của đối thủ!

Việt Trạch rất tự tin vì tốc độ hất ngón tay của anh nhanh hơn đám người kia, lại có bảy tám người áo đen đứng sau nổ súng theo như mệnh lệnh của anh. Anh không chỉ tin tưởng sự trung thành của họ, mà còn tin tưởng tốc độ phản ứng cũng như kĩ thuật đấu súng của họ nữa, chỉ cần một phát súng lệch, người chết sẽ là anh!

Sau năm sáu tiếng súng liên tiếp, Việt Trạch thu tay, những tên khác không dám làm loạn nữa.

Liễu Phi Dương cứng cả người, bàn tay cầm súng liên tục siết lại, chột dạ: "Tao là tay chân dưới trướng anh Trình, Việt Trạch, chỉ vì mấy mạng người của Tô Dương mà mày đến giết tao. Không sợ anh Trình nói mày phạm luật à?".

Việt Trạch hai tay đút túi quần, nghiêng đầu nhìn cửa sổ trên kho hàng, hơi nheo mắt lại: "Mày giết sáu người của Tô Dương".

Liễu Phi Dương thoáng sửng sốt, đưa mắt nhìn quanh, số người ngã xuống đúng sáu tên, đầu óc căng như dây đàn giờ mới thoáng chùng xuống.

Nhưng Việt Trạch đột nhiên quay đầu lại, thủng thẳng nói: "Mày còn phế một bàn tay của hắn".

Liễu Phi Dương bất chợt ngẩn ra, cây súng trong tay chĩa thẳng vào Việt Trạch, ra vẻ cứng rắn, nhưng cơ thể lại run lên: "Việt Trạch, tao không bị mày giết dễ dàng thế đâu. Vì Tô Dương, mày muốn chọn giận anh Trình sao?".

Nghê Gia lùi vào góc tường, cắn chặt môi dưới theo bản năng. Tuy cô và Việt Trạch không thân thiết lắm, nhưng cô không mong anh chết!

Việt Trạch nghiêng đầu, ngón tay dài khẽ day huyệt thái dương, bỗng chốc, mắt anh loé lên, thình lình nhìn Nghê Gia.

Lúc đó, cô đang ngồi xổm trong đống lộn xộn, người bẩn thỉu nhếch nhác, chỉ riêng khuôn mặt trắng trẻo là còn sạch sẽ. Hai nắm tay cô siết chặt, khóe

https://thuviensach.vn

môi bị cắn tái nhợt, vừa hoảng sợ vừa lo lắng nhìn về phía anh.

Bốn mắt nhìn nhau, ánh nắng rọi qua nửa mặt bên trái của anh, bởi ngược sáng mà đôi mắt nhìn có vẻ còn sâu hơn bình thường. Anh lặng lẽ nhìn cô một lúc, cuối cùng chỉ đơn giản mỉm cười.

Nụ cười rất khẽ rất nhẹ, nhưng còn rực rỡ hơn trời mùa hạ!

Nghê Gia run lên, thời khắc liên quan đến mạng người, anh còn nhàn nhã thảnh thơi nhìn tôi làm gì? Anh nghiêm túc một chút đi.

Chỉ trong nháy mắt, Việt Trạch đã thu lại ánh mắt.

Đồng tử của anh hơi co lại, nhìn chằm chặp vào tay Liễu Phi Dương, nét mặt hoàn toàn nghiêm túc.

Ở vị trí của Nghê Gia chỉ có thể nhìn thấy nửa bên mặt đoạn tuyệt và kiên nghị đến tàn nhẫn của Việt Trạch. Không còn nghi ngờ gì nữa, đàn ông ở thời điểm này từ trong ra ngoài đều tỏa ra sức quyến rũ không thể chống cự.

Liễu Phi Dương mặt cắt không còn hột máu, gã run bần bật. Nhìn ánh mắt âm u của Việt Trạch, gã đã hiểu ra, nếu hôm nay Việt Trạch đã tự mình đến đây thì tuyệt đối sẽ không tha cho gã.

Một khi đã thế, chẳng thà ra tay trước hòng chiếm lợi thế.

Gã bóp cò, nhưng ngón tay còn chưa kịp động đậy, Việt Trạch đã nghiêng mình quay lại. Viên đạn bắn trượt, đồng thời một cú đá rất mạnh của Việt Trạch nhắm thẳng vào đầu Liễu Phi Dương.

Liễu Phi Dương còn chưa kịp thét lên, Việt Trạch đã chụp lấy tay gã, vặn một cái, bóp cò ngược lại.

"A! !!".

Liễu Phi Dương bưng lấy cổ tay phải bị bắn xuyên qua, lăn lộn điên cuồng dưới đất, máu chảy ròng ròng.

Việt Trạch đứng thẳng tắp, ngón tay thuôn dài như đang biểu diễn nghệ thuật, vài giây sau, khẩu M9Thiên kim đại chiến đã bị tháo rời thành từng

https://thuviensach.vn

cục sắt vụn, rơi xuống đất.

Thiên kim đại chiến Là một trong những phiên bản của loại súng ngắn bán tự động Beretta được sản xuất tại Ý.

Liễu Phi Dương đau đớn rít gào, mấy người tới cùng Việt Trạch mặt lạnh như tiền, tước hết vũ khí của những tên còn lại.

Việt Trạch bước nhanh đến trước mặt Nghê Gia, cởi áo ngoài đưa cho cô.

Nghê Gia ngẩn người, nhưng vẫn nhận lấy, lí nhí cảm ơn rồi ngoan ngoãn mặc vào, dù sao áo của cô cũng rách bươm rồi.

Cô hơi ngước mắt lên, thấy anh trai bề ngoài thô ráp bên trong tinh tế đứng sau Việt Trạch.

Anh trai tinh tế thấy sắc mặt Nghê Gia trắng bệch, nhớ ra anh Ba dự định tối nay mới xử lý tên Liễu Phi Dương, vừa nghe trợ lý báo tin đã nhanh chóng xác nhận vị trí tìm đến với Nghê Gia, giờ khắc này chẳng phải nên ôm cô em xinh xắn kia vào lòng hỏi han an ủi ư? Anh Ba ngố ghê, chẳng hiểu phong tình gì hết!

Anh ta quyết định giúp anh Ba mình, bèn nở nụ cười máy móc và méo mó với cô.

Sắc mặt Nghê Gia càng trắng hơn.

Việt Trạch ngoái đầu lại, mỉm cười: "Đã bảo cậu đừng có cười nữa rồi".

Anh trai kia yên lặng rúc vào xó tường. Việt Trạch bình thản nói: "Tôi đưa hai người đến bệnh viện khám". Thấy dáng vẻ cúi đầu muốn từ chối của Nghê Gia, anh rất thông minh bỏ nhỏ thêm câu nữa, "Hình như Nghê Lạc bị thương không nhẹ đâu".

Nghê Gia nhìn sang sắc mặt tái nhợt của Nghê Lạc, giờ mới gật đầu: "Phiền anh Việt rồi".

Việt Trạch ngẩn ra, rõ ràng mười mấy tiếng trước cô vẫn còn gọi anh là Việt Trạch.

https://thuviensach.vn

Nghê Gia đi trước một bước, dừng lại, nhìn anh trai tinh tế: "Cho tôi mượn súng của anh được không?".

Anh ta nghiêm nghị đưa cho cô.

Nghê Gia hỏi Việt Trạch: "Anh có thể ra ngoài trước không?".

Việt Trạch liếc nhìn cô một cái, xoay người đi ra.

Cô lại nhìn Nghê Lạc, "Em ở lại".

Nghê Lạc sửng sốt: "Nghê Gia, chị, chị muốn?".

Nghê Gia đứng thẳng, nhắm vào Liễu Phi Dương, kẻ đang phủ phục dưới đất, vẻ mặt hoảng hốt. Cô không nể tình mà bóp cò, một tiếng súng vang lên, cả người Liễu Phi Dương chấn động, mặt xám ngoét như tro, viên đạn bắn ngay vào mặt đất trước mặt gã.

"Chỉ có anh mới thạo bắn súng ư?" Nghê Gia cười khẩy, "Liễu Phi Dương, hôm nay tôi tha cho anh, anh nợ tôi một mạng".

Cô chỉ muốn giết chết gã!

Nhưng nếu giết gã rồi, nhất định phải bịt miệng tất cả những kẻ còn lại, bằng không nếu Trình Hướng biết, nhất định sẽ mang lại tai họa cho nhà họ Nghê. Hôm nay cô không thể ra tay với hắn được.

Nghê Gia ngồi cạnh gã, tủm tỉm: "Trận đấu hôm nay của chúng ta, có kẻ đứng ngoài xem tuồng đúng không?". Bằng không, Liễu Phi Phi sẽ phải lén lút xử lý cái thai kia, Liễu Phi Dương ở tít Macau làm sao biết được.

Liễu Phi Dương đực mặt.

Nghê Gia nói tiếp: "Có kẻ muốn chúng ta đôi bên cùng thiệt. Kẻ báo cho anh Liễu Phi Phi mang trong mình giọt máu của Nghê Lạc, chỉ coi anh là một quân cờ thôi".

Thực ra cô đã đoán được, mục đích của kẻ đứng sau chính là mượn Liễu Phi Dương đối phó với nhà họ Nghê.

https://thuviensach.vn

"Bằng không, sao Việt Trạch lại đến nhanh như thế? Tôi đoán, lúc kẻ đó báo tin cho anh, cũng báo luôn cho Việt Trạch tung tích của anh rồi".

Câu này cô chỉ tùy cơ ứng biến đơm đặt mà thôi, nhưng Việt Trạch đến rất đúng lúc, cô quyết định lợi dụng tính đa nghi của Liễu Phi Dương.

Liễu Phi Dương quả nhiên tin thật, bụm cánh tay đang chảy máu ròng ròng, hận đến nghiến răng nghiến lợi: "Ninh Cẩm Nguyệt".

Nghê Gia hơi nheo mắt, tên đã được nói ra, thù hận đã được chuyển sang người khác, cô không cần nán lại thêm!

Việt Trạch dẫn họ đến bệnh viện quân y tốt nhất Bắc Kinh.

Chụp CT, chụp NMR các thứ thì thôi không nói, nhưng Nghê Gia thật sự không hiểu lấy máu xét nghiệm nhằm mục đích gì. Việt Trạch nói nếu đã tới rồi, thôi cứ kiểm tra luôn sức khỏe toàn thân, cuối cùng còn nói: "Món quà sinh nhật thứ hai của em đấy, không được từ chối".

Ai lại tặng quà sinh nhật là kiểm tra sức khỏe chứ! Sáng tạo thế thì sao anh không tặng luôn cái đồng hồThiên kim đại chiến cho rồi!

Thiên kim đại chiến Trung Quốc kiêng tặng đồng hồ, cách đọc cụm từ "tặng đồng hồ" nghe giống "đi đám tang" nên đây là một món quà tối kị ở đất nước này.

Việt Trạch đã đưa Nghê Lạc đi khám, Nghê Gia đành lặng lẽ đi kiểm tra sức khỏe một mình. Ở cầu thang, cô lại tình cờ gặp Liễu Phi Phi đeo kính râm che chắn kín mít. Nếu không phải sáng sớm từng gặp cô ta, Nghê Gia cũng sẽ không nhận ra.

Cô đón đầu, chặn đường cô ta. Liễu Phi Phi cả kinh, nhận ra là Nghê Gia, lại trấn tĩnh lại: "Có việc gì?".

"Cô và anh cô lừa Nghê Lạc ra ngoài, đánh nó bị thương nặng", Nghê Gia cường điệu hóa, xoay xoay nắm đấm, "cô bảo tôi tìm cô có việc gì không?".

https://thuviensach.vn

Liễu Phi Phi biết Nghê Gia có võ, mặt tái nhợt đi: "Tôi vừa làm phẫu thuật, chị không thể".

Nghê Gia ra vẻ kinh ngạc: "Thì ra Mạc Doãn Nhi bảo cô mang thai là thật!".

Liễu Phi Phi giật mình, Mạc Doãn Nhi? Hai người từng diễn chung với nhau, hơn nữa Tống Nghiên Nhi là em họ của cô ta, giữa cô ta và Mạc Doãn Nhi coi như có chút giao tình. Lúc cô ta kể chuyện này với Tống Nghiên Nhi, Mạc Doãn Nhi cũng ở bên cạnh. Sao ả có thể mang chuyện này đi buôn khắp nơi với những người khác!

Hơn nữa, cô ta cũng không quen Nghê Gia, cũng không biết Nghê Gia có nghe lén bên ngoài kho hàng. Một khi đã vậy, nhất định là Mạc Doãn Nhi đã tiết lộ bí mật này!

Nhưng suy nghĩ trong lòng không thể nói ra được, cô ta vờ vịt: "Mang thai? Chị nói gì cơ? Tôi đi tiêm botox thôi mà".

Nghê Gia càng thêm kinh ngạc: "Hôm đó tôi nghe cô ta gọi điện thoại cho 'anh họ Phi Dương', tôi còn tưởng... Xem ra là tôi nghe nhầm!". Nghê Gia khoát tay, lơ đãng cười, nhưng cô nhận ra, đôi mắt Liễu Phi Phi lập tức tối sầm.

Nghê Gia nhún vai, bỏ đi.

Nếu mình đã nhiều kẻ địch thế, tất nhiên phải chia cho Ninh Cẩm Nguyệt và Mạc Doãn Nhi một ít. Chuyện của anh em họ Liễu do Ninh Cẩm Nguyệt sai khiến, nhưng nếu Mạc Doãn Nhi phát hiện mình chịu tội thay Ninh Cẩm Nguyệt, trở thành đối tượng tấn công của Liễu Phi Phi, liên minh thống nhất giữa ả và Ninh Cẩm Nguyệt sẽ xuất hiện vết nứt.

Nghê Gia đi được vài bước, bất ngờ gặp người quen.

Bác sĩ Trương Minh khoa nội nhi. Hồi cô còn bé ông ta từng trị bệnh cảm vặt cho cô, nhưng tất nhiên, chủ yếu là chữa tâm bệnh trống vắng cô đơn của Mạc Mặc.

https://thuviensach.vn

Nghê Gia đến cạnh quầy tiếp tân, lấy thông tin liên lạc và lịch trực ban của bác sĩ Trương, cất vào túi rồi tiếp tục kiểm tra sức khỏe.

Kiểm tra xong, may là ngoại trừ trật khớp bầm tím ra, trên người cả hai chị em không có vết thương đáng ngại nào.

Khi họ ra khỏi bệnh viện đã là nửa đêm.

Không ngờ ngày đầu tiên của tuổi hai mươi lại qua đi một các nhiễu loạn đến thế!

Nghê Gia nhớ ra: "Phải rồi, xe của tôi và Nghê Lạc còn ở chỗ kho hàng kia".

Việt Trạch rất bình thản nói: "Tôi đã cho người lái về nhà họ Nghê rồi".

Nghê Gia ngẩn ra, lặng lẽ cúi đầu: "Đồ đạc của tôi còn ở trên xe, hôm nay tôi định về ký túc xá".

Nán lại bệnh viện một lúc, cô đã dần bình tĩnh lại, cô nhớ rất rõ, mình phải rời khỏi nhà họ Nghê. Cô không muốn tìm cách lấy lòng giành tình cảm người nhà nữa, vừa mệt mỏi vừa đau đớn.

Nghê Lạc nghe Nghê Gia nói thế, giật mình, nhìn sang Nghê Gia đang khuất trong bóng tối, cô độc và yếu ớt, như bất cứ lúc nào cũng có thể bị nuốt chửng.

Tim cậu chợt nhói lên.

Cậu nghĩ, Nghê Gia lặng lẽ đứng đó, bề ngoài rất bình thường, nhưng những việc xảy ra hai ngày nay chắc chắn đã làm lòng cô tan nát.

Cậu chợt rất hận bản thân mình, không những không bảo vệ cô mà còn xát muối vào vết thương của cô! Cậu mở miệng, muốn nói gì đó, song họng cứ nghẹn lại, không thốt lên nổi dù chỉ nửa lời.

Việt Trạch nhìn thoáng qua bóng cô, giọng nhẹ tênh: "Khuya lắm rồi, không nên lái xe. Tôi đưa Nghê Lạc và em về trước, lấy đồ đạc rồi đến trường em. Được không?".

https://thuviensach.vn

Nghê Gia vốn không muốn làm phiền anh, nhưng anh đã nói muốn đưa Nghê Lạc về nhà, cô không tiện từ chối thay Nghê Lạc, chỉ có thể ngầm đồng ý lên xe.

Trên đường đi, không khí hết sức kì dị.

Việt Trạch vốn không ưa nói chuyện, cho nên luôn cúi đầu im lặng, không biết đang suy nghĩ gì, chỉ thi thoảng nghiêng đầu, liếc nhìn Nghê Gia một cái.

Nghê Gia ngồi một bên, tựa đầu vào cửa kính xe, nhìn cảnh đêm êm ả thanh bình bên ngoài, không có nỗi đau, không có khổ sở.

Sinh nhật đầu tiên cùng với Nghê Lạc quả thật rất chấn động, rất vẹn toàn. Cô mỉm cười, thỏa mãn nhắm mắt.

Nghê Lạc rất lo lắng cho tình trạng của cô, nhưng nhìn cô có vẻ như đang ngủ, cũng không tiện hỏi han nhiều. Giờ cậu lại có hứng thú với Việt Trạch hơn.

"Anh Việt Trạch, nghe nói trước kia anh là bộ đội đặc chủng?" Nghê Lạc rất kích động.

"Ừ." Việt Trạch lại rất bình tĩnh.

"Chẳng trách anh lại có khí phách thế, biết cận chiến, biết tháo súng, chưa kể còn rất gan dạ, rất quyết đoán!" Nghê Lạc bày tỏ sự sùng bái.

"Ờ." Việt Trạch lại rất là lãnh đạm.

"Haizz! Nếu biết sớm, em đã nhập ngũ học hành rèn luyện rồi, nếu thế, em có thể giống như anh Việt Trạch..." Nghê Lạc xum xoe.

Lông mi Nghê Gia run run, Nghê Lạc, phiền cậu giữ chút tiết tháo được không? Gặp người ta có vài lần đã gọi "anh" ngọt xớt, kiếp trước kiếp này chú mày còn chưa gọi bà đây một tiếng "chị" đâu!

Hơn nữa, ngày nào cô cũng sống chết dạy dỗ nghiêm chỉnh Nghê Lạc đôi ba lần mà cũng không có tác dụng, Việt Trạch chỉ mỗi chữ "ừ", "ờ" đã đưa

https://thuviensach.vn

Nghê Lạc về chính đạo, cô thấy thất bại quá!

Hừ! Loại không có khí tiết như chú mày, chị đóng gói thắt nơ tặng Việt Trạch làm em trai luôn!

==========

Chương 32

Ô tô tiến vào cổng lớn nhà họ Nghê rồi dừng lại trước cửa.

Nghê Gia xuống xe, sang luôn xe bên cạnh lấy đồ đạc, Trương Lan chẳng hay đã chạy ra đây từ khi nào.

Thị nắm chặt tay, dáng vẻ bất an, lúng túng lí nhí: "Gia Gia, cả ngày nay con chưa có gì bỏ bụng phải không? Mẹ nấu mì trường thọ cho con rồi, sinh nhật phải ăn mì trường thọ, đi ăn mì trước đã, được không?".

Nghê Gia mặt không đổi sắc nhìn đồng hồ đeo tay, kéo va-li sang xe Việt Trạch đỗ bên cạnh: "Mười hai rưỡi, qua sinh nhật rồi, có ăn hay không cũng chẳng có ý nghĩa gì".

Trương Lan cũng đuổi theo: "Gia Gia, cả ngày nay con chưa ăn gì, dù sao...".

"Giờ tôi không cần sự quan tâm của mẹ nữa!" Nghê Gia bất thình lình quay ngoắt lại, ánh mắt lạnh như băng, "Với tôi mà nói, vị trí 'mẹ' từ xưa đến nay vẫn luôn để trống. Có hay không cũng không sao hết!".

Trương Lan giật mình, đôi môi run rẩy, đau thương nhìn cô hồi lâu, cuối cùng chỉ xấu hổ cúi đầu.

Nghê Gia hít sâu một hơi, cố gắng nén sự khó chịu trong lòng xuống, định bụng bỏ đi, Nghê Lạc đã tiến lên một bước bắt lấy tay cô: "Nghê Gia, muộn rồi, ăn gì trước đã, được không?".

Giọng cậu hơi nghẹn lại, "Hơn nữa, hôm nay, à không, hôm qua là sinh nhật đầu tiên chúng ta ở bên nhau. Cùng ăn một bát mì trường thọ, được không?".

https://thuviensach.vn

Sống lưng Nghê Gia cứng lại, không nói gì, cũng không đi tiếp nữa.

Nghê Lạc cuống lên, đang không biết làm sao thì nhác thấy Việt Trạch, tức thì như thấy cứu tinh: "Anh Việt Trạch, anh cũng chưa ăn tối, chi bằng ở lại đây ăn luôn đi!".

Ánh mắt tha thiết của Nghê Lạc và Trương Lan dán cả lên người Việt Trạch.

Việt Trạch ngẩn người, áp lực khó hiểu này là sao đây...

Anh trầm mặc một lát, nhìn về phía Nghê Gia mặt mày lạnh tanh mà ánh mắt trống rỗng, đành nói: "Hình như hơi đói thật. Chi bằng ăn bát mì trước đã, lát nữa tôi đưa em về trường được không?".

Nghê Gia vẫn nín thinh, cô đã làm phiền Việt Trạch, quả thật không tiện để người ta đói bụng. Mà thằng nhóc chết tiệt Nghê Lạc kia, sao tự nhiên đầu óc lại nhanh nhạy giở chiêu này ra thế!

Thôi đành vậy!

Vào đến phòng ăn cô mới phát hiện ra bà nội cũng đang ở đó.

Lúc thấy Nghê Gia, bà nội khá kích động, gật đầu vài lần liền, ánh mắt đượm vẻ phức tạp khó nói nên lời, như đau thương, như áy náy, như tự trách, lại như bất đắc dĩ, Nghê Gia nhìn mà không hiểu.

Việt Trạch lễ phép chào hỏi bà rồi mới ngồi xuống cạnh Nghê Gia.

Mấy người vừa ngồi xuống, người làm liền bưng hai ba chục món ăn lớn nhỏ, cuối cùng còn bưng mì trường thọ lên.

"Gia Gia, mì và cả mấy món này đều là mẹ cháu làm từ xế chiều. Ban nãy Nghê Lạc nhắn tin bảo cháu sẽ về, bà đã bảo người hâm nóng rồi."

Lại còn dám hớt lẻo! Cô không cần thằng em này nữa!

Nghê Gia liếc mắt nhìn Nghê Lạc, mặt không biểu cảm cầm đũa, nhưng chỉ nhìn chằm chằm vào bát mì, tay khựng lại.

https://thuviensach.vn

Trương Lan căng thẳng hỏi: "Gia Gia, sao thế?".

Nghê Gia bình thản: "Tôi không chịu được mùi hành và rau thơm".

Trương Lan nhìn một lớp màu xanh trong bát cô, mau mắn gọi người làm: "Mau mau, đổi một bát khác".

Trương Lan xấu hổ, nhưng vẫn nhanh nhẹn gắp thức ăn cho Nghê Gia, chỉ tiếc không thể trút tất cả cho cô.

Nghê Gia nhìn lướt qua thức ăn trên bàn, bình tĩnh nói: "Khoai tây, khoai sọ, bí đao, ba ba, xưa nay tôi không bao giờ ăn cả".

Trương Lan ngẩn ra, lại vội vàng nhặt hết những món gắp nhầm ra, vừa nhỏ giọng trách mắng người giúp việc bên cạnh: "Bình thường các cô vẫn nấu cơm, vậy mà lại không biết món khoái khẩu và kiêng kị của cô chủ là gì, hôm nay cũng không biết đường nhắc tôi!".

Nghê Lạc cắn chặt răng, sống mũi cay cay. Đến giờ cậu vẫn chưa từng nghĩ Nghê Gia lại đáng thương đến thế. Bà nội, mẹ ruột và em trai – những người thân nhất của cô cũng không biết cô thích món gì. Ngay cả người giúp việc chuyên lo việc ăn uống có thể nhớ rành mạch các món ăn yêu thích và kiêng kị của từng thành viên trong gia đình cậu, cũng chưa từng để ý đến cô.

Người giúp việc đổi xong mì bưng lên, Trương Lan đón lấy, tự tay đưa đến trước mặt cô, giọng điệu mong mỏi gần như cầu xin: "Gia Gia, đây là mì trường thọ lần đầu tiên mẹ nấu cho con, con nếm thử xem có ngon không, có thích không?".

Nghê Gia không nhìn thị nữa, tay cầm đũa dừng lại một chút, chọn đại một sợi mì, bỏ vào miệng, chậm rãi nhai.

Trương Lan vội vã hỏi: "Thế nào? Con thích không?".

Nghê Gia nuốt sợi mì, im lặng một lát, nói: "Mặn quá!", cô bổ sung một câu, "Tôi không ăn được mặn".

https://thuviensach.vn

Đây cũng là điều Trương Lan không biết. Mắt thị đỏ hoe, đứng dậy muốn lấy bát của Nghê Gia: "Mẹ nấu bát khác cho con".

Nghê Gia nắm chặt cái bát, thản nhiên nói: "Không cần".

Nói xong, cô cầm lấy cốc thủy tinh bên cạnh, rót nửa cốc nước vào, trộn vài cái rồi nói, "Vậy là được rồi".

Trong lòng cô bình tĩnh chưa từng thấy. Sau khi trút được cơn giận ngày hôm qua, chấp niệm trong lòng cô đã vơi đi rất nhiều.

Phản ứng của những người khác lại không như thế.

Trương Lan nhìn cô chốc lát, ngơ ngẩn rút tay về.

"Nghê Gia!" Nghê Lạc gọi cô một tiếng, cười mà mắt ngân ngấn nước, "Mì trường thọ không được cắn đứt đâu!".

Nghê Gia vẫn không ngẩng đầu lên, khẽ nhếch mép: "Cái này thì biết, chị từng nghe nói rồi".

Từng nghe nói...

Trương Lan rốt cuộc không ngồi yên được nữa, nấp vào phòng bếp khóc nức nở.

Nghê Lạc cũng không nén nổi nước mắt nữa.

Đêm đã khuya, trong căn nhà cổ yên tĩnh, chỉ có tiếng phụ nữ khóc loáng thoáng trong bếp, tiếng nghẹn ngào trong cổ họng của thiếu niên, và tiếng thở dài bi thương của bà nội.

Khác với sự mất kiềm chế của Trương Lan, sự đau xót của Nghê Lạc, Nghê Gia lại rất bình tĩnh, không có dù chỉ một biểu cảm nhỏ nhất, không âu sầu, không đau khổ, không uất ức.

Cô chỉ lặng lẽ ăn mì, liên tục gắp thức ăn vào bát mình. Cô thật sự không nghĩ gì cả. Cô chỉ rất đói, rất mệt, muốn ăn thật nhiều để bổ sung năng lượng.

https://thuviensach.vn

Việt Trạch đã gác đũa từ lâu, ánh mắt lãnh đạm luôn đặt trên người cô.

Cô im lặng, liên tục nhét đồ ăn vào miệng, khuôn mặt không vui không buồn. Nhưng anh láng máng thấy được, sự lãnh đạm này sâu tận trong xương tủy, một thiếu nữ hai mươi tuổi lẽ ra không nên có biểu cảm này.

Anh chợt nhớ ra lúc mình và Doãn Thiên Dã đi ăn lẩu ven đường hồi học trung học. Lúc người ngồi bàn bên cạnh đi rồi, có một cô bé chạy đến, bàn tay y như vuốt khỉ, vơ lấy rau xào còn thừa và đồ ăn sống chưa nấu chín trên bàn, nhét hết vào miệng nhanh như chớp.

Bà chủ chạy tới vặn tai cô bé: "Mạc Doãn Nhi, mày lại chạy đến đây ăn vụng! Ngày nào cũng có một đống đàn ông vào nhà mày, mẹ mày không có tiền chắc?".

Cô bé bị đau nhảy dựng lên, giọng điệu hết sức hùng hồn: "Người ta trả tiền rồi, cháu có ăn vụng đâu!".

Thực ra anh đã từng gặp cô bé ấy rất nhiều lần.

Cuối cùng cô cũng ăn xong, đặt đũa xuống, lau tay rồi lập tức đứng phắt dậy, nhìn Việt Trạch: "Tôi ăn xong rồi, đi thôi!".

Việt Trạch gật đầu, không nói gì, dù sao đây cũng là chuyện nhà người ta.

"Gia Gia, đừng đi!" Trương Lan nghe thấy Nghê Gia định đi, lao từ trong bếp ra, gần như gào lên: "Gia Gia, đừng bỏ mẹ, mẹ sai rồi! Gia Gia!".

Trương Lan chạy nhanh quá vấp ngã, Nghê Gia cũng thật kiên quyết, không quay đầu lại, biến mất sau cánh cửa.

Việt Trạch bước xuống bậc thang, đột ngột dừng bước: "Nghê Gia, em chắc chắn sẽ không hối hận chứ?".

Bước chân Nghê Gia thoáng dừng lại, rồi lại đi tiếp: "Chẳng qua mới ở với nhau sáu tháng, có tình cảm sâu nặng gì được?".

Song cô còn chưa dứt lời, sau lưng bất chợt vang lên một tiếng hét đau đớn: "Chị!".

https://thuviensach.vn

Nghê Gia đột nhiên chấn động, trái tim như bị đập một cú rõ đau.

Bất kể là kiếp trước hay kiếp này, đây là lần đầu tiên cô nghe thấy Nghê Lạc gọi mình như thế.

Kiếp trước, chữ "chị" duy nhất nằm trong một tin nhắn.

"Chị, trước đây em không bảo vệ chị bình an, xin lỗi! Chị chờ em một lát!"

Sau đó, cậu không trở về nữa.

Nghê Gia ngơ ngẩn, còn đang nghĩ chuyện ngày đó. Nghê Lạc lao từ trên cầu thang xuống, chạy đến, ôm chặt lấy Nghê Gia từ phía sau: "Chị đừng đi! Chị, chị đừng đi. Chị nói cái nhà này làm chị không thể ở lại được, nhưng trong nhà còn có em, em là người nhà của chị mà! Bà nội lạnh lùng, mẹ không yêu chị, thế thì đã sao? Còn có em thương chị mà!".

Nghê Gia nhìn màn đêm mênh mông vô hạn trước mắt. Trong đôi mắt phủ một tầng hơi nước dày đặc, bóng đêm dập dềnh khúc xạ một luồng ánh sáng lấp lánh.

"Xin lỗi chị! Hôm đó cãi nhau là lỗi của em, em đã sai rồi!" Nghê Lạc cúi đầu, cằm chạm sát vào mặt cô, khóc không thành tiếng, "Nếu em biết mười tám năm qua chị đã sống khổ sở như thế, có đánh chết em cũng không nói những lời làm tổn thương chị. Tha thứ cho em".

"Đừng đi được không? Chị đi rồi em sẽ lo lắm, lo chị có vui không, lo chị có đang khóc thầm không, càng lo chị làm bộ kiên cường, nhưng trong lòng lại đau đớn!"

Nước mắt Nghê Lạc từng giọt từng giọt nhỏ xuống ướt vai áo Nghê Gia.

"Bất kể đi đến đâu, chị cũng sẽ thấy cô đơn phải không? Chị cảm thấy cả thế giới đều bỏ rơi chị, không ai quan tâm chị, không ai thương chị, nhưng còn có em! Có em ở đây!"

Cậu khóc đến run rẩy, Nghê Gia bị cậu ôm, người cũng bất giác khẽ run lên theo cậu. Cô lặng lẽ nhìn chằm chằm khoảng không, nước mắt trong suốt

https://thuviensach.vn

rơi xuống, vẽ thành một dải màu trắng trong đêm đen.

"Đừng đi, sau này chuyện gì em cũng nghe lời chị." Cậu nấc lên, nghẹn ngào đến líu lưỡi, "Nhất định em sẽ là niềm tự hào của chị, để người khác khi gặp chị sẽ nói, đó là chị gái của Nghê Lạc, không ai được bắt nạt cô ấy, không ai được đặt điều về cô ấy, không ai được làm tổn thương cô ấy!".

"Chị không thích Đường Tuyên, em sẽ tuyệt giao với nó. Chị không thích Mạc Doãn Nhi, em sẽ không đi tìm chị ấy. Chị không thích mẹ, em cũng sẽ đứng về phe chị." Cậu khóc đến khàn cả tiếng.

"Em sẽ chăm chỉ học hành, sẽ dốc lòng quản lý Hoa thị, sẽ không giao quyền kinh doanh cho người khác! Em sẽ làm Hoa thị càng ngày càng lớn mạnh! Sau này chị kết hôn, em sẽ tặng chị của hồi môn tốt nhất quý nhất, để anh rể và cả họ anh rể đều không dám bắt nạt chị. Bố không còn nữa, em sẽ nắm tay chị trao cho anh rể trong đám cưới!"

"Bố không còn nữa, em sẽ bảo vệ chị!" Cậu cúi gằm, vùi cả khuôn mặt ướt đầm vào cổ cô, khóc òa lên, "Em muốn để chị sống vui vẻ cả đời!".

Nghê Gia vẫn ngẩn ngơ nhìn đêm đen, nước mắt lặng lẽ chảy tràn xuống má, nhưng cô không đau lòng, trái lại còn rất hạnh phúc.

Sinh nhật qua rồi, nhưng món quà đến muộn này mới tuyệt vời làm sao!

"Em không đến dự bữa tiệc của Mạc Mặc thật à?" Nghê Gia nhìn cổng trường quân đội càng lúc càng gần, nghiêng đầu hỏi Nghê Lạc.

"Không đi!" Nghê Lạc ra dáng đáp, "Em đã hẹn ông anh khóa trên dạy bù quản lý kinh tế và tổ chức hành vi cho em rồi. Em không có thời gian".

"Lạc Lạc ham học thế cũng tốt, dù sao những người được mời tới dự buổi tiệc lần này phần lớn đều là người bên nhà họ Tống, ít người quen biết, Lạc Lạc chắc cũng không ngồi được lâu." Trương Lan ngồi ghế trước quay đầu lại, cười với Nghê Gia.

Nghê Gia thờ ơ nhếch môi.

https://thuviensach.vn

Mấy ngày nay, cô và Trương Lan đã giao hẹn với nhau vài điều đơn giản, chung sống hài hòa, không can thiệp chuyện của nhau. Bà mẹ này thích thế nào cũng được, có lẽ lâu dần, thị cũng sẽ không thường xuyên bắt chuyện với cô như thế nữa.

Mấy ngày nay, bà nội lại thay đổi rất nhiều, đối xử rất tốt với cô, cũng rất tốt với Nghê Lạc, không chỉ để Từ Hiền đưa Nghê Lạc đến công ty thực tập, có khi bà còn đích thân truyền những kinh nghiệm tâm đắc cho cậu. Nghê Lạc cũng rất ngoan, đi đến đâu cũng cầm cuốn sổ nhỏ ghi chép lại.

Cô tùy tiện liếc nhìn Trương Lan, lại kín đáo nhìn Nghê Lạc, cười: "Tuy em đột nhiên trở nên ham học thế này làm chị rất vui, nhưng em chắc chắn không phải vì Nghiên Nhi đấy chứ?".

Nghê Lạc bực dọc, xụ mặt: "Liên quan gì đến chị ta?".

"Chẳng phải đêm hôm đó em mắng cô nàng một trận à? Còn đang giận chứ gì?" Nghê Gia cười hì hì, "Chị biết em đứng về phe chị, song tấm ảnh kia thật sự không phải do Nghiên Nhi gửi đâu, cùng lắm là bị người ta lợi dụng thôi!".

Nghê Lạc không nắm được trọng tâm, ra vẻ khó chịu liếc cô: "Ai đứng về phe chị? Em không cãi nhau với chị ta, tất cả đều là chị nghe nhầm thôi".

Nghê Gia nhún nhún vai, không trêu cậu nữa. Cậu em hay thẹn quá hóa giận ạ, từ sau hôm ôm cô khóc rống lên, hễ gặp cô là khó chịu đủ đường, như thể cái lần nước mắt nước mũi khóc lóc mủi dải trước mặt cô đó làm cậu mất mặt ghê lắm.

Có điều, Nghê Gia biết cậu da mặt mỏng, không nói gì nữa.

Cô thấy cậu xuống xe, cảm thấy bóng lưng cậu hệt như một gốc bạch dương, Nghê Gia xao động, không nhịn được cất tiếng gọi: "Nghê Lạc!".

Cậu quay đầu lại, bình tĩnh chờ.

Cô ghé đầu vào cửa kính xe, bật ngón cái với cậu: "Chịu khó học đấy nhé!".

https://thuviensach.vn

Trong mắt cậu là vầng dương sáng chói, đôi môi khẽ mấp máy, cuối cùng chỉ "xí" một chữ, tủm tỉm quay đầu, co giò chạy biến.

Trương Lan lại nghiêng đầu tới, ấm áp cười: "Gia Gia, Lạc Lạc được con kèm cặp, thật sự đã khá lên nhiều".

"Chắc vậy ạ." Nghê Gia vô cảm đáp, không nói gì nữa.

Cô kéo kính xe lên, điện thoại vang lên, có tin nhắn đến. Nghê Gia nhìn xuống, mỉm cười, ngón tay lướt trên màn hình điện thoại.

"Vâng ạ, chú Trương Minh, cháu là Doãn Nhi, mẹ cháu bảo cháu mời chú tới. Hơn hai năm rồi, mẹ vẫn rất nhớ chú. Lát nữa chú nhớ đến đúng giờ nhé!"

Lúc Nghê Gia đến nhà họ Tống, Tống Nghiên Nhi vừa thấy mặt cô đã lao đến, nước mắt ào ào như thác lũ:

"Gia Gia, xin lỗi cậu, mình đã phá hỏng sinh nhật của cậu. Mình cũng không biết cái ảnh vớ vẩn đó từ đâu ra. Mình thật sự không biết, vốn định làm cậu ngạc nhiên, nhưng không biết ai đùa cợt bỏ tấm ảnh đó vào. Thật sự không phải mình làm, cậu phải tin mình nhé."

Nghê Gia vừa nghe thấy chữ "đùa cợt" trong lời cô nàng đã biết, xem ra chuyện tấm ảnh nóng không rõ mặt người kia giờ bị gác qua một bên rồi.

Giờ mọi người chỉ thỉnh thoảng mới nhắc tới, nhưng cũng chỉ nói là có kẻ chiếu ảnh khiêu dâm, làm loạn buổi tiệc sinh nhật của nhà họ Nghê mà thôi.

Nghê Gia cười ảm đạm, hỏi: "Mình nghe Từ Hiền nói, cậu đánh mất USB?".

"Đúng thế, lạ lắm luôn!" Mắt Tống Nghiên Nhi rất đẹp, giờ ngân ngấn nước càng khổ sở đáng thương hơn, "Bà ngoại giận lắm, muốn tìm USB để kiểm tra, nhưng chẳng hiểu sao lại không tìm thấy. Gia Gia, bà ngoại giận mình rồi nghi ngờ mình nữa đúng không? Cậu nhất định phải nói giúp mình đấy! Mình không làm thật mà, cậu phải tin mình!".

https://thuviensach.vn

Nghê Gia kéo tay cô nàng, hòa nhã đánh nhẹ: "Hai đứa mình thân nhau như thế, cậu là người thế nào mình còn không rõ chắc. Tất nhiên là mình tin cậu rồi".

Tuy sự thật thà vô ý của Tống Nghiên Nhi luôn làm hại cô, nhưng cô nàng thật sự không có ý hại người.

Nghe xong câu này của Nghê Gia, nước mắt Tống Nghiên Nhi chảy ào ào như vỡ đê, gần như nhào đến ôm cô: "Gia Gia, mình...". Cô nàng nghẹn ngào không nói nên lời, trước đó cô nàng còn thấy tính tình Nghê Gia lập dị, càng ngày càng khó chung sống, song hôm nay mới thấy, Gia Gia vẫn rất đáng tin cậy!

Tống Nghiên Nhi nhớ đến sự hiểu lầm của mình với cô trước kia, vô cùng tự trách. Nghê Gia chỉ an ủi cô nàng vài câu đơn giản, lại hỏi: "Có ai từng chạm vào USB của cậu không?".

"Không có đâu!" Tống Nghiên Nhi lấy khăn tay lau nước mắt, "Ngay cả chuyện định làm cậu ngạc nhiên, mình cũng chỉ vô tình nhắc tới lúc ăn cơm thôi, không ai biết cả".

Trong lòng Nghê Gia đã rõ, không phải Mạc Doãn Nhi thì ai?

Cô không hề gì cười: "Thôi bỏ đi, đã bảo chỉ là đùa rồi mà, không sao đâu".

Nghê Gia đi vào phòng tiệc của nhà họ Tống, nhìn lướt vào tấm gương cạnh cửa một chút. Hôm nay cô vận lễ phục liền màu đỏ, váy hai dây kèm thắt lưng, phần chân váy hơi bồng lên, không ngây thơ, cũng không quá già dặn.

Cô còn cất công trang điểm đôi mắt mình đậm hơn bình thường, cứ như vậy, đôi mắt đen trong nom càng có vẻ tĩnh mịch hơn.

Nhìn vào gương, Nghê Gia thấy Mạc Mặc.

Váy ChanelThiên kim đại chiến đỏ sậm, không còn là người đàn bà điều kiện khốn khó phải mặc đồ giá rẻ nữa rồi.

https://thuviensach.vn

Thiên kim đại chiến Tên một hãng thời trang của Pháp, được sáng lập bởi Coco Chanel năm 1909, được biết đến là nhãn hiệu thời trang cao cấp đáng tự hào nhất thời trang Pháp.

Mạc Mặc cũng nhìn thấy Nghê Gia trong gương, khuôn mặt tô son điểm phấn đẹp đẽ lập tức nở nụ cười tươi như hoa: "Doãn Nhi, đã lâu mẹ không gặp con rồi...".

"Bà Tống!" Nghê Gia mỉm cười quay người lại, không chút khách khí ngắt lời bà ta, "Tôi không phải Doãn Nhi, tôi là Nghê Gia. Còn nữa, mong bà chú ý xưng hô của mình..."

"Bà không phải mẹ tôi."

==========

Chương 33

Mạc Mặc sững sờ, sao con bé này lại bất ngờ đối xử vô tình với bà ta như thế, còn gọi bà ta là "bà Tống". Tuy rằng những ngày hai người chung sống không thoải mái gì cho cam, nhưng lúc Nghê Gia sống không vui ở nhà họ Nghê cũng từng gọi cho bà ta khóc lóc kể lể.

Nghê Gia kiếp trước tuy đi theo bà ta nếm đủ mọi khổ sở, nhưng dù sao cũng coi bà ta là mẹ. Mãi cho đến ngày cô ngồi xổm trước cửa, cầm bút ghi âm, nghe cuộc nói chuyện giữa Mạc Mặc và Mạc Doãn Nhi mà nước mắt như mưa.

Còn hiện giờ, Mạc Mặc vẫn chưa từng nói bí mật này cho bất cứ ai, đương nhiên cũng không biết Nghê Gia đã nhìn thấu bộ mặt bà ta. Bà ta còn ra vẻ bà mẹ bao dung cho sai lầm của con gái, thân thiết nói:

"Ừ nhỉ, con là Gia Gia, có điều, hôm nay tâm tình Gia Gia có vẻ không tốt lắm, có muốn mẹ..."

"Bà Tống!" Giọng Nghê Gia lạnh đi, "Xin chú ý cách chọn từ của bà, bà không phải mẹ tôi".

Giọng cô khá lớn, chung quanh có người nhìn sang đây.

https://thuviensach.vn

Tiệc sinh nhật của Mạc Mặc hôm nay có rất ít thanh niên đến tham dự, chủ yếu là các phu nhân nhà giàu trạc tuổi bà ta, mà những người này thì thích nhất là nghe chuyện ngoài luồng.

"Gia Gia, con..." Mạc Mặc kinh ngạc, "Sao con có thể nói chuyện với mẹ như thế?".

Giọng điệu Nghê Gia không lấy gì làm thân thiện: "Bà Tống, lúc tôi vừa mới lên đại học, bà muốn bán tôi đi để kiếm tiền cho bà. Vì việc này, chúng ta đã cãi nhau rồi cắt đứt quan hệ rồi, bà không nhớ sao?".

Mạc Mặc trắng bệch cả mặt, khi hai người cãi nhau, Nghê Gia trốn đến trường không quay về nữa. Nhưng hai người vẫn có liên lạc, không phải cắt đứt hoàn toàn.

Mà những người xung quanh tuy mắt không nhìn sang đây nhưng tai rõ ràng đã dựng thẳng đứng.

Mạc Mặc quyết định nhởn nhơ nói dối: "Gia Gia, con đang nói gì thế, sao mẹ nghe không hiểu...".

Nghê Gia ngắt lời luôn: "Lấy hạnh phúc của Mạc Doãn Nhi ra thề là bà không biết đi".

Mạc Mặc lập tức chần chừ.

Nghê Gia không để bà ta có thời gian tự vấn hoặc nói dối, tức thì cười nhạt: "Bà Tống, có một số việc, trời biết đất biết bà biết là đủ rồi. Ít nhất vì lương tâm, xin bà đừng tiếp tục vờ ra vẻ thân mật với tôi nữa. Bà đã leo đến vị trí bà lớn nhà họ Tống rồi, chẳng lẽ còn muốn thông qua tôi, kiếm chác cái gì đó của nhà họ Nghê?".

Mạc Mặc thấy Nghê Gia nói vậy, chỉ e đã mất hết mặt mũi rồi.

Bà ta từng làm diễn viên, chỉ giây lát đã đa sầu đa cảm:

"Gia Gia, con do mẹ nuôi lớn, không có huyết thống cũng có tình thân, với con, ít nhất mẹ cũng có nuôi nấng..."

https://thuviensach.vn

"Nửa năm nay tôi dọn vào nhà họ Nghê, bà chưa từng chủ động liên lạc với tôi, đây là tình thân của bà? Về công ơn nuôi nấng, nhà họ Nghê cũng nuôi con gái bà mười tám năm, bà nói xem nên đền đáp thế nào đây? Hơn nữa", Nghê Gia lạnh lùng cong môi, "còn không biết là con rơi của bà với ai. Tôi còn nhớ, bà cả nhà đó tìm đến cửa mấy lần, suýt nữa thì bán tôi cho bọn buôn người. Ít nhất, mẹ tôi cũng không khiến đứa con rơi của bà chịu liên lụy đúng không?".

Lời này làm Mạc Mặc và Mạc Doãn Nhi tổn thương không ít.

Ngay từ đầu, Mạc Mặc đã nói với người ngoài rằng Mạc Doãn Nhi mồ côi ngay từ trong bụng mẹ, cha là sĩ quan, bất ngờ qua đời trong lúc làm nhiệm vụ.

Nhưng bây giờ Nghê Gia lại tiết lộ, làm tất cả những người xung quanh phỏng đoán, chẳng lẽ Mạc Mặc là kẻ thứ ba? Mạc Doãn Nhi là con rơi?

Mạc Mặc đứng giữa ánh mắt xem thường của những người xung quanh, tiến thoái lưỡng nan. Hôm nay là sinh nhật bà ta, là lần gặp mặt chính thức của bà ta mà!

Sao bà ta có thể ngờ được Nghê Gia sẽ vạch trần hết những chuyện cũ quá quắt ngày xưa làm bà ta mất mặt, đến cả đứa con gái quý báu của bà ta cũng bị làm nhục. Mười tám năm qua không chăm sóc tốt cho Mạc Doãn Nhi, trong lòng Mạc Mặc đã hết sức áy náy, giờ muốn đền bù cho cô ả, nhưng Nghê Gia lại làm thế này.

Mạc Mặc cố gắng trấn áp sóng lòng, thật sự không hiểu đứa con gái nghe lời xưa kia sao lại đột nhiên đổi tính đổi nết, nhưng bà ta cũng không bị cuốn vào dễ như thế.

Mạc Mặc cười đến là tao nhã: "Gia Gia, sao có thể nói lung tung thế? Bố của Mạc Doãn Nhi là sĩ quan, đã qua đời lâu rồi. Những người ngày xưa đến bắt con chỉ là bậc cha chú cổ hủ bên nhà ngoại của mẹ. Có điều, sau khi con làm đại tiểu thư nhà họ Nghê rồi, quả nhiên có phong thái lắm, nhưng cô bé ngoan ngoãn vâng lời trước kia, bây giờ lại...".

https://thuviensach.vn

Mạc Mặc làm như khoan dung lựa một từ: "Tùy hứng quá".

"Con và mẹ có hiểu lầm, con không muốn gọi mẹ là mẹ cũng được. Dù sao thì bây giờ mẹ cũng là vợ của bác con..."

"Nhưng tôi cũng không thể gọi bà là bác được." Nghê Gia thấy bà ta khách khí như thế, cũng cười rất khéo léo, "Tôi chỉ có một người bác, giờ vẫn sống thực vật. Nếu gọi bà là bác, chẳng phải là nguyền rủa bà ấy ư?".

Mạc Mặc mặt co rút, gật gật đầu: "Con cháu gia tộc lớn có khác, lo lắng nhiều việc quá. Nửa năm không gặp, càng ngày càng có giáo dục rồi".

Ngầm mỉa cô vô giáo dục?

Nghê Gia ngây thơ cười rạng rỡ: "Đương nhiên rồi, giáo dục của tôi trước đây đều nhờ bà Tống đây dạy dỗ cả mà!".

Mạc Mặc nghẹn họng, hai má đỏ bừng lên.

Nghê Gia mỉm cười: "Bà Tống, chúc mừng sinh nhật".

Dứt lời, cô bước thẳng vào sảnh chính.

Nhưng khi đưa mắt nhìn quanh, nhác thấy một người phụ nữ khôn khéo và thanh lịch đang nhìn cô, khóe môi đỏ thẫm như lẩn khuất chút ý cười, giống như một sự khen ngợi quái dị.

Đây là mẹ của Ninh Cẩm Niên và Ninh Cẩm Nguyệt, Tưởng Na!

Cô lễ phép mỉm cười, khẽ gật đầu, đi trước.

Mạc Mặc bị bỏ lại giữa những cái nhìn săm soi và vui sướng khi nhìn thấy người khác gặp họa của mọi người, thấy như có gai trên lưng. Bà ta muốn mượn cơ hội này để thể hiện hình tượng lịch thiệp của mình, gia nhập vào giới thượng lưu, nhưng ngay từ đầu đã bị Nghê Gia phá hỏng.

Bà ta mời Nghê Gia đến đây, hoàn toàn chỉ nhằm tạo cơ hội thể hiện tình thương của người mẹ, bà ta thậm chí còn từng nghĩ phải ra sức lợi dụng đại tiểu thư nhà họ Nghê.

https://thuviensach.vn

Nhưng hôm nay...

Cô con gái này đã trở nên lớn mạnh rồi, không nghe lời bà ta nữa. Nó lại còn biết tỏng mọi chuyện xấu trước kia của bà ta! Phải làm thế nào đây?

Mạc Mặc rất xấu hổ, các quý phu nhân vẫn đang tụ tập với nhau, tiếp tục câu chuyện vui vẻ khi nãy.

Nhưng bà ta thừa hiểu, bọn họ đều là người tinh ý, sao có thể không nghe ra sự mỉa mai trong câu chữ của bà ta và Nghê Gia? Bên ngoài họ vẫn cười hòa nhã vui vẻ, nhưng nói không chừng, ánh mắt đang trao đổi lại nói rằng: "Xem kìa, thứ đàn bà không biết tiết chế, dù có ở cạnh một người có tiền cũng không thay đổi được mùi đê tiện toát ra trên người".

Mạc Mặc cảm thấy cả đời này chưa từng mất mặt đến thế, hơi ngước mắt lên thì thấy Trương Lan đang đứng bên cạnh, nhìn bà ta không chút biểu cảm.

Mạc Mặc còn tưởng đây vẫn là cô bạn thân vô dụng mềm lòng thuở nào, đi lên kéo tay thị: "Lan, cậu đã đến rồi, vừa nãy mình không thấy...".

Trương Lan hất tay bà ta ra, vẻ mặt tươi cười tắt ngấm, khẩu khí cũng rất lạnh nhạt: "Mạc Mặc, Gia Gia đã nói với tôi rồi. Thì ra bao năm nay, cô vẫn luôn ngược đãi con bé. Cô đối xử với con gái tôi như thế sao?".

Nét tươi tắn của Mạc Mặc sượng lại, nhưng cũng phản ứng rất nhanh: "Lan, sao cậu lại nói thế? Chỉ là mình khốn khó quá nên không thể cho con bé đời sống vật chất tốt nhất thôi. Mình cũng không biết con bé là con gái cậu, cũng coi nó như đứa con dứt ruột đẻ ra mà. Chỉ trách mình thật sự vô dụng, không giống cậu".

Trương Lan sa sầm mặt, không nói tiếng nào.

Bất kể Mạc Mặc nói gì, chỉ cần nghĩ đến bao khổ sở Nghê Gia phải chịu, Trương Lan đã ngộp thở. Mấy năm nay thị đối tốt với Mạc Doãn Nhi như thế, nhưng Mạc Mặc đã đối xử với con gái Gia Gia của thị thế nào!

https://thuviensach.vn

Đúng lúc Mạc Doãn Nhi đi đến, Trương Lan khó chịu sẵn, ngoài mặt cũng không tươi cười niềm nở gì.

Mạc Doãn Nhi lấy làm lạ, vừa nãy khi tới đây, ánh mắt mấy phu nhân nhà giàu nhìn ả vừa quái lạ vừa xoi mói, khiến ả rất bức bối. Mà bây giờ, cả mẹ Trương Lan cũng không nhiệt tình như trước, càng làm ả khó ở hơn.

Mạc Doãn Nhi biết Trương Lan là người ưa ngọt ngào, bèn cười tươi như hoa đến gần, thân thiết khoác tay thị, giọng ngọt như mía lùi: "Mẹ, từ hôm sinh nhật Lạc Lạc đến giờ, đã mấy hôm rồi không được gặp mẹ. Con nhớ mẹ chết đi được". Nói xong, ả làm nũng tựa đầu vào vai Trương Lan, "Con rất muốn ngày nào cũng được ở bên mẹ, ngày nào cũng được nhìn thấy mẹ".

Những câu này của Mạc Doãn Nhi có đôi phần thật lòng. Nói thực, so với Mạc Mặc, ả hi vọng Trương Lan là mẹ mình hơn.

Tuy bình thường ở nhà Trương Lan thiếu quyết đoán, nhưng dù sao thị cũng được giới thượng lưu hun đúc suốt hai mươi năm, vả lại cuộc sống chưa từng phải buồn phiền, rất thoải mái nhàn hạ, bất kể ở đâu cũng vẫn giữ được hình tượng đẹp, khí chất thanh cao. Giống như hôm nay, chiếc váy dài màu vàng nhạt khiến thị giống một ngôi sao điện ảnh.

Mạc Mặc thì trái lại, tuy gần đây chăm sóc rất tốt, nhưng lâu năm sống trong điều kiện nghèo khổ, làn da bà ta rất xấu, chỉ có thể trang điểm thật đậm, nhìn thế nào cũng thấy có vẻ phong trần, càng làm chiếc váy Chanel khoác trên người thêm lạc lõng.

Đương nhiên quan trọng nhất vẫn là Mạc Mặc không giàu có như Trương Lan.

Mạc Mặc vốn thấy Trương Lan không muốn tiếp chuyện, suýt nữa mất hết thể diện, may thay Mạc Doãn Nhi lại đến dỗ dành làm nũng với thị, bà ta lập tức tận dụng thời cơ nói: "Xem kìa, Doãn Nhi vẫn thân với cậu hơn, mẹ ruột mình đây ghen tị quá đi mất!".

https://thuviensach.vn

Bà ta đưa đẩy một câu, không ngờ lại gặp phản ứng ngược.

Trương Lan không khỏi nghĩ, đúng thế, Doãn Nhi thân với thị như vậy, Gia Gia nhìn thấy sẽ ghen tị, à không, sẽ đau lòng mất!

Trương Lan ngẩn ra, đưa mắt tìm quanh, chỉ thấy Nghê Gia đang ngồi bên bàn nhỏ gần đó, vừa ăn hoa quả vừa nhìn thị, hình như phảng phất nét cười nhưng đôi mắt lại hơi lạnh lẽo.

Trương Lan xót hết cả ruột, cứng nhắc nhếch miệng nói: "Cô ghen với tôi làm gì, dù sao Doãn Nhi cũng do cô sinh ra, sao có thể thân với tôi hơn được?".

Mạc Mặc che miệng mỉm cười, không nghe ra ý khác trong lời nói, còn tưởng Trương Lan đang nịnh nọt.

Mạc Doãn Nhi lại cảm thấy có gì không đúng lắm, một giây sau, Trương Lan đã đẩy tay Mạc Doãn Nhi ra, nhẹ nhàng nói: "Gia Gia có một mình, không quen biết ai, tôi sang kia với nó".

Mạc Doãn Nhi nhìn theo bóng lưng thanh thoát của Trương Lan đi tới chỗ Nghê Gia, không thể tin nổi.

Sao hôm nay mẹ Trương Lan lại thế này? Sao lại đột nhiên đối xử tốt với Nghê Gia thế? Hơn nữa câu nói vừa rồi có phải ám chỉ Mạc Doãn Nhi dù có thân đến đâu cũng không bằng Nghê Gia do mẹ Trương Lan thai nghén sinh ra?

Chẳng lẽ sau này mẹ Trương Lan sẽ đứng về phe Nghê Gia?

Trương Lan đi đến ngồi xuống cạnh Nghê Gia, ăn hoa quả với cô một lát, lại thấy các bà mẹ khác đang ngồi tán chuyện trên sofa ngoài ban công, liền kéo tay Nghê Gia, thân mật nói: "Gia Gia, có rất nhiều người con chưa quen biết. Mẹ dẫn con đi làm quen, được không?".

Nghê Gia nghĩ bụng bác sĩ Trương Minh lát nữa mới đến, ngồi đây mãi cũng chán, hơn nữa hai người cũng đã giao hẹn phải làm một đôi mẹ con gần gũi thân tình ở nơi công cộng, bèn đi theo Trương Lan.

https://thuviensach.vn

Ngoài ban công, Tống Nghiên Nhi, Mạc Doãn Nhi đang nói chuyện phiếm với vài vị phu nhân, líu ríu vui cười.

Thấy Trương Lan và Nghê Gia đi đến, một cô có vẻ rất xinh đẹp và hòa nhã liền nở nụ cười: "Đại tiểu thư Gia Gia nhà họ Nghê đây phải không? Xinh quá đi thôi".

Nghê Gia nhanh nhảu cúi người chào hỏi, ngượng ngùng cười đáp lại.

Trương Lan giới thiệu: "Đây là mẹ của Doãn Thiên Dã, cũng là cô của Việt Trạch, con đã từng gặp Thiên Dã và Việt Trạch rồi đấy!".

"Cháu chào cô!" Nghê Gia cười rất tươi, lòng còn thầm nghĩ, thảo nào Doãn Thiên Dã và Việt Trạch đều đẹp trai như thế, nhìn họ hàng thân thích là biết lí do rồi.

Nghê Gia lại nhìn thấy mẹ Ninh Cẩm Niên, Tưởng Na, vẫn là ánh mắt đánh giá và đầy hứng thú đó, quả đúng là tuýp phụ nữ mạnh mẽ làm ăn buôn bán, ánh mắt có dịu dàng thế nào thì vẫn sắc bén.

Điều này làm Nghê Gia thấy hơi khó hiểu.

Nghê Gia chào một lượt xong xuôi mới ngồi xuống theo Trương Lan. Tống Nghiên Nhi cũng đến ngồi cạnh cô, ôm cô nói chuyện.

Trương Lan thấy thế, liền cười bảo: "Biết hai đứa chị em thân thiết rồi, nhưng cũng không cần phải bày tỏ thế đâu!".

Tống Nghiên Nhi cười hi hi, trái lại còn ôm Nghê Gia chặt hơn: "Gia Gia tốt nhất, con thích Gia Gia nhất!".

Nghê Gia cũng không hề gì, mặc cô nàng làm gì thì làm. Xung quanh vang lên những tiếng cười đùa trêu ghẹo.

Mạc Doãn Nhi cười gượng gạo, nét mặt có vẻ không tốt lắm.

Sau sự kiện tấm ảnh, Tống Nghiên Nhi vì áy náy nên cũng đối xử với Nghê Gia tốt hơn nhiều. Tạm thời không đề cập đến việc này, mấu chốt là ở chỗ sự chú ý của các bà mẹ dồn cả lên người Nghê Gia, ả rất không vui.

https://thuviensach.vn

Nhưng cũng chẳng còn cách nào, trong con mắt của các bà mẹ, dù Mạc Doãn Nhi có khéo léo lịch sự đến đâu đi chăng nữa thì cũng chỉ là một đứa con gái không rõ lai lịch, tuyệt đối không phải đối tượng được đề cử vào vị trí con dâu. Dẫu có suy xét đến nhà họ Tống, thì trong mắt các trưởng bối đã có Tống Nghiên Nhi hoàn hảo cản đường rồi, vốn không tới lượt ả.

Hơn nữa, nếu như thân phận con rơi bị lộ, tình hình sẽ còn xấu hơn nữa, ả rất mong bố mình là quân nhân đã chết đúng như lời Mạc Mặc.

==========

Chương 34

Song Nghê Gia thì trái ngược, tình hình đã hoàn toàn khác xưa!

Tuy trước mắt mọi người sẽ cảm thấy cuộc sống trước kia cô không tốt, thấp hèn không đáng kể, nhưng chỉ cần nhìn vài lần sẽ phát hiện ra cô gái này rất khá, rất có phong thái. Huống chi, cô còn có dòng họ lớn như nhà họ Nghê làm chỗ dựa, còn có Vận tải Hoa thị lớn mạnh như thế, mấy năm tới Nghê Gia không chừng sẽ là nàng dâu các mẹ tranh nhau muốn có.

Mạc Doãn Nhi đoán quả không sai.

Mọi người mới cười xong, Tưởng Na đã cười ghẹo: "Nghiên Nhi, cháu thân thiết với Nghê Gia như thế, cẩn thận bạn trai con bé sẽ ghen đấy".

Nghê Gia thoáng sửng sốt, trong lòng đã có tính toán.

Cô không vội lên tiếng, nhưng Tống Nghiên Nhi đã dẩu miệng ngay tắp lự: "Giờ Gia Gia chưa có bạn trai đâu".

Tưởng Na thoạt nhìn có vẻ trêu cô, nhưng thực chất lại tiếp tục áp sát không buông: "Con gái có điều kiện tốt như Gia Gia, sao lại không có bạn trai? Nghiên Nhi, e là cô ấy giấu không nói cho cháu đấy".

Những người khác cũng hùa theo:

"Đúng thế, Gia Gia xinh thế này cơ mà."

"Nghe nói thành tích học tập cũng tốt lắm."

https://thuviensach.vn

"Bộ phim Không gian bí mật Tần Cảnh quay lần trước do Nghê Gia viết kịch bản đấy."

"Tần Cảnh giỏi như vậy, Gia Gia là bạn tốt của con bé, nhất định cũng ưu tú lắm!"

Mạc Mặc méo mặt, bà ta không xen vào được dù chỉ một câu, thậm chí còn có cảm giác như bị gạt ra, ngay cả đứa con gái bà ta vẫn tự hào cũng bị coi nhẹ.

Mạc Doãn Nhi tuy tỏ vẻ tươi cười nhưng rõ ràng đã sắt mặt lại, ả tức đến nỗi huyệt thái dương cũng giật giật đau theo, ánh mắt của các bà này có vấn đề thật rồi, lại xun xoe tâng bốc Nghê Gia như thế! Chẳng lẽ Mạc Doãn Nhi ả phải làm nền?

Nhưng điều làm ả đau đầu hơn vẫn nằm ở phía sau.

Tưởng Na chống cằm, ngẫm nghĩ một lát: "Cẩm Niên nhà cô năm nay hai mươi tư rồi, lớn hơn Gia Gia năm tuổi, tốt quá nhỉ".

Mạc Doãn Nhi suýt nữa bấm gãy móng tay, mẹ Ninh Cẩm Niên đã nhắm Nghê Gia rồi sao?

Nhưng ả bình tĩnh lại rất nhanh, nhìn lướt Tống Nghiên Nhi vẫn đang thộn mặt ra chẳng hiểu gì, hừ, nhân cơ hội này chia rẽ hai người bọn chúng cũng không tồi.

Nghê Gia vờ như không hiểu, không có bất cứ phản ứng nào. Trong lòng cô lại láng máng nghi ngờ, đây là lần đầu tiên cô gặp Tưởng Na, như thế này không phải quá nhanh sao?

Nghĩ kĩ ra thì Tưởng Na nhắm vào hồi môn của Nghê Gia có lẽ đúng hơn.

Nghê Gia giả ngu cười cười, không nói gì, trong lòng không khỏi hân hoan mà thấy tiếc thay cho Mạc Doãn Nhi, nhà họ Ninh không phải nơi cô ả muốn gả là gả được đâu.

https://thuviensach.vn

Nhớ tới đêm trước hôm sinh nhật, cô ả từng nói với bà nội "Nhất định có thể gả vào nhà họ Ninh", giờ ngẫm lại, đúng là một câu chuyện cười!

Nghê Gia liếc mắt nhìn Mạc Mặc một cái, thấy sắc mặt bà ta cũng khó đăm đăm, nguyên nhân đương nhiên là vì cô con gái quý báu của bà ta bị lạnh nhạt.

Bà ta vốn khó chịu lườm Nghê Gia một cái, nhưng khi ánh mắt lướt qua người cô ra phía sau, đột nhiên có biểu cảm như thấy ma.

Nghê Gia đương nhiên biết ai đã đến, cười kín đáo, quay đầu lại, đứng dậy nói: "Chú Trương, đến đây ngồi đi ạ".

Bác sĩ Trương Minh đi đến, hết sức hưng phấn nhìn Mạc Mặc đang tái mặt.

Một vài vị phu nhân trong đó đã có cháu, đều biết bác sĩ Trương, còn niềm nở cười: "Mạc Mặc, cô và bác sĩ Trương là bạn à?".

Mạc Mặc điều chỉnh lại cảm xúc rất nhanh, tuy không biết tại sao người đàn ông bao mình bấy lâu lại ở đây, nhưng bà ta vẫn thức thời tỉnh bơ như không, cười gượng vài tiếng: "Vâng, là bạn bè quen biết".

"Chú Trương tốt bụng lắm ạ." Nghê Gia chớp chớp đôi mắt đẹp, ngây thơ nói, "Trước kia chú ấy hay đến nhà khám bệnh cho dì Mạc lắm!".

Không khí lạnh toát!

Ánh mắt của ai nấy vừa tò mò vừa khó hiểu, không nặng không nhẹ đặt lên người Mạc Mặc.

Ai cũng biết bác sĩ Trương Minh là bác sĩ khoa nhi.

Mạc Mặc váng đầu hoa mắt, bà ta hiểu rất rõ, Nghê Gia tìm ông ta đến.

Trong lòng bà ta lập tức dâng lên cảm giác tuyệt vọng, cho dù hôm nay đuổi đi một Trương Minh, sau này vẫn còn nhiều người đàn ông khác bị Nghê Gia đào ra.

Lúc Mạc Mặc suýt ngất lịm, Trương Minh ngây ngô cười với Nghê Gia: "Doãn Nhi lại nghịch rồi, mỗi lần chú đến là để khám cho cháu mà. Trước

https://thuviensach.vn

kia sức khỏe cháu thật sự không tốt".

Mọi người xung quanh thu ánh mắt lại, Mạc Mặc cũng thoáng yên tâm.

Nhưng Nghê Gia lại không mặn không nhạt bỏ thêm câu nữa: "Chú Trương, chú vẫn chưa biết rồi. Cháu không phải Doãn Nhi, cháu là Nghê Gia. Năm đó hai đứa bé bị bế nhầm", cô chỉ chỉ vào Mạc Doãn Nhi, "đó mới là con gái ruột của dì Mạc. Vài năm không gặp, đã xảy ra rất nhiều chuyện. Dì Mạc giờ đã là bà lớn nhà họ Tống rồi".

Trương Minh một giây trước còn tươi cười chân thành bỗng giật mình, cái gì cơ?

Lúc trước ông ta bỏ vợ bỏ con vì Mạc Mặc, ly dị rồi thì bỏ Đại Liên đến Bắc Kinh xa xôi lạ lẫm này, lúc muốn kết hôn với bà ta thì bà ta lại đột nhiên mất hút không thấy tăm hơi.

Bây giờ vất vả lắm mới liên lạc lại được, bà ta đã gả vào nhà giàu rồi sao?

Mặt Trương Minh trắng như tờ giấy.

Mạc Mặc run lẩy bẩy, cũng biết đã chạm vào cái gai trong lòng Trương Minh rồi, vội vã đứng lên, cười với Trương Minh: "Đúng lúc hôm nay muốn giới thiệu vài người cho anh làm quen, cùng đi nào".

Sắc mặt Trương Minh sa sầm, nhưng biết Mạc Mặc nhất định sẽ nói ra tâm sự của mình, bèn đứng dậy đi theo.

Nghê Gia thấy họ đã đi vào phòng khách nhỏ, liền mau chóng kiếm cớ rời đi, đi tìm bác Tống Minh.

Việc ngoài ý muốn là, lúc cô nói Mạc Mặc muốn tìm Tống Minh thì ông không có động tĩnh gì, trái lại còn nghiêm nghị nhìn cô một cái, sau đó ý tứ sâu xa ân cần dạy bảo cô, nói nào là phải lạc quan tích cực, tâm tính ôn hòa, chính trực thật thà.

Chắc hẳn Mạc Mặc đã từng nói xấu cô trước mặt ông rồi. Mà ông đều lấy Mạc Doãn Nhi ra làm gương, có thể thấy rằng ông vừa lòng với đứa con rơi

https://thuviensach.vn

này nhiều đến nhường nào, đến Tống Nghiên Nhi cũng bị bỏ quên rồi.

Nghê Gia nghĩ bụng, Mạc Mặc đúng là thông minh, đã bôi xấu cô từ lâu, chính là để đề phòng dù cô có nói gì Tống Minh cũng không được tin. Xem ra, ván đã đóng thuyền rồi, giờ cách tốt nhất chỉ có thể là chứng kiến tận mắt thôi.

Nghê Gia ngắt luôn bài diễn thuyết dài dòng của ông: "Bác, cháu chỉ tới chuyển lời, bác có đi không?".

Tống Minh không nén nổi giận, thầm nghĩ đúng là gỗ mục không thể đẽo, rồi đứng dậy đi theo cô.

Đáng tiếc mới đi được nửa đường, trợ lý của Tống Minh đến báo công ty có việc gấp, bảo phải sang đó ngay.

Nghê Gia chỉ có thể than, trời giúp địch rồi.

Lúc cô đến bên ngoài cửa phòng khách nhỏ, không biết Mạc Mặc đã dùng cách gì mà dỗ cho Trương Minh ngoan ngoãn nghe lời, cười tít mắt.

Mạc Mặc khá cẩn thận nên vẫn duy trì khoảng cách lễ phép với ông ta, Nghê Gia không chụp được hành vi quá giới hạn nào của hai người họ. Song lời nói của cả hai cũng đã rất đặc sắc rồi.

Trương Minh nhớ mãi tình xưa: "Mặc Nhi, không ngờ Tống Minh lại là cha ruột của Doãn Nhi. Vì con cái, người làm mẹ như em đã phải chịu ấm ức rồi".

Nghê Gia cầm điện thoại mà trợn tròn mắt, ông dốt như lợn vậy. Nhưng cô rất nhanh đã hiểu ra vì sao chỉ số thông minh của Trương Minh lại sụt giảm như thế, bởi vì, Mạc Mặc tha thiết khẩn khoản: "Lúc em khó khăn nhất, anh đã cùng em vượt qua. Có một số việc mãi mãi không thay đổi...". Bà ta cúi đầu, "có một số bệnh, chỉ anh mới có thể chữa trị".

Da gà da vịt của Nghê Gia nổi lên ầm ầm! Xem ra để bảo vệ bí mật, Mạc Mặc phải tiếp tục sự nghiệp bán thân thôi. Người đẹp sắp nằm trong lòng, chẳng trách Trương Minh ngơ ngẩn.

https://thuviensach.vn

Nghê Gia chợt nảy ra một ý, nếu tìm tất cả những ân khách của Mạc Mặc về, đòi hỏi phải an ủi tình cảm, một tháng ba mươi ngày của bà ta đều bận rộn thì sao nhỉ?

Tiếp theo, hai người chỉ toàn nói những điều vô vị nhàm chán, Nghê Gia tắt camera, lưu tập tin lại, rồi tìm số điện thoại của Tống Nghiên Nhi, gửi sang.

Nhưng vừa xoay người một cái đã đụng phải Mạc Doãn Nhi, cô ả đang âm trầm nhìn cô, ánh mắt như lang sói.

Mạc Doãn Nhi bật chế độ gặp-phụ- nữ, sắc mặt rét cóng: "Nghê Gia, Nghê Lạc đến rồi, hình như là đến tìm cậu".

Nghê Gia sửng sốt, không nói một chữ bỏ đi luôn.

Mạc Doãn Nhi hung ác nhìn cô bỏ đi rồi mới đi vào phòng khách, sắc mặt bí xị: "Chú này, chú ra ngoài trước đi, tôi có việc muốn nói với mẹ tôi".

Trương Minh đã đạt được mục đích, ông ta cũng tươi cười bỏ đi.

Mạc Mặc cảm thấy tình hình không đúng, tiến lên toan hỏi, Mạc Doãn Nhi lại ngồi sụp xuống lẩm bẩm: "Mẹ định xử lý những người đàn ông trước kia của mẹ thế nào?".

Mạc Mặc kinh ngạc, còn chưa kịp phản ứng đã nghe Mạc Doãn Nhi cười khẩy: "Vậy để con. Mẹ viết hết tên tuổi và thông tin cá nhân ra, mua chuộc, uy hiếp, dọa nạt, tiêu diệt...". Mắt ả tối sầm, "tóm lại, không để họ nói ra nửa chữ."

Mạc Mặc bình tĩnh lại, gật gật đầu: "Cứ làm như con nói. Có điều, thật ra cũng không có gì. Những người đó đều ở Đại Liên, phần lớn đều là người có máu mặt, có gia đình rồi, bọn họ cũng không dám nói toạc ra đâu. Còn loại số ít như Trương Minh, mẹ có cách...".

"Cách gì?" Mạc Doãn Nhi không khách khí ngắt lời, "Miễn cưỡng chiều theo vì lợi ích toàn cục? Đầu óc mẹ có làm sao không đấy, mẹ liên hệ với những tên đàn ông này thêm một lần thì dấu vết lộ ra cũng nhiều hơn một lần. Mẹ không phát hiện ra Nghê Gia đã quan sát mẹ rồi à?".

https://thuviensach.vn

Mạc Doãn Nhi bực mình cau mày, "Mẹ có tin lần sau nó có thể bắt gian ngay tại trận không?".

Mạc Mặc sững sờ. May mà con gái bà ta thông minh, bằng không đã rước họa lớn rồi. Mạc Mặc tức điên, chửi mắng Nghê Gia vài câu. Mạc Doãn Nhi bỏ đi.

Mạc Mặc vội hỏi: "Doãn Nhi, đi đâu đấy?".

Mạc Doãn Nhi xoa xoa hai má căng cứng vì tức tối, mặt phảng phất ý cười nhạt nhòa: "Nghê Lạc đến rồi, người làm chị như con sao có thể không đến gặp?".

Nghê Gia đi vào phòng khách lớn, chỉ thấy một cậu bé đang hết sức khó chịu đứng một bên, đang lấy mũi giày di di nền nhà.

Nghê Gia vòng sang bên cạnh, lén lại gần, rồi đột ngột nhảy bật ra trước mặt Nghê Lạc. Bị cô dọa giật mình, cậu suýt lại xù lông ra.

Nghê Gia cười hì hì véo má cậu: "Có phải ai bắt nạt em không, tìm chị báo thù cho em hả?".

Nghê Lạc đẩy tay cô ra, trợn mắt lườm cô một cái, không nói một lời.

Nghê Gia lấy làm lạ, chọc chọc tay cậu: "Khó chịu thế cơ à, sao đấy?".

Ánh mắt Nghê Lạc lảng đi, vò vò tóc, rầm rì một lúc rồi bặm miệng: "Em sợ mẹ không đủ sức cho chị dựa dẫm, để cái bà Mạc Mặc kia bắt nạt chị".

Nghê Gia thoáng ngẩn ra, trong lòng ấm lên, cầm lòng không đặng xoa xoa má cậu: "Nghê Tiểu Lạc, em đáng yêu quá!".

Nghê Lạc nháy mắt bốc lửa, coi tôi là cục đất nặn chắc? !

"Không sao đâu, ở đây chán lắm, chúng mình đi thôi. Dù sao việc của chị đã..." Nghê Gia cầm xắc tay, lòng chùng xuống, không thấy di động đâu.

Ban nãy chỉ đụng nhau một cái, Mạc Doãn Nhi đã trộm được điện thoại của cô ư?

https://thuviensach.vn

Mấy ngón nghề cô ả tinh thông cũng lạ lùng thật đấy!

==========

Chương 35

Nghê Gia cười nhạt, cô đã gửi cho Tống Nghiên Nhi một bản rồi, Mạc Doãn Nhi thật sự nghĩ rằng chỉ cần trộm được di động là có thể phi tang sạch sẽ bằng chứng sao?

Nhưng sao nhìn khắp nơi rồi mà không thấy bóng dáng Tống Nghiên Nhi đâu.

Nghê Lạc thấy sắc mặt cô là lạ, dáng vẻ bất an, hỏi: "Chị sao thế?".

Nghê Gia suy nghĩ rất nhanh, cho dù bây giờ nói điện thoại bị rơi, làm phiền mọi người ở nhà họ Tống đi tìm, chắc chắn cũng không tìm thấy.

Nói là Mạc Doãn Nhi trộm?

Mạc đại tiểu thư trộm điện thoại di động? Nói ra đảm bảo không ai tin.

Nếu đối chất với nhau, Mạc Doãn Nhi nhất định sẽ vờ vịt đáng thương khóc lóc sướt mướt, thu hút tất cả mọi người đến xem. Trương Minh đã đi rồi, Nghê Gia cũng không thể nói mình đã sắp đặt mọi chuyện.

Làm ầm ĩ lên, cho dù cô có lý, trong mắt người khác, cũng chỉ là một người đàn bà chanh chua đang diễn trò mà thôi.

Chỉ sợ đi tìm điện thoại sẽ càng đúng với ý muốn của Mạc Doãn Nhi, làm cô bị cắn ngược lại.

Mà quan trọng nhất là, đầu óc Nghê Lạc đơn giản, không nghĩ ra được nhiều lẽ phức tạp như vậy. Đến lúc Mạc Doãn Nhi vừa khóc lóc vừa đau lòng, e rằng cậu sẽ sinh nghi, liệu có phải Nghê Gia cố tình gây khó dễ cho Mạc Doãn Nhi không.

Gần đây hai người họ vất vả lắm mới tin tưởng lẫn nhau lần nữa, cô không muốn để Mạc Doãn Nhi thò một chân vào. Dù sao đoạn video cũng có trong điện thoại của Tống Nghiên Nhi rồi.

https://thuviensach.vn

"Không sao cả." Nghê Gia kéo cậu, "Đi nói với mẹ một tiếng, hai chị em mình đi thôi".

Hai chị em vừa mới quay người lại, đã nghe sau lưng truyền đến một giọng nữ hiền dịu lại thân thiết: "Lạc Lạc!".

Mạc Doãn Nhi không biết xấu hổ vừa mới trộm điện thoại của cô, mà nhanh thế đã chạy tới đây rồi?

Nghê Gia tỉnh rụi liếc nhìn Nghê Lạc, thoạt nhìn cậu rất thản nhiên, không biểu cảm gì, nhưng Nghê Gia nhận ra, cậu đang kiêng dè tâm tình của cô.

Không chỉ có Mạc Doãn Nhi, mà Mạc Mặc cũng đến theo.

Mạc Mặc vừa thấy Nghê Lạc, mặt đã trưng ngay ra một nụ cười: "Đây là Lạc Lạc sao? Mặt mũi tuấn tú quá, cô thường nghe Doãn Nhi nhắc đến em trai là cháu. Bao năm nay, may nhờ có cháu chăm sóc người làm chị là con bé!".

Nghê Gia đứng bên cạnh lạnh lùng quan sát, cảnh tượng này nhang nhác lúc cô vừa vào nhà họ Nghê, hai mẹ con nhà này đều là cao thủ cô lập cô!

Mà lần này thì khác ở chỗ, Nghê Lạc không phản ứng gì, cũng không trả lời, ấn đường hơi cau lại, trên mặt có chút khó chịu.

Mạc Mặc tươi cười hớn hở nói xong, phát hiện Nghê Lạc không chỉ không lịch sự đáp lời mà thậm chí cũng chẳng buồn chào hỏi, sắc mặt cực kì sa sầm.

Tim bà ta lại rớt cái độp, sao lại thế này? Chẳng lẽ ngay cả em trai của Mạc Doãn Nhi cũng xem thường trưởng bối như bà ta sao? Buổi ra mắt giới thượng lưu hôm nay thật sự quá thất bại!

Mạc Mặc cười gượng, nhìn Mạc Doãn Nhi, muốn xua tan sự xấu hổ: "Doãn Nhi, em trai con sợ người lạ, không thích nói chuyện à?".

Mạc Doãn Nhi cũng thấy lạ, vừa định hỏi, Nghê Lạc đã hòa nhã buông một câu: "Chỉ là không thích nói chuyện với bà thôi!".

https://thuviensach.vn

Không khí lại rơi vào hố băng, Mạc Mặc càng mất mặt, lúng túng đến mức muốn độn thổ.

Mạc Doãn Nhi cực kì kinh ngạc, không hiểu vì sao Nghê Lạc lại làm khó mẹ mình như thế, nhất thời còn lấy vai vế "chị gái" mà ả tự nghĩ là còn ra, nói như khuyên răn: "Lạc Lạc, lại quên lễ phép rồi à?".

Nghe xong câu cô ả nói, ấn đường của Nghê Lạc lập tức nhăn tít lại như chữ xuyênThiên kim đại chiến, giọng nói sặc mùi phẫn nộ không hề che giấu: "Bà ta ngược đãi Nghê Gia mười tám năm, em không cần phải lễ phép với người như thế!".

Thiên kim đại chiến Chỉ phần giữa hai bên lông mày nhăn lại tạo thành nếp như hình chữ xuyên (川).

Mạc Doãn Nhi giật mình. Đến cả Nghê Gia đứng cạnh cũng thấy bất ngờ, chà, cậu nhóc con này hôm nay cũng biết trút giận thay chị cơ à?

Mạc Doãn Nhi kín đáo lườm Nghê Gia, mím miệng, gắng gượng cười: "Lạc Lạc, có một số việc chị từng nghe mẹ nói rồi. Là hiểu lầm, không phải như Nghê Gia nói...".

"Tất nhiên là em tin chị của em hơn tin mẹ của chị!" Nghê Lạc cắt lời ả như chém đinh chặt sắt.

Mạc Doãn Nhi nhũn cả chân, đứng không vững.

"Mẹ của chị? Chị của em?"

Vạch rõ giới hạn như thế, hình ảnh này được vẽ ra trong lòng Nghê Lạc từ bao giờ?

Rốt cuộc là từ bao giờ, ả bị đẩy ra khỏi thế giới người thân của Nghê Lạc, còn Nghê Gia thì được đưa vào trong?

Sắc mặt Mạc Doãn Nhi trắng bệch, gần như xót xa muốn đổ lệ: "Lạc Lạc, chị cũng rất khó xử mà! Người thân và hoàn cảnh quanh mình đều thay đổi

https://thuviensach.vn

nhiều như vậy, chị vẫn chưa thích ứng được. Còn em, em cũng không muốn nhận người chị này nữa sao?".

Nghê Lạc mặt lạnh im thin thít.

Bây giờ cậu chỉ rất ghét Mạc Mặc, Mạc Doãn Nhi ở giữa bọn họ tuy rất vô tội rất đáng thương, song dần dà lại làm cậu cảm thấy thiếu thoải mái, còn rất mệt mỏi.

Mấy người vẫn rối rắm, mãi cho đến khi trong đại sảnh đột nhiên vang lên một tiếng chửi mắng đầy căm phẫn:

"Tiện nhân! !!"

Tiếng chửi này và không khí ngày hôm nay rất không hòa hợp với nhau.

Mọi người nhất loạt nhìn theo, chỉ thấy Liễu Phi Phi mặc áo tang đen, ánh mắt hung ác chiếu thẳng vào chỗ mấy người Nghê Gia đang đứng.

Trên đầu cô ta còn buộc nơ trắng!

Mạc Mặc suýt ngất, hôm nay là sinh nhật bà ta, đây chẳng phải là nguyền rủa bà ta ư?

Chuyện rằng, Liễu Phi Phi vừa nhận được một cuộc điện thoại, mới biết anh trai mình đã bị phế tay phải, mà sở dĩ anh ta rơi vào thảm cảnh này, tất cả đều do Mạc Doãn Nhi làm hại.

Con tiện nhân Mạc Doãn Nhi một mặt thì gọi điện thoại để anh trai cô ta từ Macau về, mặt khác thì báo cho Việt Trạch, nói Liễu Phi Dương đã quay về Bắc Kinh.

Anh trai đã về Macau từ lâu, Liễu Phi Phi vốn không tin, song có người lại gửi đến một tấm ảnh chụp chẩn đoán cực kì thê thảm ở bệnh viện của Liễu Phi Dương. Liễu Phi Phi kinh ngạc, nhanh chóng gọi điện sang hỏi đám tay chân của anh trai, phát hiện thật sự đã có chuyện, chẳng qua là gã đã gạt cô ta thôi. Cô ta lại nhớ đến lần gặp Nghê Gia ở bệnh viện, tất nhiên càng chắc chắn hơn đó là trò quỷ do Mạc Doãn Nhi làm!

https://thuviensach.vn

Nhưng Mạc Doãn Nhi nào hay biết gì, thấy Liễu Phi Phi khuôn mặt vặn vẹo trừng mắt lườm về đằng này, còn tưởng cô ta đến tìm Nghê Gia. Dù sao quan hệ giữa ả và Liễu Phi Phi cũng không đến nỗi nào.

Mạc Doãn Nhi vui như mở cờ trong bụng, dạt dào hứng thú chuẩn bị xem trò vui.

Liễu Phi Phi vừa mắng xong, chân đã vọt tới nơi.

Nghê Lạc ngẩn ra, theo phản xạ có điều kiện chạy đến trước mặt Nghê Gia, che chắn bảo vệ cô ở sau lưng, đang lúc muốn quát tháo Liễu Phi Phi hỏi xem cô ta định làm ầm ĩ cái gì thì...

Liễu Phi Phi đã lướt vụt qua rồi...

Mạc Doãn Nhi và Mạc Mặc thấy Nghê Lạc che chở cho Nghê Gia, nghĩ sắp sửa có kịch hay rồi đây, chờ khi cả hai phát hiện tình huống không ổn thì đã không kịp nữa.

"Mạc Doãn Nhi, con tiện nhân hèn hạ vô liêm sỉ nhà mày! !" Liễu Phi Phi tiến lên, vung tay, hung hăng tát thẳng vào mặt Mạc Doãn Nhi.

Tiếng "chát" tàn nhẫn và lanh lảnh vang khắp cả đại sảnh.

Nhất thời, mọi người lặng ngắt như tờ, tất cả đều kinh ngạc nhìn về phía này.

Má Mạc Doãn Nhi bị đánh in hằn cả năm dấu ngón tay hồng hồng, gần như bật máu. Liễu Phi Phi dùng hết sức lực mà đánh, Mạc Doãn Nhi bị đánh đến đần người, còn chưa kịp phản ứng thì...

"Tiện nhân!" Liễu Phi Phi lại hung hăng tát thêm cái nữa.

Trên mặt Mạc Doãn Nhi là hai dấu ngón tay chồng lên nhau, đỏ rực như máu, ngay lập tức, má ả sưng tướng lên.

Đến Nghê Gia trông mà cũng cảm thấy mặt mình co cứng lại vì đau, thầm than Liễu Phi Phi quả nhiên anh dũng, ra tay nặng như vậy!

Nhưng Liễu Phi Phi vẫn còn chưa đánh đủ, chửi bới rồi giơ tay lên lần nữa.

https://thuviensach.vn

Mạc Mặc đứng bên cạnh nhìn con gái quý báu của mình bị người ta vừa đánh vừa chửi, tát cho đôi cái, tức thì đỏ quạch cả mắt, làm sao còn nhớ nổi đây là tiệc sinh nhật của mình nữa chứ!

Giây phút Liễu Phi Phi giơ tay lên, Mạc Mặc đã kéo lấy cô ta, hung dữ tát lại một cái.

Liễu Phi Phi hoa mắt, cả đời này, cô ta ỷ nhà mình có tiền, anh trai là xã hội đen, ngoại trừ vờ vịt thục nữ trước mặt anh trai ra, đi đến đâu cũng càn quấy. Cả đời này chưa có ai dám chạm vào một đầu ngón tay của cô ta, hôm nay cái ngữ đàn bà đê tiện ăn bám nhà giàu như Mạc Mặc lại dám đánh cô ta?

"Bà dám đánh tôi?" Liễu Phi Phi bốc hỏa, ánh mắt như thể găm đạn vào Mạc Mặc.

Cô ta vốn bất chấp lễ giáo, không ngờ Mạc Mặc là trưởng bối lớn hơn cô ta đến hơn hai chục tuổi lại có thể ra tay. Cô ta gào lên, "Bà cũng là đồ hèn hạ!", rồi lao sang đánh vào mặt Mạc Mặc.

Mạc Mặc tránh đòn, Liễu Phi Phi lại liều mạng giật búi tóc được búi rất thanh lịch quyền quý của bà ta làm nó rối bù lên.

Mạc Mặc chưa bao giờ phải chịu nỗi nhục nhã nhường này. Tuy nửa năm nay bà ta ra vẻ thanh cao, song bản chất vẫn là người không chịu kém miếng. Bị người khác đánh thì trong đầu bà ta chỉ có một ý niệm duy nhất, đó là đánh trả hàng trăm hàng nghìn cái!

Không như Mạc Doãn Nhi, tuy rằng hận đến nỗi muốn cầm dao đâm chết Liễu Phi Phi, nhưng vẫn chỉ có thể bưng mặt khóc đầy bất lực. Bởi cô ả thừa hiểu, chỉ cần giả làm người bị hại, không mảy may phản ứng lại, trong mắt những người quanh đây, con đàn bà đanh đá chỉ có Liễu Phi Phi, còn ả ta trái lại còn nhận được sự đồng tình.

Tiếc thay mẹ ả lại không hiểu đạo lý này, bà ta đã nhiều tuổi rồi, lúc hỏa khí công tâm lại đi đánh nhau với Liễu Phi Phi mới mười tám tuổi, xuống tay

https://thuviensach.vn

vừa hiểm vừa ác.

Thế là, trong cái nhìn trố mắt của mọi người, hai người đàn bà điên một già một trẻ thét chói tai lăn xả vào nhau. Mày tát bà một cái, bà đá mày một cú, mày giật tóc bà, bà xé áo mày.

Đánh qua đánh lại, rốt cuộc Mạc Mặc vận lễ phục rất bất tiện, bị Liễu Phi Phi phát rồ lên đẩy xuống đất. Trước đó Liễu Phi Phi đã trúng nhiều đòn của bà ta, lửa giận bùng lên, dạng hai chân ngồi luôn lên người Mạc Mặc, hai tay đánh thật lực vào mặt bà ta.

Tống Minh không có nhà, Tống Nghiên Nhi cũng không biết đã đi đâu, đối diện với tình cảnh hỗn loạn này, tất cả đều sợ ngây người, song không một ai đi gọi bảo vệ. Những người ở đây đều là các quý phu nhân dáng vẻ đoan trang, đương nhiên sẽ không ai ra can hai người đanh đá đang đánh nhau. Thiếu niên Nghê Lạc lại càng không có hứng đi khuyên can hai người cậu ghét.

Cả hai cấu xé nhau, mãi cho đến khi người hầu xung quanh xúm lại, chật vật lắm mới tách hai con người điên cuồng này ra.

Đầu tóc Mạc Mặc đã hoàn toàn rối như tổ quạ, lông mi giả rơi ra một nửa, phấn trên mặt in vệt tay cào, quần áo nhăn nhúm rách như xơ mướp, không còn chút hình tượng nào.

Mạc Doãn Nhi bên cạnh chỉ muốn chết luôn đi, màn đánh nhau ban nãy đã khiến thể diện của cả Mạc Mặc lẫn Mạc Doãn Nhi ả mất sạch rồi!

Ả vốn tưởng rằng đây là giây phút xấu hổ nhất đời ả, nhưng không, tiếp đó Liễu Phi Phi lại chỉ thẳng vào hai mẹ con ả, đanh đá chua ngoa, không thèm giữ hình tượng gì chửi ầm lên: "Họ Mạc kia, chỉ dựa vào bà mà cũng dám đánh tôi? Bà nghĩ bà là ai? Bà tưởng bà đến nhà họ Tống, gả cho cậu tôi là bà có địa vị cao chắc? Bà không nhìn lại dáng vẻ đê tiện không ra gì của mình đi, còn cả đứa con rơi vãi của bà nữa!".

https://thuviensach.vn

Liễu Phi Phi mắt sắc như dao, lia thẳng vào người Mạc Doãn Nhi: "Đúng là mẹ nào con nấy mà, mẹ mày cướp địa vị của mợ tao, cái ngữ đàn bà sồn sồn rồi mà còn lẳng lơ dính chặt vào đàn ông! Đồ tiện nhân mày cũng di truyền tốt quá, một đứa con rơi không cha như mày mà cũng muốn làm phượng hoàng? Mày nghiện cuộc sống giàu sang mười tám năm qua phải không? Nhặt được của hời còn giở trò khoe mẽ, không phải của mày thì cũng đừng hòng mơ tưởng cóc ghẻ đòi ăn thịt thiên nga!".

Liễu Phi Phi tuy ít tuổi nhưng từ bé đã chơi với đám bạn xấu, chửi bới vừa độc mồm vừa hung hãn, thao thao bất tuyệt không dừng lại được.

Đời này Mạc Doãn Nhi chưa từng nghe những lời chửi mắng độc địa đến thế. Ả bị chửi cho váng đầu hoa mắt, vừa thẹn vừa nhục, không thể phản bác nổi.

Còn Mạc Mặc nghe mà tức trào máu: "Liễu Phi Phi, tốt xấu gì tôi cũng là mợ mới của chị, chị có chút lễ phép tôn trọng nào không?".

"Tôi nhổ vào!" Liễu Phi Phi cứng đầu cứng cổ, từ bé đã ngang tàng, nhổ toẹt một bãi nước bọt lên người Mạc Mặc, "Mợ tôi là tiểu thư cao quý mang họ Nghê, không phải hạng ti tiện lẳng lơ phóng đãng như bà!".

Nghê Gia hít sâu một hơi, quả nhiên để đối phó với tiện nhân không thể dùng vũ khí bình thường mà dùng loại có tính sát thương cao như Liễu Phi Phi!

Mạc Mặc tức đến nỗi suýt thổ huyết, con ranh kia mồm miệng tục tĩu, chửi bới bẩn thỉu thật. Bà ta nhức đầu bèn mắng to: "Mày thì không phải hạng...".

"Phi Phi, hôm nay em sao thế?" Mạc Doãn Nhi lo mẹ ả sẽ nói điều gì đó thô tục làm mất sạch sành sanh hình tượng, vội lã chã nước mắt, khóc lóc đáng thương: "Chẳng phải chúng ta bình thường vẫn tốt sao, sao hôm nay tự nhiên em lại đánh mắng chửi bới thế này? Nếu chị có sai ở đâu, em cứ nói thẳng, chị sẽ sửa mà!".

https://thuviensach.vn

Vẻ nhẫn nhục chịu đựng thấu tình đạt lý này làm người khác không khỏi đau lòng, con bé Doãn Nhi đáng thương quá! Tuy không được mẹ dạy bảo chu đáo, nhưng con bé này cũng rất khá, chỉ là đường đời long đong thôi!

Nhưng Liễu Phi Phi là ai, cô ta chính là kẻ đã giành giải Oscar cho danh hiệu Nữ diễn viên xuất sắc nhất khi vờ ngây thơ ở trước mặt anh trai cô ta, chẳng lẽ không nhìn ra chút kỹ thuật cỏn con của Mạc Doãn Nhi?

"Mày vờ vĩnh ít thôi!" Liễu Phi Phi chỉ thẳng vào mặt Mạc Doãn Nhi, "Còn vờ vĩnh nữa, có tin tao đánh chết mày không?".

Mạc Doãn Nhi ầng ậc nước mắt, suýt nữa thì nghiến gãy răng, bên ngoài lại không thể tỏ ra một chút phẫn nộ nào, chỉ có thể tiếp tục nín nhịn đến nội thương đặng giả vờ đáng thương tiếp.

Liễu Phi Phi hừ một tiếng: "Mạc Doãn Nhi, mày và mẹ mày ở bên cậu tao sống những ngày tốt lành rồi, kết quả thì sao, mày đối xử với họ hàng thân thích chúng tao như thế à? Cái con sói mắt trắng lấy oán trả ơn kia! Cái con bọ cạp độc ác lòng dạ nham hiểm kia!".

Mạc Doãn Nhi nước mắt lưng tròng, lần này không phải là vờ vịt, ả thật sự không biết mình đã đắc tội Liễu Phi Phi ở đâu, chậm chạp hỏi: "Rốt cuộc em đang nói gì? Chị không hiểu gì hết".

"Còn giả vờ nữa tao sẽ xé nát mặt mày!" Nếu không phải có vài người giúp việc cản lại, chỉ e cô ta đã nhào đến thật rồi.

"Mạc Doãn Nhi, tao thật sự không ngờ mày lại là loại đê tiện không biết xấu hổ, giúp đỡ người ngoài! Nhà họ Tống cho hai mẹ con mày ở đây, mày lại hại anh trai tao như thế, hại tao như thế?"

Liễu Phi Phi bật cười sằng sặc: "Hừ, tao biết, mày muốn lấy lòng nhà họ Việt, muốn lấy lòng Việt Trạch, nhưng làm người có ác ra sao cũng không thể làm hại người thân của mình!".

"Sao hả? Mày tưởng là mày lợi dụng tao để gọi anh tao về, để anh ấy rơi vào tay Việt Trạch thì Việt Trạch sẽ bị mày quyến rũ, sẽ nhìn đến mày nhiều

https://thuviensach.vn

hơn à? Rồi anh ấy sẽ thích mày, cho mày vào nhà họ Việt? Mày không nhìn lại xem mày là ai! Mày chẳng khác gì con mẹ mày, hễ thấy đàn ông là dính như sam!"

Mặt Mạc Doãn Nhi tái mét. Bị Liễu Phi Phi chửi bới như vậy trước mặt mọi người, hôm nay, ả đã mất sạch thể diện rồi. Mà điều làm ả căm hận nhất là, vừa nghe Liễu Phi Phi nói vậy, ả liền nhớ ra, có lần ra ngoài chơi với Ninh Cẩm Niên, ả nghe thấy Ninh Cẩm Nguyệt gọi điện thoại cho Liễu Phi Dương trong phòng vệ sinh.

Không ngờ Ninh Cẩm Nguyệt cũng âm hiểm thế, muốn lấy lòng Việt Trạch, lại dùng ả làm đệm lưng.

Dĩ nhiên, ả không biết rằng, Việt Trạch tìm được Liễu Phi Dương không phải nhờ có người mật báo. Còn Ninh Cẩm Nguyệt gọi cho Liễu Phi Dương, chẳng qua là muốn đối phó với nhà họ Nghê.

Và người thật sự chọc vào Liễu Phi Phi, là Nghê Gia.

Mạc Doãn Nhi mặt đỏ bừng, nửa vì bị tát hai cái, nửa vì ê chề quá, ả chỉ nói một câu: "Chị không biết em nói gì thật mà! Chuyện em nói, chị chưa từng làm".

"Đúng thật là không nhịn nổi nữa!" Bà Doãn ngồi giữa đám phu nhân mặt nặng như chì lên tiếng, trong đại sảnh im phăng phắc đến mức nghe được cả tiếng kim rơi.

Nghê Gia tâm tư chấn động.

Bà Doãn là con gái họ Việt, sau gả sang nhà họ Doãn. Bà là con nhà đài các, rất có phong thái, bình thường bà tươi cười giản dị dễ gần, song nếu đã nghiêm túc rồi thì không ai dám thở mạnh, vậy nên rất có tiếng nói trong giới này.

Nghê Gia nghĩ bụng, bà ấy không phải đang mắng Liễu Phi Phi chứ! Vậy thì thế cục hiện giờ ắt có bước ngoặt rồi!

https://thuviensach.vn

Hai mẹ con Mạc Mặc và Mạc Doãn Nhi cũng nghĩ thế, cho nên lập tức làm ra nét mặt đau đớn vô cùng của người bị hại, buồn bã nhìn bà Doãn mong bà làm chủ cho.

Nhưng ánh mắt bà Doãn lại rất thâm trầm, loáng thoáng dán lên mặt Mạc Doãn Nhi.

Mạc Doãn Nhi bất giác run cả người, Nghê Gia cũng cảm nhận được một áp lực rất lớn, thế mới biết khí thế quanh năm suốt tháng bồi đắp mà nên đó, đám nít ranh như các cô gan nào dám so!

Khẩu khí của bà Doãn bình tĩnh mà kín đáo, nhưng còn đả kích gấp mấy trăm lần câu nhiếc móc nhục mạ của Liễu Phi Phi: "Bà Tống, cô Mạc, tôi được ông Tống mời tới đây. Không ngờ, các người lại cho tôi xem một vở kịch hay. Để tôi bình luận vài câu vậy!"

"Cô Mạc, tuy A Trạch nhà tôi là con trai, không chú trọng thanh danh như con gái, song tốt xấu gì nó cũng làm ăn trên thương trường. Nếu khiến người khác nói nó nhờ phụ nữ cung cấp đầu mối để làm việc, hừm, cô ta cũng tự cao tự đại quá mức rồi!" Bà lạnh nhạt nhìn Mạc Doãn Nhi.

"Tôi không cần biết tin đồn này ở đâu ra, song trung tâm của chuyện này vẫn là ở cô, tôi hi vọng sẽ không có ai cho rằng cô đang bợ đỡ trèo cao. Đương nhiên, cô không phải con cháu nhà tôi, tôi không có quyền can thiệp dạy dỗ cô. Thế nhưng, đối tượng để cô bợ đỡ trèo cao, tốt nhất đừng dính dáng gì đến nhà họ Việt và nhà họ Doãn!"

Chân Mạc Doãn Nhi mềm nhũn, lung lay như sắp ngã.

Bà Doãn nói xong, lạnh lùng nhìn Mạc Mặc một cái: "Phiền bà chuyển lời cho ông Tống, sau này nhà họ Tống có việc gì, không cần gửi thiệp mời sang chỗ tôi nữa".

Dứt lời, bà xoay người bỏ đi.

Mạc Mặc lảo đảo, bà ta còn chưa vào được giới thượng lưu, nhưng e là cũng không vào được nữa rồi.

https://thuviensach.vn

Nhóm các phu nhân khác thấy bà Doãn đi rồi, tất cả bèn không mặn không nhạt nhìn qua đây một cái rồi cũng tản mát theo.

Nghê Gia cũng kéo Nghê Lạc và mẹ rời khỏi đó, lúc ra khỏi nhà họ Tống, trong lòng cô không khỏi thở dài một tiếng: Xem ra, cô em họ Liễu mà cô chọn có tác dụng thật đấy!

Nghê Gia phải về ký túc xá, nên Trương Lan ngồi xe nhà về trước. Trước khi đi, thị còn níu Nghê Gia bảo cuối tuần này nhất định phải về nhà, còn liên tục thở dài mấy hơi.

Nghê Gia biết vừa rồi Mạc Doãn Nhi bị đánh làm thị khổ sở trong lòng, nên không nói gì cả.

Nghê Lạc tự lái xe đến, nên cậu phụ trách đưa Nghê Gia về trường. Trên đường đi, tâm tình của Nghê Lạc hình như cũng rất nặng nề, dù sao nhìn thấy người sống chung với mình mười tám năm bị đánh bị hạ nhục, là ai cũng sẽ rất khó chịu.

Nghê Gia quyết định để mặc cậu tự tiêu hóa nỗi buồn, mình thì rúc vào ghế phụ, vừa ngắm phong cảnh ngoài cửa xe vừa ngáp!

Trong lúc cô đang ngáp đến cái thứ bảy thì Nghê Lạc không nhịn được nữa, cau mày: "Chị là chị của em thật à? Một vừa hai phải thôi! Cẩn thận kẻo ngáp rách miệng".

Nghê Gia cười hì một tiếng, dụi khẽ đôi mắt lờ mờ ướt nước, làu bàu: "Haizz, dạo này ngủ không đủ giấc, mệt muốn chết".

Nghê Lạc liếc nhìn gương, thấy cô hình như mệt lắm, nói: "Còn lâu mới đến trường, chị ngủ một lát đi!".

Nghê Gia trề môi, gật đầu. Vừa mới điều chỉnh một tư thế thoải mái hơn toan nhắm mắt, đột nhiên nhớ ra việc gì đó, cô lập tức bật dậy nạt Nghê Lạc: "Nghê Lạc, sao em lại làm thế?".

Nghê Lạc vốn tưởng cô yên lặng sắp ngủ rồi, nào ngờ cô lại đột ngột hét lên như thế, bàn tay nắm vô lăng suýt thì giật tung lên. Cậu nhớn nhác vặc lại:

https://thuviensach.vn

"Đang lái xe đấy! Chị bệnh à?".

Nghê Gia lại gào, "Vừa rồi lúc Liễu Phi Phi kêu 'tiện nhân' rồi xông đến, em che cho chị làm gì?".

Nghê Lạc thù hằn liếc nhìn cô một cái, dáng vẻ tủi thân đúng kiểu "không phân biệt tốt xấu", chẳng phải cô nên tỏ vẻ biết ơn hay sao? Cậu nghiến răng nghiến lợi: "Không cần cảm ơn đâu!".

Nghê Gia vỗ bốp một cái lên đầu cậu, hét tướng lên: "Vì sao lúc người khác kêu 'Tiện nhân', phản ứng đầu tiên của em lại là coi tiện nhân kia là chị hả? !! !".

Nghê Lạc không biết nói gì nữa.

Trên đời này còn ai oan ức hơn cậu không?

Nghê Lạc bứt rứt phát rồ, nhịn mãi rồi mà không nhịn được, vừa định quay sang gào lại thì thấy Nghê Gia một lát trước còn dồi dào sinh khí giờ đã ngoẹo đầu, ngủ mê ngủ mệt.

Sau khi Nghê Gia đến trường, cô mua một sim điện thoại mới, hủy bỏ số cũ, rồi cũng chẳng đủ sức đi ăn với Nghê Lạc nữa mà tiến thẳng lên lầu đi ngủ.

Cô ngủ một mạch đến tận chín giờ tối, bạn cùng phòng vẫn chưa về, Nghê Gia gội đầu tắm rửa xong, lục lọi va li mới biết quên mang máy sấy tóc theo.

Đúng lúc này, tiếng điện thoại trong phòng bất chợt vang lên trong ký túc xá yên tĩnh.

Nghê Gia giật mình đánh thót, đi đến bắt máy: "Alo, xin chào?".

Đối phương chững lại một chút, hiển nhiên không ngờ là lại là cô bắt máy, những lời thoại như "Xin lỗi, tôi tìm Nghê Gia" đã chuẩn bị ổn thỏa bèn nghẹn ứ trong cuống họng.

https://thuviensach.vn

Sau một lúc yên lặng kì lạ, Nghê Gia lẩm bẩm tự nhủ: "Không phải ma quỷ gọi điện đấy chứ...". Cô lại khẽ khàng hỏi thêm lần nữa: "Alo, xin chào?".

"Ừm..." Tạm dừng một lúc, giọng người đó rất rõ nét, "Em xuống dưới được không?" Cuối cùng, người đó bỏ thêm câu nữa, "Tôi ở bên dưới kí túc xá của em".

Nghê Gia kinh ngạc: "Việt Trạch?".

==========

Chương 36

Sao Việt Trạch lại biết cô ở ký túc xá, còn biết cả số điện thoại của ký túc xá nữa?

Nghê Gia nghi ngờ, tròng bừa chiếc váy vải bông vào người rồi ra khỏi cửa.

Sau khi xuống lầu, liền thấy Việt Trạch đang đứng dưới tán cây ngô đồng đối diện với khu ký túc xá, hai tay đặt trên túi quần jeans, hơi cúi đầu, dáng lặng lẽ và khép kín, không biết đang nghĩ gì.

Nghê Gia cảm thấy cảnh tượng chờ ai đó dưới ký túc xá thật vi diệu.

Lúc đứng ở đường bên này, cô lơ đễnh dừng lại, nhìn anh thật kĩ, chàng thanh niên đứng trong gió đêm, vóc dáng cao lớn, mặc sơ mi trắng rất ưa nhìn.

Với tuổi của anh, thực ra phải là đàn anh trong trường mới đúng chứ!

Giờ là lúc tan ca tự học buổi tối, cổng ký túc xá tấp nập người qua kẻ lại, người đi đến đâu cũng tỏa sáng như anh đương nhiên sẽ thu hút ánh mắt của rất nhiều người.

Nhưng anh vẫn cúi đầu, mái tóc lòa xòa che đi đôi mắt, toàn thân tỏa ra khí chất ung dung bình tĩnh, giống như những tiếng huyên náo trước nhà ký túc xá chỉ là một vùng yên tĩnh với anh.

Nghê Gia chậm rãi đi đến, tiến tới trước mặt anh, đứng lại.

https://thuviensach.vn

Đúng lúc anh ngước mắt lên, cô liền rơi vào một đôi mắt vừa phẳng lặng vừa tối đen. Nghê Gia khẽ run lên, đôi mắt xa vắng nhường này, rất khó khiến người ta không thổn thức tiếng lòng.

Nhưng Nghê Gia cũng chỉ im lặng, không nói một lời, không thẹn thùng, không nóng ruột, không hoảng loạn, nhìn thẳng vào anh.

Như thể đang nói, anh không nói thì tôi cũng không nói.

Ánh mắt sóng sánh rất tùy ý của Việt Trạch chợt lóe lên rồi tỉnh bơ như không, quét nhìn cô một lần từ trên xuống dưới.

Nói thật, anh còn chưa từng thấy dáng vẻ mì sợi canh suông, không lấm bụi trần này của cô bao giờ.

Cô không trang điểm, tóc vẫn còn ướt nhẹp, khuôn mặt cũng vừa được nước gột rửa nên trắng ngần, hai má hây hây đỏ, ánh mắt trong sáng vừa bình tĩnh vừa tò mò nhìn anh, môi khẽ mím lại, có lẽ là hơi mất tự nhiên một chút xíu.

Bóng đêm tôn lên gương mặt như một loại ngọc quý của cô, như thể chỉ cần chạm mạnh sẽ vỡ tan.

Cô cũng không mặc quần áo sang trọng, chỉ mặc một chiếc váy dài bằng vải bông rất bình thường, dáng vẻ rất ngây thơ và đáng yêu. Dưới chân còn đi dép xỏ ngón, mấy ngón chân trăng trắng còn vô thức nhấc lên bấm xuống, như đang chơi piano.

Việt Trạch cắt đứt dòng suy nghĩ, đưa cái túi trong tay cho cô, giọng nói vững vàng mà chặt chẽ: "Hình như em bị mất di động!".

Nghê Gia lấy làm lạ nhận lấy xem thử, là một chiếc di động giống hệt chiếc đã bị Mạc Doãn Nhi trộm mất, "Sao anh biết tôi mất di động?".

Việt Trạch hình như ngẫm nghĩ một lát, đáp: "Tôi nhận được tin nhắn khó hiểu".

Đồ Mạc Doãn Nhi thần kinh!

https://thuviensach.vn

Nghê Gia chửi thầm một câu, tiếp đó dè dặt hỏi: "Tin nhắn như thế nào?".

Lần này anh lại trả lời rất nhanh chóng và qua quýt: "Quên rồi".

Nghê Gia suýt trợn tròn mắt, ai tin chứ? Có điều, anh đã không muốn nói, cô cũng không hiếu kỳ muốn truy hỏi.

Nghê Gia cầm cái hộp đựng điện thoại, cân nhắc giây lát, cảm thấy anh hẳn là người không cho phép người khác từ chối, nên giọng hơi khó xử: "Ừm, đồ của anh, tôi không tiện nhận...".

Việt Trạch không hề gì nói: "Dù sao tôi cũng được người khác tặng, còn nhiều lắm".

Anh đầu cơ trục lợi di động đấy à? Hơn nữa, câu nói dối này chẳng có trình độ gì hết.

Nhưng Nghê Gia cũng lười bóc mẽ, nhoẻn cười khoe cái răng nanh bé xinh: "Vậy thì tôi vui vẻ nhận lấy vậy! Để đáp lại, tôi mời anh ăn khuya nhé".

Một cái di động đổi một bữa ăn khuya, cũng công bằng đấy nhỉ.

Vì đã lỡ nói như vậy rồi, nên Nghê Gia đề nghị rất nhiệt tình: "Tôm hùm đất ở cổng phía Tây trường tôi ngon lắm, còn có cả thịt nướng nữa, chúng ta đi ăn cái đó nhé".

Anh không có ý kiến.

Vừa mới đi được một bước, bụng ai đó đã sôi lên sùng sục. ~~() _()

Nghê Gia lúc trước còn cười khì khì, giờ đã mang vẻ khốn cùng, cười ruồi hai tiếng hi hi.

Khóe môi Việt Trạch thoáng một ý cười dịu dàng, hỏi: "Em chưa ăn tối à?".

Nghê Gia xấu hổ sờ sờ bụng, có sao nói nấy: "Tôi mệt quá, ngủ một mạch từ chiều tới giờ mới dậy".

"Vậy đừng ăn cái này nữa, khuya rồi, mà bụng vẫn còn rỗng, ăn cái gì nhẹ thôi nhé?" Anh nói, rồi cúi đầu nhìn cô đang chậm rì rì đi bên cạnh, chờ cô

https://thuviensach.vn

đáp lại.

Nghê Gia cong môi cười, nghiêm túc gật đầu.

Cái gật đầu này, gió đêm thổi qua làm mấy sợi tóc nghịch ngợm xổ ra, trong lòng anh như nghẹn lại, có chút kích động muốn giúp cô vén lên.

Ánh mắt anh lóe lên, bất chợt nhớ lại sự rung động của con tim vào đêm trước hôm sinh nhật cô, khi anh ôm cô khiêu vũ, không khỏi thầm cười khổ, xem ra không nên gặp cô vào ban đêm như thế này.

Bóng đêm luôn có thứ sức mạnh tà ác làm người ta không thể kiềm chế.

Song anh không tài nào xua đi được suy nghĩ vừa kỳ quặc vừa không thích hợp trong đầu này.

Tay anh hơi run rẩy, ngượng ngập chỉ chỉ vào vành tai cô, "Này...".

A, chết tiệt!

Anh rời ánh mắt, chú ý tới lỗ tai nho nhỏ của cô bé này, trắng trắng, gần như trong suốt, làm cho người ta có cảm giác rất mềm.

Nghê Gia kinh ngạc nghiêng đầu nhìn anh, chẳng biết tại sao anh vừa nói mà đã thôi. Cô vừa muốn hỏi vì sao, lại bị cơn buồn ngủ đánh úp, muốn ngáp một cái.

Nghê Gia lấy mu bàn tay che miệng, cố gắng kiểm soát, sau khi thở khẽ ra một hơi "Oa~~~", trong mắt vẫn còn một tầng nước mỏng, lại nghiêng nghiêng cái đầu, có phần ngơ ngác mù tịt nhìn Việt Trạch, chờ anh nói tiếp.

Cô không hề biết rằng, dáng vẻ mắt long lanh nước, mặt nửa tỉnh nửa mê, ngơ ngơ ngốc ngốc của cô đã làm tim người khác loạn nhịp!

"Vừa nãy anh muốn nói gì?" Cô chân thành hỏi, tầng nước mỏng dâng lên trong mắt vì ngáp dần dần tan đi.

"Ừm..." Đầu óc anh trống rỗng, quên bẳng sạch, không biết vì sao tay mình lại lơ lửng giữa không khí, sững lại một lúc, mới nhớ ra, "Này, tóc em bị rối".

https://thuviensach.vn

"À." Nghê Gia hờ hững như không, tay vuốt một cái, mấy sợi tóc liền ngoan ngoãn nằm sau vành tai.

Cảm giác hết sức đầy ngượng ngùng này là thế nào?

Việt Trạch tâm tình bất an đi lên phía trước, cúi đầu liếc mắt nhìn vẻ mặt thấm mệt của cô, hỏi: "Không phải em nói vừa ngủ dậy sao? Lại mệt à?".

Nghê Gia ngượng nghịu xoa mặt, nói nhỏ: "Gần đây hơi thiếu ngủ".

Anh như có như không ừ một tiếng, giọng nhạt nhòa tan đi trong gió đêm, không nói gì thêm nữa.

Việt Trạch dẫn Nghê Gia vào quán cháo ở cổng tây trường đại học, cháo hải sản, bí đỏ hấp, bánh bao xá xíu, rau củ luộc, nguyên một bàn đầy đồ ăn. Nghê Gia đã đói bụng từ trước, thấy rất hợp khẩu vị nên hoan hỉ ăn uống.

Xưa này anh không có thói quen ăn khuya, hễ ăn gì sau bảy giờ tối là dạ dày sẽ ấm ách khó chịu. Nhưng nhìn cô ăn vui vẻ như vậy, anh cũng nổi hứng muốn ăn.

Anh nhủ thầm, vẻ nhìn thấy đồ ăn là mắt sáng lên của cô hình như không hề thay đổi.

Giống như lần đầu tiên anh gặp cô, quắt queo gầy còm, nhìn chằm chằm đồ ăn thừa trên bàn, đôi mắt đen láy sáng lên như mắt sói đói.

Khi đó, anh nhìn cô, lặng lẽ nghĩ, anh – cha mẹ vừa qua đời và cô – cha mẹ ruồng rẫy, ai đáng thương hơn ai?

Khi cô còn nhỏ, anh từng gặp cô hai lần.

Một lần là dịp mùa đông, Việt Trạch còn thiếu niên ngồi trong xe, tình cờ nhìn thấy một bé gái đang ôm vở nằm bò trên mấy cái thùng rách của cửa hàng tiện lợi làm bài tập. Cô bé lạnh run người, vừa viết chữ vừa hà hơi vào lòng bàn tay be bé đỏ bừng.

Bà chủ cửa hàng tiện lợi mở cửa ra, nạt cô: "Mạc Doãn Nhi, con ranh con chết tiệt xúi quẩy này, đừng có ngồi ngay cửa cản trở việc làm ăn của chúng

https://thuviensach.vn

tao! Nhìn thấy điệu bộ xui xẻo của mày, khách nào còn dám tới!".

Bé gái vặc lại rất hùng hồn: "Đây là đất công!".

Tiểu Việt Trạch khi đó ma xui quỷ khiến thế nào lại xuống xe, rẽ vào cửa hàng tiện lợi, mua một đống đồ, lúc ra khỏi cửa đã đánh rơi một đôi găng tay xuống đất.

Trong lòng anh bỗng được an ủi một cách kì lạ, nhưng vừa định lên xe, phía sau đã vang lên một giọng nói giòn giã: "Anh gì ơi!".

Tiểu Việt Trạch quay đầu lại, thấy cô bé đó đã chạy đến chỗ anh, đôi tay đỏ ửng đang cầm một đôi găng tay.

"Anh ơi, anh làm rơi đồ này!".

Thiếu niên Việt Trạch nhíu mày: "Không phải của tôi".

Bé gái nghi ngờ cau mày, rất kiên trì: "Của anh mà, em nhìn thấy nó rơi từ trong túi anh ra".

"Tôi đã bảo không phải của tôi rồi." Thiếu niên Việt Trạch lạnh lùng đe một câu. Cô bé run lên, lẩy bẩy sợ hãi lùi lại một bước, con mắt đen cảnh giác nhìn anh.

Anh làm mặt khó chịu, đóng sầm cửa xe không thèm khách sáo.

Ngoài cửa xe, cô bé cau mày rất chặt, trong đôi mắt đen là sự nghi hoặc khó hiểu, pha lẫn chút tủi thân.

Lúc xe lăn bánh, Việt Trạch nhìn bóng dáng nho nhỏ càng lúc càng xa trong gương chiếu hậu, nghĩ thầm, đúng là bé gái đáng ghét, không phải gặp lại nữa thì tốt.

Nhưng mùa hè năm tiếp theo, anh lại gặp cô một lần nữa!

Trên con đường cái tấp nập người qua kẻ lại, cô cầm một cái hộp nhỏ, đuổi theo những người qua đường để xin tiền.

https://thuviensach.vn

Có người ném mấy đồng xu vào trong hộp của cô, cô liền cười hì hì gật đầu cúi gập người cảm ơn. Có người khó chịu chửi cô mấy câu, cô cũng cười hì hì nói xin lỗi.

Lần đó anh lặng lẽ đi ngang qua, bước chân dừng rồi chậm, chậm rồi dừng, mãi đến khi một đôi tay nhỏ bé nắm lấy vạt áo anh, bước chân mới dừng lại hoàn toàn.

Giọng nói phía sau không lý lẽ hào hùng như đêm đông rét tái đó, mà lại lúng búng không biết nói sao. Kể cũng phải, đây thật sự là một chuyện mất mặt, khó mở miệng: "Anh gì ơi, cho em xin ít tiền đi!".

Anh xoay người, im lặng nhìn cô, đôi mắt sâu hút sa sầm lại.

Có lẽ bị đôi mắt lạnh lùng trống trải của anh dọa, cô run lên, buông áo anh ra, cẩn thận lùi về phía sau một bước, nhưng vẫn nhìn thẳng vào mắt anh, không sợ hãi, không né tránh.

Có lẽ cô nhận ra, thiếu niên này không lớn hơn cô là bao. Tìm bạn cùng lứa xin tiền, sự nhục nhã tận sâu trong lòng lập tức lớn thêm hàng trăm hàng nghìn lần.

Dưới ánh mặt trời, mặt cô đỏ bừng, cô im lặng cúi đầu.

Nhưng trong tầm mắt lại xuất hiện một bàn tay thuôn gầy trắng trẻo, đặt một tờ tiền màu đỏ vào hộp của cô.

Cô kinh ngạc ngẩng đầu, thiếu niên kia đã xoay người bỏ đi.

Việt Trạch còn nhớ, từ đó trở đi, anh không còn gặp lại cô bé kia thêm một lần nào nữa.

Mãi đến rất nhiều năm sau, khi anh đã trưởng thành rồi, có lần đến nhà Doãn Thiên Dã chơi, nhìn thấy trên tập kịch bản phim điện ảnh do Tần Cảnh làm đạo diễn, tên biên kịch "Mạc Doãn Nhi".

Anh chợt xao động, vờ như vô tình hỏi, là vị biên kịch nổi tiếng nào thế. Tần Cảnh nói là bạn học cùng trường, nhưng sau này nhất định sẽ là biên

https://thuviensach.vn

kịch nổi tiếng, còn nói là chuyển từ Đại Liên đến, là một cô gái rất tốt.

Thế nên sau này, khi Doãn Thiên Dã tới trường quay xem Tần Cảnh chỉ đạo, Việt Trạch cũng đi cùng. Một lần nữa, anh gặp được cô bé ngày xưa đã xa cách bao năm.

Điều làm anh bất ngờ chính là, cô rất cởi mở và hoạt bát, trên mặt lúc nào cũng nở nụ cười tươi tắn, tíu tít với mấy cô bạn gái và Tần Cảnh, tiếng cười lảnh lót như tiếng chuông ngân.

Dáng vẻ này khiến người khác hoàn toàn không thể nhìn ra cô là cô gái có tuổi thơ cực kỳ bất hạnh. Thậm chí anh còn hoài nghi liệu mình có nhận nhầm người không, nhưng cái tên không nhầm, rồi cặp mắt, gương mặt đó, cũng không nhầm.

Ngày ấy, thỉnh thoảng anh lại nhìn cô cười, trong lòng anh cảm thấy rất nhẹ nhõm, như cuối cùng đã bỏ được vật nặng trong lòng bao năm nay xuống.

Sau này anh nghe chuyện cháu gái nhà họ Nghê bị bế nhầm, biết cô tên thật là Nghê Gia.

Nhưng từ đó trở đi, anh chưa từng gặp lại cô.

Trong buổi tiệc mừng thọ bà nội nhà họ Nghê, Mạc Doãn Nhi thật vẫn như là đại tiểu thư nhà họ Nghê, là người nhà thân thiết của Trương Lan và Nghê Lạc, đón khách chiêu đãi. Còn Nghê Gia thật từ đầu đến cuối không thấy mặt đâu, ngay cả chỗ ngồi của cô để trống trong suốt buổi tiệc cũng không ai nhắc tới.

Anh không biết, Nghê Gia khi đó đang trốn trong phòng khóc một mình vì nghi hoặc và đau đớn.

Nhưng hiện giờ, có lẽ anh đoán được đã có chuyện gì xảy ra.

Từ đầu đến cuối bữa, vẻ mặt Việt Trạch vẫn rất điềm nhiên, tới khi Nghê Gia ăn xong, anh mới gác đũa.

https://thuviensach.vn

Nghê Gia thấy anh thực tình ăn chẳng đáng là bao, hơn nữa vì mình không ăn nữa nên người ta mới buông đũa, vội hỏi: "Có phải tôi ăn hết đồ của anh rồi không?".

Việt Trạch cầm khăn lau tay, mỉm cười: "Không đâu".

Nghê Gia hoảng hốt giây lát, không biết câu nói của mình tức cười ở đâu. Rồi lại cảm thấy, anh cười thế này đúng là hiếm thấy!

Hai người lại đi bộ trở về trường, vào thời điểm này, trên đường về trường đều là các đôi tình nhân. Nhìn bao đôi trai gái quấn quýt ngọt ngào trước mặt, Nghê Gia khá mất tự nhiên, cô liếc Việt Trạch một cái, anh vẫn giữ vẻ thờ ơ đó.

Gió đêm thổi mạnh, làm tóc Nghê Gia bay rối tung.

Nghê Gia lấy tay vuốt lại tóc đầy vất vả, mái tóc dài của cô thậm chí còn bay đến trước mặt Việt Trạch vài lần.

Đúng lúc này, Việt Trạch lại cúi đầu nhìn cô một cái. Nhìn tóc cô rối lại vì gió, nhìn cô luống cuống tay chân, đỏ mặt lúng túng, trong mắt anh khẽ lóe lên ý cười như sao sáng.

Nghê Gia bĩu môi, hơi cáu kỉnh oán trách: "Gió mùa hè, đáng ghét thật!".

Anh nhìn sâu vào mắt cô, "Vậy à?". Ánh mắt anh dịu dàng, môi khẽ cong lên, "Tôi lại thấy rất hay đấy chứ".

Nghê Gia nhíu mày, có hay chỗ nào chứ?

Việt Trạch nhìn cô hồi lâu, rồi lại nhìn về phía trước, hít căng lồng ngực bầu không khí trong lành ban đêm. Đúng vậy, gió đêm như thế này, hay lắm.

Đến trước khu ký túc xá, Nghê Gia chuẩn bị tạm biệt, bỗng nhớ ra một việc: "Lần trước anh đưa tôi và Nghê Lạc đi bệnh viện, ừm, có phải anh quen rất nhiều bác sĩ nổi tiếng không?".

"Có thể coi là vậy." Anh chân thành trả lời, lại bổ sung một câu, "Em muốn tìm bác sĩ?".

https://thuviensach.vn

"Ừm!" Nghê Gia gật đầu, "Năm ngoái bác tôi bị tai nạn giao thông, giờ phải sống thực vật, tôi muốn tìm bác sĩ khám cho bác xem tình hình thế nào".

Anh nghĩ mấy giây, chân thành nhận lời: "Tôi biết vài người là chuyên gia thần kinh, nhưng họ đều đang ở Mỹ, tôi sẽ liên lạc giúp em".

Nghê Gia nhoẻn cười, vui vẻ nói: "Việt Trạch, cảm ơn anh!".

Biểu cảm trên mặt Việt Trạch hơi cứng lại, hơi thiếu tự nhiên cong môi, nói: "Có gì đâu".

Nghê Gia tinh nghịch lắc lắc hộp điện thoại trong tay, cười: "Tôi nói cái này mà".

Việt Trạch điềm đạm nhìn cô, ý cười hiển hiện trong mắt: "Cái này có là gì! Khuya rồi, lên đi!".

Nghê Gia vẫy vẫy tay chào anh, xoay người chạy lên tầng ký túc xá.

Đẩy cửa phòng ký túc ra, cô nhìn thấy Tống Nghiên Nhi đang ngồi cạnh chiếc bàn học đối diện với cô, sắc mặt trắng bệch, không còn hiền hòa dịu dàng như trước, cũng không còn bất cứ cảm xúc nào, mà là sự lạnh lẽo trước nay chưa từng có.

==========

Chương 37

Bạn học ở giường đối diện đang thu dọn đồ đạc, còn Tống Nghiên Nhi vẫn ngồi lặng yên bất động. Hiển nhiên là Tống Nghiên Nhi đã đổi phòng với cô bạn kia rồi.

Nghê Gia thấy sắc mặt Tống Nghiên Nhi lạnh như tiền, đượm vẻ thù hận. Cô không có hứng thú hỏi nguyên nhân, cũng không có hứng thú khuyên bảo cô nàng, nên chỉ im lặng ngồi xuống cạnh bàn mở hộp điện thoại.

Tống Nghiên Nhi đợi một lúc mới nhìn về phía cô, giọng rất nhẹ, nhưng không mềm: "Chẳng trách cậu không nghe điện thoại".

https://thuviensach.vn

Nghê Gia không buồn ngẩng đầu lên: "Sau khi mình gửi đoạn video kia cho cậu, Mạc Doãn Nhi đã trộm điện thoại của mình".

Nghe xong câu này, Tống Nghiên Nhi hừ một tiếng, vẻ xem thường hiện lên rất rõ.

Bàn tay của Nghê Gia hơi khựng lại.

Tống Nghiên Nhi chưa bao giờ thế này, trước giờ biểu cảm nào cũng rất tích cực lạc quan. Ồ, cô nàng bị kích thích rồi, muốn thay đổi?

Nghê Gia cười nhạt, tiếp tục lần sờ di động.

"Mình đã xem đoạn video cậu gửi rồi, Mạc Doãn Nhi là", Tống Nghiên Nhi ngừng lại, không nhịn được tức, "con riêng của bố mình".

Nghê Gia vẫn thản nhiên: "Ừ".

"Gia Gia, mình muốn sang nhà cậu ở, nhưng mợ bảo cậu đã đến trường rồi nên mình cũng chuyển đến đây luôn." Tống Nghiên Nhi giải thích.

Nghê Gia bắt đầu lưỡng lự.

Trước kia, giọng điệu thùy mị ẻo lả của cô nàng khiến cô không chịu nổi, nhưng dù sao cũng đã quen rồi. Giờ cô nàng thay da đổi thịt biến thành phiên bản của Mạc Doãn Nhi khi gặp phụ nữ, nhất thời đúng là khó chấp nhận.

Nghê Gia hỏi đối phó: "Sao lại chuyển đến ở cùng mình? Để mình an ủi cậu?".

"An ủi hay không chẳng có ý nghĩa gì nữa rồi!" Tống Nghiên Nhi nhếch môi mà không có ý cười nào, "Không phải cậu không thích Mạc Doãn Nhi sao? Giờ mình với cậu một phe".

Nghê Gia lắp sim xong, đặt di động xuống, giọng nói bình thường, không hề kinh hãi: "Phe? Xin lỗi, xưa nay tôi vẫn tự lực cánh sinh".

Tống Nghiên Nhi có vẻ khá bất ngờ: "Gia Gia, sau này mình và Mạc Doãn Nhi không đội trời chung, chẳng lẽ cậu lại không đứng về phe mình?".

https://thuviensach.vn

"Không!" Nghê Gia trả lời không chút do dự, rút quyển sách trên bàn bắt đầu đọc.

Tống Nghiên Nhi lại càng hoảng loạn, bên cạnh cô nàng giờ đã chẳng còn ai, chẳng lẽ ngay cả Nghê Gia cũng...

"Nhưng cậu vốn không thích Mạc Doãn Nhi mà?"

"Đúng thế!" Nghê Gia đọc sách, "Rất không thích, song tôi đối phó với cô ta, không phải vì cậu". Cô lạnh lùng bổ sung một câu, "Tôi sẽ không làm bất cứ chuyện gì cho cậu".

Tống Nghiên Nhi trút toàn bộ sự tức tối trong lòng xuống đầu Nghê Gia: "Cậu bỏ đá xuống giếng".

"Dùng sai thành ngữ rồi." Nghê Gia lật sách, "Tôi không bỏ đá lên người cậu, nhưng cũng không định cất công cứu cậu dưới giếng lên".

"Vì sao?"

Nghê Gia dừng tay, quay ghế sang, đôi mắt sâu thẳm lóe lên nét cười lạnh lẽo: "Trông tôi có giống người tốt không?".

Tống Nghiên Nhi ngỡ ngàng, căm phẫn: "Nhưng chúng mình không phải bạn tốt sao?".

"Bốp!" Nghê Gia thả tay, quyển sách rơi xuống bàn, tạo nên một luồng khí rét buốt.

Con ngươi cô tối đen, nhìn cô nàng chòng chọc, cười như có như không: "Giờ cậu mới nhớ ra chúng ta là bạn tốt à?".

"Trước kia cũng..." Tống Nghiên Nhi cúi đầu, im thin thít, trước kia cô nàng quả thật không đoái hoài gì đến Nghê Gia.

Sau hồi im lặng buồn tẻ, giọng Tống Nghiên Nhi run rẩy: "Nhưng hôm nay mình thật sự chịu đựng đủ rồi. Bố mình lại đứng về phe Mạc Doãn Nhi, còn đánh mình vì cô ta". Nói tới đây, cô nàng nghiến răng kèn kẹt, "Cô ta vốn là con rơi của kẻ thứ ba xấu xa Mạc Mặc".

https://thuviensach.vn

Nghê Gia khẽ nhướng mày, xem ra Tống Nghiên Nhi bị kích thích thật rồi, sự ác độc trong ánh mắt và lời nói đều là thứ xưa nay chưa từng có.

Thì ra, cô nàng biến mất khỏi buổi tiệc là vì xem được video xong liền tìm Tống Minh để tranh luận, chắc hẳn là cô nàng mất kiềm chế mắng Mạc Mặc và Mạc Doãn Nhi, sau đó bị bố đánh.

Loại người như cô nàng xưa nay đều được nâng như nâng trứng hứng như hứng hoa, thầm nhủ mình là một cô công chúa, đột nhiên phải chia nửa thành quách cho Mạc Doãn Nhi, đương nhiên là không bằng lòng!

Nghê Gia không đáp lại, còn Tống Nghiên Nhi thì hận đến suýt nghiến nát răng.

Tất cả mọi điều tốt đẹp của cô thiên kim nhà họ Tống đều bị phá hủy. Bố phản bội mẹ, phản bội gia đình, còn có con rơi, mẹ của đứa con rơi đó còn làm bà chủ họ Tống.

Bỗng nhiên, điện thoại của Tống Nghiên Nhi vang lên, cô nàng nhìn thoáng qua, cúp máy đầy thô bạo.

Nghê Gia mỉm cười: "Là Mạc Doãn Nhi hả?".

Tống Nghiên Nhi sửng sốt: "Sao cậu biết?".

"Với tính cách của bố cậu, ông ấy sẽ không lòng nào để ý cậu đâu. Với Mạc Mặc, cậu ra khỏi nhà, bà ta cầu được ước thấy rồi. Còn Mạc Doãn Nhi", cô nghiêng đầu, phân tích nội dung, "không phải vì quan tâm gì đến cậu, mà là vì biết được trong điện thoại của cậu có video. Cô ta muốn dùng lời ngon tiếng ngọt với cậu để lừa cậu thôi".

Tống Nghiên Nhi giật mình, mấy cuộc điện thoại trước đó, quả thật là Mạc Doãn Nhi khóc lóc kể lể, nói mình vô tội, coi cô nàng như chị em ruột thịt... Đầu cô nàng sắp nổ tung, không phân biệt được rõ ràng điều gì nữa.

Nghê Gia thấy cô nàng biến sắc, biết mình đã đoán đúng, để bảo đảm hơn, còn cố tình nói thêm vài câu: "Cậu có tin không, Mạc Doãn Nhi sẽ tìm cậu, dùng đủ lời hay ý đẹp và nước mắt nước mũi để làm cậu xao động. Có điều,

https://thuviensach.vn

nếu cậu nói cho cô ta biết đã gửi video cho tôi, cô ta chắc chắn sẽ trở mặt. Chị em thân thiết cô ta nói trước đó lập tức sẽ biến thành lời nói dối".

Tống Nghiên Nhi cắn môi không đáp, giờ cô nàng hận Mạc Mặc, hận bố, nhưng cô nàng luôn nhầm lẫn khi nhìn nhận con người, không biết rốt cuộc Mạc Doãn Nhi là hạng người gì. Nếu Nghê Gia nói thật, Mạc Doãn Nhi thật đáng sợ, nhưng nếu Nghê Gia nói dối, vậy thì Nghê Gia cũng rất đáng sợ!

Cô nàng nên tin ai đây?

Nghê Gia không đếm xỉa đến sự đấu tranh tư tưởng của cô nàng, lấy di động của cô nàng, định gửi video sang điện thoại của mình. Nhưng còn chưa kịp bấm phím gửi thì Tống Nghiên Nhi đã giật lại: "Giờ mình không thể gửi video cho cậu!".

Nghê Gia nhíu mày: "Video đó là tôi gửi cho cậu".

"Nhưng bây giờ đã là của mình!" Tống Nghiên Nhi hung tợn nói.

"Cậu lấy đoạn video này làm gì? Gửi cho ai?", Tống Nghiên Nhi bị vây trong trạng thái cảnh giác và đề phòng, "Mạc Doãn Nhi nói cậu thích Ninh Cẩm Niên, có đúng không? Cô Tưởng Na đã nhắm cậu làm con dâu nhà họ Ninh phải không? Cậu muốn gửi đoạn video này đi để hủy hoại thanh danh của bố mình đúng không? Tiện thể hủy hoại cả mình? Và thế là cậu và Ninh Cẩm Niên có thể ở bên nhau?".

Nghê Gia nheo mắt, cô nàng này đã bị hại đến mức mắc chứng hoang tưởng rồi.

Mạc Doãn Nhi cũng cao tay thật, tạm thời không kéo được Tống Nghiên Nhi về, song ít nhất cũng không để cô nàng đứng về phía Nghê Gia. Đúng thật là chỉ mấy cú điện thoại mà cô ả đã làm Tống Nghiên Nhi có lòng đề phòng Nghê Gia rồi.

Nghê Gia lùi về phía sau một bước, ngồi trước bàn học, lạnh lùng nói: "Tống Nghiên Nhi, cậu nghe rõ cho tôi, tôi gai mắt loại đàn ông như Ninh

https://thuviensach.vn

Cẩm Niên. Thế nhưng chị em tốt Mạc Doãn Nhi của cậu thì phải lòng hắn đấy".

Tống Nghiên Nhi kinh ngạc: "Cậu nói gì?".

"Bố cậu, nhà họ Tống, cả Ninh Cẩm Niên cậu thích, cô ta đều muốn có hết!" Nghê Gia thấy khuôn mặt trắng dần của Tống Nghiên Nhi, tàn nhẫn bồi thêm một câu, "Và những người cậu quan tâm đều thích cô ta. Bố cậu thích cô ta, Ninh Cẩm Niên cũng thích cô ta!".

Tống Nghiên Nhi lắc đầu, gần như sụp đổ, gào lên: "Mình không tin! Ninh Cẩm Niên thích mình. Anh ấy thường xuyên hẹn mình đi chơi, anh ấy...".

Nghê Gia không thèm nghe cô nàng hồi tưởng, khó chịu ngắt lời cô nàng: "Thế có lần nào không có mặt Mạc Doãn Nhi không?".

Tống Nghiên Nhi mặt xám ngoét như tro, đúng là lần nào cũng có mặt Mạc Doãn Nhi. Cô nàng ngay lập tức váng đầu hoa mắt, ông trời ơi, con lại coi một con rắn độc như chị em!

Cô nàng không tài nào tin nổi, chỉ một mực lắc đầu. Hôm nay có quá nhiều điều xảy ra, cô nàng không chịu nổi, hoàn toàn mất đi năng lực phán đoán.

Nghê Gia không muốn tốn thời gian cà kê dê ngỗng với cô nàng, nói thẳng: "Cược đi, cậu đi hỏi Ninh Cẩm Nguyệt, nếu Ninh Cẩm Niên thích Mạc Doãn Nhi thật, cậu sẽ gửi video sang cho tôi".

Tống Nghiên Nhi cúi đầu, sắc mặt xanh mét, không nói một lời.

"Nếu tin Mạc Doãn Nhi là con rơi bị lộ ra ngoài, đừng nói là nhà họ Ninh, tất cả các dòng họ khác cũng không bao giờ cho cô ta bước qua cửa. Về phần thanh danh của bố cậu, không ảnh hưởng là bao đâu. Suy cho cùng, dòng họ nào mà không có chút lịch sử đen tối?"

Tống Nghiên Nhi suy nghĩ một lát, sầm mặt cắn răng: "Được! Nếu Mạc Doãn Nhi đúng như cậu nói, chuyên giành giật với mình, cậu muốn phá hoại cô ta, mình cầu còn không được".

https://thuviensach.vn

Trong phòng ký túc xá của Nghê Gia có bốn người, Diêu Phi và bạn thân cô ta là Lỗ Hiểu Đình, một người còn lại thì bị bắt đổi phòng với Tống Nghiên Nhi.

Không khí trong phòng hiện giờ rất kì quái, Diêu Phi và Lỗ Hiểu Đình hân hoan cười nói, bắt chuyện với Tống Nghiên Nhi ai gặp cũng mến, quẳng Nghê Gia sang một bên.

Nghê Gia trái lại được yên tĩnh, hơn nữa, cô là đối tượng đi đến đâu cũng bị cô lập, đã quen rồi. Duyên phận giữa người với người, đến hay không cũng chẳng sao!

Trong thời gian ở ký túc xá, cô đều lên mạng hỏi thăm tình hình học tập của Nghê Lạc, nghe điện thoại báo cáo của Từ Hiền, xem tổng kết gần đây của tập đoàn, lúc rảnh rang thì viết kịch bản.

Sau khi bộ phim Không gian bí mật đại thắng, Tần Cảnh lại tìm cô hợp tác, Nghê Gia cũng rất vui vẻ, dù sao đây cũng là chuyện cô am hiểu và thích thú nhất.

Một ngày nọ, Tống Nghiên Nhi đang thử quần áo, nhìn vào gương thì thấy Nghê Gia đang ngồi trước bàn học, nghiêm túc chăm chỉ viết kịch bản. Khoảnh khắc đó, Tống Nghiên Nhi không kìm nổi lòng mà nhìn cô lâu hơn.

Bàn học của Nghê Gia để gần ban công, ánh nắng vàng rực của buổi sớm mai chiếu lên người cô, mái tóc cột lỏng lẻo hơi rối, nhưng lại được ánh mặt trời nhuộm một vẻ xinh đẹp hư ảo đầy quyến rũ.

Ánh nắng rọi lên ngón tay trắng ngần đang nhảy múa trên bàn phím, nửa mặt nghiêng nghiêm túc và cố chấp có sức hút một cách kì lạ.

Tống Nghiên Nhi thấy mất mát một cách khó hiểu!

Từ nhỏ đến lớn, bất kể đi đến đâu, cô nàng vẫn luôn xinh đẹp nhất, cô dì chú bác họ hàng gần xa khen ngợi cô nàng chưa bao giờ ngơi miệng. Cô nàng cũng rất tự tin, không một ai hoàn hảo bằng cô nàng.

https://thuviensach.vn

Thế nên, cô nàng đối xử tốt với tất cả, bởi cô nàng ngồi tít trên ngôi cao mà!

Song Mạc Doãn Nhi lại cướp mất gia đình của cô nàng, Nghê Gia lại làm cô nàng nhận ra vẻ đẹp hư ảo và chập chờn là thứ mà người phụ nữ nào cũng có. Nhớ lại ngày đó mẹ của Ninh Cẩm Niên cũng có ấn tượng tốt với Nghê Gia...

Thời gian ngắn ngủi, mà cô nàng mất đi quá nhiều ưu thế!

Cô nàng yên lặng cúi đầu, một lúc lâu sau mới ngẩng mặt lên, đắp thêm một nụ cười, nhìn Nghê Gia trong gương: "Cậu lại sắp hợp tác với Tần Cảnh à?".

"Ừ!" Nghê Gia bận bịu, trả lời rất lơ đễnh.

"Nghe nói lần trước Tần Cảnh hợp tác rất tốt với Long Kỳ, lần này cũng định để Long Kỳ làm nam chính?"

Vẫn "ừ" ngắn gọn, vài giây sau, Nghê Gia như thể đã nhận ra ý của Tống Nghiên Nhi, tiếng gõ bàn phím lạch cạch hơi chậm lại, nhưng không dừng.

"Nghiên Nhi, tôi tiến cử với Tần Cảnh, để cậu làm nữ chính."

Tống Nghiên Nhi sửng sốt: "Mình?".

Đây là việc tốt tày trời đó! Trong số các bạn học cùng khóa của khoa Biểu diễn, chỉ có cô nàng và Mạc Doãn Nhi từng làm nữ chính. Giờ cô nàng hi vọng vượt mặt Mạc Doãn Nhi ở mọi lĩnh vực, bao gồm cả học hành lẫn sự nghiệp, dĩ nhiên càng không thể nhường nhịn.

"Vì khả năng diễn xuất của cậu tốt sẵn rồi." Nghê Gia tiếp tục gõ chữ, "Hơn nữa, tôi muốn mua chuộc cậu".

"Mua chuộc?" Sóng mắt Tống Nghiên Nhi chợt lóe lên, nhưng lập tức lại rũ mi xuống.

Nghê Gia nhìn vào tấm gương trang điểm trên bàn, thu hết biểu cảm của Tống Nghiên Nhi vào mắt.

https://thuviensach.vn

Nụ cười cô như có như không: "Tôi biết mấy ngày nay cậu đã liên lạc với Ninh Cẩm Nguyệt. Tôi đoán, cậu muốn lấy lòng cô ta, nhân tiện lấy lòng Ninh Cẩm Niên chứ gì!".

Tống Nghiên Nhi ngoảnh đầu sang chỗ khác, giọng khó chịu: "Không phải là lấy lòng. Sau này mình và Ninh Cẩm Niên ở bên nhau, đương nhiên sẽ thành người nhà với Ninh Cẩm Nguyệt".

Nghê Gia cười thầm, rốt cuộc tên Ninh Cẩm Niên này có gì hấp dẫn mà lại khiến Tống Nghiên Nhi thích như thế? Hay là vì Mạc Doãn Nhi đã khơi dậy ham muốn cướp giật của cô nàng rồi?

"Vậy nên tôi mới muốn mua chuộc cậu đó!" Nghê Gia lưu xong văn bản, tắt máy tính.

"Buổi đấu giá chiều nay, tôi đã nhắm sẵn khu II phía Tây ngoại ô rồi, nhất định phải mua được. Tôi biết nhà cậu, còn cả nhà họ Ninh cũng muốn mua đất. Ninh Cẩm Nguyệt thích nhất là cướp đồ của tôi, nên tốt nhất cậu đừng phá tôi chỉ vì muốn nịnh hót nhà họ Ninh."

"Ngoài ra, tuy cậu không thích Mạc Doãn Nhi, nhưng cô ta là đại diện nhà họ Tống, có lẽ cậu sẽ đứng về phe cô ta. Nhưng tôi rất thích mảnh đất kia, Mạc Doãn Nhi có thể mua một mảnh khác. Cô ta cũng rất thích cướp đoạt, cậu đừng bắn tin cho cô ta, được chứ?"

Tống Nghiên Nhi chải tóc trước gương, hừ khẽ một tiếng: "Mình không có hứng thú với những việc này. Mình đi đến đó chẳng qua là muốn nói trực tiếp với Ninh Cẩm Nguyệt vài câu thôi".

"Thế thì tốt." Nghê Gia thu dọn đồ đạc xong, uể oải vào phòng tắm.

Bàn tay chải tóc của Tống Nghiên Nhi ngừng lại.

Mấy hôm nay, cô nàng thấy Nghê Gia tìm kiếm khắp nơi, nghiên cứu chuyện mua đất, góp nhặt được rất nhiều tin tức.

Cuối cùng kết luận được đưa ra là, mảnh đất khu II phía Tây ngoại ô là tốt nhất. Những mảnh còn lại đều xêm xêm nhau, còn kém nhất là khu I phía

https://thuviensach.vn

Tây ngoại ô.

Lần này nhà họ Tống mua đất là để hợp tác xây dựng căn cứ thực nghiệm với nhà họ Ninh, không ngờ bố lại giao việc mua đất cho Mạc Doãn Nhi.

Rõ ràng là sau khi mọi chuyện vỡ lở ra, ông có vẻ muốn tiếp nhận Mạc Doãn Nhi.

Tống Nghiên Nhi dĩ nhiên sẽ không để ả dễ dàng đạt được mục đích như thế. Cô nàng chỉ mong có thể khiến Mạc Doãn Nhi mất hết mặt mũi trước bố, trước nhà họ Ninh.

Nên cô nàng cố tình tiết lộ cho Diêu Phi, nói Nghê Gia ngấp nghé khu I phía Tây ngoại ô. Cô nàng biết Diêu Phi sẽ nói cho Mạc Doãn Nhi nghe. Mấy mảnh đất này nom có vẻ na ná nhau, nhất định Mạc Doãn Nhi sẽ cướp của Nghê Gia.

Đợi đến khi ả mua mảnh đất khỉ ho cò gáy không chút tiền đồ nào này, Tống Nghiên Nhi mới hả được giận.

Nhưng nếu mảnh đất khu II phía Tây ngoại ô tốt thế, liệu có nên tiết lộ tin tức cho Ninh Cẩm Nguyệt không?

Tống Nghiên Nhi nghĩ ngợi, quyết định cứ đến buổi đấu giá trước, xem tình hình của Ninh Cẩm Nguyệt rồi tính sau.

Sau khi ra khỏi phòng tắm, Nghê Gia rực rỡ hẳn lên, trang điểm nền nã, búi tóc thấp, mặc váy dài bằng lụa xanh lơ, giống như ngôi sao chuẩn bị lên thảm đỏ.

Tống Nghiên Nhi lại phải nhìn cô thêm vài lần.

Cô nàng nhìn Nghê Gia đang ngồi trên ghế đeo hoa tai, láng máng cảm thấy Nghê Gia thế này sáng chói quá mức rồi!

Cô nàng lặng đi vài giây, trầm giọng xuống: "Mình chuẩn bị xong rồi, chờ cậu xong thì xuất phát thôi!".

https://thuviensach.vn

Nghê Gia đang thoa son, nghe cô nàng nói thế, nhìn vào gương, chậm rãi nói: "Cậu đi trước đi, lát nữa có người đến đón tôi".

Tống Nghiên Nhi hơi kinh ngạc, đột ngột nhớ ra câu hỏi của Tưởng Na, căn vặn: "Gia Gia, cậu có bạn trai rồi?".

Tay Nghê Gia thoáng khựng lại.

Nói thật, cô quả thật chưa từng suy xét quan hệ giữa mình và Việt Trạch. Rốt cuộc là gì đây?

Bạn bè? Bọn họ không thân thiết lắm.

Không phải bạn bè? Nhưng mỗi lần nghe điện thoại sao lại tự nhiên đến thế.

Anh đang theo đuổi cô? Thật ra anh rất hờ hững.

Anh không theo đuổi cô? Thế những thứ mập mờ nho nhỏ giữa hai người là thế nào?

Nghê Gia chợt thấy rối rắm, nhíu mày rất khẽ: "Chỉ là một người bạn bình thường".

Tống Nghiên Nhi không hỏi nữa, mở cửa đi ra.

Nghê Gia chuẩn bị xong, xuống tầng theo giờ hẹn.

Vừa ra khỏi ký túc đã thấy xe Việt Trạch đỗ bên đường từ lâu. Anh chàng tinh tế mà thô ráp đang đứng cạnh xe, giờ Nghê Gia biết anh ta tên là Tiểu Minh.

Tiểu Minh mặc nguyên một cây đen, còn đeo kính râm, thu hút đủ ánh mắt tò mò từ những người xung quanh. Còn Nghê Gia trang điểm ăn vận kiểu cách cũng rất lộ liễu, cô gần như phải chạy trốn vào xe giữa ánh nhìn xoi mói của bao nhiêu người.

Lúc mở cửa xe cho cô, Tiểu Minh lại tặng cô một nụ cười còn khó coi hơn khóc. Nghê Gia mặt đơ như khúc gỗ, khuyên nhủ: "Cần luyện tập nhiều hơn".

https://thuviensach.vn

Việt Trạch vốn đang lặng lẽ đọc sách, thấy cửa xe mở ra liền gập sách lại, ánh mắt hờ hững đặt lên người cô.

Hôm nay cô mặc váy thắt eo, trước ngực là một lớp gấm mỏng xếp nếp, rất lỏng rất rộng. Lúc cúi người lên xe, tuy cô đã lấy một tay che lại, nhưng vẫn lộ ra màu trắng tuyết ẩn hiện.

Việt Trạch đứng đắn quay đầu đi chỗ khác, nhưng tim đập như trống nện.

Nghê Gia đương nhiên không biết anh vừa thấy chuyện gì, còn áy náy hỏi: "Anh chờ lâu lắm à?".

Anh nghiêng đầu, vẻ mặt như thường: "Không".

"Vậy là tốt rồi!" Cô thở phào nhẹ nhõm, nửa khắc sau lại vui vẻ hẳn lên. "Cảm ơn tin nội bộ có một không hai của anh."

Tuy bà nội Nghê Gia chỉ cần gọi vài cú điện thoại là có thể có được nhiều tin tức giá trị ngàn vàng, nhưng bà mang tư tưởng thanh cao và thủ cựu, sẽ không làm việc này.

Thế nên, nhân viên tình báo của Nghê Gia thật ra là nhà họ Việt.

Tất cả mọi người đều cho rằng mấy miếng đất đấu giá hôm nay na ná nhau, song chỉ có cô biết vài sự khác biệt giữa chúng.

Nghê Gia tràn đầy tự tin cong khóe môi, "Tôi nhất định sẽ có được mảnh đất kia".

==========

https://thuviensach.vn

Chương 38

Việt Trạch và Nghê Gia đến khá muộn, lúc đến nơi, sảnh đấu giá đã rất náo nhiệt rồi.

Việt Trạch ít xuất đầu lộ diện ở nơi công cộng, chỉ cần xuất hiện đã gây chú ý. Thêm việc ông chủ của nơi đấu giá lại là học trò của cụ Việt, vừa nhác thấy Việt Trạch đã lập tức tươi cười đón tiếp, lại càng thu hút ánh mắt của mọi người.

Hai bên chào hỏi vài câu, ánh mắt cũng tự nhiên dời sang người Nghê Gia. Việt Trạch xưa nay chưa từng dẫn theo bạn gái, nên ai nấy đều đang phỏng đoán.

Song Việt Trạch là người hay tránh né việc tư, đối phương cũng biết điều này nên tuy nhìn Nghê Gia vài lần nhưng cũng không hỏi.

Những người quanh đó vây lấy hỏi thăm Việt Trạch và Nghê Gia, nhưng cũng không hỏi quan hệ giữa hai người, trái lại còn giữ vẻ lòng-tôi-đã-rõ.

Nghê Gia bình tĩnh trả lời, ánh mắt lướt nhìn cả hội trường liền thấy người quen.

Tống Nghiên Nhi vẫn như mọi ngày, luôn luôn giữ vẻ cao sang tao nhã ở nơi đông đúc, nhưng ánh mắt hơi buồn bã, lúc nhìn thấy người đàn ông đứng bên cạnh Nghê Gia, thần sắc lại càng phức tạp hơn.

Còn Mạc Doãn Nhi, không ngờ lại đi cùng Ninh Cẩm Nguyệt.

Kể cũng phải, tuy Nghê Gia khiến Mạc Doãn Nhi nghĩ Ninh Cẩm Nguyệt lén hại mình, nhưng Mạc Doãn Nhi dạo này không thuận lợi, không dám đối địch với Ninh Cẩm Nguyệt, chỉ có thể chịu ấm ức vờ làm bạn thân ngoài mặt với cô ta.

Cô ả giống Ninh Cẩm Nguyệt, trên mặt tươi cười nhưng ánh mắt lại đang tức tối.

Ghen tị là ma quỷ mà!

https://thuviensach.vn

Nghê Gia cười khẩy một tiếng với các cô ả, theo Việt Trạch vào hội trường.

Lần này có hơn chục mảnh đất được mang ra đấu giá, tình hình tổng quát như điều kiện địa lý, giao thông... không chênh nhau nhiều. Cho dù có cả tin nội bộ cũng sẽ cảm thấy không khác cho lắm.

Trừ phi là người giống như Nghê Gia, sáng nay vừa nhận được tin tức mới nhất.

Nghê Gia đi dạo một vòng, thấy Việt Trạch đang đứng gần đó xem giới thiệu bèn đi qua. Còn chưa tới gần, cô đã nghe một thanh niên tiến lên nói với anh: "Cô tiểu thư họ Nghê kia là bạn gái anh?".

Nghê Gia cũng chẳng hiểu tại sao dồn hết chú ý vào lỗ tai.

"Không phải." Giọng anh bình tĩnh và lạnh nhạt, đáp rất lưu loát. "Chỉ là cô em gái của dòng họ thế giaoThiên kim đại chiến thôi."

Thiên kim đại chiến Thế giao: có quan hệ quen biết qua lại nhiều đời.

Người nọ lại hỏi: "Có thể giới thiệu cho tôi không?".

Việt Trạch quay đầu lại nhìn anh ta: "Không quen".

Nghê Gia ở vị trí này không nhìn thấy biểu cảm của Việt Trạch. Trong lòng cô có chút cảm giác nặng nề không thoải mái, Việt Trạch lại không phát hiện ra cô, đi sang hướng khác.

Anh vừa cất bước thì cô đã đụng phải đôi mắt châm biếm, đượm vẻ sung sướng của Ninh Cẩm Nguyệt.

Nghê Gia giễu cợt, xoay người vào nhà vệ sinh.

Cô vừa bước vào mở vòi nước, Ninh Cẩm Nguyệt cũng vào theo. Nghê Gia liếc nhìn vào gương một cái, như nhìn người lạ rồi nhàn tênh thu hồi ánh mắt.

Ninh Cẩm Nguyệt đứng một lúc lâu mới dở dở ương ương mở miệng: "Tại sao cô lại xuất hiện với Việt Trạch? Có phải cô thích anh ấy không?".

https://thuviensach.vn

Nghê Gia vừa muốn nói không thích, nhưng nhìn vẻ hùng hổ của cô ta, không nén nổi bèn cười: "Sao tôi phải nói cho cô biết?".

Vậy là thích rồi!

Môi Ninh Cẩm Nguyệt giật giật tức giận, một lúc sau lại cười phì một tiếng, móc mỉa: "Nghê Gia, cô không nhìn xem mình là ai? Chỉ dựa vào con chim sẻ hóa phượng hoàng như cô, anh ấy sẽ thích cô? Cô tưởng cô xứng với anh ấy sao? Tôi tò mò cô lấy đâu ra ngần ấy lòng tin cơ đấy!".

Nghê Gia soi gương, bình thản sửa lại ít tóc rối bên tai, ung dung cười: "Lòng tin? Chỉ cần so sánh với cô là sẽ có thôi!".

"Cô!" Ninh Cẩm Nguyệt nghiến răng nhẫn nhịn, con ranh chết tiệt này mồm mép như tép nhảy, cãi nhau với cô ta cũng chẳng được lợi lộc gì.

Ninh Cẩm Nguyệt đưa mắt nhìn quanh, rồi dừng lại trên bình hoa đặt ở bồn rửa tay, cười hiểm ác, chi bằng hủy hoại hình tượng của Nghê Gia, để cô ta không thể ra ngoài gặp ai.

Cô ta vừa toan đưa tay cầm, nào ngờ Nghê Gia đã đi trước một bước rút hoa ra, cầm bình hoa hắt một cái. Chỗ nước bẩn xanh lục bốc mùi ngay lập tức loang ra trên chiếc váy trắng của Ninh Cẩm Nguyệt.

Ninh Cẩm Nguyệt cứng họng trố mắt, nhìn chằm chằm phần nước đọng bẩn thỉu trên lễ phục, không dám tin vào hai mắt mình: "Nghê Gia, cô, cô dám hắt nước bẩn lên người tôi?".

"Làm rồi còn nói dám hay không gì nữa? Không hắt lên thứ đanh đá như cô, chẳng lẽ chờ cô hắt lên người tôi? ». Mặt Nghê Gia lạnh tanh, "Hơn nữa, tôi không hề hắt. Ai nhìn thấy? À đúng rồi, trong phòng vệ sinh không có máy quay đâu".

"Đê tiện!" Ninh Cẩm Nguyệt không nén nổi cơn tức, giơ tay lên tát.

Mắt Nghê Gia tối sầm lại, túm chặt tay cô ta vặn ngược lại. Cô ta kêu á một tiếng, người bị xoay đi, ôm cánh tay ngã sấp xuống bồn rửa tay.

https://thuviensach.vn

Ninh Cẩm Nguyệt hết sức chống lại, chỉ có thể thù hằn nhìn chằm chằm Nghê Gia ở trong gương: "Tôi cảnh cáo cô...".

"Choang", tiếng chói tai của đồ sứ vỡ vang lên.

Ninh Cẩm Nguyệt kinh ngạc trợn trừng mắt, chỉ thấy cái bình sứ trong tay Nghê Gia đã vỡ thành những mảnh sắc nhọn, một mảnh vỡ nhọn hoắt lạnh toát kề lên mặt cô ta.

Ninh Cẩm Nguyệt sợ nhũn cả chân: "Nghê Gia, cô điên rồi! Cô muốn làm gì?".

Mặt Nghê Gia đầy vẻ u ám, ánh mắt hung ác: "Ninh Cẩm Nguyệt, lần trước cô quật tôi một roi, hôm nay, tôi muốn vạch lên mặt cô một cái, như thế công bằng nhỉ?"

"Nghê Gia, cô dám!" Ninh Cẩm Nguyệt vừa tức vừa sợ, gần như gào lên.

"Tôi muốn cô xin lỗi ngay lập tức." Nghê Gia chà nhẹ mảnh sứ lên mặt cô ta, Ninh Cẩm Nguyệt sợ trắng bệch mặt, run như cầy sấy. Khẩu khí Nghê Gia rét lạnh: "Bằng không, tôi sẽ cho cô thấy, rốt cuộc tôi có dám hay không".

"Nghê Gia, cô!" Ninh Cẩm Nguyệt không cự lại được sức lực Nghê Gia, nổi giận đùng đùng muốn uy hiếp, nhưng sức lực trên mảnh sứ vỡ lại tăng thêm một phần, chỗ mũi nhọn khảm vào má.

"Á!" Cô ta thét lên thất thanh, "Xin lỗi! Xin lỗi! Tôi không nên lấy roi ngựa quật cô, xin lỗi cô!".

Nghê Gia khẽ buông tay, mảnh sứ vỡ rơi keng một tiếng xuống bồn rửa. Ninh Cẩm Nguyệt vẫn đang trong cơn kinh hồn, hít thở liên tục vài hơi.

"Ninh Cẩm Nguyệt, tôi khuyên cô, đừng chọc giận tôi nữa." Nghê Gia nói xong, hung hăng đẩy cô ta ra.

Ninh Cẩm Nguyệt nằm bẹp trên bệ đá cẩm thạch, lại thêm đau đớn, chân như mềm nhũn ra, lúc đủ sức để giận dữ thì Nghê Gia đã bỏ đi từ lâu rồi.

https://thuviensach.vn

Còn cô ta người đầy nước bẩn, không thể ra được.

Nghê Gia ra khỏi phòng vệ sinh, thấy Tống Nghiên Nhi đi đến, cô không dừng lại mà đi lướt qua luôn: "Tặng cậu một cơ hội cứu Ninh Cẩm Nguyệt".

Tống Nghiên Nhi không hiểu, đi vào thì thấy Ninh Cẩm Nguyệt nhếch nhác bẩn thỉu, đang giận đến nỗi đỏ lựng cả hai má, người còn run lên.

Ninh Cẩm Nguyệt nghiến răng không nói một lời, tất nhiên cô ta không thể không biết xấu hổ mà nói ra. Tống Nghiên Nhi cũng vờ như không biết, gọi điện thoại bảo người đưa quần áo đến đây.

Tống Nghiên Nhi cúp điện thoại xong, cả hai đều im phăng phắc, trong phòng vệ sinh chỉ có tiếng gió của cửa thông hơi.

Sau một hồi im lặng tẻ nhạt, Tống Nghiên Nhi mở miệng hỏi thẳng: "Anh trai cậu thích Mạc Doãn Nhi phải không?".

Ninh Cẩm Nguyệt còn đang tức, khó chịu lườm cô nàng một cái, nói bướng: "Ai biết chứ! Chẳng phải anh ấy đang chơi trò lửng lơ con cá vàng với cậu à?".

Tống Nghiên Nhi đã nhận ra điều gì đó bất ổn, khẽ nghịch di động, khóe môi cong lên: "Cậu không muốn biết Nghê Gia ngấp nghé mảnh đất nào sao?".

Ninh Cẩm Nguyệt sửng sốt, bấy giờ mới nhìn cô nàng chăm chú, cảm thấy hôm nay cô nàng có gì khang khác, giọng điệu và biểu cảm không giống trước đây.

Cô ta nghiêng người dựa vào bồn rửa tay, bỗng thoải mái bật cười: "Cảm ơn cậu đã lấy quần áo giúp tôi. Thật ra, so với Mạc Doãn Nhi, tất nhiên là tôi thích cậu làm chị dâu của tôi hơn".

Ý câu này không thể rõ ràng hơn được nữa, chút hi vọng mong manh còn sót lại hoàn toàn đã nát vụn!

https://thuviensach.vn

Bàn tay cầm di động của Tống Nghiên Nhi hết siết lại lỏng, sắc mặt tái xanh.

Ninh Cẩm Nguyệt thấy cô nàng như thế, thở hổn hển bảo: "Là phụ nữ thì đều không thích Mạc Doãn Nhi. Tống Nghiên Nhi, cậu và cô ta là chị em lâu như vậy, lẽ nào không phát hiện ra cô ta thích cướp đồ của người khác, nhất là đàn ông?".

Nói đến đây, trong mắt cô ta hiện lên vẻ ghét bỏ: "Ngay cả khi tham gia hội học sinh với tôi, cô ta cũng giành hết sự chú ý của đám bạn học nam. Nếu không phải anh tôi thích cô ta, có lẽ tôi đã xa lánh cô ta như lánh hủi rồi".

"Một khi đã vậy", Tống Nghiên Nhi ngước mắt, "cậu không muốn anh trai mình đổi một cô bạn gái khác ư?".

Ninh Cẩm Nguyệt ngẩn ra một lát, hoàn hồn lại bèn nhếch môi : "Chúng ta bắt tay à? Tôi rất có hứng. Có điều" , cô ta sảng khoái nói điều kiện: "tôi giúp cậu đối phó Mạc Doãn Nhi, cậu giúp tôi đối phó Nghê Gia. Chẳng phải hai người là bạn thân sao? Chẳng có gì đau bằng bị bạn thân đâm cho một nhát sau lưng cả".

Tống Nghiên Nhi im lặng một hồi, không trả lời trực tiếp, mà nói: "Nghê Gia muốn mua mảnh đất khu II phía Tây ngoại ô. Theo tin nội bộ thì mảnh đất đó tốt hơn nhiều".

"Cảm ơn nhé!". Ninh Cẩm Nguyệt cười.

Tống Nghiên Nhi xoay người đi, "Trong vòng mười phút, quần áo sẽ đưa đến".

Cô nàng ra khỏi phòng vệ sinh, trong lòng rất nặng nề, tiết lộ tin của Nghê Gia cho Ninh Cẩm Nguyệt, cô nàng cũng không vui vẻ gì, nhưng sự hận thù với Mạc Doãn Nhi đã làm cho cô nàng phát điên.

Nhất định phải đoạt lại hết tất thảy những gì Mạc Doãn Nhi đã cướp của cô nàng!

https://thuviensach.vn

Đó chẳng qua chỉ là mảnh đất Nghê Gia vừa ý mà thôi, mất đi cũng không đáng tiếc lắm. Dù sao, những mảnh khác cũng na ná vậy.

Tống Nghiên Nhi vừa vào hội trường, Mạc Doãn Nhi đã nước mắt lưng tròng, áy náy chào đón, muốn kéo tay cô nàng: "Nghiên Nhi, chị nghe em giải thích...".

Sắc mặt Tống Nghiên Nhi rất khó coi, hất luôn tay ả ra.

Mạc Doãn Nhi bám riết không rời, còn cố sức lựa lời khuyên bảo: "Chúng ta là chị em ruột có huyết thống, tình cảm mấy năm nay cũng rất chân thực. Năm đó mẹ em sai, nhưng em vô tội, bố mẹ đều rất nhớ chị, Nghiên Nhi, về nhà với em được không?".

Tống Nghiên Nhi nhìn nước mắt đáng thương trong mắt Mạc Doãn Nhi, đột nhiên cảm giác sự bất lực đang ùn ùn kéo tới.

Vì sao đến bây giờ Tống Nghiên Nhi mới nhận ra, Mạc Doãn Nhi đã dùng chính cái vẻ này để cướp tất cả của cô nàng? Vì sao cô nàng trong quá khứ lại ngu ngốc đến thế?

Cô nàng nhớ lại ví dụ của Nghê Gia, xót xa đến tột bậc, nhưng vẫn nở nụ cười: "Doãn Nhi, tôi đã gửi đoạn video kia cho Nghê Gia rồi!".

Cô nàng còn chưa dứt lời, mắt Mạc Doãn Nhi đã ráo hoảnh. Khuôn mặt ả vụt trở nên hết sức lạnh lùng, gần như phủ đầy vẻ căm thù độc ác, gò má rúm ró: "Cô nói gì?".

Tống Nghiên Nhi chấn động, hai mươi năm trời, cô nàng chưa bao giờ thấy vẻ hung ác nhường này của Mạc Doãn Nhi. Chẳng trách, chẳng trách Mạc Doãn Nhi không có lấy một bạn gái nào, chẳng trách không một ai trong số những bạn học cô nàng biết thích Mạc Doãn Nhi.

Cô ả giả vờ nhiều năm như thế, lừa Tống Nghiên Nhi nhiều năm như thế.

Trong lòng Tống Nghiên Nhi sôi sục như sông cuộn biển gầm, không thể nói rõ là thù hận hay phẫn nộ. Cô nàng hận bản thân ngu xuẩn, không nhìn thấu cô ả, lại càng hận Mạc Doãn Nhi thâm hiểm, luôn lợi dụng mình.

https://thuviensach.vn

Tống Nghiên Nhi đầu đau như muốn nứt ra, cô nàng cắn răng, cố tình chọc tức ả để tận hưởng cảm giác trả thù : "Tôi gửi cho Nghê Gia rồi. Còn cô ấy muốn đối phó với cô thế nào, cô tự đi mà cầu xin".

Mạc Doãn Nhi hung ác cong môi, láo xược uy hiếp: "Tống Nghiên Nhi, cô đừng quên chúng ta cùng hội cùng thuyền, đều là người nhà họ Tống. Nếu cô dám ra tay với tôi, muốn hủy hoại tôi thì cô cũng sẽ bị hủy hoại chung với tôi đấy".

Tống Nghiên Nhi bất lực và nhục nhã chưa từng thấy, vì sao bố lại có con rơi với mụ đàn bà mặt trơ trán bóng kia? Vì sao cô nàng và Mạc Doãn Nhi đáng hận nhất xấu xí nhất lại có nửa dòng máu giống nhau? Vì sao Mạc Doãn Nhi cũng là con cháu họ Tống?

Đáng hận nhất là đứa con gái này hết sức vô liêm sỉ, đã cướp mọi thứ của cô nàng mà còn dám công khai mang gia tộc ra dọa dẫm!

Nhưng cô nàng không thể dơ dáy như ả, ném hết hình tượng và lợi ích của gia tộc ra phía sau, và cũng không thể dìm cả nhà họ Tống xuống nước để đả kích ả được.

Nhưng giờ phút này, cô nàng chợt không cần gì nữa, nếu phải xuống địa ngục thì thà kéo cả ả cùng đi!

Tống Nghiên Nhi cứng ngắc cả người, gần như bóp nát nắm tay, cố lắm mới có thể áp chế dòng cảm xúc cuồn cuộn. Hôm nay, cô nàng nhất định phải tận mắt chứng kiến Mạc Doãn Nhi thua cuộc. Cô nàng muốn đoạt lại tất cả những gì của nhà họ Tống, bất kể phải dùng cách nào, bất kể phải phản bội ai!

Tống Nghiên Nhi không hề sợ hãi đón ánh mắt hung thần ác sát của Mạc Doãn Nhi, cười khẩy đầy lạnh lùng: "Thế ư? Mạc Doãn Nhi, vậy chúng ta hãy xem xem, ai có bản lĩnh hơn! Ai mới là chủ nhân thật sự của nhà họ Tống!".

https://thuviensach.vn

Nói xong, cô nàng không đoái hoài đến Mạc Doãn Nhi nữa, đi thẳng vào hội trường.

Bóng Tống Nghiên Nhi bỏ đi vẫn thanh cao đẹp đẽ trước sau như một.

Mạc Doãn Nhi không khỏi nghiến chặt răng.

Hừ! Chủ nhân thật sự của nhà họ Tống! Lẽ nào cô ta nghĩ là Tống Nghiên Nhi mình chắc?

Đều là con gái nhà họ Tống, dựa vào đâu mà Tống Nghiên Nhi đương nhiên là thiên kim tiểu thư trong khi Mạc Doãn Nhi phải sống kiếp con riêng tối tăm? Vừa nghĩ đến việc Tống Nghiên Nhi xinh đẹp hơn cô ả, có thể danh chính ngôn thuận gọi Tống Minh là bố, còn có một bà mẹ giỏi giang hơn Mạc Mặc nhiều lần là Mạc Doãn Nhi đã tức, dựa vào đâu chứ?

Cho loại công chúa chăn ấm nệm êm thuận buồm xuôi gió từ bé như Tống Nghiên Nhi nếm ít khổ sở là đáng kiếp.

Mạc Doãn Nhi cười nhạt, hừ, dù sao cũng là bông hoa khuê các, không biết dùng tâm kế công kích. Tưởng nói với Diêu Phi là Nghê Gia tính mua mảnh đất ở khu I phía Tây ngoại ô thì ả sẽ mắc câu sao?

Cô ả vốn nghi ngờ Tống Nghiên Nhi sẽ không sơ sẩy để lộ mục tiêu của Nghê Gia như thế.

Hôm nay vừa nhìn là cô ả đã xác định chắc chắn Tống Nghiên Nhi đã nằm cùng chiến tuyến với Nghê Gia, chỉ sợ khu I phía Tây ngoại ô chỉ là ngụy trang, mảnh đất tốt nhất là khu II phía Tây ngoại ô cơ!

Ả nhất định phải đoạt được thứ Nghê Gia ngấp nghé.

Lúc Nghê Gia ngồi xuống, Việt Trạch đã an vị từ lâu.

Anh nghiêng đầu nhìn cô, thấy cô bình thản nhìn người chủ trì trên bục, nửa bên mặt xinh đẹp trầm tĩnh khác lạ, còn trầm tĩnh hơn cả những gì anh thường cảm nhận, anh láng máng cảm thấy có gì không bình thường.

Người chủ trì trên sân khấu đã mở màn xong.

https://thuviensach.vn

Việt Trạch lơ đãng nhìn lên bục, giọng hơi trầm: "Làm như chúng ta đã nói?".

Nghê Gia không trả lời ngay, không biết mình đang nghĩ gì. Đầu óc cô đờ đẫn, có lẽ không cần anh giúp đỡ. Thế nhưng để chắc chắn trăm phần trăm, giờ không phải lúc giận dỗi.

Anh thấy cô kề cà không trả lời, quay hẳn sang nhìn cô, ánh mắt có phần kỳ lạ. Nghê Gia cũng không ngoảnh sang, lúng búng đáp một chữ: "Ừm!".

Anh thấy giọng điệu nói chuyện của cô không thoải mái hoạt bát như bình thường, không khỏi mềm giọng hỏi: "Hồi hộp?".

"Không!" Cô đáp như cướp lời, cắt đứt những lời anh còn muốn nói phía sau.

Việt Trạch im lặng, lặng lẽ nhìn mặt cô không biết bao lâu, nhưng cô vẫn không hề cử động, nín thinh nhìn chằm chằm người chủ trì bên trên, không hề quay sang nhìn anh.

Mãi cho đến khi người chủ trì thông báo thứ đầu tiên được đấu giá hôm nay là mảnh đất khu I phía Tây ngoại ô, giá khởi điểm là 810 triệu, bước giá là 10 triệu.

Lúc này Nghê Gia mới nghiêng đầu sang, mỉm cười: "Bắt đầu thôi!".

Việt Trạch chăm chú nhìn đôi mắt đen trong trẻo của cô, cô cười như vậy làm lòng anh chợt nhẹ nhõm, nhưng vẫn cảm thấy có gì đó không ổn canh cánh trong lòng.

Nhưng chính sự quan trọng hơn.

Đã có người trong số khách đấu giá giơ bảng.

Người chủ trì giơ tay: "Quý ngài này, 820 triệu!".

Việt Trạch lãnh đạm giơ bảng.

Người chủ trì lại tuyên bố: "830 triệu!".

https://thuviensach.vn

Sau tiếng hô này, không có động tĩnh nào khác.

Người chủ trì thăm dò: "830 triệu lần một!".

Mảnh đất này không được coi trọng cho lắm, hãng đấu giá thường để mảnh đất tốt nhất lại sau cùng, cứ thế suy ra, hãng đấu giá cũng cho rằng mảnh đất này kém nhất.

Thế nên đại đa số đều chờ đợi xem những thứ phía sau.

"830 triệu lần hai!"

Nhà họ Việt gần đây không dự tính xây dựng gì, hiển nhiên Việt Trạch giơ bảng chỉ vì muốn mua tích trữ. Một mảnh đất không tốt lắm, mọi người cũng không muốn tranh với nhà họ Việt. Mà nếu Việt Trạch đã muốn mua, dù giá có bị đẩy lên cao, cuối cùng anh cũng mua được thôi.

Trừ phi là muốn tranh cãi gây sự với Việt Trạch, bằng không, chẳng có ai lại chọn mảnh đất đã không có giá trị lại còn bị nhà họ Việt nhắm sẵn.

"830 triệu lần ba, bán!".

Sự việc còn thuận lợi hơn Nghê Gia tưởng tượng, chỉ với cái giá 830 triệu mà đã lấy được mảnh đất này rồi.

Việt Trạch quay đầu nhìn cô, những tưởng cô cũng sẽ vui sướng quay sang, thậm chí anh còn nghĩ tới nét cười kích động mà ẩn nhẫn trong mắt cô. Anh thoáng chờ mong cô nhìn sang, nhưng cô vẫn lặng lẽ nhìn về phía trước.

Việt Trạch điềm nhiên như không, thu hồi ánh mắt.

Giá đất các mảnh tiếp theo đều rất ổn định, giá cuối cùng chỉ hơn giá khởi điểm nhiều nhất 300 triệu.

Cuối cùng, người chủ trì cũng đưa ra mảnh đất cuối cùng của hôm nay, "Mảnh đất khu II phía Tây ngoại ô, giá khởi điểm 1 tỷ 150 triệu!".

Ông ta còn chưa dứt lời, Nghê Gia đã giơ bảng, mở miệng luôn: "1tỷ 550 triệu!". Tăng 40 lần bước giá!

https://thuviensach.vn

Tức khắc mọi người trong hội trường bàn luận sôi nổi, rất nhanh cũng có người giơ bảng theo.

"1 tỷ 650 triệu!"

"1 tỷ 750 triệu!"

"1 tỷ 850 triệu!"

Nghê Gia mỉm cười, chiêu bài tung tin đồn "Nghê Gia có tin nội bộ mới nhất " quả nhiên có hiệu quả rồi.

Trong đám người, một giọng nữ mềm dịu vang lên: "1 tỷ 900 triệu!".

Mạc Doãn Nhi!

Nghê Gia không quay đầu lại.

Nhưng Tống Nghiên Nhi bên cạnh mặt lại trắng bệch, vì sao Mạc Doãn Nhi lại vừa ý mảnh đất này chứ? Mảnh này Nghê Gia đã ngấp nghé sẵn, diện tích lớn lại có điều kiện tốt nhất nên cô nàng mới cố tình để lộ, nói mảnh này kém nhất. Nhưng Mạc Doãn Nhi lại không mắc mưu?

Cô nàng nhắm mắt lại, xem ra tâm kế của Mạc Doãn Nhi không phải thứ cô nàng có thể dễ dàng đoán ra. Nhưng cô nàng cũng đâu biết rằng, mảnh Nghê Gia vừa ý cũng không phải mảnh này.

Mọi người lại xôn xao bàn tán, nhưng phần lớn đã mua vài mảnh trước đó rồi, lập tức chùn tay.

Ngón tay Nghê Gia gõ nhịp trên bảng số, giá này là lỗ rồi.

Liệu có nên nâng giá để tổn thất của Mạc Doãn Nhi lớn thêm chút nữa không? Nhưng nếu giá này đã là mức cao nhất Mạc Doãn Nhi có thể trả được, cô còn giơ bảng nữa, rất có thể sẽ bắt buộc phải mua mảnh đất này.

Rốt cuộc nên làm thế nào bây giờ?

Lúc đầu óc Nghê Gia đang vận hành với tốc độ cao, đấu tranh giữa hai phương án thì giọng nói thản nhiên của Việt Trạch đã vang lên: "2 tỷ!".

https://thuviensach.vn

Tất cả lại xôn xao.

Nghê Gia kinh ngạc quay sang, chỉ thấy nửa khuôn mặt trầm tĩnh và lãnh đạm của Việt Trạch.

Cả hội trường điên lên, đến cả nhà họ Việt cũng thích, vậy đây đúng là mảnh đất quý rồi!

Người chủ trì tuyên bố: "2 tỷ lần một!".

Còn chưa dứt lời, một giọng nữ khác chen vào: "2 tỷ 50 triệu!".

Là Ninh Cẩm Nguyệt!

Nghê Gia sầm mặt, quả nhiên Tống Nghiên Nhi sẽ phản bội cô.

Ánh mắt Ninh Cẩm Nguyệt dán chặt lên người Nghê Gia, thấy dáng vẻ lưỡng lự chưa chắn chắn của cô, đoán chắc cô đang tiếc tiền, quả đúng là thứ ki bo không ra gì. Nhưng Việt Trạch bên cạnh Nghê Gia lại nhìn cô một cái, sau đó liền yết giá.

Rõ ràng là đang giúp Nghê Gia mà.

Ninh Cẩm Nguyệt tức ói máu, cô ta tuyệt đối không thể để Nghê Gia giành lấy mảnh đất này, lại càng không thể để Việt Trạch giúp cô giành được.

Hiện trường lặng ngắt như tờ, bất kể mảnh đất này tốt ra sao, đây đã là giá trên trời rồi. Tất cả bỗng cảm nhận được luồng áp suất thấp, không khí cứng như đá tảng.

Ninh Cẩm Nguyệt trả treo Việt Trạch, với phong cách của anh từ xưa tới nay, giá của miếng đất này có khi sẽ được nâng lên một tầm cao mới, trở thành huyền thoại.

Nhưng đúng lúc mọi người đang mong chờ, Việt Trạch lại không tỏ vẻ gì nữa.

Ninh Cẩm Nguyệt chỉ nâng giá thêm 50 triệu mà thôi, Việt Trạch lại từ bỏ thật sao? Đúng thật là làm người ta chẳng hiểu gì, vừa rồi anh giơ bảng hô một tiếng là vì sao?

https://thuviensach.vn

Ninh Cẩm Nguyệt cười thầm, quả nhiên trong lòng Việt Trạch cũng không coi trọng Nghê Gia là bao. Hơn nữa, mình vừa nâng giá, anh đã thu tay rồi, kể ra, anh vẫn giữ thể diện cho mình.

Ninh Cẩm Nguyệt hân hoan trong lòng.

Nhưng sau đó lại vang lên một tiếng nói nữa: "2 tỷ 150 triệu!".

Là Mạc Doãn Nhi!

Cô ả đã từng điều tra, mảnh này diện tích lớn nhất, quả thật là tốt nhất. Tiếc thay ả không biết rằng, tất cả các ý kiến chuyên gia mà ả trưng cầu đều bị ảnh hưởng bởi Nghê Gia.

Hơn nữa thứ Nghê Gia và Ninh Cẩm Nguyệt mơ ước, ả lại càng phải chiếm được.

Ninh Cẩm Nguyệt im lặng, tuy cô ta rất muốn cướp của Nghê Gia nhưng giờ tỉnh táo lại, giá này thực sự hơi cao. Nếu còn tranh giành tiếp, chờ khi mẹ và anh đi công tác về, nhất định họ sẽ mắng cô ta.

Đây không phải nơi phát tiết ức chế, hơn nữa vừa rồi Việt Trạch còn "giúp" cô ta, cô ta đã rất vui vẻ rồi. Vậy nên, Ninh Cẩm Nguyệt bỏ qua.

Mảnh đất này cuối cùng được mua với giá cao gấp đôi.

Sau khi buổi đấu giá kết thúc, mọi người ra về. Lúc Nghê Gia đi ngang qua Mạc Doãn Nhi thì thấy rõ điệu cười kiêu ngạo và đắc ý trên khuôn mặt ả.

Nghê Gia dừng bước, ghé vào tai Mạc Doãn Nhi, nhẹ nhàng nói: "Báo cho cô một tin, chính phủ muốn xây chung cư giá rẻ ở khu II phía Tây ngoại ô, cũng chính là quanh mảnh đất của cô. Vậy nên mảnh đất đó không thể xây dựng những thứ ảnh hưởng đến khu dân cư được đâu. Mà cũng chẳng thể bán lại cho hãng bất động sản nào, lúc nãy ở đây có nhiều hãng bất động sản thế mà có ai thèm đâu chứ? ».

Mạc Doãn Nhi như bị sét đánh, kinh ngạc đến nỗi người lập tức lạnh toát.

https://thuviensach.vn

"À phải rồi!" Trước khi đi, Nghê Gia còn mập mờ hỏi, "Cô nói xem, tại sao Ninh Cẩm Nguyệt lại nâng giá với cô?"

==========

Chương 39

Mạc Doãn Nhi đứng giữa hội trường ồn ã tiếng người, rất muốn cuồng loạn hét to để trút giận, nhưng trong cổ họng lại nghẹn ứ nỗi khốn khổ cay đắng, chỉ có thể nhìn Nghê Gia nhởn nhơ rời khỏi đó. Câu nói lập lờ nước đôi của Nghê Gia trước khi rời đi vẫn quanh quẩn mãi trong đầu óc ả."Cô nói xem, vì sao Ninh Cẩm Nguyệt lại nâng giá với cô? "Vì sao lại nâng giá? Mạc Doãn Nhi giờ đã phẫn nộ tuyệt vọng đến mất lý trí, đương nhiên chỉ biết suy nghĩ phiến diện một chiều. Một mình ả đứng ngây ra tại chỗ, tức giận muốn nổ tung lồng ngực, Ninh Cẩm Nguyệt? Lần trước cô ta hại ả bị Liễu Phi Phi làm nhục, ả đã phải nhẫn nhịn, lần này cô ta lại tiếp tục tính kế hại ả? Mạc Doãn Nhi cũng biết Ninh Cẩm Nguyệt không thích ả và Ninh Cẩm Niên ở bên nhau, nhưng cũng không thể dùng chiêu độc ác hạ lưu như vậy để hại ả chứ! Mạc Doãn Nhi quay ngoắt đầu lại, thấy Ninh Cẩm Nguyệt đi về hướng phòng vệ sinh liền lập tức đuổi theo. Nhưng đúng lúc đó vài nhân viên chạy lên, cười híp mắt hỏi ả hiện giờ có thời gian để bàn thủ tục mua không. Mạc Doãn Nhi cắn môi đến trắng bệch, cuối cùng hèn mọn nhả ra một câu: "Ngại quá, tôi muốn hỏi một chút, nếu không mua mảnh đất này nữa thì phải bồi thường bao nhiêu tiền ký quỹ?". Nhân viên nghẹn họng trố mắt, tiền ký quỹ tuy cũng hơn chục triệu, song có thấm vào đâu so với giá đấu giá chứ! Mấy người họ chẳng buồn để ý đến xung quanh còn có khách khác, miệng sắc như dao tức giận trách mắng ngay tại trận: "Thật là! Không có tiền thì đừng khoe của chứ. Là cô chủ nhà họ Tống mà cũng làm ra cái chuyện này"."Cô chủ nhà họ Tống cái gì, là vào theo vợ lẽ thôi, đúng là mặt dày như mặt thớt"."Hừ, nước mình nên học theo nước Pháp, đấu giá xong không mua thì tống vào tù bóc lịch."Giọng nhân viên khá lớn, sự chú ý của toàn bộ các vị khách chưa tan cuộc quanh đó dồn cả vào Mạc Doãn Nhi, mặt tỏ rõ vẻ xem thường."Tôi chỉ hỏi vậy thôi, đâu nói là không mua." Mạc Doãn Nhi mặt đỏ như rượu vang, chạy thẳng, nhưng chạy đi xa rồi vẫn

https://thuviensach.vn

nghe thấy những lời mắng chửi càng lúc càng căm tức của những người đằng sau. Chuyện cô ả bị Liễu Phi Phi đánh mấy hôm trước đã lan truyền ồn ào xôn xao, nay lại làm thế này, hình tượng trước kia của ả xem như đã bị phá hỏng hoàn toàn rồi! Mà càng khốn khổ hơn nữa là, bất kể chi hơn chục triệu tiền ký quỹ hay bỏ tiền mua mảnh đất này, ả vẫn hại nhà họ Tống lỗ một khoản lớn. Nếu biết thì ả đã ngoan ngoãn mua mấy mảnh trước đó rồi, tội tình gì phải vì cảm xúc cá nhân mà chém giết với Nghê Gia? Nghê Gia thật đáng hận, còn cả Ninh Cẩm Nguyệt nữa! Mạc Doãn Nhi đẩy mạnh cánh cửa phòng vệ sinh, thấy Ninh Cẩm Nguyệt đang đứng trước gương dặm phấn trang điểm lại. Ninh Cẩm Nguyệt thấy cô ả hùng hổ bước vào thì hơi sửng sốt, không ngờ Mạc Doãn Nhi trước giờ luôn dịu dàng đáng yêu lại có thể mang vẻ tức giận này. Lại nghĩ đến dáng vẻ của Tống Nghiên Nhi hôm nay, cô ta không khỏi than thầm, hai chị em họ Tống này sao tự nhiên lại hóa hình tượng hắc ám thế? Lúc anh trai không có mặt, Ninh Cẩm Nguyệt chưa bao giờ khách sáo với Mạc Doãn Nhi, nên đương nhiên sẽ tươi cười vui sướng trên nỗi đau của cô ả: "Vừa rồi tôi thấy cô đổi ý không mua nữa, Mạc Doãn Nhi, cô thật sự dám làm cái chuyện mất mặt này kìa. Hiểu biết của tôi với cô lại được tăng thêm một bậc nữa rồi!"."Ninh Cẩm Nguyệt!" Mạc Doãn Nhi đi nhanh đến trước mặt cô ta, túm lấy cô ta lôi lại: "Cô cố tình tranh với tôi phải không? Cô biết chính phủ sắp xây chung cư giá rẻ trên mảnh đất đó nên cố tình nâng giá với tôi phải không?". Ninh Cẩm Nguyệt bị ả kéo, vốn sắp nổi đóa nhưng khi nghe những câu này cũng kinh hãi, sao đột nhiên lại xuất hiện tin này? Chẳng phải Tống Nghiên Nhi nói đó là kết quả Nghê Gia nghiên cứu ra... Ninh Cẩm Nguyệt chấn động, rồi bỗng nhớ ra, từ đầu đến cuối, Nghê Gia chỉ giơ bảng đúng một lần. Nghê Gia vốn không có ý định thật sự giơ bảng..."Không phải tôi, chúng ta bị Nghê Gia và Tống Nghiên Nhi lừa rồi." Ninh Cẩm Nguyệt nheo mắt, cười lạnh lùng, "Chính Tống Nghiên Nhi nói cho tôi biết Nghê Gia ngấp nghé mảnh đất này nên tôi mới tranh. Nói vậy, cô cũng vì nguyên nhân này rồi". Cô ta hung dữ siết chặt tay, lại giễu cợt, "Có điều, tôi vẫn khác cô, tôi còn chút lí trí, biết mua đất với giá đó là điên rồ, còn cô thì đã điên thật rồi". Mạc Doãn Nhi nghe xong, lung lay như sắp đổ. Nhưng sao Tống Nghiên

https://thuviensach.vn

Nhi lại đột nhiên có tâm kế như thế? Cô nàng lại có thể đoán ra ả sẽ không tin lời mình, nên đã nói cho ả biết mục tiêu thật sự của Nghê Gia. Nhưng Mạc Doãn Nhi không biết, người có tâm kế không phải Tống Nghiên Nhi, mà là Nghê Gia. Nghê Gia vừa ý khu I, lại nói khu I nát nhất, khu II tốt nhất. Tống Nghiên Nhi muốn hại Mạc Doãn Nhi, nên nói khu I tốt nhất, khu II nát nhất, nhưng Mạc Doãn Nhi mắc chứng đa nghi, đương nhiên không tin Tống Nghiên Nhi, cho rằng khu I nát nhất, khu II mới là tốt nhất. Kết quả, vừa khéo rơi vào bẫy. Mạc Doãn Nhi thấy Ninh Cẩm Nguyệt sung sướng cười trên nỗi đau của ả, liền lòng đầy oán thù, khuôn mặt vặn vẹo châm biếm: "Cô tưởng cô may mắn thật à? Nghê Gia nhắm trúng khu I, chính là mảnh Việt Trạch mua. Người đàn ông cô thích đã bị cô ta dắt mũi ngoan ngoãn, lại chịu dẫn cô ta đến những nơi đông người rồi, cô có gì mà đắc ý?". Ninh Cẩm Nguyệt lập tức biến sắc. Câu này của Mạc Doãn Nhi vừa độc vừa ác, lại chọc trúng chỗ đau trong lòng cô ta. Ngay cả cô ta cũng thấy điều đó rất rõ ràng, không thể lừa mình dối người, chỉ có thể vặn đốt ngón tay, ác độc cạnh khóe lại: "Dù gì vẫn tốt hơn cô. Mạc Doãn Nhi, cô và bà mẹ rẻ tiền của cô bị Liễu Phi Phi đánh mắng chửi bới, mất hết thể diện lâu rồi. Hôm nay lại chơi kiểu này ở phiên đấu giá, nhất định tôi sẽ tuyên truyền danh tiếng này của cô khắp nơi ! Cô chế nhạo tôi, chi bằng tự lo cho mình đi. Trong giới này, chẳng còn người đàn ông nào cần loại phụ nữ mất hết mặt mũi như cô đâu". Mạc Doãn Nhi tức đến nỗi cả cổ cũng đỏ rực, nhưng vẫn hừng hực sức chiến đấu, đắc ý châm chọc: "Không sao, có anh cô cần mà". Đây đúng là chỗ Ninh Cẩm Nguyệt khó tha thứ nhất, cô ta lập tức nổi cơn tam bành: "Mày là đồ không biết xấu hổ. Anh tao không bao giờ thèm loại gái thấp hèn như mày". Mạc Doãn Nhi run rẩy, ngược lại còn cười méo mó hơn vì sự tức giận của Ninh Cẩm Nguyệt: "À, tao thấp hèn? Nhưng tao lại có cách để anh mày chết mê chết mệt tao. Liễu Phi Phi đánh tao, anh ấy sẽ thương tiếc tao. Chuyện hôm nay, anh ấy sẽ trách mày hại tao. Còn cuộc cãi nhau của hai ta, mày nói ra, ai tin hả?". Đúng thế, ai tin? Mạc Doãn Nhi mãi mãi là con bồ câu bé nhỏ dịu dàng, yếu đuối làm người ta thương yêu trước mặt Ninh Cẩm Niên, cho dù cô ta có nói với anh trai thì cũng không được tin tưởng. Ninh Cẩm Nguyệt bốc hỏa lên đầu, mắt đỏ

https://thuviensach.vn

sọng, con ả ti tiện trước mặt cười đến là gian ác, đúng là dạng tiểu nhân đắc chí! Ninh Cẩm Nguyệt giơ tay lên, tát "bốp" một cái vào mặt Mạc Doãn Nhi. Má Mạc Doãn Nhi đau rát như có lửa đốt, một giây sau lại phẫn nộ đánh trả, một cái tát của ả suýt làm Ninh Cẩm Nguyệt ngã sấp mặt. Đời này Ninh Cẩm Nguyệt chưa từng bị đánh, lập tức đực mặt, "Mạc Doãn Nhi, mày dám đánh tao ? Cả đời này mày đừng mong bước chân vào nhà tao. Tao tuyệt đối không cho phép..."."Ai nhìn thấy tao đánh mày?" Ánh mắt Mạc Doãn Nhi nham hiểm, ngắt lời cô ta, "Mày có nói với anh mày là tao đánh mày, anh ấy cũng không tin". Ninh Cẩm Nguyệt chỉ muốn giết ả ngay lập tức, nhưng dù sao cô ta cũng không phải Liễu Phi Phi, gia giáo từ nhỏ không cho phép cô ta đánh nhau túi bụi với Mạc Doãn Nhi, chỉ có thể xấu hổ giận dữ nghiến răng, nói: "Mạc Doãn Nhi, mày cứ chờ đấy! Tao mà tha cho mày, tao sẽ không mang họ Ninh nữa!". Dứt lời, cô ta chạy ra khỏi phòng vệ sinh. Ninh Cẩm Nguyệt mặt nặng như chì, vội vàng đi xuống bãi đỗ xe. Cơn tức trong người còn chưa tan, cô ta lại đụng phải Tống Nghiên Nhi. Tống Nghiên Nhi thấy cô ta bưng mặt, nộ khí xung thiên cũng đoán ra không phải là chuyện gì hay ho, cố tình kích thích cô ta: "Có người đánh cậu à?". Ánh mắt Ninh Cẩm Nguyệt sắc như dao: "Tống Nghiên Nhi, cậu còn không biết xấu hổ xuất hiện trước mặt tôi ? Cậu và Nghê Gia thông đồng với nhau dụ tôi mua mảnh đất kia phải không ? Cũng may Mạc Doãn Nhi coi tiền như cỏ rác, nếu không tôi đã bị cậu hại chết rồi. Xem ra việc cậu nói liên kết với tôi để đối phó Mạc Doãn Nhi chẳng qua chỉ để xua tan sự ngờ vực của tôi với cậu thôi. Không ngờ cậu cũng lắm mưu hèn kế bẩn như thế, tính toán cả với tôi". Tống Nghiên Nhi ù ù cạc cạc: "Cậu nói gì cơ?"."Còn ra vẻ." Ninh Cẩm Nguyệt gầm lên, "Chính phủ sắp sửa xây chung cư giá rẻ trên mảnh đất kia rồi. Cái miếng đất rách nát đó mà lại được Nghê Gia để mắt à?". Tống Nghiên Nhi lạnh cả người: "Ý cậu là mảnh đất Nghê Gia ngấp nghé không phải mảnh này...", cô nàng ấp úng, mù tịt chưa rõ, nhưng rồi đột nhiên tỉnh ngộ, "mà là mảnh mà Việt Trạch đã mua?". Ninh Cẩm Nguyệt thấy vẻ kinh ngạc của cô nàng không phải giả vờ, suy nghĩ một hồi chợt tỉnh táo lại, không khỏi cười nhạo cô nàng: "Xem ra cậu cũng bị Nghê Gia lừa rồi. Chà chà, bạn thân? Cô ta cũng coi cậu như

https://thuviensach.vn

công cụ vậy thôi"."Chậc!" Ninh Cẩm Nguyệt tủm tỉm lắc đầu, "Tôi còn bảo cậu giúp tôi đối phó với Nghê Gia nữa chứ. Có điều người ta hình như không coi cậu là bạn thân, suy tính của cô ta và của cậu rõ ràng không cùng một bậc. Cậu không có đủ năng lực". Tống Nghiên Nhi mặt mày tái mét, lòng đau như bị cấu, từ lúc nào mà ngay cả mình Nghê Gia cũng đã đề phòng? Ninh Cẩm Nguyệt ý tứ sâu xa nhìn cô nàng một lát, đảo mắt kín đáo cười: "Xem ra, đối thủ của chúng ta đều là Mạc Doãn Nhi và Nghê Gia. Sau này nếu muốn hợp tác thì nhớ tìm tôi, giao kèo chúng ta nói trước đó vẫn còn hiệu lực". Ninh Cẩm Nguyệt đi lướt ra, đi được một bước thì quay lại nhìn cô nàng: "So với Mạc Doãn Nhi, tôi vẫn mong anh tôi thích cậu hơn, câu này là thật". Tống Nghiên Nhi không trả lời, chỉ lặng lẽ mở cửa xe, hiện giờ coi như cô nàng đã hiểu rõ một cụm từ. Lực bất tòng tâm! Cô nàng rất muốn trả thù Mạc Doãn Nhi, rất muốn cướp lại nhà họ Tống, nhưng cô nàng chưa từng tính kế hại ai, tất cả mọi thứ đều rất khó khăn, đều phải bắt đầu từ đầu. Nhưng Nghê Gia có thể lột xác hoàn toàn, vì sao cô nàng không thể? Tống Nghiên Nhi chuẩn bị lên xe thì thấy cách đó không xa, Việt Trạch và Nghê Gia đang định lên cùng một xe. Có một số việc, không thể không hỏi rõ ràng."Nghê Gia!" Cô nàng gọi. Nghê Gia quay đầu lại nhìn Tống Nghiên Nhi, rồi nói gì đó với Việt Trạch. Việt Trạch lên xe trước, Nghê Gia mới chậm rì rì đi tới. Lúc cách cô nàng hai ba mét, cô đứng lại. Đây là khoảng cách lịch sự giữa hai người, rất xa, chưa từng thân thiết. Tống Nghiên Nhi bình tĩnh nhìn Nghê Gia. Nghê Gia khẽ nhếch môi, ý cười như có như không, khuôn mặt trắng trẻo vừa thoải mái vừa tùy ý, lại lộ ra chút khôn khéo và tự tin nắm giữ mọi thứ trong tay mà Tống Nghiên Nhi chưa bao giờ nhìn thấy. Tống Nghiên Nhi lại phát hiện, kiểu phụ nữ như vậy có nét đẹp rất linh động, mà Nghê Gia xinh đẹp này lại làm cô nàng thấy xa lạ. Cô cười như có như không nhìn Tống Nghiên Nhi, mang vẻ nghiêm nghị khi nhìn xuống người dưới. Lòng Tống Nghiên Nhi bỗng chùng xuống, bất chợt hiểu ra, Nghê Gia thật sự đã bẫy cô nàng, hơn nữa còn không thẹn với lương tâm, không hề áy náy. Ngày hôm nay Tống Nghiên Nhi đã gặt hái được rất nhiều điều. Cô nàng phát hiện ra nhiều chuyện mà bình thường trợn tròn mắt cũng không nhìn ra. Ninh Cẩm Niên

https://thuviensach.vn

bên ngoài mềm mỏng săn sóc, lại nhớ nhung bạn thân của cô nàng. Mạc Doãn Nhi bên ngoài lương thiện yếu đuối, nhưng lại dính tai tiếng với bạn trai cô nàng, hơn nữa, cô nàng còn lần đầu tiên thấy được bộ mặt thật của Mạc Doãn Nhi, hung ác đến nỗi làm người ta sợ hãi. Còn Nghê Gia, Tống Nghiên Nhi đôi khi cảm thấy cô rất tốt, nhưng cô không tốt, đôi khi lại cảm thấy cô rất xấu, nhưng cô cũng không xấu. Cô nàng không nhìn rõ được Nghê Gia. Nhưng cô nàng đã xác định được rằng, người bạn thân Nghê Gia thật ra là một cô gái rất có sức hút, không chỉ là vẻ ngoài xinh đẹp, mà còn có ánh hào quang từ trong ra ngoài, có lẽ đó là sự quyến rũ. Giờ phút này, ngay cả Tống Nghiên Nhi cũng ngưỡng mộ cô, ngưỡng mộ sự thông minh, sự cứng cỏi, sự tự do, sự kiên gan của cô! Tống Nghiên Nhi dập tắt suy nghĩ, nhìn Nghê Gia đứng đối diện mình vài mét, cuối cùng cất tiếng hỏi: "Thật ra, ngay từ đầu cậu đã vừa ý khu I, ngay từ đầu cậu đã biết khu II có vấn đề rồi phải không?"."Đúng thế!" Nghê Gia nghiêng đầu, trả lời rất bình thản. Tống Nghiên Nhi không rõ tại sao cô đã bị vạch trần rồi mà vẫn thản nhiên như thế: "Vậy tại sao cậu lại nói cho mình tin tức trái ngược?"."Không đoán được sao?" Nghê Gia nhướng mày, "Rất đơn giản, tôi không tin cậu thôi!". Tống Nghiên Nhi nghẹn họng, vừa xấu hổ vừa khó chịu, Nghê Gia trả lời trực tiếp thế này làm cô nàng nhất thời không chịu nổi."Tôi biết cậu muốn Mạc Doãn Nhi chịu lỗ, nhưng tôi không tin năng lực của cậu. Quả nhiên, cậu nói ý kiến của tôi cho Mạc Doãn Nhi, tiếc rằng cô ta không tin cậu, mà lại đi theo con đường ngược lại. May là ngay từ đầu tôi đã cho cậu biết, chẳng qua là lật ngược lại thôi."Môi Tống Nghiên Nhi nhợt nhạt. Đúng thế, Mạc Doãn Nhi vốn không mắc mưu cô nàng, may mà còn có Nghê Gia tính kế thêm một lần. Nghê Gia nói tiếp nhẹ như gió thoảng mây bay, "Mặt khác, tôi biết cậu vẫn muốn đoạt lại Ninh Cẩm Niên, nên tôi không tin sự trung thành của cậu. Quả nhiên, cậu nói ý kiến của tôi cho Ninh Cẩm Nguyệt". Nghê Gia chùng vai: "Tôi không tin cậu, đương nhiên phải nói ngược lại rồi"."Nghê Gia! Sao cậu lại lợi dụng mình, chúng mình không phải là..." Tống Nghiên Nhi không còn sức mà thở, hai chữ "bạn thân" sau đó không thoát ra miệng nữa. Mắt Nghê Gia tối sầm lại: "Lợi dụng? Tôi bảo cậu bẫy Mạc Doãn Nhi và báo tin cho Ninh Cẩm

https://thuviensach.vn

Nguyệt sao?". Tống Nghiên Nhi quay mặt sang chỗ khác, không nhìn cô. Đúng, Nghê Gia không bảo cô nàng làm, Nghê Gia chỉ đoán được ý đồ của cô nàng để tận dụng cơ hội mà thôi. Nghê Gia cười nhạt: "Tôi chỉ đề phòng cậu thôi, giờ người bị cậu phản bội chính là tôi. À không phải, cậu đã phản bội tôi rồi". Tống Nghiên Nhi không còn gì để phản bác, thật lâu sau mới nói: "Xin lỗi, mình thật sự cần sự giúp đỡ của Ninh Cẩm Nguyệt, mình rất muốn lật đổ Mạc Doãn Nhi"."Tôi biết!" Khẩu khí Nghê Gia rất thảnh thơi, "Nên tôi cũng không trách cậu". Mắt Tống Nghiên Nhi chợt lóe lên, nhưng Nghê Gia còn chưa nói hết lời: "Thế nhưng, sau này đừng nói chúng ta là bạn thân nữa, được không?". Nghê Gia bình tĩnh nhìn cô nàng, ánh mắt u ám: "Tống Nghiên Nhi, từ đầu đến cuối, tất cả mọi chuyện cậu làm với tôi đều không phải là chuyện một người bạn thân nên làm". Khuôn mặt xinh đẹp của Tống Nghiên Nhi cứng đờ, ngây ra một lát, hỏi: "Nên chúng ta là... ?"."Không phải bạn bè, cũng không phải kẻ địch". Tống Nghiên Nhi thở phào nhẹ nhõm một hơi, chợt nhớ tới lời của Ninh Cẩm Nguyệt, bỏ thêm một câu: "Nếu sau này có lợi ích chung, có thể hợp tác không?"."Đương nhiên có thể". Cô trả lời nhẹ tênh. Tống Nghiên Nhi gật gật đầu, trong lòng vẫn ngờ vực. Vì sao Nghê Gia có thể đón nhận độ lượng như thế?"Tôi đi trước." Nghê Gia xoay người đi vài bước, đột nhiên nhớ ra một việc, lại quay lại, chìa tay với Tống Nghiên Nhi, "Theo như giao kèo, đưa video cho tôi". Nhưng Tống Nghiên Nhi lại do dự, nói khẽ: "Mình đổi ý rồi, mình muốn tìm một cách khác để cứu nhà họ Tống. Đoạn..."."Tống Nghiên Nhi", Nghê Gia cắt lời cô nàng, giọng điệu đột ngột lạnh hẳn đi, "dám cược thì dám chịu. Còn nữa, cậu sẽ không muốn làm đối thủ của tôi đâu!". Tống Nghiên Nhi nghiến răng, ném điện thoại vào lòng bàn tay cô. Nghê Gia đón lấy, gửi đoạn video sang di động của mình. Chờ Nghê Gia lên xe, Việt Trạch nói: "Cùng đi ăn đi". Nghê Gia không chút suy nghĩ, cười xin lỗi: "Lần sau nhé, hôm nay tôi có hẹn với bạn học"."Ừ." Anh phối hợp gật đầu, ánh mắt thăm dò, "Đi tham dự sự kiện mà vẫn còn hẹn với bạn". Rõ ràng không hợp lẽ thường mà! Nghê Gia tên tò, anh là cảnh sát à, chất vấn tôi là sao?"À, vì bạn tôi cũng bận, chỉ giờ mới có thời gian."Việt Trạch lại như có như không "ừ" một tiếng, có vẻ đã chấp nhận lý do từ chối này. Nghê Gia

https://thuviensach.vn

thở phào một hơi, nhưng một giây sau, anh lại bình tĩnh hỏi: "Thế lần sau là bao giờ, hẹn luôn đi. Tránh việc em lại bận". Giọng điệu anh bình thường, nhưng rõ ràng nghe ra được mùi trêu chọc. Nghê Gia không bình tĩnh nổi! Anh không nhìn ra tôi không muốn đi ăn với anh hả? Nghê Gia cười gượng hai tiếng: "Gần đây tôi phải viết kịch bản cho Tần Cảnh, bận lắm, đến lúc đó rồi tính sau". Việt Trạch nhìn ánh mắt hết trốn lại tránh của cô, rất lâu sau, anh mỉm cười, không nói gì. Hai người im lặng suốt dọc đường. Nghê Gia cảm thấy câu trả lời "Không quen" của Việt Trạch với người khác đã làm cô tỉnh táo lại. Cô không nên chơi trò mập mờ của Việt Trạch. Dù sao hiện giờ cô chẳng dư hơi thừa sức, hơn nữa, cô khẳng định mình không đấu được với anh, đến lúc đó kẻ bị hại sẽ là bản thân cô. Một khi đã vậy, vạch rõ giới hạn vẫn tốt hơn. Nghê Gia quay lại ký túc gỡ trang sức thay quần áo, vừa chuẩn bị xuống canteen thì di động vang lên, là Nghê Lạc."Alo, Nghê Gia, đi ăn đi! Em mời."Nghê Gia thoải mái nở nụ cười, cố tình trêu chọc: "Một tuần nay toàn là chị hỏi thăm tình hình của em, tới giờ em chưa từng chủ động gọi điện thoại cho chị, sao hôm nay lại tốt tính thế?". Nghê Lạc đầu bên kia vừa nghe thế, hiển nhiên rất bất mãn, còn ngụy biện: "Ai bảo mỗi lần em định gọi cho chị thì chị lại gọi đến trước? Hừm, thần giao cách cảm thật thảm hết chỗ nói mà!". Nghê Gia cười xì một tiếng: "Được rồi, em ở đâu?"."Cổng tây trường chị này, chị có muốn ăn món gì không?" Hôm nay cu cậu Nghê Lạc lại chu đáo ngoan ngoãn bất ngờ thế này."Thịt nướng Mexico!" Nghê Gia khoác túi, ra khỏi ký túc xá, "Lâu lắm rồi chưa ăn thịt, nướng sẵn đi chờ chị nhé". Nghê Gia thoải mái khoái trá suốt đường, đi đến quán thịt nướng, lên tầng đẩy cửa đi vào thì thấy em thỏ trắng Nghê Lạc đang cười híp mắt nhìn cô, bên cạnh còn có một người mặt mày tuấn tú, thanh cao lãnh đạm. Việt Trạch! Nghê Gia: "...". Cô thật muốn đập cửa đi ra ngoài luôn cho rồi, nhưng thịt nướng trên bàn lại đang "xèo xèo", giống như đang mời mọc "Ăn tôi đi, ăn tôi đi", rất hấp dẫn... Tiêu chuẩn của một kẻ háu ăn chính là, vĩnh viễn không được gây khó dễ cho đồ ăn!

==========

Chương 40

https://thuviensach.vn

Nghê Gia hết sức bình tĩnh đi tới, ngồi xuống chỗ của mình trong ánh mắt cười như có như không của Việt Trạch, không biết đưa mắt nhìn đi đâu, đành gãi gãi mũi: "Khụ, bạn học của tôi tạm thời có việc, đi rồi".

Việt Trạch gật gật đầu, ra vẻ rất tin cô: "Tôi biết".

"..."

Anh đã có cách để Nghê Lạc gọi cô ra đây, nhất định là ngay từ đầu đã nhận ra cô đang nói dối rồi, thứ đàn ông nham hiểm! Anh đã nhận ra cô không muốn đi rồi mà vẫn khăng khăng lừa cô ra đây, để cô xấu hổ thế này, thứ đàn ông biến thái!

Nghê Gia đã hạ quyết tâm không trao đổi bất kỳ ánh mắt nào với Việt Trạch, mà chỉ luôn im lặng nhìn về phía Nghê Lạc – thằng đần đã bị bán mà còn giúp người ta đếm tiền soàn soạt.

Nghê Lạc quả đúng là ngố, không nhận ra giữa hai người có vấn đề, còn vui tươi hớn hở nhìn Nghê Gia, cười tươi như bông hướng dương: "Nghê Gia, anh Việt Trạch tốt lắm. Anh ấy biết dạo này em đang học quản trị nên cho em mượn hết chỗ bài vở ghi chép của anh ấy ngày xưa".

Nghê Gia thấy bộ dạng siêng năng hiếu học lại phấn khởi bừng bừng của Nghê Lạc, thật sự không biết nói gì, ánh mắt miễn cưỡng chuyển đến cái mũi cao thẳng của Việt Trạch, nhưng vẫn không nhìn vào mắt anh, nho nhã lịch sự nhưng hơi thiếu tự nhiên nói: "Cám ơn!".

"Có gì đâu." Việt Trạch mỉm cười, sao nghe có ý xấu đâu đây, "Nghê Lạc như em trai tôi, là việc nên làm mà".

Nghê Gia siết chặt tay, rất muốn lật bàn, ai là em trai anh? Nhận họ quàng xiên gì chứ?

Nhưng Nghê Lạc đi đến đâu cũng không sửa được cái tính nết của mình, nghe Việt Trạch nói thế, ngay lập tức bắt đầu làm phản, nhận họ lung tung: "Anh Việt Trạch, anh tốt bụng thật đấy. Nếu em có một người anh trai như thế thì tốt biết bao, nhất định có thể học được nhiều điều bổ ích".

https://thuviensach.vn

Nghê Gia cố lắm mới không bóp nát cái ghế. Hàng chân mày thanh mảnh của cô hết chau lại nhướng.

Thì ra thằng nhóc thối này trước đây học hành trớt quớt đều do người chị là cô đây không làm gương hả? Muốn có anh trai như thế thì chị đóng gói mày lại tống sang nhà họ Việt làm cháu thừa tự cho nhà người ta luôn nhé!

Việt Trạch ý tứ sâu xa nhìn khuôn mặt cứng đờ đến nỗi có thể làm bàn giặt quần áo của Nghê Gia, mắt dào dạt ý cười, nói: "Anh cảm thấy chị gái cậu rất tốt".

Câu này nghe kiểu gì cũng thấy sặc mùi ẩn ý.

Nghê Lạc chỉ là bé thỏ trắng ngây thơ, đương nhiên không nghe ra ẩn ý trong lời của Việt Trạch, còn nghiêng đầu sang, ra chiều nhìn chằm chằm Nghê Gia, ánh mắt tìm tòi nhòm từ trên xuống dưới. Cậu chống cằm suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng mới cân nhắc nói từng câu từng chữ: "Thỉnh thoảng nghĩ kể cũng tạm được. Nhưng tiếc là lại không chịu nghĩ".

Việt Trạch nhịn cười, uống trà.

Nghê Gia: "...".

Mày mới không chịu nghĩ, cả nhà mày đều không chịu nghĩ!

Nhưng mình cũng nằm trong phạm vi cả nhà nó, thật là, mắng người cũng bị liên đới dính đòn.

Nghê Lạc thấy sắc mặt Nghê Gia xám ngoét, còn an ủi: "Ngoan, tiếp tục cố gắng đi, đừng nản chí. Một ngày nào đó, chị sẽ trở thành người chị gái tốt số một trong lòng em".

Nói xong, cậu vò tóc Nghê Gia rối như cái ổ gà.

Thằng khốn Nghê Lạc ba ngày không ăn đòn đã lên nóc nhà lật ngói!

Sau khi trêu cô, Nghê Lạc nhớ ra cái gì đó, quay sang hỏi Việt Trạch: "Anh Việt Trạch, buổi họp mặt các nhà quản trị khi nãy anh nói là hoạt động gì thế?".

https://thuviensach.vn

"Là một số công ty xuất sắc trong và ngoài nước họp bàn với nhau, thảo luận phương án quản lý, chia sẻ kinh nghiệm và bài học thực tế." Việt Trạch bổ sung thêm, "Nếu cậu có hứng thú, lần sau anh sẽ đưa cậu đi xem".

Dụ dỗ bắt cóc thiếu niên đẹp trai nhà người ta một cách trắng trợn!

Nghê Gia tự thầm lẩm nhẩm vô số lần câu: "Nghê Lạc là em trai tôi, Nghê Lạc là em trai tôi...".

Nhưng ánh sáng sùng bái chói lòe trong mắt Nghê Lạc cũng thật là gai mắt, hễ nhìn thấy Việt Trạch là cậu lại kính trọng xáp tới, còn nhìn thấy chị ruột thì như thấy em gái, không biết lớn nhỏ, vênh váo tự mãn, còn hay xù lông.

Nghê Gia giày vò mình một chốc, cuối cùng im lặng không phản đối, chỉ cần là chuyện tốt giá hời có lợi cho Nghê Lạc tội gì mà không vơ lấy.

Phải nhịn!

Tuy Nghê Gia nổi máu ghen tị, nhưng vẫn rất hiểu lý lẽ, biết phải lấy đại cục làm trọng.

Nghĩ như vậy, cô miễn cưỡng chiều theo. Cô thật sự là người chị vĩ đại nhất vô tư nhất khoan dung nhất trên đời này, Nghê Lạc còn không lau bóng đôi mắt của chú mày đi rồi nhìn cho rõ!

Nghê Gia mặc xác hai người kia, tự lấy rau xà lách cuộn thịt nướng nhét vào miệng.

Việt Trạch ngước mắt nhìn cô ngoan hiền dùng bữa, trong mắt lóe lên ý cười, nhưng cũng không nói gì cả.

Nghê Lạc thì ngược lại, có bao nhiêu câu hỏi gần đây gặp trong sách vở đều đem ra xin Việt Trạch chỉ bảo hết. Việt Trạch cũng rất kiên nhẫn, lại mát tính, giảng giải tỉ mỉ cho cậu từng li từng tí một.

Nghê Gia rất có giác ngộ ngoan ngoãn làm phông nền.

Nhưng trong lúc vô tình phân tâm, nghe bọn họ thảo luận đến những chuỗi dài thuật ngữ, nhìn Việt Trạch cầm giấy bút giảng cho Nghê Lạc, Nghê Gia

https://thuviensach.vn

hơi giật mình.

Dưới ánh đèn vàng, thằng bé bướng bỉnh Nghê Lạc nghiêm túc và tập trung hiếm có, không giống như cậu thiếu niên lỗ mãng thường ngày nữa, mà như một thanh niên đang tràn đầy tự tin chờ bước chân vào xã hội. Nghê Lạc như thế làm cô cảm động, lại càng làm cô yên tâm.

Mà dưới ánh đèn mông lung, Việt Trạch vừa bình thản vừa nghiêm chỉnh, tay cầm bút chì, mạnh mẽ viết chữ vẽ hình trên giấy, giọng nói trầm thấp. Nên mới nói, đàn ông khi nghiêm túc là quyến rũ nhất...

Nghê Gia đỏ mặt, cuống quýt thu hồi ánh mắt, nhanh chóng đút miếng xà lách rõ to vào miệng.

Cơm nước xong xuôi ra đường, Nghê Lạc và Việt Trạch vẫn tiếp tục thảo luận phương pháp làm việc thực tế của cơ cấu tổ chức dạng trực tuyến và tham mưu. Mặt Nghê Gia dài ra, quả thật không thể miêu tả nổi tâm trạng câm lặng hỏi trời xanh hiện giờ của cô.

Các nữ sinh trên đường lúc đi ngang qua cô đều bị thu hút phải ngoái đầu lại. Nghê Gia đoán, trong lòng họ nhất định đang nghĩ, ồ, một người đẹp và một đôi gay!

Đi cùng hai anh chàng đẹp trai thực tình chẳng có chút cảm giác ưu việt nào.

Tới cổng trường Nghê Lạc, Nghê Gia bất chợt phát hiện ra sẽ phải đi riêng với Việt Trạch, lập tức véo Nghê Lạc, ra lệnh: "Đưa chị về trường!".

Nghê Lạc không hiểu gì, chỉ chỉ sang phía đối diện: "Có vài bước thế này mà còn bắt em đưa?".

Nghê Gia không nhìn Việt Trạch, chỉ trừng mắt nhìn Nghê Lạc, từng chữ đều đượm vị cảnh cáo: "Đưa chị về ký túc xá, đêm khuya rồi, không an toàn".

Nghê Lạc bị câu nói của cô kích thích đến giật cả mình: "Không an toàn? Ai không an toàn? Chị nói chị hay nói người xấu đấy?", cuối cùng còn quái

https://thuviensach.vn

gở bỏ nhỏ thêm một câu: "Nếu chị gặp người xấu, em sẽ thắp hương thay tên xấu xa đó được không?".

Nếu không phải đang mặc váy ngắn, Nghê Gia đã đá bẹp cái mỏ ti tiện của cậu!

Trở mặt cũng nhanh ghê, vừa rồi nói chuyện với Việt Trạch thì rõ đàng hoàng chững chạc, nghiêm túc tập trung, chú mày là máy ghi âm thay đổi giọng nói à?

Tận sâu nội tâm Nghê Gia còn chưa oán thán xong, cái máy hai giọng Nghê Lạc lại bắt đầu vận hành, lễ phép khôn khéo: "Anh Việt Trạch, lần sau nếu còn vấn đề gì chưa hiểu, em sẽ lại liên lạc với anh ạ".

Việt Trạch gật gật đầu.

Mặt Nghê Gia cứng đến nỗi suýt nữa bị phong hóa rụng xuống đất.

Khuôn mặt tươi cười của Nghê Lạc nhìn Nghê Gia lại lập tức biến sắc. Cậu đột ngột giơ tay xoa xoa vò vò đầu cô, không có lớn nhỏ tôn ti gì hết.

Nghê Gia cáu điên, vừa muốn đá cậu thì kẻ gây họa đã cong đuôi chạy trốn rồi, còn vừa chạy vừa hét lên với cô: "Nghê Gia, chị ngoan ngoãn cho em, đừng gây chuyện đó!".

Ngoan ngoãn cho em, đừng gây chuyện...

Nghê Gia đứng trong gió đêm trước cổng trường, hoàn toàn mụ mị rồi...

Cô khó chịu xoay người, nhìn Việt Trạch, ánh mắt anh trong vắt khẽ đậu trên người cô, trên mặt như có nét cười thấp thoáng.

Nghê Gia nói rất đúng phép tắc: "Vậy tôi đi trước đây".

Việt Trạch tò mò: "Không phải em sợ gặp người xấu sao, tôi đưa em đi nhé?".

Nghê Gia cười ha ha khoát tay: "Vừa rồi tôi chỉ nói đùa với Nghê Lạc thôi, tôi đi trước đây, tạm biệt anh", nói xong co cẳng bỏ chạy.

https://thuviensach.vn

Ánh mắt Việt Trạch lóe lên, anh đi theo một bước, hơi nhoài người, bắt được cánh tay bé nhỏ của cô, kéo cô lại.

Nghê Gia bất ngờ bị kéo một cái, đã nằm gọn trước lồng ngực anh.

Hơi thở ấm áp mà sắc bén của chàng trai trẻ phả vào mặt cô. Tim Nghê Gia bỗng như ngừng đập, hai má nóng ran, cô cuống quýt đẩy anh ra, cố để mình đứng vững.

Nhưng anh vẫn giữ chặt cô, lặng lẽ nhìn cô luống cuống, trên môi hiển hiện nụ cười khoái trá hiếm thấy.

"Tôi đưa em về ký túc xá nhé!" Anh lặp lại.

Ai cần anh đưa chứ?

Nghê Gia thở hổn hển, muốn vùng ra. Anh lại dùng thêm sức, tay cô hết đường cựa quậy.

Buổi tối mùa hè, nhiệt độ trong lòng bàn tay như muốn làm cô tan chảy. Cô ra sức lườm anh: "Anh bỏ ra!".

Anh mỉm cười, ánh sao lóe lên trong đôi mắt đẹp: "Không bỏ!".

"..."

Cái người này bị làm sao thế?

Nghê Gia tức đỏ mặt, người tự nhiên đối xử tốt với cô, chơi trò mập mờ là anh. Người nói với người khác không quen cô cũng là anh. Giờ người chơi trò động chạm da thịt với cô lại là anh.

Nghê Gia vốn định đá anh, nhưng cô thừa hiểu, Việt Trạch là thanh niên biết bắn súng biết cận chiến ra tay còn nhanh hơn súng của Liễu Phi Dương, chứ chẳng phải là cậu ngốc Nghê Lạc chỉ ăn một cú đá của cô đã kêu gào ầm ĩ.

Cô có làm gì, với Việt Trạch mà nói cũng chỉ là chuyện nhỏ như con thỏ mà thôi. Mà rất có thể vì đánh nhau mà sinh ra sự đụng chạm gần gũi hơn nữa.

https://thuviensach.vn

Nghê Gia tức điên, mắng khẽ: "Đồ củ cải lăng nhăng!".

Việt Trạch bị cô chọc cười: "Sao em biết tôi lăng nhăng? Hơn nữa, câu này chẳng phải nên do bạn gái tôi nói hay sao?".

Đã kéo tay còn trêu ghẹo trắng trợn? To gan lớn mật, vô sỉ hèn hạ!

Nghê Gia hoảng loạn đưa mắt nhìn quanh, tìm người giúp đỡ, nhưng sinh viên đi qua ai cũng nhìn cô đầy ngưỡng mộ, tưởng cô đang giận dỗi với bạn trai. Cô lại đưa mắt nhìn quanh tiếp, thấy bản mặt Tiểu Minh cố nhịn cười đến suýt nội thương. Đúng rồi, cậu chủ nhà anh ta cuối cùng đã thông suốt rồi, bắt đầu chủ động hơn, anh ta kích động đến nỗi muốn đưa một cuộn dây thừng đến để giúp quấn Nghê Gia lại.

Nghê Gia nghiến răng lườm anh ta, anh nén cười còn khó coi hơn khóc!

Việt Trạch vẫn không nặng không nhẹ nắm tay cô, không buông ra, Nghê Gia quýnh lên: "Việt Trạch, cô em gái của dòng họ thế giao là để cho anh tùy tiện động tay động chân à?".

Việt Trạch thoáng sửng sốt, khi tỉnh táo lại, nét cười trong đôi mắt đen thẳm lại dâng lên cao hơn: "À, thì ra là vì thế. Chẳng trách hôm nay em cứ là lạ".

Mặt Nghê Gia càng đỏ hơn, anh nói như thể cô đang ghen thật. Cô xấu hổ muốn chết được, vùng ra toan chạy trốn.

Anh càng nắm chặt hơn, không cho cô đi, còn đặt tay kia lên bả vai cô, kéo cô quay lại nhìn anh.

Nghê Gia biết sức mình không đọ nổi anh, xung quanh nhiều người, cô cũng không muốn đóng phim truyền hình ở đây, chỉ có thể cắn môi, im lặng tức tối nhìn đi chỗ khác.

Anh thấy cô tức đến nỗi chu cả cái miệng nhỏ ra, không khỏi mềm lòng, thở ra một hơi thật dài: "Anh thật sự rất không thích người khác bàn luận về người anh để ý".

https://thuviensach.vn

Nghê Gia sửng sốt, không chu miệng nữa, không nghiến răng nữa, anh nói thế nghĩa là sao?

Việt Trạch thấy cô đang tập trung nghe anh nói, anh cong môi cười dịu dàng.

"Thật sự rất mâu thuẫn. Anh rất muốn quang minh chính đại theo đuổi em, để tất cả mọi người thấy em chính là người con gái anh thích." Giọng anh trong như một khe suối nhỏ, "Nhưng anh không muốn em bị áp lực. Nếu như người khác nhìn thấy em, không gọi em là Nghê Gia mà lại nói là 'ai đó của Việt Trạch', tên em sẽ luôn gắn với tên anh, như vậy rất bất công. Với tính cách của em, em sẽ tủi thân mà nhỉ?".

Nghê Gia vừa xấu hổ, lại vừa thoải mái và ấm áp.

Anh bày tỏ cũng vào thẳng thắn gớm, làm người ta nghe xong mà xấu hổ muốn ngất luôn.

Mà sự khó xử của anh lại khiến trái tim cô dần bình thản, rồi tràn ngập sự cảm động. Không ngờ anh lại lo nghĩ cho cô nhiều đến thế.

Nghê Gia bỗng thấy toàn thân nóng bừng, càng đỏ mặt cúi gằm xuống. Anh nói thế, giờ cô phải đáp thế nào? Đột ngột quá, cô còn chưa nghĩ kĩ!

Anh thấy mặt cô đỏ au như quả cà chua, không đành lòng tăng thêm áp lực cho cô nữa, chỉ lặng lẽ nắm tay đưa cô về.

Nghê Gia chậm rì rì đi theo, thấy lòng bàn tay anh rất nóng, hơi nóng lan đến cả trái tim cô.

Việt Trạch thỉnh thoảng lại nghiêng đầu liếc nhìn cô một cái, cô vẫn luôn giữ vẻ luống cuống như một con thú non. Anh khẽ nhếch môi cười, theo bản năng càng nắm chặt bàn tay nhỏ bé trong tay mình, dắt cô đi giữa gió đêm.

Đi một đoạn dài, không biết là do gió đêm xua tan đi những lo lắng hay trong tiềm thức cảm thấy ở bên nhau thế này mới bình thản và tốt đẹp làm sao mà Nghê Gia dần bình tĩnh lại.

https://thuviensach.vn

Khi cô vừa sống lại, cô từng nói chuyện kết hôn với bà nội, lúc đó cô cho rằng tình yêu là thứ ít quan trọng nhất.

Hiện giờ, quan điểm của cô vẫn chưa thay đổi.

Bất kể là góc độ lợi ích hay góc độ tình cảm cá nhân, Việt Trạch chắc chắn là đối tượng phù hợp với cô nhất.

Tình cảm cô dành cho Việt Trạch đến giờ chỉ có thể nói là rung động chứ chưa phát triển đến mức say đắm sống chết có nhau. Còn tình cảm của Việt Trạch dành cho cô, cô không rõ lắm, hẳn là hơn thích một chút nhưng chưa đến yêu nhỉ? Như vậy cũng rất tốt, công bằng, không ai nợ ai.

Hơn nữa, với hiểu biết của cô về Việt Trạch, anh không phải kẻ dễ dãi tùy tiện, giáo dục của gia tộc làm anh có trách nhiệm, thận trọng hơn những người đàn ông bình thường.

Nếu như có thể phát triển tình cảm với Việt Trạch, cô mong còn không được, nói gì đến từ chối.

Cô dần bình tĩnh lại, ngón tay hơi dùng sức, chủ động nắm tay anh.

Việt Trạch cảm nhận được lực của bàn tay cô, mềm mại và êm ái, bước chân anh như ngừng lại, trong tim trong mắt tràn đầy niềm vui sướng.

Anh cúi đầu nhìn cô, ý cười ấm áp trong mắt không tài nào che giấu nổi. Đúng lúc cô cũng nhìn sang, chỉ thấy ánh đèn đường vàng vọt lờ mờ chiếu qua bụi cây um tùm hắt lên lưng anh, khuôn mặt luôn lãnh đạm của anh giờ khắc này lại ấm áp đến kì lạ.

Ý cười chan chứa nơi khóe môi đáy mắt đẹp đến nỗi làm con tim thổn thức!

Hai má Nghê Gia nóng bừng, cúi đầu chậm rãi đi theo anh, khuôn miệng tươi cười chân thành khi nãy vĩnh viễn in sâu vào ký ức đêm nay.

Đến cổng ký túc xá, anh vẫn nắm tay cô, lưu luyến không muốn bỏ ra. Một lúc sau, Nghê Gia mới ra sức rút tay ra khỏi tay anh, gió đêm thổi qua bàn

https://thuviensach.vn

tay được nắm chặt ủ ấm đến ướt mồ hôi, hơi lạnh bắt đầu thấm vào xương tủy.

Cô nghĩ ngợi một lát rồi mới ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào đôi mắt đen thẳm của anh: "Em cảm thấy cứ như thế này cũng rất tốt".

"Anh rất tốt." Nghê Gia khẽ đảo mắt, ngượng ngùng mím môi, "Nhưng như anh đã nói, em không muốn đi đến đâu cũng bị khuất dưới bóng anh".

"Đương nhiên", cô vuốt vuốt mái tóc dài bị gió đánh rối, nhoẻn cười, "em cũng không cho rằng mình không xứng với anh. Nhưng em hi vọng, chờ khi em thành công hơn, chúng ta có thể thoải mái công khai ở bên nhau!".

Việt Trạch im lặng không nói gì, nhìn cô chăm chú.

Trong bóng đêm, gương mặt cô vẫn vốn ửng hồng vì thẹn thùng căng thẳng, giờ lại toát lên vẻ thản nhiên và thông suốt. Đôi mày thanh mảnh cong cong, đôi mắt mát lành trong vắt, chỉ nhìn một cái đã có thể nhìn thấy nội tâm tươi vui và tự tin của cô.

Trong nháy mắt này, Việt Trạch cũng thổn thức con tim!

Đây chính là cô gái lần nào cũng có thể làm anh trầm trồ! Đây chính là cô gái có một không hai trên đời này với anh!

Nếu có được, là ta đã gặp mayThiên kim đại chiến!

Thiên kim đại chiến Trích câu văn của Từ Chí Ma trong Gửi Lương Khải Siêu.

Việt Trạch nghiêm túc gật đầu: "Được!".

Nghê Gia cười toét miệng: "Cảm ơn anh!".

"Có điều", cô nghĩ ngợi, mặt càng đỏ hơn, rũ mắt xuống, cười trộm, "trước đó, chúng ta đành yêu đương bí mật nhé!".

==========

Chương 41

https://thuviensach.vn

Với Việt Trạch mà nói, kiểu yêu đương bí mật này thật sự vô cùng... kì lạ.

Anh của ngày trước rất đơn giản và có nguyên tắc, trọng tâm cuộc sống rất rõ ràng: quản lý tốt sản nghiệp dòng họ, quảng giao nhưng bạn bè trong giới lại hạn chế.

Tới giờ anh vẫn chưa từng nghĩ mình yêu đương sẽ như thế nào, bởi anh không nghĩ người có tính cách nhạt nhẽo như anh cũng có tình cảm rung động. Thỉnh thoảng có người hỏi, anh cũng tự nhiên cho rằng, chẳng cần yêu làm gì, tìm một cô gái môn đăng hộ đối kết hôn luôn, rồi bình yên sống qua ngày.

Đôi khi trong đầu cũng có những ý nghĩ khác xẹt qua, nhưng anh cũng tuyệt đối không đoán được tình huống này, Việt Trạch anh lại chịu làm người tình bí mật của người khác?

Có vẻ như anh bị xem thường quá rồi.

Nhưng sự kích động và hưng phấn kì lạ trong lòng là sao đây?

Lúc nghĩ thế, Việt Trạch đang chuẩn bị ra ngoài, trước khi đi còn đứng trước gương chỉnh lại vài sợi tóc.

Tiểu Minh đứng bên cạnh, vui như trẩy hội. Tuy anh Ba nhà họ thường bảo người trên thương trường nhất định phải chú ý hình ảnh, nhưng chải chuốt từ đầu đến chân mất hơn tiếng đồng hồ như hôm nay... thật là...

Hơn một giờ, với tác phong năng suất cực cao của anh thì đã mở được một cuộc họp rồi. Xem ra rốt cuộc anh đã thông suốt thật rồi, đúng là làm người ta xúc động mà.

Tiểu Minh cười ha ha hai tiếng gượng gạo: "Hôm nay anh Ba rất đẹp trai, việc hẹn hò nhất định sẽ mã đáo thành công".

"..."

Được một người đàn ông khen đẹp trai... Ghê hết cả người!

Lại còn mã đáo thành công nữa?

https://thuviensach.vn

Chút cảm xúc căng thẳng lần đầu tiên hẹn hò của anh bị cậu ta nhìn rõ ràng đến thế sao?

Việt Trạch sắt mặt lại, lạnh lùng nhìn Tiểu Minh, người kia run lên, quả nhiên không nên mở miệng trêu đùa chuyện cá nhân của anh Ba, nét cười khó coi lập tức biến thành mếu xệu.

Việt Trạch nhìn anh ta một lát mới thờ ơ nói: "Còn phải luyện cười nhiều", rồi ra khỏi nhà.

Tiểu Minh lập tức nghiêm túc theo sau, cứ ngẫm nghĩ mãi, cuối cùng vẫn không kiềm được, hỏi: "Anh Ba, lần hẹn hò này của hai người, yêu cầu của cô Nghê Gia có phải hơi lạ không?".

"Lạ gì?" Mặt Việt Trạch tỉnh bơ, "Tôi thấy rất tốt!".

"Nhưng", khuôn mặt méo xẹo của Tiểu Minh thộn ra hệt như khúc gỗ, "có lần hẹn hò chính thức đầu tiên của ai lại là đi ăn sáng với nhau chứ?".

Việt Trạch: "...".

"Sao hôm nay cậu lắm lời thừa thãi thế. Im miệng một tuần cho tôi."

Tiểu Minh oán thầm, nếu không có sức ép, bình thường em toàn tự động im miệng một tháng.

Suốt mấy ngày sau đêm tỏ tình, Nghê Gia đều bộn bề công việc. Vào ngày kỉ niệm thành lập trường, khoa Đạo diễn, khoa Biển diễn và khoa Biên kịch muốn diễn một vở kịch quy mô lớn. Nghê Gia và biên kịch phải viết xong trong thời gian ngắn nhất mới có thể đảm bảo quy trình phía sau được tiến hành suôn sẻ.

Cô bận đến nỗi chỉ có dành chút thời gian ăn sáng ra để hẹn hò.

Địa điểm hẹn là vườn trúc gần trường học. Sáng sớm, trong vườn phần lớn là các cụ ông cụ bà đi tập thể dục, gần như không có thanh niên nên không sợ bị người khác nhìn thấy.

https://thuviensach.vn

Ban đầu, Việt Trạch vẫn rất có phép tắc chỉ nắm tay Nghê Gia đi trên con đường mòn trong rừng trúc bảng lảng sương sớm. Nhưng rồi đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, anh cựa ngón tay, đổi thành mười ngón đan vào nhau.

Nghê Gia thoáng ngẩn ra, đáy lòng gợn lên niềm xúc động, cô chưa từng nắm tay thế này với ai.

Cô đi sát gần anh thêm một chút, ngẩng đầu hỏi: "Anh học được ở đâu thế?".

Việt Trạch mỉm cười, suy nghĩ một lát, cuối cùng thành thật thừa nhận: "Nghê Lạc dạy đấy".

"..."

Việt Trạch sẽ không làm theo bộ "Sách lược cưa cẩm hẹn hò" của Nghê Lạc chứ?

Học ai không học, lại đi học cái đồ củ cải lăng nhăng Nghê Lạc kia?

Nghê Gia căng thẳng, vặn hỏi: "Nó dạy anh cái gì? Đừng học thói hư tật xấu của nó!".

"Ấy, em đang nói về em trai mình đấy." Anh tốt bụng nhắc nhở cô.

Nghê Gia xù lông: "Chính vì nó là em trai em nên em mới biết tỏng đức hạnh của nó. Những mặt khác nó rất tốt, nhưng riêng vấn đề đối xử với bạn gái thì không ra gì!".

Việt Trạch thấy cô lo lắng gào thét, kéo cô lại dỗ dành, lại căn cứ theo cách Nghê Lạc đã dạy, rất đen tối ôm cô vào lòng: "Được được được, anh không nghe".

Sự chú ý của cô dồn cả vào việc khác, đương nhiên không ý thức được việc anh đang ôm cô rất chặt, tâm hồn phơi phới áp cằm vào thái dương cô.

Cô còn trộm nghĩ, chà, chàng này ngoan ghê, cũng biết dỗ dành mình đấy. Thế nên cô hết sức hài lòng mềm giọng hỏi: "Nó đã dạy anh những gì?".

https://thuviensach.vn

"Ừm, để anh nghĩ..." Cô gái trong vòng ôm mềm mại thế này, Việt Trạch đương nhiên càng thật thà, "Nó dạy anh cách đoán màu áo trong để trêu ghẹo...".

"Nó muốn ăn đòn à?" Nghê Gia cáu tiết, lập tức biến thành một con nhím.

Việt Trạch càng cười sảng khoái, cũng ôm chặt cơ thể bé nhỏ vì nhất thời tức giận mà nhích tới nhích lui.

Tiểu Minh và Tiểu Lượng theo đằng sau, than thầm, ác ghê, hại em vợ tương lai thế này đây!

Hai người thân mật đi được một lát, Nghê Gia vô tình ngẩng đầu, bỗng dưng cứng đờ cả người, người đang chạy bộ trong ánh nắng mai đằng kia chẳng phải là Nghê Lạc sao?

Chuyện bí mật phải làm sao đây?

Trong đầu Nghê Gia nổ ầm một tiếng, đầu óc trống rỗng, theo phản xạ giơ chân đá thẳng về phía người đang dịu dàng nhìn cô, tức bạn nhỏ Việt Trạch còn chưa hiểu chuyện gì xảy ra...

Trong cái nhìn kinh ngạc của Tiểu Minh, Việt Trạch xưa nay chưa từng bị ai đá bất ngờ ngã xuống... đống lá trúc xanh to tướng được quét gọn vào ven đường.

Giữa ngút ngàn những lá trúc bay bay, Nghê Gia cũng chẳng buồn đưa mắt ngó Việt Trạch lấy một cái, chạy thẳng đến chỗ Nghê Lạc...

Tiểu Minh nhìn Việt Trạch rõ ràng chưa kịp phản ứng đã bị đá ngã vào đống lá trúc, lòng cảm khái vô ngần: người bên gối quả đúng là có một không hai!

Nghê Gia chạy như bay đến trước mặt Nghê Lạc, tim đập rộn lên, vờ ngạc nhiên: "Sao sáng sớm đã ra đây chạy bộ?".

Nghê Lạc gỡ tai nghe ra, cũng rất ngạc nhiên: "Ngày nào em chẳng chạy ở đây, nhưng mà chị ấy, chị cũng biết rèn luyện cơ thể á?".

https://thuviensach.vn

Nghê Gia muốn trốn cậu, cười gượng hì hì hai tiếng, lập tức vẫy tay: "Được, tạm biệt".

Nói xong, giả vờ tiếp tục chạy về phía trước.

"Ê!" Nghê Lạc túm lấy cô, không tốn chút sức nào đã giật cô lại, "Kể cho chị nghe một chuyện buồn cười cực".

"Ha ha, chị không có hứng". Nghê Gia vội chạy thoát thân, lại bị cậu xách lại. "Nói cho chị biết nhé, anh Việt Trạch là dạng thoạt nhìn đã thấy không bao giờ yêu đương, mà lại đi hỏi em kinh nghiệm đấy, thú vị lắm." Nghê Lạc níu bả vai Nghê Gia, không cho cô chạy, còn cười ha ha, "Ông nội anh Việt Trạch nhất định sẽ cảm ơn em, nhưng em rất tò mò, anh ấy thích kiểu con gái thế nào nhỉ?".

Nghê Gia đần mặt, rất muốn đạp chết thằng ôn con này.

Nghê Lạc hỉ hả nói xong, liếc xéo Nghê Gia một cái, đả kích không hề nể nang: "Nghê Gia, chị nữ tính một chút được không? Động một chút là lại hung thần ác sát đá người ta, không thùy mị, lại võ công đầy mình, anh nào thèm ngó đến chị? Sau này đừng có ế chồng lại dựa dẫm vào em, nghe rõ chưa?".

"Mày muốn chết hả?" Nghê Gia không nhịn được nữa, đạp cho cậu một cái. Nghê Lạc đã buông cô ra, lanh lẹ né tránh, cười ha ha co giò bỏ chạy, còn gào lên bảo cô: "Sau này đừng có ế chồng lại dựa dẫm vào em, nghe rõ chưa?".

Nghê Gia tức đến nỗi chỉ muốn xông lên xé nát cái miệng thối tha của cậu. Ai ế chồng? Ai dựa dẫm vào cậu?

Lại còn gì mà không nữ tính, không thùy mị, võ công đầy mình, hễ động đến là đá người. Đúng là nói bậy! A... Vừa rồi có phải cô đã đá Việt Trạch một phát không, lại còn là cú đá ác độc hết sức tiêu chuẩn...

O__O

https://thuviensach.vn

Cô lập tức vắt chân lên cổ chạy về thì thấy Việt Trạch vẫn còn ngồi giữa đống lá trúc, im lặng chờ cô. Quần áo đầu tóc anh dính đầy lá, giống như chú chó nhỏ vừa lăn lộn trong đống lá.

Nghê Gia vừa ngượng vừa áy náy, tức thì ngồi xổm xuống cạnh anh, luống cuống phủi hết lá trên tóc trên người anh xuống, xấu hổ đến mức muốn độn thổ cho rồi: "Xin lỗi, xin lỗi anh, em sợ bị Nghê Lạc nhìn thấy nên nhất thời căng thẳng. Em không cố tình đá anh đâu, cũng không ngờ lại đá anh vào đống rác, à không, đống lá".

Thật ra Việt Trạch cũng không giận, trái lại còn thấy vẻ quẫn bách và day dứt của cô rất vui, để kệ cho cô phủi lá trên tóc anh.

Nhưng anh lại làm mặt lạnh lùng không nói nửa lời.

Nghê Gia thấy anh không nói gì lại càng căng thẳng, mặt đỏ bừng, giọng lí nhí vo ve như tiếng muỗi: "Em không cố tình đâu, anh đừng giận được không. Hay là", cô nhíu hàng mày thanh thanh, thì thầm bảo anh, "hay là, em cho anh đá lại một cái?".

"Cái đó thì khỏi", cuối cùng anh cũng không nén nổi ý cười trong mắt nữa, còn lóe lên vẻ gian xảo, "em đến đây cảm nhận đi". Nói xong, anh ôm lấy cô, ngã nhào vào đống lá.

Nghê Gia hoàn toàn bất ngờ, khẽ kêu lên thất thanh thì đã bị anh ôm lấy lăn vào đám lá rụng êm ái.

Lá trúc xanh tỏa ra mùi hương tươi mát của ngày hè và mùi sương đêm se lạnh, giống như bàn tay nhỏ bé ram ráp đang se sẽ vuốt ve da thịt, hơi ngưa ngứa.

Da ngứa, lòng còn ngứa hơn.

Nghê Gia phát hiện ra anh ôm cô quá chặt, hơn nữa cùng nhau ngã xuống thế này có ý nghĩa quá tế nhị, liền muốn giãy ra để đứng dậy.

Anh lại ấn chặt cô xuống, thủ thỉ bên tai cô: "Nhìn lên trời kìa!".

https://thuviensach.vn

Nghê Gia nhìn lên, chỉ thấy gió xào xạc thổi qua rừng trúc cao cao, lá trúc xanh tươi đang rập rờn đong đưa, tựa tay áo dài xanh biếc của ai đang phất phơ theo gió.

Cao hơn cả rừng trúc là vòm trời cao xa xanh ngăn ngắt, rộng rãi ngút ngàn, trong lòng cô thoắt hóa bình lặng êm ả, rồi lại như thể đang dâng trào bao cảm xúc không thể diễn tả thành lời.

Khoảnh khắc đó, Nghê Gia hoàn toàn thả lòng, người vùi sâu hơn vào đống lá trúc lạo xạo, như được ngủ giữa một lồng ngực mềm mại nhất yên bình nhất.

Cô hít một hơi thật sâu. Cảm giác của thiên nhiên, thật đẹp quá!

Nhưng chỉ khẽ quay đầu cô đã thấy Việt Trạch đang nghiêng người nằm cạnh cô, không nhìn bầu trời mà lại lặng lẽ ngắm nửa khuôn mặt vừa mới nhìn lên trời cao của cô.

Cô nhìn thẳng vào anh, anh cũng không hề né tránh mà đắm đuối nhìn cô.

Mắt anh đen huyền mà trong vắt như nền trời này, chan chứa nét dịu dàng. Anh nhìn cô không chớp mắt như muốn khắc sâu hình bóng cô vào lòng, lại như muốn nhìn vào tận đáy lòng cô.

Nghê Gia đón ánh mắt anh, bất chợt không còn xấu hổ, không còn ngượng nghịu nữa, như thể những điều này đều là đương nhiên.

Rồi đột nhiên cô phát hiện, cảm giác an toàn và thư thái này thực ra xuất phát từ anh!

Vòng ôm mềm mại nhất yên bình nhất, thì ra là ở nơi anh.

Cô nhìn anh thật lâu, cầm lòng không đặng nhẹ giọng hỏi: "Anh đang nghĩ gì?".

Anh khẽ nhếch đôi môi mỏng: "Anh nghĩ, muốn hôn em một cái".

Nghê Gia lặng lẽ cụp mắt xuống, rồi lại ngước mắt lên nhìn anh: "Vậy anh hôn đi!".

https://thuviensach.vn

Lá trúc bên dưới hai người vang lên lào xào, sau đó yên lặng không tiếng động.

Việt Trạch đã ghé sát vào cô, đôi môi hơi lạnh của anh chạm vào phiến môi vì hồi hộp mà mím lại của cô, không di chuyển, cũng không vuốt ve, chỉ dịu dàng nhường ấy, như quên lãng thời gian...

Rừng trúc trên cao, cao xanh ngút ngàn.

Sau đó, Nghê Gia nghĩ thầm, có phải lúc hôn nhau kích động hưng phấn quá đà, tiêu hao nhiều sức lực không mà khi đi ăn sáng, cô mệt đến độ gần như vục mặt vào bát cháo ngáy khò khò.

Lúc cô cúi đầu che miệng, vất vả lắm mới nhịn ngáp được thì Việt Trạch lại khẽ nhíu mày: "Đi với anh nhàm chán thế à?".

Nghê Gia đỏ mặt, chỉ muốn đánh chết mình, vội khoát tay giải thích: "Không đâu không đâu, vì gần đây em bận quá nên thiếu thời gian nghỉ ngơi".

"Sao lại mệt rũ ra thế này?" Việt Trạch lại càng nhíu mày chặt hơn, "Trường em bóc lột lao động trẻ em thế này à?".

"Lao động trẻ em gì chứ?" Nghê Gia lườm anh, ngượng ngùng dụi mắt, "Bao lâu mới có một ngày kỉ niệm thành lập trường mà, sau đợt này là ổn thôi". Nói xong, bàn tay mềm nhũn vô lực của cô lại múc một thìa cháo đưa vào miệng.

Việt Trạch thấy cô cố chấp biến thành trạng thái thiếu ngủ đờ đẫn ngây ngô như gấu Koala, không khỏi đau lòng, nhưng đây là sở thích của cô, anh không tiện can thiệp.

Anh vốn định sau này sẽ giám sát cô nghỉ ngơi đúng giờ, nhưng ý nghĩ này khi lên xe đã ngay lập tức vỡ tan như bong bóng xà phòng. Bởi vì...

Nghê Gia có lẽ thật sự mệt đến nỗi ý thức mơ hồ, vừa lên xe đã lần mò lủi vào ngực anh, nhũn ra ôm lấy anh như con gấu Koala ôm nhành cây, còn lầm rầm lúng búng nói "đến trường thì gọi em".

https://thuviensach.vn

Đương nhiên anh sẽ không gọi cô!

Cô như loài thú nhỏ tin cậy rúc vào ngực anh dụi dụi tìm một tư thế ngủ thoải mái, làm tim anh như tan ra.

Kết quả, xe đỗ cả một buổi sáng.

Cho dù sau đó bả vai mỏi nhừ, cánh tay đau nhức, Việt Trạch vẫn cảm thấy cuộc hẹn hò lần này thật trọn vẹn.

Vì bận quá, cuối tuần Nghê Gia không về nhà, dạo này cô cũng ít gọi cho Nghê Lạc hơn. Chưa kể đang là thời kì yêu đương ngọt ngào, có chút thời gian rỗi là cô lại ở bên Việt Trạch, số lần gặp Nghê Lạc cũng vì thế mà giảm xuống nhiều lần. Cô không cho rằng đó là một vấn đề nghiêm trọng, mãi cho đến một hôm.

Cô cột tóc đuôi ngựa, mặc đồ thể dục rộng thùng thình, ngồi trên sàn phòng tập, vừa xem những người khác luyện tập, vừa bàn bạc các vấn đề của kịch bản với các biên kịch khác.

"Mình thấy sửa câu 'Anh đến bao giờ thế? ' của nhân vật nữ số 2 thành 'Anh đến rồi à' có vẻ hay hơn."

Nghê Gia lấy bút chì khoanh tròn lên kịch bản, lại phát hiện xung quanh không có ai đáp lại, ngẩng đầu lên thì thấy mấy cô bạn đối diện đã trưng ra bản mặt mê trai nhìn ra đằng sau cô.

"Có ngôi sao đến à?" Nghê Gia lườm các cô một cái, ngoái đầu lại thì thấy Nghê Lạc đứng cách cô không xa, vẻ mặt rất ngầu, rất ngứa đòn...

Nghê Gia lẳng lặng quay đầu lại, cân nhắc kịch bản tiếp, còn khinh thường bình luận một câu: "Mắt các cậu có vấn đề rồi".

Các bạn học xúm lại: "Nghê Gia, em trai hay anh trai sinh đôi của cậu thế, đẹp trai thật đấy, dáng cũng đẹp, có bạn gái chưa, giới thiệu đi!".

Nghê Gia thấy mắt họ sáng như sao thì đầu đầy vạch đen: "Nó lăng nhăng lắm!".

https://thuviensach.vn

"Vậy cũng được, mình chỉ muốn ngắm thân hình của cậu ấy một chút thôi."

Nghê Gia thấy tam quanThiên kim đại chiến vỡ nát!

Thiên kim đại chiến Thế giới quan, Nhân sinh quan, Giá trị quan.

Song các cô bạn gái còn chưa nói xong, "Hai cậu là chị em sinh đôi, có tắm chung với nhau không? Dáng người cậu ấy thế nào?".

Nghê Gia quạu mặt: "Bảo mẹ các cậu đẻ cho các cậu đi!".

Nói xong cô lại quay đầu nhìn Nghê Lạc: "Còn đứng đấy làm gì, có việc thì nói, không có việc thì biến, đang bận lắm".

Nghê Lạc liếc cô, người ngợm bẩn thỉu, ngồi lù lù dưới đất, thật làm người ta đau đầu: "Bảo chị không nữ tính, chị lại đã mẻ nắp còn sứt vòi thật hả?".

Nghê Gia lườm cậu, nếu không phải dạo này mệt hết hơi hết sức, cô rất muốn đạp chết cậu rồi.

"Sao cuối tuần chị không về nhà? Không nghe điện thoại, cũng không trả lời tin nhắn?" Nghê Lạc nhíu mày, "Chị có còn coi nhà là nhà không? Chị cũng tự do quá nhỉ, cái nhà này chị thích về thì về, không thích thì không về hả?".

Nghê Gia cau mày, cảm thấy vẻ bảo thủ đường hoàng hôm nay khác xa với phong cách của cậu ngày xưa, lại nghe mấy câu này quen quen, ngẫm nghĩ một lát. Á, không phải là mấy câu ngày trước lúc Nghê Lạc thường ngủ lang bên ngoài, Nghê Gia hay mang ra dạy dỗ cậu sao?

"Hứ!" Nghê Gia xì một tiếng, không để ý đến cậu nữa.

Nhưng nói ra rồi, Nghê Gia lại sửng sốt, chữ "hứ" này chẳng phải Nghê Lạc cũng thường dùng hay sao.

Sao lại có cảm giác hai người bị tráo đổi cho nhau ấy nhỉ?

Nghê Lạc thấy cô cúi đầu viết viết vẽ vẽ, tiến lên vài bước, túm phắt lấy cô, lôi cô sang một bên: "Em có việc hỏi chị".

https://thuviensach.vn

Nghê Gia bị cậu xách đi như xách gà, vùng vằng đá cậu mấy cái. Nhưng nghe khẩu khí của cậu giống như có việc gì nghiêm túc ghê lắm, cô không khỏi căng thẳng, chẳng lẽ cậu đã biết chuyện giữa cô và Việt Trạch?

Nghê Lạc tha cô sang một bên, ấm ách do dự nửa ngày không mở miệng, Nghê Gia lại càng căng thẳng hơn.

Song một lúc lâu sau, Nghê Lạc lại chỉ hỏi: "Vì chị bận quá nên mới không về nhà thật hả?".

"Đúng vậy!" Nghê Gia kinh ngạc, "Nếu không thì em nghĩ vì sao?".

"Mẹ tưởng chị không muốn gặp mẹ nên không về nhà." Nghê Lạc hơi khó chịu vò vò tóc, "Em cũng nghĩ cuối cùng chị vẫn cảm thấy không ở cùng em và mọi người thì nhẹ nhõm hơn".

Nghê Gia kinh ngạc, một lúc sau, trái tim như được một đôi tay ấm nóng bưng lấy, ấm áp vô cùng.

Cô mỉm cười, mềm mỏng dỗ cậu: "Chờ buổi kỉ niệm ngày thành lập trường xong xuôi, chị sẽ về nhà, được không?".

"Chị nói với em làm gì?" Nghê Lạc xị mặt, "Đấy là mẹ bảo em hỏi, không phải em. Em chẳng thèm quan tâm chị ở đâu".

Cái đồ hay thẹn quá hóa giận này ~

Nghê Gia không nhịn được vươn tay vò rối tóc cậu. Nghê Lạc bực bội trợn mắt lườm cô, nhưng cũng không có cách nào phản kháng.

Nghê Lạc nán lại nói chuyện với cô một lát, bất giác bị màn tập luyện giữa sàn tập thu hút, đúng cảnh nữ diễn viên số 2 dõng dạc đọc diễn văn.

Diễn viên Mạc Doãn Nhi ý chí hăm hở, mạnh mẽ hiên ngang, rất có sức hút.

Nghê Lạc nghiêm túc theo dõi, nói: "Mạc Doãn Nhi diễn khá thật đấy", cuối cùng, bỏ thêm một câu: "Nhưng gần đây không biết chị ấy làm sao mà xui xẻo thế. Buổi đấu giá tuần trước lại nuốt lời không lấy đất, phải bồi thường

https://thuviensach.vn

một khoản kếch xù, còn vứt nốt chút thể diện vốn chẳng còn là bao của nhà họ Tống".

Bà Nghê luôn không thích nhà họ Tống, Trương Lan và Nghê Lạc mưa dầm thấm lâu nên cũng không ưa nốt.

"Song", Nghê Lạc thở dài một hơi, "là họ Tống vốn không tốt, Doãn Nhi đáng thương quá".

Nghê Gia chẳng lấy gì làm hứng thú, từ đầu đến cuối không nói một lời, chỉ nghĩ đến các tình tiết của kịch bản.

Mãi đến khi nghỉ giữa buổi tập, Mạc Doãn Nhi nhìn thấy Nghê Lạc, đi đến chào hỏi cậu. Giờ Nghê Gia mới chú ý đến, hình như có vấn đề.

==========

Chương 42

Các bạn kéo Nghê Gia sang thảo luận kịch bản, nhưng Nghê Gia không lọt tai lấy nửa chữ, tất cả sự chú ý đều vô thức chuyển sang phía Mạc Doãn Nhi và Nghê Lạc.

Hai người đứng bên cửa sổ, ánh mặt trời ấm áp. Một trẻ trung tuấn tú, một thùy mị đáng yêu, thoạt nhìn, thật đúng là...

Chẳng qua...

Tuy Nghê Lạc mỉm cười nhưng rất lễ phép và lãnh đạm. Nghê Gia biết, cậu đang băn khoăn vì Nghê Gia ở đó, cậu biết Nghê Gia không thích Mạc Doãn Nhi.

Nhưng Mạc Doãn Nhi thì tươi cười ngọt ngào, còn nghiêng người tựa vào lan can, chẳng biết vô tình hay cố ý làm thân hình chữ S hiện ra rõ mồn một.

Nghê Gia bực mình, Mạc Doãn Nhi đang có hướng dùng chiêu thường dùng để quyến rũ đàn ông với Nghê Lạc.

https://thuviensach.vn

Kiếp trước, tình cảm ban đầu Nghê Lạc dành cho Mạc Doãn Nhi chỉ giới hạn ở tình chị em rất đơn thuần. Nhưng sau này khi Mạc Doãn Nhi có động cơ xấu ra sức cám dỗ tấn công, em cô đã rơi vào tay giặc, trở thành người hâm mộ cuồng nhiệt của Mạc Doãn Nhi.

Từ khi Mạc Doãn Nhi phát động thế tiến công tình ái, quá trình chuyển tình thân thành tình yêu chỉ vỏn vẹn hai tháng, đủ để chứng minh chỉ cần Mạc Doãn Nhi vừa ý thì người đàn ông nào cũng lọt vào tay ả.

Kiếp này, có lẽ Mạc Doãn Nhi muốn mượn sức của Nghê Lạc. Dù sao bà nội cũng đã quyết định không trao quyền kinh doanh cho người ngoài (bao gồm cả ả) nên sẽ ra sức bồi dưỡng Nghê Lạc. Đứa bé suy nghĩ đơn giản lại dễ mắc lừa này sau này sẽ là người thừa kế Hoa thị của nhà họ Nghê. Nắm bắt được cậu, chẳng phải là nắm bắt được ngọn núi vàng của Hoa thị sao?

"Nghê Lạc!"

Mạc Doãn Nhi xưng hô thế này làm Nghê Gia biết không ổn, trước kia lúc nào ả cũng gọi cậu là "Lạc Lạc" như một người chị.

Nghê Gia lại nhìn sang, thấy Mạc Doãn Nhi nhìn Nghê Lạc, đượm vẻ u sầu pha lẫn bi thương: "Nghê Lạc, chị phát hiện ra mình thật ngu ngốc. Được nhà họ Tống nuôi dưỡng, chị muốn cống hiến một phần sức lực cho cái nhà này, báo đáp công ơn đón nhận, không ngờ không hiểu giá cả thị trường nên chọn nhầm, chị đúng là đồ sao chổi xúi quẩy mà".

Cô ả đã nói như thế, Nghê Lạc đương nhiên phải an ủi: "Không đâu, chị vốn không biết, đương nhiên sẽ phạm sai lầm. Nhưng chị cũng chỉ vì có ý tốt thôi".

Nghe cậu nói thế, Mạc Doãn Nhi lập tức vui sướng khuây khỏa hẳn: "Em đúng là biết an ủi người khác. Em không biết đâu, sau khi chị chọn nhầm xong, bởi không muốn làm nhà họ Tống tổn thất số tiền lớn như thế nên phải nuốt lời, chuốc bao nỗi nhục từ những người xung quanh. Nhưng", cô ả cười đến là kiên cường, như diễn viên chính diện trên phim truyền hình,

https://thuviensach.vn

"chị thà để người ta giẫm nát dưới chân cũng không muốn làm nhà họ Tống bị tổn thất".

Hừm, làm như gần chục triệu tiền ký quỹ không phải là tổn thất.

Nghê Lạc cau mày, hơi buồn rầu, nói: "Em chỉ biết người nhà họ Tống không phải hạng tốt đẹp gì. Việc lớn thế này không nên giao cho người mít đặc như chị, lúc sai lầm lại đổ hết trách nhiệm cho chị, đúng là vô lý. Việc hại não lại cần tư duy cần chuẩn bị cần suy tính này, chỉ dựa vào chị, làm sao thành công nổi?".

Nghê Gia: "...".

Ai đến giải thích cho tôi với, thằng ngốc Nghê Lạc này rốt cuộc đang bất bình thay Mạc Doãn Nhi hay đang móc vào chỗ rách cạnh khóe cô ả lù đù đây?

Thật ra, cậu chỉ là nhắc đến Tống Minh thì bất mãn thôi.

Mạc Doãn Nhi cũng bị lời của Nghê Lạc làm sửng sốt, không biết cậu đang thương xót hay đang châm biếm. Tuy vậy, ả thầm phân tích rất nhanh, suy nghĩ của Nghê Lạc khá đơn giản, chắc không phải đang mỉa ngầm ả. Ả thở phào nhẹ nhõm một hơi, nhưng vẫn còn một vấn đề khác.

Cô ả lả lơi lâu như thế, rốt cuộc cậu có ý thức được không? Đương nhiên là không.

Mạc Doãn Nhi lại tiếp tục kiên trì mềm mỏng biểu diễn: "Haizz, chị đúng là số lận đận long đong. Trong nháy mắt đã ngã từ thiên đường xuống địa ngục, mất đi em và mẹ, bây giờ còn phải ăn nhờ ở đậu, chỉ có thể ấm lạnh tự hay", nói xong, mắt lại ầng ậng nước.

Nghê Lạc ấp úng, nhíu mày không hiểu: "Nhưng còn có gã họ Tống làm bố chị, Mạc...", Nghê Lạc nhớ tới người đàn bà kia lại bực dọc, "chị cũng có mẹ, chị họ Nghiên Nhi cũng thành chị gái chị. Sao lại bảo là địa ngục chứ? Chẳng lẽ bọn họ không phải người à?".

https://thuviensach.vn

Cô ả nhanh nhảu ngân ngấn nước mắt mà vẫn mỉm cười vui tươi: "Đương nhiên rồi, chị phải lạc quan hướng về phía trước, sau này nhất định phải dựa vào nỗ lực của mình để vực nhà họ Tống dậy. Chị có quyết tâm".

Nghê Gia sởn hết cả da gà, cái màn tuyên thệ bất thình lình này là thế nào hả trời?

Cô thờ ơ quan sát từ đầu đến cuối, ả lại nâng trình độ dơ dáng của mình lên tầm cao mới nào nữa đây?

Với trò mèo ban nãy, Mạc Doãn Nhi đúng là một bậc thầy diễn xuất, dùng tình làm người động lòng lấy lý làm người hiểu rõ. Khi thì nghẹn ngào, khi thì kiên cường, khi thì nước mắt lưng tròng, khi thì chứa chan nghị lực, quả đúng là một bộ phim làm cho người rơi lệ, khích lệ người tiến lên.

Nhưng thật không may, Nghê Lạc có vẻ như xem mà không hiểu...

Cậu thấy cô ả nói một tràng xong, vẫn nghi ngờ không hiểu: "Chị vốn không am hiểu việc quản lý kinh doanh, sao lại phải bắt buộc mình đi theo hướng ấy?".

Ả cho rằng đống tiết mục khích lệ vừa rồi rất cảm động sao?

Nghê Lạc nói tiếp: "Chẳng phải con người nên làm việc mình thích mình am hiểu sao? Chị xem, như Nghê Gia ấy, chị ấy thích làm biên kịch, có thể bỏ ăn bỏ ngủ để làm việc đó. Chị ấy làm rất tốt, cũng rất biết hưởng thụ. Nhà bọn em có Hoa thị khổng lồ, nhưng chị ấy không có sở trường về mảng này, nên cũng không hề có ý muốn tranh giành!".

Nói đến đây, Nghê Lạc không nhịn được cười, "Có điều chị ấy có nhiều mánh lới tinh quái lắm, nếu có thể giúp đỡ Hoa thị, chị ấy nhất định sẽ cố gắng hết sức. Nên em và chị ấy cùng phối hợp thì rất ổn".

Mạc Doãn Nhi á khẩu không nói được gì, Nghê Gia lại vui như mở cờ trong bụng.

Nhưng đúng thời khắc mấu chốt, Nghê Lạc bỗng nhiên nói rất dở hơi cám hấp: "Em thấy lúc chị biểu diễn trên sân khấu tỏa sáng hơn bình thường rất

https://thuviensach.vn

nhiều. Đây chính là sở trường của chị phải không?".

Mạc Doãn Nhi nảy ra một ý, tức thì tiếp thu gật đầu liên tục: "Đúng vậy, chị cũng biết điều đó, nhưng vì nhà họ Tống làm chị thấy áp lực quá, đôi khi muốn phát tiết cảm xúc một chút thôi. Tâm sự được với em, chị đã thấy khá lên nhiều rồi".

Nghê Lạc hơi nhếch môi, giờ mới lộ chút dịu dàng: "Ừm, em biết, chị cũng khó khăn lắm".

Mạc Doãn Nhi càng được khích lệ, lập tức nịnh hót: "Mới một thời gian không gặp, Nghê Lạc đã trở nên sâu sắc thế này, đúng là một người đàn ông chân chính! Sau này nếu gặp chuyện gì không vui, chị sẽ đi tìm em".

Nghê Lạc được ả khen đến phát ngại, xấu hổ cười bảo: "Em chỉ nói bừa thôi, nào có lợi hại như thế?".

"Em xem tai em cũng đỏ bừng rồi kìa!" Mạc Doãn Nhi đột nhiên hóa thành một cô bé ngây thơ, đưa tay muốn véo tai cậu.

"Nghê Lạc!" Nghê Gia lớn tiếng gọi cậu.

Nghê Lạc theo phản xạ quay đầu sang, tay Mạc Doãn Nhi liền rơi vào khoảng không.

Mạc Doãn Nhi cũng quay sang, kín đáo nhìn Nghê Gia, trong mắt có chút đắc ý.

Nghê Gia tỉnh bơ nhìn lướt qua tai Nghê Lạc, đỏ cái quái gì, cô ả tưởng nó là thỏ trắng dễ xấu hổ thật sao?

Có điều, cô không thể không khâm phục thủ đoạn của Mạc Doãn Nhi. Dám nói láo tai cậu đỏ, rõ ràng là đang nhắc nhở cậu về bầu không khí nhạy cảm hiện giờ. Tiếp theo, cô ả thân thiết véo tai cậu, vậy là tai cậu đỏ thật rồi.

Cô khẳng định, Mạc Doãn Nhi chắc chắn đã bắt đầu có ý với Nghê Lạc rồi!

Kiếp trước Mạc Doãn Nhi dụ dỗ Nghê Lạc, lừa rất nhiều thứ, giờ tình tiết này lại tái hiện, Nghê Gia tức tới nỗi muốn lao đến tát cho Mạc Doãn Nhi

https://thuviensach.vn

vài cái.

Đến đứa em trai sống chung mười tám năm mà cũng tính kế được, đúng là mặt trâng mày tráo số một thiên hạ!

Vừa rồi nếu không phải vì Nghê Lạc vẫn bình thản, còn nói nhưng câu khiến Nghê Gia mở mang tầm mắt một phen thì cô đã ngắt lời từ lâu rồi.

Có điều, lời của Mạc Doãn Nhi rõ ràng không đánh động được thần kinh trơ lì của Nghê Lạc, song ả lại trơ bản mặt mo ra táy máy tay chân thì đúng là khó đề phòng.

Nghê Gia siết chặt tay, xem ra nhất định không để hai người họ gặp nhau, nhất là gặp riêng, mặt khác, phải mau chóng để Nghê Lạc chứng kiến bộ mặt thật của Mạc Doãn Nhi.

Nghê Gia đón ánh mắt khiêu khích của Mạc Doãn Nhi, lịch sự mỉm cười: "Mạc Doãn Nhi, giờ cậu định làm gì, tiếp tục luyện tập à?".

Tất nhiên rồi, Nghê Lạc cũng vừa khen dáng vẻ biểu diễn của ả rất tỏa sáng, tất nhiên ả phải dốc sức tập luyện hơn nữa chứ sao!

Mạc Doãn Nhi diêm dúa xoay vai: "Luyện tập ngay chứ, dù sao cũng là diễn viên, có rất nhiều người nhìn vào, không thoải mái tự tại như ekip đứng sau sân khấu các cậu được. Mình thật sự rất ghen tị với cậu đấy".

"Cũng phải", Nghê Gia gật đầu, "Vậy cậu cố gắng luyện tập đi". Nói xong cô kéo tay Nghê Lạc, "Mời chị ăn gì đi, chị vẫn chưa ăn cơm trưa, đói muốn chết".

Sự chú ý của Nghê Lạc dĩ nhiên bị chuyển dời, cậu cùng ra ngoài với cô, còn mắng cô: "Đáng đời! Ai bảo chị chỉ biết viết kịch bản không ăn cơm? Sau này đói quá bị bệnh dạ dày, cho chị đau chết luôn".

"Em đã muốn chị bị bệnh dạ dày như thế, cầu trời phù hộ ước nguyện của em thành sự thật."

"Này, ai muốn chị bị bệnh chứ? Chị là đồ miệng quạ đen..."

https://thuviensach.vn

Hai người đấu khẩu với nhau, đi càng lúc càng xa.

Mạc Doãn Nhi đứng trong phòng tập, hoàn toàn rối trí. Con ranh giảo hoạt chết tiệt Nghê Gia!

Cô muốn kéo Nghê Lạc đi, nhưng đoán nếu nói muốn ăn gì đó, Nghê Lạc không thể không mời Mạc Doãn Nhi đi cùng. Nên cô mới hỏi việc tập luyện của ả trước, Mạc Doãn Nhi muốn thể hiện trước mặt Nghê Lạc, đương nhiên là hứng chí bừng bừng rồi. Không ngờ, người xem biểu diễn lại bị Nghê Gia bắt cóc mất.

Mạc Doãn Nhi tức đến nghiến răng, Nghê Gia ơi Nghê Gia, mày tưởng mày có thể bảo vệ Nghê Lạc cả đời sao?

Lễ kỉ niệm ngày thành lập trường được tổ chức trong sân vận động của trường, người ta đã dựng một sân khấu lớn trong sân, bên cạnh còn một khán đài lớn có sức chứa vài nghìn người.

Các thầy cô cũng tham gia biểu diễn. Các hội trưởng hội phụ huynh của trường cũng đến tham dự.

Tuy học viện nghệ thuật Vị Ương có một nửa là sinh viên bình thường, nhưng vẫn là trường học quý tộc, đại diện cho hội phụ huynh của trường chính là các thành viên hội đồng quản trị nhà trường có con cháu theo học tại đây, ví như Tưởng Na, Trương Lan, Mạc Mặc...

Lúc đứng sau sân khấu giúp tổ kịch bản làm công tác chuẩn bị, Nghê Gia chủ động lo việc quản lý âm thanh và cảnh nền. Cô đã dùng rất thành thạo những thiết bị đơn giản này rồi.

Cô định bụng lát nữa đây sẽ phát đoạn video trong điện thoại.

Nhưng cô vẫn hơi chần chừ, tuy phát lên có thể cho tất cả mọi người biết Mạc Doãn Nhi là con rơi của nhà họ Tống, Mạc Mặc là kẻ thứ ba năm xưa. Nhưng sẽ có hai tác dụng phụ có thể xảy ra. Thứ nhất, Tống Minh sẽ trả đũa nhà họ Nghê, với hiểu biết của cô, Tống Minh là một gã đàn ông cặn bã không biết lễ nghĩa liêm sỉ cùng một phường với Mạc Mặc.

https://thuviensach.vn

Thứ hai, có lẽ Nghê Lạc sẽ cho là cô quá đáng. Hiện giờ, vì sợ cô buồn nên cậu luôn duy trì khoảng cách với Mạc Doãn Nhi, có việc gì cũng đều đứng về phía cô, vì vậy cô tất nhiên cũng phải nghĩ cho cảm xúc của Nghê Lạc. Dù sao ả cũng là người chị đã chung sống với cậu mười tám năm, đả kích ả không kiêng nể sẽ chỉ làm Nghê Lạc đau lòng.

Lúc Nghê Gia đang chống má đấu tranh nội tâm thì cảm giác bên cạnh có người, nghiêng đầu sang một cái đã thấy Ninh Cẩm Nguyệt đang cười tươi rói.

Nghê Gia liếc cô ta một cái, mất hứng thu hồi ánh mắt: "Nếu thấy khó chịu thì đừng cười nữa".

"Nhưng tôi cứ thấy cô là vui cơ." Ninh Cẩm Nguyệt vẫn cười.

Nghê Gia ngước mắt: "Muốn đánh nhau à?".

"Trên đời này không có kẻ thù vĩnh viễn, chỉ có lợi ích vĩnh viễn! Người tìm người là để cùng làm chuyện xấu." Ninh Cẩm Nguyệt cũng không vòng vo, rất thẳng thắn.

Nghê Gia nhún nhún vai: "Trùng hợp thật, tôi cũng thích nghe mấy câu này, có chuyện gì thì nói đi".

"Tôi nghe Tống Nghiên Nhi nói, cô có một đoạn video có thể chứng minh Mạc Doãn Nhi là con rơi của Tống Minh, tôi có thể nhờ cô phát trong buổi liên hoan để cả thế giới này biết không?".

Đây chính là tính toán của Nghê Gia, nhưng cô lại hỏi: "Không phải Tống Nghiên Nhi cũng có sao?".

"Đừng nhắc đến đứa con gái thiếu phẩm chất đó với tôi."

Ninh Cẩm Nguyệt im lặng đưa mắt nhìn trời: "Ba cô ta dùng 20% cổ phần công ty y tế Tống thị để lấy lòng cô ta, kết quả cô ta xóa đoạn video rồi. Có điều, cô ta thông minh ở chỗ nói, lúc trước bảo gửi cho cô chỉ để chọc tức Mạc Doãn Nhi thôi. May mà dạo này cô bận rộn vì lễ kỉ niệm ngày thành

https://thuviensach.vn

lập trường, không có động tĩnh gì, nếu không, sợ rằng cô đã bị người nhà họ Tống theo dõi rồi".

Đúng là trời giúp ta mà!

Nghê Gia giả vờ như có điều suy nghĩ, nom có vẻ không khoái chí lắm: "Cô rất thông minh, bảo tôi phát đoạn video này, làm kẻ thù của nhà họ Tống?".

"Không phải cô phát đâu!" Ninh Cẩm Nguyệt rất bạo gan, "Cô đưa video cho tôi, tôi tự phát. Cô chỉ cung cấp video, tôi sẽ thay cô gánh lấy tiếng ác. Hơn nữa, chẳng phải cô rất ghét Mạc Doãn Nhi sao? Ả cướp cuộc sống của cô suốt mười tám năm, chẳng lẽ cô không hận?"

Cũng có lời thật, nếu giờ Ninh Cẩm Nguyệt làm thay cô, hai nỗi băn khoăn trước đó sẽ không còn, chẳng phải vừa khéo sao?

Nghê Gia còn cân nhắc, Ninh Cẩm Nguyệt đã lẩm bà lẩm bẩm: "Hừ, tôi muốn cho Mạc Doãn Nhi mất hết mặt mũi. Cả đời này ả cũng đừng hòng đến cửa nhà chúng tôi".

Cô ta cố chấp thật. Nghê Gia chợt nghĩ, liệu đây có giống tâm thái muốn bảo vệ Nghê Lạc của cô không?

Nghĩ vậy, cô không khỏi hỏi thêm một câu: "Cô làm ảnh hưởng đến thể diện của nhà họ Tống như thế, không sợ Tống Minh trả thù à?".

Ninh Cẩm Nguyệt nhướng đôi mày, ra chiều khinh thường: "Chỉ ông ta? Hừ, dù sao đã có mẹ và anh trai che chở, nhà họ Tống có thể làm gì tôi? Nếu không đủ, anh Cẩm Hạo và cha chú bên chi còn lại cũng sẽ bảo vệ tôi".

Ngực Nghê Gia nghẹn lại, giờ phút này, cô rất ghen tị với Ninh Cẩm Nguyệt!

Chẳng trách cô ta có thể kiêu căng ngang ngược, đắc tội với vô số người như thế, chẳng trách cô ta có thể lỗ mãng điêu ngoa, không ai cản nổi như thế, bởi vì cô ta có người cha khiêm tốn cẩn trọng, người mẹ khôn khéo lõi đời và người anh bề ngoài đạo mạo bên trong mục nát sẽ luôn bất chấp tất cả để che chở cho cô ta.

https://thuviensach.vn

Hơn nữa dù họ chỉ là một chi chính trị của nhà họ Ninh, nhưng chi của ông nội Ninh Cẩm Hạo cùng họ Ninh cũng không thể thấy chết mà không cứu được.

Nhà, một chữ xiết bao hạnh phúc.

Lúc Nghê Gia thất thần, chợt nghe giọng Tống Nghiên Nhi: "Tính cho mình một phần".

Cô và Ninh Cẩm Nguyệt cùng lúc quay sang, thấy Tống Nghiên Nhi nở nụ cười lạnh lùng, đi tới: "Nghê Gia, nếu giờ cậu đồng ý lấy đoạn video ra, mình nợ cậu một cái ơn".

Ninh Cẩm Nguyệt liếc nhìn cô nàng: "Tống Nghiên Nhi, cậu làm gì thế? Có được cổ phần của nhà họ Tống, giờ lại muốn dùng thân phận con gái nhà họ Tống để giữ gìn hình tượng gia tộc, mua chuộc Nghê Gia, phá hủy video chứng cứ à?". Ninh Cẩm Nguyệt quay sang nhìn Nghê Gia, "Đừng đưa cho cậu ta, chẳng lẽ cô không muốn tiết lộ thân thế của Mạc Doãn Nhi sao?".

Nghê Gia nhìn Tống Nghiên Nhi, cảm giác ánh mắt dưới đôi kính râm của cô nàng có ý khác, nói với Ninh Cẩm Nguyệt: "Cô hiểu lầm cậu ấy rồi".

Ninh Cẩm Nguyệt lấy làm khó hiểu: "Hiểu lầm?".

"Đúng!" Tống Nghiên Nhi cong đôi môi đỏ thẫm, cười đến là động lòng, "Mình đứng về phía các cậu, hôm nay, cả ba chúng ta hãy công bố đoạn video này ra đi".

Ninh Cẩm Nguyệt lại càng ngờ vực: "Không phải cậu đã bị bố cậu mua chuộc rồi sao?".

Tống Nghiên Nhi cười sâu xa: "Mình đổi ý, chẳng lẽ ông ấy có thể giết mình? Giờ cổ phần công ty đã vào tay mình rồi, ông ấy còn có thể đoạt lại chắc?".

Ngay cả Ninh Cẩm Nguyệt cũng mất nửa khắc mới kịp phản ứng, cổ quái cười nhạt: "Tống Nghiên Nhi, cậu thật là...". Cô ta bỏ lửng phần kế tiếp, không nói nữa. Thật sự là không tìm được tính từ thích hợp.

https://thuviensach.vn

Nghê Gia trầm mặc, không biết nên mừng hay lo, cô biết, Tống Nghiên Nhi thật sự đã thay đổi. Ánh mắt nụ cười âm tàn và lạnh lùng đến thế, thật là...

"Có điều nói thật nhé, Tống Nghiên Nhi!" Ninh Cẩm Nguyệt nhíu mày, có vẻ hứng thú nhìn cô nàng. "Cậu hiện giờ đáng yêu hơn trước kia!".

Tống Nghiên Nhi cười nhạt.

Nghê Gia nhìn Ninh Cẩm Nguyệt: "Tôi gửi video sang cho cô, muốn làm thế nào, giao cả cho cô, tôi không dính dáng gì đến chuyện này nữa".

Sau khi gửi đoạn video cho Ninh Cẩm Nguyệt, cô xoay người bỏ đi.

Nếu Ninh Cẩm Nguyệt chủ động khai chiến Mạc Doãn Nhi, cô mong còn không được. Những uy hiếp và hiểm họa có khả năng tồn tại, có thể không dính vào thì đừng dính.

Dù sao thì, phe cánh của cô và Nghê Lạc chưa vững vàng, tốt nhất không nên chuốc thêm thù hận cho gia tộc, cho dù là một dòng họ xuống dốc như nhà họ Tống. Còn về Nghê Lạc, tốt nhất không nên để bất đồng xảy ra giữa hai chị em, dù Nghê Lạc giờ đã đứng về phía cô, nhưng không để lại sơ hở nào mới là tốt nhất.

Thật ra cô rất muốn được như Ninh Cẩm Nguyệt, tùy ý khiêu chiến Mạc Doãn Nhi và Tống Minh, có thể đích thân hành hạ đối thủ kiểu này, chỉ cần nghĩ thôi cũng đủ làm người ta thấy sảng khoái.

Nhưng đáng tiếc, không có một mái nhà nào bảo vệ cô, mà cô còn phải bảo vệ một mái nhà.

==========

Chương 43

Không nghi ngờ gì nữa, Mạc Doãn Nhi dạo gần đây thật sự rất đen đủi.

Hôm sinh nhật Mạc Mặc, Liễu Phi Phi xộc vào tận cửa chửi mắng một phen, làm cô ả không dám ngẩng đầu lên nhìn ai suốt một thời gian dài. Tuy Tống Minh không mắng ả, nhưng lại nổi trận lôi đình với Mạc Mặc, cũng

https://thuviensach.vn

may ả giở giọng đáng thương nói đỡ cho mẹ mới khiến Tống Minh tan cơn tức. Trước kia khi ả còn là cô chủ nhà họ Nghê, Tống Minh là bác ả, khi đó ông ta đã rất thích ả, giờ thành con gái, ông ta lại càng yêu chiều ả hơn.

Đương nhiên, sau này Mạc Doãn Nhi mới biết, khi làm bác, Tống Minh đối xử tốt với ả như thế, hoàn toàn vì ông ta đã biết trước, Mạc Doãn Nhi (Nghê Gia khi đó) là con ông ta, nên từ nhỏ ông ta đã thân thiết với ả hơn cả Tống Nghiên Nhi.

Mạc Doãn Nhi thấy việc này cũng dễ hiểu. Quan hệ giữa Tống Minh và mẹ Nghê Khả của Tống Nghiên Nhi không tốt, họ trường kỳ chiến tranh lạnh.

Nghê Khả giống hệt bà nội của Nghê Gia, là tuýp phụ nữ mạnh mẽ, bất kể phương diện nào cũng rất tài năng, thừa sức trên cơ áp chế Tống Minh.

Tống Minh vốn không yêu bà, ngoại trừ trước khi kết hôn ông ta theo đuổi xoắn lấy Nghê Khả, còn những lúc khác đều lạnh lùng. Cuộc sống hôn nhân của ông ta bết bát, thế nên cũng không thích Tống Nghiên Nhi giống Nghê Khả như đúc ra từ cùng một khuôn.

Với một gã đàn ông mang nặng áp lực gánh vác gia tộc, buồn rầu thất bại, cô đơn khó nén như Tống Minh, kiểu phụ nữ biết "thú vui tình ái" như Mạc Mặc chắc chắn có thể làm ông ta mê như điếu đổ.

Nhưng quan trọng hơn là vì ông ta muốn chọc tức Nghê Khả. Một người phụ nữ tài ba như cô, thằng chồng cô lại cứ thích một ả đàn bà còn kém cỏi hơn đầu ngón chân cô đấy!

Gã đàn ông suốt kiếp sống như một cái xác không hồn đột nhiên có một gia đình mới, vợ mới con gái mới, áp lực trường kì trong lòng cuối cùng cũng bay biến, dĩ nhiên là vui quên đường về.

Nhưng Mạc Doãn Nhi cũng thừa hiểu, Mạc Mặc chỉ là niềm hứng khởi mới mẻ nhất thời và là lối thoát khi Tống Minh buồn tẻ mà thôi. Ả từng nghi ngờ Mạc Mặc sẽ đánh mất trái tim của Tống Minh, cũng tò mò Tống Minh biết về quá khứ của Mạc Mặc, tại sao lại không để bụng chút nào.

https://thuviensach.vn

Lúc ả hỏi, Mạc Mặc chỉ cười đầy tin tưởng, nói: Thứ buộc người và người lại với nhau không phải tình cảm, mà là lợi ích!

Mạc Doãn Nhi không đoán ra giữa Tống Minh và Mạc Mặc có quan hệ lợi ích gì, nhưng ả đồng ý với câu nói này.

Nên ả vận dụng lý luận lợi ích khi ở cùng Tống Minh. Để trói tim bố, để địa vị của ả ở nhà họ Tống vững chãi hơn, Mạc Doãn Nhi cam đoan với Tống Minh nhất định sẽ kéo được nhà họ Ninh hợp tác, còn nói sau này ả có thể gả vào nhà họ Ninh, mượn thế lực của nhà họ Ninh để phát triển nhà họ Tống tốt hơn nữa.

Tống Minh không có con trai, vốn định giữ lại quyền sở hữu, chuyển giao quyền kinh doanh, nếu Mạc Doãn Nhi có lòng suy nghĩ cho nhà họ Tống như thế, ông ta hiển nhiên rất vui mừng, nên lại càng coi trọng Mạc Doãn Nhi hơn trước kia.

Chỉ tiếc, Mạc Doãn Nhi tay nghề chưa thạo, vụ mua đất đã làm nhà họ Tống lỗ gần chục triệu tiền bồi thường, lại làm mất nốt phần thể diện chẳng còn là bao của họ Tống.

Mạc Doãn Nhi kịp thời trút toàn bộ trách nhiệm sang cho trợ lý và nhóm cố vấn của Tống thị.

Thật ra nhóm người này bị oan, tuy bọn họ nói khu II rất tốt, nhưng đã nói thêm các khu khác đều tốt, còn từng nhắc nhở Mạc Doãn Nhi, bất kể chọn mảnh nào, giá cuối cùng cũng không vượt quá 20% giá khởi điểm. Kết quả...

Họ bị khai trừ.

Tống Minh chỉ nổi cơn tức be bé với Mạc Doãn Nhi, nhưng rõ ràng là ông ta chỉ cố kìm nén bực bội trong lòng, sa sầm mặt mày với ả rất nhiều ngày.

Điều làm ả không ngờ đến nhất là, sau khi Tống Minh biết trong tay Tống Nghiên Nhi có đoạn video, ông ta lại dùng 20% cổ phần Tống thị làm phí

https://thuviensach.vn

bịt miệng để trao đổi. Đương nhiên, vì lí do này, Mạc Mặc lại bị mắng một trận.

Giải thích của Tống Minh cho hành động này là, dù sao Tống Nghiên Nhi cũng là con gái ông ta, dùng 20% của Tống thị mua nỗi hổ thẹn trong lòng, lại mua được lời hứa không tiết lộ thân phận Mạc Doãn Nhi của cô nàng, vẫn hời lắm.

Tuy Mạc Doãn Nhi rất bực dọc vụ này, nhưng dù sao chút thanh danh còn lại vẫn quan trọng hơn. Hơn nữa nghĩ đến chuyện Tống Minh vốn là kẻ bạc tình, đưa cho Tống Nghiên Nhi 20% cổ phần, sau này ông ta sẽ cho rằng Tống Nghiên Nhi không bị thua thiệt gì, trái lại còn vạch rõ ranh giới tình cảm giữa nhà họ Tống và Tống Nghiên Nhi, đúng là hời thật.

Duy một điều khó chịu, bên nhà họ Ninh hình như có vấn đề.

Ninh Cẩm Niên sau đợt công tác dài ngày, vừa về tới nơi đã đến tham gia lễ kỉ niệm ngày thành lập trường trước tiên cổ vũ cho màn biểu diễn của ả.

Cả hai đang chơi trò yêu đương vụng trộm, núp sau cầu thang tình tự, trên bậc thang thỉnh thoảng lại vang lên tiếng bước chân làm cả hai vừa kích thích vừa hưng phấn. Sau một chập vuốt ve xoắn xuýt, vòng ra khỏi cầu thang thì hai người chạm ngay mặt Tống Nghiên Nhi.

Ninh Cẩm Niên và Tống Nghiên Nhi đã từng có tín hiệu với nhau, làm các gia tộc khác đều tưởng giữa họ có gì đó, nhất định sẽ phát triển lên người yêu, hoặc thậm chí là vợ chồng.

Ngay từ đầu Ninh Cẩm Niên đã nhận ra mình thích Mạc Doãn Nhi, lúc không thể nói rõ với Tống Nghiên Nhi, trong lòng hắn hơi áy náy. Nhưng khi đắm chìm trong ngọc mềm hương ngát của Mạc Doãn Nhi, những cảm xúc này đều bị quẳng sạch bách.

Vậy nên đến tận bây giờ, cho dù trực tiếp chạm mặt Tống Nghiên Nhi, hắn vẫn không thèm kiêng nể, thản nhiên khoác tay lên vai Mạc Doãn Nhi, ánh mắt vẫn dịu dàng theo thói quen, nhưng lại nhạt nhẽo chiếu vào cô nàng.

https://thuviensach.vn

Mạc Doãn Nhi càng đắc ý hơn, nếu cướp đàn ông đem lại sự hưng phấn ngầm trong nội tâm, thì khoe khoang và diễu võ giương oai trước mặt người phụ nữ bị cướp chính là niềm kiêu hãnh và cảm giác thắng lợi hả hê nhất.

Nên cô ả nghiêng người sát vào Ninh Cẩm Niên, tựa đầu vào vai hắn, nhìn Tống Nghiên Nhi, đắc ý và châm chọc cong môi cười.

Nhưng điều hai kẻ đó bất ngờ là, Tống Nghiên Nhi bình tĩnh khác thường, như nhìn thấy hai người xa lạ. Cô nàng thậm chí còn có chút lạnh lùng, trái lại khiến cho gương mặt nhu mì thường ngày đẹp một cách xa lạ khó cưỡng.

Ninh Cẩm Niên kinh ngạc, trong ấn tượng của hắn, Tống Nghiên Nhi dù bị bắt nạt thế nào cũng không cãi lại không đánh trả, chỉ lặng lẽ rơi nước mắt nghẹn ngào chịu đựng. Hơn nữa, nụ cười theo đúng tiêu chuẩn của cô nàng thật sự làm hắn thấy phiền phức.

Nhưng đây là lần đầu tiên hắn thấy vẻ mặt này.

Tống Nghiên Nhi cười nhạt, đôi mắt đẹp vẫn thờ ơ, nói nhẹ như gió thoảng mây bay: "Ninh Cẩm Niên, anh công khai nói Mạc Doãn Nhi là bạn gái anh với mọi người sớm đi, bằng không lần nào gặp các nhà khác, họ cũng gán ghép tôi với anh, thật tình...". Cô nàng hừ một tiếng đầy lơ đãng.

"Thật tình khá phiền", Tống Nghiên Nhi lại mệt mỏi nhíu mày, "làm bây giờ mỗi khi có cuộc hội hè nào, tôi đều không dám đi đến chỗ người quen nữa. Hai người nhanh lên được không?".

Ninh Cẩm Niên sửng sốt, không phải cô nàng luôn nhẫn nhục chịu đựng, hắn nói gì cô nàng nghe nấy sao? Tự nhiên lại chê hắn phiền? À, mà chưa từng có cô gái nào nói hắn phiền cả.

Hắn dán mắt nhìn gương mặt lãnh đạm chán ghét đến mức xa lạ của cô nàng, không khỏi tò mò, vì sao sau khi cô nàng thay đổi cảm xúc rồi hắn mới phát hiện, Tống Nghiên Nhi đẹp đến bất ngờ.

https://thuviensach.vn

Tuy phải nhìn cô nàng bằng cặp mắt khác, nhưng hắn lại không thay đổi thái độ với cô. Tống Nghiên Nhi chủ động vạch rõ quan hệ mập mờ với hắn, điều này làm hắn thở phào nhẹ nhõm. Nhưng nghĩ đến câu cô nàng vừa nói, hắn không khỏi cau chặt mày.

Mạc Doãn Nhi cũng cau mày, màn giả kiên cường của cô nàng diễn vụng về quá thể. Bên ngoài tỏ ra không hề gì, trong lòng chắc chắn giận dỗi muốn chết. Nghĩ như thế, Mạc Doãn Nhi lại sung sướng.

Tống Nghiên Nhi nói xong, đôi giày cao gót tha thướt lướt qua, rất phóng khoáng tự tại.

Ninh Cẩm Niên không khỏi ngoái đầu nhìn theo, Mạc Doãn Nhi liền nổi cơn ghen. Hắn bèn dỗ ả, nói cuối cùng cũng không cần trốn tránh nữa. Nhưng Mạc Doãn Nhi nhận ra, tuy Ninh Cẩm Niên không bởi thế mà thích Tống Nghiên Nhi hơn, nhưng chắc chắn, ấn tượng của hắn với cô nàng đã thay đổi rồi.

Tống Nghiên Nhi trước kia trong lòng hắn chỉ là một phông nền mờ nhạt, nhưng hôm nay, sự cương quyết và rộng rãi của cô nàng rốt cuộc đã để lại trong lòng hắn ấn tượng rất sâu sắc.

Lối phỏng đoán này làm Mạc Doãn Nhi đau đầu, nhưng điều làm ả buồn bực hơn chính là, Tưởng Na.

Chờ Tống Nghiên Nhi đi rồi, Mạc Doãn Nhi nhân cơ hội này hỏi Ninh Cẩm Niên: "Phải rồi, khi nào chúng ta công khai quan hệ?".

Nhưng nụ cười trên mặt Ninh Cẩm Niên lập tức sượng trân, hắn không trả lời ngay. Mạc Doãn Nhi có cảm giác không ổn, sau khi gạn hỏi nhiều lần, Ninh Cẩm Niên mới tỏ vẻ lúng túng, nói: "Mẹ anh...".

Cô ả hiểu ra ngay, Tưởng Na là người việc gì cũng phải lợi ích hóa, chỉ e là đã chướng mắt ả rồi. Tuy ả lòng đầy oán hận, nhưng cũng biết không thể thể hiện ra ngoài, đành hòa nhã cười nói: "Không sao đâu, em sẽ cố gắng

https://thuviensach.vn

cải thiện quan hệ của em với cô Tưởng, sẽ không làm anh khó xử. Chỉ cần được ở bên anh, em đã rất vui rồi".

Ninh Cẩm Niên ôm ả, thở dài thườn thượt: "Em chịu ấm ức rồi, nếu mẹ anh có thể lo lắng cho anh như em thì tốt biết mấy".

Mạc Doãn Nhi cười cười, lòng lại thầm tính toán, kéo Ninh Cẩm Niên từ phía mẹ hắn sang mình thật sự là một việc đầy tính khiêu chiến mà, chỉ nghĩ thôi đã thấy sóng triều mênh mông dâng ngập lòng.

Lúc Mạc Doãn Nhi đến phòng khách của trường, phát hiện Tưởng Na đang ngồi uống café trước cửa sổ. Giờ ở đây chỉ có một mình bà ta, rất thích hợp để bồi dưỡng tình cảm.

Cô ả bước vào, ánh mắt Tưởng Na liền chĩa thẳng vào ả. Mạc Doãn Nhi bất giác lạnh cứng sống lưng, đôi mắt khôn khéo lõi đời của Tưởng Na như chỉ cần liếc một cái đã có thể hiểu được suy nghĩ của người khác.

Người phụ nữ trung niên tao nhã này bề ngoài nhìn có vẻ dịu dàng, nhưng sự sắc bén lộ rõ khiến người khác không lấy gì làm thoải mái.

Ả vừa khom người chào đã nghe tiếng tách café chạm vào đĩa. Tưởng Na buông tách xuống, thong dong lên tiếng, ẩn chứa sự sắc sảo vô hình: "Tôi không đồng ý để cô và Cẩm Niên ở bên nhau".

Mạc Doãn Nhi khựng lại: "Sao cơ ạ?".

Tưởng Na mỉm cười đủng đỉnh, nhưng rõ ràng không có thành ý: "Cô cũng coi như đứa có ăn có học, chẳng lẽ không nhận ra chênh lệch giữa cô và nó sao? Với thân phận của cô, tìm một người bình thường sẽ tốt hơn chứ? Không phải mẹ cô gả vào nhà họ Tống thì cô là tiểu thư họ Tống đâu".

Những lời khinh bỉ rủ rỉ êm tai từ miệng trưởng bối mới là đòn đau nhất. Mạc Doãn Nhi tức tối nhưng vẫn cười, không hề lùi bước: "Nhưng Ninh Cẩm Niên thích cháu".

"Thích thì sao? Hôn nhân của con cháu gia tộc lớn vốn không thể theo ý mình được." Tưởng Na nhẹ nhàng khuấy tách café, cười rất kì lạ, như giễu

https://thuviensach.vn

cợt như khôi hài, "Bố Tống Nghiên Nhi vốn thích ai? Chắc chắn không phải mẹ Tống Nghiên Nhi. Nhưng, ông ta đã cưới ai?".

Ví dụ gần trong gang tấc như thế làm mặt Mạc Doãn Nhi trắng bệch.

Nhưng cô ả khác Mạc Mặc, ả tin tưởng sự hấp dẫn của mình với Ninh Cẩm Niên, nên ả buộc lòng phải lên tiếng: "Nếu cháu nhất định muốn ở bên anh ấy thì sao?".

Tưởng Na thoáng ngẩn ra, trong mắt lóe lên sự không vui, con ranh không biết điều!

Còn Mạc Doãn Nhi cũng nhìn thẳng vào bà ta, mặt đầy khiêu khích.

Trên TV không phải có rất nhiều con cháu danh gia vọng tộc phản bội gia tộc vì tình yêu sao? Chỉ cần cô ả giữ được Ninh Cẩm Niên trong lòng bàn tay, ả không tin Tưởng Na có thể ngăn cản đến cùng.

Hơn nữa, nếu bà mẹ độc ác chia rẽ mình và người yêu đáng thương yếu thế, Ninh Cẩm Niên nhất định sẽ đứng về phía ả.

Lúc hai người đang giằng co, cửa phòng khách bị đẩy ra, Ninh Cẩm Niên bước vào, đi đến thân mật ôm eo Mạc Doãn Nhi, giới thiệu với Tưởng Na: "Mẹ, chắc mẹ đã từng gặp rồi, đây là Mạc Doãn Nhi con từng nói với mẹ".

Mạc Doãn Nhi nhìn khuôn mặt tươi cười cứng ngắc có cất giấu nỗi hận sắc như dao nhọn của Tưởng Na. Ả thong thả chuẩn bị, chờ Tưởng Na bùng nổ một cái, ả sẽ lập tức khóc lóc giả vờ đáng thương.

Nhưng Tưởng Na lại cười hào phóng: "Đúng là đã từng gặp, vừa nhìn mẹ đã thích rồi".

Ninh Cẩm Niên nghe xong, đương nhiên vui mừng, nhưng sắc mặt Mạc Doãn Nhi lại càng xấu hơn, tốc độ trở mặt của Tưởng Na quá nhanh.

Xem ra, Tưởng Na sẽ tuyệt đối không làm căng quan hệ giữa mình với con trai vì Mạc Doãn Nhi. Nhưng người như Tưởng Na, nếu ngứa mắt ả thì cũng tuyệt đối không để ả được như ý. Mục đích của Tưởng Na là giả làm

https://thuviensach.vn

người mẹ tốt trước mặt Ninh Cẩm Niên, còn sau lưng hắn, nhất định bà ta sẽ nghĩ cách tấn công Mạc Doãn Nhi.

Ả thà có một bà mẹ chồng hung ác hay kích động trút giận nhưng đầu óc đơn giản còn hơn!

Mạc Doãn Nhi hoảng hốt, cảm thấy gương mặt Tưởng Na mới âm trầm đáng sợ làm sao, trong đầu chỉ còn một suy nghĩ làm sao thì Tưởng Na mới có thể buông tha cho ả.

Lúc Ninh Cẩm Niên vào phòng vệ sinh, Mạc Doãn Nhi rốt cuộc nghĩ ra một điều kiện rất hấp dẫn, bèn cười nói: "Cô Tưởng, cháu biết cô khinh thường cháu. Nhưng cô là thương nhân, chắc hẳn coi trọng lợi ích nhất đúng không? Nếu cháu có thể dùng Tống thị làm của hồi môn, cô xem, cô có còn phản đối nữa không?".

Tưởng Na chần chừ một lát, nhìn ả như thẩm tra, ánh mắt sắc bén: "Cô? Tống thị có thể lọt vào tay cô? Có phải cô đã quá coi thường Tống Nghiên Nhi rồi không?".

"Cô ta đáng để cháu phải cân nhắc sao?" Mạc Doãn Nhi coi rẻ rất rõ ràng.

Tưởng Na cảm thấy hứng thú, ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn, một lúc lâu sau, cười nói: "Nếu cô thật sự có bản lĩnh như thế, bản thân tôi sẽ nhìn cô bằng ánh mắt khác".

Hợp đồng được ký rồi.

Mạc Doãn Nhi cười đầy tin tưởng: "Cảm ơn cô đã cho cháu cơ hội".

Đúng lúc đó, Ninh Cẩm Niên đi ra, thấy hai người trò chuyện hết sức hòa hợp nên rất vui vẻ. Hắn nói thêm vài câu nữa rồi đưa Mạc Doãn Nhi ra ngoài.

Hai người vừa đi, nụ cười trên mặt Tưởng Na tắt ngúm, ánh mắt lạnh lùng. Một lúc sau, bà ta liếc xéo vào phòng thay đồ, giọng dịu hẳn đi: "Chuẩn bị xong chưa?".

https://thuviensach.vn

Ninh Cẩm Nguyệt cười tít mắt đi ra, nhào vào lòng Tưởng Na, thân thiết nói: "Mẹ, mẹ đúng là thông minh nhất. Cả Mạc Doãn Nhi lẫn Tống Nghiên Nhi đều nghe lời mẹ. Lần này, hai đứa nó sẽ đấu một trận sống chết cho xem".

"Không có mẹ, hai đứa nó cũng sẽ đấu, mẹ chỉ bỏ thêm chút chất xúc tác thôi." Tưởng Na xoa đầu cô ta, giờ mới toát ra vẻ hiền từ của người mẹ. "Một gia tộc sợ nhất là đấu tranh nội bộ. Sau khi Nghê Khả thành người thực vật, Tống thị đã xuống dốc. Giờ người của họ, từ cha chú đến con cháu đều vô dụng. Xem ra ngày chúng ta tiếp quản sắp tới rồi."

"Nhưng con cảm thấy Tống Nghiên Nhi rất ngu ngốc, chắc chắn cô ta không đấu nổi Mạc Doãn Nhi."

"Nó không ngu ngốc, chỉ là nó chưa tìm được chỗ thông minh của mình thôi. Ngoài ra, nó còn có ưu thế là cháu ngoại nhà họ Nghê, nó bị nhà họ Tống bắt nạt, người nhà họ Nghê sẽ không mặc kệ." Tưởng Na nghịch mấy móng tay sơn đỏ chót, khóe môi ẩn hiện nét cười thâm độc, "Kéo nó vào cuộc, chẳng khác nào kéo cả nhà họ Nghê vào".

"Vẫn là mẹ suy nghĩ chu đáo." Ninh Cẩm Nguyệt dán sát vào người Tưởng Na, nói tiếp, "Mà con thử rồi, anh con rất ghét Nghê Gia, không thể thích cô ta được đâu. Một mình mẹ thích không có tác dụng gì đâu".

"Thích hay không thì liên quan gì?" Tưởng Na nhíu mày, "Hôn nhân là lợi ích, mẹ tự có cách để anh con bằng lòng".

Ninh Cẩm Nguyệt nhíu mày, ngẫm nghĩ một lát, chần chừ nói: "Nhưng con thích Việt Trạch, mẹ đừng phản đối được không...".

"Đương nhiên mẹ sẽ không ngăn cản con." Tưởng Na mỉm cười nhìn cô ta, "Chủ yếu là vì người anh trai con thích quá tệ. Nếu nó ngoan như con, mẹ tất sẽ mặc nó muốn làm gì thì làm. Con yên tâm, mẹ có cách của mẹ, rất nhanh thôi, anh con sẽ chấp nhận Nghê Gia, Việt Trạch cũng sẽ không thích Nghê Gia nữa".

https://thuviensach.vn

Ninh Cẩm Nguyệt tò mò, không biết mẹ mình đang lên kế hoạch gì, nhưng cô ta nghĩ nên tin tưởng mẹ, không nói gì thêm nữa.

Màn biểu diễn áp chót trong buổi lễ kỉ niệm ngày thành lập trường là vở kịch do hội Tần Cảnh, Nghê Gia dàn dựng. Diễn viên nữ số 1 và số 2 chính là Tống Nghiên Nhi và Mạc Doãn Nhi, là hai người mới nổi danh qua bộ phim điện ảnh gần đây.

Vì doanh thu phòng vé bộ phim đó rất tốt, nên họ hết sức được chú ý, chỉ trong thời gian ngắn đã trở nên nổi tiếng. Nhưng lúc quay bộ phim kia, hai cô nàng vẫn còn là chị em tốt thân thiết khăng khít, còn bây giờ, đã là kẻ thù đối chọi nhau như nước với lửa.

Các sinh viên ngồi dưới không biết rõ nội tình, vẫn vô cùng trông mong đôi chị em đẹp như hoa cống hiến một màn biểu diễn đầy phấn khích.

Nghê Gia và Tần Cảnh đứng sau bức màn, theo dõi nhất cử nhất động của Tống Nghiên Nhi và Mạc Doãn Nhi trên sân khấu. Màn thể hiện của cả hai đều đạt tiêu chuẩn cao, dù sao họ cũng là sinh viên tài năng của khoa Biểu diễn.

Tần Cảnh xem một lát, bỗng quay sang hỏi Nghê Gia: "Em nói xem, vẻ đối địch trên sân khấu của hai người này, rốt cuộc có bao phần giả bao phần thực?".

Nghê Gia cười: "Mặc kệ đi chị ơi, đều là thật hết". Cuối cùng còn nói, "Tần Cảnh, lần này em phải cảm ơn chị. Rất nhiều đàn chị đều nói xung đột trong kịch bản em viết quá kịch liệt, may mà chị áp xuống, nếu không thì không được diễn rồi".

Tần Cảnh nhún nhún vai: "Không tính là giúp, bản thân chị rất có hứng thú với kịch bản này. Một thùy mị lương thiện, thuần khiết vô cùng lại luôn bất cẩn làm người bên cạnh tổn thương, một tâm cơ sâu sắc, giảo hoạt nhiều mặt. Hừm, một đôi chị em như thế này, đương nhiên sẽ rất thu hút người xem".

https://thuviensach.vn

Tần Cảnh chớp mắt, hỏi tiếp: "Phải rồi, ngày kia em đi Macau à?".

"Vâng, sao chị biết?" Nghê Gia kinh ngạc, chẳng lẽ là Việt Trạch nói sao? Có lần cô với Việt Trạch hẹn hò bị Tần Cảnh và Doãn Thiên Dã bắt gặp. Tuy cả hai người họ ra vẻ như không phát hiện, nhưng ai cũng biết tỏng rồi.

Tần Cảnh liếc nhìn cô, cười nhẹ tênh: "Tại chị với Thiên Dã cũng đi cùng mà. Tốt quá, đến lúc đó chúng ta lại có thể chơi với nhau rồi. Mà nghe nói Macau cuối tuần sau còn có carnival đó".

"Hay quá." Nghê Gia vui vẻ đáp. Cô chưa từng đi du lịch xa với bạn bè bao giờ, chỉ nghĩ thôi đã thấy rất hấp dẫn rồi.

Tần Cảnh nói xong, lại nghiêm túc theo dõi buổi diễn, lòng thầm oán thán, đồ thần kinh Việt Trạch cũng nhọc lòng quá cơ.

Tình hình là như thế này...

Việt Tiểu Trạch trầm tư: "Anh muốn ở cùng Nghê Gia, làm thế nào bây giờ?".

Tần Tiểu Cảnh chống cằm: "Nếu quá nóng vội, chỉ có lần một chứ không có lần hai đâu".

Việt Tiểu Trạch nhíu mày: "Anh muốn ở cùng Nghê Gia, làm thế nào bây giờ?".

Doãn Tiểu Dã đề nghị: "Nói khách sạn chỉ còn một phòng thôi".

Tần Tiểu Cảnh đá đá: "IQ ở đâu hả?".

Việt Tiểu Trạch cố chấp: "Anh muốn ở cùng Nghê Gia, làm thế nào bây giờ?".

Nếu Tần Cảnh và Doãn Thiên Dã cũng đi, để tiện qua lại, tốt nhất là mọi người ở cạnh nhau. Hơn nữa khách sạn "hỗn loạn", "không an toàn", vậy ở phòng tổng thống một phòng hai gian thì tốt hơn. Thế nên, Việt Trạch và Nghê Gia phải ở cùng nhau, đương nhiên là chuyện hai năm rõ mười.

https://thuviensach.vn

Đương nhiên, Nghê Gia không biết những ẩn tình bên trong, nên không nghĩ ngợi nhiều.

Cô nhìn lướt xuống khán đài, thấy thầy cô bạn học ngồi đông nghẹt, cách sân khấu gần nhất là các hội trưởng hội phụ huynh, tất cả đều nghiêm túc theo dõi vở kịch trên sân khấu.

Mạc Mặc rất vui vẻ, nói gì đó với những người xung quanh, nhìn hướng tay bà ta chỉ, chắc hẳn đang nói Mạc Doãn Nhi trên sân khấu là con gái cưng của mình.

Trương Lan rất bình thản, miệng khẽ mỉm cười, lúc thị đến trường học còn cất công đi tìm Nghê Gia, dặn cô hết bận thì nhất định phải về nhà.

Nghê Gia đồng ý, cũng cảm thấy cách chung sống lãnh đạm, lịch sự, không làm phiền nhau với Trương Lan hiện giờ rất tốt.

Nhưng biểu cảm của Tưởng Na lại rất kì lạ, ánh mắt mất tập trung, thậm chí còn đượm vẻ nhàm chán, nhưng khóe môi lại điểm nét cười sung sướng, như đang chờ xem kịch vui.

Nghê Gia lấy làm lạ, vẻ mặt bà ta như thể không hề có hứng thú với màn kịch trên sân khấu, nhưng lại biết sắp xảy ra một chuyện thú vị nên không nén nổi cơn kích động mà kiên nhẫn ngồi chờ.

Chẳng lẽ Ninh Cẩm Nguyệt đã kể âm mưu này cho Tưởng Na sao?

Nghê Gia nghi ngờ cau mày, quay đầu nhìn thoáng qua đằng sau sân khấu, thấy Ninh Cẩm Nguyệt đã ngồi trước máy tính.

Giờ đang đến màn nữ chính và nữ phụ đối đầu.

Tống Nghiên Nhi mắng Mạc Doãn Nhi vờ vĩnh, lừa gạt mọi người. Còn Mạc Doãn Nhi thì dõng dạc bác bỏ từng cái một, nói nữ chính không phân biệt được đúng sai, tự cho mình lương thiện, kì thực dốt đặc cán mai.

Tống Nghiên Nhi không thể nhịn được nữa, cô nàng yếu đuối điềm đạm trong kịch dốc hết dũng khí, dồn hết sức lực tát vào mặt Mạc Doãn Nhi.

https://thuviensach.vn

Theo yêu cầu kịch bản lúc diễn tập, cảnh tát này chỉ là đánh giả vờ. Song tiếng "bốp" vang vọng khắp cả sân vận động không phải là giả.

Hỡi toàn bộ sinh viên đang trông mong dưới hàng ghế khán giả, mọi người thấy màn biểu diễn này phấn khích chứ?

==========

Chương 44

Khi cái tát chát chúa của Tống Nghiên Nhi in vào mặt Mạc Doãn Nhi, người trước thì thực hiện được ý đồ, người sau thì đớ lưỡi nhìn trân trối.

Còn sinh viên toàn trường thì vỗ tay như sấm dậy, khen ngợi kĩ thuật diễn xuất và sự bùng nổ tình cảm của cặp chị em đẹp như hoa này thật không chê vào đâu được.

Tần Cảnh sâu xa nhướng mày: "Theo yêu cầu của kịch bản, tiếp theo hai người còn có một cảnh đánh nhau ngắn nữa đúng không?".

Nghê Gia tỉnh rụi như không, trả lời: "Có khi sắp thành đánh thật rồi".

Quả nhiên, sau khi Mạc Doãn Nhi bị đánh, ả lập tức phản ứng lại, đánh trả Tống Nghiên Nhi. Tống Nghiên Nhi né đòn, tuy không bị đánh vào mặt nhưng đầu cũng bị đánh cái "bộp", tiếng vẫn vang vọng khắp sân vận động.

Không khí trên và dưới sân khấu căng thẳng đến tột bậc.

Tất cả khán giả đều cùng một suy nghĩ, (ΘoΘ) oa, diễn y như thật, quá cảm xúc, quá kích thích. Ai nấy trợn tròn mắt, xem hai người đẹp lúc bình thường nhất mực tao nhã đánh nhau.

Đúng là tinh thần cao thượng hiến thân cho nghệ thuật, để biểu diễn, tình nguyện phá hỏng hình tượng thường ngày mà.

Và thế là, các sinh viên muôn phần cảm khái, nổ một tràng pháo tay như sấm dậy, kêu gào ủng hộ: "Hay! Hay!".

Tần Cảnh và Nghê Gia nhìn nhau không biết nói gì. Thật đúng là dở khóc dở cười...

https://thuviensach.vn

Chỉ Tần Cảnh và Nghê Gia mới biết, không phải vì kịch bản yêu cầu đánh nhau dữ dội, mà vì hai người này đã phẫn uất nhau từ lâu. Đến thời điểm biểu diễn, Tống Nghiên Nhi châm ngòi nổ, sau đó hai quả pháo đều nổ tung, mượn danh nghĩa diễn kịch mà bất chấp tất cả.

Kết quả trực tiếp là, hiệu quả của màn đánh nhau này tốt hơn rất nhiều so với bất cứ buổi diễn tập nào.

Hai người đánh nhau thật nên khi hạ thủ không chùn tay chút nào, tuy còn kém các động tác giữa Liễu Phi Phi và Mạc Mặc hôm đó cả gang, nhưng với hai cô chủ nhỏ chưa bao giờ đánh nhau này mà nói, đây đã là đột phá giới hạn về tâm lý và thể chất rồi.

Tần Cảnh đứng bên cạnh nhìn, cau mày lại, ánh mắt đượm vẻ châm chọc: "Kịch bản thêm nhiều động tác thế sao? Sao đánh mãi không thôi vậy? Uổng công ngày thường làm thục nữ".

Nghê Gia nhìn cả hai đang giật tóc móc mắt nhau, cười nhạt: "Chị không biết à? Thục nữ đều thích phim hành động".

Không khí trên và dưới sân khấu càng lúc càng kì diệu.

Các sinh viên tấm tắc khen thầm, đánh gì mà thật quá, xứng danh diễn viên tài năng, ngôi sao tương lai ghê.

Tất cả thầy cô bạn bè và phụ huynh trong trường nhìn hai cô ả điên cuồng đánh nhau trên sân khấu, còn liên tục gật đầu, vỗ tay ủng hộ.

Đúng là chuyện lạ chưa từng thấy.

Nghê Gia thờ ơ nhìn, rồi liếc nhìn đồng hồ đeo tay, ba mươi lăm giây rồi. Nếu còn đánh tiếp, có lẽ tất cả mọi người sẽ nhận ra hai người này thật sự có vấn đề.

Vào đúng thời điểm kì diệu chuyển thành nghi ngờ, màn hình điện tử trên sân khấu đã chuyển cảnh.

https://thuviensach.vn

Trên màn hình sân khấu rộng như màn chiếu phim ngoài trời xuất hiện hai bóng người to cao lờ mờ, như hai người khổng lồ đứng sau lưng Tống Nghiên Nhi và Mạc Doãn Nhi, cùng lúc đó, loa rít lên tiếng thử âm chói tai.

Nghê Gia nhìn lướt qua dưới sân khấu, chỉ thấy Mạc Mặc lập tức kinh ngạc trợn tròn mắt, mà ánh mắt của những người khác cũng chuyển từ Mạc Doãn Nhi và Tống Nghiên Nhi sang màn hình, ai nấy nhìn chằm chằm không chớp mắt.

Ngay cả Tống Nghiên Nhi và Mạc Doãn Nhi cũng dừng màn diễn "đánh nhau", ngoái đầu nhìn ra phía sau.

Trong khoảnh khắc quay đầu lại, Mạc Doãn Nhi cứng đờ cả người, mặt cắt không còn giọt máu.

Nghê Gia nhìn cô ả, đột nhiên nhớ lại buổi tiệc sinh nhật hai mươi tuổi, lúc cô và Việt Trạch đang nhảy điệu mở màn, trong lòng vừa xúc động và thấp thỏm. Lúc mọi người bắt đầu đếm ngược, cô hạnh phúc đón tuổi mới, nhưng, thời gian hạnh phúc ấy lại mãi mãi ngừng lại ở giây cuối cùng.

Cuối cùng cô đã biết, giờ khắc cô quay đầu lại, nhất định cũng giống như dáng vẻ của Mạc Doãn Nhi hiện giờ: Kinh ngạc, khiếp sợ.

Nhưng chỉ trong chớp mắt, nỗi khiếp sợ đã bị sự phẫn nộ thế chỗ, mắt ả bốc lên lửa giận phừng phừng, như thể chỉ muốn hủy diệt cả thế giới này.

Nghê Gia lặng đi, nhủ thầm khi đó biểu cảm trên mặt cô nhất định còn hơn Mạc Doãn Nhi, mù mờ, bất lực, khổ sở đến cùng cực.

Nhưng khi ai nấy cũng chế giễu cô, chỉ có Việt Trạch vẫn dịu dàng như trước, nói: "Nghê Gia, em chờ tôi một lát".

Nghê Gia hờ hững nhìn Mạc Doãn Nhi hết cứng đờ như tượng đá lại run rẩy như máy sàng giữa sân khấu, thầm hỏi: Mạc Doãn Nhi, lần này, còn ai chờ cô không?

Trên màn hình sân khấu cỡ lớn, một người đàn ông trầm giọng nói: "Mặc Nhi, không ngờ Tống Minh lại là cha ruột của Doãn Nhi. Vì con cái, người

https://thuviensach.vn

làm mẹ như em đã phải chịu ấm ức rồi".

Người đàn bà thủ thỉ cảm thán: "Lúc em khó khăn nhất, anh đã cùng em vượt qua. Có một số việc mãi mãi không thay đổi...".

Có lẽ nhiều người không biết người đàn ông kia, nhưng người đàn bà chẳng phải chính là Mạc Mặc đang ngồi hàng ghế đầu tiên trong khán phòng sao. Cuộc đối thoại của cả hai bị micro phóng to hết sức rõ ràng, tất cả những ai có mặt trên sân vận động đều chấn động.

Nhất thời, mấy nghìn khán giả là thầy cô sinh viên phụ huynh đều lặng ngắt như tờ.

Lần này, không ai vỗ tay nữa. Tất cả đều tập trung nín thở nhìn lên sân khấu, dán mắt nhìn cho cặn kẽ những diễn biến tiếp theo.

Ai cũng muốn chờ xem cuộc đấu sức giữa tiểu thư chính cống và con rơi con vãi nhà họ Tống.

Trên sân khấu, mặt Mạc Doãn Nhi trắng bệch, vừa quay sang đã thấy gương mặt tươi tắn như hoa của Tống Nghiên Nhi, đẹp đến mức ả chỉ muốn xé nát. Song, màn kịch đã gián đoạn rồi, ả không thể mượn danh biểu diễn để danh chính ngôn thuận đánh nhau với cô nàng nữa.

Dưới sân khấu, sau một hồi im lặng, những tiếng xì xào bàn tán chợt bùng lên không dứt.

"Mạc Doãn Nhi là con rơi nhà họ Tống sao?"

Nghê Gia lạnh nhạt nhìn xuống dưới sân khấu, cả Trương Lan lẫn Mạc Mặc đều mang vẻ khiếp sợ, nhưng Trương Lan là vì không thể tin nổi, còn Mạc Mặc là vì họa sắp giáng xuống.

Tưởng Na vẫn điềm nhiên tươi cười, như mọi sự đều nằm trong lòng bàn tay, hoặc như màn kịch hay bà ta chờ đợi cuối cùng cũng được trình diễn rồi.

https://thuviensach.vn

Ninh Cẩm Nguyệt chẳng biết từ khi nào đã từ phía sau đi tới, dừng cạnh Nghê Gia, nhìn khuôn mặt tức đến méo mó của Mạc Doãn Nhi, mỉm cười: "Tôi rất thích cảnh hỗn loạn gà bay chó sửa thế này, giống như buổi sinh nhật của cô lần trước ấy".

Nghê Gia không nhìn cô ta, lạnh nhạt nói: "Xem ra, ngoài Mạc Doãn Nhi, cô cũng có một chân trong trò đùa quấy phá sinh nhật tôi".

Ninh Cẩm Nguyệt nhởn nhơ khoát tay: "Chuyện gì đã qua rồi thì cứ để nó qua. Hơn nữa, trò trong sinh nhật của cô chỉ là đùa...", cô ta đổi giọng, cười khẩy nhìn Mạc Doãn Nhi, "còn trò hôm nay với ả ta lại là thật".

Nói xong, cô ta quay về chỗ chỉnh âm thanh to hơn nữa.

Tần Cảnh thản nhiên nói, "Hết vui rồi, chị đi trước", lúc quay đi còn nói với Nghê Gia, "Hình như anh ấy đang chờ em đấy".

Nghê Gia quay đầu lại mỉm cười với chị: "Em biết rồi".

Nghê Gia thấy Tần Cảnh đi xa, lại nhìn về phía sân khấu một lần nữa.

Tống Nghiên Nhi lạnh lùng sửa sang lại đầu óc quần áo, chỉnh lại cả vị trí và âm lượng micro, nhìn xuống Mạc Mặc dưới sân khấu, giọng nghẹn ngào oan ức: "Các người, các người lại dám lừa tất cả chúng tôi, trơ trẽn quá mức!". Nói xong, cô nàng bưng mặt chạy khỏi sân khấu.

Những tiếng bàn tán dưới sân khấu lại bùng lên. A! Ngay cả Tống Nghiên Nhi luôn ôn hòa bình thản nhất cũng không chịu nổi nữa. Nhất định là giờ cô nàng mới biết chân tướng, đột ngột bị đả kích, nhất thời không chấp nhận nổi.

Tất cả cùng đồng cảm với Tống Nghiên Nhi bình thường mềm như trái hồng, những tiếng khinh thường trào lên như sóng hết đợt này đến đợt khác, nhằm thẳng vào hai mẹ con họ Mạc.

Tống Nghiên Nhi bưng mặt chạy xuống sân khấu, đứng sau lưng Nghê Gia rồi cười nhạt. Làm gái tốt hai mươi năm nay là đủ rồi! Hôm nay đấm đá

https://thuviensach.vn

không giữ chút hình tượng nào tuyệt nhiên không hề khiến cô nàng thấy áy náy hoặc xấu hổ, trái lại còn hết sức vui sướng.

Đã mở chiếc hộp Pandora ra, sau này cô nàng sẽ không còn là Tống Nghiên Nhi lương thiện đến ngu xuẩn kia nữa.

Cô nàng liếc xéo người đứng bên cạnh, nửa mỉa mai nửa tự giễu, hỏi: "Sao? Xem trò vui đã không?".

Nghê Gia không quay đầu, chỉ liếc một cái, vẻ mặt nhạt nhẽo, bật ngón cái với cô nàng.

Tống Nghiên Nhi hừ khẽ một tiếng, không nói không rằng, lạnh lùng nhìn Mạc Doãn Nhi đang xấu hổ lúng túng như gà mắc tóc trên sân khấu.

Vậy mà cuối cùng giữa những tiếng xì xầm của cả trường, cô ả vẫn có thể cố gắng bình tĩnh, tao nhã đi từng bước một xuống sân khấu.

MC sửng sốt mất một lúc lâu mới đi lên bô lô ba la một tràng giới thiệu màn biểu diễn ca múa kết thúc chương trình hết sức hoành tráng. Một nhóm vũ công ăn vận lộng lẫy lướt vào sân khấu như những đóa hoa tươi, nhẹ nhàng nhảy múa, âm nhạc cũng hết sức rộn rã, vui vẻ, át đi những tiếng rầm rì bên dưới.

Mạc Doãn Nhi mặt lạnh như sương, đi đến trước mặt Nghê Gia và Tống Nghiên Nhi, tức không nói nên lời, huyệt thái dương cũng giật giật vì tức.

Nghê Gia dửng dưng nhìn ả.

Tống Nghiên Nhi mỉm cười, chỉ tay ra sau lưng: "Tôi chỉ cam đoan không gửi video cho Nghê Gia. Nhưng các người không hỏi tôi có gửi cho Ninh Cẩm Nguyệt không?".

Nghê Gia thoáng sửng sốt, sao Tống Nghiên Nhi lại chủ động giúp cô chuyển sự chú ý thế này? Hơn nữa, Ninh Cẩm Nguyệt chẳng phải là tay trong giúp cô nàng cưa đổ Ninh Cẩm Niên hay sao?

https://thuviensach.vn

Nhưng vì ngay từ đầu Ninh Cẩm Nguyệt đã nói muốn gánh trách nhiệm, nên cô cũng không nghĩ nhiều.

Mạc Doãn Nhi nghe xong, ánh mắt hung ác lập tức lướt ra sau lưng hai người. Ninh Cẩm Nguyệt đang đứng điều khiển máy tính, tay quay quay một cái USB, cười thản nhiên, mặt đầy vẻ đắc ý miệt thị.

"Khốn nạn!" Mạc Doãn Nhi chửi khẽ một tiếng, tiến lên toan đánh Ninh Cẩm Nguyệt.

Nhưng lần này Ninh Cẩm Nguyệt đã dự đoán trước, hất luôn tay ả ra, cười khẩy: "Mạc Doãn Nhi, vụ hôm nay là trả cho lần trước cô đánh tôi. Hừ, Ninh Cẩm Nguyệt tôi cả đời này chưa từng chịu thiệt, cũng chưa từng bị ai đánh, nên có thù phải báo! Cô còn muốn đánh tôi lần nữa? Vẫn muốn để tôi trả thù cô một lần nữa?".

Mạc Doãn Nhi siết tay đến trắng bệch, cả người run lên, song ả không nhào đến như ban nãy nữa. Ả giận dữ gầm lên với những diễn viên khác trong hậu trường đang đứng xem xung quanh: "Nhìn gì mà nhìn? Cút hết đi cho tôi!".

Cô ả vừa hét lên, những nữ diễn viên vây quanh vốn yên lặng tức thì bùng nổ, xôn xao bàn tán:

"To mồm gì chứ, chẳng qua cũng chỉ là con của kẻ thứ ba thôi mà, tưởng mình là đại tiểu thư thật chắc."

"Đại tiểu thư cái gì, giờ thân phận bị lộ rồi, khỏi cần ra vẻ nữa, lần này nhìn rõ bộ mặt thật rồi."

"Cậu xem mẹ cô ta đức hạnh ghê chưa, đàn bà hơn bốn chục tuổi rồi còn mặc váy bó sát xẻ cổ chữ V, những cái nên lộ với không nên lộ đều lộ hết ra rồi. Huênh hoang thấy gớm, thật tình, mẹ nào con nấy."

"Hồi xưa tôi chẳng hiểu sao đại tiểu thư gì mà thích mồi chài đàn ông thế? Giờ thì rõ rồi, mẹ cô ta như thế, do di truyền cả thôi."

https://thuviensach.vn

Mạc Doãn Nhi bình thường vốn mặt nặng mày nhẹ với các bạn nữ, nhưng lại mặt mày rạng rỡ trước mặt cánh anh em, nhất là với những anh đã có người yêu, thế nên cô ả rất xấu duyên với phái nữ.

Khi đó, vì gia đình cô ả khá mạnh, tuy trong lòng mọi người không thoải mái nhưng ngoài mặt cũng không nói gì, thỉnh thoảng thấy ả thành công trong nghiệp diễn xuất còn khen ngợi vài câu.

Nhưng bây giờ...

Mạc Doãn Nhi nghe đám người cố tình nói cho ả nghe, còn không buồn hạ giọng, tức đến nỗi đỏ mặt tía tai, hổn hển uy hiếp: "Kẻ nào còn dám nói nữa?".

Khẩu khí hung ác của ả làm ai nấy bất giác rờn rợn.

Tuy vậy, vẫn có kẻ phì cười: "Ôi sợ quá cơ. Mạc Doãn Nhi, bình thường chẳng phải cô vẫn rất yếu đuối trước mặt đàn ông sao? Sao hôm nay lại cứng rắn thế, dọa chết người đấy!".

Lại có một cô gái khác không nhịn được, mắng: "Có gì mà không dám nói? Mẹ cô là kẻ thứ ba, cô là con rơi, bà ta đã gả vào nhà giàu rồi mà vẫn còn đi mồi chài người khác, cô chiếm danh cô chủ mà không biết đường ăn ở. Làm trò xấu xa còn muốn bịt miệng không cho người khác nói, đúng là loại gái điếm còn muốn lập đền thờ!".

Mạc Doãn Nhi trợn mắt: "Cô bảo ai là kẻ thứ ba? Bố tôi hai mươi năm trước đã thích mẹ tôi đấy, mẹ tôi không phải người thứ ba".

Cô bạn nọ hừ một tiếng: "Cô bé hơn Tống Nghiên Nhi, lại còn là con rơi, mẹ cô không phải kẻ thứ ba thì ai? Hơn nữa, nếu không nhờ mẹ Tống Nghiên Nhi năm xưa vực dậy nhà họ Tống, mẹ cô bây giờ lại chịu gả vào đây à? Bố cô, vợ gặp chuyện bất trắc chưa được bao lâu đã ly hôn cưới người khác. Còn mẹ cô, đã gả cho nhà giàu còn ve ong vãn bướm, đúng là một cặp vô liêm sỉ!".

Những người xung quanh lại càng xem thường chỉ chỉ trỏ trỏ.

https://thuviensach.vn

Nghê Gia hơi bất ngờ, nhìn cô bạn đang lên tiếng kia, kinh ngạc là tại sao cô ấy lại biết nhiều tin tức đến thế? Cô nhìn theo ánh mắt như có như không đang hướng về phía Tống Nghiên Nhi của cô bạn, thì thấy cô nàng khẽ nhếch môi, đôi mắt to trống rỗng, lóe lên sự lạnh lẽo.

Nghê Gia lại liếc nhìn Ninh Cẩm Nguyệt, thấy vẻ mặt y hệt, lập tức hiểu ra, hai người này quả thật là mượn dao giết người.

Mạc Doãn Nhi đã tức đến mức sắp khuỵu ngã, nhưng không thể phản bác, cũng không thể la lối om sòm, lại càng không thể xông lên đánh nhau với đám người kia, chủ yếu là vì đối thủ quá đông đánh không lại.

Ả tức tối, nhưng chỉ có thể châm chọc cô bạn kia ghen tị với ả vì ả được các bạn nam thích, vân vân.

Thấy chỉ là đấu võ mồm, Nghê Gia không có hứng thú, rời khỏi hậu trường đang cãi nhau ầm ĩ hỗn loạn.

Lúc đi qua chỗ vắng vẻ, cô tình cờ nghe giọng nhớn nhác của Mạc Mặc: "Đoạn video bị lộ, tất cả là tại anh tin tưởng con ranh hèn hạ Tống Nghiên Nhi. Giờ anh nói tôi làm anh mất mặt, thế sao lúc trước nó bảo xóa đoạn video rồi anh lại tin?".

Nghê Gia nhíu mày, nói như vậy, Tống Minh không chỉ đã biết trước, mà còn xem từ lâu rồi? Vậy tại sao ông ta lại có thể chấp nhận Mạc Mặc?

Cô còn đang nghĩ ngợi, giọng Mạc Mặc bỗng trở nên hết sức tàn độc: "Anh uy hiếp tôi vừa thôi. Tôi nói cho anh biết, nếu anh làm tôi khó chịu, anh cũng đừng hòng được sống yên".

Sau đó không còn tiếng nói chuyện nào nữa, chỉ có tiếng bước chân rời đi của Mạc Mặc.

Nghê Gia cụp mắt, không cần suy nghĩ nhiều, trong lòng đã có tính toán.

Tống Nghiên Nhi thật đáng thương!

https://thuviensach.vn

Nghê Gia phải về nhà sau buổi lễ kỉ niệm ngày thành lập trường, Việt Trạch hẹn sẽ tới đưa cô về.

Gần đây Nghê Gia bận rộn nhiều việc, nên nội dung hẹn hò cũng lạ lùng khác thường, ví như ăn sáng, chạy bộ, lên thư viện tra cứu tài liệu, trên đường ngồi xe đi đâu đó.

Bởi anh là người tình bí mật của Nghê Gia, nên địa diểm hẹn hò còn lạ lùng hơn, các vườn hoa nhỏ nơi chỉ các cụ già mới đến, các cung thiếu nhi chỉ dành cho đám trẻ nít, nhưng thường thấy nhất vẫn là trong xe, tiện lợi, đơn giản, riêng tư, an toàn.

Nghê Gia còn chưa tới gần, Việt Trạch đã nhìn thấy cô qua cửa kính xe. Đợi khi cô lên xe, anh đặt đồ của mình sang một bên, khẽ nhếch môi, dang rộng hai tay với cô.

Nghê Gia cười ngọt lịm, ngả vào lòng anh, khẽ ôm anh. Cô gác đầu lên bả vai anh, dài giọng: "Có phải anh chờ lâu lắm rồi không?".

"Không đâu." Anh bất giác dịu giọng, "Vừa rồi anh đang đọc báo cáo".

Nói đến đây, Nghê Gia nghĩ ra một chuyện, ngẩng lên hỏi anh: "Phải rồi, đợt này em đi Macau, sợ Nghê Lạc lại giở thói ham chơi. Anh có cách gì để ràng buộc nó không?".

Thật ra, cô chỉ lo Mạc Doãn Nhi lại đến gây rối.

Việt Trạch tất nhiên không biết ý đồ của cô: "Anh thấy Nghê Lạc như bây giờ rất tốt, em không cần phải lo lắng cho cậu ấy như thế chứ?".

"Em chỉ đang đề phòng thôi. Tóm lại anh có cách không? Nhỡ đâu em từ Macau về, nó lại phá phách, em sẽ tìm anh bắt đền."

Việt Trạch cười: "Vừa rồi có bức thư mời tới dự buổi hội thảo quản trị doanh nghiệp của Đức, dù sao anh cũng không định đi, anh bảo người liên hệ, đổi thành cậu ấy đi là được rồi".

"Tốt quá!" Cô vui mừng khấp khởi, ánh mắt sáng long lanh nhìn anh.

https://thuviensach.vn

Anh xao động, bỗng trêu cô: "Này, em quản lý Nghê Lạc nghiêm thế, sau này anh đi đâu, chẳng phải em sẽ theo sát không rời sao?".

Nghê Gia lại dựa vào ngực anh, biếng nhác càu nhàu: "Không đâu, em mặc kệ anh muốn đi đâu thì đi, muốn làm gì thì làm".

"..."

Cô thấy anh không đáp, như đoán được anh hơi khó chịu nên im lặng, vừa ngáp vừa xoa xoa mặt anh: "Đấy là vì em tin tưởng anh!".

Nhưng Việt Trạch hoàn toàn không tin câu nói này. Đối đãi khác nhau rõ rành rành như thế, quá đáng lắm...

Song anh cũng không thể tuyên bố "vì sao lại mặc kệ anh, anh có phải động vật nuôi thả đâu, anh cần trông nom mà". Anh chỉ lặng lẽ cười, ra vẻ không hề gì: "Anh biết rồi".

Nghê Gia lại nghĩ là anh biết thật, không đề cập gì tới việc này nữa...

Việt Trạch cụp mắt, thấy mí mắt cô nặng trĩu, hỏi: "Sao, lại buồn ngủ à?".

Nghê Gia cựa quậy, lựa một tư thế thoải mái hơn, mơ màng làu bàu: "Vâng, em lại buồn ngủ rồi. Vừa thấy anh đã muốn ngủ, anh đã thấy bị đả kích chưa?".

"Vừa thấy anh đã muốn ngủ à... ?" Việt Trạch chậm rãi kéo dài chữ cuối, con mắt đen láy chợt sáng lên, tinh quái nói, "Anh rất vui là đằng khác, thì ra em đã nghĩ đến bước này rồi".

Nghê Gia ngớ ra, đột nhiên phát hiện "ngủ" còn mang một tầng nghĩa khác, lập tức đỏ phừng phừng cả mặt. Nhưng vừa ngước mắt lên, nhìn nét cười đã tràn trề không thể dập tắt được nữa của anh, cô lại càng xấu hổ, bèn dụi dụi vào cổ anh, sau đó hung dữ véo vào eo anh một cái.

Anh vẫn cười, ôm cô chặt hơn, một lát sau mới nhẹ giọng bảo: "Hơn nửa tiếng nữa mới về đến nhà, em ngủ một lát đi!".

https://thuviensach.vn

"Ừm." Cô ừ hữ một tiếng, nhắm đôi mắt nặng trĩu lại, chỉ thấy mùi hương trên người anh như mùi rừng cây buổi sớm, thật tuyệt làm sao.

Chẳng hiểu tại sao, mỗi lần tựa vào lòng anh, cô lại thả lỏng tuyệt đối, rất thoải mái, rất nhẹ nhõm, rất tự tại.

Chỉ chốc lát sau, cô bé nọ liền lặng lẽ thiếp đi. Cô ngủ rất ngon, nhưng Việt Trạch lại khốn khổ hết sức.

Cô ngả đầu vào vai anh, mũi cọ vào cổ anh, hơi thở vừa ổn định vừa nhẹ nhàng, giống như chiếc lông chim phất qua cổ anh ngưa ngứa, ngứa thẳng đến tận tim.

Đầu óc Việt Trạch căng lên, vô thức nhớ lại lời Nghê Lạc: bạn gái đang ngủ là thời cơ tốt nhất để vuốt ve, nếu không tranh thủ nắm bắt, đó là thằng ngu!

Nhưng mà, ừm, Nghê Gia nói, không được nghe lời thằng nhóc thối Nghê Lạc, không được để nó dạy hư.

Việt Tiểu Trạch âm thầm gật đầu. Đúng, phải nghe lời Nghê Gia, không thể để Nghê Tiểu Lạc dạy hư được.

Vừa nghĩ thế, anh đã không nhịn được cười, cảm giác vừa lo lắng vừa thoải mái khi ở bên Nghê Gia này là sao nhỉ?

Anh chưa từng yêu đương nên có đôi phần lo lắng, hơn nữa đối tượng là Nghê gia, nên lại càng bất an.

Kế hoạch ban đầu là tìm một cô gái tốt để kết hôn, sống cuộc sống bình thản, không yêu đương gì hết. Nhưng bây giờ, ai ngờ được anh lại đang lúng túng trong tình cảm, những kinh nghiệm lăn lộn trên thương trường đều chẳng ích gì. Ai ngờ được anh lại thay đổi suy nghĩ của mình, lựa ý chiều theo cô, để cô vui vẻ?

Bất ngờ thật!

==========

Chương 45

https://thuviensach.vn

Nếu không thông thạo mấy vụ yêu đương này, thôi thì cứ làm theo những gì con tim mách bảo vậy.

Việt Trạch cúi xuống nhìn Nghê Tiểu Gia Gia trong lòng, hai má đỏ ửng như quả cà chua bi, thật muốn cắn một miếng, đôi môi mềm mọng như quả anh đào, càng muốn cắn thêm miếng nữa.

Việt Trạch cau mày. Không được, không thể làm thế được, anh là người có khả năng kiềm chế, nhất định phải bình tĩnh!

Sau một giây bình tĩnh, anh nghĩ bụng, chạm một cái chắc cũng chẳng sao, cầm lòng không đặng khẽ khàng véo má cô một cái, vừa mềm mại vừa trơn mịn.

Anh lại cúi đầu, cọ khẽ hai má lên gương mặt ửng hồng mềm mại của cô, tim anh không khỏi run lên. Chỉ cần hơi cụp mắt xuống đã thấy đôi môi cô ở rất gần anh.

Anh không dằn nổi sự xao động trong lòng, cúi đầu sâu hơn, nhẹ nhàng chạm vài cái vào môi cô.

Nghê Gia trong cơn mơ như cảm thấy có điều khác thường, nhíu đôi chân mày như thể đang kháng nghị, rồi quay đầu rúc vào cổ anh. Anh cũng không mảy may nhụt chí, thấy cô ngó ngoáy như gấu Koala thật sự rất đáng yêu, lại liên tục thơm vài cái nữa lên gò má trắng hồng.

Kiểu cám dỗ này thực tình...

Việt Trạch hết cau lại giãn lông mày, một ngày nào đó, nhất định anh phải hạ gục cô!

Tới cửa nhà họ Nghê, Nghê Gia mới tỉnh, sau khi xuống xe cô thỏa mãn duỗi lưng vươn vai, tinh thần rất phấn chấn.

Việt Trạch nắm tay rồi xoa má cô, dặn dò từng câu: "Ngày kia phải đi rồi, bắt đầu thu xếp đồ đạc dần đi. Nhớ phải nghỉ ngơi đấy".

https://thuviensach.vn

Nghê Gia ngoan ngoãn gật đầu như gà mổ thóc, vẫy tay với anh, xoay người toan đi rất phóng khoáng.

Nhưng cô còn chưa xoay người xong đã bị anh cầm tay kéo lại. Nghê Gia lao vào lồng ngực anh, kinh ngạc: "Ơ? Còn việc gì nữa ạ?".

Mắt Việt Trạch sáng lấp lánh: "Hình như em quên gì đó phải không?".

Nghê Gia thoáng ngẩn người, sau khi hiểu ra mới bất mãn lườm anh: "Người khác nhìn thấy đấy".

"Chẳng có ai đứng ở cửa nhà em cả." Việt Tiểu Trạch rất cố chấp.

"Cửa có máy quay." Nghê Tiểu Gia rất khổ sở.

"Chúng ta đứng bên kia đường, góc chết của máy quay, không nhìn thấy." Việt Tiểu Trạch rất kiên trì.

Nghê Gia biết không lay chuyển nổi anh, cẩn thận nhìn quanh, trên đường lớn trong núi toàn cây rậm rạp, trước sau không có lấy một bóng người.

Cô níu lấy cổ anh, nhón chân lên, ngửa đầu chạm khẽ vào môi anh, vừa định hạ trọng tâm xuống thì anh đã ôm eo cô, siết cánh tay lại, trắng trợn hôn sâu.

Nghê Gia đột nhiên thấy sự kích thích và choáng ngợp. Tâm tư cô rối bời, thì ra đây là sự khác nhau giữa có tình cảm và không có tình cảm.

Kiếp trước, cô cũng từng có một người bạn trai. Khi đó, cô cho rằng mình là kẻ không có trái tim, sẽ không yêu bất cứ ai, nên chỉ cần tìm một người đàn ông tốt có thể hiểu nhau, làm bạn với nhau, bình thản cả đời là được rồi.

Cô từng có ý định kết hôn với anh ta, nhưng chưa bao giờ có sự rung động trong tình yêu. Sau này anh ta quỳ sụp dưới váy Mạc Doãn Nhi, tuy tức đến nỗi tưởng như phát điên, nhưng cô cũng hiểu rõ, điều cô hận là mình bị cướp chứ không phải bị bỏ rơi.

https://thuviensach.vn

Cô vẫn cho rằng cô không có trái tim, nên sẽ không rung động, sẽ không thích ai, sẽ không yêu ai.

Nhưng chẳng hiểu tại sao, khi ở bên Việt Trạch, cô như trở thành một thiếu nữ đang nếm trải những cảm xúc tình yêu đầu đời. Cảm giác an toàn và thoải mái trước nay chưa từng có này khiến cô thấy hạnh phúc mãi khôn nguôi.

Nghê Gia bị anh ôm một lúc lâu mới quay vào nhà.

Vừa vào nhà cô đã nghe giọng Tống Nghiên Nhi trong phòng khách: "Bà ngoại, con đoán rằng mẹ của Ninh Cẩm Niên và Ninh Cẩm Nguyệt muốn để con và Mạc Doãn Nhi trai cò mổ nhau, còn bà ta làm ngư ông nhân cơ hội cướp mất Tống thị. Giờ con muốn hợp tác với nhà họ Ninh để đánh bại Mạc Doãn Nhi, nhưng đồng thời con cũng phải mạnh mẽ hơn thì mới không bị nhà họ Ninh tiêu diệt. Lợi dụng xong họ thì sẽ vứt bỏ họ, như vậy mới hả giận".

Tống Nghiên Nhi còn có cả ý định này nữa ư? Không hổ danh là con gái Nghê Khả.

Nghê Gia chậm chạp đổi giày, một lúc sau mới cố tình bước thật mạnh, nói: "Con về rồi đây".

Bà nội nhìn sang, khuôn mặt vốn cau có toát lên vẻ dịu dàng, từ tốn nói: "Nghe Lạc Lạc bảo, gần đây cháu ở trường bận bịu, bà dễ hai tuần không gặp cháu rồi. Mẹ cháu cũng nhớ cháu lắm".

Nghê Gia gật đầu, lại nhìn lướt qua Tống Nghiên Nhi vẻ mặt lạnh nhạt đang cụp mắt, cô nói với bà nội: "Cháu đi thu dọn mấy thứ đã, lát nữa cháu xuống ăn cơm tối với bà".

Nếu bà và Tống Nghiên Nhi đang nói chuyện, cô không cần thiết phải đứng bên cạnh nghe.

Nhưng bà nội lại gọi cô: "Gia Gia, cháu vào đây, ngồi cạnh bà nội".

https://thuviensach.vn

Nghê Gia vâng lời đến ngồi xuống, chỉ thấy vẻ mặt Tống Nghiên Nhi sầm xuống, hình như hơi khó chịu.

"Nghiên Nhi, cháu nói tiếp đi."

Tống Nghiên Nhi nhìn Nghê Gia, môi giật giật, như có phần khó xử.

Bà nội nhìn ra suy nghĩ của Tống Nghiên Nhi, nói: "Có gì cứ nói tiếp đi. Cháu muốn bà giúp cháu, nhưng cả Hoa thị và nhà họ Nghê sau này đều là của Gia Gia và Lạc Lạc. Đương nhiên con bé phải ngồi đây nghe".

Tống Nghiên Nhi chần chừ chốc lát, cuối cùng vẫn mở miệng, nhưng lần này là giọng cầu xin, nội dung cũng thay đổi: "Bà ngoại, bà giúp con đi, Tống thị nhờ vào mẹ con và nhà họ Nghê mới có ngày hôm nay, không thể để hai mẹ con Mạc Mặc tự dưng vớ bở được".

"Bà ngoại, con thật sự không muốn chứng kiến cảnh giang sơn mà mẹ con khổ sở vất vả lắm mới đoạt được bị ả Mạc Mặc kia cướp mất. Còn nữa, bố con rất quá đáng, ông ấy phản bội mẹ, còn làm tổn thương con. Bà ngoại, con nói chuyện này với bà không phải vì dằn dỗi nhất thời, Mạc Mặc và Mạc Doãn Nhi thật sự không phải người tốt."

"Chẳng lẽ bà lại không rõ bọn chúng không phải người tốt?" Bà nội sắt mặt lại.

Hơn nửa năm trước, Mạc Mặc chạy đến nhà họ Nghê khóc ầm lên, nói là bế nhầm con gái, xin Trương Lan và Nghê Lạc tha thứ cho bà ta, nhưng bà nội lại sinh nghi.

Vài năm trước, Mạc Mặc vẫn luôn liên lạc với Trương Lan. Nhưng đến tận lúc đó Trương Lan vẫn không biết chuyện Mạc Mặc có thai. Khi đó, Mạc Mặc thường xuyên đến nhà họ Nghê hỏi thăm cô con gái ngoan của bạn thân, không hề đề cập đến việc mình cũng có con gái, giống như bà ta đang cố tình giấu giếm sự tồn tại của Nghê Gia.

Rồi sau đó, Trương Lan vô tình nghe được Mạc Mặc có một đứa con riêng, bảo bà ta đưa nó đến nhà chơi. Nhưng đúng lúc đó, Mạc Mặc nói muốn đi

https://thuviensach.vn

vào Nam phát triển, sau đó chuyển tới Đại Liên. Nhiều năm sau nghĩ lại, bà nội cho rằng, Mạc Mặc cố tình muốn cắt đứt quan hệ giữa Gia Gia và họ Nghê.

Nhớ lại mỗi lần Mạc Mặc đến thăm Mạc Doãn Nhi đều đầy vẻ quan tâm, lại nhớ lúc Gia Gia mới tới thì khiếp sợ không dám gặp ai, bà nội càng cảm thấy hận Mạc Mặc.

Nên bà mới kiên quyết đuổi Mạc Doãn Nhi đi, đón Nghê Gia thật về nhà.

Nghĩ đến đây, bà nội nhắm mắt lại, thở dài một hơi: "Có lẽ bố cháu đã biết ngay từ đầu, Nghê Gia giả trước kia chính là con gái của nó và Mạc Mặc. Nếu không, làm gì có bố nào lại đối xử với cháu gái đằng ngoại tốt hơn con gái ruột?".

Tống Nghiên Nhi chợt ngẩn ra, bàn tay siết đến trắng nhợt.

Chẳng trách từ nhỏ đến lớn Mạc Doãn Nhi lại được bố đối tốt như thế, bất kể mua gì cũng phải mua cho Mạc Doãn nhi một phần. Lúc ấy Tống Nghiên Nhi chỉ cho rằng bố mình đối xử tốt với con của cậu, chứ không ngờ...

Tống Nghiên Nhi nhắm mắt, cơn hận trong lòng dâng lên như sóng triều.

Nghê Gia thờ ơ liếc nhìn cô nàng, thấy cô nàng tức tái mặt. Nghiêm túc ngẫm lại, cô nàng cũng giống như cô, cũng đủ đáng thương đủ buồn bã. Cô không khỏi buồn thay cô nàng, bản chất Tống Nghiên Nhi không xấu, nào có tội lỗi gì đâu?

Nghê Gia trù trừ đôi phút, cuối cùng nói: "Có việc này cháu muốn nói một chút. Cháu nghi ngờ tai nạn xe cộ của bác gái không phải là sự cố".

Còn chưa dứt lời, cả bà nội và Tống Nghiên Nhi đã kinh ngạc nhìn sang.

Nghê Gia bình tĩnh giải thích: "Dạo gần đây Mạc Mặc và Mạc Doãn Nhi làm loạn như thế, có lẽ Tống Minh cũng phát cáu ở nhà, nhưng bên ngoài thì chưa từng tỏ vẻ gì cả, điều này rất kì lạ. Hơn nữa, hôm nay lúc ở trường, cháu tình cờ nghe thấy Mạc Mặc gọi điện thoại cho Tống Minh, khinh

https://thuviensach.vn

thường nói nếu nhà họ Tống muốn đuổi bà ta đi, bà ta cũng sẽ cho Tống Minh hết đường sống".

Nghê Gia nhíu mày: "Bà ta có năng lực gì mà khiến Tống Minh hết đường sống chứ? Nhất định là Mạc Mặc và Tống Minh đã bắt tay làm việc gì đó không để người khác biết, hoặc là, Mạc Mặc biết bí mật đen tối nào đó của Tống Minh. Cho dù là khả năng nào, cháu nghĩ, khả năng lớn nhất là có liên quan đến tai nạn xe của bác".

Tống Nghiên Nhi bất chợt tỉnh ra: "Chẳng trách tuy ở nhà bố thường xuyên cãi nhau với Mạc Mặc, nhưng mấy việc gần đây lại bỏ qua không truy cứu. Chẳng lẽ, bố thật sự... thật sự đã hại mẹ?".

Hai tay Tống Nghiên Nhi chống lên đầu gối, nước mắt đau đớn và oán hận dâng ngập vành mắt, nhưng vẫn cố gắng không để rơi xuống.

Nghê Gia im lặng, đây là Tống Nghiên Nhi hễ xúc động là nhỏ nước mắt tong tỏng ư? Lần này cố chịu đựng không nhỏ lệ là kiên cường lắm rồi, nhưng có lẽ cô nàng cũng biết bản thân bất lực không làm được gì.

Nghê Gia lại bỏ thêm một câu: "Có điều, Việt... Một người bạn của cháu đã liên hệ với bác sĩ khoa thần kinh của Mĩ, cháu chưa hỏi bà mà đã một mình đưa người đến thăm bác. Lúc ấy mới chỉ là chẩn đoán bước đầu, không muốn để bà hi vọng rồi lại thất vọng nên mới giấu, nhưng", Nghê Gia thoáng dừng lại, "giờ đã có kết quả rồi, bác không lâm vào trạng thái ngủ sâu, thật ra mới chỉ tiệm cận với mức sống bán thực vật".

Khuôn mặt bà nội toát lên vẻ vui sướng đầy kinh ngạc, còn Tống Nghiên Nhi là vẻ hi vọng, dù sao đây cũng là người cô nàng có khả năng nhờ cậy nhất: "Thế... thế là ý gì? Nếu như cậu nói thì nhất định là tin tốt lành, đúng không?".

Nghê Gia gật đầu: "Bác sĩ nói, chờ chuẩn bị xong sẽ làm trị liệu cho bác, hi vọng tỉnh lại là rất lớn".

https://thuviensach.vn

Lần này Tống Nghiên Nhi bật khóc thật, vừa nhắc đến mẹ, bao nỗi tủi thân, xót xa không thể nói rõ liền trào lên.

Nghê Gia bổ sung thêm một câu: "Vì năm xưa bà nội đã thay mặt bác làm thủ tục ly hôn với Tống Minh rồi nên giờ bác nằm trong viện điều dưỡng của nhà họ Nghê. Sắp tới, người của nhà họ Tống không được thăm bác ấy. Phải giữ bí mật chuyện này, nhất là với Tống Minh".

Mặt Tống Nghiên Nhi chợt sượng lại, ngàn vạn cảm xúc ban nãy chợt hóa thành vẻ lạnh lùng: "Mình nhất định sẽ chờ mẹ tỉnh lại, nếu ông ấy thật sự hại mẹ, mình sẽ không nhận người cha này".

Nghê Gia và bà nội đều trầm mặc, không nói tiếng nào.

Một lúc lâu sau, bà nội mới dửng dưng nói: "Năm đó mẹ cháu bất chấp ta phản đối, nhất quyết gả cho Tống Minh, ta đã cắt đứt quan hệ mẹ con với nó rồi. Khi ấy, dù ông ngoại cháu đã chuẩn bị của hồi môn cho nó, ta cũng cho nó 7% cổ phần Hoa thị, coi như là muốn vạch rõ quan hệ với nó. Nhưng nó cũng rất ương, sau khi Tống thị phát triển còn đến trước mặt ta diễu võ dương oai trả lại 7% cho ta".

Bà nội nói đến đây, quay sang nhìn Nghê Gia: "Gia Gia, cháu nói xem?".

Nghê Gia nói: "Nếu vốn là của bác, thì nên đưa cho Nghiên Nhi".

Không phải cô hào phóng gì, nhưng đây vốn là thứ của Nghê Khả, hơn nữa cô nhận ra ý của bà nội nên không tiện nói thêm điều gì.

Hơn nữa, nghĩ lại, Nghê Khả và bố cô thân thiết như cô và Nghê Lạc, trong lòng cũng nhẹ nhõm hơn đôi chút.

Bà nội gật đầu, nói với Tống Nghiên Nhi: "Cháu muốn bà giúp cháu, nhưng bà không thể để Gia Gia, Lạc Lạc cùng với Hoa thị bị cuốn vào vòng xoáy trả thù của cháu. Bà chỉ có thể chuyển 7% này cho cháu, coi như là ủng hộ phần nào!".

Tống Nghiên Nhi vội đáp: "Cảm ơn bà ngoại, cảm ơn bà ngoại!".

https://thuviensach.vn

Lúc Tống Nghiên Nhi về, Nghê Gia ra cửa tiễn cô nàng một đoạn ngắn.

Hai người đi men theo đường cái trong dãy núi quanh co xuống dưới, rất lâu rất lâu mà không ai mở lời.

Cuối cùng vẫn là Tống Nghiên Nhi lên tiếng trước: "Nghê Gia, vừa rồi cảm ơn cậu đã nói giúp mình trước mặt bà ngoại".

Nghê Gia đá hòn sỏi nhỏ bên đường, thờ ơ như không: "Khỏi cần, bà nội vốn đã nghĩ thế rồi. Hơn nữa, khi mẹ cậu tỉnh lại, bà cũng sẽ chuyển 7% kia cho mẹ cậu thôi".

"Cậu thật sự tin rằng mẹ mình có thể tỉnh lại?" giọng Tống Nghiên Nhi hơi run rẩy.

Nghê Gia nhìn con đường rải nhựa dưới chân, hỏi ngược lại: "Không thì thế nào, hi vọng mẹ cậu không tỉnh à?".

Tống Nghiên Nhi sửng sốt một lúc lâu, không nói nửa lời, lát sau mới bình thản: "Bất kể thế nào, lần này phải cảm ơn cậu vì chuyện mẹ mình".

"Đó chẳng qua là vì tôi cũng không muốn thấy Mạc Mặc sống yên lành." Nghê Gia thẳng thắn nói.

"Vậy..." Tống Nghiên Nhi nghe thế, lưỡng lự chừng nửa khắc, "Chúng ta...".

"Tôi sẽ không bắt tay với cậu", Nghê Gia quay sang nhìn cô nàng, ánh mắt không nhìn ra bất cứ cảm xúc nào, "hợp tác ngắn hạn thì được, nhưng kết phe cánh lâu dài thì không".

Đối mặt với câu trả lời không nể nang gì của cô, Tống Nghiên Nhi cũng không hề bất ngờ, trái lại còn nở nụ cười chua chát: "Sao hả? Cậu vẫn không tin mình?".

"Đúng thế." Nghê Gia rất thẳng thắn, đi vài bước nữa lại ngoái đầu nhìn cô nàng, cười kì quái, "Hơn nữa, không phải cậu thực tình cũng chẳng tin tưởng gì tôi sao?".

https://thuviensach.vn

Tống Nghiên Nhi lại cứng đờ cả mặt, bước chân khựng lại, tiếp tục đi về phía trước.

"Chưa kể, cậu nói muốn bắt tay với tôi hoàn toàn là vì tôi có giá trị lợi dụng với cậu. Đương nhiên, người với người chung sống, nói một cách tàn nhẫn thì đều là lợi dụng và bị lợi dụng thôi. Chẳng qua, vài người thì cam tâm tình nguyện, song lại có vài người thì không. Ví như tôi, tôi không thích bị cậu lợi dụng."

Hôm nay ở trường, Tống Nghiên Nhi nói đỡ cho cô lúc ở hậu trường là vì cần cô nói giúp một hai câu trước mặt bà nội. Hai người, ai cũng phải mang gánh nặng trên lưng.

Tống Nghiên Nhi khẽ nhếch môi: "Cậu nói thế, quan hệ giữa chúng ta thật tình không biết nên xếp vào đâu".

Nghê Gia lại tỏ vẻ không sao cả: "Mọi người không tin nhau thì tốt nhất vẫn nên duy trì tình trạng hiện giờ đi, đừng làm phiền nhau nữa. Thỉnh thoảng có thể bắt tay nhau trong chốc lát".

Tống Nghiên Nhi "ừm" một tiếng như có như không, ngẩng đầu nhìn trời, hít một hơi rồi than thở: "Mong sao mọi chuyện trôi qua nhanh. Người đằng nào cũng sẽ phải trưởng thành, nhưng cuộc sống vẫn nên đơn giản như xưa!".

Nghê Gia lẳng lặng nghe, im lặng không đáp.

Tiễn Tống Nghiên Nhi xong, về đến nhà, lúc cô lên tầng đi ngang qua cửa phòng Nghê Lạc thì đã thấy cậu chàng đẹp trai đang rất hưng phấn thu dọn đồ đạc.

Nghê Gia tựa vào cửa, nghiêng đầu nhìn cậu chốc lát rồi gõ nhẹ ngón tay lên cánh cửa.

Nghê Lạc ngoảnh ra thấy cô, tức thì nhoẻn cười: "Em đang định nói cho chị biết, nhờ anh Việt Trạch tiến cử, em sắp đi Đức tham gia hội thảo quản trị

https://thuviensach.vn

doanh nghiệp đấy. Trong số những người đến dự lần này, em còn trẻ nhất, há há".

Nghê Gia ra chiều kinh ngạc lắm, cười cậu: "Em có hiểu gì không? Đừng để sang đến đó rồi mất mặt từ trong nước ra ngoài nước".

Cô tưởng tiếp theo cậu sẽ tranh cãi với cô, không ngờ, cậu lại xách một bộ vest, chợt ủ ê mặt mày, ngồi xuống giường, một lúc lâu sau mới nói nhỏ: "Nói thật, em cũng căng thẳng lắm".

Lần này đến lượt Nghê Gia sửng sốt, kẻ miễn dịch với áp lực mà cũng căng thẳng á?

Cô vội ngồi xuống cạnh cậu, an ủi: "Vừa rồi chị chỉ nói đùa thôi, chỉ cảm thấy, với tính cách của Việt Trạch, nếu cảm thấy em không làm được, thì chắc chắn sẽ không giao cơ hội tốt này cho em đâu, hẳn là như thế".

Nghê Lạc tự dưng cười hi hi: "Em cũng nghĩ thế đấy". Cậu lập tức khôi phục thần thái sáng láng, như đắc ý lắm, "Nếu anh Việt Trạch đã cho em đi, điều đó có nghĩa là trong mắt anh ấy, em rất ổn. Ha ha, Nghê Gia, hãy tự hào về em đi".

Vẻ đắc ý ngạo mạn này sao mà giống con sói đuôi xù thế nhỉ.

Hình như cô bị lừa, thằng ranh này cố tình giả vờ bất an, lừa lấy sự khích lệ của cô, thật đáng giận.

Nhưng nghĩ đến việc ngày mai cậu vui vẻ ra nước ngoài học tập, lại có thể rời xa loài hoa độc Mạc Doãn Nhi, tâm trạng Nghê Gia rất tốt nên không buồn so đo với cậu.

Nhưng, cậu bé nào đó còn rất vô liêm sỉ thòng thêm một câu: "Nghê Gia, chị xem này, em đang tiến bộ thần tốc từng ngày, còn chị thì sao, giậm chân tại chỗ, trì trệ không tiến lên, em đã bỏ xa chị chục con phố rồi. Xem đi, xem đi", cậu bắt chước tướng chạy bộ, "chị cũng đã không nhìn thấy bóng em nữa, vì~ em~ đã~ chạy~ xa~ rồi~".

https://thuviensach.vn

"Bởi vì một cú đá của chị đã sút bay cậu rồi!" Nghê Gia nóng máu, giơ chân nhào đến đá cậu.

"Áaaaaaaaa! !!"

"Trước khi cậu ra nước ngoài, coi như tặng quà bự cho cậu, tránh vài hôm không gặp lại ngứa da!"

Hôm sau, Nghê Lạc đi Đức.

Hôm sau nữa, Nghê Gia đi Macau.

==========

Chương 46

Khi thức giấc, Nghê Gia cảm giác như đang bồng bềnh trong làn hơi ấm không tài nào thoát ra nổi. Cô mông lung mở mắt ra, chỉ thấy ánh dương tràn ngập khắp căn phòng. Ngoài cửa sổ là trời xanh ngăn ngắt, ráng hồng xán lạn, cả căn phòng đều tắm mình trong ánh sáng màu cam ấm áp.

Cô không nhớ giờ là mấy giờ nữa.

Cô chỉ nhớ sau khi đến khách sạn Venetian Macau, việc đầu tiên cô làm là thay đồ ngủ, bò lên giường ngủ thiếp đi, giờ mơ màng tỉnh lại mà vẫn thèm ngủ nữa.

Cô vươn vai, dụi dụi đôi mắt còn ngái ngủ, xỏ đôi dép lê, cố gắng kéo tấm thân mỏi nhừ chậm chạp mở cửa đi ra ngoài.

Cô vừa mở cửa ra thì thấy Việt Trạch đang ngồi trước cửa sổ sát đất ngoài phòng khách, một tách trà, một cuốn sách, không gian lặng ngắt như tờ.

Cả căn phòng đều trải thảm nên cô không phát ra bất cứ tiếng động nào.

Anh đọc sách, cô ngắm anh.

Khi làm bất cứ việc gì ở bất cứ thời điểm nào, anh đều hết sức nghiêm túc chăm chú.

Cô luôn cảm thấy vẻ nghiêm túc đó của anh quyến rũ muốn chết.

https://thuviensach.vn

Thế giới bên ngoài chiếu lên cửa sổ sát đất một cảnh tượng biêng biếc trời lam, rừng xanh ráng tía rộng lớn choáng ngợp, nhưng anh lại lặng lẽ và bình thản, khiến người ta chỉ vừa nhìn thấy thôi đã thấy lòng bình yên.

Thật ra nếu nhìn kĩ, gương mặt tuấn tú của anh có vẻ lãnh đạm, thậm chí đến mức có vẻ lạnh lẽo. Nhưng cô biết, đó là đối với người khác, còn với cô thì không như vậy.

Nghĩ thế, con tim cô chợt rung động, rón rén đi đến cạnh anh, từ từ ngồi xổm xuống, vừa chống má cong môi cười vừa nhìn anh.

Ánh mắt anh đặt trên trang sách vốn thờ ơ lạnh nhạt, song vào khoảnh khắc cô ngồi thụp xuống, ánh mắt anh chậm rãi rời đi, dừng lại nơi khuôn mặt cô, chỉ trong nháy mắt mà đã thấm đẫm ý cười ấm êm.

"Dậy rồi à?" Anh gập sách lại, nhìn cô đang ngồi cạnh, giọng trầm thấp dịu dàng như những hạt ngọc trong nắng trời.

"Ừm." Cô nhỏm dậy.

Trước cửa sổ có một chiếc ghế sofa đơn mềm mại rộng rãi, mình Việt Trạch ngồi đó, nhưng Nghê Gia lại chen vào giữa, ngồi lên đùi anh.

Thế mà Việt Trạch lại chiều theo cô, phối hợp để cô dịch chuyển dần dần, mãi tới khi cô tìm được tư thế thoải mái nhất mới vừa lòng ôm cổ anh như một đứa bé.

Anh chưa từng nghĩ, hóa ra cảm giác thân mật mà chật chội khi cùng ngồi trên một chiếc ghế sofa đơn lại tuyệt đến thế.

Nghê Gia tựa đầu lên bả vai anh, hơi nũng nịu lại pha lẫn với chút ít vẻ áy náy: "Em nhớ hình như mình đã bảo sẽ ra ngoài chơi, nhưng em lại ngủ quên mất".

Việt Trạch đã nghe cô nói câu "ngủ quên" này vô số lần, không nhịn được phì cười: "Mê ngủ thế này, anh thật sự nghi ngờ không biết em có phải con gấu Koala không nữa?".

https://thuviensach.vn

Cô ngẩng đầu, kề tai anh thì thầm: "Còn anh lặng lẽ thế này, em ngồi xuống rồi vẫn không nhúc nhích, em thật sự nghi ngờ không biết anh có phải khúc cây không nữa?".

Mắt Việt Trạch sáng lòe: "Chẳng trách em lại thích ôm anh như thế".

Nghê Gia đẩy nhẹ anh một cái rồi ngáp cái oáp.

Việt Trạch không cười nữa, chăm chú nhìn cô, phát hiện gần đây cô gầy đi, thở dài: "Một buổi lễ kỉ niệm ngày thành lập trường có thể làm em mệt như thế này. Đúng rồi, em có uống thuốc anh đưa đúng giờ không?".

Nghê Gia ngoan ngoãn gật đầu, cọ cọ lên cổ anh: "Uống chứ, nên dạo này em thấy ngủ ngon lắm, không nằm mơ linh tinh, hơn nữa tinh thần cũng rất sảng khoái".

"Sao anh thấy hình như không có hiệu quả gì", anh cau mày, "khi nào về Bắc Kinh, em đi kiểm tra sức khỏe một lần nhé?".

"Vâng". Cô ngoan ngoãn trả lời như chú mèo nhỏ.

Anh đặt tay trên bụng cô, ngón tay thon dài khẽ gãi gãi vài cái: "Đói chưa? Anh bảo nhân viên phục vụ mang đồ ăn lên nhé?".

Nghê Gia lắc đầu, đột nhiên lúng búng: "Em ngủ lâu quá rồi nên không thấy đói nữa. Hay là mình xuống dưới chút đi, lúc đến đây em thấy phong cảnh xung quanh rất đẹp, nhưng mệt quá nên chẳng ngắm nghía được gì".

Cả hai bèn thay quần áo xuống lầu, định đi dạo quanh đó, trên đường nếu gặp món gì ngon thì nếm thử. Vừa mới xuống thang máy thì hai người trùng hợp gặp Doãn Thiên Dã và Tần Cảnh vừa đi chơi cả sáng về.

Doãn Thiên Dã tỉnh khô nhìn lướt qua Nghê Gia rõ ràng tinh thần không tốt lắm và Việt Trạch rõ ràng tinh thần rất tốt, nói sâu xa: "Chơi trong khách sạn cả sáng, tấm gương mẫu mực tự mình tìm vui là đây".

Nghê Gia ngơ ngác không hiểu gì. Việt Trạch liếc Doãn Thiên Dã, làm khẩu hình miệng: "Muốn chết hả?".

https://thuviensach.vn

Doãn Thiên Dã đáp trả: "So what?". (Thế thì sao?)

Lúc bình thường, chắc chắn Việt Trạch sẽ đánh nhau với anh. Nhưng giờ, Nghê Gia bên cạnh không hiểu đầu đũa gì vẫn ngây ngô cười hì hì trò chuyện với Tần Cảnh, anh cũng không tiện nói gì nữa.

Tần Cảnh tán gẫu với Nghê Gia chốc lát thì bất chợt nảy ra một ý, nói với cô: "Gia Gia, chúng ta đi dạo phố quanh đây đi. Kể ra thì chúng ta chưa từng đi mua sắm với nhau bao giờ đâu đấy".

"Được." Nghê Gia ít khi đi bát phố với bạn gái, cũng nổi hứng thú, "Hai chị em mình đi đi".

Việt Trạch: "...".

Anh im lặng mà còn có uy hơn lên tiếng, nhìn Tần Cảnh: Anh chờ cả sáng cô ấy mới ngủ dậy, ôm còn chưa kịp nóng mà em đã chen ngang hả? Muốn tìm cô ấy đi chơi thì ra đằng sau xếp hàng đi, chen ngang là không tốt đâu!

Tần Cảnh ngẩng đầu, thấy vẻ mặt quái dị của Việt Trạch, không nhịn được cười.

Việt Trạch túm luôn tay Tần Cảnh, kéo sang một bên: "Này Tần Cảnh, em định làm gì?".

Tần Cảnh liếc nhìn anh, nói nhạt thếch: "Em muốn đưa Nghê Gia đi mua bikini".

Việt Trạch tức thì đẩy Tần Cảnh về phía Nghê Gia , nói rất đứng đắn: "Mau đi đi".

Nửa giờ sau, Nghê Gia nhìn đủ loại bikini rực rỡ muôn màu mà méo mặt, cảm giác xấu hổ mà hưng phấn, luống cuống mà chờ mong này là cớ làm sao?

Tần Cảnh cười: "Xấu hổ luống cuống là bởi mặc thiếu vải nên ngượng, còn hưng phấn chờ mong là vì em muốn mặc cho người em thích xem".

https://thuviensach.vn

Nghê Gia không đỏ mặt, cũng không xấu hổ, cười ha ha: "Ừ, kể ra cũng đúng".

Chọn quần áo cũng không mất bao thì giờ, Nghê Gia không thích đồ hoa văn mà thích đồ trơn, màu đen thì quá lẳng lơ, màu trắng thì quá ngây thơ, cuối cùng chọn một bộ màu xanh nước biển.

Lúc tính tiền, Nghê Gia lại dựa vào quầy ngáp thêm cái nữa.

Tần Cảnh nhướng mày nhìn cô, cười đen tối: "Xem ra hôm nay ở trong khách sạn cả sáng cũng mệt nhỉ?".

Nghê Gia còn chưa hiểu gì, có sao đáp vậy: "Vâng, ngủ cả sáng mà không biết tại sao vẫn mệt thế".

Tần Cảnh không nhịn được cười: "Ngủ cả sáng thì sao không mệt cho được?".

Sau câu này nghe cứ quái quái...

Giờ Nghê Gia mới chậm rãi ngộ ra, câu nói trong khách sạn của Doãn Thiên Dã, câu nói vừa rồi của Tần Cảnh...

Nghê Gia quýnh lên: "Không phải cái 'ngủ' kia, dạo này em bận quá nên mệt mỏi, sau khi đến đây thì ngủ cả sáng, anh ấy ngồi đọc sách thì phải".

"Ngày hôm nay đã trôi qua như thế sao? Hai đứa các em đúng là một cặp!" Tần Cảnh gần như không còn gì để nói, cuối cùng lại bảo, "Thế thì chị phải đưa em về nhanh lên mới kịp, nếu không anh chàng sẽ làm thịt chị mất".

Nghê Gia khẽ nhíu mày: "Làm gì đến mức đó?".

"Ầy, về thôi về thôi." Tần Cảnh đẩy Nghê Gia ra ngoài.

Nhưng cô vừa ra khỏi cửa hàng đã lại gặp người quen.

Lúc Nghê Gia nhìn thấy Ninh Cẩm Nguyệt đi tới, phản ứng đầu tiên là bực bội, mãi mới có thời gian đến được Macau, có thể nắm tay vui đùa khắp chốn với bạn nhỏ Việt Tiểu Trạch, kết quả lại phải để anh chịu ấm ức làm người tình bí mật rồi.

https://thuviensach.vn

Phản ứng thứ hai, haizzz, Ninh Cẩm Nguyệt thật tình khiến người ta cảm giác cô ta dai như đỉa đói vậy.

Hơn nữa, không ngờ lần này Ninh Cẩm Nguyệt lại đi cùng Liễu Phi Phi.

Lúc nhìn thấy Nghê Gia, cô ta cũng rất kinh ngạc, còn hết sức vồn vã chào hỏi, thái độ nhiệt tình làm Nghê Gia sởn gai ốc: "Nghê Gia, trùng hợp quá, không ngờ cô cũng đến Macau chơi. Đúng rồi, cô ở khách sạn nào, hôm nào hẹn nhau đi chơi nhé?".

Nghê Gia thẳng như ruột ngựa: "Tôi chỉ ở đây mấy ngày thôi".

Ninh Cẩm Nguyệt thấy Nghê Gia lạnh nhạt, lại cười hì hì nói: "Nói thế nào thì chúng ta cũng coi như từng hợp tác tốt đẹp, tôi vẫn muốn xem cô như một đối tác đấy".

Nghê Gia cười nhạt: "Vậy sao?".

Ninh Cẩm Nguyệt cũng không có ý định tiếp tục ở lại nói chuyện thêm với cô, chào Tần Cảnh một câu, Liễu Phi Phi cũng chào hỏi theo đúng phép tắc, sau đó thì ai đi đường nấy.

Lúc Nghê Gia về phòng, Việt Trạch vừa mới tắm xong, khoác áo choàng tắm, tóc vẫn ướt sũng.

"Vừa nãy anh đi đánh tennis với Thiên Dã." Việt Trạch nói xong, ánh mắt dừng lại trên cái túi hình vuông nho nhỏ của cô, rất nham hiểm kiểu biết-thừa-rồi-còn-hỏi: "Nhanh thế mà đã về rồi à, mua gì thế?".

Nghê Gia giờ mới hơi đỏ mặt, vặn ngón tay, im lặng không đáp.

Việt Trạch liếc nhìn gương mặt có vẻ quẫn bách của cô, cười thầm trong lòng, nhưng bên ngoài vẫn tỏ vẻ như không hay biết gì: "Mua gì thế?".

Nghê Gia theo phản xạ giấu biến tay ra sau lưng, che cái túi ở phía sau.

Anh tiến lên một bước, cánh tay dài duỗi ra tìm kiếm sau lưng cô. Cổ áo choàng tắm lỏng ra, mùi xà phòng bạc hà tươi mát trộn lẫn với mùi đàn ông

https://thuviensach.vn

đặc trưng phảng phất trước mặt Nghê Gia, cô chợt kích động muốn nhào đến cắn anh một miếng.

Cô vừa phân tâm, anh đã nghiêng người, thò tay vào túi giấy, kéo thứ gì đó ra.

Trong tay anh là hai mảnh vải nhỏ và vài đoạn dây dài, cảm giác mượt mà trơn láng.

Anh lưu luyến ngó cô một cái, nghĩ bụng nếu cô mặc bộ đồ này vào, nhất định là...

Xanh biển, quyến rũ mà tĩnh lặng.

Nhất định là tuyệt sắc.

Con tim anh bắt đầu loạn nhịp, cố lắm mới có thể dằn cơn nóng trong lòng xuống, ngoài mặt làm như thờ ơ hỏi: "Mua cái này hả, ít thế?".

Nghê Gia thấy câu "ít thế" trong miệng anh có hàm ý khác, bèn quay mặt đi không ngó anh, nói bừa: "Ít vải, rẻ hơn".

Thấy cô cuống quýt cụp mắt, mặt đỏ bừng như sắp bốc cháy, Việt Trạch không nhịn được cười, nhân lúc cô không để ý, anh rất nhanh giấu nét cười đi, nói y như thật:

"Bạn Nghê Gia!"

"Hả?" Nghê Gia nghe anh bất ngờ đổi giọng, vẻ nghiêm túc, cô lập tức ngẩng đầu lên, nhìn anh bằng đôi mắt trong veo.

Anh khẽ nhíu mày, có vẻ như đang nói chuyện đàng hoàng: "Bạn ko thấy...".

Trong đầu Nghê Gia bắt đầu tự động chạy một chuỗi câu hỏi, bạn không thấy rất hở hang sao? Rất lẳng lơ sao? Rất này nọ sao?

Anh bình tĩnh tự nhiên hỏi: "Bạn không thấy là mua quần áo mới thì nên thử cho tôi ngắm sao?".

https://thuviensach.vn

"Hả?" Nghê Gia suýt thì ngất lịm, giờ mới biết anh cố tình tỏ vẻ để trêu cô, quạu quọ: "Không phải cho anh ngắm".

Nghe cô nói thế, anh hơi nheo mắt, nâng cằm cô lên: "Không cho anh xem thì em tính cho ai xem?".

"Tự mình thưởng thức không được chắc?" Nghê Gia lườm anh, né ra.

"Tất nhiên là được", Việt Trạch đuổi theo, ôm eo cô, đặt nửa trọng tâm lên người cô, cười bảo, "nhưng vui riêng không bằng vui chung, chúng ta vẫn nên vui cùng nhau thì hơn".

Nghê Gia mím môi phớt lờ anh, song đột nhiên nhớ lại câu nói của Tần Cảnh, không hiểu sao lại đỏ mặt, ném trả anh một câu: "Vui cái đầu anh".

Đúng lúc này, chuông cửa vang lên.

"Có lẽ là Tần Cảnh." Nghê Gia kéo tay anh ra, chạy ra cửa.

Nhưng cô vừa liếc mắt nhìn lên màn hình video trên cửa thì thấy người đứng trên hành lang, là Ninh Cẩm Nguyệt?

Việt Trạch cười nhạt, "Đúng là dai như đỉa đói, đi, giết chúng", nói xong đi ra phía cửa.

Nghê Gia vội vã ngăn lại, nói nhỏ: "Không cho anh ra, không được để lộ".

Việt Trạch nhìn cô một lúc lâu, có phần không biết nói gì: "Thế là anh lại biến thành người tình bí mật của em rồi?".

Nghê Gia mặt dày gật đầu: "Anh chịu ấm ức rồi, nhưng không có sự cho phép của em, không được đi ra". Nói xong, cô đẩy Việt Trạch vào trong phòng.

Việt Tiểu Trạch ương ngạnh: "Không đi!".

Nghê Gia Gia bi ai giục giã: "Em xin anh đấy, trốn một lát thôi!".

Việt Tiểu Trạch càng bực bội: "Anh cứ không được gặp ai thế này à?".

https://thuviensach.vn

Nghê Gia Gia cuống lên: "Anh biết thừa ý em không phải thế mà, anh cố tình chọc tức em!".

Việt Tiểu Trạch rất kiên quyết: "Mặc kệ, anh tủi thân lắm".

Nghê Gia Gia rất muốn khóc: "Là em có lỗi với anh được chưa, là em làm anh chịu ấm ức được chưa, anh nhịn một lúc thôi, em đền anh được không, em xin anh đấy, trốn đi!".

Việt Tiểu Trạch đầy bình tĩnh: "Thế em phải mặc bikini cho anh xem".

Nghê Gia Gia ngổn ngang trăm mối: "Anh bắt nạt người ta".

Việt Tiểu Trạch rất cố chấp: "Em bắt nạt người ta trước".

Nghê Gia Gia bó tay hết cách: "Được rồi, anh nói sao thì làm vậy, được chưa?".

Việt Tiểu Trạch rất hài lòng: "Được".

Sau đó, anh ngoan ngoãn đi vào phòng.

Nghê Gia hít sâu mấy hơi mới ra mở cửa.

Mở cửa rồi, cô cũng không có ý để Ninh Cẩm Nguyệt vào. Nhất định Ninh Cẩm Nguyệt đã điều tra được điều gì đó rồi mới đến đây.

Nhưng Ninh Cẩm Nguyệt cũng mặc kệ cô chặn ở cửa, lách người đi thẳng vào phòng, nhìn quanh một lượt, nói: "Cô và Tần Cảnh ở cùng một phòng, đúng là thân thiết quá nhỉ".

Phòng do Doãn Thiên Dã và Tần Cảnh đặt, còn được đặt bằng tên của Tần Cảnh, nên Ninh Cẩm Nguyệt hiểu lầm.

Nhưng thế lại càng tốt, Nghê Gia không cần giải thích, càng không cần lo lắng.

Ninh Cẩm Nguyệt tự rót nước chậm rãi uống.

Nghê Gia ngồi bên cạnh, không thèm chú ý đến cô ta, chỉ nhìn bầu trời đang dần tối ngoài cửa sổ.

https://thuviensach.vn

"Nghê Gia", Ninh Cẩm Nguyệt đặt cốc xuống, đi thẳng vào vấn đề, "hay là cô hợp tác với nhà họ Ninh chúng tôi đi. Hai nhà chúng ta đều hoạt động trong lĩnh vực năng lượng, kết hợp với nhau thì có thể kiểm soát thị trường, đấu đá chỉ tổ làm đôi bên cùng thiệt".

Nghê Gia xoay xoay cái cốc trong tay: "Ý cô là, cùng phá hủy nhà họ Tống với nhà cô?".

Ninh Cẩm Nguyệt cười tươi như hoa.

Nghê Gia cũng cười: "Cô cảm thấy có thể không?".

Nói như vậy, trong lòng cô hơi khó chịu. Có lẽ Ninh Cẩm Nguyệt theo dõi cô, nghĩ Tần Cảnh và cô ở chung, lúc ở dưới tầng thấy Tần Cảnh đã đi nên mới chạy lên đây nói riêng với cô.

"Sao lại không thể?" Ninh Cẩm Nguyệt gạn hỏi: "Chẳng lẽ cô còn coi nhà họ Tống như họ hàng thân thích?".

"Không phải." Nghê Gia chậm rãi nói, "Mà là bây giờ tôi đã chán những việc đấu đi đấu lại này rồi. Tự lo việc của mình cho tốt là được".

"Cô đúng là", Ninh Cẩm Nguyệt thấy cô không có vẻ hứng thú, tức thì đổi sắc mặt, thở hắt ra, "cô đúng là nhạt nhẽo".

Dứt lời, cô ta đứng dậy, ngạo mạn đi ra ngoài: "Tạm biệt nhé!".

Nghê Gia nhìn theo bóng lưng đột ngột bỏ đi của cô ta mà không hiểu gì cả.

Nghê Gia gọi Việt Trạch ra, nhíu mày hỏi anh: "Em thấy Ninh Cẩm Nguyệt rất kì lạ, tự nhiên lại đi hỏi em việc này, không hiểu đầu óc cô ta hoạt động kiểu gì nữa?".

Việt Trạch ngồi cạnh cô, tay nghịch nghịch tóc cô, như đang nghĩ gì đó. Lát sau, anh cong môi cười, nhưng trong mắt lại rất lạnh lùng: "Lý do thật sự cô ta tới tìm em không phải ở đó, chuyện này chỉ để che mắt thôi".

"Là sao cơ?" Nghê Gia nghi ngờ nhìn anh.

Việt Trạch vừa định nói, điện thoại Nghê Gia lại vang lên.

https://thuviensach.vn

Nghe Ninh Cẩm Nguyệt đầu bên kia nói xong, Nghê Gia cúp điện thoại, cũng hiểu ra có chỗ không bình thường, nhưng lại không thể nói rõ là khác thường ở đâu.

Nghê Gia nhìn lướt qua cái túi lạ hoắc trên sofa: "Ninh Cẩm Nguyệt bảo quên túi ở đây, nhờ em đưa đến phòng 1824 cho cô ta".

Việt Trạch hơi nhếch môi, đôi mắt càng u ám hơn.

Nghê Gia đã hiếu kỳ, ngẩng đầu hỏi: "Lý do thật sự anh vừa nói là gì?".

Việt Trạch gõ ngón trỏ vào cốc của cô: "Ở đây này".

Nghê Gia ngẩn ra, lát sau liền vỡ lẽ: "Anh thấy cô ta bỏ gì vào đây sao?".

"Ừm." Việt Trạch bình thản đáp, nhìn sang cô, mặt đượm nét quái dị, "Anh nhìn phản ứng của viên thuốc khi rơi vào nước, hẳn là thuốc kích dục".

"..."

Việt Trạch thấy cô đực mặt ra, vuốt ve má cô, cười dịu dàng: "Ngoan, đừng sợ, có anh đây rồi!".

"..."

Bình tĩnh cái đầu anh!

==========

Chương 47

"Ấy? Em sao thế?" Việt Trạch thấy cô hóa đá, lại an ủi không ngơi miệng: "Có anh đây rồi, em sợ gì nữa?".

Nghê Gia đứng không vững nữa, không biết phải nói gì: "Vì sao có anh đây rồi em lại không sợ nữa?".

Việt Trạch hơi nhướng mày, bày ra vẻ mặt chẳng-lẽ- em-không-hiểu, nói tiếp: "Bởi vì, nếu em khó chịu không nhịn nổi nữa, anh sẽ giúp em".

Ngữ điệu của anh rất thản nhiên, quả là một tấm gương người tốt việc tốt tình nguyện chịu thiệt hiến mình làm đồ tế cho cô.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng, anh còn hoài nghi bỏ thêm một câu: "Không phải em không hiểu anh đang nói gì đấy chứ?".

"Tất nhiên là em hiểu, nhưng..." Nghê Gia quay mặt sang chỗ khác, hai má nóng ran. Sao anh không nghĩ cách loại bỏ tác dụng của thuốc mà lại bình tĩnh ung dung ngồi thảo luận vấn đề kia, anh cố tình phải không?

Nghê Gia nghiến răng: "Anh!".

Việt Trạch liếc cô một cái, rất nghiêm chỉnh: "Đã chuẩn bị xong, có gì cần căn dặn?".

"Chuẩn bị xong cái gì?" Nghê Gia cáu, "Tại anh hết, sao anh nhìn thấy mà không bảo em?".

Việt Trạch cau mày, ra vẻ hết sức ngoan ngoãn nghe lời: "Chẳng phải em bảo em không cho phép, anh không được đi ra sao? Em xem anh nghe lời em chưa kìa, còn không mau khen anh đi". Nói xong, anh dí sát gương mặt tuấn tú lại gần mặt cô rồi chạm chạm ngón tay lên mặt mình.

Nghê Gia đẩy mạnh anh ra, mặt đỏ như rượu vang: "Nếu cô ta định hạ độc giết em thì sao?".

"Không đến mức đó đâu." Việt Trạch đầy tự tin, "Hơn nữa, anh nhận ra được phản ứng khi gặp nước của vài trăm loại thuốc cơ".

Anh nói xong, lại không nhịn được véo má cô, trấn an: "Em yên tâm, anh chắc chắn kia là thuốc kích dục".

Nghê Gia vội tránh né bàn tay anh, lùi đến chỗ sofa, cách anh một khoảng rất xa, cảnh giác nhìn anh: "Anh tránh xa em ra. Không được đụng vào em nữa".

"Câu này", Việt Trạch sờ sờ cằm, ngẫm nghĩ rồi gục gặc đầu, "lát nữa, hẳn là phải để anh nói với em".

Nghê Gia: "...".

https://thuviensach.vn

Chẳng lẽ... chẳng lẽ chờ khi thuốc phát tác, cô sẽ bổ nhào lên người Việt Trạch rồi giở trò với anh?

"Nhưng anh sẽ không nói thế với em, cũng sẽ không tàn nhẫn như thế." Việt Trạch cười rất cường điệu, mắt cong như vầng trăng khuyết, "Sao anh nỡ để em chịu giày vò được?".

Nghê Gia cắn chặt răng, tự thề dù chết cũng phải cố nhịn.

Việt Trạch đã ngồi xuống ghế, cầm quyển sách thản nhiên mở ra xem, còn tự than thở với mình: "Haizzz, không ngờ lại nhanh như thế".

Cả người Nghê Gia cứng đờ, đương nhiên cô hiểu câu "nhanh như thế" của anh có ý gì. Mới yêu được có một tháng đã "ấy ấy" rồi, quả thật là quá nhanh.

Cô nắc nỏm bất an liếc trộm Việt Trạch một cái, nhưng anh lại đổi sang vẻ mặt lãnh đạm, hoàn toàn nghiêm túc và chăm chú đọc sách, không hề lơ đễnh. Có phải anh đã xác định hôm nay cuối cùng cũng phải làm chuyện này nên mới ngồi yên đó chờ cô lát nữa không chịu nổi sẽ tự động nhào đến?

Bạn trai kiểu này đúng là đồ bỏ!

Nhưng giờ Nghê Gia cũng không có thì giờ rảnh rỗi nghĩ chuyện bạn trai, mọi sự chú ý của cô dồn cả lên người mình. Cô ôm gối ngồi co lại, cắn tay, tập trung cao độ đặng để ý tới sự thay đổi trong cơ thể.

Việt Trạch thấy cô không nhìn mình nữa mới ngước mắt lên. Nhìn mặt cô hết đỏ lại trắng, vừa căng thẳng vừa lúng túng, vừa lo lắng vừa bất an, nom rất đáng thương. Anh khẽ cong môi, trong mắt hiện lên một nét cười tủm tỉm.

Nghê Gia cau chặt mày, rúc vào ghế, hết sức rối rắm khổ sở. Theo kinh nghiệm của cô, không đầy hai mươi phút nữa, chác chắn cô sẽ đánh mất lý trí, nhào lên người Việt Trạch sờ mó lung tung. Nếu không thể "hạ gục

https://thuviensach.vn

nhanh tiêu diệt gọn" đối phương, cô ắt sẽ phát điên, nói đủ những lời mời gọi, bày đủ những tư thế lẳng lơ.

Giống như trước kia...

Trong lòng cô đột nhiên như có tảng đá rơi xuống.

Cô ép bản thân mình phải quên đi một số việc trong kiếp trước, nhưng giờ khắc này cô vẫn không thể không nhớ lại.

Cứ tưởng sống lại là mới chào đời ư? Thật ra không phải.

Đổi một cơ thể khỏe mạnh sạch sẽ, nhưng còn trí nhớ, còn trái tim của cô thì sao, mãi mãi là sự rách nát không thể vá víu.

Trong mắt Việt Trạch và Nghê Lạc, cô chỉ là một cô gái kiên cường nhưng cũng rất cần thương yêu, vừa trong veo vừa có chút tinh ranh mưu mẹo, nên cô bất tri bất giác đã sống theo hướng này, như thể đang tự lừa bản thân để được thêm chút nhẹ nhõm ấm áp.

Song cho dù có muốn quên cũng không thể nào quên, thật ra cô là một người bị đau khổ giày vò đến kiệt quệ.

Cho dù cô dùng cách gì, tuyệt nhiên không thể để anh bắt gặp vẻ dơ dáy vô liêm sỉ của cô, nó đại diện cho quá khứ đáng sợ của cô, cô tuyệt đối không thể để bất cứ ai nhìn thấy.

Cô quyết định vào phòng tắm, ngâm mình trong nước lạnh, còn bỏ thêm thật nhiều đá viên vào nước. Cô sợ lạnh nhất, chắc chắn có thể kiềm chế được.

Nghê Gia sắc mặt khó coi đứng dậy tiến lại gần tủ lạnh. Cô vừa cử động, ánh mắt Việt Trạch cũng đi theo luôn. Thấy cô lôi hết đá trong tủ lạnh ra, Việt Trạch lấy làm lạ, hỏi: "Em lấy nhiều đá thế làm gì?".

Nghê Gia nghiêm túc nhíu mày, bải hoải thở dài: "Em muốn đấu tranh với thứ thuốc này".

"Thế nên?" Việt Trạch ngờ vực nhìn cô.

https://thuviensach.vn

"Em muốn đổ nước lạnh vào bồn tắm, cho thêm đá nữa sau đó ngâm mình."

Việt Trạch ngẩn ra, không phải cô sợ lạnh nhất sao?

Trong khoảnh khắc anh chần chừ, Nghê Gia đã khẽ cắn môi, dứt khoát xoay người đi vào phòng tắm.

Việt Trạch đứng bật dậy khỏi ghế, quẳng sách đi, trong giọng nói chứa vẻ sốt ruột hiếm thấy: "Em đi thật đấy à?".

Anh rảo bước thật nhanh, vòng tay ôm cô thật chặt từ sau lưng để cô không bước thêm nữa, "Không sợ bị cảm lạnh sao?".

Nghê Gia im lặng, vừa nãy khi Việt Trạch ngẩng đầu, cô đã thấy có gì bất ổn rồi. Đã hơn mười phút trôi qua mà cô chẳng có bất cứ cảm giác khác thường nào.

Nghiêm túc nghĩ lại, nếu cô thật sự uống phải thuốc gì đó, anh lại bình tĩnh vậy sao?

Nghê Gia vẫn ôm thùng nước đá trong lòng, nắp thùng mở toang, hơi lạnh liên tục tràn ra ngoài, thấm vào cánh tay để trần của cô lạnh buốt.

Trong tim cũng thấy lạnh lẽo làm sao.

Người đàn ông tàn nhẫn đen tối này lại trêu đùa cô thế sao?

Cô vẫn đứng yên tại chỗ, lẳng lặng ôm thùng nước đá, cắn môi, không nhúc nhích.

Anh đứng sau lưng cô, không nhìn thấy nét mặt đau đớn đến phẫn nộ của cô, chỉ thấy cánh tay Nghê Gia bị hơi lạnh xông lạnh toát. Anh vội kéo thùng đá để sang một bên, xoa xoa chà xát làm ấm cánh tay cô bằng lòng bàn tay mình.

Bất thình lình, mắt Nghê Gia tối sầm lại, nhanh như chớp, cô bắt lấy cánh tay anh đang duỗi tới, giơ lên, quỵ gối, cong lưng, gập người, ném anh qua vai!

Lần thứ hai trong đời, Việt Trạch lại bị người bên cạnh ám toán.

https://thuviensach.vn

Anh không tài nào ngờ được Nghê Gia lại đột nhiên ra một chiêu tàn nhẫn đến thế, không kịp đề phòng đã bị cô ném lên trời, hoàn toàn mất trọng tâm.

Nhưng anh cũng không phải hạng xoàng, túm ngược lại tay cô, xoay người nhảy lên rồi mới đứng thật vững, đối mặt với cô, khóa tay cô ra sau lưng rồi ôm chặt cô vào lòng.

Cô yếu hơn anh, cự lại vài cái đã hết đường cử động.

Nghê Gia nghiến răng, bất chấp anh là bạn trai mình, cô giơ đầu gối lên định thúc vào phần bụng dưới của anh.

Việt Trạch sửng sốt giữa một tích tắc ngắn ngủi, nhưng lập tức đã linh hoạt né được. Cùng lúc, anh xoay cô lại, tay đang khóa tay cô vặn một cái, một tay túm hai tay cô, tay kia thì ôm ngang người.

Anh ghé sát vào tai cô, nhướng mày như không thể tin nổi: "Em dám đá thật à? Đời này không muốn hạnh phúc nữa à?".

Vẫn còn đùa cợt?

"Tôi muốn đá tên lừa gạt anh đấy!" Nghê Gia giãy giụa, giận đỏ bừng cả mặt, "Anh bỏ ra!".

"Không bỏ." Anh nghiêng đầu, chạm vào mặt cô, bình tĩnh nhìn cô.

Trong lòng Nghê Gia giờ chỉ còn sự căm phẫn ùn ùn kéo đến, cô thở hổn hển mắng: "Khốn nạn! Khốn nạn! Việt Trạch anh là đồ khốn nạn! Anh bỏ ra, đừng động vào người tôi!".

Anh giật nảy mình, giờ mới nhận ra không ổn, cúi đầu nhìn xuống thì thấy mắt cô đã đỏ hoe, còn ngân ngấn nước. Thế mới biết cô giận thật rồi, còn giận vô cùng là đằng khác.

Việt Trạch không khỏi căng thẳng, ý cười đùa trong mắt ban nãy đã biến mất hoàn toàn. Anh cúi đầu, nhẹ giọng nói:

"Xin lỗi, anh không thạo xử lý những việc thế này. Ngoại trừ ôm em ra, anh cũng không biết phải nói lời thân mật thế nào. Anh chưa từng đùa với ai

https://thuviensach.vn

nên cũng không rõ thước đo và chừng mực của nói đùa."

Anh nói xong, càng thêm xấu hổ lúng túng: "Tính anh vốn lạnh nhạt, làm phụ nữ không thích đúng không? Anh sợ em thấy anh là người nhạt nhẽo và buồn tẻ, muốn thử làm chút gì đó để thay đổi thì hình như lại không biết chừng biết mực. Chuyện này thật sự...", anh bất đắc dĩ cười khổ sở, "sao mà khó thế?".

Nghê Gia vẫn đứng im lắng nghe, cơn thịnh nộ và xấu hổ ban đầu trong lòng dần dần tiêu tan, cô bình tĩnh lại, lòng chỉ còn hàng nghìn hàng vạn những suy nghĩ phức tạp và chút dở khóc dở cười.

Nếu không phải vì chuyện kiếp trước, đùa kiểu này cũng không làm cô giận. Nhưng Việt Trạch vốn không hay biết, nên thật ra anh cũng không có lỗi, hơn nữa cách thử nghiệm này cũng làm anh rất khổ sở.

Nhưng có lẽ số mệnh đang ra sức giăng một lớp màn ngăn cách hai người, có một số việc vẫn không thể không vướng mắc lại trong lòng Nghê Gia.

Anh có thể cố hết sức thay đổi tính cách của mình vì cô, cô rất cảm động, song cô vẫn không tránh khỏi hoài nghi những lúc anh im lặng riêng tư, có phải anh cũng cảm thấy cách đón ý chiều theo này thật giả dối.

Một người vốn là thế này, nhưng khi đứng trước mặt người kia lại thế nọ, thật sự có thể bền lâu chăng?

Nghê Gia nhắm mắt lại, không biết nên giải quyết vấn đề này ra sao, quá khứ của cô không phải chỉ nói vài câu đơn giản là có thể làm người ta thấu tỏ.

Nghê Gia thầm lắc đầu, không muốn nghĩ tới những chuyện phiền lòng nữa. Cô gắng sức vứt hết những suy nghĩ miên man sang một bên: "Thật là... Không phải anh rất giỏi sao? Không phải anh Ba nhà họ Việt làm được tất cả mọi thứ hay sao? Ngốc quá, cái nào đùa được cái nào không đùa được mà anh cũng không biết".

Anh lại cười trừ, hích hích cô: "Đừng giận nữa, được không?".

https://thuviensach.vn

"Vậy anh phải làm gì đó để đền bù tổn thất cho em."

Việt Trạch nhíu mày suy nghĩ một lát, nói: "Hay là em muốn thứ gì anh cho em thứ đó?".

"..."

Anh đúng là người đàn ông nhạt nhẽo, câu này chẳng khiêm tốn chút nào.

Việt Trạch thấy cô không nói gì, cảm thấy có lẽ sai ở đâu, nói tiếp: "Hay thế này, anh nợ em một việc, sau này bất cứ lúc nào em muốn bắt anh làm một việc cũng được hết. Thế được không?".

Nghê Gia nghĩ ngợi, thản nhiên gật đầu: "Vậy được rồi, em không giận nữa".

Giờ Việt Trạch mới cười thư thái, vẻ nghiêm túc ẩn hiện trên vầng trán đã hoàn toàn biến mất, không dằn nổi lòng ôm cô chặt hơn.

Nghê Gia dựa vào anh, không ngoái đầu lại: "Nhưng anh cũng thật là, tự nhiên lại nghĩ ra cách nói dị hợm thế".

Mặt Việt Trạch sầm xuống, mắt lóe lên vẻ lạnh lẽo.

Ninh Cẩm Nguyệt quả thật đã bỏ thuốc vào cốc nước của Nghê Gia, chẳng qua đó là nửa viên vitamin C. Đương nhiên anh không cho rằng, Ninh Cẩm Nguyệt chạy đến Macau xa xôi chỉ nhằm bổ sung vitamin cho cô.

Cách giải thích duy nhất là cô ta thật sự định thả thứ gì đó vào, nhưng giữa đường đã bị ai đó đánh tráo. Muốn biết ý đồ của cô ta và người đổi thuốc, rất đơn giản, chỉ cần điều tra xem ai ra vào phòng 1824.

Lúc này, Ninh Cẩm Nguyệt đang vui vẻ nằm cạnh bể bơi bên dưới khách sạn, đeo kính râm, mặc bikini tắm nắng.

Cô ta đã dặn người chờ khi Nghê Gia vào phòng sẽ khóa trái cửa lại. Chờ khi anh trai cô ta và Nghê Gia gạo nấu thành cơm, nhất định Mạc Doãn Nhi sẽ tức chết. Trong phòng cũng đặt sẵn máy quay, đợi khi Việt Trạch xem được đoạn video, cô ta không tin anh còn có thể đối tốt với Nghê Gia nữa.

https://thuviensach.vn

Mẹ dặn gì mà phải lừa Nghê Gia đến một chỗ không có ai, sau đó bảo bọn giúp việc đang ẩn nấp xung quanh mau chóng trói Nghê Gia mang lên xe, bảo đảm không có sơ hở gì, thật là...

Giờ là thời buổi nào rồi mà còn đóng phim điện ảnh Hongkong?

Ninh Cẩm Nguyệt khinh thường nhướng mày, Nghê Gia không phải kẻ ngốc, chỉ nói bừa vài câu là cô ta sẽ đi theo chắc? Hơn nữa nhiều người như thế không sợ bị ai nhìn thấy sao?

Cách cô ta tự nghĩ ra vẫn là hay nhất, vừa đơn giản vừa dễ thực hiện. Nhưng mấy kế sách mẹ nghĩ kể cũng không tệ.

Tình huống lý tưởng nhất là, anh trai và Nghê Gia buộc phải lấy nhau, một phần Hoa thị của nhà họ Nghê sẽ theo Nghê Gia vào nhà họ Ninh, còn việc nhà chồng đối xử với Nghê Gia thế nào, người được gả vào rồi chỉ còn nước chịu đựng thôi.

Anh trai và Nghê Gia có yêu nhau hay không không quan trọng, quan trọng là giáng được một đòn vào nhà họ Nghê, mà Nghê Gia và Việt Trạch cũng không thể ở bên nhau nữa.

May mà bây giờ Nghê Gia và Nghê Lạc vẫn chưa đủ chín chắn, chỉ cần gây nên vài lần chướng ngại lớn, tai nạn lớn là đủ để phá hỏng tính tình của chúng. Bất kể ra sao, chỉ cần để đả kích nhà họ Nghê, tất cả mọi thứ đơn giản, phức tạp, hợp lý, vô lý đều phải dùng đến.

Nhưng Ninh Cẩm Nguyệt chỉ hi vọng Nghê Gia sẽ có quan hệ bất chính với một gã đàn ông khác ngoài Việt Trạch.

Không biết nếu Việt Trạch biết thì sẽ nhìn Nghê Gia với con mắt thế nào nhỉ? Song cô ta còn chưa kịp nở nụ cười thì chuông di động đã vang lên, có một tin nhắn hình ảnh được gửi đến.

Mở máy ra xem, suýt nữa cô ta đã chết ngất, Mạc Doãn Nhi và anh trai cô ta ôm nhau lăn lộn trên giường là sao?

https://thuviensach.vn

Ninh Cẩm Nguyệt ngồi thụp xuống ghế, không dám tin vào hai mắt mình, còn chưa hoàn hồn, Mạc Doãn Nhi đã gọi điện thoại đến, đầy vẻ khoe khoang và xấc xược: "Quên nói cho cô biết, tôi đã lén đánh tráo thuốc của cô. Đúng rồi, phiền cô về nói với mẹ cô một tiếng, với ngón nghề vụng về như thế mà sao bà ta vẫn có thể lăn lộn bao năm trên thương trường nhỉ? Có điều cũng phải phiền cô cảm ơn bà ta hộ tôi, nói nhờ phúc của bà ta, tôi và cậu con vàng con bạc của bà ta thật sự sung sướng đến mất hồn!".

Dứt lời, không chờ Ninh Cẩm Nguyệt đáp lại, ả đã cười khanh khách dập máy.

Ninh Cẩm Nguyệt mặt sầm sì như trời sắp đổ mưa rào, bấm máy gọi lại nhưng điện thoại đã tắt máy. Nghê Gia không uống viên thuốc kia, không xảy ra chuyện gì, còn Mạc Doãn Nhi thì lại quấn quýt trên giường với anh trai cô ta.

Ninh Cẩm Nguyệt cuống lên, họa lớn rồi, nhất định sẽ bị mẹ mắng chết mất, biết vậy nghe lời mẹ nói từ đầu cho rồi. Nhưng quan trọng là hiện giờ cô ta không thể lên đó đối chất với Mạc Doãn Nhi, bằng không anh trai biết thì chắc chắn sẽ nổi giận, nếu còn bị Mạc Doãn Nhi xúi bẩy thêm vào, nhất định quan hệ của mọi người trong nhà sẽ càng căng thẳng.

Ninh Cẩm Nguyệt lo lắng đứng đó chừng mươi phút, cuối cùng vẫn khoác áo choàng, quyết định lên tầng trước, chờ khi bình tĩnh lại sẽ gọi điện cho mẹ báo cáo tình hình.

Nhưng lúc cô ta rẽ vào hành lang trước mặt, mấy người đàn ông áo đen mặt mày lạnh tanh nhanh chóng vây quanh. Bị khăn bông tẩm thuốc mê liều cao bịt mũi, cô ta giãy vài cái rồi ngất đi.

Ninh Cẩm Nguyệt tỉnh lại giữa những cái vầy vò thô bạo, áo choàng bị mở rộng, trước mắt hiện ra khuôn mặt đáng khinh của mấy gã đàn ông.

Ninh Cẩm Nguyệt thét lên vì sợ, ngã nhào về phía sau, thụt lùi lại muốn chạy, nhưng bốn năm gã đàn ông đã giữ lấy cô ta, cô ta trốn đi đâu được?

https://thuviensach.vn

Cô ta bị những bàn tay chạm vào đến phát đau, vừa nghĩ đến việc những kẻ này muốn làm với mình, cô ta đã chết khiếp.

Cô ta là cô chủ nhỏ nhà họ Ninh, sao có thể bị bọn đàn ông không biết lôi từ đống rác nào ra cưỡng bức?

"Các người có biết tôi là ai không? Sao các người dám đối xử với tôi như thế? Mẹ và anh tôi nhất định sẽ không tha cho các người!". Ninh Cẩm Nguyệt vừa khóc vừa gào, song một gã đàn ông đã bóp miệng cô ta ra, cầm một lọ nước dốc vào. Cô ta không phải kẻ ngu ngơ, đương nhiên biết nước này có vấn đề.

Ninh Cẩm Nguyệt bị sặc, ho rúc lên từng đợt, giờ mới phát hiện ra chiếc máy quay đặt ở phía đối diện. Cô ta chấn động, bị ép uống thuốc rồi, sau đó lẽ nào cảnh cô ta không tự chủ được mà hứng tình giao hoan với lũ đàn ông đáng khinh này cũng sẽ bị quay lại?

"Đừng!" Ninh Cẩm Nguyệt kêu gào thảm thiết, dùng toàn lực giãy ra ngoài, nhưng dù có làm gì cũng chỉ phí công, Ninh Cẩm Nguyệt thấy trong lòng tràn ngập tuyệt vọng và nhục nhã, phẫn uất và không cam chịu.

"Đừng, cứu tôi với! Cứu với!" Ninh Cẩm Nguyệt cả giọng khóc òa lên, sợ hãi đến mức run bần bật cả người. Cô ta trút bỏ hết tất cả niềm kiêu ngạo trước kia, cầu xin, "Các người muốn gì, xe nhà hay tiền, các người muốn gì tôi đều cho hết, cầu xin các người đừng làm thế, đừng làm thế!".

Mấy câu này hình như có hiệu quả, những gã vây quanh đột ngột bỏ hết tay trên người cô ta ra. Ninh Cẩm Nguyệt như được đại xá, cuống quýt vơ lấy áo choàng bọc mình lại: "Có thuốc giải đúng không? Cho tôi, cho tôi với!".

Đúng lúc này, tiếng cửa mở vang lên.

Ninh Cẩm Nguyệt ngây ra, hóa ra không phải lời cầu xin của mình có tác dụng, mà là vì có người quan trọng đến.

Cô ta quay đầu nhìn sang, thấy người bước từ bên ngoài vào, là...

Việt Trạch?

https://thuviensach.vn

Ninh Cẩm Nguyệt tức thì như thấy cứu tinh, khóc òa lên, nước mắt nước mũi sụt sùi lao tới: "Anh Việt Trạch, cứu em!".

Nhưng mấy tay áo đen lại chặn trước mặt cô ta, ngăn không cho cô ta đến gần.

Ninh Cẩm Nguyệt nghi ngờ nhìn Việt Trạch, giờ mới thấy rõ, Việt Trạch luôn thờ ơ lãnh đạm kia giờ mặt nặng như chì, gương mặt tuấn tú toát ra vẻ lạnh lùng hung ác.

Cô ta khựng lại, lòng bỗng chùng xuống.

Kẻ ép cô ta đến đây, là Việt Trạch?

==========

https://thuviensach.vn

Chương 48

Anh lạnh lùng nhìn cô ta như nhìn một người lạ, thậm chí như một kẻ địch. Không biết bao lâu sau, anh mở miệng: "Sợ không?".

Nếu ánh mắt anh không phủ đầy vẻ lạnh nhạt, Ninh Cẩm Nguyệt sẽ tưởng rằng anh đang quan tâm mình. Nhưng dù biết có lẽ anh chỉ thuận miệng hỏi vậy, cô ta vẫn không nhịn được ra sức gật đầu, những giọt nước mắt tủi thân trút xuống đất hết giọt lớn đến giọt bé.

Mặt Việt Trạch vẫn lạnh tanh, không lộ vẻ xúc động, chỉ nói một câu: "Thứ bỏ vào chai nước cô uống ban nãy chỉ là vitamin. Ninh Cẩm Nguyệt, điều gì bản thân không muốn thì đừng làm với người khác".

Vitamin?

Ninh Cẩm Nguyệt giật mình, bỗng vỡ lẽ, thì ra lúc ấy trong phòng còn có Việt Trạch. Anh đi cùng với Nghê Gia, còn sở dĩ anh lánh đi là vì hai người họ thật sự có gì đó không muốn để người khác biết.

Anh ấy lại tìm người làm nhục mình chỉ vì con tiện nhân họ Nghê kia?

Ninh Cẩm Nguyệt bị đả kích gấp bội, phẫn uất lao đến: "Anh đối xử với em như thế vì cô ta? Việt Trạch, anh không ngại trở mặt với nhà họ Ninh vì cô ta? Việt Trạch, anh điên rồi, rốt cuộc cô ta có gì tốt?".

Những người xung quanh cản không cho cô ta đến gần Việt Trạch, nhưng anh lại đưa mắt ra dấu, mấy người liền tản ra.

Việt Trạch tiến lên một bước, đến gần cô ta.

Nửa giây trước, Ninh Cẩm Nguyệt vì không khống chế được cảm xúc muốn xông lên tranh luận với anh, nhưng giờ lại bị khí thế lạnh lùng của anh làm cho sợ hãi lùi về phía sau, không dám đánh tiếng.

"Ninh Cẩm Nguyệt, tôi cất công tìm cô chỉ vì muốn trực tiếp nói với cô một việc." Việt Trạch đứng cách cô ta một quãng dài, ánh mắt xa vắng, giọng nói bình tĩnh: "Nghê Gia là người được tôi bảo vệ".

https://thuviensach.vn

Khẩu khí của anh vẫn luôn bình thản, không hề trầm bổng song lại toát lên vẻ uy hiếp và mệnh lệnh đáng sợ:

"Thế nên, dù cô ấy ở đâu, tôi đều không cho phép bất cứ ai làm hại cô ấy. Bằng không, tôi nhất định sẽ cho kẻ đó biết, hai chữ 'hậu quả' rốt cuộc là thế nào."

Ninh Cẩm Nguyệt cắn chặt môi, nước mắt vẫn rơi ào ào.

Cô ta biết, Việt Trạch chỉ dọa mình thôi, anh sẽ không chuốc thuốc, cũng sẽ không bảo những người này cưỡng đoạt cô ta. Với sự giáo dục được hưởng bao năm nay, anh sẽ không làm chuyện hạ lưu này với bất kì cô gái nào.

Nhưng, trước giờ anh đều không muốn dính dáng đến phụ nữ, bất kể là tốt hay xấu. lần này anh lại vì Nghê Gia mà tìm người đến diễn trò để dọa cô ta sợ đến mức tới giờ vẫn đang run như cầy sấy.

Cô ta ghen tị, oán hận muốn phát điên, giọng khản đặc tuyệt vọng: "Anh làm gì được em? Chẳng lẽ định giết em".

Anh không cần nghĩ nhiều với kiểu trả treo giận dỗi này của cô ta: "Tùy tình huống", mắt anh đen đặc không có lấy một chút ánh sáng, "dù kẻ làm hại cô ấy là bất cứ ai, tôi đều bắt kẻ đó trả lại gấp mười gấp trăm lần".

Ninh Cẩm Nguyệt cúi gằm mặt, không lên tiếng.

"Ai bảo cô làm việc này?"

Ninh Cẩm Nguyệt run lên, nhưng không thể hiện ra ngoài, liều chết chống cự: "Là tự em ghét cô ta. Hừ, chỉ trách em ngu ngốc làm việc thiếu chu toàn. Nếu anh trai em hoặc mẹ em ra tay, giờ có khi còn chẳng biết Nghê Gia đang ở đâu cũng nên".

Việt Trạch lạnh lùng nhìn cô ta, dừng lại vài phút: "Hôm nay là lần đầu lại thất bại, tôi tạm thời bỏ qua cho cô. Có điều, vì lo tính cách không biết điều của cô...", anh nói nửa chừng.

Anh có ý gì?

https://thuviensach.vn

Ninh Cẩm Nguyệt ngẩng đầu lên, đầm đìa nước mắt nhìn anh, chỉ thấy sắc mặt của người đàn ông khôi ngô trước mặt hình như càng lạnh hơn.

Anh không nói gì, chỉ xoay người bỏ đi.

Còn Tiểu Minh thì đi tới, mặt quạu cọ, giọng thô lỗ: "Khó bảo đảm cô ở lại Macau sẽ không làm loạn, chúng tôi sẽ đưa cô về Bắc Kinh ngay bây giờ. Đương nhiên, trước khi anh Ba của chúng tôi rời khỏi Macau, chúng tôi sẽ điều tra từng bộ tài liệu nhập cảnh. Nếu lại nhìn thấy tên của cô Ninh thì mong cô đừng trách chúng tôi không khách khí".

Ninh Cẩm Nguyệt cắn môi gần như muốn bật máu, vẫn không thốt ra được tiếng nào, sau một lúc lâu đầu óc trống rỗng, cuối cùng vẫn ngoan ngoãn đi theo Tiểu Minh.

Lúc Việt Trạch quay lại khách sạn đã là mười một giờ đêm, thấy ánh đèn êm dịu hắt ra từ khe cửa phòng Nghê Gia, chân anh bỗng dừng lại.

Anh nhẹ nhàng đi tới, thử đẩy cửa ra thì thấy cửa không khóa, đèn vẫn bật mà Nghê Gia đã ngủ rồi. Cô nằm nghiêng, cơ thể mảnh dẻ rúc vào trong tấm chăn trắng mềm xốp.

Trong lúc ngủ, gương mặt thanh tú của cô có nét u sầu mờ nhạt tản ra, không giống dáng vẻ tự tại khoan thai khi ở cạnh anh ban sáng, trái lại giống như quay trở về ngày xưa, tuy cười rạng rỡ tự tin nhưng luôn phảng phất chút buồn âm ỉ.

Anh không khỏi cau mày, chăm chú nhìn cô một lúc lâu, cuối cùng mới tắt đèn rời đi.

Hôm sau khi Nghê Gia tỉnh lại đã là bốn giờ chiều.

Cô đi vào phòng khách, không gặp Việt Trạch, nhưng trên bàn ăn có tờ giấy nhắn, chữ viết rất cứng cáp:

"Anh đi gặp bạn, tối có thể về muộn, nhớ ăn gì lót dạ.

- -- -- Trạch."

https://thuviensach.vn

Nghê Gia cất tờ giấy thật kĩ, chiều tối mới đến buổi tiệc bên bờ biển, ăn tạm gì đó cũng tốt. Cô bèn gọi nhân viên phục vụ lên, vừa ăn bữa trưa muộn vừa nghe nhạc, trong lòng cũng bắt đầu lặng lẽ tính toán.

Ninh Cẩm Nguyệt và Liễu Phi Phi đến rồi, Liễu Phi Dương cũng ở Macau, không chừng Ninh Cẩm Niên cũng đến.

Mà tối nay, người thừa kế nhà họ Tôn – ông trùm bất động sản ở Macau – Tôn Triết sẽ tổ chức một buổi tiệc ven bờ biển cỡ lớn.

Kiểu này, có khi Mạc Doãn Nhi và Tống Nghiên Nhi cũng đến. Nguyên nhân rất đơn giản, nếu Nghê Gia có thể dõi theo Tôn Triết thì những người khác dại gì bỏ qua!

Sau khi Tôn Triết tiếp nhận đất đai nhà họ Tôn, mảng bất động sản của nhà họ Tôn chỉ được ưu tiên thứ hai, trái lại y rất có hứng thú với nhiều ngành nghề tiềm năng của Trung Quốc đại lục, âm thầm thu mua cổ phiếu trôi nổi của các công ty có quy mô lớn nhỏ khác nhau.

8% cổ phiếu trôi nổi của Hoa thị nằm trong tay nhà họ Tôn, họ Tôn cũng coi như một cổ đông lớn rồi. Nhưng đồng thời cổ phiếu trôi nổi của nhà họ Tống, họ Ninh cũng có dấu hiệu bị nhà họ Tôn mua lại. Điều này chứng tỏ nhà họ Tôn cố tình mở rộng sức ảnh hưởng và quyền lên tiếng của mình ở khu vực đại lục.

Nghê Gia lo nếu tin tức này bị người khác biết được, có lẽ cũng sẽ nhắm vào cổ phần trong tay nhà họ Tôn mà đến đây tranh giành nhau.

Trong tay Nghê Gia mới chỉ có 30% cổ phần công ty, nếu mua lại được số cổ phần này từ tay nhà họ Tôn vẫn là tốt nhất. Hơn nữa mua càng sớm càng tốt, càng ít người biết càng tốt.

Nếu Ninh Cẩm Niên, Mạc Doãn Nhi và Tống Nghiên Nhi đều đã đến cả, điều này chứng tỏ bọn họ cũng muốn mua lại cổ phần công ty nhà mình.

Hơn nữa, trong tay Tôn Triết cũng có cả cổ phiếu trôi nổi của đối thủ, mục tiêu tranh đoạt lần này sẽ lại mở rộng thêm.

https://thuviensach.vn

Việc gì cũng phải nhanh chân. Nghê Gia tạm thời không muốn cướp thứ gì của nhà họ Tống hay nhà họ Ninh, chỉ cần bảo vệ tốt vốn của nhà họ Nghê là được, hơn nữa cổ phần cũng không phải ngon xơi, anh muốn mua là người ta sẽ bán.

Nhà họ Tôn để đạt đến quy mô như hôm nay, chắc chắn không dễ dàng bán cổ phiếu ra, nhưng may mà Nghê Gia biết, Tôn Triết có một sở thích rất đặc biệt.

Muốn đoạt thứ gì của người, ắt phải đánh vào sở thích trước.

Nghê Gia dạo này ăn uống không ngon miệng, ngồi trước bàn ăn gần một tiếng cũng chỉ ăn được vài miếng salad. Nhớ lại vẻ giục giã cô ăn cơm của Việt Trạch mấy hôm nay, cô cố ăn thêm mấy miếng nữa rồi đi tắm.

Tắm rửa xong, cô mặc bikini vào rồi đứng trước gương ngắm thử. Thân hình hiện tại của cô vẫn rất ổn, ăn điểm nhất là đôi chân thon dài thẳng tắp, mịn mà trắng trẻo.

Nghê Gia mỉm cười, lấy chiếc khăn lụa trắng trong suốt to bản trong tủ quần áo ra, luồn xuống dưới nách trái, rồi thắt một cái nơ trên đầu vai phải.

Cảnh đẹp dưới chiếc khăn lụa như ẩn như hiện. không biết nếu Việt Trạch đến buổi tiệc bên bờ biển, thấy cô mặc áo tắm hai mảnh, gió biển thổi qua làm chiếc khăn lụa trắng tung bay, anh sẽ có cảm xúc gì.

Cô không nhịn được cười, tháo chiếc khăn trắng, thay bằng một chiếc áo sơ mi dài mỏng, tuy chiều dài cố lắm cũng chỉ che khuất được bắp đùi, nhưng so với cái khăn lụa ban nãy thì ít ý vị phong tình hơn nhiều.

Nghê Gia cài búi tóc trễ rồi mới đi xuống lầu.

Băng qua hành lang dài theo phong cánh châu Âu cổ điển, đi đến bờ cát trắng nhân tạo cạnh bể bơi cỡ lớn, Nghê Gia mừng vì cô không khoác cái khăn kia.

Bởi giữa biển người lạ hoắc, cô rất dễ dàng nhìn thấy Tống Nghiên Nhi không biết đã tới Macau tự bao giờ.

https://thuviensach.vn

Tống Nghiên Nhi mặc bikini đỏ, buộc một chiếc khăn lụa trắng mỏng tang như cánh ve, thậm chí còn giống hệt cách buộc khăn của Nghê Gia lúc nãy.

Trên nền nhạc "My Dilemma", nụ cười của Tống Nghiên Nhi từ đầu đến cuối vẫn luôn nhẹ nhàng tự tin, khác xa Tống Nghiên Nhi trước kia.

Nghê Gia giờ mới phát hiện ra, hình như mỗi lần gặp cô nàng là một lần cô nàng thay đổi.

Tống Nghiên Nhi đẹp từ đầu đến chân, đi tới đâu cũng như tỏa sáng, nổi bật giữa đám đông cũng không có gì là lạ, nhưng bất ngờ ở chỗ Tống Nghiên Nhi đang thân mật khoác tay một người đàn ông xa lạ, ý cười rạng ngời, nhìn thế nào cũng thấy giống một đôi tình nhân.

Người đàn ông kia hình như là dân bản địa, quen biết với rất nhiều người ở đây, Tống Nghiên Nhi đi theo người đó lịch sự đúng mực chào hỏi những người khác.

Đi vài bước, cô nàng nhìn thấy Nghê Gia, nói gì đó với người đàn ông bên cạnh rồi đi về phía cô.

Trước mặt Nghê Gia, tuy Tống Nghiên Nhi vẫn cười nhưng độ rạng rỡ đã phai nhạt ít nhiều: "Gia Gia, không ngờ cậu cũng đến đây".

Nghê Gia lảng sang chuyện khác: "Xem ra cậu đến có chuẩn bị nhỉ", cô hất hất hàm về phía người đàn ông nọ, "nếu tôi đoán không nhầm, đó hẳn là Tôn Lý".

Phong lưu nho nhã, đến chào hỏi với phần lớn những người ở đây, ngoại trừ Tôn Triết chủ nhân bữa tiệc, chỉ có em trai của y là Tôn Lý thôi.

"Cậu quả nhiên luôn có mắt nhìn người." Tống Nghiên Nhi nửa đùa nửa thật khen, nhưng vẻ đắc ý trên mặt không tài nào giấu nổi, "Cậu thấy thế nào? Người đàn ông này so với Ninh Cẩm Niên thì sao?".

"Tôi không bao giờ đánh giá người đàn ông của người khác." Nghê Gia chậm rãi uống một ngụm champagne, liếc nhìn cô nàng một cái. "Nghiên

https://thuviensach.vn

Nhi, nếu chỉ vì muốn so đàn ông với Mạc Doãn Nhi mà tiếp tục thế này, cuộc sống của cậu sẽ quay quanh cô ta mãi đấy."

"Ả ta là cái thá gì mà đòi so với mình?" Tống Nghiên Nhi không mấy vui vẻ nhíu mày, "Mình chỉ đi con đường của mình, tiện thể nhìn xuống ả thôi".

"Con đường của cậu là ..." Nghê Gia dừng lại một chút, không kiêng dè gì, "lên giường với Tôn Lý?".

Mặt Tống Nghiên Nhi cứng đờ, dò hỏi nhìn cô, không biết cô nhận ra từ đâu.

Nghê Gia nhún nhún vai: "Ngại quá, tôi cũng biết một ít thông tin. Anh ta có thể đưa cậu theo chứng tỏ hai người có quan hệ lợi ích, mà tôi nghe nói Tôn Lý rất háo sắc, nên không khó đoán. Có điều tôi vẫn nên nhắc nhở câu, tốt nhất là cậu thoát thân cho sớm".

Trước khi tới đây, cô đã nghiên cứu một lượt sở thích và tính nết của hai anh em Tôn Triết Tôn Lý, phát hiện điểm đáng sợ không phải chỉ có một hai. Cô thật sự hoài nghi, đôi anh em biến thái này làm thế nào mà lại có thể kinh doanh sản nghiệp của nhà họ Tôn tốt thế?

Nghe ra chút châm biếm pha lẫn trong câu nói của Nghê Gia, sắc mặt Tống Nghiên Nhi tái nhợt, hời hợt trả đòn: "Những lời đồn đại bên ngoài chẳng qua là vì thấy Tôn Lý là người đàn ông quá ưu tú, không ăn được nho nên chê nho xanh thôi".

Nghê Gia cong môi cười, không bình luận thêm.

Tống Nghiên Nhi lại cười hừ một tiếng: "Cho dù là thật thì có sao đâu? Cậu nói anh ta lợi dụng mình, sao cậu biết được không phải là mình kiếm chác từ anh ta? Mình đã phát hiện, đàn ông là để lợi dụng. Sao cậu biết kẻ được lợi cuối cùng không phải mình?".

Nghê Gia gật gù, tỏ vẻ đồng tình: "Ừ, đúng thế, cậu xinh đẹp thế này, không khai thác triệt để để lợi dụng đàn ông thì phí của".

https://thuviensach.vn

Tống Nghiên Nhi nhíu mày, có vẻ cô đang chế nhạo cô nàng, nhưng lại nói không hề vấp váp, nghe còn có vẻ rất thật lòng nữa chứ.

Nhưng cô nàng cũng đã quen rồi, thoải mái hỏi: "Gia Gia cũng xinh đẹp thế này, sao đến giờ vẫn chưa có bạn trai? Có lẽ phải đổi tính đổi nết đi".

Nghê Gia vốn định độp lại, nhưng lại lười nên cười xòa cho qua chuyện.

Tống Nghiên Nhi thấy cô chẳng tỏ vẻ gì, thật sự phát bực, nhưng ngoài mặt cười bảo: "Không cần cậu nhọc lòng, mình và Tôn Lý đôi bên cùng có lợi, hơn nữa ý định lần này cũng nhờ cậu cả!".

Nghê Gia nhướng này: "Tôi?".

"Không phải cậu nói cho mình biết Mạc Doãn Nhi thích nhất là cướp đồ, nhất là cướp bạn trai của người khác sao? Mà Tôn Lý còn tốt hơn cả Ninh Cẩm Niên. Về phần Tôn Lý, chỉ cần là phụ nữ nhìn khá khẩm thì anh ta đều để mắt hết."

Đôi chân mày nhướng lên của Nghê Gia lại giãn ra, Tống Nghiên Nhi muốn ghép Tôn Lý và Mạc Doãn Nhi thành một đôi? Nói chính xác thì phải là, cô nàng muốn Tôn Lý chơi đùa Mạc Doãn Nhi? Vì muốn trả thù Mạc Doãn Nhi mà tự gán thân ở cùng Tôn Lý, cô nàng điên rồi sao?

Tống Nghiên Nhi nói xong, cảm thấy phản ứng của Nghê Gia không được nhiệt tình cho lắm, nhíu mày: "Gia Gia, cậu thật sự không thèm quan tâm? Mạc Doãn Nhi cũng là kẻ thù của cậu mà".

Nghê Gia gảy gảy móng tay, nói nhẹ bẫng: "Nhưng tôi thích đứng một bên nhìn các cậu diễn hơn".

Tống Nghiên Nhi không nói gì, lườm cô một cái, rồi bật cười: "Phải rồi, kể cậu nghe chuyện này. Ninh Cẩm Nguyệt định chuốc thuốc cậu, kết quả viên thuốc bị Mạc Doãn Nhi tráo đổi, nên đôi nam nữ đê tiện kia đã ngủ với nhau. Lần này Tưởng Na bị Mạc Doãn Nhi làm cho tức chết rồi".

Nghê Gia sửng sốt, hoàn toàn không ngờ còn cả chuyện này. Vậy là, Việt Trạch thật sự đã nhìn thấy hành động mờ ám của Ninh Cẩm Nguyệt, nhưng

https://thuviensach.vn

anh lại lén xử lý thay cô. Từ đó đến giờ cô không nhìn thấy Ninh Cẩm Nguyệt, chẳng lẽ Việt Trạch đã làm gì đó?

Trong lòng Nghê Gia ngổn ngang trăm mối, không biết là cảm xúc gì.

Cô có cảm giác an toàn đầy lạ lẫm, có người lặng lẽ thay cô dọn dẹp mọi việc là một chuyện vô cùng thoải mái.

Nhưng cô cũng có cả cảm giác sợ hãi, sợ anh cứ lặng lẽ bảo vệ sau lưng cô như thế sẽ làm cô dần mất đi khứu giác nhạy bén với nguy hiểm. Một ngày nào đó anh đi rồi, cô mất cái lồng an toàn, đến lúc bị thương còn thê thảm hơn.

Nghê Gia lơ đãng : "Chẳng phải cậu nói Tưởng Na muốn lợi dụng hai người các cậu à? Xem ra cả Mạc Doãn Nhi và cậu đều không tin Tưởng Na. Mà cậu cũng vì bị việc này kích thích nên mới muốn mượn tay Tôn Lý để chia rẽ Ninh Cẩm Niên và Mạc Doãn Nhi?".

Tống Nghiên Nhi cười cười, không trả lời, trong lòng cô nàng lại đang nghĩ, Mạc Doãn Nhi mà đòi so với mình? Chẳng qua là may mắn nhất thời thôi! Còn Ninh Cẩm Niên, nhất định cô nàng sẽ đoạt lại cho kì được.

Chuyện Mạc Doãn Nhi và Ninh Cẩm Niên quan hệ vói nhau cũng không làm cô nàng quá buồn phiền, trái lại còn vừa vui sướng vừa kích động, dù sao thì, còn gì sung sướng hơn việc cướp thứ kẻ khác tưởng đã nắm chắc trong tay? Mạc Doãn Nhi đã tốn nhiều công sức cho Ninh Cẩm Niên như thế, tới khi mất đi chắc chắn càng đau đớn!

Đang nghĩ thì trong tầm mắt cô nàng đột nhiên xuất hiện bóng dáng Mạc Doãn Nhi và Ninh Cẩm Niên.

Ninh Cẩm Niên cởi trần, mặc quần short xanh biển, còn Mạc Doãn Nhi mặc bikini đỏ giống bộ Tống Nghiên Nhi đang mặc như đúc ra từ cùng một khuôn, ở ngoài không có gì che chắn.

Mạc Doãn Nhi dính sát vào người Ninh Cẩm Niên như sam, cố tình kéo hắn đi về phía Tống Nghiên Nhi, mặt đầy vẻ khoe khoang đắc ý. Chuyện chuốc

https://thuviensach.vn

thuốc cũng là ả kể cho Tống Nghiên Nhi, chính là để cô nàng thấy ả giỏi giang có bản lĩnh nhường nào.

Nhưng ả lại không thấy được chút đau khổ nào trên mặt Tống Nghiên Nhi. Cô nàng chỉ vô tình liếc mắt nhìn cả hai một cái, thậm chí còn khoác tay Tôn Lý rời đi trước cả khi hai người tới. Mà Tôn Lý liên tục quay đầu mỉm cười nhìn Tống Nghiên Nhi.

Nụ cười trên mặt Mạc Doãn Nhi tức thì hóa đá, chẳng phải Tống Nghiên Nhi rất thích Ninh Cẩm Niên sao? Sao lại dụ dỗ công tử nhà họ Tôn, chủ nhân của buổi tiệc này?

Ngay cả Ninh Cẩm Niên khi nhìn thấy Tống Nghiên Nhi thì cũng kinh ngạc. Một cô gái chạy sau lưng theo đuổi hắn bao năm, mới cách đây không lâu còn bảo thích hắn, nhưng chỉ mới vài ngày ngắn ngủi đã nên đôi ngọt ngào thân mật với gã khác.

Ninh Cẩm Niên nhìn Tống Nghiên Nhi thêm vài lần, vạt lụa trắng trên người cô nàng phất phơ, phong cảnh bên trong như ẩn như hiện, cảm giác hững hờ hé mở này còn có sức hút hơn kiểu lộ tất tần tật như Mạc Doãn Nhi.

Nghê Gia thu hết biểu cảm của cả hai vào mắt, thầm nghĩ đêm nay nhất định có kịch hay để xem rồi.

Cô mỉm cười quay người đi đến một sòng bạc nhỏ dựng tạm bên góc bãi cát, Doãn Thiên Dã ngồi trước bàn đánh bạc, bình tĩnh đổ xúc xắc đặt cược, còn Tần Cảnh thì như chú chuột đồng ôm một đống casino chips, cười vô cùng hạnh phúc.

Nghê Gia từng nghe Việt Trạch nói, Doãn Thiên Dã là cao thủ đánh bạc, bất kể là trò trẻ con phân chia tính điểm hay là kiểu đánh bạc cần tư duy, không gì là anh không thắng.

Nghê Gia đưa mắt nhìn Tần Cảnh, cười với chị: "Bình tĩnh chút đi. Ai cũng tưởng vợ chồng chị là uyên ương sòng bạc, chuyên kiếm sống bằng nghề

https://thuviensach.vn

này đấy".

"Chẳng sao, vui thì phải cười to chứ. Gia gia, lát chị lấy tiền kiếm được đi mua đồ ăn ngon cho em nha!"

Nghê Gia nhéo má chị, lườm một cái rồi đi ra ngoài.

Cô vừa ra đã thấy Ninh Cẩm Niên và Mạc Doãn Nhi ngồi bàn bên cạnh, hình như đang nói gì đó với nhân viên chia bài.

Cô chẳng có hứng xem bọn họ chơi bạc, nhưng mới đi vài bước đã nghe tiếng cười của Tống Nghiên Nhi: "Anh Ninh Cẩm Niên, tôi đến khiêu chiến anh, anh dám nhận lời không?".

==========

Chương 49

Mạc Doãn Nhi sửng sốt, hình như đã đoán được Tống Nghiên Nhi muốn giở trò quỷ gì, nhưng ả còn chưa kịp cản Ninh Cẩm Niên, hắn đã đi trước một bước cười sang sảng: "Cô Tống Nghiên Nhi đến khiêu chiến, cho dù tôi không dám cũng phải nhận".

Mạc Doãn Nhi mặt trắng bệch.

Tống Nghiên Nhi như vô tình đưa mắt nhìn ả rồi ngồi xuống.

Cô nàng nhấc chân, nghiêng hông, chống nửa khuỷu tay lên bàn đánh bạc, lớp lụa mỏng trượt trên làn da mịn màng. Thân hình cô nàng từ trên xuống dưới chỗ cong cần cong chỗ thẳng cần thẳng, ánh mắt Ninh Cẩm Niên khựng lại một giây rồi mới dời lên bàn.

Tống Nghiên Nhi ra vẻ không hay biết gì, còn mở to mắt, khẽ giọng cười trêu: "Anh Ninh Cẩm Niên đẹp trai hơn trước kia nhiều".

Ninh Cẩm Niên vì nghe thấy câu này mà quay sang nhìn cô nàng, mà Nghiên Nhi còn chưa dứt lời đã dùng ánh mắt kinh ngạc và tán thưởng chạy dọc từ lồng ngực để trần xuống thắt lưng Ninh Cẩm Niên, tràn trề tình ý khen, "Không ngờ vóc dáng của anh lại đẹp thế, rất đàn ông".

https://thuviensach.vn

Nghê Gia chấn động, quả nhiên là tạm biệt kẻ sĩ ba ngày, gặp lại phải nhìn bằng con mắt khác, Tống Nghiên Nhi học tập thủ đoạn tán tỉnh bài bản ghê, lại còn dám trêu ghẹo người đàn ông của Mạc Doãn Nhi ngay trước mặt bao người. Mạc Doãn Nhi tuy vẫn giữ nụ cười, nhưng bàn tay siết chặt đã để lộ tâm trạng của ả, có lẽ chỉ muốn nhào tới cắn xé Tống Nghiên Nhi.

Mọi gã đàn ông đều thích được người đẹp khen, huống chi Tống Nghiên Nhi còn dùng giọng điệu mềm mại như gió xuân thế này.

Ninh Cẩm Niên liền khoan khoái tươi cười: "Trước kia tôi cũng chưa từng thấy Nghiên Nhi mặc áo tắm hai mảnh, hôm nay được thấy, quả nhiên là sáng bừng cả mắt. Nhưng nói thật, dáng của Nghiên Nhi vẫn tuyệt như thế."

Nghe hắn vô thức đổi xưng hô thành "Nghiên Nhi" một cách thân mật, Tống Nghiên Nhi cong môi cười, lại giả vờ vô tình liếc nhìn Mạc Doãn Nhi. Ả tập trung tinh thần vào bàn đánh bạc, trên mặt không có bất kì thay đổi cảm xúc nào.

Nhưng trong lòng ả đã cuộn trào, có là đứa ngốc thì cũng nhìn ra Tống Nghiên Nhi đang dụ dỗ Ninh Cẩm Niên. Tống Nghiên Nhi thật đê tiện, vừa dính lấy Tôn Lý xong, còn ăn trong bát đã ngó vào nồi, cố tình muốn tranh với ả để ả tức chết hay sao? Chỉ chút mánh lới cỏn con này có thể làm Ninh Cẩm Niên mắc câu ư? Nực cười!

Nghê Gia đứng bên thấy thế, chợt nổi hứng, ngồi xuống cạnh Tống Nghiên Nhi. Cô ung dung cầm ly champagne, vừa uống rượu vừa xem cuộc đấu.

Mạc Doãn Nhi thấy Nghê Gia, lửa giận dành cho Tống Nghiên Nhi đã vơi đi phần nào. Lần này nếu không nhờ ả thông minh, đoán được Tưởng Na sẽ giở trò thì hiện giờ Ninh Cẩm Niên của ả đang ngủ thẳng cẳng cạnh Nghê Gia rồi.

Tuy ả vẫn biết Tưởng Na sẽ ngấm ngầm nhúng tay vào, nhưng lúc biết Tưởng Na muốn làm ra chuyện này ả cũng giật mình khiếp sợ. May mà Ninh Cẩm Nguyệt ngu ngốc, tạo ra sơ hở lớn, ả mới có cơ hội. Bằng không...

https://thuviensach.vn

Mạc Doãn Nhi nhìn Nghê Gia, ánh mắt nặng trĩu. Theo những gì ả thấy, Nghê Gia cũng rất thích Ninh Cẩm Niên, ả lại càng không thể để Nghê Gia thực hiện được âm mưu.

Nghê Gia lại chẳng buồn trông sang chỗ ả, ngược lại còn giục Tống Nghiên Nhi bắt đầu nhanh lên.

Tống Nghiên Nhi vuốt mấy viên xúc xắc trong tay, cười với Ninh Cẩm Niên: "Cược tiền thì chẳng mới mẻ gì hết. Chúng ta cược cái khác đi?".

Ninh Cẩm Niên bị vẻ cố tình bí ẩn của cô nàng làm cho hào hứng, đương nhiên sẽ hùa theo: "Muốn cược gì?".

Tống Nghiên Nhi chống má, ngẫm nghĩ chừng mươi phút, nói: "Thế này đi, chúng ta đặt cược, nếu tôi thắng, anh phải đi cùng tôi cả đêm nay, tôi bảo anh làm gì, anh phải làm nấy, đồng ý không?".

Ninh Cẩm Niên sững sờ, không biết nên trả lời thế nào, nhưng đối diện với sự chủ động tấn công của người đẹp thùy mị như Tống Nghiên Nhi, trong lòng hắn cuộn lên niềm hưng phấn và kích động kì lạ.

Mạc Doãn Nhi nghe thế, cười hừ một tiếng, tốt bụng nhắc nhở: "Tống Nghiên Nhi, tôi thấy anh Tôn Lý chắc là bạn trai của cậu nhỉ? Cậu không sợ anh ấy giận sao?".

"Chỉ là bạn bè thông thường thôi, không tính là bạn trai." Tống Nghiên Nhi đã có chuẩn bị từ trước, trả lời rành rọt đâu vào đấy, liếc mắt tới chỗ Ninh Cẩm Niên, "Hơn nữa, tôi muốn anh Ninh đây đi theo tôi cả đêm, chỉ để bóp vai đấm lưng cho tôi thôi, không được à?".

Ninh Cẩm Niên đương nhiên biết Tống Nghiên Nhi nói thế chỉ là lấy cớ, sao có thể chỉ đấm lưng thôi được? Tuy nhiên giờ hắn còn chưa rõ tình cảm dành cho Tống Nghiên Nhi là gì, nhưng cô nàng quả thực rất nóng bỏng, hắn chẳng tội gì từ chối.

Hắn gật đầu, ra vẻ ung dung cười: "Được thôi, còn nếu tôi thắng, đêm nay Nghiên Nhi sẽ phải đấm lưng cho tôi cả đêm".

https://thuviensach.vn

Nghê Gia: "...". Tôi cất công chạy đến đây, chỉ để nghe các người nói mấy câu này thôi à?

Mạc Doãn Nhi nghiến răng, cười cứng ngắc. Còn Nghê Gia thì cảm thán, rốt cuộc Ninh Cẩm Niên đặt Mạc Doãn Nhi ở đâu? Hay là hắn chỉ cần chiếm được tấm thân mà không cần để ý đến trái tim à?

Mấy gã đàn ông này thật tình...

Tống Nghiên Nhi chọn khu 8,5, 3 để rót tiền, còn Ninh Cẩm Niên chọn 1,2, 7. Đợi sau khi nhân viên cầm thước dài phân chia chỗ chips xong, phần nhiều nhất nằm ở khu của Tống Nghiên Nhi.

Tống Nghiên Nhi vỗ tay: "Chỉ chơi một ván thôi, tôi thắng rồi".

Mạc Doãn Nhi bí xị không nói một lời.

Ninh Cẩm Niên lại mỉm cười, tỏ vẻ bất đắc dĩ lắc đầu nhưng nom có vẻ vui vẻ nhiều hơn: "Đêm nay tôi để sẽ mặc Nghiên Nhi xử trí".

Không ngờ Tống Nghiên Nhi lại biếng nhác đứng dậy, nhìn Ninh Cẩm Niên từ trên cao, cười vừa dịu dàng vừa láu lỉnh: "Chỉ là trò chơi thôi, cho anh nợ đấy. Hôm nào tôi nhớ ra sẽ tìm anh đòi lại".

Nghê Gia cũng đứng dậy, không khỏi thầm khâm phục Tống Nghiên Nhi, nếu cô nàng qua đêm luôn với Ninh Cẩm Niên, có lẽ hắn sẽ quên cô nàng rất nhanh. Nhưng cô nàng từ chối thì lại hoàn toàn khác, chỉ sợ trong lòng Ninh Cẩm Niên sẽ luôn có một tảng đá lớn, đủ để hành hạ hắn một thời gian rồi.

Quả nhiên, khi Nghê Gia bỏ đi có liếc Ninh Cẩm Niên một cái, hắn đang dán mắt nhìn theo bóng lưng trần của Tống Nghiên Nhi, còn lộ vẻ thèm thuồng rõ ràng.

Nghê Gia và Tống Nghiên Nhi cùng đi về phía bể bơi, Tống Nghiên Nhi chợt hỏi: "Cậu biết vì sao ban nãy mình và Ninh Cẩm Niên đánh bạc, phản ứng của Mạc Doãn Nhi lại không gay gắt lắm không?".

https://thuviensach.vn

Nghê Gia không có hứng: "Chẳng phải cô ta vẫn luôn như thế trước mặt đàn ông à?".

"Vì lúc ấy Tôn Lý đang đứng sau lưng mình không xa", Tống Nghiên Nhi xoay xoay mảnh bạc lấp lánh trên vòng tay, "mình nhìn thấy hình phản chiếu trên ly thủy tinh".

Nghê Gia vẫn chẳng hứng thú, trả lời qua loa: "Cậu chơi bạc với Ninh Cẩm Niên thế này, không sợ Tôn Lý ghen à?".

"Thì đã sao?" Tống Nghiên Nhi ôm bả vai, cười khẩy. "Những gì có thể lấy được ở chỗ Tôn Lý, mình đã lấy cả rồi. Đã không còn lợi ích nữa thì mình và anh ta cũng chẳng cần bên nhau. Sau này mình thèm vào hầu hạ phục dịch anh ta, trừ phi anh ta có thứ gì đó mình cần".

Giờ Nghê Gia mới quay đầu nhìn cô nàng, cảm thấy Tống Nghiên Nhi đã thay đổi từ đầu đến chân. Một cô gái luôn ngây thơ đơn giản đến mức hơi ngốc ngếch, hình như còn chưa từng có mối tình thật sự nào, vậy mà ánh mắt đã biến chất khi nhìn vào kiểu quan hệ tình cảm này.

Nghê Gia không khỏi cảm khái: "Tôi chỉ thấy nếu vì những thứ cậu nói, ví dụ như trả đũa Mạc Doãn Nhi mà cậu phải dâng mình cho Tôn Lý thì thật không đáng".

Cô nói rất nhẹ nhàng, nhưng không chút thương xót nào, dù sao đây cũng là lựa chọn của Tống Nghiên Nhi.

Tống Nghiên Nhi cũng không bất ngờ, bình thản lắc lắc mái tóc dài: "Anh ta tưởng anh ta ngủ với mình, nhưng mình lại cho rằng là mình ngủ với anh ta. Bản thân thấy có lợi là được rồi. Dù sao anh ta cũng chẳng phải người tốt, mà mình cũng không băng thanh ngọc khiết gì".

Nghê Gia không lấy gì làm lạ, cũng không dừng bước. Mấy câu ban nãy của Ninh Cẩm Niên đã tiết lộ đủ nhiều tin tức rồi.

Tống Nghiên Nhi thấy cô mặt mày vô cảm không phản ứng gì, bất thình lình nói: "Nghê Gia, cậu thật sự không hề quan tâm đến bất cứ chuyện gì

https://thuviensach.vn

của mình sao? Cho dù mình nói gì đi nữa, cậu mãi mãi vẫn giữ vẻ không liên quan, cậu có biết làm thế khiến lòng người khác lạnh lẽo lắm không?".

Nghê Gia nhìn cô nàng, cười thầm bất đắc dĩ: biểu cảm của tôi khiến lòng cậu lạnh lẽo, còn hơn cậu chuyên làm những việc khiến lòng tôi lạnh lẽo.

Nghê Gia thờ ơ đáp: "Biết hết rồi có gì mà quan tâm nữa? Không cần cậu nói, tôi cũng nhận ra, quan hệ giữa cậu và Ninh Cẩm Niên thân mật hơn nhiều so với những gì hai người thể hiện bên ngoài. Không biết chừng hai người đã ngủ với nhau rồi cũng nên".

Lần này đến phiên Tống Nghiên Nhi kinh ngạc, sau một hồi ngây ra, cô nàng chợt nở nụ cười: "Đúng vậy đấy". Giờ khắc này, khuôn mặt tươi cười của cô nàng cô độc như muốn chìm lút vào trong bóng tối.

Nghê Gia im lặng nhìn cô nàng, không nói nửa lời.

Tống Nghiên Nhi năm nay hai mươi, Ninh Cẩm Niên hai tư.

Ba năm trước, Ninh Cẩm Niên đã là kẻ bụng dạ khôn lường mặt mày nhã nhặn bước chân vào xã hội, còn Tống Nghiên Nhi mới chỉ là cô nữ sinh ngây thơ. Rất lâu về trước, bọn họ là anh trai em gái trong các gia tộc bạn bè.

Đã bao năm rồi, nhưng Ninh Cẩm Niên còn chưa cho Tống Nghiên Nhi một cái danh "bạn gái", những gì hắn bố thí cho cô nàng chỉ là chút điều tiếng và chăm nom vụn vặt, cùng với sự ghép đôi và trêu chọc của người trong giới thượng lưu.

Nghê Gia đứng cạnh bể bơi sóng gợn lăn tăn, hơi nước se se lạnh.

Tống Nghiên Nhi nhìn bầu trời, thở dài thườn thượt: "Năm đó cũng là mùa hè, cũng là khi nhập nhoạng thế này, hắn đặt mình lên cái bàn cuối cùng trong phòng học...".

"Gia Gia, các cậu đều cho rằng mình quấn lấy Ninh Cẩm Niên, còn hắn không thích mình. Nhưng nếu mình nói, lần đầu tiên mình không biết gì cả, là hắn hướng dẫn mình, cậu có tin không?"

https://thuviensach.vn

Nghê Gia ôm cánh tay, khuôn mặt tĩnh lặng nhìn mặt nước đang dần đen đặc như một bức tranh tô đẫm mực. Bể bơi vốn có màu xanh lam như bị ai đổ mực vào, càng lúc càng đục.

"Hôm đó bắt đầu từ khi mặt trời xuống núi, cho đến khi mặt trăng ló dạng và các vì sao cũng lên đèn." Tống Nghiên Nhi nghiêng đầu, nhìn lên những vì tinh tú thưa thớt trên nền trời, "Rất lâu rất lâu, mình thấy rất đau nhưng cũng rất vui. Bởi anh Cẩm Niên nói thích mình, nói làm chuyện này là cách bày tỏ thích một người, chuyện này là chuyện tất cả mọi người thích nhau đều phải làm".

"Cậu xem, mình ngoan không, luôn thích hắn, luôn tin tưởng những lời hắn nói. Ba năm qua, hắn có việc thì gọi hết việc thì đuổi, mình vẫn tung tăng vui vẻ." Môi Tống Nghiên Nhi run lên, "Ngay cả hôm sinh nhật hai mươi tuổi của cậu, mình và hắn còn một lần phía sau núi nhà cậu".

Khi đó, hắn đã mập mờ với Mạc Doãn Nhi rồi. Nghê Gia nhíu mày, cảm thấy buồn nôn.

Tống Nghiên Nhi vẫn đang tự mình độc thoại: "Giờ ngẫm lại, mình đúng là con ti tiện, lại còn ngu xuẩn. Mình luôn cố chấp cho rằng chỉ có thể làm chuyện này với người mình thích, còn với người không thích thì tuyệt nhiên không thể làm. Nhưng đến tuần trước mình mới phát hiện ra, giờ cũng có thể dùng cách này với những người mình không thích, như Tôn Lý chẳng hạn. Mình cũng đã biến chất phải không?".

Nghê Gia vốn còn có chút đau thương, nhưng nghe đến đây, cô nhếch môi, ánh mắt nghiêm nghị: "Bất kể cậu có biến chất hay không thì với tôi mà nói cũng vậy cả thôi. Cậu trước kia không biết sống cho ai, nhưng cậu bây giờ chắc chắn cũng không sống cho mình, nên cậu trước và sau đều khiến tôi không thích nổi".

Tống Nghiên Nhi tròn mắt nửa giây, cười vừa ngọt vừa đắng, khôi phục lại vẻ ngạo nghễ vừa rồi: "Ai cần cậu thích, mình thích mình là được".

https://thuviensach.vn

Nghê Gia cũng không kinh ngạc, trái lại bật cười: "Cậu có thể nói thế là tốt rồi, xem ra cậu vẫn có chút tiến bộ. Chúc mừng cậu không còn giống trước kia nữa, coi bình luận của người khác như mục tiêu mà cắm đầu đuổi theo".

Tống Nghiên Nhi thoáng sửng sốt, rồi lại cười tiếp. Cô nàng hít sâu một hơi, lòng thầm hừ một tiếng lạnh lẽo.

Ninh Cẩm Niên, Mạc Doãn Nhi, tôi tuyệt đối sẽ không tha cho các người.

Vừa rồi nói chuyện với Tống Nghiên Nhi nên Nghê Gia nhìn Ninh Cẩm Niên thêm vài lần. Cô vốn tưởng hắn tuy tàn độc nhưng cũng thật lòng với Mạc Doãn Nhi, giờ xem ra, còn lâu mới được như thế.

Mà khả năng dỗ dành phụ nữ của hắn tuyệt nhiên đã dày công tôi luyện, bằng không Tống Nghiên Nhi sao có thể ngây ngô lén lút duy trì quan hệ thể xác với hắn bao năm như thế.

Thằng cha này đúng là cặn bã hạng nhất.

Nghê Gia đưa mắt nhìn đống trai gái đang đùa giỡn vui chơi dưới bể bơi mà chẳng có hứng vui theo. Không biết Tần Cảnh và Doãn Thiên Dã đi đâu làm gì mà đã rời đi trước khi bữa tiệc bắt đầu, còn Việt Trạch đến giờ vẫn chưa thấy tăm hơi. Nghê Gia muốn ít nhất cũng phải để anh ngắm cô mặc bikini, nếu không ai ở buổi tiệc cũng được nhìn mà bạn trai lại không được thì tủi thân anh quá.

Chờ một lúc, Nghê Gia lại cảm thấy mệt rã rời, quay đi định bụng đến phòng nghỉ ngồi một lát.

Từ bờ cát lên hành lang lát đá cẩm thạch, Nghê Gia rẽ vào khu nhà theo phong cách châu Âu, vì muốn tìm một phòng yên tĩnh nên cô đi sâu vào trong thêm vài bước. Không ngờ cô lại nghe thấy một chuỗi âm thanh kì lạ vọng ra từ một phòng nào đó. Giọng đàn ông gầm khẽ thô lỗ, giọng phụ nữ thở gấp triền miên quanh quẩn trong hành lang hết đợt này đến đợt khác, kéo dài mãi không dứt.

https://thuviensach.vn

Nghê Gia thấy lông tơ trên người dựng đứng, do dự định vòng theo đường cũ trở ra, thì bỗng nghe tiếng kêu quen tai.

Nghê Gia suýt thì nôn mửa, Ninh Cẩm Niên và Mạc Doãn Nhi có cần phải đói khát thế không?

Nghê Gia nghĩ nghĩ, nhún vai quay lưng bỏ đi.

Nhưng một giây sau, tiếng nói mạnh mẽ khàn khàn của người đàn ông truyền tới: "Thoải mái không? Kêu to lên chút nữa!".

Cơ thể còn chưa quay đi hết của Nghê Gia chợt cứng đờ, không phải Ninh Cẩm Niên?

Cô rón rén chạy gần đến cửa sổ.

Những tiếng rên rỉ của phụ nữ vang lên hết chập này đến chập khác, Nghê Gia cau mày, Mạc Doãn Nhi làm cái quái gì thế?

Gã đàn ông xa lạ này là ai?

Cô không nhịn được ghé mắt vào trong nhìn thử, không ngờ lại là Tôn Lý.

Nghê Gia cau mày, nhìn khuôn mặt có vẻ mê man của Mạc Doãn Nhi, chợt hiểu ra, lẽ nào cô ả bị chuốc thuốc?

Sao có thể?

Nghê Gia thấy Tôn Lý định quay đầu qua, lập tức tránh đi nhưng lại nhìn thấy trên cửa sổ có một món đồ bé tẹo, camera ống kính lỗ kim?

Nghê Gia lạnh cứng sống lưng, những tên này thật độc ác. Cô hoảng hốt quay đầu bỏ đi, không biết xuyên qua mấy khúc hành lang, đi về hướng nào, nhưng đến một phòng nọ lại nghe thấy tiếng hít thở yếu ớt của phụ nữ một lần nữa.

Quả nhiên tham gia tiệc thì không nên tới những nơi có phòng riêng...

Lần này không nên dừng lại làm gì, cô dợm bước đi nhưng lại thấy không ổn, hình như chỉ có tiếng phụ nữ, hơn nữa không giống như đang hưởng thụ

https://thuviensach.vn

mà giống đau khổ bất lực hơn.

Nghê Gia lại lo chuyện bao đồng, đẩy cửa vào, ngọn đèn của buổi tiệc trên bờ biển đằng xa hắt vào cửa sổ sát đất trong phòng tù mù. Một người phụ nữ nằm gần cửa sổ, ý thức mơ hồ, một gã đàn ông ngồi xổm bên cạnh sờ mó cô ta.

Chắc chắn là cô gái này cũng bị chuốc thuốc giống Mạc Doãn Nhi, thằng đê tiện tởm lợm này!

Nghê Gia nghiến răng, bước lên vài bước, nhằm thẳng vào đầu y mà sút.

Tên kia như có mắt sau gáy, tức thì né được, lăn tròn một vòng rồi đứng lên rất nhanh: "Ai đó?".

Y còn chưa nói xong, Nghê Gia đã nghiến răng kèn kẹt: "Mấy thằng thối tha chúng mày dùng thuốc để cưỡng bức đàn bà con gái, đúng là bọn ghê tởm cặn bã thấp hèn. Lũ khốn khiếp như chúng mày tốt nhất là nên tuyệt đường con cháu".

Nghê Gia còn chưa dứt lời đã đá về đằng trước, mạnh mẽ cắt ngang cổ y. Tên kia né rất lẹ, vòng ra sau lưng cô nhanh như cắt, túm chặt bả vai cô.

Y cười cợt bên tai cô: "Dáng ngon lắm, chân cũng đẹp".

Nghê Gia điên tiết, nâng đầu gối, đưa chân ra đằng sau đá thẳng vào háng tên kia. Y vội vàng né, Nghê Gia thoát khỏi sự kìm kẹp, không do dự bồi thêm một cú đá nữa.

Lần này y không thoát được, trúng một đòn đau, bị cô đá ngã xuống đất. Nhưng lúc ngã xuống, y kéo theo cả áo sơ mi của Nghê Gia...

Nghê Gia không nén nổi tiếng thét "A! !!" chói tai, bị y kéo ngã xuống, áo sơ mi bị đứt mất vài cúc. Cô một tay thô bạo hất tay y ra, tay kia chống người nhanh chóng nhảy bật ra xa, còn cực kì nham hiểm đạp cho y một cái rồi mới sang xem tình hình của cô gái kia.

https://thuviensach.vn

Nghê Gia đi đến, nhờ những ánh đèn bên ngoài mới nhìn ra, cô gái nằm dưới đất không ngờ lại là Liễu Phi Phi.

"Mày có biết cô ấy vẫn còn là trẻ vị thành niên không?". Nhớ tới những gì mắt thấy tai nghe khi nãy, Nghê Gia không nén nổi cơn tức, quay đầu lại quát: "Bọn đàn ông chúng mày rốt cuộc coi phụ nữ là gì? Lúc không lo được nửa người dưới thì chuốc thuốc, phụ nữ là công cụ trút tình của chúng mày à? Sao không đi làm lợn giống hết đi?".

Trong bóng tối tĩnh mịch, đột nhiên truyền đến một tiếng cười.

Lại còn cười? Nghê Gia siết nắm đấm, hôm nay cô nhất định phải đánh cho thằng đê tiện coi thường phụ nữ này nát như tương!

"Nghe nói Liễu Phi Phi hại em và em trai em suýt nữa bị Liễu Phi Dương giết chết?" Y đi tới, tò mò, "Vì sao em còn muốn giúp cô ta?".

Nghê Gia sửng sốt, sao y lại biết chuyện này?

Ánh đèn của bữa tiệc ngoài kia chiếu lên khuôn mặt y, khuôn mặt thờ ơ mà không mất oai phong hiện lên trong vầng sáng lờ mờ. Giờ Nghê Gia mới nhìn rõ, người cô vừa đá điên cuồng không ngờ lại là chủ nhân bữa tiệc này – Tôn Triết.

Tôn Triết nhìn cô, mỉm cười: "Thân thế, à, thân thủ của cô Nghê Gia rất tốt".

Nghê Gia cụp mắt, không đáp lại y. Mới lần đầu gặp mặt đã thế này, có chào hỏi hay nịnh hót giờ cũng vô dụng, đi thẳng vào vấn đề cho rồi.

Nghê Gia ngước mắt, vô cùng bình tĩnh: "Tôi muốn mua lại một phần hoặc tất cả 8% cổ phần của Hoa thị nhà họ Nghê mà anh Tôn đang nắm giữ".

Biểu cảm của Tôn Triết như nghe chuyện cười: "Em cho là em muốn mua thì tôi sẽ bán cho em? Cô Nghê đây đúng là ngây thơ quá".

"Đương nhiên tôi biết anh sẽ không bán, tôi chỉ hy vọng ngày mai sau khi tôi đến ngồi ở phòng VIP số 5 của anh Tôn, anh có thể cho tôi một cơ hội

https://thuviensach.vn

khiêu chiến anh." Nghê Gia cười rất đúng mực.

"Khiêu chiến tôi?" Tôn Triết nhíu mày, cảm giác như mình bị coi thường, chỉ vào cô, "Em? Khiêu chiến tôi?".

"Đúng!" Nghê Gia trả lời, giọng chắc nịch. "Tôi, khiêu chiến anh!".

Tôn Triết thấy Nghê Gia không hề e dè nhìn thẳng vào mình, trong đôi mắt trong veo không toát ra vẻ sợ hãi nào, y bật cười: "Buổi tiệc này do Tôn Lý sắp xếp, nói thật tôi cũng không thích. Nếu em nội trong nửa giờ có thể khiến chú ấy hoãn buổi tiệc này, tôi sẽ cho em cơ hội".

"Nói lời phải giữ lấy lời." Nghê Gia khẽ nhếch môi, không hề do dự nhấc điện thoại cố định đặt trên bàn lên, bấm số: "Alo, xin chào, nghe nói cảnh sát Macau đang truy quét ma túy giấy LSDThiên kim đại chiến rất gắt phải không ạ? Vâng, tôi đang ở khu vực tiền sảnh cạnh bể bơi số 4 của Venetian, phiền các anh đến đây bắt người được không? Cảm ơn các anh đã cống hiến vì trị an của Macau và nền hòa bình của thế giới. Chào các anh".

Thiên kim đại chiến LSD (Lysergic acid Diethylamide) là một loại ma túy gây ảo giác mạnh, được chế dưới dạng viên con nhộng, viên nén, chất lỏng... sau đó tẩm vào giấy dạng ô vuông nhỏ, thường sử dụng bằng cách dán vào lưỡi.

Nghê Gia gác máy, bình tĩnh nhìn y: "Anh nói nửa giờ? Tôi rút ngắn lại chỉ dùng mười phút, không sao chứ?".

Lúc Tôn Triết nghe nội dung cuộc gọi của Nghê Gia, mắt y tràn ngập kinh ngạc, vốn muốn ngắt điện thoại của cô, nhưng không ngờ cô lại liến thoắng nói xong luôn rồi.

Cô nhóc con này gây họa lớn rồi, lại còn rất bình tĩnh, đúng là liều lĩnh.

Sau khi câm nín mấy giây đồng hồ, Tôn Triết bế thốc Liễu Phi Phi đang nằm dưới đất lên xông ra ngoài, còn ngoái đầu lại nói với Nghê Gia: "Cách xa cái điện thoại đó nhanh lên, càng xa càng tốt. Nếu chậm vài phút nữa, bị người ta tra ngược lại thì không ai cứu được em đâu".

https://thuviensach.vn

==========

Chương 50

Nghê Gia không ngờ cuộc gọi của cô đã để lộ mặt tối bên dưới vẻ ngoài hào nhoáng của buổi tiệc này.

Chuồn ra khỏi phòng rồi, lúc đi qua một cầu thang xoắn ốc bằng đá trắng, Tôn Triết nói với cô: "Thật ra hôm nay có hai buổi tiệc".

Nghê Gia nhìn theo ánh mắt Tôn Triết, bên dưới cầu thang ngoài ánh sáng ma mị ra còn có cả tiếng nhạc êm đềm say đắm. Cô lập tức hiểu ra, người Tôn Triết mời đa số đều là những người cao quý, mở tiệc ngoài bờ cát, còn Tôn Lý nhân cơ hội này đàn đúm cùng một số người khác trong hầm rượu.

Còn họ làm những gì, không cần phải nghĩ nữa.

Nên Tôn Triết mới nhắc Nghê Gia mau chóng rời khỏi, bằng không người trong tầng hầm nhìn thấy cô, cảnh sát vừa ập tới thì sẽ biết ngay là cô báo, hậu quả có thể dự đoán được.

Tôn Triết đưa Liễu Phi Phi thần chí mơ màng lên lầu chờ tỉnh lại, còn Nghê Gia vội vã trở ra ngoài bãi cát, lẩn vào biển người.

Nhóm trai gái trong buổi tiệc vẫn hoặc uống rượu tán phét, hoặc té nước nô đùa.

Bài "Bad Romance" của Lady Gaga vang vọng trên bờ cát, mọi người vui vẻ cười đùa nhún nhảy theo nhạc, không khí hết sức sôi động và dễ chịu.

Bất thình lình, cảnh sát ập vào sân tổ chức tiệc, thô bạo tắt nhạc, không khí vui vẻ lúc trước bỗng dưng im bặt.

Ai nấy đưa mắt nhìn nhau, vừa bình tĩnh choàng khăn bông lên cơ thể vừa nghi ngờ bàn tán với những người xung quanh.

Cảnh sát chia ra trực tiếp lục soát dãy phòng ở gần đó và dồn người trên bờ cát lại với nhau không cho chạy lung tung. Tất cả đều ra sức phối hợp, chỉ

https://thuviensach.vn

tò mò không hiểu sao cảnh sát lại đến đây. Theo lý thuyết, tiệc do nhà họ Tôn tổ chức thì hẳn là đã phím trước người trong ngành rồi.

Mãi đến khi cảnh sát giục những người trong hồ bơi đi lên, Tống Nghiên Nhi mới rì rì bơi tới cạnh bể, đi lên choàng khăn đứng cạnh Nghê Gia đang khoanh tay nhìn cảnh hỗn độn trên bờ cát.

Tống Nghiên Nhi cau mày, hất mái tóc ướt sũng, cảnh giác lẩm bẩm: "Cảnh sát tới làm gì nhỉ?". Nói xong, cô nàng đưa mắt nhìn về phía dãy phòng nghỉ, đèn pin của cảnh sát đang sục sạo trong từng gian phòng tối om.

Dựa theo thái độ hơi căng thẳng của Tống Nghiên Nhi, Nghê Gia đoán chính cô nàng đã chuốc thuốc Mạc Doãn Nhi.

Cô nhìn lướt qua đám người, Ninh Cẩm Niên không có mặt. Rất có thể hắn đã nhận được thông báo mật của Tống Nghiên Nhi, sau đó "tình cờ" chứng kiến cảnh Mạc Doãn Nhi và Tôn Lý quan hệ. Âm mưu của Tống Nghiên Nhi thành công rồi, nhưng vẫn còn một lỗ hổng.

Chưa lấy lại máy quay.

Theo lý thuyết, vừa rồi lúc còi cảnh sát vang lên, Tống Nghiên Nhi hoàn toàn có thể ra khỏi bể bơi lên bờ đi lấy máy quay, sau đó đi thẳng lên tầng rời khỏi hiện trường.

Nhưng cô nàng luôn ở đây mà không hề lo lắng chứng cứ quan trọng là máy quay sẽ rơi vào tay cảnh sát. Cô nàng không ngốc đến mức để cảnh sát nhìn thấy Tôn Lý có một chân trong đó chứ? Tôn Lý nhất định sẽ lột da cô nàng.

Nghê Gia nhìn theo, hơi nhíu mày, thấy có gì không ổn. Mạc Doãn Nhi ở ngay trong căn phòng cảnh sát vừa lục soát, sao lâu thế rồi vẫn chưa có động tĩnh gì.

Cô đang nghĩ ngợi thì có tiếng cảnh sát hét: "Bác sĩ! Cáng!". Một đám bác sĩ y tá nhảy khỏi xe cứu thương, chạy về hướng đó. Bờ cát lập tức im phăng

https://thuviensach.vn

phắc, tuy không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng ai nấy đều cảm nhận được là chuyện chẳng lành.

Nghê Gia nhìn theo hướng bác sĩ và cảnh sát biến mất, xem ra tụ điểm ngầm dưới đất đã bị phát hiện rồi.

Quả nhiên nửa phút sau, rất nhiều cô gái không còn tỉnh táo đã được đưa ra ngoài, một người đau đớn trở mình, chiếc chăn trắng tuột xuống để lộ cơ thể không một mảnh vải, những dấu răng đỏ hồng in khắp người. Y tá cuống quýt đắp kín chăn lại.

Trên bờ cát càng lúc càng yên tĩnh. Tất cả mọi người nhìn chòng chọc vào dãy phòng tối om kia, không biết trong đó còn che giấu bao nhiêu tội ác.

Cùng lúc, mấy thanh niên lạ hoắc được coi là người tổ chức bữa tiệc ngầm này bị còng tay đưa đi. Tôn Triết và Tôn Lý không nằm trong đó, Nghê Gia vừa nhìn đã biết đây là vật hy sinh của nhà họ Tôn.

Giờ mới tám rưỡi tối, buổi tiệc còn chưa đến lúc sôi động đã bị ngừng lại. Lòng hiếu kì ban đầu của những người đứng trên bờ cát đã hoàn toàn tiêu tan, dần dà, những âm thanh mất kiên nhẫn bắt đầu nổi lên, tất cả đều muốn rời đi.

Mãi đến khi có một cô gái được đưa ra, lần này, vải trắng trùm qua đầu, cô gái nằm trên cáng cứu thương không có bất cứ động tĩnh nào.

Những câu oán thán vừa mới nhen lên trong đám người lập tức biến mất, vài cô tiểu thư đã đượm vẻ hoảng sợ.

Chiếc cáng này không được đưa lên xe cứu thương mà đặt ngay bên cạnh xe, dù sao nhân viên y tế cũng không dành quá nhiều thời gian cho người chết, họ còn phải trở vào cứu những người còn lại.

Tống Nghiên Nhi luôn lạnh lùng nhìn theo, đến khi nhìn thấy người quen nằm trên một chiếc cáng khác thì ấn đường nhíu chặt mới giãn ra, trên môi cũng hiện lên nét cười mờ nhạt.

https://thuviensach.vn

Lúc Nghê Gia nhìn thấy Mạc Doãn Nhi mặt trắng bệch đang trong tình trạng mơ màng trên cáng thì giật mình.

Thì ra, lúc cảnh sát sục tới chỉ tìm được những cô gái hôn mê, còn những kẻ cưỡng bức thì ngoại trừ hai ba tên bị giải đi ban nãy, phần lớn mất tăm mất tích.

Bên cạnh không biết có ai đang thì thào bảo, lúc phát hiện ra Mạc Doãn Nhi thì cô ả đã ngất đi. Mớ bao cao su đã được dùng đều bị mang đi nên không lấy được thông tin quan trọng. Những cô gái khác đều trong tình trạng tương tự.

"Doãn Nhi, em sao thế? Em nhìn anh đi." Giọng lo lắng của Ninh Cẩm Niên chói tai khác thường khi cất lên giữa đám đông yên lặng. Hắn đang giúp y tá lấy khăn bông trắng bọc Mạc Doãn Nhi lại đưa lên xe cứu thương.

Vài cảnh sát đứng cạnh chụp lại ảnh làm bằng chứng.

"Anh chụp cái gì? Dừng tay cho tôi!" Ninh Cẩm Niên vươn tay muốn giật máy ảnh trong tay cảnh sát, những người đứng ngoài ngăn cản: "Đây không phải bên truyền thông, sẽ không lộ ra ngoài đâu, chỉ cầm đi làm bằng chứng để trừng trị bọn người xấu theo đúng pháp luật thôi".

Giờ Ninh Cẩm Niên mới dừng tay, khuôn mặt anh tuấn tràn ngập vẻ tuyệt vọng và đau thương, sau hồi lâu sững sờ, hắn thụp xuống đất, im lặng cúi gục đầu xuống.

Tất cả đều lặng lẽ thở dài ai oán thay chàng trai đáng thương có bạn gái lâm vào cảnh bất hạnh này.

Chỉ có Nghê Gia đứng ở một nơi rất xa lạnh nhạt nhìn Ninh Cẩm Niên, không khỏi tự hỏi, màn biểu diễn của hắn rốt cuộc bắt đầu từ bao giờ thế nhỉ?

Vừa rồi lúc Mạc Doãn Nhi được khiêng ra, tất cả đều kinh ngạc đổ dồn ánh mắt vào ả. Những cô gái khác được đưa ra đều là diễn viên, người mẫu

https://thuviensach.vn

chiếu dưới, ai ngờ nổi một cô tiểu thư lại trở thành nạn nhân bị chuốc ma túy giấy.

Lúc ánh nhìn của tất cả đều ở chỗ Mạc Doãn Nhi thì Nghê Gia lại không dằn nổi lòng nhìn sang người con gái đáng thương đã lạnh toát kia. Nhưng ngay khoảnh khắc đánh mắt nhìn sang, cô nhìn thấy Ninh Cẩm Niên đột ngột xuất hiện.

Hắn đứng cạnh cáng, gió đêm vén tấm vải trắng lên, bả vai trắng ngần in hằn những dấu răng đỏ tím của cô gái lộ ra. Ninh Cẩm Niên thì một tay siết chặt, tay kia tỉnh bơ đắp lại tấm vải cho cô gái.

Lông tóc trên người Nghê Gia tức thì dựng đứng. Hai hôm trước cô vừa đọc một quyển sách tâm lý tội phạm của Việt Trạch.

Khi con người đối diện với một xác chết xa lạ, phản ứng bản năng là sợ hãi và tránh né. Nhưng Ninh Cẩm Niên thì không, vậy thì chỉ có một khả năng, hắn quen người chết. Song biểu cảm của hắn lạnh lùng, chứng tỏ họ không thân thiết, có lẽ chỉ mới gặp nhau một hai lần. Động tác đắp vải vừa rồi có ý giữ thể diện cho người chết, rất có thể hắn áy náy với người ta.

Nghê Gia đoán, Ninh Cẩm Niên biết buổi tiệc ngầm kia. Không những biết, hắn còn tham gia.

Nghê Gia thấy cơn buồn nôn kéo đến, cô cắn chặt răng, nhìn chằm chằm Ninh Cẩm Niên, thấy hắn mất khống chế lao tới chỗ Mạc Doãn Nhi, thấy hắn hét lên đau đớn, đúng kiểu khổ sở của gã bạn trai si tình.

Nhưng có chỗ nào đó không hợp lí...

Một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu Nghê Gia, đúng rồi, tay trái của Ninh Cẩm Niên.

Lúc đắp vải cho cô gái kia, rõ ràng là tay trái gần hơn nhưng hắn lại nghiêng người đi dùng tay phải để đắp. Lúc giúp khiêng cáng của Mạc Doãn Nhi thì tay trái hắn cũng nắm chặt, ngay cả bây giờ đang ôm đầu sầu khổ, tay trái hắn vẫn siết chặt.

https://thuviensach.vn

Máy quay.

Nghê Gia chùng xuống, thứ nằm trong lòng bàn tay trái của Ninh Cẩm Niên là máy quay.

Đúng thế, từ đầu đên cuối Tống Nghiên Nhi không hề có ý đến lấy lại máy quay, nếu Tôn Lý cần quay video lại thì cũng không đặt máy quay lên khung cửa sổ bên ngoài.

Chỉ có Ninh Cẩm Niên.

Tống Nghiên Nhi đã chuốc thuốc Mạc Doãn Nhi từ trước, để Ninh Cẩm Niên đến xem, mưu kế của cô nàng đã thành công.

Nhưng sau khi Ninh Cẩm Niên đến đó, thấy Tôn Lý cưỡng gian Mạc Doãn Nhi thì không biết là hắn mặc kệ hay hai tên đó đã thương lượng gì với nhau, dù sao Ninh Cẩm Niên cũng không nhúng tay vào. Không chỉ vậy, hắn còn lén lút đặt máy quay, quay lại cảnh bạn gái hắn giao hoan với người đàn ông khác.

Biến thái! Quân biến thái tởm lợm!

Nghê Gia không nói nổi tiếng nào, sắc mặt tái nhợt.

Cảnh sát vẫn đang chụp ảnh, khuôn mặt của Mạc Doãn Nhi lại càng trắng bệch dưới ánh đèn flash.

"Làm bằng chứng? Không để lộ ra ngoài? Thế thì liên quan gì?" Tống Nghiên Nhi bên cạnh khoanh tay cười lạnh lùng, "Tất cả mọi người đều biết việc cô ta bị một thằng đàn ông chẳng rõ là ai cưỡng bức, xem sau này cô ta còn mặt mũi nào mà sống không?".

Nghê Gia một lúc sau mới lạnh giọng nói: "Thật ra cậu biết tỏng thằng đàn ông nhơ nhớp xấu xa đó là ai, chẳng phải thế sao?".

Tống Nghiên Nhi kinh ngạc nhướng mày, lát sau khịt mũi khinh bỉ: "Đúng thế, là mình sắp đặt đó, thì sao? Nếu Mạc Doãn Nhi hoàn toàn tỉnh táo mà

https://thuviensach.vn

được ân ái với một người đàn ông ưu tú như Tôn Lý, mình cá rằng cô ta vui như mở cờ trong bụng là đằng khác".

Nét mặt Nghê Gia đầy u ám, đột nhiên không còn gì để nói.

Cô đang nhớ lại những chuyện đau khổ đến thảm thương của kiếp trước. Chuyện bị ép dùng ma túy giấy bao nhiêu lần, cô đã quên rồi. Nhưng cô vẫn nhớ rõ, cho dù có mơ màng mông lung tới mức nào đi nữa, trong đầu vẫn luôn giữ lại một chút xíu tỉnh táo chết tiệt. Thế nên suốt cả quá trình, cô vẫn nhận biết mọi thứ.

Bởi người bị chuốc thuốc chỉ có thể để mặc người ta hành hạ, chỉ muốn ngất đi nhưng vẫn phải tỉnh táo, vừa đón nhận theo bản năng vừa tự chua chát khinh bỉ bản thân...

Tống Nghiên Nhi nhìn xe cứu thương đi xa dần, ánh mắt càng lạnh đi: "Ác giả ác báo".

Ác giả ác báo? Nghê Gia mỉm cười, không biết bản thân đã làm chuyện mất hết tính người gì mà ông trời lại bắt cô chịu báo ứng thế này.

Nhưng cô biết Tống Nghiên Nhi không nói cô, mà mọi thứ của cô cũng đã trở thành quá khứ, chuyện kiếp trước vẫn nên chôn chặt thì tốt hơn.

"Không phải ác giả ác báo, mà là mưu sự tại nhân." Nghê Gia ngoảnh sang nhìn Tống Nghiên Nhi, cười sâu xa: "Đa số những cô gái bị bỏ thuốc trong buổi tiệc ngầm của Tôn Lý chỉ là người mẫu diễn viên vô danh, không liên quan đến những khách mời trên này. Mạc Doãn Nhi tốt xấu gì cũng là cô chủ nhà họ Tống, sao có thể bị bỏ thuốc đưa đi? Cô ta là bạn gái của Ninh Cẩm Niên, đương nhiên Tôn Lý sẽ không đưa cô ta xuống đó. Là Ninh Cẩm Niên đưa đi? Tống Nghiên Nhi, cậu đã thuyết phục Ninh Cẩm Niên bằng cách nào?".

"Sao? Muốn khen mình à?"Tống Nghiên Nhi ngạo mạn nhếch môi, "Mình nói với anh ta, có muốn chơi trò đổi bạn gái với Tôn Lý không".

https://thuviensach.vn

Nhìn vẻ mặt thoải mái tự nhiên của Tống Nghiên Nhi, Nghê Gia nhíu mày, bất giác đưa tay ôm ngực.

Tống Nghiên Nhi nhíu mày: "Sao thế? Khó chịu à?".

Nghê Gia nhếch môi, nhoẻn cười: "Lời cậu nói làm tôi buồn nôn!".

Nghê Gia nói xong, không buồn liếc cô nàng lấy một cái, xoay người bỏ đi. Giờ hiện trường đã được kiểm tra xong, dây cảnh giới cũng được gỡ bỏ, cô đi thẳng vào sảnh chính khách sạn lên phòng.

Cô mở cửa, trong phòng sáng đèn, nhất định là Việt Trạch đã về.

Nghê Gia cụp mắt, anh đã về mà sao không xuống, hại cô cứ đi tới đi lui dưới bãi cát, còn bị đàn ông lạ chọc ghẹo. Cô đóng cửa, tức tối đá đôi giày của Việt Trạch một cái.

Đá xong lại sửng sốt, cô ngồi xổm xuống cầm đôi giày lên nhìn, vết đỏ đã biến thành màu đen kia hình như là vết máu?

Nghê Gia cuống lên, vội vàng chạy vào mở cửa phòng ngủ, đúng lúc nghe thấy Việt Trạch đang gọi điện thoại, giọng trầm thấp: "Đưa trước 10%".

Ánh mắt vừa kinh hoàng của Nghê Gia đã có vẻ bình tĩnh trở lại. Nghe thấy tiếng đẩy cửa, Việt Trạch ngoái đầu nhìn thử, thấy cô, anh mỉm cười, tay bấm luôn nút tắt điện thoại.

Nghê Gia không bước vào, tựa cửa liếc anh: "Cả ngày nay không gặp anh, em còn tưởng anh chết rồi đấy!".

Anh nhìn vẻ lạnh lùng của cô, hơi buồn cười, ném điện thoại lên giường, tiến lên ôm lấy eo cô: "Hôm nay anh có việc gấp thật, không thoát thân nổi".

Thật ra, anh có đến buổi tiệc trên bờ cát, lúc vào trong đã nhìn thấy Nghê Gia phía xa đang thoải mái thảnh thơi đong đưa đôi chân trần ngồi uống champagne trước bàn đánh bạc với Tống Nghiên Nhi, Mạc Doãn Nhi và Ninh Cẩm Niên.

https://thuviensach.vn

Anh định đến cạnh cô, nhưng lại bị rất nhiều bạn bè lâu ngày không gặp trong buổi tiệc giữ rịt lấy, đòi uống với anh một chén, Việt Trạch cũng không thể từ chối.

Trong lúc uống rượu, có một người bạn chỉ vào Tống Nghiên Nhi phong tình vô hạn, nói: "Cô Tống kia là người con gái đẹp nhất tôi từng gặp".

Anh ta vừa dứt lời, một người khác đã lắc đầu: "Bản thân tôi lại thấy khí chất cô Nghê tuyệt hơn nhiều".

Bàn tay cầm ly rượu của Việt Trạch thoáng chững lại, anh nhìn sang, chỉ thấy cô gái của anh vẫn giữ vẻ mặt điềm tĩnh, hơi nhếch môi theo thói quen. Gió đêm thổi qua mái tóc, thổi qua cả chiếc áo sơ mi mỏng như cánh ve cô mặc. Bộ bikini xanh biển, vòng eo thon lộ ra dưới tấm áo. Đôi chân thon dài còn vô thức đong đưa như trẻ con.

Rất trong sáng, rất gợi cảm.

Lại thêm một người khác đồng tình: "Rất hi vọng có một ngày, cô tiểu thư đó có thể mặc áo sơ mi của tôi".

Việt Trạch đặt cạch ly rượu trong tay xuống bàn, không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của những người xung quanh, đứng dậy đi đến chỗ Nghê Gia. Buổi tiệc này chẳng có gì thú vị, chắc chắn Nghê Gia cũng thấy chán, anh muốn đưa cô đi.

Nhưng đi được vài bước, anh lại dừng chân.

Nghê Gia muốn tham gia buổi tiệc này là có lí do của cô, anh thật sự không nên can thiệp. Nhưng một cảm giác kỳ quái nào đó trong anh đang phá rối, giống như Nghê Gia là người của mình Việt Trạch anh, những người khác đều không được nhìn cô. Anh đang mãi nghĩ ngợi thì điện thoại vang lên, có vài việc vẫn chưa xử lý xong, Việt Trạch đứng nhìn Nghê Gia từ đằng xa một lát, sợ xuất hiện rồi lại đi sẽ khiến cô thất vọng hơn, nên dứt khoát không chào hỏi gì mà bỏ đi trước.

https://thuviensach.vn

Sau đó Tiểu Minh gọi đến báo cáo rằng trong buổi tiệc xuất hiện ma túy giấy và rất nhiều cô gái bị hại, thậm chí có một người còn bị hành hạ cho đến chết, cảnh sát cũng đến để xử lý hiện trường rồi.

Lòng Việt Trạch chùng xuống, nếu Nghê Gia xảy ra chuyện gì, làm sao anh có thể tha thứ cho mình?

Anh lái xe quay ngược về khách sạn với trạng thái đầu óc hoàn toàn trống rỗng. Hiện trường bị phong tỏa không vào được, anh bèn chạy lên tầng nhìn thử, xác định cô đang bình yên vô sự đứng khoanh tay lặng lẽ ở một góc xa xa mới yên lòng quay về phòng gọi điện thoại.

Mà bây giờ, cô an toàn ấm áp không mất một sợi tóc nép vào lồng ngực anh, thậm chí anh còn cảm thấy thật may mắn. Vài ngày tới ở Macau, anh chắc chắn sẽ không để cô lạc khỏi tầm mắt của mình nữa.

"Mọi việc có thuận lợi không?" Nghê Gia cất tiếng hỏi.

"Ừ, tốt lắm." Anh cúi đầu, thờ ơ trả lời. Ở góc độ này, có thể thấy rõ phần cổ áo mở rộng của chiếc sơ mi cô mặc.

Hơi thở của Việt Trạch chợt trở nên nặng nề hơn, đột nhiên anh nhớ lại câu nói đùa của anh bạn kia, hi vọng một ngày nào đó cô tiểu thư này có thể mặc áo sơ mi của anh ta.

Nói thật, giờ phút này, ý nghĩ đó cũng đang thôi thúc anh.

Nghĩ thế, ánh mắt của anh cũng dời xuống thấp dần, dừng lại vài giây chỗ ngực áo cô, lập tức tối sầm lại.

Vừa nhìn đã biết hai chiếc cúc áo kia bị dứt đứt. Tuy biết cô đủ bản lĩnh để bảo vệ bản thân nhưng trong lòng anh vẫn lạnh đi.

Nghê Gia cảm nhận được bèn cúi đầu nhìn xuống, nói: "À, hôm nay có người bất cẩn bị ngã nên kéo em theo, nhưng...".

Nghê Gia im thin thít, không nói tiếng nào.

https://thuviensach.vn

Làn da cô còn đọng hơi lạnh của gió đêm, mềm mướt trơn láng, có sờ thế nào cũng thấy không đủ, nhưng anh vẫn kiềm chế rụt tay lại, chỉ đúng mực ôm eo cô, không táy máy chân tay nữa.

Việt Trạch khẽ cong đôi môi mỏng, cười bất đắc dĩ, ai ngờ được kẻ chẳng bao giờ có ham muốn gì như anh lại bắt đầu lo lắng đến vấn đề này?

==========

Chương 51

Hôm sau, lúc Nghê Gia thay quần áo thì nhận được cuộc gọi từ một số lạ, không ngờ đó lại là Liễu Phi Phi.

"Nghê Gia, tôi là Liễu Phi Phi." Sau khi tự giới thiệu, cô ta không nói gì nữa.

"Có chuyện gì à?"

Đầu kia chần chừ một lát mới nói: "Tôi nghe anh Tôn Triết nói chị đã cứu tôi, cảm ơn chị nhé".

Nghê Gia thoáng sửng sốt, cười nhạt nói thật: "Người cứu cô là Tôn Triết, tôi còn tưởng anh ta có ý đồ bất chính với cô nên đá anh ta một cú nữa. Tất nhiên, lúc đá anh ta, tôi không biết cô gái đó là cô. Nếu biết trước, có khi tôi đã bỏ đi luôn rồi".

Liễu Phi Phi nghe thế lại không khách khí, cười hì hì bảo: "Nhưng anh Tôn Triết nói sau khi chị biết đó là tôi còn mắng anh ấy bắt nạt trẻ vị thành niên nữa".

Nghê Gia hơi chấn động, Liễu Phi Phi lạ thật, chỉ một câu vô thưởng vô phạt như thế cũng làm cô nàng ngây ngô bật cười, thoạt nghe còn có vẻ rất cảm kích.

Nghê Gia không quen nên hơi mất tự nhiên: "Tất cả chỉ là hiểu lầm, thật ra Tôn Triết đã cứu cô, kết quả lại bị tôi coi như người xấu. Nhưng cô cũng thật là", Nghê Gia nhiều chuyện nói thêm một câu, "mới tí tuổi đầu mà sao chuyện gì cũng muốn thò một chân vào góp vui thế?".

https://thuviensach.vn

"Chẳng qua tôi chỉ muốn tìm một người đàn ông để qua đêm thôi." Liễu Phi Phi nghe xong lại còn tỏ vẻ hơi tủi thân, "Tôi chỉ uống bừa một cốc nước, không biết sao lại ngất đi. Thiệt tình, muốn lên giường với tôi mà còn phải bỏ thuốc, nói thẳng không được à?".

"Liễu Phi Phi, cô..." Cô không tìm được tính từ thích hợp.

Liễu Phi Phi mở máy phát thanh, nói càng nghiêm túc hơn: "Nhưng Nghê Gia chị yên tâm, tôi biết tự bảo vệ mình. Bình thường tôi đều yêu cầu bạn tình dùng bao cao su. Lần mang thai trước là do đã hết bao cao su, không ngờ lại dính ngay. Bài học này cho tôi biết, nhất định không được có tâm lý ăn may".

"..."

"Sau này tôi không dám thế nữa. Nghê Gia, chị phải nhớ rõ lời tôi dặn đấy nhé."

Nghê Gia cầm điện thoại, không đứng vững nữa.

Cô và Liễu Phi Phi thân thiết như thế này từ bao giờ?

Nghê Gia câm nín từ đầu đến cuối. Không biết Liễu Phi Phi đã không buôn chuyện bao lâu rồi, bô lô ba la như súng liên thanh, cô không tài nào chen vào được.

"Xã hội này thật bất công, đàn ông ngủ với nhiều phụ nữ thì coi là bình thường, còn phụ nữ làm thế lại bị ăn chửi. Thật ra, tình dục vốn là chuyện bình thường, giống như ăn uống thôi. Rất nhiều cô gái đều như thế, nhưng Mạc Doãn Nhi thì khác."

Nửa đầu bài phát biểu còn làm Nghê Gia đau đầu vì sao cô nàng này lại dũng mãnh đến thế, nhưng câu sau cùng lại thu hút sự chú ý của cô: "Mạc Doãn Nhi? Liên quan gì đến cô ta?".

Khi nhắc đến Mạc Doãn Nhi, Liễu Phi Phi không còn khí thế đối đầu với ả như trước nữa, trái lại còn có vẻ tiếc rẻ: "Từ đáy lòng tôi thấy rằng, Mạc

https://thuviensach.vn

Doãn Nhi và tôi là đồng đạo. Tôi đoán cô ta cũng là loại con gái nghiện làm tình".

"Sao cô lại nói thế?"

"Lúc chị gọi điện cho cảnh sát, tôi nằm dưới đất có nhìn thấy Mạc Doãn Nhi đi xuống hầm rượu ngầm. Chỉ có một mình thôi, cô ta tự đi đấy."

Nghê Gia sửng sốt, tự Mạc Doãn Nhi đi? Chẳng lẽ ả bị thuốc làm cho hồ đồ? Song việc quan trọng bây giờ không phải là Mạc Doãn Nhi, giọng cô lạnh đi: "Tôi không gọi điện thoại cho cảnh sát, cô nghe nhầm rồi".

Đầu dây bên kia dừng lại, nhỏ giọng lẩm bẩm: "Suýt thì quên mất lời anh Tôn Triết dặn", lập tức lại cười hì hì, "Đúng rồi, tôi nghe nhầm thôi. Chị yên tâm, sau này tôi sẽ không bao giờ nhắc lại chuyện này nữa".

Nghê Gia ngẫm nghĩ, lại hỏi: "Tôn Triết có thân với anh trai cô không?".

Liễu Phi Phi rất thẳng thắn: "Anh ấy rất thân với anh trai tôi, à không, anh ấy rất thân với anh Trình, nên cũng quen tôi".

"Thân?" Nghê Gia lặp lại.

"Đúng, thân. Anh Tôn Triết và anh Trình Hướng cùng một mẹ sinh ra, còn thân hơn với Tôn Lý cùng cha đấy!"

Nghê Gia tỉnh ngộ, chẳng trách nhà họ Tôn lại phát triển hừng hực như lửa ở Macau thế. Không chỉ có hai anh em Tôn Triết, Tôn Lý tuy suy đồi đạo đức nhưng rất có đầu óc, mà còn có cả đại ca xã hội đen Trình Hướng bảo kê, họ Tôn không làm lão đại ở Macau thì ai làm?

Có điều, Tôn Triết hắn không thân thiết lắm với Tôn Lý, nếu không sau khi Nghê Gia gọi điện báo cảnh sát, tại sao Tôn Triết lại nhắc Nghê Gia bỏ chạy, hơn nữa đã biết cảnh sát sẽ đến mà còn kéo dài thời gian mãi sau đó mới báo cho Tôn Lý.

Y khiến Tôn Lý không có thời gian rút quân dọn dẹp, sau khi cảnh sát ập tới bèn vắt chân lên cổ chạy, rất nhiều cô gái ở hiện trường đều bị bắt ngay

https://thuviensach.vn

tại trận.

Nghê Gia hỏi Liễu Phi Phi định nán lại chơi bao lâu, Liễu Phi Phi chẳng lấy gì làm vui vẻ: "Giờ tôi đang ở cổng hải quan chuẩn bị xuất cảnh rồi. Rạng sáng mai Macau có bão, tôi phải đi cho sớm".

Nghê Gia cúp điện thoại, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Mưa như trút nước, cuồng phong vần vũ, bầu trời cuồn cuộn mây đen.

Theo dự báo thời tiết, tầm mười hai rưỡi đêm nay bão sẽ đổ bộ vào Macau, cô và Việt Trạch hẳn đã rời Macau về đại lục rồi.

Nghê Gia nhìn vào gương, hít một hơi thật sâu. Giờ trong tay cô đã có cơ hội để khiêu chiến Tôn Triết, mọi thứ còn lại nhờ cả vào "thành sự tại thiên".

Cô gái trong gương để xõa tóc, làn da trắng nõn, vận lễ phục dạ hội cúp ngực đỏ rực, toát ra vẻ chững chạc và gợi cảm vô cùng. Casino giới hạn độ tuổi, tuy Việt Trạch có thể đưa cô vào nhưng trang điểm già dặn một chút vẫn tốt hơn.

Nên lần này, cô trang điểm đậm, đôi môi đỏ mọng, nhất là phần mắt kẻ viền rất đậm, càng làm đôi mắt đen sóng sánh thêm sâu thẳm.

Phần ngực eo của chiếc váy bó sát, phần chân váy là trăm nếp xếp ly mềm mại đổ xuống, làm nổi bật vòng eo mảnh mai.

Lúc Nghê Gia ra ngoài với dáng vẻ này, Việt Trạch đang chờ bên ngoài cũng quay đầu lại, dán mắt lên người cô.

Nghê Gia ngại ngùng: "Già dặn quá phải không? Không đẹp đúng không?".

"Không, đẹp lắm." Anh lại gần, hết sức tự nhiên nắm tay cô, nhìn cô thêm vài lần nữa, cảm thấy cô trang điểm kiểu chín chắn này như có sức mạnh mê hoặc lòng người, "Khác với em lúc bình thường, đẹp kiểu khác".

Nghê Gia cũng nhìn anh, cảm thấy anh mặc vest cũng gợi cảm chết người, cô tỉnh bơ thở ra một hơi, nhoẻn cười: "Chúng ta đi thôi".

https://thuviensach.vn

Sòng bạc tư nhân cao cấp nhà họ Tôn nằm trong phòng VIP số 5 trên tầng cao nhất của casino Venetian.

Lúc Việt Trạch và Nghê Gia bước vào đều phải kiểm tra an ninh như thường lệ, còn những vệ sĩ của anh thì không được vào.

Khi được nhân viên kiểm tra, Nghê Gia thấy Việt Trạch đưa một cây súng trong áo cho đồng chí Tiểu Minh, điều này làm tâm trạng Nghê Gia nặng nề kì lạ.

Kiểm tra xong xuôi, những người phục vụ cung kính cúi người, giơ tay về phía cánh cửa phòng khách. Trên hành lang nguy nga lộng lẫy treo những bức tranh sơn dầu hậu hiện đại đậm màu dọc hai bên tường.

Bàn tay phải trắng ngần của Nghê Gia khoác lên cánh tay Việt Trạch, chậm rãi theo anh vào phòng, tấm thảm êm dày khiến người ta ảo giác rằng sẽ rơi xuống.

Rẽ vào một khúc quanh, Việt Trạch nghiêng người lại gần cô, cười hỏi: "Căng thẳng không?".

Nghê Gia lắc đầu: "Có anh ở đây rồi mà!".

Hai người phục vụ đứng cuối hành lang mở cánh cửa gỗ màu nâu vào phòng VIP số 5. Căn phòng được trang hoàng vô cùng cao quý thanh lịch, đèn chùm thủy tinh xếp tầng trong suốt, bích họa màu thời văn hóa Phục hưng, quầy bar treo đèn mờ, cụm ghế sofa nghỉ ngơi ấm áp yên tĩnh. Bắt mắt nhất là bàn gỗ lim cỡ lớn đặt ngay chính giữa sảnh, hàng đống quân bài và casino chips nằm ngay giữa bàn.

Phòng riêng rộng như thế mà chỉ có bảy tám người tham gia ván bạc và nhân viên xáo bài, ngoài ra còn có một nhân viên phục vụ đứng trong góc đằng xa, quay mặt vào bức vách. Chỉ khi nào ván bạc chấm dứt mới được xoay người lại để phục vụ.

Bên trái bàn là Tôn Triết và Tôn Lý, còn cả Liễu Phi Dương đã lâu không gặp, nom gã có vẻ hung ác máu lạnh hơn xưa, hai bên là hai người Nghê

https://thuviensach.vn

Gia không biết, còn bên phải bàn là Doãn Thiên Dã và Tần Cảnh.

Sắc mặt Tần Cảnh hơi tái, xem ra khá hồi hộp, nhưng Doãn Thiên Dã thì vẫn giữ vẻ hờ hững thản nhiên, anh chưa từng thua khi đánh bạc.

Trong bầu không khí im lặng đến căng thẳng, Nghê Gia theo Việt Trạch ngồi xuống sofa gần đó, cảm thấy lòng bàn chân hơi lạnh đi.

Tiền đặt cược cũng như áp lực tâm lý trong canh bạc mật cao cấp này lớn đến mức những người ngoài không tài nào tưởng tượng nổi. Thậm chí canh bạc ở các phòng VIP xa hoa khác mà gặp canh bạc ở đây thì cũng chỉ là hạng tép riu. Các canh bạc khác thường cược vài chục triệu, nhưng canh bạc của Tôn Triết thường cược tài sản hàng trăm triệu của công ty.

Hai anh em họ Tôn đánh bạc rất có nghề, đặc biệt là bài Baccarat, đây cũng là lí do tại sao những năm gần đây họ lại nắm giữ nhiều cổ phiếu trôi nổi của các tập đoàn lớn ở đại lục trong tay đến thế, đa số là thắng được trên chiếu bạc.

Các ván bạc ngầm của Tôn Triết rất nổi tiếng trong giới này, nhưng chỉ mời riêng, lại không phải là hạng mục đăng ký kinh doanh chính thức của công ty cá độThiên kim đại chiến nên không được chính quyền địa phương bảo hộ. Tuy vậy cũng chẳng hề gì. Bởi nếu ai thua cuộc quỵt nợ, ắt có đại ca xã hội đen Trình Hướng đòi hộ.

Thiên kim đại chiến Ở Macau, có 5 loại hình cá độ công khai bao gồm: casino, sòng bạc, đua ngựa, xổ số và cá độ bóng đá.

Lúc Nghê Gia ngồi trên ghế, ván đầu tiên của Doãn Thiên Dã và Tôn Lý vừa kết thúc, hai người lạ kia đã rời chỗ, kết quả ván thứ hai đổi thành Doãn Thiên Dã với Tôn Triết.

Hai người chơi theo cách tùy ý nói cụ thể những gì mình đặt cược và những gì yêu cầu đối phương đặt, Doãn Thiên Dã nói nhẹ bẫng: "Tiền đặt cược là 20% Tôn thị vừa thắng cược ban nãy. Yêu cầu 10% khác của Tôn thị".

https://thuviensach.vn

Nghê Gia nghẹn họng trố mắt, Doãn Thiên Dã đã thắng 20% tập đoàn gia đình từ tay hai anh em họ Tôn?

Có thể nói ván này anh không hề có gánh nặng tâm lý nào, cho dù có thua sạch thì kẻ lỗ vẫn là nhà họ Tôn.

Tôn Triết cười: "Đặt cược 20% Tôn thị trong tay tôi, yêu cầu 20% cậu vừa giành được lúc nãy cộng thêm một nụ hôn may mắn của quý cô đây".

Tôn Triết nhìn Tần Cảnh, cười vô cùng dịu dàng nhã nhặn.

Nghê Gia im lặng nhìn Việt Trạch, anh cũng im lặng suy tư. Cô lại nhìn sang Doãn Thiên Dã, nhận thấy rất rõ nét mặt anh đã thay đổi, không còn vẻ thoải mái trước đó nữa mà đã khẽ nhíu mày.

Điều kích thích của cách chỉ đích danh tiền cược tùy chọn là, anh muốn có được thứ gì của đối phương, anh cứ việc gọi tên, chỉ cần anh thắng thì dù là mạng người anh cũng lấy được. Sau khi hai người nêu yêu cầu xong, nếu không đáp ứng nổi yêu cầu của người kia mà rút lui giữa chừng thì sẽ phải mất trắng những thứ vừa đặt cược.

Nghê Gia và Tần Cảnh đều cho rằng Doãn Thiên Dã hoàn toàn có thể chơi ván này, vì dù có thua cũng thua tiền của nhà họ Tôn, nhưng nếu thắng, cộng lại là 30%, nhà họ Tôn sẽ đổi chủ.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, Doãn Thiên Dã đột ngột đứng dậy, túm tay Tần Cảnh đi ra ngoài. Tần Cảnh kinh ngạc, chưa kịp ú ớ tiếng nào đã bị tha đi mất. Chỉ còn một đống những đồng xèng sặc sỡ nằm trước chỗ Doãn Thiên Dã vừa ngồi mà thôi.

Sau khi cánh cửa đóng lại, gian phòng im lặng đến mức có thể nghe được tiếng kim rơi.

Chẳng biết tại sao, mắt Nghê Gia hơi cay cay. Thì ra thật sự có người đàn ông không cần giang sơn chỉ cần mỹ nhân. Anh dám mang vài trăm triệu sản nghiệp ra cược nhưng lại không muốn cược một nụ hôn của Tần Cảnh, người đàn ông tự tin chưa bao giờ thua trên chiếu bạc, cho dù phần thắng

https://thuviensach.vn

lên đến 99.99% cũng không muốn để người con gái mình yêu phải đi hôn kẻ khác vì xác suất 0.01% còn lại.

Biết rõ sẽ không thua, nhưng vẫn không cược. Đúng là một cặp đôi ngốc nghếch.

Nghê Gia chớp chớp mắt, nhìn sang Tôn Triết, chỉ thấy người nào đó vừa mới thắng dễ như bỡn đang sâu xa nhìn cô chăm chú, cười như có như không, lát sau mới nói: "Chẳng phải cô Nghê Gia muốn khiêu chiến tôi sao?".

Nghê Gia xốc lại tinh thần, đứng lên, đi đến ngồi xuống vị trí đối diện Tôn Triết.

Cô siết chặt tay, nhìn Tôn Triết phía đối diện qua ánh đèn hắt lên bàn gỗ lim, bình tĩnh nói: "Tôi nhớ anh Tôn đã cho tôi quyền được khiêu chiến, nên hôm nay anh Tôn nhất định phải chấp nhận lời khiêu chiến của tôi".

Ánh mắt Tôn Triết sáng lập lòe dưới ánh đèn: "Cô Nghê Gia đây hi vọng tôi chơi trò gì với em nào?".

Nghê Gia tỉnh queo hít một hơi, khóe môi đỏ mọng khẽ cong lên: "Infinite Bluff".

Tôn Triết thoáng ngây ra, mắt sầm xuống.

Infinite Bluff, cách chơi trò này rất đơn giản, thậm chí còn hơi thiểu năng.

Xáo bảy bộ bài tú lơ khơ với nhau, từng người rút bài theo thứ tự, bắt đầu từ lá bài thứ hai là có thể lựa chọn tăng thêm tiền đặt cược hoặc nhận thua bỏ cuộc chơi.

Có hai cách để chấm dứt ván bài, cách thứ nhất là tự nhận bài mình nhỏ hơn bài đối phương để tránh gây tổn thất lớn hơn nữa; cách thứ hai là sau khi hai bên cùng rút năm lá và lật ngửa bài.

Ngoại trừ lượt cuối cùng, trong cả ván bài đều không ra bài hoặc đặt bài xuống, các kĩ năng nhớ bài đoán ý đều vô dụng, hai nhân tố hữu ích nhất,

https://thuviensach.vn

một là may mắn, hai là tâm lý.

Bình thường mà nói, rút năm trong số vài trăm lá bài thì đều là những lá ngẫu nhiên vớ vẩn. Trong quá trình chơi, người chơi phải tỏ ra bài của mình rất lớn, đánh đòn tâm lý ép đối phương bỏ cuộc trước.

Sau khi nghiên cứu thuật đánh bạc rất lâu, Nghê Gia phát hiện ra cô vốn chẳng thể nắm chắc sẽ giành chiến thắng. Duy chỉ có trò Infinite Bluff này cố lắm mới có thể kéo cô và đối thủ nằm ở thế cân bằng.

Cô cũng hâm mộ kĩ thuật cao siêu của Doãn Thiên Dã, song cô không thể ký thác vận mệnh của nhà họ Nghê cho người khác.

Dù sao cũng có câu "ngộ nhỡ", lúc đó ai sẽ gánh trách nhiệm?

Nghê Gia nhìn Tôn Triết: "Anh Tôn có ý kiến gì khác không?".

Tôn Triết lắc lắc đầu, nhướng mày cười: "Tôi thấy rất thú vị", cuối cùng còn nói, "Cô Nghê Gia là khách, mời". Y làm tư thế mời với cô.

Nhân viên bắt đầu xáo bài.

Nghê Gia đưa mắt nhìn bảy bộ bài được xáo lẫn với nhau, rồi lại nhìn Tôn Triết: "Tôi đoán hiện trong tay anh Tôn hẳn có khoảng trên dưới 13% cổ phần của Vận tải Hoa thị? 8% vốn có, thêm số Tống Nghiên Nhi đổi với anh, tôi đoán chắc là 5%".

Mắt Tôn Triết lóe lên, nhìn thẳng vào cô: "Cô Nghê thật thông minh".

Việc này cũng không khó đoán, Tống Nghiên Nhi thân thiết với Tôn Lý như thế, ngoài việc để hại Mạc Doãn Nhi ra thì còn vì một lý do nữa, là hỏi khéo số cổ phần Tống thị trong tay họ Tôn. Tống Nghiên Nhi không có nhiều tiền mặt mua lại, chỉ có thể lấy cái gì đó ra để đổi.

Trong tay Tống Nghiên Nhi cũng chỉ có 7% Vận tải Hoa thị, nhưng cổ phần của Tống thị vốn khá tập trung, số lượng cổ phiếu trôi nổi nhà họ Tôn mua được hẳn không nhiều, thêm vào đó cổ phiếu công ty nhà họ Tống có giá

https://thuviensach.vn

hơn Hoa thị của nhà họ Nghê, có lẽ Tống Nghiên Nhi chỉ cần dùng 5% là có thể đổi được toàn bộ cổ phần Tống thị mà nhà họ Tôn đang nắm giữ rồi.

13%, con số này bắt đầu nguy hiểm rồi, hôm nay Nghê Gia nhất định phải dốc hết khả năng để giành lại nhiều hơn.

"Một khi đã vậy, yêu cầu của tôi với anh Tôn đây là dùng cổ phần Hoa thị làm tiền đặt cược."

Tôn Triết nhún vai, không có vẻ gì là áp lực: "Được thôi. Còn tôi tạm thời không có bất cứ yêu cầu nào với tiền đặt cược của cô Nghê cả". Thoạt nhìn y rất có phong thái quý ông.

Nghê Gia thờ ơ đáp: "Cảm ơn".

Ván bài bắt đầu.

Nghê Gia rút một lá bài, nhìn thoáng qua rồi khép lại, mặt không lộ cảm xúc gì. Tôn Triết cũng rút một lá, bình tĩnh như cô.

Hai người lại rút lá tiếp theo, có thể bắt đầu nêu tiền cược rồi.

Nghê Gia ngước mắt nhìn y, bình tĩnh: "0,5% Vận tải Hoa thị". Mức cược này nằm ở khoảng trung bình, không nhiều không ít .

Tôn Triết rất nhẹ nhàng: "Theo. 1%".

Hai người rút tiếp lá thứ ba.

Sau khi nhìn thoáng qua, Nghê Gia khép lại: "1,5%".

Tôn Triết cũng làm động tác tương tự: "2%".

Lá thứ tư được rút trong bầu không khí im phăng phắc.

Nghê Gia lặng lẽ cất kĩ lá bài, ngước mắt nhìn y, nói: "3%".

Tôn Triết trấn tĩnh nhìn cô, nếu như theo, tiền đặt cược nhất định phải tăng thêm. Y tỉ mẩn quan sát cô, bắt đầu từ lúc rút lá bài thứ nhất, cô luôn tỏ vẻ rất cẩn thận, không để lộ dù chỉ là chút cảm xúc nhỏ nhất, nhất là lúc xem bài, gương mặt đẹp cứng đờ như bị đóng băng.

https://thuviensach.vn

Đối với tay mơ kiểu này, y trái lại không nhìn ra được rốt cuộc cô giả vờ hay căng thẳng thật, loại người không am hiểu thuật đánh bạc như cô thật sự làm y đau đầu.

Có lẽ còn phải quan sát thêm một lượt nữa.

Tôn Triết nhìn lướt bài mình, ba lá K, một lá A, đã là bài đẹp lắm rồi. Y không tin bài của cô còn đẹp hơn bài mình.

"Theo, 3,5%."

Lượt rút bài cuối cùng.

Nghê Gia chậm rãi rút bài, nhìn thoáng qua rồi đặt xuống. Cô lại nhìn y, đôi mắt đen láy tĩnh lặng như vầng ánh sáng lờ mờ phía sau cô, giọng không lớn, nhưng rất rõ ràng: "5%".

Tôn Triết nhìn cô không chớp mắt, với 3K2A, y sẽ thắng chắc.

Tôn Triết nhếch môi cười: "Theo. 6%". Nói xong, y thấy đầu ngón tay mảnh dẻ của Nghê Gia vô thức bấm một cái lên lá bài trên bàn, có lẽ là căng thẳng.

Nhân viên xáo bài hỏi: "Chắc chắn không rút lui ạ?".

Nếu Nghê Gia rút lui, cô sẽ mất 2,5% cổ phần Hoa thị, nếu còn Tôn Triết rút lui, y sẽ mất 3%.

Nghê Gia thả lỏng mắt, ánh đèn hắt lên hàng mi dài tạo thành một bức rèm mờ.

Tôn Triết nhẩn nha nhìn cô, ngọn đèn phản xạ trên mặt bàn tạo nên một quầng sáng mỏng, phía sau quầng sáng đó, dung nhan đang lặng lẽ suy tư của Nghê Gia mang vẻ đẹp đẽ và dửng dưng khác thường.

Tôn Triết sờ cằm, hơi nheo mắt lại, Tôn Lý ở bên cạnh thì tiến đến ghé vào tai thầm thì: "Anh, ván đầu tiên chúng ta không nói điều kiện, nhưng ván thứ hai thì phải thêm vào, muốn có cô ấy". Tôn Lý cười, mắt gợn vẻ phóng đãng: "Để nàng vui vẻ với hai anh em ta một đêm".

https://thuviensach.vn

Tôn Triết nhếch mép, có vẻ không tồi.

Đang nghĩ ngợi, hàng mi của Nghê Gia đã lật lên, để lộ con ngươi đen huyền: "Không rút".

Tôn Triết cũng biếng nhác cười, nhả ra hai chữ: "Xin theo".

==========

Chương 52

Nhân viên xáo bài: "Mời lật bài".

Tôn Triết cầm bộ bài trước mặt, vung thẳng vào giữa bàn, tất cả đều là quân đen có ba lá K, một đôi A, bài rất lớn.

Nghê Gia nhìn bài của y, sợ hãi hít một hơi, tay khẽ run lên.

Tôn Triết thu cả vào mắt, mỉm cười: "Cô Nghê, không sao đâu, còn có ván thứ hai".

Nghê Gia không trả lời, vững vàng mở những lá bài cầm trong tay ra, một đôi K ba lá A, cũng đều là quân đen.

Thắng hiểm!

Tôn Triết sửng sốt, không ngờ xác suất nhỏ này lại xuất hiện.

Lúc cầm năm lá bài trong tay, y biết thừa tình huống có bài lớn hơn bài y vẫn tồn tại, nhưng y học đánh bạc nhiều năm như vậy, xác suất học là thứ y rõ hơn ai hết, rút năm lá bài trong số hơn ba trăm lá, về cơ bản đều là những lá vớ vẩn lung tung. Xác suất rút được bài đẹp một cách ngẫu nhiên là rất nhỏ.

Y tình cờ rút được 3K2A đã là bài cực tốt chỉ có thể xuất hiện trong phim truyền hình, là việc có xác suất rất nhỏ rồi. Ai ngờ Nghê Gia lại có thể rút ngẫu nhiên được 2K3A, số đỏ nghịch thiên thế này thật là ...

Hôm nay rốt cuộc là ngày bao nhiêu?

https://thuviensach.vn

Song y chơi bạc nhiều năm như thế, tố chất tâm lý cũng không phải hạng xoàng, ván đầu thua ván hai đổi vận là chuyện rất bình thường nên y cũng không cuống.

Lần thứ hai Nghê Gia không thể may mắn như thế, dù sao cô cũng chỉ là hạng tay non, chưa đủ kinh nghiệm đứng trước mặt y.

Tôn Triết như một người thua cuộc tao nhã, nhũn nhặn lịch sự nói: "Chúc mừng cô Nghê, năm phút nữa sẽ đấu ván thứ hai".

Nghê Gia đứng dậy, khẽ gật đầu, không nói nhiều lời, mặt lạnh tanh rời khỏi bàn.

Lúc quay người lại, Nghê Gia hơi choáng, cảm giác không thở nổi, lúc đi về hướng Việt Trạch thì bước chân đã hơi hỗn loạn, gần như chạy về cạnh anh.

Anh mỉm cười nhìn cô, cầm bàn tay hơi lạnh của cô, khẽ khàng xoa xoa: "Căng thẳng hả?".

Nghê Gia nhỏ giọng "ừm", đôi mắt đẹp lấp lánh ánh sao, hai má đỏ ửng, giọng kích động: "Nhưng mà em đã thắng 6% đấy nhé".

"Ừ anh thấy rồi. Em giỏi lắm." Việt Trạch nắm tay cô, trầm giọng cổ vũ.

Nhưng trong lòng anh không tránh khỏi lo lắng, dù sao đây cũng là lần đầu tiên cô đánh bạc, tuy cô đã làm rất khá, gần như không biểu lộ cảm xúc, nhưng chỉ một chút xíu lộ ra cũng đủ để tay chơi lõi đời Tôn Triết nhìn thấu.

Có thành công hay không thường quyết định ở chi tiết nhỏ đó.

Kiểu bài ngon liên tiếp dù sao cũng rất hiếm, đến lúc đó có lẽ sẽ phải cộng dồn điểm. Khi đó lại là cuộc chiến tâm lý, ai dọa được đối phương, người đó thắng.

Nhưng Nghê Gia, nếu ván tiếp theo cầm toàn những lá tệ hại, liệu cô còn có thể trấn định như thế này không?

https://thuviensach.vn

Lúc này, Tôn Lý bên kia đột nhiên mỉm cười, hỏi sặc mùi khiêu khích: "Nghê Gia, em vẫn là gái trinh chứ?".

Nghê Gia quay đầu lại nhìn Tôn Lý, cau mày khó chịu.

Tôn Lý nói luôn: "Thế là đúng rồi. Ván trước bên tôi không yêu cầu gì, ván này sẽ lấy đêm đầu tiên của em, thế nào?".

Mắt Việt Trạch tối sầm, mặt u ám, toan đứng bật dậy, Nghê Gia ra sức giữ anh lại, kiên định lắc đầu với anh.

Nếu cô không đồng ý điều kiện chúng nói thì điều kiện trước đó cô nói cũng sẽ bị xóa bỏ, tiền đặt cược của chúng sẽ đổi thành thứ khác, không phải cổ phần của Hoa thị nữa. Hơn nữa, chọc giận bọn biến thái này, rất có thể chúng sẽ bán cổ phần Hoa thị cho đối thủ của nhà họ Nghê.

Tay Việt Trạch như muốn bóp nát tay Nghê Gia, mắt anh u tối như vực sâu, nhìn cô, bình tĩnh nói: "Anh thay...".

Anh còn chưa dứt lời, Nghê Gia biến sắc, không hề do dự rút tay ra khỏi tay anh, kiên quyết đứng dậy.

Cô không nhìn anh, giọng nhẹ bẫng: "Xin lỗi anh".

Việt Trạch cũng đứng lên, chẳng hiểu sao anh có dự cảm không lành, anh muốn nắm đôi tay nhỏ bé gầy yếu của cô, nhưng cô lại chậm rãi né tránh, tay anh chỉ chạm vào không khí.

Lòng anh trống rỗng, đột nhiên phát hiện ra, tất cả mọi thứ trước kia đều chỉ là ảo ảnh, khoảng cách không thể vượt qua tại giờ phút này mới là thực tế.

Cô vẫn không nhìn anh, chỉ lặng lẽ nhìn khoảng không, nét mặt mờ mịt như một đứa bé đi lạc, nhưng lại bất khuất như một chiến sĩ kiên gan.

Xem ra vẫn không được.

Cô vẫn không thể giao vận mệnh mình cho anh.

Nếu hôm nay thua, cô sẽ bị Tôn Triết và Tôn Lý đưa đi.

https://thuviensach.vn

Nếu hôm nay thắng, cô cũng không thể giải thích với Việt Trạch sự không tín nhiệm mình dành cho anh.

Cho dù kết quả thế nào, sự ngăn cách giữa cô và Việt Trạch đã được vạch rõ rồi.

"Việt Trạch, xin lỗi anh! Em vẫn...", cô khẽ khàng nhoẻn cười, "xin lỗi anh, em vẫn có thói quen nắm giữ vận mệnh trong tay mình. Em không quen, và cũng không thể giao vận mệnh của mình cho người khác".

Giọng cô nhẹ như lông hồng, dịu dàng êm ái như bông liễu, nhưng lại như búa tạ nện vào lòng Việt Trạch.

Anh chỉ có thể trơ mắt nhìn bóng lưng cô độc của cô kiên quyết bỏ đi.

Anh còn nhớ, mỗi khi ở bên anh, cô luôn hồn nhiên hoạt bát, đáng yêu ngây thơ. Anh đã có dạo tưởng rằng, anh đã làm cô bỏ gánh nặng và rối rắm trong lòng xuống, làm cô quên dần đi trách nhiệm nặng nề kia.

Nhưng đến giờ anh mới phát hiện, thật ra cô vẫn là một con nhím. Nghê Gia của giờ phút này mới là Nghê Gia thật sự. Cô độc, mệt mỏi, cảnh giác, đa nghi, bất an, kiêu ngạo, kiên cường, cứng cỏi, tàn nhẫn.

Không dựa dẫm bất cứ ai, không tin tưởng bất cứ ai.

Đến giờ anh mới nhận ra, từ đầu đến cuối, cô vẫn luôn một thân một mình.

Có lẽ những người khác mãi mãi không thể bước vào thế giới của cô. Và anh lại đúng là người khác ấy.

Anh nhìn cái bóng mờ ảo trong ánh sáng của cô, vô thức cong môi nở nụ cười.

Giờ khắc này, tim anh đau như vỡ nát.

Nghê Gia đi đến trước bàn đánh bạc, vừa định ngồi xuống đã có người túm lấy tay cô ngăn lại.

Cô ngửi thấy mùi hương thoang thoảng quen thuộc, kinh ngạc nhìn sang thì đã thấy Việt Trạch kéo ghế ngồi xuống.

https://thuviensach.vn

Quy định của sòng bạc, lên bàn rồi, không được xuống.

Tim Nghê Gia như bị ai đâm một nhát. Vừa rồi cô đã nói không muốn giao vận mệnh của mình cho người khác, người đàn ông này không hiểu tiếng người hay sao vậy?

Cô thở phì phì như uy hiếp, giọng nhỏ tí chỉ đủ cho mình anh nghe thấy: "Việt Trạch, anh không nghe rõ à? Việc của em không cần anh lo, anh dựa vào đâu mà can thiệp...".

"Anh cho rằng vận mệnh của chúng ta đã gắn kết với nhau rồi." Giọng anh nhẹ tênh, không hề nhìn cô.

Nghê Gia chợt ngẩn ra, đầu óc lập tức trống rỗng.

Chưa từng có ai gánh vác trách nhiệm thay cô, cũng chưa từng có ai bảo vệ cô, chỉ có bản thân cô ôm chặt lấy mình. Vậy nên khi anh tự quyết định thay cô thế này đúng là độc tài.

Cô rất phản cảm, rất ghen tị.

Nhưng trong lòng cô lại dâng lên niềm ấm áp đầy xót xa, ấm áp tới nỗi mắt cũng nhức nhối theo.

Cô nghiến răng, cố gắng không chớp mắt, cố chấp nhìn anh, nhưng anh lại không hề ngoái đầu lại, lạnh lùng nhìn đối thủ.

Tôn Lý nhíu mày, vừa muốn lên tiếng, Tôn Triết đã mở miệng trước: "Việt Trạch, cậu muốn chơi ván thứ hai thay Nghê Gia?".

Việt Trạch hờ hững đáp: "Không chỉ vậy, tôi muốn xin đổi điều kiện các anh vừa đưa ra".

Tôn Lý càng nhíu mày chặt hơn, lại muốn mở miệng, kết quả vẫn là Tôn Triết cất lời trước: "Hả? Việc này thật khó xử, tại sao chúng tôi phải nghe lời cậu?".

So với khẩu khí hòa nhã trầm bổng của Tôn Triết, giọng của Việt Trạch luôn bình tĩnh: "Tôi sẽ cho anh một điều kiện khác mà anh thấy hứng thú".

https://thuviensach.vn

"Ồ?" Tôn Triết dần hăng hái hơn.

Việt Trạch liếc Liễu Phi Dương đứng sau y một cái nhẹ như gió thoảng mây bay, nói: "Nghe nói anh trai Trình Hướng của anh rất muốn cánh tay phải của tôi, tôi cược cánh tay phải này, sao hả?".

Nghê Gia trố mắt: "Việt Trạch, anh điên rồi? ??".

Cô xông lên phía trước một bước, hai tay bấu chặt mép bàn, nhìn chằm chằm Việt Trạch, mắt đỏ hoe, gằn từng tiếng: "Việt Trạch, tôi với anh không có quan hệ gì, tôi thật sự không nhờ anh đến lo hộ".

Nghe cô nói xong câu đó, rốt cuộc Việt Trạch cũng chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn cô, đôi mắt đen không một chút ánh sáng, sâu thẳm như muốn nhấn chìm người khác.

Kiểu con gái hễ cuống lên là hung dữ nói hươu nói vượn này thật đúng là...

Kiểu con gái rõ ràng là sốt ruột lo lắng đỏ hoe mắt rồi mà vẫn còn cố giương nanh múa vuốt với anh này thật đúng là...

Nghê Gia nhìn đôi mắt tĩnh lặng của anh, đột nhiên không còn gì để nói, trong đầu chẳng hiểu vì sao không còn suy nghĩ gì nữa.

Có lẽ, đi theo anh thôi.

Nếu anh đã nói vận mệnh của hai người đã gắn kết với nhau, vậy cô cứ giao cho anh.

Cho dù kết quả hôm nay là kết cục xấu nhất, chẳng phải vẫn có hai người cùng nhau gánh vác ư? Dẫu thế nào cũng sẽ không cô đơn nữa.

Nước mắt ngân ngấn trong mắt Nghê Gia tan đi, cô lặng lẽ tìm một chiếc ghế gần đó rồi ngồi xuống.

Tôn Triết ngồi đối diện xoa cằm nghĩ ngợi một lát, phát hiện y đã lọt vào bẫy của Việt Trạch. Tay phải của Việt Trạch và đêm đầu tiên của Nghê Gia, đương nhiên là về sau khiến y vui mừng hơn, huống hồ, y cũng không đủ khả năng chặt cánh tay phải của Việt Trạch.

https://thuviensach.vn

Nhưng lời Việt Trạch nói đã cho y một câu hỏi khó.

Tôn Triết, mày trọng sắc cần một người phụ nữ hay trọng tình thay anh mày trút giận?

"Nếu anh tôi muốn tay của cậu thì nếu cậu thua, tôi sẽ giao cậu cho anh ấy."

Việt Trạch không có ý kiến khác, điều anh quan tâm chỉ là đối phương đã đồng ý điều kiện anh đưa ra, chuyện này sẽ hoàn toàn không dính dáng đến Nghê Gia.

"Vậy bắt đầu thôi." Tôn Triết nói.

Nhân viên chia bài bày bài xong, đẩy tới trước mặt Tôn Triết, chờ y rút bài xong lại đẩy tới trước mặt Việt Trạch, cứ lặp lại đến lúc trong tay hai người đều đã có hai lá bài thì Tôn Triết mới nhìn lướt qua.

Hôm nay đúng là kì lạ vô cùng, giống như ván đầu tiên, trong tay y lại là lá K bích đen.

Tôn Triết: "1% của Vận tải Hoa thị".

Việt Trạch gõ nhẹ ngón tay xuống mặt bàn, giọng điệu và biểu cảm điềm tĩnh như nhau: "Theo. 10% của SIESS".

Lông mày Tôn Triết khẽ nhướng lên, SIESS là công ty chế tạo trang thiết bị trực thuộc Vận tải Việt thị do Việt Trạch toàn quyền xử lý, rất có triển vọng.

Lá bài tiếp theo lại là K bích đen, Tôn Triết cười thầm, ngoài mặt vừa ẩn nhẫn vừa khiêu khích.

"2% của Vận tải Hoa thị."

Cuộc quyết đấu giữa đàn ông và đàn ông quả nhiên đầy tính thách thức, Tôn Triết có vẻ đắc ý nhìn Việt Trạch, sau đó lại thấy anh thản nhiên như không, nhìn qua bài, không cần suy nghĩ đã nói: "Theo. 15% của SIESS".

Tôn Triết cúi đầu suy nghĩ hồi lâu, rút bài tiếp, một lá K nữa.

https://thuviensach.vn

Tôn Triết có dự cảm mơ hồ, lần này có lẽ còn hoàn hảo hơn lần trước. Xem ra lần này nữ thần may mắn đã đứng về phía y rồi!

Tôn Triết nhân lúc rảnh rỗi đưa mắt nhìn Nghê Gia đang ngồi cạnh Việt Trạch, cô gái nhỏ mím môi, sắc mặt trắng bệch, gần như không dám nhìn bài của anh, chỉ cứng ngắc ngồi trên ghế căng thẳng nhìn Việt Trạch chăm chú.

Vẻ nghiêm túc mà lo lắng của cô thật sự rất đáng yêu.

Tôn Triết bất mãn sờ sờ cằm, chỉ tiếc trong mắt tiểu mỹ nhân không có y. Tôn Triết cảm thấy mất mát, liếc qua người đàn ông cô đang nhìn thì bắt gặp ánh mắt của Việt Trạch, lạnh lùng, đen kịt, cảnh cáo.

Ánh mắt tức giận đó như muốn nói, y nhìn lén người phụ nữ của hắn ta, bị hắn ta phát hiện rồi.

Tôn Triết nghĩ bụng, Việt Trạch có bạn gái sao? Không thì phải. Nhưng nhìn hắn ta và Nghê Gia hình như có gì đó. Nghê Gia sao lại có thể cam tâm tình nguyện là người tình bí mật của Việt Trạch? Ngốc thật, cô phải chịu tủi thân rồi, phí của trời quá.

Xem ra, y phải cố gắng giật được cô.

Tôn Triết gác những suy nghĩ vẩn vơ lại, nở nụ cười: "Theo. 5% của Hoa thị".

Việt Trạch lạnh lùng nhìn y, gần như y chưa dứt lời thì anh đã lên tiếng: "Theo. 25% của SIESS".

Trong lòng Tôn Triết gợn lên nghi ngờ, rút lá bài cuối cùng, sau khi thầm đọc "K" vô số lần, cẩn thận lật lên nhìn thử, quả nhiên là K.

Năm lá K!

Tôn Triết mừng như mở cờ trong bụng, y thắng chắc rồi. Phần thắng còn cao hơn cả ván đầu tiên.

https://thuviensach.vn

Trừ phi trên tay Việt Trạch là năm lá A bích đen, nếu không có được trường hợp đó, hắn ta chết là cái chắc. Nhưng hắn ta tuyệt đối không thể có năm lá A, xác suất để rút được năm lá bài đồng dạng là cực kì nhỏ, hôm nay ông trời ban phúc để y có được may mắn, Việt Trạch sẽ không có vận may như thế.

Với trực giác của y, chắc chắn không thể.

"Theo. 7% của Hoa thị." Đây là toàn bộ cổ phần Hoa thị còn lại trong tay y.

Y nắm chắc phần thắng nhìn Việt Trạch, không ngờ anh vẫn bình chân như vại, lãnh đạm nhả ra một chữ: "Theo".

Sau cùng, còn đầy khí phách bổ sung thêm một câu: "50% của SIESS, thêm 2% của Vận tải Việt thị, nhưng tôi muốn anh cược thêm 20% Tôn thị của anh nữa".

Tôn Triết ngây ra, vẫn giữ nụ cười nhưng trong lòng không hiểu sao lại đầm đìa mồ hôi.

Từ đầu đến cuối, Việt Trạch ngồi đối diện không có bất cứ biểu cảm dư thừa nào, y không thể nào đoán được tâm lý của anh.

Cho dù thình thoảng Tôn Triết cố tình để lộ rằng bài y đẹp lắm, Việt Trạch cũng như không nhìn thấy. Y nghe nói Việt Trạch cực kì lãnh đạm, nhưng một kẻ trải qua trăm trận chiến như y cũng chưa từng thấy ai vẫn có thể làm như chẳng có gì khi đối diện với tài sản giá vài chục tỷ như thế.

Hơn nữa hắn ta lại dám mang cả 50% của SIESS lên chiếu bạc, thậm chí còn đặt cả cổ phần của Vận tải Việt thị.

Chẳng lẽ gã đàn ông này thật sự may mắn đến mức rút được năm lá A bích đen?

Làm sao có thể?

Trong giới cờ bạc có một câu nói, người có thể rút được năm lá A bích đen chính là con của thần may mắn.

https://thuviensach.vn

Hắn ta, Việt Trạch? Là con của thần may mắn?

Tôn Triết khịt mũi khinh thường, nhưng lòng bàn tay lại ướt đẫm mồ hôi. Lẽ nào Việt Trạch đang lừa y? Nhưng hắn ta là kẻ làm việc cẩn thận, sao có thể xốc nổi đặt tiền cược lớn như thế.

Rốt cuộc là thế nào?

Nhân viên xáo bài hỏi: "Chắc chắn không rút lui chứ ạ?".

Việt Trạch lạnh nhạt nói: "Không rút", nói xong, anh quay đầu sang phía Nghê Gia, mặt mũi cô bé con đã tái mét, vô cùng căng thẳng và lo lắng nhìn anh. Việt Trạch nhìn cô một lúc lâu, không nhịn được đưa tay xoa khuôn mặt đã lạnh cóng của cô, mỉm cười.

Anh lại bỏ tay xuống, nắm lấy bàn tay đang siết chặt của cô.

Tôn Triết nhìn chòng chọc cảnh này, rồi nhìn khóe môi ẩn chứa ý cười mờ nhạt của Việt Trạch, sợi dây căng lên trong đầu đột nhiên đứt phựt: "Tôi bỏ cuộc!".

Tôn Triết y chưa bao giờ thất bại, nhưng hôm nay thần bài Baccarat lại bại dưới tay Doãn Thiên Dã thông minh, và dù rõ ràng là rất may mắn trong trò Infinite Bluff nhạt toẹt kia, nhưng vẫn thua bởi tay mơ Nghê Gia.

Y có phần hận sự sắp xếp của ông trời, hôm nay y rút bài đẹp như thế, thậm chí còn có thể ghi vào lịch sử trở thành một huyền thoại thường xuyên được truyền miệng sau này, nhưng số y đỏ, số đối thủ còn đỏ hơn.

Nếu bỏ cuộc, y chỉ mất đi 3,5% của Hoa thị, nếu không bỏ cuộc, năm lá A bích đen trong tay Việt Trạch sẽ làm y mất 7% Hoa thị và 20% Tôn thị. Y không thể mạo hiểm như thế.

Tôn Triết vừa dứt lời, những dây thần kinh đang căng như dây đàn trong đầu Nghê Gia lập tức như đứt lìa, cả người cô nhũn ra, gục trong lòng Việt Trạch, nước mắt cô chảy trên bộ vest của anh như vỡ đê.

https://thuviensach.vn

Việt Trạch ôm cô, ánh mắt dịu dàng, khẽ vỗ lên bả vai cô, nhẹ nhàng nói: "Không sao rồi, không sao rồi".

Tôn Lý tức tối đấm lên tường, không nói lời nào, còn Tôn Triết lại rất hiểu quy củ của casino, dù sao y cũng thắng được cổ phần của Hoa thị nhờ bài bạc, thua cũng không tiếc. Nên y dứt khoát gọn gàng cầm văn bản, đóng dấu rồi giao cho Việt Trạch.

"Cảm ơn." Việt Trạch nói một câu gọn lỏn, nhận tài liệu, đưa cho Nghê Gia rồi đỡ cô bỏ đi.

Nghê Gia ôm chặt túi tài liệu, còn Việt Trạch ôm chặt cô như ôm báu vật, ra khỏi phòng.

Trong phòng lặng ngắt như tờ, Tôn Triết hiếm khi hút thuốc cũng châm một điếu lặng lẽ suy tư.

Tôn Lý bên cạnh phát hỏa: "Bluff cái gì? Cái trò bài bạc dùng vận may thế này mà anh cũng chơi? Em thấy anh điên rồi, sao lại nghe lời con ranh thối tha kia?".

Tôn Triết vô cảm liếc Tôn Lý: "Tôi thua mất những cái trước đây tôi thắng được, chú tức cái gì? Tốt xấu gì tôi cũng thua một cách quang minh chính đại, không như chú, bị kẻ khác uy hiếp bằng đoạn video cưỡng gian kia".

Tôn Lý nghẹn họng, đỏ mặt tía tai, gào lên một tiếng, đá đổ cái ghế.

Gã tức đến nỗi suýt đứng không vững, nhìn chằm chằm đống bài trên bàn, đột nhiên tiến lên: "Em muốn xem xem, đứa con của thần may mắn rút được năm lá A bích đen...".

Giọng tức tối bỗng im bặt, Tôn Lý kinh ngạc trợn tròn hai mắt, không dám tin nữa.

Tôn Triết thấy gã đã hóa đá, ngẩng đầu lên: "Sao thế?".

Bàn tay Tôn Lý run bần bật, quay năm lá bài mình cầm trong tay ra cho y xem, Tôn Triết cũng kinh ngạc đến nỗi cứng đờ cả mặt, điếu thuốc trên tay

https://thuviensach.vn

rơi xuống, đốt thành một lỗ nhỏ trên mặt thảm trải sàn.

Năm lá bài kia, lần lượt từ trái sang phải là:

3,6, 7,9, 6.

Tôn Triết hóa đá, y lại bị những lá bài chết tiệt này bịp.

Tôn Lý căm phẫn ném bài lên bàn, những lá bài sặc sỡ bay tung khắp bàn.

Người phục vụ lặng lẽ dọn sạch phòng VIP, kéo rèm cửa, ngoài cửa sổ là màn mưa rền gió giật.

Tôn Lý nhìn ra ngoài cửa sổ tối tăm, bật cười: "Bão đến rồi, vừa lúc anh Trình muốn nhân cơ hội này để thanh lý môn hộ. Hôm nay hòn đảo nhỏ này sẽ biến thành địa ngục. Anh nói xem, anh có muốn để Việt Trạch gặp bất trắc không?".

Băng qua hành lang thật dài, đi qua rất nhiều cánh cửa, Nghê Gia cảm thấy quãng đường này mới xa làm sao, mặt thảm còn mềm hơn cả lúc đi vào. Có lẽ vì vừa rồi quá căng thẳng nên tay chân lạnh toát, giờ khi ý thức quay trở lại thì toàn thân cô nóng hầm hập.

Thế giới như đang quay cuồng, các bức tranh hậu hiện đại trên tường hoàn toàn biến thành trường phái trừu tượng, màu sắc như một con sông đang cuộn chảy trong hành lang trước mặt cô.

Chân cô mềm nhũn như thạch hoa quả, không tài nào đứng vững được, gần như sức nặng toàn thân đều dựa vào người Việt Trạch mới gắng gượng đi ra được.

Cánh cửa cuối cùng mở ra, nhóm vệ sĩ của Việt Trạch ùa ra đón, Tiểu Minh nói: "Bão sắp đến rồi, chúng ta phải đi ngay bây giờ".

Giọng anh ta cứ ong ong như truyền đến từ một nơi rất xa.

Nghê Gia thấy mắt tối sầm, người nhũn ra, ngã vào lòng Việt Trạch.

==========

https://thuviensach.vn

Chương 53

Nghê Gia nằm mơ một giấc mơ rất dài, trong mơ, cô thấy có rất nhiều gã với gương mặt dữ tợn đang đuổi theo cô, bất kể cô có chạy thục mạng cũng không thể cắt đuôi được.

Quần áo của cô bị xé nát, tay những gã đó như rắn rết túm chặt lấy cô, cô có giãy giụa gào thét thế nào cũng không ai đến cứu.

Không biết bao lâu sau, trong lúc mê man hình như có ai đang hôn cô, cảm xúc rất quen thuộc, cô chợt thấy an toàn lạ lùng. Rồi một chất lỏng đắng chát tràn ngập khoang miệng cô, chảy xuống cổ họng.

Sau đó, cô lại mất ý thức. Nhưng từ lúc đó trở đi, cô không còn bị ác mộng quấy rầy nữa.

Khi Nghê Gia tỉnh lại, cô phát hiện ra mình đang đắp một chiếc áo vest thơm tho, nép mình vào một lồng ngực ấm áp, thoang thoảng hương rừng xanh. Cô chui ra khỏi áo vest, ngẩng đầu nhìn lên bèn gặp ngay đôi mắt tĩnh lặng đang lo lắng nhìn cô của Việt Trạch.

Hiện giờ, họ đang ngồi ghế sau xe, bên ngoài cuồng phong bão táp.

Mưa gió bên ngoài càng lúc càng to, khuôn ngực anh vừa ấm áp vừa an toàn, giống như hải cảng tránh gió duy nhất của cô trong trời đất này.

Cô nhúc nhích, ngoan ngoãn ghé người vào ôm anh.

"Tỉnh rồi à?" Anh cúi đầu, áp má vào trán cô, nhíu mày than, "Vẫn sốt".

Nhờ anh nhắc nhở, giờ Nghê Gia mới cảm thấy người mình bị vây bủa bởi nhiệt độ cao khác thường, hai má bỏng rát như trái bóng hơi sắp nổ.

"Có lẽ đêm qua bị cảm lạnh." Nghê Gia lên tiếng mới phát hiện giọng mình khàn tệ.

Anh cau mày, ôm cô chặt hơn: "Vốn định để em nghỉ ngơi, nhưng mà...".

Việt Trạch có dự cảm đêm nay ở lại hòn đảo nhỏ này rất nguy hiểm, nhất định phải đi ngay. Anh không muốn làm cô lo lắng, lập tức chuyển chủ đề:

https://thuviensach.vn

"Gặp ác mộng à?".

Nghê Gia dụi dụi đôi mắt còn nhập nhèm vì ngái ngủ, uể oải "ừm" một tiếng.

Cô dựa vào ngực anh, cảm giác ấm áp này mới mông lung làm sao. Cô không khỏi nhớ lại cảnh trong casino, cô tránh tay anh, một mình cáng đáng.

Nghê Gia nhắm mắt lại, một lát sau mới điều hòa được cảm xúc, cong môi cười: "Em chợt nhớ ra một việc".

"Hửm?" Anh thấy tinh thần cô có vẻ khá hơn, cổ vũ cô nói tiếp.

Cô ra vẻ thoải mái: "Lúc trên máy bay đến Macau, em nghe Doãn Thiên Dã trêu anh, bảo anh cái gì cũng tỏ chỉ có mỗi đánh bạc là chẳng biết gì".

Anh đủng đỉnh nói: "Đúng vậy. Nên anh mới bảo Thiên Dã đến đánh đòn ra oai với Tôn Triết". Thảm bại dưới tay Thiên Dã chắc chắn sẽ để lại áp lực tâm lý cho Tôn Triết.

"Lúc đấy em lo lắm", Nghê Gia nói xong, vô thức níu chặt tay phải anh, cánh tay đó như vừa đi dạo một vòng ở Quỷ Môn quan, " phải rồi, anh rút được lá nào thế?".

Việt Trạch lơ đễnh đáp: "Quên rồi, mấy lá vớ vẩn thôi".

"Anh giỏi thật đấy", Nghê Gia rúc vào áo vest, "thấy anh tự tin ăn chắc thế, em còn tưởng anh rút được năm lá A bích đen chí tôn vô thượng thật. Nghe nói người rút được năm lá bài ấy là con của thần may mắn đấy".

Việt Trạch mỉm cười, "Xưa nay anh chưa bao giờ gặp may cả", cuối cùng còn lạnh nhạt bỏ thêm một câu, "Bất kể là gặp chuyện hay gặp người".

Tim Nghê Gia nhói lên, thấy vô cùng khó chịu.

Việt Trạch thả lỏng mắt, nhìn dáng vẻ sững sờ và thần sắc mệt mỏi của cô, chợt thấy đau đớn kì lạ.

https://thuviensach.vn

Anh tham lam, hi vọng cô có thể giao bản thân cô cho anh. Song với tính cách cảnh giác bất an lại kiêu ngạo quật cường của cô, nếu ép buộc cô sẽ chỉ làm cô càng thấp thỏm không yên hơn, rồi một ngày nào đó, cô sẽ chạy trốn, biến mất không còn tăm tích trong cuộc đời anh.

Mưa gió rền xiết đập rào rào vào cửa xe, Việt Trạch ôm cô chặt hơn theo bản năng, thẫn thờ nửa khắc, rốt cuộc cũng nói: "Chuyện hôm nay, xin lỗi em".

Nghê Gia vốn không biết nên giải thích thế nào với anh, nghe anh nói vậy, cô mù mờ ngẩng đầu lên: "Vì sao?".

Anh áp mặt vào vầng trán nóng hầm hập của cô, thì thầm: "Em có tự do của em, anh không nên quyết định xử lý mọi việc thay em. Chỉ là có vài chuyện, anh thậm chí còn không dám nghĩ đến, choáng váng nhất thời nên mới không để ý đến suy nghĩ của em".

Anh cười khổ sở một tiếng, siết vòng tay chặt hơn: "Tính em kiêu ngạo như thế, nếu phải nhờ đàn ông ra mặt hộ sẽ ấm ức và tức tối lắm đúng không? Chắc em cảm thấy anh khinh thường em lắm. Anh thật sự không có ý đó. Anh...".

Câu tiếp theo Việt Trạch còn chưa kịp nói ra, Nghê Gia đã nắm chặt tay anh, lắc lắc đầu.

"Không đâu, là em có lỗi với anh mới đúng." Cô ngẩng lên nhìn anh, đôi mắt trong veo mờ đi vì sốt, "Là em chưa quan tâm đến cảm nhận của anh. Em chỉ quen ở một mình, không quen được bảo vệ. Nhưng nếu hai ta ở bên nhau, em nên tin tưởng anh nhiều hơn. Những chuyện như thế, hẳn là em nên cùng anh đối mặt".

Cô lại co mình vào lồng ngực anh, yếu ớt nhắm mắt lại, thở vài hơi mới nhếch môi mỉm cười: "Mà giờ em mới phát hiện ra, cảm giác được người khác bảo vệ thật sự rất tuyệt".

https://thuviensach.vn

Việt Trạch thoáng sửng sốt, một cảm giác ấm áp lạ thường đang cuộn trào trong anh.

Anh bỗng rất muốn hôn cô, không dằn được lòng nghiêng người cắn môi cô. Trên đôi môi ấy còn đọng vị thuốc đắng chát, nhưng lại là hương vị tuyệt vời nhất với anh.

Nghê Gia bị anh giữ chặt không thể nhúc nhích, cả người bị vây giữa hơi thở cuồng nhiệt của anh, cô cảm thấy đầu óc váng vất, không thể suy nghĩ gì được.

Từ trước đến giờ, nụ hôn của anh vẫn rất quyến luyến, chưa bao giờ thô bạo kịch liệt như hôm nay. Đôi môi anh như muốn chạm đến tận đáy tim cô, làm toàn thân Nghê Gia bất giác run rẩy, cơ thể càng lúc càng nóng, không sao hít thở bình thường được. Anh dốc sức như thế, điên cuồng như thế làm cô cảm thấy mình như sắp bị anh hút vào.

Nghê Gia chỉ thấy choáng váng như trời đất ngả nghiêng, song mùi bạc hà khi môi lưỡi chạm vào nhau lại làm cô lưu luyến quên đường về, tuy toàn thân bải hoải nhưng vẫn ôm lấy cổ anh theo bản năng, nhiệt tình đáp lại.

Như thế không biết bao lâu, cho đến khi xe đột nhiên phanh gấp, hai người mới tách ra.

Nghê Gia mất trọng tâm, suýt ngã xuống ghế, một giây sau đã lại rơi vào vòng tay ấm áp của anh, được anh an toàn ôm vào lòng.

Cô lại mất hết sức lực lần nữa, bám vào ngực anh, đến thở cũng thấy khó khăn.

Xe dừng lại, tiếng mưa gió bên ngoài ngày càng to. Tiếng còi xe vang lên ồn ào, tít phía xa là tiếng cãi nhau vì sốt ruột.

Cô chẳng để ý, cũng chẳng bận lòng, chỉ thấy tĩnh lặng và an toàn, mềm nhũn dựa vào lòng anh.

Việt Trạch cúi đầu liếc nhìn cô, chỉ thấy má cô đỏ bừng, nửa vì sốt cao, nửa vì nụ hôn vừa rồi. Anh không khỏi tự trách mình, cô còn chưa khỏe hẳn,

https://thuviensach.vn

anh không nên mất tự chủ như vậy.

Nghe tiếng hít thở của cô vẫn nặng nề, Việt Trạch càng lo lắng, nhất định phải mau chóng đưa cô đi bệnh viện.

Nhưng sao xe lại dừng lại thế?

Vệ sĩ ở xe bên cạnh xuống xe, gõ gõ vào cửa kính xe Việt Trạch.

Việt Trạch khoác áo vest lên cho Nghê Gia, rồi mới bấm nút hạ cửa kính xe xuống một chút.

Gió lùa vào xe theo khe hở, vài hạt mưa lạnh buốt cũng bay vào, hơi lạnh thấm vào người, cô co người rúc vào lòng Việt Trạch theo phản xạ, nhích sâu hơn vào chiếc áo của anh. Cô dán tai vào ngực Việt Trạch, chỉ nghe thấy tiếng tim đập ổn định mạnh mẽ của anh mà thôi.

Bình yên đến mức làm người ta muốn ngủ thiếp đi.

"Anh Ba", giọng Tiểu Lượng rất trầm, "vì có bão nên cầu ra khỏi đảo đã bị phong tỏa rồi".

Việt Trạch sầm mặt: "Giờ là mấy giờ?".

"Mười một giờ, sớm hơn một tiếng so với thời gian phong tỏa cầu báo trước." Tiểu Lượng im lặng hồi lâu rồi mới tiếp tục lên tiếng, "Nghe nói bọn Trình Hướng hôm nay muốn ra tay thanh trừng bang phái, anh xem...".

"A Minh và Lê Sổ đâu?"

"Hai người đó đã cầm tập tài liệu đi trước bằng cano theo lời anh dặn rồi, giờ có lẽ đã rời khỏi Macau, chẳng mấy chốc có thể về đến Bắc Kinh." Tiểu Lượng báo cáo, lòng thầm tán thưởng sự cảnh giác của Việt Trạch, vừa ra khỏi casino đã sai người cầm tài liệu đi trước.

Hiện giờ, tuy trận ác chiến nội bộ bang phái Trình Hướng không can gì tới họ, song không khí kì dị này thật sự làm người ta thấy khó chịu.

Trước lúc bão đến, mưa to như trút nước, sấm sét lóe lên trên nền trời đen như ngày tận thế.

https://thuviensach.vn

Xe cộ lấp kín cả cầu, cái này còn chưa kịp quay đầu thì phía sau đã ùa tới một đống xe khác. Cây cầu dài trên biển biến thành một bãi đỗ xe ầm ĩ, tiến không được mà lùi cũng không xong.

Nghê Gia khó khăn ngẩng đầu lên nhìn ra ngoài: "Sao thế?".

Việt Trạch đỡ lấy đầu cô, nói nhỏ: "Tắc đường, lát sẽ thông thôi, ngủ ngoan đi".

Cô mệt mỏi nhắm mắt lại, ngoan ngoãn ngủ thiếp đi, nhưng hơi thở phả lên cổ anh càng lúc càng nóng. Việt Trạch cau mày, lại áp má vào trán cô, hình như còn nóng hơn lúc nãy.

Anh liếc ra ngoài cửa sổ, vì mưa to nên tầm nhìn chưa đầy nửa mét.

Cái thời tiết chết tiệt!

Việt Trạch rầu rĩ chửi thầm một câu, lại lấy thuốc hạ sốt ra đưa vào miệng Nghê Gia, nhỏ giọng dỗ dành: "Uống ít thuốc đi, lát nữa mưa ngớt anh sẽ đưa em đến bệnh viện".

Nhưng nói thật, anh biết lát nữa cơn mưa này không thể ngớt được, mà còn mưa to hơn.

Nghê Gia nghe theo há miệng, uống hết thuốc, nhưng gò má vẫn đỏ bừng, rúc vào lòng Việt Trạch thở nặng nề.

Người trong lòng anh nóng rực, như không muốn để anh lo nên vẫn luôn giữ im lặng, thi thoảng khó chịu lắm mới lầm bầm một tiếng rất nhỏ. Sao Việt Trạch lại không biết cô bị cơn ốm hành hạ, đau lòng đến nỗi chỉ tiếc không thể chịu thay cô. Anh lấy một chiếc áo gió nam rộng thùng thình trong thùng đồ phía sau, bọc kín Nghê Gia. Cô cúi đầu ủ rũ hỏi: "Anh làm gì thế?".

"Đưa em đi bệnh viện." Sắc mặt anh trầm trọng, nói xong bế Nghê Gia lên, vừa toan mở cửa xe lại thoáng nghe vài tiếng súng vang lên.

https://thuviensach.vn

Việt Trạch dừng sững lại, anh ôm chặt Nghê Gia, dồn hết sự chú ý vào hai tai, sau tiếng mưa gió lại là những tiếng súng vang lên liên tục, hơn nữa càng lúc càng gần.

Những người bên ngoài hoảng loạn kêu gào, không biết ai đã thét to: "Xã hội đen thanh toán nhau!". Ngay lập tức, gần như tất cả bỏ xe mà chạy.

Đám người cuồng loạn tràn ra khỏi xe, chạy tản về bốn phương tám hướng, khe hở giữa các xe chật ních những người tháo chạy, có người còn leo lên nóc xe mà chạy, thế nhưng những người chạy trên mui xe chẳng khác gì bia ngắm tự do rơi xuống đất.

Bàn tay Việt Trạch đặt trên cửa xe, do dự.

Người áo đen sau tay lái quay đầu lại chờ lệnh, tất cả những vệ sĩ ở các xe khác cũng xuống đứng vòng quanh đầu xe.

Việt Trạch kéo chiếc áo gió trong lòng, che lên khuôn mặt đỏ như quả táo của Nghê Gia, trầm giọng nói: "Bỏ xe". Nói xong, anh đẩy cửa xe ra, bế cô bước vào màn mưa gió.

Trong khoảnh khắc từ khoang ghế ấm áp lấn vào mưa đêm lạnh giá, Nghê Gia run lên, trái lại tỉnh táo hơn một chút. Mùi bão đêm pha lẫn vị mằn mặn của gió biển lại khiến cô thấy thư thái, cơn nóng rực làm cô choáng váng hình như cũng giảm đi phần nào.

Áo gió khá kín, mưa không dính vào người lấy một hạt, cô ra sức hít những cơn cuồng loạn, nhìn nửa bên mặt kiên nghị của Việt Trạch trong màn mưa tăm tối. Vừa xuống xe, mưa đã xối ướt anh, mái tóc ngắn chỉnh tề cũng dính bết thành nhiều lọn nhỏ.

Cô khẽ ngọ nguậy muốn bước xuống, nhưng anh lại cúi đầu nhìn cô, những giọt mưa chảy dọc khuôn mặt anh như một dòng sông. Bầu trời lập lòe ánh chớp, tôn lên sự u ám trong đôi mắt vốn đã đen thẳm của anh.

Anh không nói gì, chỉ siết chặt thêm vòng tay, chặn những cử động của cô lại.

https://thuviensach.vn

Anh nhìn cô một lúc lâu, thấy mưa rơi xuống mặt cô, liền cúi đầu lấy miệng cắn cổ áo gió kéo lên để mưa gió không chạm đến cô nữa.

Nghê Gia vốn định nói "không sao, để em xuống dưới tự đi", nhưng biết chắc chỉ phí công, nhất định không thể lay chuyển được anh, nên cô bỏ cuộc, ngoan ngoãn để anh bọc kín trong lòng.

Anh ôm cô đi trên cây cầu dần dà không một bóng người, sấm chớp giật đùng đùng trên đỉnh đầu, mưa to táp vào người cả hai.

Anh đi rất nhanh, Nghê Gia không nhìn thấy tình hình bên ngoài, nhưng cô biết có anh ở đây, nhất định cô sẽ được an toàn.

Nhưng tiếng súng vang lên sau lưng càng lúc càng gần, mà người của Việt Trạch hình như cũng bắt đầu nổ súng về phía đó. Giờ Nghê Gia mới biết, anh không chỉ ôm cô đi qua gió mưa sấm chớp, mà còn đi qua cả mưa bom bão đạn. Tuy anh có vệ sĩ bên cạnh, nhưng anh cứ bế cô như thế, trong tay không có bất cứ vũ khí nào thì thật là nguy hiểm.

Cô cuống lên, lại giãy giụa đòi xuống. Anh ôm cô chặt hơn, vừa đi nhanh về phía trước vừa nghiêng người thì thầm vào tai cô: "Đừng sợ, anh sẽ không để em gặp chuyện gì đâu".

Không phải cô sợ bản thân mình gặp chuyện mà!

Cô vừa muốn lên tiếng thì lại nghe vài tiếng súng vang lên ngay gần trong gang tấc, một giây sau, Việt Trạch thả lỏng tay ôm cô. Nghê Gia lập tức mất trọng tâm, suýt rơi tự do, song Việt Trạch vẫn không buông cô ra, mà đột nhiên thụp xuống đất, ôm cô lăn vào gầm một chiếc xe.

Nghê Gia tức thì ngã vào nước mưa lạnh như băng, nóng lạnh đột ngột cùng ập tới làm cô run lẩy bẩy, Việt Trạch bên cạnh vẫn ôm cô, trong mắt nhen lên vẻ áy này.

Búi tóc của Nghê Gia xổ tung, cô gắng cười, thì thào: "Coi như là chữa sốt".

https://thuviensach.vn

Việt Trạch nhìn khuôn mặt đỏ lựng rồi trắng bệch của cô, rất xót xa nhưng không lên tiếng. Anh một tay nâng Nghê Gia, một tay ra sức bò sang gầm một chiếc xe khác.

Nghê Gia đẩy tay anh ra, ý nói mình vẫn khỏe, rồi gắng gượng bò về phía trước theo anh. Cô nhìn lướt qua, gầm xe hai bên cạnh đều là những vệ sĩ bám theo Việt Trạch, xung quanh là màn mưa đang ào ào trút xuống.

Gầm xe coi như là một không gian yên bình chật chội. Nghê Gia đã ướt đẫm, không ngăn nổi cơn run rẩy, Việt Trạch đưa tay kéo cô sang, ôm vào lòng. Tìm lại được chút ấm áp, cô ngẩng lên nhìn anh, nhưng anh lại đang tập trung tinh thần nhìn chằm chằm phía trước, tay ôm một khẩu súng bắn tỉa Thiên kim đại chiến.

Thiên kim đại chiến Tức dòng Sniper Rifle, là dòng súng bắn tỉa nặng và cồng kềnh, dùng để hạ mục tiêu từ một khoảng cách rất xa.

Cô còn không nhớ anh lấy súng ra khi nào.

Nghê Gia nhìn theo ánh mắt anh, thấy hình như có người đang ngồi xổm rình sau màn mưa.

Lòng cô căng như dây đàn, anh như cảm giác được cô đang nhìn, liền tập trung nhắm ngay bóng đen đó, một tay che mắt Nghê Gia, tay còn lại mạnh mẽ nổ súng.

Nghê Gia chỉ nghe thấy tiếng súng vang lên bên tai và tiếng la hét thảm thiết từ phía xa. Cô còn chưa kịp run thì Việt Trạch đã ôm cô lăn ra khỏi gầm xe.

Tiếng súng nổ làm lộ vị trí, nhất định phải chuyển chỗ ngay.

Thần kinh Nghê Gia căng thẳng cao độ, quên cả cơn cảm sốt. Được anh che chở, cô cố gắng cúi thấp người chạy sang một bên.

Những tiếng súng dày đặc liên tiếp đuổi theo hai người, anh che cho cô chạy đến cuối cây cầu thì ngồi sụp xuống cạnh một chiếc xe, lấy chiếc áo gió đã ướt sũng ra che không để mưa chảy vào mắt cô.

https://thuviensach.vn

Việt Trạch cũng ướt đầm đìa, tóc bết vào mặt. Nghê Gia lặng lẽ nhìn anh, khuôn mặt tuấn tú như được khắc gọt của anh nổi bật giữa ánh chớp sáng trắng. Nhưng hiện giờ, trong mắt người đàn ông lúc nào cũng hờ hững lãnh đạm này lại toát ra vẻ bối rối, thậm chí là sợ hãi.

Nghê Gia biết, anh sợ cô gặp chuyện bất trắc.

Cô lạnh tới phát run, cố gắng mỉm cười: "Yên tâm, em không sao đâu".

Anh bật cười, chạm lên mặt cô, ánh mắt dịu dàng kiên định. Bỗng nhiên, anh rút cravat ra, che kín mắt cô rồi thắt nút sau gáy.

Nghê Gia rơi vào bóng tối, cô vừa kịp sững người, anh đã hôn lên môi cô, giữa hai đôi môi còn cách lớp mưa băng và gió biển lạnh toát, nhưng sao lại ấm áp và mềm mại đến thế.

Tim Nghê Gia như ngừng đập, chớp mắt đã quên mình vẫn đang trong cảnh mưa máu gió tanh.

Nhưng chỉ giây lát, anh đã buông cô ra, ghé sát tai cô dịu dàng: "Sau khi trở về, chúng ta công khai quan hệ, làm bạn gái anh nhé, được không?".

Nghê Gia đưa tay sờ soạng lần tìm mặt anh, tuy ướt đẫm nước mưa lạnh lẽo, nhưng vẫn vững vàng như mọi ngày, cô cười rạng rỡ: "Được!".

Anh nghiêng đầu, cọ cọ lên gò má mịn màng của cô, "Em chờ anh một lát!". Anh thủ thỉ bên tai cô rồi đứng phắt dậy.

Chị chờ em một lát!

Câu nói cuối cùng Nghê Lạc nói với cô kiếp trước như xuyên qua thời gian và không gian, bất ngờ chui vào đầu cô.

Nghê Gia có dự cảm không lành, thình lình muốn túm lấy anh, nhưng chỉ túm được cơn gió ùa qua.

Cô rất ngoan, không gỡ cravat trên mắt ra, chỉ dồn toàn bộ sự chú ý lên hai tai.

https://thuviensach.vn

Cô nghe tiếng anh giẫm lên mưa, nhảy lên nóc xe, tiếng giày da đạp lên nóc xe sắt ầm ầm, tiếp đó nữa là tiếng súng vang khắp nơi.

Tim Nghê Gia vọt lên cổ họng, cô cuộn chặt mình, cả người cô run bần bật, không phải vì lạnh mà vì sợ hãi.

Không sao đâu, Việt Trạch sẽ không sao đâu.

Nhưng thời gian lâu như thế, mưa đập lên đôi vai gầy phong phanh của cô, tiếng gió tiếng mưa tiếng súng vang lên không ngớt, khi nào mới dừng lại, khi nào anh mới về?

Không biết chờ đợi bao lâu, bỗng có ai đó nắm bả vai cô, cô sợ rụt người về phía sau theo phản xạ. Ngay sau đó, cravat được tháo ra, cô lại được ôm vào lồng ngực quen thuộc nọ.

Mắt Nghê Gia nhòe nhoẹt nước, cô ôm chặt lấy anh, khóc òa lên: "Sau này anh không được bỏ em lại một mình".

"Được." Anh trả lời ngắn gọn, ôm cô thật chặt.

Vừa nãy tuy biết để cô một chỗ sẽ an toàn hơn, nhưng hễ khắc nào không thấy cô là khắc đó anh đều thấp thỏm không yên, sợ cô xảy ra chuyện gì. Lúc giải quyết xong quay lại, thấy cô co rúm run rẩy như chú cún con bị bỏ rơi, anh như bị ai cấu vào tim, chỉ muốn tát mình một cái.

Việt Trạch ôm chặt cô vào lòng, nói: "Ổn rồi, giờ chúng ta sẽ rời khỏi đây ngay lập tức, được không?".

Việt Trạch mau chóng đưa cô đến nơi đỗ thuyền cứu sinh cạnh cầu, ở đây còn sót một chiếc thuyền nhỏ, vệ sĩ đã chuẩn bị đầy đủ mọi thứ, chỉ cần ngồi lên là có thể đi ngay.

Việt Trạch bế Nghê Gia lên thuyền, để A Lượng ngồi lên rồi bảo mọi người hạ thuyền xuống. Nghê Gia sửng sốt, túm tay anh: "Em muốn đi với anh".

Việt Trạch khẽ cong môi, trong mắt là tình cảm dạt dào không thể nói hết: "Anh còn việc phải xử lí, A Lượng sẽ chăm sóc em".

https://thuviensach.vn

Mục tiêu của bọn người đó là anh, nếu anh theo cô ra biển, chiếc thuyền này sẽ chìm xuống biển mất.

Ánh mắt anh đầy lưu luyến, bàn tay định gỡ tay cô ra, nhưng cô vẫn túm chặt lấy anh không chịu buông ra, khăng khăng như trẻ con, gần như muốn bật khóc: "Anh vừa bảo sẽ không bỏ em lại một mình...".

Cô còn chưa dứt lời thì vài tiếng súng nữa đã vang lên, A Lượng và vài vệ sĩ lập tức cảnh giác nổ súng phản kích. Việt Trạch cũng tức tốc quay sang nổ súng trả đòn.

Việt Trạch ba phát súng hạ ba gã, định bắn tiếp thì nghe thấy vài tiếng súng chát chúa pha lẫn với tiếng kèn kẹt của máy móc.

Anh thấy Nghê Gia kinh hoàng và bất lực hét lên: "A Trạch!". Lòng dạ Việt Trạch đột nhiên nặng trĩu, xoay người nhào về chiếc thuyền con.

Nhưng sợi dây buộc thuyền đã bị đạn bắn xuyên qua, chiếc thuyền lung lay, cuồng phong thổi tung mái tóc đen và bộ váy đỏ của cô, tựa như một đóa hoa nở bung trước mặt anh.

Nghê Gia trên thuyền luống cuống đưa tay về phía anh. Tim anh như bị xoắn chặt lại, dùng hết sức nhào đến nắm lấy cô, song dây thừng đã đứt phựt, anh không kịp nắm lấy, chỉ có thể trơ mắt nhìn Nghê Gia, cả người cả thuyền rơi xuống mặt biển đen.

==========

Chương 54

"Gia Gia!"

Việt Trạch kinh hãi lao đến thành cầu, chỉ thấy những mảng bọt nước to tướng bắn tung tóe trên mặt biển tối om bị sóng lớn cuộn trào nhấn chìm.

Bão ùa lên mặt biển, sóng nghiêng ngả.

Mà Nghê Gia của anh thì đã chẳng thấy tăm hơi.

https://thuviensach.vn

Việt Trạch xoay người nhảy qua lan can cầu, vừa toan lao xuống đã bị mấy người đằng sau giữ lại, cuống quýt gào lên: "Anh Ba, bão sắp đến rồi, nhảy xuống sẽ chết".

"Tránh ra!" Việt Trạch gồng mình thoát khỏi sự trói buộc của mọi người, nhún người nhảy khỏi cây cầu.

Những người còn lại choáng váng, trơ mắt nhìn Việt Trạch biến mất trong lớp sóng, ngay lập tức, một nửa ở lại yểm hộ, nửa kia đua nhau nhảy xuống.

Việt Trạch ra sức lặn xuống, nhanh chóng tìm thấy chiếc thuyền nhỏ đang nghiêng ngả nổi dần lên. Nhưng anh nhìn khắp nơi cũng không thấy bóng dáng Nghê Gia.

Anh hít một hơi, tìm kiếm chung quanh, lặn cả xuống chỗ nước sâu cũng không thấy cô đâu.

Lúc anh ngoi lên thì bão đã mạnh hơn, những người còn lại cũng không có thu hoạch gì.

Lòng Việt Trạch thắt lại, không mảy may nghĩ ngợi lại ngụp xuống, mọi người cũng rối rít lặn xuống theo.

Dòng hải lưu càng lúc càng xiết, có người bơi đến muốn kéo anh lên, nhưng anh không chịu, vẫn cố chấp tìm kiếm khắp nơi, anh không thể lên được. Nghê Gia của anh đã rơi xuống xó xỉnh nào của vùng biển này rồi, làm sao anh có thể lên bờ được?

Dưới mặt nước những tiếng ầm ĩ của gió mưa dường như đã rất xa xôi. Song cái tĩnh lặng này lại càng khiến anh sợ hãi, tĩnh lặng như không còn sự sống, không còn tương lai nữa.

Sao anh có thể để cô bé sợ tối, sợ lạnh, sợ cô độc kia một mình ở lại nơi tĩnh lặng tối tăm lạnh lẽo này? Mới chỉ nghĩ đến cảnh mình cô trôi dạt mãi mãi dưới đáy biển thôi mà tim anh đã đau đến mức mất cảm giác.

Anh phát điên nhớ lại khuôn mặt kinh hoàng của cô đưa tay về phía anh cầu cứu:

https://thuviensach.vn

"A Trạch!"

Còn cả khoảnh khắc anh đề nghị công khai qua lại, trong mưa to gió lớn sấm sét đầy trời, cô nở một nụ cười rạng rỡ, ngập tràn hạnh phúc, nói:

"Được chứ!"

Việt Trạch đau đớn như bị dao găm vào tim, biết phải đi đâu tìm cô đây?

Nước biển tràn vào làm mắt anh nhức nhối, đột nhiên, trước mặt hình như có thứ gì màu đỏ dập dềnh.

Cô gái trôi nổi trong nước như người cá, tóc dài bồng bềnh theo sóng nước, chiếc váy đỏ như hoa nở dưới đáy biển xanh đen. Mà trên lồng ngực cô còn có một lỗ đen, máu loãng rỉ ra như suối uốn lượn xung quanh.

Phút giây ấy trong lòng Việt Trạch chợt lóe lên ánh sáng, anh dùng hết sức lực bơi đến, nương theo dòng nước ôm chặt cô vào lòng.

Đã mất rồi lại tìm thấy.

Anh sẽ không bao giờ buông tay ra nữa, nhìn ngực cô ứa máu, anh tranh thủ từng phút từng giây ôm cô ra sức bơi lên trên.

Mưa gió trên mặt biển nhằm đầu anh nện xuống, mà toàn thân cô đã lạnh toát mềm oặt dựa vào ngực anh.

Những người khác đã bày sẵn thuyền, men theo những con sóng nhấp nhô, cố gắng bơi về phía bờ biển.

Việt Trạch bơi đến, đặt cô lên thuyền rồi xoay người trèo lên, nhanh nhẹn xé áo sơ mi làm garo cầm máu cho cô.

Cô nghiêng đầu, tóc đen che hết mặt. Anh không dám động bừa bãi vào cô nên buộc lòng phải nghiêng người đi cố gắng dùng cơ thể mình để che cơn bão táp đang ùn ùn kéo tới cho cô, đồng thời nhẹ giọng an ủi: "Cố chịu đựng một lúc, đừng ngủ. Anh sẽ luôn ở bên em, đừng sợ. Anh sẽ không để em làm sao đâu".

https://thuviensach.vn

Anh càng nói càng lộn xộn, ngón tay run rẩy gạt phần tóc rối ướt sũng trên hai má cô ra. Tia chớp lóe lên, tay anh khựng giữa không trung, người như bị một luồng điện lạnh toát chạy qua.

Sao lại là Tống Nghiên Nhi?

Việt Trạch ngồi trên bờ biển, đờ người nhìn mặt biển cuộn trào, mưa rào trút xuống thấm ướt cơ thể đã ướt đẫm từ trước của anh một lần nữa.

Trái tim anh như bị ngâm vào trong nước, bí bách, nặng nề, không tài nào thở nổi.

Trong chớp mắt Nghê Gia rơi xuống, anh cũng nhảy xuống, cùng một vị trí, nhưng lại không thấy bóng dáng cô đâu. Những người khác cũng đã tìm kiếm khắp nơi, đều không có thu hoạch gì.

Thuyền còn đó, mà sao cô lại mất tăm?

Anh thu tầm nhìn đứng dậy, vệ sĩ đi sau chờ nghe dặn dò.

Việt Trạch vẫn rảo bước, đôi mắt tối đen như mắt sói u ám: "Cô ấy vẫn còn trên đảo. Trước 5 giờ sáng mai, khi cầu được gỡ bỏ lệnh phong tỏa, nhất định phải tìm thấy cô ấy".

Sắc mặt ai nấy nặng như chì theo sát anh, đi được nửa đường, có người hỏi: "Anh Ba, còn cô gái kia tính sao?", nói rồi chỉ vào Tống Nghiên Nhi nằm ven bờ bị sóng biển giội rửa.

Việt Trạch lạnh lùng nói: "Tùy cậu".

Người nọ lâm vào thế khó xử, Tiểu Lượng đến bên cạnh nói với cậu ta vài câu, cậu ta bèn chạy đến đó bế Tống Nghiên Nhi đi.

Sau khi rơi xuống nước, áp lực nước làm Nghê Gia ngạt thở ngất đi, khi mơ mơ màng màng tỉnh lại, đầu óc cô hỗn loạn, hơi thở cũng nóng hừng hực. Dầm mưa suốt đêm lại thêm rơi xuống nước, cơn sốt của cô càng nghiêm trọng hơn.

https://thuviensach.vn

Cô như đang nằm trong lồng hấp, người mệt mỏi nhũn ra, thế giới quay mòng mòng. Cô giãy giụa muốn đứng lên thì phát hiện chây tay đều bị trói, mắt cũng bị bịt vải đen.

Cô hốt hoảng, lập tức tỉnh táo lại, có vẻ như mình đang bị đặt trên một tấm thảm trải sàn mềm mại.

Bên cạnh có người đang cử động.

Tiếng hôn môi quấn quýt, tiếng cơ thể va chạm dữ dội...

Nghê Gia sởn hết da gà, lợm giọng muốn nôn ra.

"Thoải mái chứ?" Giọng đàn ông sặc mùi ghen tị, "Anh với gã ta ai giỏi hơn?", tiếp theo là tiếng động chạm cơ thể càng mạnh mẽ.

Người đàn bà "a" lên một tiếng, giọng lơi lả như tơ: "Đương nhiên là anh rồi". Giọng đàn ông mềm đi, có vẻ day dứt: "Xin lỗi, để em chịu ấm ức rồi".

Cảm giác lạnh toát đánh úp từ đầu xuống chân Nghê Gia. Tiếng nói này quen thuộc quá, không phải Ninh Cẩm Niên và Mạc Doãn Nhi thì ai?

Nghê Gia nhíu mày, sao hai người này nhanh thế đã ở bên nhau rồi?

Sau mấy phút đồng hồ chịu giày vò, cuối cùng kẻ bên cạnh đã im miệng. Nhưng thế giới của Nghê Gia vẫn đang xoay như chong chóng.

Chừng mươi phút sau, có người tiến lên túm bả vai Nghê Gia đầy thô bạo, kéo cô ngồi dậy, một tay giật miếng vải đen trên đầu cô ra.

Nghê Gia liền thấy gương mặt lạnh như tiền còn hơi đỏ của Ninh Cẩm Niên. Giờ mới phát hiện ra, cảm giác bập bềnh cứ quanh quẩn mãi không hết vừa rồi không phải vì cô sốt cao, mà là vì đang nằm trong khoang thuyền.

Dưới ánh đèn tù mù, mặt Mạc Doãn Nhi còn hây hây đỏ, váy kéo đến eo, bắp đùi còn có vài vệt màu hồng nhàn nhạt. Ả không hoảng loạn, đủng đỉnh chỉnh trang quần áo.

https://thuviensach.vn

Ninh Cẩm Niên nhìn Nghê Gia, ánh mắt rất kì quái, đột nhiên nhếch môi cười, giống như châm chọc hoặc như tò mò, không nói không rằng đi ra ngoài đóng cửa lại.

Chỉ còn Nghê Gia và Mạc Doãn Nhi trong khoang thuyền bập bềnh.

"Biết vì sao lại trói mày ở đây không?" Mạc Doãn Nhi vững vàng ngồi xuống, hai tay che đầu gối, mặt còn đỏ ửng vì vừa trải qua màn vận động kịch liệt.

Nghê Gia không trả lời, tỉnh bơ dựa vào vách thuyền, cảm giác lắc lư làm cô váng đầu hoa mắt, giờ cô không có nổi sức lực mà đứng dậy nữa.

Nghê Gia giờ chỉ mặc bộ lễ phục màu đỏ ướt sũng dán sát vào người. Làn da vốn trắng trẻo giờ lại được màu đỏ của váy tôn lên càng thêm mịn màng, gương mặt nhỏ nhắn vẫn còn phơn phớt đỏ. Mái tóc dài ẩm ướt rối tung, nhưng đôi mắt lại hết sức yên tĩnh và lơ đễnh, toát ra vẻ đẹp đến kinh ngạc.

Mạc Doãn Nhi ghen tị với vẻ đẹp thờ ơ cao ngạo của cô.

Lúc Ninh Cẩm Niên sai người ra tay với Tống Nghiên Nhi, Mạc Doãn Nhi đề nghị bắt luôn Nghê Gia đến đây. Đám người được thuê nói có kẻ khác đuổi giết cô, bọn chúng thấy cô rơi xuống biển nên vớt cô lên luôn.

Đúng là như được trời giúp.

Mạc Doãn Nhi dạt dào hứng thú nhìn Nghê Gia, rất muốn biết khi bị ả nắm trong tay, cô sẽ có tâm trạng thế nào.

Nhưng một lúc lâu mà Nghê Gia cũng không ngó tới ả, chỉ chán nản dựa vào vách, trên mặt vô cùng bình tĩnh, thậm chí còn khinh thường. Nhưng sắc mặt hết đỏ lại trắng, tiếng hít thở lúc mỏng manh lúc dồn dập.

"Thì ra mày ốm à?" Mạc Doãn Nhi nhích lại gần, muốn sờ trán cô, cô phản cảm quay mặt đi chỗ khác.

Tay Mạc Doãn Nhi treo giữa không trung, mắt ả sa sầm, cười: "Để tao chữa hộ mày!". Nói xong, ả hất xô nước đá để ướp lạnh champagne bên cạnh vào

https://thuviensach.vn

người cô, cả đá cả nước đổ ào lên người Nghê Gia.

Mấy viên đá chui vào ngực áo Nghê Gia, cơ thể phát sốt của cô bị lạnh đến mức run bần bật.

Nhưng Nghê Gia vẫn cắn răng, không rên một tiếng.

Mạc Doãn Nhi ngồi xổm xuống, lạnh lùng cười nhìn cô: "Vẻ chật vật của mày đúng là làm người ta thích thú. Có thấy mát hơn không?".

Nghê Gia hít một hơi thật sâu, cố gắng kiềm chế sự run rẩy. Xô nước đá tuy lạnh buốt nhưng trái lại còn làm cô tỉnh táo hơn một chút.

Cô nhếch khóe môi nhợt nhạt, lỗ mãng liếc Mạc Doãn Nhi: "Cảm ơn".

Mạc Doãn Nhi bực bội, khó chịu nhướng mày.

Nghê Gia điều chỉnh lại nhịp thở, thong thả nói: "Tôi đoán Tống Nghiên Nhi bị cô lừa. Nhanh như thế cô đã quay lại với Ninh Cẩm Niên rồi, xem ra cô không những không phải nạn nhân bị chuốc thuốc, mà còn lợi dụng ngược lại chuyện này. Tống Nghiên Nhi muốn bẫy cô để chia rẽ tình cảm của các người, nhưng thực tế là các người tương kế tựu kế đúng không?".

Mạc Doãn Nhi nhướng mày, kinh ngạc nhìn cô một lát, mỉm cười: "Nghê Gia, quả nhiên mày rất thông minh. Thông minh hơn Tống Nghiên Nhi nhiều".

"Nó nghĩ chỉ cần thay đổi bản thân thì Ninh Cẩm Niên sẽ nhìn nó bằng cặp mắt khác?" Mạc Doãn Nhi hừ một tiếng khinh bỉ, "Lại còn dám tự tin đến đề nghị đổi bạn gái với Ninh Cẩm Niên. Nó không ngờ tao và Ninh Cẩm Niên vốn định bẫy Tôn Lý, nên tao tương kế tựu kế để nó và Tôn Lý chuốc thuốc. Tao và Tôn Lý đã xảy ra quan hệ, nhưng Ninh Cẩm Niên không ngủ với Tống Nghiên Nhi mà cầm video đến nói với Tôn Lý là Tống Nghiên Nhi đã đổi ý, còn thu lại video định uy hiếp chúng tao. Thỏa thuận đổi bạn gái bị xóa bỏ. Tôn Lý ngủ với tao, Tống Nghiên Nhi lại đổi ý, còn thu cả video, về tình về lý gã đều ở thế hạ phong, còn cách nào khác ngoài bán cổ

https://thuviensach.vn

phần nhà họ Ninh cho bọn tao với giá thấp đây? GIờ Tôn Lý vẫn còn đang tưởng Tống Nghiên Nhi cố tình đặt bẫy, quay video tính uy hiếp gã kìa".

Nghê Gia cố nén cơn đau đầu, châm biếm: "Chỉ cần Tôn Lý và Tống Nghiên Nhi đối chất với nhau, chẳng phải tiết mục các người diễn sẽ bị vạch trần sao?".

"Đối chất?" Mạc Doãn Nhi cười, "Ninh Cẩm Niên rất cẩn thận, sau bữa tiệc anh ấy đã trói Tống Nghiên Nhi lại rồi. Cô ta mãi không xuất hiện, Tôn Lý đã sinh nghi, còn đối với chất gì nữa?".

Nghê Gia nhếch môi, Ninh Cẩm Niên quả nhiên ác độc.

Vu oan giá họa cho Tống Nghiên Nhi, còn cắn lại cô nàng một miếng, tên Tôn Lý có lẽ hận Tống Nghiên Nhi đến chết, nếu cô nàng còn xuất hiện ở địa bàn nhà họ Tôn lần nữa, kết cục chắc chắn rất bi thảm.

Mạc Doãn Nhi thở dài: "Tao vốn muốn thả nó đi, dù sao bọn Tôn Lý cũng đang tìm kiếm khắp nơi, nó có sống cũng không ra khỏi Macau được. Nhưng Ninh Cẩm Niên nói không thể để lại bất cứ sơ hở nào, ngộ nhỡ người của Tôn Lý tin lời nó giải thích thì kẻ không ra khỏi Macau được sẽ là tao với Ninh Cẩm Niên. Nên tao không thể cứu cô bạn thân này được, chỉ có thể thanh toán nó thôi".

"Thanh toán?" Giọng Nghê Gia khản đặc, "Ý cô là gì?".

"Chẳng phải hôm nay có băng nhóm thanh toán nhau à? Bây giờ", Mạc Doãn Nhi đưa mắt nhìn đồng hồ treo tường, ba rưỡi sáng, "có lẽ nó đã bị toán làm phản ngộ thương, trúng đạn rơi xuống biển rồi".

Nghê Gia ngẩn ra, nhóm làm phản gì chứ, chính bọn chúng sai người đi giết Tống Nghiên Nhi.

Tuy cô không thích Tống Nghiên Nhi, nhưng khi nghe thấy người tối qua còn sống sờ sờ giờ đã chìm xuống lòng biển sâu làm mồi cho cá, Nghê Gia nhất thời cũng thấy mắc nghẹn.

https://thuviensach.vn

Mạc Doãn Nhi thấy Nghê Gia biến sắc, vui vẻ bật cười: "Ấy, không phải mày quan tâm đến nó đấy chứ? Mày phải biết nó đã lấy 5% Hoa thị để đổi lại cổ phần của nhà họ Tống chứ. Tất nhiên, đó là cổ phần của nó, có đổi chác thế nào cũng không đáng trách, nhưng dù vô tình thì cũng đã tổn hại đến lợi ích của mày, mày cũng không chấp nhặt gì sao? Rộng lượng thật!".

Nghê Gia ngước mắt, ánh mắt mờ đi vì sốt lại ánh lên: "Tôi không rộng lượng, còn rất keo kiệt là đằng khác. Nhưng nếu trong tay tôi có nhiều cổ phần Tống thị như thế, tôi cũng sẽ không chút do dự đổi sang cổ phần nhà mình. Thế nên", cô nói hơi nhiều, hơi thở bắt đầu nghẹn lại, "nếu tất cả mọi người đều không phải hạng tốt đẹp thì có tư cách gì để trách móc người khác?".

Nụ cười của Mạc Doãn Nhi hóa đá mất vài giây, ả hừ một tiếng xem thường: "Tống Nghiên Nhi sai ở chỗ nó tự cho mình là đúng! Nó nghĩ rằng chỉ dựa vào nó là có thể chơi được Ninh Cẩm Niên sao? Nực cười".

Nghê Gia cựa dây thừng nhưng vẫn không có sức, cô dựa vào vách thuyền thở gấp một lát, nói: "Cô thì sao? Cô tưởng cô chơi được Ninh Cẩm Niên?".

Trong mắt ả lóe lên vẻ bực mình: "Ý mày là gì?".

Nghê Gia nhếch mép, giọng nói yếu ớt nói bóng gió: "Hắn ta muốn mua cổ phần nhà họ Ninh với giá thấp mà dâng cô cho Tôn Lý, sống cạnh người đàn ông như thế mà cô không lo lắng sao?".

Sắc mặt Mạc Doãn Nhi lạnh đi, ánh mắt chan chứa ý cười, hết sức kỳ quái: "Là tao tự nguyện quan hệ với Tôn Lý".

Nghê Gia sửng sốt.

"Nhưng lần này, tao làm với Tôn Lý, Ninh Cẩm Niên lại không chạm vào Tống Nghiên Nhi, tao nợ anh ấy." Ánh mắt Mạc Doãn Nhi sâu xa nhìn Nghê Gia chòng chọc.

"Nghê Gia, chẳng phải mày không đội trời chung với tao sao? Nếu mày bị người đàn ông của tao cưỡng bức, nhất định mày sẽ đau đớn nhục nhã lắm

https://thuviensach.vn

nhỉ?".

Cô ả nói xong, mắt xoáy sâu vào biểu cảm của Nghê Gia, nhưng cô vẫn rất bình tĩnh không hề sợ hãi, còn cười nhạt: "Cô không sợ tôi sẽ làm Ninh Cẩm Niên động lòng? Giống như cô cũng động lòng với Tôn Lý?".

Nghê Gia biết tỏng, loại phụ nữa vừa thấy đàn ông có điều kiện khấm khá một chút đã muốn sở hữu như Mạc Doãn Nhi, sao có thể không có chốc lát say lòng với Tôn Lý.

Quả nhiên, cô vừa dứt lời, Mạc Doãn Nhi đã biến sắc, âm trầm nhìn cô vài giây, nói: "Ninh Cẩm Niên biết mẹ mình muốn gán ghép mày với anh ấy, nên chỉ vừa nhìn thấy mày là anh ấy đã thấy khó chịu rồi".

"Hắn nhìn thấy cô thì chắc cũng chẳng có bao nhiêu thiện cảm đâu." Nghê Gia dần tỉnh táo lại, gằn từng tiếng, "Mạc Doãn Nhi, là phụ nữ, cô thật ngu xuẩn. Ninh Cẩm Niên nói dễ nghe thật, cái gì mà nam nữ bình đẳng, tìm bạn tình khác để kéo dài tình yêu chứ? Vớ vẩn! Nếu yêu một người thật lòng thì tuyệt đối không thể chấp nhận người đó lên giường với những gã khác".

"Thằng đàn ông của cô đã lăng nhăng lại còn muốn lợi dụng thân thể của cô để kiếm lợi giúp hắn." Nghê Gia nhìn ả cười, "Điều hắn quan tâm nhất là bản thân hắn, còn cô đã bị hắn bán đứt còn giúp hắn đếm tiền".

Mạc Doãn Nhi hận nghiến răng nghiến lợi, dù ả quả thật cũng không quá coi trọng Cẩm Niên, nhưng ả lại không cho phép người khác cho rằng Ninh Cẩm Niên không quan tâm ả. Ả rất ghét ánh mắt của Nghê Gia, luôn nhìn thấu đáo mọi chuyện.

Ả run rẩy bật cười, chống chế: "Mày thì biết gì? Đây là cách sống của bọn tao, thoạt nhìn lỏng lẻo nhưng thực chất còn bền chắc hơn cả yêu đương bình thường. Dù sao đi nữa, chỉ có lợi ích mới là vĩnh viễn".

"Đúng thế, chỉ có lợi ích mới là vĩnh viễn, nhưng cô đã quên, giá trị lợi dụng của cô lại không vĩnh viễn, ràng buộc lợi ích giữa cô và hắn cũng

https://thuviensach.vn

không vĩnh viễn." Nghê Gia nghiêng đầu, chữ nào chữ nấy nặng tựa nghìn cân.

Ý cô là đến khi ả không còn giá trị lợi dụng nữa thì cũng sẽ bị Ninh Cẩm Niên vứt bỏ? Mạc Doãn Nhi tức muốn ứa máu, Nghê Gia vẫn tiếp tục, "Mạc Doãn Nhi, tôi đoán chắc cô đã biết từ lâu, Ninh Cẩm Niên và Tống Nghiên Nhi từng có quan hệ?".

Mạc Doãn Nhi đắc ý cười, có cảm giác thành công.

Nghê Gia hỏi: "Hưng phấn vậy sao? Cô có nghĩ, hôm nay Ninh Cẩm Niên có thể đối xử độc ác với Tống Nghiên Nhi, ngày mai cũng có thể đối xử ác độc với cô như thế".

Con ngươi Mạc Doãn Nhi co lại, u ám nhìn Nghê Gia, một lúc lâu sau lại nham hiểm nhếch môi: "Nghê Gia, mày cũng mồm mép lắm. Suýt nữa tao đã lung lay vì mày rồi. Nhưng mày cho rằng chỉ bằng mấy câu nói đó là có thể chia rẽ quan hệ giữa tao và anh ấy?".

Nghê Gia nhếch mép, bình thản nhìn Mạc Doãn Nhi, xem ra cách này không ăn thua rồi.

Cô ho húng hắng đôi tiếng, quyết định điều tra rõ nội tình trước thì tốt hơn: "Cô định xử lí tôi thế nào?".

"Tao vốn định bắn chết mày, song như thế dễ dàng cho mày quá. Thôi thì cứ để mày trên con thuyền này, để mày trôi đến tận Thái Bình Dương luôn". Mạc Doãn Nhi ra vẻ thương tiếc, "Hình như mày ốm cũng khá nặng, không nước không đồ ăn, chậc chậc, nghĩ thấy thương ghê".

Nghê Gia không nói năng gì.

Cô biết thừa Mạc Doãn Nhi đang nói dối, nếu muốn giết cô, giả làm nhóm xã hội đen bắn chết cô là nhanh gọn nhất. Lênh đênh trên biển vừa lắm sơ hở vừa không chắc chắn, với chỉ số thông minh của Ninh Cẩm Niên thì sẽ không làm như vậy.

Nghĩ thế, cô lại tự tin thêm phần nào.

https://thuviensach.vn

Cô ngước mắt, hờ hững nhìn ả, im lặng chế nhạo.

Mạc Doãn Nhi không nhìn thấy chút kinh hoàng nào trên khuôn mặt đỏ ửng của cô, trong lòng càng tức giận. Ả cũng chẳng hiểu tại sao, trước mặt Tống Nghiên Nhi, Ninh Cẩm Nguyệt hoặc Liễu Phi Phi, ả luôn có thể thâm độc lạnh lùng như băng từ đầu đến cuối, nhưng hễ cứ đứng trước mặt Nghê Gia là dũng khí của ả lại kém cô một bậc.

Chẳng lẽ Nghê Gia trời sinh tương khắc với ả?

Mạc Doãn Nhi oán hận nói: "Nghê Gia, hôm nay tặng mày một món quà".

Nghê Gia vẫn giữ im lặng.

"Người đẹp như mày còn chưa trải việc đời mà đã hương tan ngọc nát thì đáng tiếc lắm thay." Mắt ả ánh vẻ nham hiểm, "Tao tìm mấy gã đến, để trước khi chết mày được nếm thử mùi vị sung sướng mất hồn".

"Mạc Doãn Nhi", Nghê Gia mở miệng, bình tĩnh đến đáng sợ, giọng khàn đặc nhưng vẫn hùng hồn đầy khí phách, "bất kể hôm nay cô làm gì với tôi, tôi cũng sẽ bắt cô đền gấp mười gấp trăm lần".

Khẩu khí kiên định như thể cô chắc chắn hôm nay cô sẽ còn sống mà ra khỏi đây.

"Cho dù cô làm tôi mất tích cũng có người đi đến cùng trời cuối đất để tìm tôi. Cho dù hôm nay cô giết tôi, cũng sẽ có người bất chấp tất cả điều tra ra, giết cô báo thù cho tôi."

Cô nhìn ả, ánh mắt kiên quyết, không hề sợ sệt.

Đến tận bây giờ mà cô vẫn giữ vẻ cao ngạo không coi ả ra gì như thế. Mạc Doãn Nhi nghiến răng kèn kẹt, gằn từng tiếng đầy hung hãn đe dọa: "Ai? Mẹ, bà, Nghê Lạc, hay thằng đàn ông nào bị mày mê hoặc? Tao rất muốn xem xem, sau khi mày làm mất hết mặt mũi của mày lẫn nhà họ Nghê, ai sẽ làm chủ cho mày?". Nói xong, ả bước nhanh ra ngoài.

Nghê Gia mệt mỏi dựa vào vách.

https://thuviensach.vn

Cho dù xảy ra chuyện gì, cô cũng phải kiên cường mà sống tiếp.

Nhưng cô cũng không tuyệt vọng, cô biết có người đang tìm kiếm cô khắp nơi như phát điên, anh sẽ đến, nhất định sẽ đến.

Đầu cô lại như bốc lửa, mắt cô mờ đi, cảm giác choáng váng càng lúc càng rõ rệt. Cô cố gắng không để mất ý thức, cô cần kéo dài thời gian, chờ Việt Trạch đến cứu cô.

Cửa mở ra, mấy gã đàn ông bước vào.

Có kẻ do dự: "Không sao chứ, trông cô ta có vẻ là con nhà giàu".

Nghê Gia nghe xong câu này, lòng thầm tính toán.

Mạc Doãn Nhi nhíu mày, lạnh lùng nói: "Không dám làm thì ra ngoài!".

Mấy tên đó nháo nhào nhìn sang, cô gái rúc mình trong góc xó kia tóc dài như thác, tuy mặt bị che khuất nhưng thân hình mịn màng lộ ra sau làn váy đỏ vẫn đủ để làm cho người ta ngơ ngẩn.

Sự đối lập thị giác giữa hai màu đỏ trắng làm máu trong người mấy gã sôi sùng sục.

Mạc Doãn Nhi cong môi cười nhìn Nghê Gia.

Nghê Gia vẫn không nhúc nhích, mái tóc dài che mặt cô, không nhìn ra cảm xúc gì. Cả người cô toát ra vẻ mệt mỏi, ngay cả hai tay bị trói sau lưng cũng rũ xuống thõng thẹo.

"Xem ra mày cũng biết giãy giụa là vô ích nhỉ?" Mạc Doãn Nhi từ trên cao nhìn xuống, giễu cợt, "Thực ra mày cũng hiểu chi bằng cứ hưởng thụ đi, đúng không? Quả nhiên cũng sắp ti tiện bằng tao rồi".

"Mạc Doãn Nhi!" Nghê Gia không biết lấy đâu ra sức mạnh, nhưng lời nói ra lại hung ác quyết liệt khác thường.

"Nếu cô muốn hạ nhục tôi thì tôi đã cảm nhận được rồi. Hôm nay, cho dù xảy ra chuyện gì hay không, tôi cũng sẽ ra khỏi đây. Hơn nữa tôi thề, sau này, tự tay tôi sẽ hủy hoại cô!"

https://thuviensach.vn

Trong khoang thuyền lặng ngắt như tờ, bên ngoài gió mưa càng lúc càng to. Mấy gã đàn ông phát hiện ra nơi này không phải phòng êm hương đượm mà là hang ổ rắn độc.

Còn Mạc Doãn Nhi, trong nháy mắt vừa rồi ả đã bị câu nói cứng cỏi của cô làm cho chấn động, song càng làm nỗi nhục trong lòng ả dâng lên mạnh mẽ hơn, "Hủy hoại tao? Hôm nay tao sẽ tận mắt chứng kiến mày bị tao hủy hoại như thế nào". Nói xong ả liền tỏ ý bảo mấy tên kia ra tay mau.

Nhưng Nghê Gia còn chưa nói hết: "Còn cả các người nữa".

Nghê Gia ngẩng đầu nhìn về phía đám người, mái tóc đen rối loạn che khuất mặt cô, chỉ để lộ cặp mắt tối đen, u ám đầy thù hằn:

"Nếu ai trong các người dám động đến tôi, cho dù chỉ chạm đến một đầu ngón tay, tôi sẽ sai người đuổi theo các người và người nhà của các người đến tận chân trời góc biển, róc xương lóc thịt các người. Những chuyện xảy ra trên người tôi hôm nay, sẽ báo ứng gấp nghìn vạn lần lên vợ con chị em các người!"

Cô gái nhìn có vẻ nhu nhược này bỗng nhiên hung ác đến liều lĩnh, mức độ tàn nhẫn còn khủng khiếp hơn cả cơn bão ngoài kia.

Mấy gã đàn ông mặt tái mét, không dám lộn xộn, ngay từ đầu đã nhìn ra lai lịch cô gái này không tầm thường, mà nay cô còn nói ra lời độc địa đến thế. Tuy gã nào gã nấy thèm rỏ dãi sắc đẹp của cô, nhưng cũng không thể mạo hiểm tính mạng bản thân và gia đình được, nhất thời tất cả do dự không dám tiến lên.

Mạc Doãn Nhi chỉ muốn xông lên lột sạch quần áo Nghê Gia, vừa định ra tay thì cửa khoang thuyền bị đẩy ra, Ninh Cẩm Niên bước vào.

Hắn vừa định nói gì đó, nhìn thấy bộ dạng quyến rũ đến mất hồn của Nghê Gia thì cũng giật mình. Nhưng chỉ chốc lát sau, hắn đã nhìn về phía đám người kia, trầm giọng ra lệnh: "Tất cả ra ngoài".

==========

https://thuviensach.vn

Chương 55

Lúc Việt Trạch mở cửa ra, trong khoang thuyền đã không còn bóng người.

Lòng dạ còn chưa yên đã thắt lại.

Theo lý thuyết, Ninh Cẩm Niên sẽ không dám hành động khinh suất. Việt Trạch nhìn chằm chằm vết cáu bẩn trên thảm trải sàn cùng vũng nước đọng to tướng một góc, cau màu.

Lúc này, trên mạn thuyền có người hét to: "Anh Ba, đây này!".

Việt Trạch lập tức chạy lên, Nghê Gia đang nằm nghiêng giữa một vũng nước trên sàn tàu quét sơn trắng.

Mái tóc cô xõa tung, sắc váy đỏ sẫm như hoa hồng nở rộ.

Chiếc váy đỏ khó khăn lắm mới che được hết ngực cô, bả vai, bắp tay trắng nõn và đôi chân thon dài đều lộ ra ngoài. Trong đêm tối, trên làn váy đỏ, cơ thể của cô trắng đến nhức mắt.

Việt Trạch tức tốc chạy đến bên cạnh cô, chỉ thấy trong màn đêm lạnh lẽo, gương mặt cô lại đỏ hây hây.

Cô nhắm chặt mắt, lông mi dính đầy nước mưa, trầm tĩnh như nàng công chúa ngủ trong rừng.

Anh cởi áo gió, chuẩn bị bọc cô lại thì cô đột ngột mở to mắt, đôi mắt trong trẻo như vừa được nước gột rửa, nhìn anh không chớp mắt.

Việt Trạch ngẩn ra vì ánh mắt cô, tim cũng đập nhanh hơn vài nhịp. Ngay sau đó, cô cong môi, nở một nụ cười rất khẽ: "Anh đến rồi?".

Đầu óc Việt Trạch khẽ run lên, trong chốc lát không biết nên trả lời thế nào, luống cuống tay chân buộc vạt váy bị xé toang của cô lại, rồi quấn cô vào chiếc áo gió bế lên.

Anh vội vàng rảo bước, áp mặt vào khuôn mặt đẫm nước mưa của cô, dịu dàng hỏi: "Lạnh không?"

https://thuviensach.vn

Cô lắc đầu, vắt tay lên ôm cổ anh, môi thoáng ý cười, thì thào lẩm bẩm như đang nằm mơ: "Em chỉ biết, anh nhất định sẽ đến cứu em".

Giọng cô yếu ớt, sự dịu dàng chưa từng có đó như một ngón tay mềm chạm vào lòng anh. Tuy nhiên Việt Trạch vẫn phát hiện ra tình hình cô không ổn.

Người trong lòng còn mềm mại hơn trước, như một dòng nước, cánh tay ngọc mệt mỏi khoác lên cổ anh, nhưng còn giống ra sức siết chặt anh hơn.

Anh cúi đầu nhìn cô, cô ngâm trong mưa lâu như thế, cả người đã lạnh như băng, chỉ riêng xương gò má còn phơn phớt hồng. Đôi môi cô cũng trắng bệch, con in hằn dấu răng, như cố gắng chịu đựng một phen tra tấn khổ sở.

Tim anh đau như xé, liền ôm cô chặt hơn, nhanh chóng nhảy khỏi thuyền lên xe, lấy quần áo khô thay cho cô, ôm riết vào lòng.

Trời đã tang tảng sáng, mưa vẫn tí tách rơi, cầu đã được thông, cảnh sát căng đường giới tuyến để dọn dẹp cây cầu hỗn độn, còn liên tục kiểm tra những chiếc xe qua lại.

Dòng xe cộ cứ đi được một lát lại dừng.

Trong lòng Việt Trạch dâng lên một cảm giác lo lắng. Lên xe không bao lâu, hơi lạnh trên người Nghê Gia đã dần tan đi, ngược lại càng lúc càng nóng hầm hập. Chẳng biết tại sao, từ đầu đến cuối cô vẫn run rẩy như thế.

Anh nghĩ giờ trên đảo giới nghiêm, khắp nơi đều là cảnh sát, cũng coi như an toàn. Anh muốn đưa cô đi bệnh viện, nhưng cô khăng khăng không chịu, cứ nói đi nói lại phải về nhà.

Anh không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cũng không biết cô làm sao, chỉ biết sau khi nhìn thấy anh, cô như đứa trẻ quấn chặt làm anh dần dà mệt muốn đứt hơi.

Nhưng sao anh không nỡ gỡ tay cô ra, chỉ cúi đầu, hỏi nhỏ: "Sao thế?".

Anh còn chưa dứt lời, cô đã ngẩng lên, hơi thở nóng cháy phả lên mặt anh, một giây sau, cô ghé lại gần, thô bạo gắng sức hôn anh.

https://thuviensach.vn

Việt Trạch sửng sốt, đỡ lấy bả vai cô, dứt cô ra khỏi môi mình. Không còn gì để nghi ngờ hết, nụ hôn vừa chủ động vừa mãnh liệt của cô làm hơi thở anh rối loạn.

Anh cúi đầu nhìn lướt qua đôi chân cô rồi mau chóng rời mắt, nhưng ấn tượng thị giác khắc sâu quá mức, muốn xua đi cũng không được.

Đây là người con gái anh hằng ước ao.

Nếu không có phản ứng gì với cô thì Việt Trạch anh không phải đàn ông nữa.

Việt Trạch vô cùng lúng túng chuyển dịch vị trí, kiềm chế cảm xúc trong lòng dù cổ họng đã khô khốc. Anh chăm chú nhìn Nghê Gia, chỉ thấy sắc mặt cô trắng hồng vì lên cơn sốt trong nắng mai, mắt phủ dày sương, hút mất hồn phách người ta.

Anh nhắm mắt lại, cố gắng nén cảm giác thất bại vào trong, trầm giọng hỏi: "Không phải bọn chúng đã cho em uống gì chứ?".

"Không đâu", giọng cô yếu ớt, nét khó hiểu hiện lên trong mắt, "Sao anh lại hỏi thế?".

Việt Trạch nín bặt.

Thoạt nhìn, Nghê Gia thật sự không có vấn đề gì, nếu uống phải thuốc gì thật thì phản ứng phải mãnh liệt hơn mới đúng.

Nhưng sao bỗng nhiên cô lại chủ động như thế?

Việt Trạch còn chưa nghĩ ra, cô đã tiếp tục hôn anh, đôi môi cô rất mềm rất nhẹ, chạm lên môi anh từng cái một, lần nào cũng khiến lòng anh xao động.

Tay cô ôm chặt lấy cổ anh, thân thể nóng như lửa cũng dán sát lại gần hơn.

Việt Trạch ôm vòng eo thon thả của Nghê Gia, chỉ nháy mắt tinh thần không thể kiềm chế được lại hỗn loạn.

Không nghi ngờ gì nữa, anh muốn cô!

https://thuviensach.vn

Trên cầu, vào khoảnh khắc tận mắt nhìn cô rơi xuống, trong đầu anh chỉ còn hai chữ: Xong rồi! Hai mươi ba năm qua, anh chưa từng trải qua giây phút nào tuyệt vọng và khủng hoảng nhường ấy.

Anh thề nhất định phải tìm được cô, nhất định sẽ không từ bỏ.

Khi Nghê Gia hôn anh, Việt Trạch quả thực không kiểm soát nổi nữa.

Anh đã quên mất việc cô bị ốm, quên rằng cô đang sốt, quên rằng thần chí cô đang mơ màng, đầu óc chỉ còn một ý niệm...

Anh khát khao có được cô, ngay bây giờ!

Việt Trạch quyết liệt hôn trả, lên thùy tai nhỏ xinh, lên cổ mềm mảnh dẻ của Nghê Gia.

Nghê Gia khẽ run rẩy trong lòng anh, nụ hôn của anh lại nóng bỏng như trộn với lửa, dày đặc lan khắp mặt cô.

Cô cảm thấy choáng váng, không ngăn nổi cơn rung động trong lòng, sự thân mật dữ dội này làm cô không đủ sức chống trả, cô mệt mỏi hừ một tiếng, chỉ còn sức để thở dốc.

Nghê Gia run rẩy, không biết anh có thể xua đi cảm giác sợ hãi người khác của cô không, nhưng cô không có sự lựa chọn nào khác.

Đôi tay mềm mại của cô tham lam vuốt ve những đường nét lồng ngực của anh qua lớp áo sơ mi. Sự thân mật này tựa như làm vơi đi sự râm ran dưới đáy lòng.

Cơn sốt trong người Nghê Gia càng lúc càng cao, từng luồng nhiệt liên tiếp tràn vào trong cô, như thể cô đang bị ngâm trong một bể nước nóng.

Đầu cô cũng càng lúc càng nặng, ý thức bắt đầu mơ hồ, nhưng cảm xúc càng rõ rệt hơn, có cái rất quen thuộc, có cái rất xa lạ. Trong lúc những nụ hôn của Việt Trạch liên tiếp rơi xuống môi cô, cổ cô, ngoài mùi hương bạc hà thuộc về riêng anh còn cả mùi vị xa lạ nào đó không có ở anh.

https://thuviensach.vn

Cơ thể Việt Trạch nóng ấm khiến Nghê Gia không biết, nó rốt cuộc là sự mâu thuẫn quen thuộc hay sự an toàn xa lạ.

Khi một cảm giác bài xích vừa được đè xuống thì một cảm giác đáng sợ khác lại được khơi lên.

Nhất thời, cô cảm thấy đau thương tột cùng.

Lúc Nghê Gia muốn đẩy anh ra, cảm xúc mâu thuẫn trong lòng đã bào mòn hoàn toàn ý chí của cô, không khí càng lúc càng loãng, cô không tài nào thở nổi, cuối cùng chẳng còn chút sức lực nào nữa, cô lập tức ngất xỉu.

Thế giới của cô trở nên tối mịt.

Khi ý thức quay trở lại thì Nghê Gia thấy cơn nóng nực trong cơ thể đã tan biến, vô cùng thoải mái.

Cô tỉnh lại là vì nghe được giọng nói quen thuộc, chẳng phải là em trai yêu quý của cô đó sao: "Chẳng trách lần này em đi Đức chị ấy lại không kè kè như hình với bóng, hóa ra là chạy đến Macau chơi bài bạc. Lớn thế rồi mà vẫn không làm người khác bớt lo".

Nghê Gia mở mắt ra, nhìn Nghê Lạc: "Không nói xấu chị một lúc thì chết à?". Nói xong cô mới nhìn sang, Việt Trạch cũng ngồi bên cạnh, trên vầng trán hằn vết mệt mỏi nhưng vẫn trấn tĩnh như thường.

Nghê Gia nhớ lại việc hai người làm ở ghế sau ô tô trước khi cô ngất đi, xấu hổ quay mặt đi, không nhìn anh.

Việt Trạch vẻ mặt mờ ám, ánh mắt khẽ vờn quanh cô, đúng mực hỏi: "Thấy khá hơn chút nào chưa?".

Nghê Gia cụp mắt gật gật đầu, cuối cùng bổ sung thêm một câu: "Đã hạ sốt rồi".

Cô còn chưa dứt lời, Nghê Lạc đã cốc trán cô.

"Xin chị, chị làm ơn chăm sóc mình cho tốt được không, đừng liên lụy đến em!" Nghê Lạc miệng ngậm nhiệt kế, hết sức bực dọc nhìn cô, "Lần sau chị

https://thuviensach.vn

còn ốm mà không thông báo cho em thì đừng trách em cho chị ăn đòn".

Nói xong cậu giơ nắm đấm lên, hoa chân múa tay làm bộ muốn đánh người. Nghê Gia ngẩn ra, giờ mới biết cậu cũng ốm vì tâm linh tương thông với cô.

Cô lập tức vô cùng thoải mái, nhìn hai má đỏ bừng của cậu đáng yêu như quả cà chua, không nhịn được bật cười, còn véo má cậu: "Oa nóng ghê, như bánh bao hấp ấy!".

Nghê Lạc cáu kỉnh, một tay rút nhiệt kế, một tay kéo tay Nghê Gia ra.

Một giây sau, sự bạo lực của bác sĩ Tô bùng nổ trên đầu Nghê Lạc: "Lại táy máy".

Nghê Lạc: "Sao anh không...".

Bác sĩ Tô nhét nhiệt kế vào miệng cậu lần nữa: "Im miệng!". Từ nhỏ anh ta đã là bác sĩ riêng chuyên chăm sóc Nghê Lạc nên rất có uy.

Nghê Lạc ngoan ngoãn ngậm nhiệt kế, căm hận trợn mắt lườm Nghê Gia. Cô lè lưỡi với cậu, tinh thần phơi phới.

Việt Trạch bên cạnh bình thản nhìn Nghê Gia, lúc ở bên Nghê Lạc cô vừa thoải mái vừa dễ chịu, nở nụ cười thuần khiết hiếm hoi đến xa lạ.

Nghê Lạc ngồi trước giường bệnh, miệng ngậm nhiệt kế, càu nhàu với Việt Trạch: "À phải rồi, anh Việt Trạch, anh đã theo đuổi được cái cô anh thích chưa?".

Việt Trạch đưa mắt nhìn Nghê Gia, sau đó cúi đầu cụp mắt, bình tĩnh nói: "Ừm, được rồi".

Nghê Gia khẽ khàng cắn môi, nói thật, cô vẫn chưa nghĩ ra phải nói với Nghê Lạc thế nào về chuyện này.

Nghê Lạc rất hưng phấn: "Cách em dạy anh đúng là có ích mà! Hôm nào anh dẫn cô ấy đến cho em làm quen với, dù sao cũng có công của em mà!".

Việt Trạch gật đầu, nói sâu xa: "Quả thật có công của cậu".

https://thuviensach.vn

Hai tay Nghê Gia xoắn chặt, không nói không rằng.

"Vậy hai người đã đến mức độ nào rồi?" Nghê Lạc rất kích động, hỏi cho đến cùng mới thôi, "Lũy một, lũy ba hay gócThiên kim đại chiến rồi?".

Thiên kim đại chiến Cách nói mượn thuật ngữ bóng chày để ám chỉ mức độ thân mật giữa hai người khi yêu nhau. Lũy một là nắm tay, lũy hai là hôn, lũy ba là lên giường, nếu đã làm tất cả các việc trên thì được gọi là góc.

Việt Trạch bình tĩnh gãi gãi mũi, không lên tiếng. Thật ra anh cũng muốn biết vấn đề này.

Chuyện trên xe hôm đó đã bám rễ trong lòng anh. Anh cũng thường nghĩ, nếu lúc đó Nghê Gia không ngất đi thì chắc bọn họ cũng sẽ đi đến bước kia chứ?

"Anh Việt Trạch, anh quyến rũ thế này, nhất định là cô nàng kia chủ động áp sát hiến dâng đúng không?"

Nghê Gia đỏ mặt, quả thật là ...

"Nhất định là thế, có phải hai người đã ..."

Việt Trạch hung hắng ho đôi tiếng. Anh vẫn bình thản, nhưng Nghê Gia chịu hết nổi rồi.

Cô kéo cậu: "Nghê Lạc sao em ..."

Nghê Lạc hất tay cô ra: "Chuyện đàn ông con trai, đàn bà con gái như chị chĩa mỏ vào làm gì?"

Nghê Gia hung ác bẹo má cậu: "Lắm mồm thế, cẩn thận cắn vỡ nhiệt kế, chết vì ngộ độc thủy ngân đấy!".

Nghê Lạc nhíu mày: "Thủy ngân cũng độc như chị à?".

Nghê Gia mắm môi mắm lợi: "Mày lại đây, chị ngứa chân rồi".

Nghê Lạc tức thì cảnh giác nhảy lên: "Còn muốn đá em?".

https://thuviensach.vn

Nghê Lạc vừa bật dậy, bác sĩ Tô đã rút nhiệt kế trong miệng cậu ra, ngó qua một cái: "Ba mươi chín độ, đi truyền nước ngay".

Nghê Lạc thần sắc mệt mỏi đi ra ngoài, vẫn không quên ai oán liếc Nghê Gia: "Tại chị hết đấy, chiều nay em còn phải đi dự thính cuộc họp hội đồng quản trị nữa".

Nghê Gia thoáng sửng sốt, có cảm giác dáng vẻ ngốc nghếch của cậu không hợp nhắc đến đề tài nghiêm túc này, cô muốn nói gì đó thì cậu đã biến mất ngoài cánh cửa phòng bệnh.

"Chờ chút đã." Nghê Gia loẹt quẹt xỏ dép đuổi theo nhưng không thấy bóng dáng Nghê Lạc đâu.

Khi tìm được chỗ truyền nước, cô thấy Nghê Lạc đã đổi sang complet, mu bàn tay trái đang cắm ống truyền nước, tay phải đang lướt trên giấy, thảo luận gì đó với Từ Lập – trợ lý bà nội tuyển cho cậu.

Chiều nay tập đoàn có cuộc họp hội đồng quản trị, Nghê Lạc muốn đi dự thính, nhìn có vẻ cậu đã chuẩn bị rất nghiêm túc rồi. Nghê Gia không khỏi bất ngờ, cô tưởng cậu bị ốm sẽ không đi, không ngờ ông lỏi con này lại chuyên tâm đến thế.

Khác với phong cách thoải mái thường ngày, cách ăn mặc của Nghê Lạc hôm nay rất chững chạc, bắt đầu giống một người đàn ông chín chắn rồi.

Nghê Gia nghiêng đầu, say sưa nhìn vẻ tập trung nghiêm túc xưa nay chưa từng có của cậu, đây là em trai cô ư, có lẽ cậu sẽ thật sự trở thành niềm tự hào của cô.

Cô vốn muốn đuổi theo để nói với cậu mấy câu, nhưng giờ cô không nói nữa. Nói cho cậu biết Mạc Doãn Nhi là kẻ tồi tệ và những việc ả đã làm với cô? Không có chứng cứ sẽ chỉ làm cậu hoang mang mất phương hướng.

Cứ để cậu ngoan ngoãn trưởng thành, còn chuyện Mạc Doãn Nhi, cô sẽ đối phó.

https://thuviensach.vn

Việc xảy ra đêm đó đã làm Nghê Gia quyết tâm, lần này nhất định phải chủ động ra tay.

Lúc Nghê Gia quay lại phòng bệnh, Việt Trạch đang im lặng ngồi đó, nhắm mắt lại, trên vầng trán tuấn tú lộ vẻ mệt mỏi.

Rõ ràng cô đã rón rén đi rồi mà anh vẫn cảm nhận được, từ tốn mở mắt ra, ánh mắt bình tĩnh chiếu thẳng vào cô.

"Sao anh nhìn em thế?"

"Không sao cả." Anh đứng dậy, nắm tay cô, lòng bàn tay vuốt nhẹ lưng cô, như thể trong lòng có chuyện gì đó, nhưng một lúc sau lại chỉ thốt ra một câu rất bình thường: "Uống nước không?".

Nghê Gia gật gật đầu. Việt Trạch xoay người đi rót nước cho cô, đúng lúc này cửa phòng bệnh mở ra, Tống Nghiên Nhi bước vào.

Nhìn thấy Tống Nghiên Nhi, Nghê Gia sửng sốt, nhưng nhìn cô nàng mặc quần áo bệnh nhân, có lẽ đại nạn không chết rồi.

Nghê Gia vốn tưởng cô nàng đến tìm mình, nhưng Tống Nghiên Nhi chỉ hờ hững liếc cô một cái rồi nhìn sang Việt Trạch bên cạnh. Cô nàng vặn vặn tay, có phần ngượng ngập: "Cảm ơn anh đã cứu em".

Việt Trạch đang rót nước, chỉ thờ ơ nhìn cô nàng một cái rồi quay đi đưa cốc nước cho Nghê Gia. Nghê Gia cầm cốc ngoan ngoãn uống nước, nhưng lòng hiếu kì đã trỗi dậy.

Tống Nghiên Nhi cũng nhận ra Việt Trạch không nhớ gì, mặt đỏ ửng, chậm chạp nói: "Ở Macau, anh đã cứu em từ dưới biển lên, nếu không có anh, em đã chết rồi".

Việt Trạch không hề để ý, thành thật nói thẳng: "Tôi để cô ở bờ biển, sau đó ai cứu cô thì tôi không biết".

"Nhưng em biết là anh." Tống Nghiên Nhi cố chấp lúng túng nói, giọng lí nha lí nhí. Nghê Gia nghe thấy, không biết Việt Trạch có nghe thấy không.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng, cô nàng lại kéo khóe môi tái nhợt lên, "Tóm lại, rất cảm ơn anh".

Việt Trạch vẫn thờ ơ không nói không rằng.

Trong phòng bệnh nhất thời lặng phắc. Tống Nghiên Nhi đứng đó một lúc, nói thêm câu cảm ơn rồi mới đi.

Nghê Gia tò mò hỏi: "Anh làm anh hùng cứu mĩ nhân lúc nào thế, sao em lại không biết?".

Việt Trạch không mảy may lo lắng, sờ đầu cô, thuận miệng đáp: "Hiểu nhầm thôi".

Vừa nói xong thì điện thoại vang lên, Việt Trạch còn nhiều việc bộn bề, trước khi đi dặn dò cô đôi câu.

Cô cười hì hì gật đầu, ngoan như bé mèo chiêu tài nhỏ bé, Việt Trạch thấy lòng dạ ngứa ngáy, lại không cầm được lòng cắn môi cô mấy cái mới đi.

Nhưng vừa ra khỏi phòng bệnh, lòng anh lại nặng trĩu.

Màn ghế sau cứ lởn vởn trong đầu anh suốt mấy hôm nay, không tài nào xua đi nổi. Khi đó, Nghê Gia nằm dưới anh ấm nóng như lửa, mềm mại như nước. Khi mọi sự sắp nước chảy thành sông, hai má cô lại tái đi, ánh mắt dại ra, nước mắt giàn giụa trong đôi mắt mù mịt cứ thế chảy xuống.

Mỗi lần nhớ lại cảnh đó, anh đều đau đớn tan nát cả cõi lòng.

Khi đó...

Cô đã gần như mất ý thức, tiếng khóc yếu ớt mà tuyệt vọng tràn ra khỏi môi: "Van xin các người, đừng!".

==========

Chương 56

Việt Trạch trầm tư ngồi trước bức tường tràn ngập ánh mặt trời đối diện cửa sổ.

https://thuviensach.vn

Có vài việc rất đơn giản với anh, nhưng cũng có vài việc rất khó khăn.

Đơn giản như việc Nghê Gia mất tích.

Anh chỉ biết liên quan đến hai người, Tôn Lý và Ninh Cẩm Niên.

Đối phó với Tôn Lý rất đơn giản, chỉ cần tìm Tôn Triết, kẻ coi trọng quy tắc giống Việt Trạch là được. Nếu Tôn Triết đã dám cắt một ngón tay của em trai ruột vì làm trái quy củ đánh bạc ngay trước mặt Việt Trạch thì sẽ không nói dối về việc Nghê Gia.

Chỉ còn Ninh Cẩm Niên.

Việt Trạch đoán, kế sách bỏ thuốc của Tưởng Na đã khiến Ninh Cẩm Niên phản ngược lại, thêm cả Mạc Doãn Nhi nữa, khả năng bọn chúng bắt cóc Nghê Gia là rất lớn.

Anh không hề nghĩ ngợi đã để người ở Bắc Kinh gửi cho họ Ninh một bản fax, chứng cứ tham ô nhận hối lộ cho thuê quyền hạn dài phải hơn trăm trang, đủ để phán cha mẹ Ninh Cẩm Niên án tử hình.

Một phút sau, anh nhận được điện thoại của Tưởng Na.

Việt Trạch hứa, chỉ cần Nghê Gia bình yên không tổn hại, anh cam đoan sẽ mãi mãi không tiết lộ.

Ngữ điệu bình bình của Tưởng Na làm Việt Trạch phát hiện ra, đây thực chất là cái bẫy của bà ta, có lẽ ngay cả hai đứa con của bà ta cũng không phát hiện ra cái thòng lọng này.

Rất có thể, sau khi Tưởng Na biết được tình cảnh của Ninh Cẩm Nguyệt đã từ bỏ kế hoạch lôi kéo Nghê Gia và Việt Trạch, mà đứng về phía Ninh Cẩm Niên muốn hủy diệt Nghê Gia, nhưng đồng thời cũng muốn biến Nghê Gia thành một quân cờ, dò la tâm tư Việt Trạch.

Tuy tiếc cho tình cảm của con gái, nhưng nếu biết Việt Trạch không phải đồng minh mà là đối thủ, bà ta cũng không lú lẫn đến mức để con gái cưng của mình chịu giày vò, có lẽ đã đóng gói Ninh Cẩm Nguyệt đưa đi rồi.

https://thuviensach.vn

Việt Trạch vốn định sau khi từ Macau về sẽ thâu tóm hết những vị trí chủ chốt bên KARNER nhà họ Ninh, nhưng...

Có điều Việt Trạch cũng không tiếc. Anh muốn diệt trừ ai chỉ là vấn đề thời gian, trong tương lai sẽ còn nhiều cơ hội.

Chỉ là, có vài chuyện cứ luẩn quẩn không thôi.

Từ khi biết chỗ Nghê Gia bị nhốt đến khi anh đuổi tới nơi chỉ có mười lăm phút.

Nước đọng, dây thừng, vết bầm đỏ trên tay chân, từ khoang thuyền ra boong.

Rốt cuộc mười lăm phút đó đã xảy ra chuyện gì?

Khi cô hôn mê ở hàng ghế sau, lời cô nói tựa mũi dao đâm vào tim anh, thậm chí anh còn tìm người điều tra cuộc đời cô mấy lần.

Kết quả còn thảm thương hơn so với tưởng tượng của anh, anh không biết vì sao thường ngày cô vẫn có thể cười được. Câu trả lời hợp lý nhất là, mấy tiếng bị nhốt đã khơi gợi lại toàn bộ kí ức thống khổ trước kia của cô.

Trong ánh dương ấm áp, mắt Việt Trạch lại u tối lạnh băng, cằm bạnh ra thành một đường cung mạnh mẽ.

Lần đầu tiên trong đời anh thấy bất lực đến thế. Khó khăn lắm hai người mới xích lại gần nhau, vậy mà đột nhiên lại có sự ngăn cách xa lạ vắt ngang giữa hai người. Rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể cứu vãn.

Mà cùng lúc đó, Nghê Gia đã hoàn toàn bình phục, thu dọn đồ đạc chuẩn bị ra viện. Giữa chừng nghe có người gõ cửa, cô quay đầu nhìn, là Tống Nghiên Nhi.

Cô nàng đã đổi quần áo bình thường, khoác một chiếc túi nhỏ, xem chừng hôm nay cũng ra viện.

Nghê Gia thấy vẻ mặt cô nàng khó coi, hỏi: "Cậu không phải ở lại bệnh viện thêm à?".

https://thuviensach.vn

Tống Nghiên Nhi lắc đầu, ỉu xìu gắng đáp: "Bà ngoại nói tình hình mẹ mình có chuyển biến tốt, đã đón mẹ đến dưỡng bệnh ở Tây Dương lâu rồi. Dù sao ở đó cũng có bác sĩ, mình cứ ở nhà nghỉ ngơi dưỡng thương thôi, tiện thể qua đó thăm mẹ. Có lẽ nếu trò chuyện nhiều với mẹ, mẹ mình sẽ tỉnh lại nhanh hơn".

Nghê Gia nhất thời im lặng, không biết nên nói gì.

Lần đọ sức này, Ninh Cẩm Niên đã phá nát lòng cô nàng rồi.

Tống Nghiên Nhi thấy ánh mắt Nghê Gia phức tạp, cười nhạt: "Mình non tay đánh giá thấp Ninh Cẩm Niên. Có điều coi như mình đã mua lại được cổ phần của Tống thị trong tay Tôn Lý với giá thấp, hành trình đi Macau lần này vẫn có lời. Đi một ngày đàng, học một sàng khôn, còn biết được...". Cô nàng hơi khựng lại, "rất nhiều việc, rất nhiều người".

Nghê Gia thu dọn đồ đạc tiếp, thản nhiên nói: "Tự cảm thấy không sao là được rồi".

"Mình về trước đây." Tống Nghiên Nhi toan đi, chợt nhớ ra điều gì đó, gạn hỏi: "Nghê Gia, còn nhớ hôm đó mình hỏi sao cậu chưa có bạn trai không?".

Nghê Gia đã không còn nhớ gì, hờ hững hỏi: "Gì cơ?".

Tống Nghiên Nhi thấy vẻ không bận tâm của cô, lại lắc đầu: "Không có gì".

Cô nàng đi chưa được bao lâu đã lại có người gõ cửa, là Từ Hiền. Nghê Gia gác chuyện trong đầu lại, hỏi: "Điều tra ra chưa?".

Từ Hiền gật đầu, đưa túi tài liệu cho cô: "Cô chủ đoán đúng rồi, trong nhà hay trong Hoa thị đều đang có người có hành vi khả nghi".

Nghê Gia mở túi tài liệu ra xem.

Từ lúc Tống Nghiên Nhi kể chuyện Ninh Cẩm Nguyệt bỏ thuốc cô, Nghê Gia đã sinh nghi, Ninh Cẩm Nguyệt không thể tìm hiểu hành tung của Nghê Gia rõ như ban ngày thế được.

https://thuviensach.vn

Nghê Gia nghi ngờ bên cạnh cô có gián điệp, nên đã bảo Từ Hiền điều tra tỉ mỉ các công ty xí nghiệp nhà họ Nghê có qua lại và các công nhân viên cốt cán của Hoa thị.

Nghê Gia mặt nặng như chì, trong lòng đã hiểu rõ, đưa tập tài liệu lại cho Từ Hiền: "Phải nghĩ cách xử lý hết những vị trí then chốt có vấn đề. Đúng rồi, anh có tìm thấy bác sĩ tâm lý mà tôi nhờ anh không?".

"Tìm được rồi. Đó là Tiêu Lâm, trùng hợp nhất là, bà ta là vợ của bác sĩ Phan – bác sĩ riêng của bà nội cô."

Đồng tử Nghê Gia co lại, quả nhiên là trùng hợp, bạn thân Tiêu Lâm của Mạc Mặc lại có thể dính dáng đến nhà họ Nghê như thế.

Bất kể thế nào, bước đầu tiên trong kế hoạch của cô là phải bắt thóp được Tiêu Lâm.

Nghê Gia vừa định đi thì chợt dừng bước, lấy một tờ giấy trong túi áo đưa cho Từ Hiền, vẻ mặt bình tĩnh khác thường: "Anh tìm hộ tôi loại thuốc này, nhưng không được nói cho bất cứ ai biết".

Từ Hiền nhìn tên thuốc xa lạ trên tờ giấy, không hiểu gì nhưng vẫn đồng ý.

Nghê Gia nhanh chóng liên lạc được với Tiêu Lâm qua sự giới thiệu của bác sĩ Phan.

Ngồi trong phòng làm việc của Tiêu Lâm, Nghê Gia trầm tĩnh đưa mắt nhìn quanh, bài trí rất đơn giản và sạch sẽ.

Cô nhớ láng máng ngày xưa khi còn ở Bắc Kinh, Mạc Mặc và Tiêu Lâm rất thân thiết. Khi đó Mạc Mặc mỗi lần đến nhà họ Nghê mà không thể làm thân với Mạc Doãn Nhi và thấy Trương Lan sống đời phu nhân nhung lụa, khi trở về thế nào cũng cáu bẳn gào khóc. Đối tượng để bà ta khóc lóc kể lể không ai khác chính là bác sĩ tâm lý Tiêu Lâm luôn luôn lắng nghe luôn luôn thấu hiểu.

Sau này Nghê Gia chuyển đến Đại Liên, cũng phai nhạt dần ấn tượng với Tiêu Lâm mới chỉ gặp vài lần.

https://thuviensach.vn

Song hiện giờ Mạc Mặc quay lại Bắc Kinh, gả cho nhà giàu, nhận lại con gái, ắt hẳn sẽ vui vẻ chia sẻ trước mặt Tiêu Lâm. Dù sao năm xưa bà ta luôn dùng thân phận kẻ yếu để xin được an ủi, giờ đổi đời rồi nhất định sẽ muốn khoe ra.

Không biết Mạc Mặc có chú ý không, nhưng Nghê Gia hiểu rất rõ, một trong số những bệnh nghề nghiệp của bác sĩ tâm lý là, để phân tích người bệnh và lập hồ sơ bệnh án, họ thường có thói quen ghi âm, thậm chí là ghi hình.

Kiếp trước, khi bị nghiện, Nghê Gia thử trị liệu tâm lý, lúc ấy bác sĩ phụ trách điều trị là Tiêu Lâm.

Đợt trị liệu không hiệu quả, Tiêu Lâm lại đột nhiên kết luận cô có khuynh hướng phản xã hộiThiên kim đại chiếnthù ghét nhân loại(**) , nếu không phải hôm bác sĩ của bệnh viện tâm thần đến bắt người gặp phải Nghê Lạc, chắc chắn cô đã bị trói vào viện tâm thần ép uống thuốc ức chế rồi. Hôm đó Nghê Lạc nóng nảy đánh người, bị chụp ảnh tung lên mạng, truyền thông lại tiếp tục xỉa xói đứa cháu bất hiếu nhà họ Nghê.

Thiên kim đại chiến Phản xã hội (ADP - Antisocial Persionality Disorder) , biểu hiện bằng sự khó thích ứng hoặc không thích ứng được với các chuẩn mực xã hội. Người mắc chứng này thường có khuynh hướng không quan tâm đến quyền lợi của người khác và thường xuyên xúc phạm người khác.

(**) Thù ghét nhân loại (Misanthropy) : Những người mắc hội chứng này thường thể hiện sự căm ghét toàn bộ loài người, nhưng lại có những mối quan hệ bình thường với một vài cá nhân đơn lẻ trong xã hội.

Giờ ngẫm lại, nguyên nhân rất đơn giản, nhất định là nhờ ân huệ của Mạc Mặc.

Nghê Gia còn đang nghĩ ngợi, Tiêu Lâm đã đến rồi.

Bà ta cũng không nhớ rõ Nghê Gia, nhưng đã biết thân phận cô từ miệng chồng mình. Nghĩ đến việc có thể nắm cô trong tay để đòi tiền Mạc Mặc,

https://thuviensach.vn

trong lòng bà ta vô cùng khoái trá, thái độ với Nghê Gia cũng mềm mỏng hơn nhiều.

Nghê Gia cường điệu kể lại sự việc cô bị bắt cóc, suýt nữa còn bị làm nhục của mình, giọng điệu vô cùng đau thương: "Giờ hễ cứ nhắm mắt là tôi lại nhớ đến gương mặt tởm lợm của chúng, ngày nào tôi cũng thấy tuyệt vọng và sợ hãi, ngày nào cũng là ác mộng".

Nghê Gia nửa thật nửa giả, trong lúc kể còn âu sầu rơi nước mắt vài lần.

Tiêu Lâm liếc mắt một cái đã kết luận là chứng rối loạn căng thẳng hậu chấn thương tâm lýThiên kim đại chiếncường độ thấp, ngữ điệu nhẹ nhàng, chậm rãi trấn an: "Đừng sợ, ác mộng nào rồi cũng tỉnh lại. Những thứ đang vướng mắc chỉ là ảo ảnh trong lòng cô, những việc đáng sợ đó giờ không hề xảy ra, đúng không nào?".

Thiên kim đại chiến Rối loạn căng thẳng hậu chấn thương tâm lý (PTSD – Post Traumatic Stress Disorder) là một hội chứng rối loạn tâm lý thường gặp ở những người từng gặp các biến cố gây ảnh hưởng nghiêm trọng đến tinh thần hoặc/và thể chất như thiên tai, chiến tranh, bạo hành, tai nạn...

Nghê Gia thấy ánh nhìn xét nét chợt lóe lên trong mắt bà ta, liền đánh mắt đi, vùi đầu vào ghế khóc rít lên: "Tôi không muốn nói nữa, chỉ muốn nghỉ ngơi một lát thôi".

Nói xong, cô tỏ vẻ đau đớn khép đôi mắt đẫm lệ lại.

"Không sao cả, lần sau chúng ta nói tiếp."

Nghê Gia nghe tiếng động bà ta lấy băng ghi âm ra, he hé mắt, thấy bà ta bỏ vào ngăn kéo cuối cùng trên giá sách sau đó khóa lại.

Cô lại nhắm mắt, tìm một tên trộm có ngón nghề điêu luyện là việc cỏn con.

Đêm đó, cô nhận được băng ghi âm và băng ghi hình của Mạc Mặc thời gian gần đây, bất ngờ hơn là còn có cả Mạc Doãn Nhi nữa. Đây không phải trị liệu tâm lý mà chỉ làm chuyện phiếm bình thường, bị Tiêu Lâm lén thu lại theo thói quen.

https://thuviensach.vn

Nghê Gia bình tĩnh xem hết một lượt, lòng đã có chủ ý.

Hôm sau, vừa đúng lúc có bên đầu tư đến trường chọn đạo diễn và biên kịch tiềm năng mới, đồng thời tổ phim cũng sẽ tìm diễn viên mới.

Lúc Nghê Gia còn nằm viện, Tần Cảnh đã nói sau khi đọc kịch bản phim chiến tranh Long đồ của cô, chị đã tiến cử cô cho nhà sản xuất Hứa Mặc của công ty Thịnh Hạ. Hứa Mặc rất có hứng thú, có ý muốn đầu tư để Tần Cảnh và Nghê Gia hợp tác lần nữa.

Nghê Gia rất hưng phấn, trên đường tới trường còn líu ríu nói rất nhiều điều với Việt Trạch đang làm tài xế cho cô.

Việt Trạch vừa lái xe, vừa nghe tiếng nói cười vui vẻ của cô, khẽ cong môi cười, thỉnh thoảng cũng đáp lại vài câu.

Một mặt anh mừng vì cô lại trở về làm cô sinh viên tài giỏi khoa Biên kịch, lúc nhắc đến kịch bản là vô cùng hưng phấn, mặt khác lại xót xa vì không biết sự tươi tỉnh này của cô rốt cuộc có thể duy trì được bao lâu.

Thật ra Nghê Gia cũng thấy khang khác.

Mấy hôm nay bất kể là gặp qua điện thoại hay gặp trực tiếp, anh đều nói nhiều hơn, hành động lại càng dịu dàng. Người nhạy cảm như cô sao có thể không phát hiện ra nỗi đau bất lực trong lòng anh.

Cô biết anh thương cô, có lẽ còn tìm đủ cách để điều tra, muốn thay cô trút giận, nhưng lại không điều tra ra được.

Đúng thế, chuyện kiếp trước, dù anh có bản lĩnh tày trời cũng không tìm ra được.

Với tính cách của anh, nhất định đã khổ sở muốn chết, nhưng lại sợ nói ra sẽ khiến cô tổn thương, nên chỉ có thể cố gắng thoải mái, không tạo thêm áp lực cho cả hai.

Nhưng nếu cứ tiếp tục thế này, quan hệ của hai người sẽ có vấn đề.

https://thuviensach.vn

Nên khi xe dừng lại, Nghê Gia tháo dây an toàn, nhưng không xuống xe mà bất thình lình nhào vào lòng anh.

Anh ôm lấy cô, sửng sốt: "Sao thế?".

Nghê Gia dịu dàng nói: "Không sao cả, chỉ là đã đến lúc nói cho anh nghe một số việc trong lòng em rồi".

Việt Trạch không khỏi căng thẳng, vừa bất an vừa chờ đợi. Anh không cần bất cứ điều gì, anh chỉ chờ cô có thể mở rộng lòng mình, nói những đau khổ trong tim cho anh nghe, chỉ chờ cô có thể hoàn toàn tin tưởng anh, dựa vào anh.

Giọng cô rất nhẹ, thậm chí còn hơi run rẩy: "Từ nhỏ đến lớn, em đã phải chứng kiến hình ảnh ghê tởm của Mạc Mặc và rất nhiều người đàn ông. Trong quá trình trưởng thành, luôn có kẻ xấu muốn em... nên em mới học võ để tự bảo vệ mình. Nhưng đêm hôm đó bị trói trên thuyền, toàn thân không còn sức lực, nhìn thấy nhiều tên đàn ông như thế, mặt mũi kinh tởm, lời nói hạ lưu", cô chậm chạp thì thào, anh trầm mặc nhẫn nhịn, nắm chặt bàn tay, "em cứ nghĩ sẽ bị...". Nghê Gia khẽ run lên, "Bọn chúng đi rồi, em nghĩ lại mà vẫn sợ hãi. Mãi đến khi nhìn thấy anh, em mới hoàn toàn thả lỏng, có cảm giác may mắn và ấm áp chưa từng có, khi đó em thầm nghĩ muốn gần anh hơn. Nhưng trong tiềm thức em vẫn có mâu thuẫn, nên đừng trách em được không?".

Tay anh nổi gân xanh, cơ thể cứng ngắc vì giận, khi nghe đến vài câu sau cùng mới dần dần dịu đi.

"Sao anh lại trách em?" Anh ôm cô, áp má vào mái tóc cô, tuy anh hận những tên đó, nhưng giờ phút này điều quan trọng nhất là sự mở lòng của cô.

Anh ôm lấy vóc dáng mềm mại, cảm thấy lòng mình cũng mềm theo, thở dài khe khẽ: "Là lỗi của anh. Lúc đó em đang ốm, tâm trạng lại bất ổn, anh không nên mất kiềm chế như thế".

https://thuviensach.vn

"Đã qua rồi", cô mỉm cười trong vòng ôm của anh, "sau này chúng ta cứ như thế này, trong lòng có chuyện gì, nghĩ kĩ rồi nói ra, được không?"

Anh run lên, cúi thấp đầu, dán sát vào má cô:"Được!".

Bình lặng ôm nhau một lát như vậy, Nghê Gia mới rời khỏi lòng anh chuẩn bị xuống xe. Lúc cô đứng dậy, bất cẩn đánh rơi túi xách, thứ gì đó trong túi rơi ra.

Việt Trạch liếc mắt nhìn sang, sửng sốt, nhặt hộp thuốc an thần lên, nhìn cô.

Nghê Gia vuốt vuốt chỗ tóc rối bên tai, có phần xấu hổ, thành thật: "Sau hôm đó, trong lòng em luôn bất an, hay nghĩ đến những chuyện không vui nên đi khám bác sĩ tâm lý xem sao. Bác sĩ nói có lẽ là sự việc lần này đã đánh thức những thương đau trước kia, sợ em có mắc chứng trầm cảm nên mới cho thuốc uống".

Việt Trạch nhíu mày: "Anh thấy bác sĩ có vẻ muốn bị tước giấy phép hành nghề rồi, tịch thu thuốc này". Dứt lời, anh dịu giọng, cầm tay cô, "Nếu em cần bác sĩ tâm lý, anh tìm hộ em sẽ tin cậy hơn".

Với những việc cô trải qua mấy năm nay, quả thật nên tìm người chuyên nghiệp đến giúp đỡ, cô liền gật đầu đồng ý.

Lúc cô đến hội trường thì các sinh viên đã túm năm tụm ba trao đổi với nhà sản xuất, đạo diễn mà mình có hứng thú. Cô đang tìm vị trí của công ty Thịnh Hạ thì thấy Tần Cảnh vẫy cô.

Nghê Gia đi qua đó, thông qua Tần Cảnh mà làm quen được với nhà sản xuất nổi tiếng Hứa Mặc. Ba người tán gẫu một lát về kịch bản phim Long đồ, Hứa Mặc rất vừa lòng, tỏ ý mong một ngày có thể gặp nhau để bàn bạc sâu hơn.

Nghê Gia hết sức phấn khởi, nhưng cô không rõ tại sao Tần Cảnh cũng phấn khởi như thế. Cô kéo chị sang một bên: "Chị làm gì mà kích động vậy? Thịnh Hạ là nhà chị, chị là bà chủ của nó, kinh ngạc vui mừng thế là sao?".

https://thuviensach.vn

Tần Cảnh cười hì hì, chị sẽ không nói ra là vì Việt Trạch đã làm nhiều việc vụn vặt thế rồi mà vẫn còn nhờ Tần Cảnh với Hứa Mặc khuyến khích Nghê Gia. Đương nhiên, quan trọng nhất vẫn là Nghê Gia quả thực rất có tài.

Tần Cảnh chuyển đề tài, "Trường mình làm một trang web thông tin tức thời, mọi tin tức mới ở đây hôm nay sẽ lập tực hiện lên trên di động của mọi người". Ngón tay Tần Cảnh lướt nhanh trên màn hình gõ một chuỗi kí tự, một loạt điện thoại xung quanh vang lên chuông báo.

Mọi người xem di động rồi đổ dồn ánh mắt về phía Nghê Gia, hâm mộ ghen tị có cả.

"Chị làm gì thế?" Nghê Gia cầm lại di động xem thử, tin tức "Nhà sản xuất Hứa Mặc của Thịnh Hạ vừa ý kịch bản Long đồ của Nghê Gia, chuẩn bị tiến hành, cùng nhau chờ đón" Tần Cảnh vừa gõ hiện lên trên web.

Tin này có thể hiện trên di động của tất cả mọi người đang ở đây? Nghê Gia không nhịn được cong môi cười, đúng là giảm bớt được bao nhiêu vấn đề kĩ thuật.

Đúng lúc này cô chợt nhìn thấy Nghê Lạc giữa đám người. Công ty con trực thuộc Hoa thị cũng có đầu tư bên mảng giải trí, nên cậu xuất hiện ở đây cũng không có gì là lạ.

Nhưng Nghê Gia vừa định đi đến thì đã thấy Mạc Doãn Nhi ăn mặc hết sức dễ thương đang bắt chuyện với Nghê Lạc.

Nghê Gia sa sầm mặt, rồi nhếch mép cười, tiến lại gần liền nghe thấy giọng điệu nhão nhoét õng ẹo của Mạc Doãn Nhi: "Nghê Lạc, đạo diễn Trương vừa có ý để chị đóng vai chính trong phim điện ảnh mới của ông ấy, đang lúc không biết nên chia sẻ niềm vui với ai thì nhìn thấy em. Em đúng là ngôi sao may mắn của chị mà".

Nghê Lạc cũng cười: "Doãn Nhi, em đã từng xem chị diễn rồi, rất tốt, cố gắng lên nhé".

https://thuviensach.vn

Nghê Gia tiến lên, khoác tay Nghê Lạc, cười với Mạc Doãn Nhi: "Mẹ cô ở ngay đằng sau mà sao lại bảo không biết nên chia sẻ niềm vui với ai?".

Lần họp mặt này mời cả hội phụ huynh, Trương Lan, Mạc Mặc và Tưởng Na đều đến cả.

Trương Lan trước kia từng là diễn viên, vài người quen cùng thời với thị đã đổi sang làm nhà sản xuất hoặc đạo diễn nên giờ thị đang chuyện trò vui vẻ với họ.

Mạc Mặc ngồi cùng Tưởng Na suốt từ đầu đến giờ, trò chuyện xởi lởi, thân thiết như thông gia. Nghê Gia đoán, có lẽ sau khi làm đồng phạm trong vụ Macau, hoặc Tống Minh thật sự đã cho Mạc Doãn Nhi quyền kinh doanh nhà họ Tống và hơn nửa số cổ phần công ty làm của hồi môn, nên giờ Tưởng Na có ý muốn đón nhận Mạc Doãn Nhi rồi.

Tưởng Na là một người đàn bà tinh ranh, biết không thể lôi kéo Nghê Gia và Việt Trạch, thì đi tìm đồng minh mới là hơn.

Nghê Gia vừa dứt lời, nụ cười trên mặt Nghê Lạc đã tắt ngấm, bởi cậu vừa nhìn thấy Mạc Mặc và Tưởng Na – hai mụ già cậu ghét nhất – sau lưng Mạc Doãn Nhi.

Mạc Doãn Nhi nhìn Nghê Gia, trong mắt lóe lên sự thù hận.

Hôm đó Ninh Cẩm Niên cương quyết bỏ đi, ả cũng đành đi theo, sau đó mới biết Việt Trạch đã đến cứu Nghê Gia. Mà Việt Trạch vì Nghê Gia, không tiếc gì cắt đứt quan hệ giữa hai nhà, suýt nữa ép nhà họ Ninh vào đường cùng.

Không ngờ Nghê Gia còn có bản lĩnh hơn ả, mồi chài được người đàn ông như Việt Trạch.

Mạc Doãn Nhi ghen tị muốn phát điên, nếu biết trước thì đã bịt mắt Nghê Gia lại, để mấy tên kia cưỡng bức rồi nói sau.

Nhưng đáng giận hơn nữa là, trước khi đi, rõ ràng ả đã cho Nghê Gia uống một loại thuốc. Đây là thứ thuốc thí nghiệm nghiên cứu thất bại của phòng

https://thuviensach.vn

nghiên cứu Tống thị. Tất cả những con chuột bạch được thử thuốc đều tê dại thần kinh, phát điên không thể cứu.

Thật không ngờ nổi, chẳng lẽ cô ta lại biến thứ thuốc này thành thuốc hạ sốt?

Mạc Doãn Nhi tuy tức tối nhưng có Nghê Lạc ở đó, ả vẫn ngụy trang rất giỏi, cười đến là ngọt ngào: "Nghê Gia, tôi vừa biết tin, xem ra cậu đã hợp tác với nhà sản xuất Hứa rồi, chúc mừng cậu nhé".

Nghê Gia chẳng buồn ra vẻ thân thiết với ả trước mặt Nghê Lạc, không thèm để ý đến ả, nhìn sang Nghê Lạc, còn làm nũng khoe: "Nhà sản xuất Hứa đã nhắm trúng kịch bản của chị rồi, chị siêu không? Em phải tặng quà chúc mừng chị chứ".

Nghê Lạc trong lòng thật sự tự hào và vui mừng thay cho Nghê Gia, nhất thời không tranh cãi với cô như mọi lần, ngược lại còn trở nên giống một ông anh trai, đầy chiều chuộng: "Được, chị thích gì em sẽ tặng chị thứ đó".

Nghê Gia hơi ngẩn ra, ấm áp len vào trong tim, nhếch môi cười: "Vậy chị phải nghĩ cho kĩ mới được".

Mạc Doãn Nhi lần đầu tiên thấy Nghê Gia và Nghê Lạc thân nhau như thế, cũng là lần đầu tiên thấy Nghê Lạc đàn ông mạnh mẽ chững chạc như vậy. Nghê Lạc trong ả mãi mãi chỉ là một thằng nhóc to xác ngây ngô quấy phá, rất xốc nổi, rất đơn giản, rất lỗ mãng, rất thẳng tính.

Nhưng giờ phút này, cậu đã biến thành một gốc đại thụ vững chãi, biết bảo vệ yêu chiều chị gái.

Mà chị gái của cậu là Nghê Gia, không phải Mạc Doãn Nhi ả.

Trong lòng Mạc Doãn Nhi nhức nhối, vừa ghen tị vừa oán hận, nhếch môi lên như đang cố gắng kéo Nghê Lạc: "Nghê Lạc, thế em định chúc mừng chị thế nào?"

Nghê Lạc nghệt mặt, còn chưa trả lời, Nghê Gia đã cứng rắn nói: "Cô thích tìm người khác đòi quà thế à?".

https://thuviensach.vn

Mạc Doãn Nhi tức thì tủi thân đến nỗi rưng rưng nước mắt. Giờ Nghê Gia không cần suy xét đến cảm nhận của Nghê Lạc nữa, lạnh lùng cười hừ một tiếng:

"Khóc cho ai xem? Lúc cô tìm người bắt cóc tôi, thấy tôi sốt còn cố tình hắt nước đá lên người tôi, còn suýt để những thằng đàn ông đó làm nhục tôi, tôi còn không khóc. Giờ cô lại tủi thân chỉ vì một câu chẳng hề đau đớn gì ư?"

"Mạc Doãn Nhi, cô có thể vờ đáng thương đòi được thông cảm trước cả thế giới này, chỉ riêng trước mặt tôi là cô không được phép, cũng không đủ tư cách để khóc!"

==========

Chương 57

Mạc Doãn Nhi ra vẻ hoang mang vô tội: "Nghê Gia, cậu nói gì cơ? Tôi không hiểu, sao cậu lại phải vu cáo hãm hại tôi, còn hiểu lầm tôi sâu sắc đến thế?".

Vừa khéo lúc Trương Lan nhìn sang Nghê Gia và Nghê Lạc, cũng đi đến cạnh ba người, nghe thấy cuộc đối thoại này bèn sửng sốt: "Mấy đứa đang nói gì? Bắt cóc cái gì? Chuyện Gia Gia bị sốt có vấn đề gì nữa à?".

Nghê Gia còn chưa kịp lên tiếng thì đã nghe tiếng cười quái gỡ của Tưởng Na: "Nghê Gia nói linh tinh rồi, xem ra là chưa hết sốt, không nên ra viện sớm như thế".

Nghê Gia lạnh nhạt nhìn bà ta, sau chuyện ở Macau, cô và bà ta đã là kẻ thù, không cần khách khí nữa. Vả lại giờ đang đứng trong góc, không ai chú ý đến nơi này, càng không cần né tránh, nên cô cười khẩy:

"Cô Tưởng cũng không nên ra viện sớm thế. Để con gái mình chuốc thuốc cháu, làm cò mồi cho cháu và con trai cô, đầu óc người bình thường hẳn là không nghĩ ra được đâu nhỉ? Giờ lại sắm vai mẹ chồng nàng dâu tốt với Mạc Doãn Nhi, bệnh của cô mà so với cháu, thật tình cũng chẳng nhẹ hơn đâu!"

https://thuviensach.vn

Con ranh con này dám mắng bà ta bị thần kinh?

Tưởng Na chưa từng bị thứ con cháu như thế coi rẻ, suýt chút nữa thì bùng nổ. Song dù gì bà ta cũng không giống như Mạc Mặc vừa mới bị chọc một cái đã nhảy đổng lên, bà ta nhịn đến run cả hai má, vẫn mỉm cười:

"Nghê Gia, có phải cháu mắc chứng hoang tưởng bị hạiThiên kim đại chiến không? Cô muốn làm mối cháu cho Cẩm Niên khi nào? Giờ nhìn cháu thế này, sao cô còn có thể có ý ngấp nghé cháu làm con dâu nhà họ Ninh chứ?"

Thiên kim đại chiến Là hình thức hoang tưởng hay gặp nhất ở các người mắc chứng rối loạn nhân cách hoang tưởng (PPD – Paranoid Persionality Disorder). Người mắc chứng này thường cho rằng mình bị những người xung quanh, bao gồm cả người thân và người lạ, tìm cách hãm hại.

"Cô Tưởng thích nhất là đạo miệng nam mô bụng bồ dao găm, đương nhiên phải chướng mắt cháu rồi." Nghê Gia cười tươi như hoa ngọt nhạt, "Có câu cá mè một lứa, kiểu mẹ chồng giả dối nham hiểm như cô, loại con trai ra vẻ đạo mạo như Ninh Cẩm Niên, tất nhiên chỉ có Mạc Doãn Nhi trong ngoài bất nhất đây mới có thể thành người một nhà được".

Tưởng Na thấy cô độc miệng, song bản thân lại không thể dỗi dằn với hàng con cháu, tức suýt ngã: "Nghê Gia, giáo dục của cháu ở đâu mà có thế? Không ra làm sao cả".

Ánh mắt Nghê Gia khẽ lướt qua chỗ Mạc Mặc: "Mẹ Mạc Mặc, cô Tưởng đang chửi mẹ kìa".

Tưởng Na nghẹn họng.

Mạc Mặc vốn không đứng về phía Nghê Gia, giờ lại thấy cô châm ngòi chia rẽ quan hệ thông gia giữa mình và Tưởng Na, lập tức nổi điển, ra vẻ trưởng bối giáo huấn: "Nghê Gia, sao mồm miệng cô lại độc địa thế?".

Nghê Gia nhìn bản mặt bạc bẽo của bà ta, hừ nhạt một tiếng: "Miệng tôi có độc cũng không độc bằng lòng dạ bà".

https://thuviensach.vn

Mạc Mặc nghiến răng, nhưng ngại xung quanh nhiều người, mắng nhỏ: "Nghê Gia, sao cô lại nói thế? Dù sao tôi cũng là mẹ nuôi nấng cô mười tám năm, cô bất hiếu như thế không sợ bị sét đánh à?".

Nghê Gia cười khẩy: "Câu này của bà mới thật sự làm tôi như bị sét đánh đấy, nói về ác độc, ba kẻ các người mới đúng là người nhà. Tiểu thư Mạc Mặc, thật mừng vì hôm nay bà cũng có ở đây. Hôm nay, xem như cuối cùng tôi cũng có thể để mọi người thấy rằng, các người còn ghê tởm độc ác hơn so với tưởng tượng của họ nghìn vạn lần".

Mạc Mặc ngẩn ra, nhìn vẻ bình tĩnh của Nghê Gia thì lạnh cứng sống lưng, chỉ thấy Nghê Gia cúi đầu, lướt lướt vài cài trên màn hình điện thoại.

Ngay lập tức, đủ kiểu chuông điện thoại vang lên hết đợt này đến đợt khác trong đại sảnh. Người mở trước người mở sau, âm thanh như vang vọng trong khe núi, kéo dài không dứt.

Tiêu Lâm dạt dào hứng thú: "Hai đứa con bên cạnh cậu, đúng là một trường hợp hay của tâm lý học".

Mạc Mặc tức giận: "Cậu đừng nói bóng nói gió nữa, Doãn Nhi lúc thì thân thiết lúc thì lạnh lùng với mình, mình thật sự không chịu thấu".

Tiêu Lâm thở dài: "Ai bảo năm đó cậu chạy đến nhà họ Nghê nói với nó cậu là mẹ nó? Một đứa bé có thể chịu đựng được sao? Tuy cậu lập tức biến mất, nhưng có lẽ vẫn để lại ám ảnh tâm lý cho nó. Cứ từ từ thôi, dù sao cũng là mẹ con, rồi sẽ ổn".

Mạc Mặc cắn răng: "Lúc ấy mình sợ Trương Lan nhìn thấy Nghê Gia sẽ có cảm giác thân thiết vì mẹ con tâm linh tương thông nên mới tạm thời bỏ đi. Đi vội vàng quá, vừa nghĩ tới việc không được nhìn thấy con mình nữa, mình rất buồn nên mới xúc động".

"Mà cũng phải nói, Nghê Gia lớn thế rồi, theo lý thuyết hắn là có bệnh tâm lý."

https://thuviensach.vn

Mạc Mặc chua ngoa: "Có bệnh càng tốt, tính cách ngay thẳng không thương xót ai của Trương Lan sẽ làm hai mẹ con nó cãi nhau ầm ĩ. Nhà bọn họ có tiền như thế, nếu Nghê Gia có thể tiếp tục thân thiết với mình thì tốt rồi. Nhưng trước đây vì giới thiệu nó cho khách mà mình với nó đã cãi nhau một trận, tình cảm xa cách không được như trước kia nữa".

"Cũng vì cậu làm càn quá. Cho dù nó không phải con cậu thì cậu cũng không thể trắng trợn như thế. Hơn nữa, trước kia cậu cố tình lén lút đổi con, con cậu hưởng phúc trong nhà người ta, ít nhất cậu cũng phải đối xử với con người ta tốt một chút. Ngược đãi nó bao năm như thế, giờ cũng nên lấy lòng chứ."

Mạc Mặc nén giận: "Chỉ cần nhìn thấy nó là mình đã tức rồi, Trương Lan với mình hoàn cảnh giống nhau, dựa vào đâu mà cô ta lấy chồng sướng hơn mình? Mà con gái cưng của mình còn phải gọi cô ta là mẹ nữa. Giờ cậu không biết Nghê Gia biến thành cái ngữ gì đâu, nó đối đầu với Doãn Nhi của mình khắp nơi. Thật hối hận trước kia không bán quách nó đi, càng xa càng tốt".

Tiêu Lâm cười: "Theo mình được biết, thật ra con bé có khác gì bảo mẫu nhí của cậu đâu, nấu cơm quét tước giặt giũ, việc gì không đến tay nó? Mà hồi đó chẳng phải Nghê Khả cũng nghi ngờ cậu và Tống Minh có con riêng, sai người đuổi theo cậu rõ lâu à? Suýt nữa thì bán Nghê Gia lên tận miền ngược. Không ngờ đứa con riêng bà ta theo đuổi nhiều năm như thế lại là cháu gái ruột. Cậu đúng thật là...".

Mạc Mặc châm biếm: "Cao tay hả?".

Mạc Doãn Nhi (đẩy cửa) : Chuyện kiếp nào rồi mà hai người vẫn còn thảo luận? Không phải đã nói không được kể ra sao?".

Tiếng đoạn video trong hơn trăm chiếc điện thoại dần dần tắt hẳn, hiện trường lặng ngắt như tờ.

Sau tin tức Mạc Mặc là kẻ thứ ba nhà họ Tống, Mạc Doãn Nhi là con gái của kẻ thứ ba, một tin bùng nổ hơn đã xuất hiện.

https://thuviensach.vn

Năm xưa Mạc Mặc còn dám cố tình đổi đứa con riêng của mình với con gái nhà họ Nghê.

Lúc trước bà ta chỉ suy đồi đạo đức, song sau đó đã là vô nhân tính, thậm chí còn phạm tội nữa.

Lén đổi con, ngược đãi trẻ em, thật đáng sợ, thật ác độc.

Ánh mắt mọi người đổ dồn vào Mạc Mặc, xem thường và miệt thị, còn mang vẻ căm hận sâu sắc.

Bàn tay cầm di động của Mạc Doãn Nhi liên tục run rẩy, thầm lẩm bẩm liên tục: "Tôi không biết gì cả, không biết gì cả".

Tưởng Na vì cùng phe Mạc Mặc nên cũng liên đới bị ánh mắt phê phán của tất cả làm cho biến sắc, chết một nỗi nữa là tất cả mọi người ở đây hôm nay đều là người làm truyền thông nổi tiếng.

Còn Trương Lan và Nghê Lạc thì hoàn toàn khiếp sợ, nếu sự hoạnh họe cay nghiệt lúc nãy của Nghê Gia làm hai mẹ con lâm vào thế khó xử thì đoạn video này đã làm họ đau đớn phẫn nộ tột bậc.

Dù bình thường Trương Lan có ngu ngốc rộng lượng đến mức nào thì giờ phút này, thế giới đã đảo điên, thị cũng bỏ luôn những lễ nghi giao tiếp cả đời mình.

Ngay khi mọi người còn chưa kịp phản ứng, thị đã xông lên phía trước, giơ tay lên giáng cho Mạc Mặc một cái tát. Thị như đã dồn hết sức bình sinh vào cái tát này, tàn nhẫn và đoạn tuyệt, tiếng "chát" chói tai vang lên khắp đại sảnh yên tĩnh.

Ai nấy gần như đồng thời đều rủa thầm: loại độc ác chỉ có thể thấy trên phim truyền hình này, đáng đánh!

Mạc Mặc mụ mị vì cái tát, không ngờ Trương Lan không lo cơm áo yếu đuối vô hại trong ấn tượng của mình lại đột nhiên bùng nổ. Bà ta còn chưa kịp phản ứng, Trương Lan đã tức run người, hung dữ tặng thêm một tát nữa.

https://thuviensach.vn

"Bốp!"

Hai má Mạc Mặc lập tức xuất hiện hai dấu tay đỏ lựng.

"Đê tiện! Trâng tráo!" Ngực Trương Lan phập phồng, thị nghiến răng nghiến lợi: "Tôi bị mù rồi nên mới làm bạn với cô. Cô lại bày mưu tính kế với tôi như thế? Ăn cắp con tôi, còn ngược đãi nó, không nuôi nấng nó như con người, cô... Đồ đàn bà ác độc nham hiểm, tôi...".

Trương Lan nói đến đây, lòng nhức nhối, nước mắt giàn giụa.

Quả thật thị sống xuôi chèo mát mái, như cô công chúa trong nhà kính, đời này chưa từng đánh ai, cũng chưa từng chửi bới ai, thậm chí còn chưa từng cãi nhau với ai. Hiện giờ trong lòng tuy ngập tràn phẫn uất và căm hận, nhưng lại không tìm được từ nào thích hợp để trút giận, cũng không biết phải lấy đâu ra những lời độc địa để nói.

Sự căm hờn Mạc Mặc, sự hối hận và thương xót Nghê Gia, sự khinh bỉ bản thân ngu xuẩn nhất tề trào lên trong lòng thị.

Nghê Gia mặt mày điềm nhiên nhìn theo, thật ra phản ứng này của Trương Lan rất thỏa đáng. Giận tột bậc, nhưng lời nói ra lại không có sự kinh tởm lạc quẻ kéo thấp thân phận. Nói tóm lại, người mẹ này của cô vẫn chiếm được nhiều đất diễn hơn Mạc Mặc.

Khác khí thế lạnh nhạt bén nhọn trong góc nhỏ khi nãy, trước mặt mọi người, Nghê Gia thản nhiên tỏ vẻ đau thương, nhìn thế nào cũng lộ ra sự bất đắc dĩ cam chịu số phận, thở dài: "Thôi bỏ đi mẹ, mẹ Mạc Mặc coi như đã cho con vài miếng cơm. Giống như mẹ đối xử với Mạc Doãn Nhi vậy, cũng có chút công ơn nuôi dưỡng".

Tưởng Na sắt mặt lại, quả nhiên không thể xem thường con ranh này. Mà Mạc Doãn Nhi cũng nhận ra điều bất ổn, Nghê Gia quá nham hiểm...

Giờ Trương Lan bị Mạc Mặc chọc tức, không trút được lửa giận ra đã khó chịu sẵn, nhưng nghe Nghê Gia nhắc nhở thế, chẳng phải đang nói cho thị biết, đã có chỗ tốt hơn để xả giận sao?

https://thuviensach.vn

Đó chính là con gái của Mạc Mặc, Mạc Doãn Nhi.

Thị đã tìm được cửa xả lũ, sao có thể bỏ qua?

Quả nhiên, một giây sau, Trương Lan đã chĩa thẳng mũi dùi vào Mạc Doãn Nhi, nhìn ánh mắt thị không giống như nhìn cục cưng yêu dấu đã nuôi nấng mười tám năm, mà giống kẻ thù không đội trời chung hơn:

"Mạc Doãn Nhi, tôi và mẹ cháu không đội trời chung, sau này cháu không được phép gọi tôi là mẹ nữa, đừng liên lạc với tôi, cũng không được đến nhà tôi."

Mạc Doãn Nhi nước mắt lưng tròng: "Dù mẹ con có sai đi nữa, con vẫn vô tội mà?".

Nếu là bình thường, có lẽ Trương Lan đã cảm động bởi nước mắt cô ả, nhưng giờ thị đang tức đến váng đầu, không muốn đứng đây cho mọi người xem kịch nữa, lập tức ném ra một câu: "Muốn trách thì trách người mẹ ruột mặt trơ trán bóng vô liêm sỉ của cháu!".

Dứt lời, thị kéo Nghê Gia bỏ đi.

Mạc Doãn Nhi đứng giữa những tiếng châm chọc, suýt nữa siết tay đến gãy xương, nhưng chỉ chốc lát sau, ả tỏ vẻ đau khổ vô hạn túm tay Nghê Lạc, khóc như hoa lê chịu mưa: "Nghê Lạc, mẹ chị có lỗi, nhưng chị không biết gì cả. Lúc ấy chị chỉ là trẻ con, làm sao đã phân biệt được lời bà ấy nói?".

Nghê Lạc mặt nặng như chì, dùng sức đẩy tay ả ra, không nói không rằng, quay lưng bỏ đi.

Mạc Doãn Nhi nhìn bóng lưng cậu, dằn nước mắt, cắn chặt răng. Bọn họ chỉ nhất thời tức giận Mạc Mặc mà thôi, không liên quan đến ả. Ả không tin cách bám riết không buông nhõng nhẽo mặt dày mày dạn của ả sẽ không có hiệu quả, lần này dù có phải liều mạng cũng phải để mẹ và Nghê Lạc thay đổi thái độ với ả.

Nghê Gia đứng trong bãi để xe, dựa vào xe Mạc Doãn Nhi. Vừa rồi cô lấy lí do có việc, để Trương Lan về trước.

https://thuviensach.vn

Đợi chưa đầy mười phút cô đã thấy Mạc Doãn Nhi vội vàng đi tới.

Trong bãi để xe trống trải chỉ có tiếng giày cao gót của ả lộc cộc, vừa nghe đã nhận ra ả đang nôn nóng bất an. Nghê Gia quay đầu lại liếc ả một cái, đứng thẳng người, bình thản chờ ả tới gần.

Mạc Doãn Nhi đi như bay, chuẩn bị mau chóng rời khỏi nơi toàn những lời đồn đại nhảm nhí này. Đạo diễn Trương vốn đã hứa hẹn với ả rồi đột nhiên lại không chịu nữa, mà cả trường đều đang bình luận mẹ ả thâm hiểm độc ác, làm ả vừa ngượng vừa tức.

Nhưng mới đi đến trước xe đã phát hiện Nghê Gia đứng bên cạnh, Mạc Doãn Nhi liếc cô một cái. Nghê Gia đi tay không, mặc váy dài tơ tằm màu xanh nhạt, còn đang gõ nhẹ ngón tay lên mui xe. Hình như cô đang đợi ả, hình như cô cố ý đến đây để chế giễu ả.

Chuyện hôm nay đều do Nghê Gia hại, Mạc Doãn Nhi vốn đã uất hận, giờ nhìn thấy cô lại càng tức hơn. Thấy xung quanh không có ai, ả bèn lột mặt nạ rống lên:

"Tao thật hối hận! Tao hận đã không bắn chết mày lúc bắt nhốt mày ở Macau! Không, tao hận nhất là đã phí thời gian nói lời vô nghĩa với mày mà không bịt mắt mày lại, để bọn đàn ông kia sung sướng với mày một phen! Mày thích tiết lộ video như thế, tao nên chuẩn bị một đoạn video mày bị bọn đàn ông ngược đãi để tung ra ngoài, để cả đời mày không dám nhìn mặt ai!".

Nghê Gia chờ ả bắn như súng liên thanh xong mới chậm rãi nói: "Tôi học theo cô thôi. Trước đây cô lừa tôi đi Thượng Hải, cho tôi uống thuốc mê rồi đưa đến buổi tiệc thác loạn ấy, may mà tôi trốn được. Sau này cô lại chiếu tấm hình đó trong bữa tiệc sinh nhật tôi. Là cô ra tay trước nên tôi mới trả đòn". Cô nói lạnh lùng, "Là cô muốn hủy hoại tôi trước".

"Tao muốn hủy hoại mày đấy!" Mạc Doãn Nhi lập tức hung ác gào vào mặt Nghê Gia: "Ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy mày tao đã ghét mày rồi, thế mà

https://thuviensach.vn

mày còn dám đổi lại thân phận tao, dựa vào đâu? Dựa vào đâu mà mọi thứ của tao lại phải cho mày, phải bị mày cướp mất?".

"Cô nói ngược rồi", Nghê Gia lạnh lùng nhìn ả, "là cô chiếm vị trí của tôi mười tám năm, tất cả mọi thứ của cô, đáng lẽ đều là của tôi".

Mạc Doãn Nhi nghe thế lại cười ha hả như điên.

"Của mày? Nghê Gia, chẳng lẽ mày không nhìn rõ à? Tất cả những gì trong cái nhà đó đến bây giờ vẫn không phải của mày. Mẹ không phải mẹ mày, em trai cũng không phải em trai mày. Mày tưởng mày để người khác biết mẹ tao cố tình đổi con thì tao sẽ không sống nổi? A, bà ấy thế nào là việc của bà ấy, liên quan gì đến tao? Mày không biết có câu trẻ con vô tội à? Tao lúc đó chỉ là trẻ con thôi."

"Tiêu Lâm nói, Mạc Mặc từng đi tìm cô, nói bà ta là mẹ cô."

Mạc Doãn Nhi run rẩy: "Khi đó bà ấy là bạn của mẹ Trương Lan, ai có thể coi là thật? Mà chỉ nói một lần rồi bà ấy biến mất tăm. Sao hả, chỉ dựa vào điều này mà muốn nói tao đã biết bà ấy là mẹ ruột từ lâu ư? Nực cười".

Câu này quả tình không thể coi như chứng cứ, việc họ hàng bạn bè gặp được bé nào mình thích rồi dụ nói "gọi bố đi", "gọi mẹ đi" là rất phổ biến.

Có điều, khi ấy Mạc Doãn Nhi lại ghi tạc trong lòng. Họ hàng bạn bè luôn nói cô ả không giống bố mẹ và em, hay trêu ả được nhặt về. Cách nói "nhặt được" này cũng quá đỗi bình thường, nhưng trong lòng Mạc Doãn Nhi lại không thoải mái, nhất là sau khi gặp Mạc Mặc. Cảm giác thân thiết kì lạ làm ả dần dà thích dì Mạc Mặc, thỉnh thoảng thấy Mạc Mặc trộm tiền lẻ trang sức trong phòng Trương Lan, ả cũng không nói cho Trương Lan biết.

Nhưng sau đó Mạc Mặc lại biến mất.

Mãi đến nhiều năm sau đó, khi nhìn thấy cột tên mẹ "Mạc Mặc" của Nghê Gia (lúc đó vẫn là Mạc Doãn Nhi) trên tờ thông tin tập quân sự đầu học kì, và sau khi nhìn thấy Nghê Gia thật sự, nỗi ám ảnh của câu nói "Mẹ mới là mẹ con, con gọi mẹ đi" Mạc Mặc để lại cho ả nhiều năm trước lại bộc phát.

https://thuviensach.vn

Cô gái quyến rũ mặc đồ rằn ri, cười rạng rỡ như hoa hướng dương kia như được đúc ra từ cùng một khuôn với Nghê Lạc. Không chỉ giống Nghê Lạc, cô ta còn giống cả người bố đã mất, thậm chí còn giống cả bác gái Nghê Khả.

Từ đó Mạc Doãn Nhi thấy sợ, nên gây khó dễ đủ đường cho cô, đối đầu với cô khắp nơi. Thật không ngờ, chuyện ả sợ nhất cuối cùng vẫn thành sự thật.

Giờ phút này trong lòng Mạc Doãn Nhi hừng hực lửa giận, mặt mày méo mó, tràn đầy thù hận: "Nghê Gia, mày tưởng mày thắng à? Mày có tin không, chỉ cần tao khóc lóc yếu đuối trước mặt mẹ và Nghê Lạc, họ sẽ tin lời tao. Mày thật sự cho rằng đó là nhà mày?".

Vẻ mặt Nghê Gia vẫn bình thản, nhìn ả chăm chú một lát, nói: "Trước kia tôi tin cô có năng lực này, nhưng giờ thì không!".

Mạc Doãn Nhi sửng sốt, càng phẫn nộ hơn, vì sao Nghê Gia yếu đuối hèn mọn trước kia lại thay đổi nhiều thế này, đứng trước mặt ả vẫn có thể giữ tư thái bình tĩnh ung dung, cao ngạo tự đại không thèm để mắt đến ả.

Mỗi lần giao đấu với cô, ả đều như đấm vào túi bông, không thể trút giận mà còn ấm ức hơn. Sự khinh miệt sâu sắc lộ ra từ sâu bên trong Nghê Gia làm Mạc Doãn Nhi càng bức bối trong lòng.

Ả tức giận đến lú lẫn, Nghê Gia lại cố tình dông dài: "Tôi tìm cô vì muốn lấy lại di động. Vừa rồi tôi đã nhìn thấy trong túi cô rồi. Trộm điện thoại của tôi mà vẫn dám giữ rịt bên người, không sợ tôi báo cảnh sát sao?".

Nếu là bình thường, Mạc Doãn Nhi chắc chắn sẽ phủ nhận, nhưng giờ ả đang tức điên, chỉ muốn làm Nghê Gia biến sắc dù chỉ một chút: "Tao trộm điện thoại của mày đấy, còn quang minh chính đại mang theo người đấy. Mày làm gì được tao? Nghê Gia, tất cả mọi người đều biết tao là cô chủ được họ Nghê nuôi lớn, còn mày lớn lên trong đống rác. Ai thèm tin mày đây?".

https://thuviensach.vn

Ả nhìn Nghê Gia chòng chọc, hi vọng cô tức giận, nhưng Nghê Gia vẫn bình thản, còn cười rất nhạt, nói: "Trong chiếc điện thoại ấy có một đoạn video quay Liễu Phi Phi với Nghê Lạc. Nếu bị lộ ra ngoài sẽ ảnh hưởng không tốt. Tôi khuyên cô trả lại cho tôi thì hơn!".

Mạc Doãn Nhi ngẩn ra, video?

Trong điện thoại của Nghê Gia có một thư mục được cài mật khẩu, ả cũng chưa từng xem qua. Hóa ra, trong tay ả lại có thứ quan trọng có thể uy hiếp được Nghê Gia? Chỉ cần tìm nhân viên kĩ thuật chuyên nghiệp phá giải, nhất định có thể lôi được đoạn video ra.

Cuối cùng Mạc Doãn Nhi cũng thấy có thể chiếm thế thượng phong, vui sướng nở nụ cười: "Mày cầu xin tao đi. Nếu mày cầu xin tao, có lẽ tao sẽ suy nghĩ".

Nghê Gia mặt mày vô cảm liếc ả, cảm thấy buồn cười: "Cho dù tôi có cầu xin thì cô cũng sẽ không trả tôi. Nhưng tôi hi vọng cô niệm tình chị em gần hai mươi năm giữa cô và Nghê Lạc, đừng công bố đoạn video kia ra ngoài. Nó và cô thân thiết như thế, mong cô", cô nhấn mạnh, "đừng làm nó tổn thương".

"Tao không làm nó tổn thương, mà mày mới làm nó tổn thương!" Mạc Doãn Nhi đảo đôi mắt nham hiểm, "Di động là của mày, đương nhiên tao sẽ để lộ ra ngoài dưới danh nghĩa của mày. Mày hình như rất quan tâm đến Nghê Lạc, nếu nó trở mặt thành thù với mày vì lí do này, mày có đau lòng không? Tao rất muốn xem dáng vẻ chán nản chật vật, một thân một mình không ai giúp đỡ của mày".

Nghê Gia bình tĩnh nhìn ả, đôi mắt tối đen và yên tĩnh không biết đang suy nghĩ điều gì. Cô vẫn ngoan cố lặp lại câu nói đó: "Nghê Lạc cũng là em trai cô, nếu cô muốn đả kích tôi, không cần phải dùng cách tổn thương nó thế này. Mạc Doãn Nhi, Nghê Lạc trưởng thành rồi, sắp tiếp quản Hoa thị rồi. Nó sẽ trở thành tinh anh trên thương trường, là người đàn ông vĩ đại đích thực. Mong rằng hình ảnh của nó không bị hủy trong tay cô".

https://thuviensach.vn

Mạc Doãn Nhi khoanh tay cười khẩy, "Mày tưởng mang Nghê Lạc ra nói thì tao sẽ trả video cho mày à? Trước giờ mày luôn bảo vệ nó, không phải sợ tao sẽ ra tay với nó sao? Hừ, hôm nay tao nói cho mày biết, mày đoán đúng rồi, tao muốn đoạt lấy nhà họ Nghê, tất nhiên sẽ phải bắt đầu từ Nghê Lạc. Chờ khi tao tiết lộ đoạn video này xong, Nghê Lạc bị mang tiếng, tao xem mày còn mặt mũi nào mà ở lại nhà họ Nghê nữa! Tao xem mày che chở cho em trai mày thế nào nữa? Nó không coi mày như kẻ thù đã là tốt rồi!".

Nét mặt Nghê Gia thoáng hiện chút thống khổ, không biết đang xót xa ai: "Trong video còn có Liễu Phi Phi, lần trước cô bị cô ta đánh vẫn chưa đủ à? Lần này còn muốn mời cả anh trai cô ta tìm đến tận cửa sao? Mạc Doãn Nhi, cô tức đến mất lý trí rồi à?".

"Đây là di động của mày mà, đến lúc đó kẻ chọc giận hai anh em điên rồ nhà họ Liễu là mày chứ không phải tao!" Mạc Doãn Nhi nhớ lại mối nhục Liễu Phi Phi gây ra cho mình, càng oán độc hơn, "Nghê Gia, hôm đó mày đứng xem Liễu Phi Phi đánh tao sung sướng lắm phải không? Chẳng lâu nữa đâu, mày cũng sẽ được mở rộng kiến thức với độ trơ trẽn của hai anh em nhà đó".

Vừa nghĩ đến việc đoạn video bị lộ ra, không chỉ nhà họ Nghê không chứa chấp Nghê Gia mà họ Liễu cũng sẽ coi Nghê Gia như kẻ địch, vận hạn bi thảm như thế, chỉ nghĩ thôi mà Mạc Doãn Nhi đã sướng run người, mặt cũng đỏ bừng lên do kích động.

Nghê Gia lặng lẽ nhìn ả một lúc lâu, nói một câu khiến Mạc Doãn Nhi đang vui như điên vì thắng lợi chỉ trong giây lát bị đả kích nghiêm trọng.

"Ngày Liễu Phi Phi đánh cô, cô không thấy tất cả mọi người xung quanh đều rất vui sướng à? Trong lòng họ, cô và mẹ cô chính là hạng người giống như Liễu Phi Phi nói, đã ăn bám đàn ông còn không biết đủ!"

"Tiện nhân!" Mạc Doãn Nhi cũng không nhịn được nữa, tiến lên hung tợn tát Nghê Gia một cái.

https://thuviensach.vn

Nghê Gia không né, một cái tát ập xuống mặt cô, tiếng chát chúa vang vọng trong bãi đỗ xe trống trải, đau đến nổi mắt cô mờ đi.

Cái tát này làm cơn tức trong lòng Mạc Doãn Nhi vơi đi rất nhiều, ả vô cùng khoái chí cất tiếng cười to. Ả rất muốn nhìn xem, bị ả tát một cái như thế, Nghê Gia liệu có mất khống chế lao lên gào thét chửi bới đấm đá mình không.

Nhưng, Nghê Gia đứng đối diện, hơi nghiêng đầu, trên phần má trắng nõn tuy in năm dấu ngón tay đỏ tươi nhưng vẫn bình tĩnh lạnh nhạt.

Mà khóe môi đỏ thẫm của cô lại hơi nhếch lên.

Cô, lại còn cười?

Điệu cười này không phải điềm báo sắp bùng nổ cơn phẫn nộ, mà là sự phóng thích, như thể oan khuất và khổ sở bao nhiêu năm nay rốt cuộc cũng được gột rửa.

Như thể giờ khắc cô chờ đợi thật lâu cuối cùng đã đến.

Nhưng nhìn kĩ, nụ cười này lại đượm vẻ xót thương, như đang tiếc cho ai đó... Mạc Doãn Nhi bị nụ cười không rõ ý vị này của cô làm cho mù mờ bất an.

Một giây sau, Nghê Gia nhẹ nhàng mở miệng: "Em thấy rõ chưa?".

Cô ta đang nói với ai?

Mạc Doãn Nhi sửng sốt, đưa mắt nhìn sang bên cạnh, bỗng nhiên thấy khí lạnh dâng lên.

Người sau cây cột bước ra, ánh mắt lạnh lùng, đầy vẻ tàn bạo. Phẫn nộ, thất vọng, oán hận, tất cả mọi cảm xúc tiêu cực đều ném lên đầu ả.

Mạc Doãn Nhi run bần bật, phút chốc tràn ra giọt lớn giọt bé nước mắt:

"Nghê Lạc, không phải như thế..."

==========

https://thuviensach.vn

Chương 58

Mạc Doãn Nhi lạnh toát cả người, giờ mới phát hiện mình rơi vào bẫy của Nghê Gia.

Ngay từ khi bắt đầu, đoạn video ở hội trường vốn không nhằm vào Mạc Mặc, mà là nhằm vào ả.

Dùng video để mọi người xem thường, Trương Lan phẫn nộ, bản thân ả thì bực dọc nóng nảy, rối loạn đầu óc, cô lại dùng tư thế bình tĩnh chế giễu để ép ả mất lý trí. Ả lại bị lửa xông mờ mắt, nói hết những việc ác độc mình đã làm ra.

Lừa Nghê Gia đi Thượng Hải, bỏ thuốc mê rồi ném vào tiệc thác loạn, ảnh chụp hôm tiệc sinh nhật, trộm điện thoại, bắt cóc ở Macau, tra tấn, tìm người cưỡng bức, thậm chí còn có ý định ác độc thu hình lại, còn cả...

Ả đã nói ra tất cả, tất cả rồi.

Quan trọng hơn là, Nghê Lạc.

Ả hại Nghê Gia, còn không tiếc hi sinh luôn cả Nghê Lạc. Ả còn vừa nói sẽ công khai đoạn video của Nghê Lạc, cho dù hại Nghê Lạc mất hết danh dự, hại nhà họ Nghê bị Liễu Phi Dương đưa vào tầm ngắm cũng không tiếc.

Ả còn muốn xuống tay với Nghê Lạc, muốn lợi dụng Nghê Lạc, ngấp nghé mớ tài sản kếch xù của nhà họ Nghê qua Nghê Lạc.

Ả thấy Nghê Gia không mang gì theo, nên cũng không lo có thiết bị ghi âm, song ả đâu ngờ rằng...

Mạc Doãn Nhi giàn giụa nước mắt, chốc lát đã khóc không ra hơi, nước mắt chảy dọc theo gò má trắng bệch: "Nghê Lạc, chị chỉ nhất thời tức giận nên nói năng linh tinh, không phải như những gì em nghe thấy đâu, em phải tin chị".

Giọng ả thê lương và nghẹn ngào, nghe cũng làm lòng người ta run rẩy theo.

https://thuviensach.vn

Nhưng trong mắt Nghê Lạc chỉ có sự chán ghét, nét mặt hết sức đau đớn nhìn ả. Cậu lại bị người thân bao năm như thế lừa cho một vố tả tơi tàn ác thế này. Người chị dịu dàng đáng yêu ngày xưa không ngờ lại là kẻ ác thâm hiểm độc địa, hám danh hám lợi đến thế, lợi dụng cậu thậm chí còn muốn hại cậu, đã thế còn hại chị ruột của cậu hết lần này đến lần khác!

Không thể tha thứ!

Cảm giác bị người thân phản bội rất đau, rất đau.

Cậu nghĩ đến cảnh gần một năm nay Nghê Gia bị Mạc Doãn Nhi hại thê thảm đủ đường, suýt mất mạng hết lần này đến lần khác mà từ đầu đến cuối cô không nói với người nhà một tiếng. Trong khoảng thời gian này, rõ ràng hai chị em cậu đã thân thiết hòa thuận với nhau rồi, nhưng cô vẫn chỉ luôn nở nụ cười rạng rỡ trước mặt cậu để cổ vũ cậu, mà chưa bao giờ kể cho cậu nghe một tiếng.

Vì sao?

Bởi những điều Mạc Doãn Nhi nói thật sự rất đúng.

"Nghê Gia, cho dù mày nói gì cũng không ai tin mày cả!"

"Tất cả mọi người đều tin lời tao!"

"Nghê Gia, mày thật sự cho rằng nơi đó là nhà mày sao?"

Đúng thế, cũng bởi người làm em là cậu ngu dốt. Cũng vì cô biết cô có nói gì cậu cũng không tin, chỉ cần Mạc Doãn Nhi tỏ ra yếu thế là cậu sẽ bỏ qua. Cũng vì cô biết nói ra vô ích mà còn có thể làm rạn nứt quan hệ chị em vất vả lắm mới thuận hòa được, nên cô mới lựa chọn im lặng đầy uất ức.

Nghê Lạc nghĩ đến tất cả những gì chị cậu làm cho cậu trong non một năm nay, tất cả những gì cô đã lặng lẽ chịu đựng, cảm thấy lòng đau như bị vô số dao nhọn găm vào.

Cậu đột nhiên nhớ lại lần Mạc Doãn Nhi chẳng sao cả mà cũng đến bệnh viện, được cả nhà quan tâm yêu thương, còn Nghê Gia quấn băng dày khụ

https://thuviensach.vn

trên tay, chỉ có thể một thân một mình bỏ đi.

Cậu còn đuổi theo căn vặn cô, cô bỏ lại một câu rất kì lạ, "Nếu chọn một người phải chết giữa chị và Mạc Doãn Nhi, em chọn ai?".

Lúc đó cậu cảm thấy cô vừa cố tình gây sự vừa quái gở cố chấp, giờ mới hiểu ra lúc đó trong lòng cô tuyệt vọng nhường nào.

Nghê Lạc vừa buồn vừa đau, mắt ngấn nước, tất cả đều là nước mắt hối hận, những lời muốn nói đều nghẹn lại trong cổ họng.

Chừng mươi phút sau, cậu mới cố gắng hít sâu một hơi, phẫn nộ gầm lên: "Mẹ kiếp, tôi đúng là thằng khốn nạn ngu xuẩn nhất trên đời này!".

Nghê Gia cay cay sống mũi, trong lòng cũng nhói đau, cô cảm nhận được hết tâm trạng căm hận Mạc Doãn Nhi vì bị phản bội lừa gạt, và cả sự ăn năn của cậu.

"Mạc Doãn Nhi, cô đúng là một diễn viên giỏi. Diễn khóc và kể khổ là sở trường của cô đúng không? Sống với cô bao nhiêu năm như thế mà tôi không nhận ra bộ mặt thật của cô."

Nỗi oán hận ùn ùn kéo tới trong ngực Nghê Lạc, cậu cau chặt mày, chỉ muốn đổ toàn bộ những từ xấu xa mình biết lên người ả, nhưng hình như vẫn chưa đủ:

"Đáng sợ! Ghê tởm! Xấu xa! Trơ trẽn! Ác độc!"

Mạc Doãn Nhi chợt ngẩn ra, sao cậu có thể hình dung về ả như thế? Cậu là em trai thân thiết với ả nhất cơ mà? Không thể!

Mạc Doãn Nhi khóc càng dữ dội, nước mắt đầy mặt, không chú ý gì đến hình tượng, kêu gào tang thương : "Nghê Lạc, thật sự không phải thế đâu. Sao em có thể nói chị như thế? Chẳng qua vì chị giận cô ta nên mới nhất thời lỡ miệng. Là Nghê Gia, tất cả đều do Nghê Gia giăng bẫy hại chị".

Ả vừa khóc vừa tiến lại gần kéo tay Nghê Lạc.

https://thuviensach.vn

"Cút! !!" Nghê Lạc không nén nổi cơn giận, gào lên hất tay Mạc Doãn Nhi ra.

Mạc Doãn Nhi lập tức yếu ớt ngã xuống đất vì lực tay phẫn nộ của cậu, hai mắt đẫm lệ mông lung nhìn Nghê Lạc, bi ai lắc lắc đầu, tủi thân không sao kể xiết.

Nhưng Nghê Lạc sẽ không bao giờ bị ả lừa nữa.

Trên mặt cậu không có vẻ gì là thương tiếc đau lòng, cũng không có chút áy náy nào, trái lại hai nắm đấm nổi gân xanh, tựa như đang cố kiềm chế để không động nắm đấm với ả.

"Vong ơn bội nghĩa!"

Nghê Lạc nghiến răng nghiến lợi, ánh mắt như lưỡi dao đục khoét người ả:

"Mạc Doãn Nhi, cô quả nhiên là loại lang sói nuôi mười tám năm cũng không thuần! Chỉ bằng ân tình nhà họ Nghê dành cho cô, cô đã không có tư cách hại tôi, lại càng không có tư cách hại Nghê Gia. Cô cướp đoạt của chị ấy bao nhiêu thứ? Cô còn mặt mũi nào mà hại chị ấy! !!"

Nghê Gia mặt không đổi sắc, nhưng hai mắt ướt nhòa.

Còn Mạc Doãn Nhi đã nín khóc, hoàn toàn khiếp sợ. Nghê Lạc lại có thể mắng ả như vậy? Cậu giận đến nỗi muốn đánh ả? Giờ rốt cuộc ả đã hiểu, có một vài việc dù có giả vờ giỏi đến mấy cũng không ai tin.

Nghê Lạc bóp tay răng rắc: "Tôi sẽ nói chuyện này cho mẹ và bà. Mạc Doãn Nhi, tôi cảnh cáo cô, sau này không được đến nhà tôi, không được gọi tôi là em trai, không được nhắc lại bất cứ chuyện gì liên quan đến quá khứ. Tôi trả lại những lời cô đã nói với Nghê Gia vừa rồi.

Tôi không phải em trai cô, mẹ không phải mẹ cô, bà nội không phải bà cô, nhà họ Nghê không phải nhà cô. Sau này dù cô có nói gì đi chăng nữa, không một ai tin cô đâu".

https://thuviensach.vn

"Cô nghe kĩ cho tôi", cậu hung tợn cảnh cáo, "từ giờ trở đi, nhà họ Nghê và cô ân đoạn nghĩa tuyệt!".

Mạc Doãn Nhi kinh ngạc, cả người cứng đờ.

Ánh mắt Nghê Lạc âm trầm, chỉ tay vào mặt ả, "Còn nữa, nếu cô còn dám làm bất cứ ai trong gia đình tôi bị thương, nhất là Nghê Gia, tôi tuyệt nhiên sẽ không tha cho cô!".

Nói xong, cậu xoay người bỏ đi không buồn ngoảnh lại.

Mạc Doãn Nhi như bị sét đánh, xụi lơ dưới đất, giờ có muốn khóc cũng không khóc nổi.

Ả biết, Nghê Lạc rất nghiêm túc, chín trâu cũng không kéo lại được. Giờ ả đã mất cả sự ủng hộ của mẹ Trương Lan và em trai rồi.

Tại sao có thể như thế?

Tình cảm mười tám năm sao có thể dứt bỏ như thế?

Mạc Doãn Nhi không thể tin nổi, một chỗ dựa vững chắc như nhà họ Nghê lại vạch rõ ranh giới với ả ư?

Ánh mắt trống rỗng, ả hồn xiêu phách lạc đứng dậy, chỉnh trang xong xuôi rồi đứng nhìn vẻ mặt im lìm của Nghê Gia. Dấu đỏ trên mặt cô chưa tan hết, nhưng màu đỏ lại càng làm nổi bật ý cười dào dạt trên khóe môi cô, mang một vẻ đẹp đầy hiểm ác.

Mạc Doãn Nhi chỉ cảm thấy một ngụm máu trào lên rồi nghẹn lại ở ngực, mắt đỏ quạch lên, hổn hển nói: "Mày cố tình! Nghê Gia, mày cố tình!".

Nghê Gia lạnh nhạt nhún vai: "Đúng thế. Có điều giờ cô mới nhận ra thì hình như đã muộn rồi. Ngại quá, cô cướp thứ gì của tôi, tôi sẽ đòi lại từng thứ, từng thứ một!".

"Mày tưởng tao sẽ tha cho chúng mày à?" Mạc Doãn Nhi gào lên, "Tao sẽ công bố đoạn video trong điện thoại ra ngoài, nhà họ Liễu nhất định sẽ đối phó với chúng mày. Nhất định".

https://thuviensach.vn

Nghê Gia vẫn thong dong điềm tĩnh, tao nhã ung dung cười: "Không cần tìm người mở đâu, tôi cho cô biết mật mã của thư mục kia, NINI".

Mạc Doãn Nhi không biết vì sao cô vẫn nhơn nhơn không sợ hãi, cắn răng lấy điện thoại trong túi ra, tìm thư mục, nhập mật mã vào, mở ra, nhưng...

Ả không thể tin nổi trợn tròn mắt, không có gì cả!

Bị Nghê Gia lừa rồi...

Nghê Gia nghiêng đầu nhìn ả: "À quên không nói cho cô, tôi nhớ nhầm. Cái điện thoại lần trước đã bị hỏng rồi. Video hình như ở trong cái đó cơ".

Đúng thế, cái điện thoại lần trước đã bị Liễu Phi Dương đập nát trong kho hàng rồi.

"Mày dám chơi tao?" Mạc Doãn Nhi tức gần hộc máu. "Hèn hạ!" Ả tức váng đầu, xông lên phía trước giơ tay lên.

Song lần này, Nghê Gia nheo mắt, một tay túm chặt cánh tay giơ lên của ả, tay kia thì ra sức trả đòn.

Một tiếng "chát" chói tai giáng vào mặt Mạc Doãn Nhi.

Mạc Doãn Nhi không đánh được cô, còn bị cô trả lại một bạt tai, còn mạnh hơn cái tát vừa rồi ả đánh cô.

Đầu ả lập tức ong ong, mặt rát cháy như lửa đốt. Mà nỗi nhục nhã còn đau hơn cả cơn đau thể xác. Liễu Phi Phi từng đánh ả, Ninh Cẩm Nguyệt từng đánh ả, hiện giờ ngay cả Nghê Gia cũng dám tát vào mặt ả.

"Mày đánh tao?"

Cảm xúc của Mạc Doãn Nhi hôm nay hoàn toàn bùng nổ, tiếp tục giơ tay lên, liều mạng đánh Nghê Gia.

Nhưng Nghê Gia lại cản tay ả, vặn ngược, đẩy mạnh, Mạc Doãn Nhi như một con rối gỗ bị cô đẩy ra, ngã vật xuống mui ô tô.

https://thuviensach.vn

Hai tay Mạc Doãn Nhi bị vặn sau lưng, đau như bị đứt lìa, người vẫn nhục nhã nằm trên mui xe.

Nghê Gia cúi người ghé lại gần, hừ một tiếng: "Mạc Doãn Nhi, nếu không phải vừa rồi tôi cố tình hứng cái tát của cô, cô tưởng là cô có thể đánh tôi?"

"Nghê Gia, đồ - đê – tiện. Tao sẽ không tha cho mày, chắc chắn sẽ không tha cho mày." Mạc Doãn Nhi hét chói tai, hai chân đá mạnh trong không trung, nhưng vẫn không mảy may tổn hại đến Nghê Gia.

Nghê Gia lạnh lùng nhếch môi: "Không tha cho tôi, cô không tha kiểu gì? Cô có năng lực đó sao? Mạc Doãn Nhi, mọi người nhà họ Nghê đã trở mặt với cô rồi, tôi cũng chẳng có gì để kiêng dè cô nữa. Nên cô nghe cho kĩ, tốt nhất là sống yên lành đi, đừng không biết lượng sức mình nữa. Bằng không, tôi thấy cô một lần, sẽ đánh cô một lần".

Nghê Gia gằn từng tiếng, trầm thấp và cứng cỏi, "Còn nữa, nếu cô còn dám có ý đồ gì với nhà họ Nghê, còn dám giở trò với người nhà tôi, tôi tuyệt đối hạ thủ không lưu tình".

Nghê Gia dứt lời, giật ả ra khỏi mui xe, đẩy mạnh xuống đất.

Mạc Doãn Nhi ngã lăn ra đất, hai má và cổ tay toàn vết đỏ, ả hận muốn ói máu, nhưng ả biết không đánh lại Nghê Gia, không thể ương ngạnh làm liều.

Hôm nay ả đã nhìn thấy mặt đáng sợ của Nghê Gia. Nếu giờ mà ả còn ngo ngoe, chỉ sợ sẽ bị Nghê Gia đánh chết thật mất, nên dù trong lòng ả có oán hận cũng chỉ có thể cắn nát tất cả căm hờn rồi nuốt vào bụng.

Nghê Gia lạnh nhạt liếc ả một cái, xoay người bỏ đi.

Nhưng đi được vài bước, chợt nghĩ ra điều gì đó, khóe môi cô cong lên, không quay đầu lại mà chỉ nhỏ nhẹ nói: "Nói cho cô biết nhé, đoạn video kia do Tiêu Lâm bán cho tôi, lấy của tôi không ít tiền đâu".

Nhân vật nhỏ như Tiêu Lâm cứ để Mạc Mặc và Mạc Doãn Nhi đối phó.

https://thuviensach.vn

Lúc rẽ ra ngoài cô lại bất ngờ bắt gặp Mạc Mặc và Tưởng Na đi phía trước. Tuy hai mụ vừa thấy Nghê Gia đồng thời im lặng ngậm miệng, song Nghê Gia thính tai vẫn nghe thấy đôi câu.

Vừa rồi, Mạc Mặc gần như bất an nói: "Tưởng Na, nhiều năm trước chúng ta đã có hẹn ước".

Tưởng Na lại hết sức ngạo mạn: "Tôi đã giúp con bà được làm đại tiểu thư, nhưng chính nó đã không giữ được thân phận con cháu nhà họ Nghê để kết thông gia với tôi...".

Nghê Gia tỉnh bơ, dĩ nhiên không cần chào hỏi hai vị trưởng bối này, mặt lạnh lướt qua luôn.

Nhưng trong lòng cô đã có suy đoán, chẳng trách Mạc Mặc có thể một tay che trời đổi con, thì ra có sự "khơi thông" của Tưởng Na. Còn nguyên nhân bắt tay của cả hai, rốt cuộc là ở hai chữ "thông gia" này, hay là còn bí mật nào khác không muốn để người khác biết?

Video quay trộm của Tiêu Lâm không đủ làm bằng chứng trước pháp luật, phải tìm cách khác.

Hiện giờ Nghê Gia cũng không nghĩ được nhiều.

Khi ra khỏi bãi đỗ xe, cô soi vào cửa kính xoa xoa hai má. Xoa một lúc lâu, hai bên má đều đỏ lên, nhưng nhìn kỹ vẫn có thể thấy dấu bàn tay mờ mờ trên má trái.

Nghê Gia lại véo véo má phải một lúc nữa rồi mới leo nhanh lên xe Việt Trạch, vừa lên xe đã nhào vào ngực anh, dựa má trái vào sát cổ anh.

Như vậy anh sẽ không nhìn thấy nữa!

Việt Trạch thấy cô lên xe, chưa kịp nói gì đã thấy cô chui vào lòng anh, ngoan ngoãn ôm anh, lòng chợt mềm đi.

Anh nghiêng đầu, áp má vào trán cô, khi đánh mắt xuống nhìn cô, trong mắt anh dạt dào ý cười ấm áp kín đáo, trêu: "Sao thế? Lại muốn ngủ à?"

https://thuviensach.vn

"Đâu có?" Cô nhỏ giọng kháng nghị, giọng lí nhí văng vẳng trên cổ anh.

"Anh phát hiện từ khi ở Macau về, tinh thần em khá hơn nhiều, không mê ngủ như trước nữa". Việt Trạch mìm cười, vuốt vuốt mái tóc dài xõa trên lưng cô.

"Chắc vì ở bệnh viện nhiều ngày em đã ngủ bù đủ rồi". Giọng nói cô biếng nhác, rất thoải mái. Nghe mà anh cũng dần thấy thảnh thơi theo.

"Nghe nói kịch bản của em lại được nhà sản xuất nào đấy chọn rồi?" Anh cố tình nói với vẻ không chắc chắn.

Quả nhiên cô bất mãn nghểnh cổ lên khỏi vai anh, cự nự: "Nào đấy? Người ta là Hứa Mặc, là nhà sản xuất hàng đầu giỏi nhất Thịnh Hạ đấy". Cuối cùng cô còn lườm anh một cái, "Mà sao anh biết nhanh thế, không phải anh phái người đi theo dõi hành tung hàng ngày của em đấy chứ?".

"Anh hỏi Tần Cảnh", anh cười, "nhưng nếu như thế, có phải dạo này em sẽ bận rộn lắm không?".

"Đúng thế." Nghê Gia thở phào nhẹ nhõm một hơi, cười hì hì, "Gần đây biểu hiện của Nghê Lạc ngày càng tốt, em cũng muốn chú ý lên kế hoạch nghề nghiệp nhiều hơn".

Trong đầu anh hiện lên nụ cười xán lạn hiếm thấy của cô. Anh ghé sát đầu cô, nhẹ nhàng nói: "Anh ủng hộ em".

"Em biết mà". Cô nhỏ nhẹ đáp, hai tay ôm chặt eo anh.

Việt Trạch mỉm cười, lại hỏi: "Bận như thế, chẳng hay thứ bảy cuối tuần này có rỗi không?"

Nghê Gia nghiêm túc lên kế hoạch: "Cuối tuần em phải sửa chi tiết kịch bản với Tần Cảnh và Hứa Mặc, không biết có xong được trước thứ bảy không nữa".

Anh "ờ" một tiếng như gió thoảng mây bay, không nói gì nữa.

https://thuviensach.vn

Nghê Gia ngẩng đầu, hỏi thêm một câu: "Thứ bảy tuần này có việc gì đặc biệt à?".

Việt Trạch bình tĩnh nói: "Đại thọ của ông nội, ông nói muốn gặp em".

Nghê Gia: Ơ_Ơ

Việt Trạch rất hiểu lòng người: "Nếu em không có thời gian thì thôi vậy. Không đi cũng không sao cả".

Cái gì mà không đi cũng không sao cả?

Nghê Gia lập tức thụi vào người Việt Trạch, chỉ tiếc không thể dùng một chưởng đánh anh dính vách xe hết đường đi xuống, đồ trẻ con xui xẻo chết tiệt!

"Anh đã nói gì với ông hả?" Nghê Gia kinh ngạc mở to mắt, nhớ đến đôi mắt mỗi khi cười lại sáng lấp lánh của ông nội, không hiểu sao vừa hồi hộp vừa phấn chấn.

Việt Trạch tỏ vẻ rất bình thường, kéo cô vào lòng lần nữa: "Vì nhà họ Doãn lại sắp có chắt nhỏ rồi, ông nội nhìn mà ước ao ghen tị nên muốn tìm bạn gái cho anh. Anh nghĩ không phải hai ta vốn định công khai sao, nên liền...".

"Thiên Dã và Tần Cảnh lại chuẩn bị có đứa nữa?"

Ai đó hoàn toàn không nắm được trọng tâm câu chuyện, mắt còn sáng lấp lánh.

Người khác sinh con, em hưng phấn thế làm gì?

Việt Trạch khẽ ho một tiếng: "Tuy chắt nhỏ của nhà họ Việt còn phải đợi một thời gian, nhưng cháu dâu thì hiện tại có thể gặp được rồi".

Nghê Gia mỉm cười bĩu môi, khẽ vùi đầu vào cổ anh, nhắm mắt lại. Cũng tốt, đêm đó cô đã hứa sẽ công khai qua lại mà.

Đến cửa nhà họ Nghê, Nghê Gia xuống xe rồi ôm anh lẩm bẩm: "Giờ cũng đến lúc em nên nói cho bà nội nghe rồi".

https://thuviensach.vn

Việt Trạch vuốt mái tóc rối vì gió của cô, nhớ ra điều gì đó bèn lấy một tờ giấy trong túi áo ra đưa cho cô: "Phải rồi, anh đã tìm bác sĩ tâm lý cho em. Nếu em cần, có thể đến đó xem sao".

Nghê Gia nhận lấy, liếc sơ số điện thoại và địa chỉ, nhét vào túi quần.

Anh ôm chặt eo cô, bình tĩnh nói: "Anh sợ em khó xử nên sẽ hoàn toàn rút lui khỏi việc này, không nhúng tay vào nữa, bảo đảm sự riêng tư và tự do cho em. Nhưng", đang nói, anh cúi đầu, trán kề trán cô, nhìn vào đôi mắt trong vắt của cô từ khoảng cách gần đến thế, sâu trong đôi mắt đen của anh là sự dịu dàng.

Giọng anh trầm thấp và rõ ràng: "Gia Gia, em phải nhớ cho kĩ, cho dù có chuyện gì xảy ra, anh vẫn ở đây".

Nghê Gia giật mình, ánh mắt nghiêm túc và chan chứa thành ý của anh làm cô cảm động đến run rẩy. Cô trịnh trọng gật đầu: "Em biết".

Nghê Gia về nói chuyện này với bà nội.

Giống hệt như trong tưởng tượng của cô, bà im lặng nghe xong, chậm rãi gật đầu vài cái, cũng không tỏ vẻ kinh ngạc, không biết vì bà đã lường trước hay tính cách bà là như vậy.

Bà chỉ nhắc một câu, "A Trạch nhà họ Việt là một đứa trẻ không tệ, tuy khá tàn nhẫn trong một số việc, nhưng lại rất tốt với những người thân cận. Có điều", bà do dự chốc lát, nói, "thằng bé này giống cháu, thuở nhỏ gặp nhiều bất hạnh, cố chấp vô cùng. Cháu cũng là đứa từng chịu tổn thương, hai đứa ở bên nhau, nhất định phải chân thành và gìn giữ, bằng không...".

Bà nội không nói hết lời, mà Nghê Gia cũng không hoàn toàn hiểu hết ý bà, chỉ hăng hái nói: "Bà nội, cho dù thế nào, anh ấy thích cháu, cháu thích anh ấy, vậy là tốt rồi, còn khá hơn nhiều so với hi vọng ban đầu".

Nói đến đây, Nghê Gia khựng lại: "Lúc đầu cháu còn nói tìm người thừa kế của một gia tộc lớn để kết hôn, coi như có thể giúp đỡ Hoa thị. Giờ Nghê Lạc hiểu chuyện như thế cháu không cần phải lo lắng nhiều nữa".

https://thuviensach.vn

Bà nội thở dài thườn thượt: "Lạc Lạc trước kia không nghe lời đều là lỗi của bà, may nhờ có cháu thức tỉnh bà, người không nên vứt bỏ nhất, đáng tin cậy nhất vẫn là người nhà mình".

"Cháu cũng đã cực khổ rồi." Bà nội có lẽ đang nén cơn tức, hơi thở đã dồn dập, "Trước kia tuy bà đã nghi ngờ Mạc Doãn Nhi và Mạc Mặc, song dù sao cũng không có chứng cớ, dùng cái uy trưởng bối để quản lý mẹ cháu và Lạc Lạc e cũng chỉ hoài công. Giờ Lạc Lạc tận mắt chứng kiến, lại về nói với mẹ cháu, sau này, không còn ai trong nhà đứng về phía Mạc Doãn Nhi nữa. Cháu coi như", bà nội nghẹn ngào, "cũng có thể ngẩng đầu lên được rồi".

Nghê Gia hờ hững "vâng" một tiếng, nhớ khi nãy đi ngang qua phòng Trương Lan nghe thấy tiếng khóc.

Bà nội nhẹ nhàng nói: "Nếu là trước kia, có lẽ bà sẽ nói, đáng lắm, cứ để mẹ cháu khóc đi. Nhưng bây giờ bà chỉ muốn nói, Gia Gia ạ, mẹ cháu không va chạm với bên ngoài nhiều, giống như một đứa bé, tùy hứng cố chấp nhưng lại rất ngây ngô".

Nghê Gia cụp mắt, mặt mày điềm nhiên: "Cháu biết rồi".

Lúc ra khỏi phòng bà nội, Nghê Gia thấy Nghê Lạc đang cầm cốc thủy tinh đứng cạnh bình nước, vẻ mặt khá khó coi.

Sao Nghê Gia lại không hiểu sự đau thương và phẫn nộ của cậu, nhất thời cũng khó chịu thay cậu.

Song hiện Nghê Lạc không nghĩ đến việc của Mạc Doãn Nhi, mà là đang suy nghĩ, câu "tìm người thừa kế của một gia tộc lớn để kết hôn, coi như có thể giúp đỡ Hoa thị" cậu nghe thấy là thế nào?

==========

Chương 59

Nghê Lạc và Nghê Gia cứ đứng cách nhau một khoảng không gần không xa như thế, ai nấy đầy tâm sự.

https://thuviensach.vn

Phòng khách yên tĩnh đến mức nghe được cả tiếng kim rơi, không biết bao lâu sau.

"Nghê Gia!"

"Nghê Lạc!"

Sau khi hai người đồng thanh lên tiếng lại sửng sốt:

"Hửm?"

"Hửm?"

Nghê Gia nhếch miệng, tranh nói: "Nghê Lạc, em đừng buồn quá. Còn nữa, tự nhiên lại để em phải chứng kiến việc đó, cũng tại chị không...".

"Không phải lỗi của chị", Nghê Lạc rầu rĩ ngắt lời cô, ngữ khí rất chậm, "là lỗi của em. Tại em không hiểu chuyện, không đáng tin cậy nên mới khiến chị chịu nhiều khổ sở như thế".

Nghê Gia sửng sốt, ấm áp đến nhói lòng, không thốt nên lời.

Nghê Lạc hơi nheo mắt, khó khăn nói: "Em nghĩ, trước kia chắc chắn chị rất muốn nói cho em biết bộ mặt thật của Mạc Doãn Nhi, nhưng chị biết em sẽ không tin chị, nên lại nhìn hết lần này đến lần khác. Em", cậu không khống chế được cảm xúc của mình, "em đúng là thằng khốn!".

Nghê Gia cau mày, vội nói: "Nếu chị là em, chị cũng sẽ tin tưởng người thân sống với mình mười tám năm hơn. Nghê Lạc, chị thật sự không sao hết, dù sao mọi chuyện đã ổn rồi, em đừng tự trách mình nữa được không? Đừng bị ảnh hưởng bởi những người không quan trọng, cái chúng ta cần quan tâm là làm tốt việc của mình, bảo vệ người nhà của mình, tạo ra hạnh phúc của mình. Nghê Lạc, cho dù là có được hay đánh mất, tín nhiệm hay phản bội, cứ coi đó là một phần của trưởng thành".

Nghê Gia nghiêm túc hẳn, "Việc em phải làm là mau chóng tham gia quản lý Hoa thị. Chẳng phải em đang làm rất tốt đó sao? Đừng để người như thế ảnh hưởng đến bước tiến của em".

https://thuviensach.vn

Nghê Lạc thong thả trịnh trọng gật đầu: "Em biết. Chị yên tâm. Em biết em muốn gì, em cũng sẽ cố gắng thực hiện".

Sắc mặt nghiêm túc của Nghê Lạc khiến Nghê Gia thấy xa lạ, cô cũng nhận ra rằng, bài học suy đoán lòng người lần này đã in dấu sâu trong lòng cậu bé to xác này rồi.

Nhưng có những nỗi đau thà đến sớm còn hơn đến muộn.

Nghê Gia yên tâm, không nhịn được nói thêm một câu: "Bất kể thế nào, chị cũng sẽ cổ vũ cho em, ở cạnh em".

Nghê Lạc đảo mắt, nhìn cô với ánh mắt phức tạp, không đáp lại.

Nghê Gia mỉm cười: "Đi nghỉ đi", nói xong, xoay người định lên lầu.

"Nghê Gia!" Cậu gọi cô.

Nghê Gia quay lại, cậu bước đến, không hề báo trước đã tặng cô một cái ôm thật chặt.

Nghê Gia ngẩn ra. Cô thấp hơn cậu, bị cậu ôm lấy, trong lòng cô bỗng tràn ngập sự ấm áp vì có nơi nương tựa. Hơn nữa, đây là lần đầu tiên em trai ôm cô chính diện thế này, cảm giác hạnh phúc chan chứa vì cuối cùng cũng đào tạo được cậu dâng lên trong lòng cô.

"Chị yên tâm, em không sao hết, em ổn lắm." Nghê Lạc mỉm cười, "Hi vọng chị đừng bận tâm việc của Hoa thị nữa, cùng đừng tự chịu bất cứ ấm ức nào vì em nữa, như thế em sẽ buồn lắm. Chị cứ vui vẻ làm biên kịch đi, được không?".

Nghê Gia rất cảm động, nhưng không biết "tự chịu ấm ức" mà cậu nói là gì, cô chưa từng ấm ức gì với công việc của Hoa thị mà.

Cô vừa định hỏi thì Nghê Lạc lại nói tiếp: "Chị chỉ sinh sớm hơn em mấy phút thôi, nên đừng tưởng mình là chị thật, gánh nhiều trách nhiệm lên người mình như thế". Trong mắt cậu như lóe sáng, lòng lại nhủ thầm: Nếu

https://thuviensach.vn

chị hi sinh quá nhiều vì em, thậm chí hi sinh cả hạnh phúc của mình, em sẽ không chịu thấu.

Dứt lời, cậu buông cô ra, xoa nhẹ một cái lên đầu cô: "Chị phải tin rằng, tính chị như gián đánh mãi không chết thì tính em cũng không kém đâu".

Một tuần kế tiếp, Nghê Gia chôn cứng chân ở công ty Thịnh Hạ, thảo luận chi tiết kịch bản với Hứa Mặc và Tần Cảnh.

Vì Tần Cảnh mang thai lần thứ hai, muốn quay phim xong trước khi chị không tiện đi lại nên kế hoạch quay phim bỗng bị đẩy nhanh tiến độ, công tác chuẩn bị lại càng phải triển khai gấp gáp hơn.

Nghê Gia vốn tưởng sau khi sửa kịch bản xong, lên kế hoạch chọn diễn viên rồi kiếm nguồn vốn vân vân cũng phải mất ít nhất nửa năm, không ngờ đột nhiên khai máy trong một tháng, thật khiến con người ta hưng phấn kích động, nên một tuần phải tăng giờ sửa kịch bản vài chục lần cũng đáng.

Đến thứ năm, Tần Cảnh lại xua Nghê Gia đi, bảo thứ bảy có việc quan trọng, cô phải nghỉ ngơi hai hôm, bằng không lại vác đôi mắt gấu trúc đi gặp cụ Việt.

Nghê Gia không thay đổi được ý kiến của chị, đành nghỉ ngơi. Lúc rảnh rỗi có thời gian, cô bèn nhớ ra nhà tư vấn tâm lý Việt Trạch giới thiệu.

Tuy gần dây tất cả đều thuận lời, mọi sự cũng dần đi vào nề nếp, nhưng thật sự có vài thứ vẫn cần người chuyên nghiệp giải quyết, cô bèn liên hệ theo số điện thoại và địa chỉ ghi trên tờ giấy.

Phòng làm việc này được thiết kế rất độc đáo, nằm ở một làng du lịch mới mở, cỏ xanh phủ khắp núi đồi, bên mặt hồ lăn tăn sóng gợn, chỉ có duy nhất căn nhà màu trắng này thôi.

Cửa sổ sát đất rộng rãi, rèm xanh lam làm màu sắc của căn phòng rất vừa phải, sáng dịu dàng, không hề chói mắt.

Ghế nằm lại làm theo kiểu nôi, lúc bước vào Nghê Gia đã bất ngờ thấy cõi lòng yên ả, cô không khỏi thầm tán thưởng, bác sĩ tâm lý Việt Trạch giới

https://thuviensach.vn

thiệu quả nhiên không tồi.

Bác sĩ chưa đến, Nghê Gia liếc mắt nhìn giá sách, lạ quá, tất cả đều là những thứ cô từng xem và rất thích. Trong hộp CD lại là những đĩa nhạc cô thích nhất khi xưa.

Cảm giác quen thuộc kì lạ này không khiến Nghê Gia thả lỏng, trái lại còn làm cô thấy căng thẳng. Trong đầu cô lóe lên một ý nghĩ, cô xách túi định bỏ đi, song đúng lúc mở cửa lại bắt gặp y.

Vẫn vẻ ôn hòa thoải mái đó, Khương Hoàn Vũ.

Lòng Nghê Gia chùng xuống, bên ngoài không tỏ ra kinh ngạc, chỉ lùi về phía sau một bước, cười lễ phép: "Bác sĩ?".

Khương Hoàn Vũ khẽ cau mày theo thói quen, rồi mìm cười: "Cô Nghê Gia, tôi là nhà tư vấn tâm lý Khương Hoàn Vũ".

Đời này cô không muốn có bất cứ liên quan nào với gã đàn ông này.

Nghê Gia mở miệng: "Tôi có việc đột xuất, đành hủy hẹn hôm nay", nói xong định vòng qua người y ra ngoài.

Không ngờ y nghiêng người cản lại, che kín cửa, cười thoải mái, nhưng luôn có vẻ đang thử cô: "Sao tôi dám không tiếp đón chu đáo bạn của anh Việt Trạch?".

Xem ra vì không muốn tạo áp lực cho Nghê Gia, Việt Trạch không nói ra quan hệ của hai người, vậy lại hay.

Nghê Gia nhíu mày, giọng lạnh đi vài phần: "Thái độ ép buộc của anh chẳng phải là đang tiếp đón không chu đáo đấy sao?".

Khương Hoàn Vũ nhìn cô hồi lâu, không biết đang nghĩ ngợi gì, chợt hỏi: "Có phải cô Nghê Gia đã từng gặp tôi rồi không?".

Nghê Gia chấn động, nhưng cô đã có tính toán, chỉ hờ hững mỉm cười: "Không, hôm nay là lần đầu".

https://thuviensach.vn

"Vậy sao lại xa lánh tôi?" Khương Hoàn Vũ nhìn cô chăm chú, "Hình như cô rất ghét tôi". Vừa rồi y đứng ngoài quan sát, thấy cô sau khi lật sách và CD ra xem liền xách túi bỏ đi thì đã biết rõ tất cả.

Nghê Gia cụp mắt, có vẻ y cũng sống lại rồi.

Y đến quá đột ngột, cô không kịp chuẩn bị gì, nên vừa rồi đã để lộ. Có thể y biết Nghê Gia muốn đến nên ra sức bố trí gian phòng làm việc như vậy, sau đó đứng ngoài quan sát mọi phản ứng của cô.

Giả vờ tiếp cũng chẳng có nghĩa gì nữa.

Nghê Gia ngước mắt nhìn y, rất bình tĩnh: "Anh cũng biết thừa rồi, còn ra vẻ hữu hảo làm gì?"

"Gia Gia", Khương Hoàn Vũ cũng tháo mặt nạ ra, nhất thời vừa áy náy vừa đau lòng, "là lỗi của anh. Anh ngu xuẩn, anh hồ đồ. Mãi sau khi kiếp trước em nhảy lầu anh mới biết mình khốn nạn ra sao. Lần này anh đến để bù đắp, cho anh một...".

"Thôi đủ rồi". Nghê Gia sốt ruột ngắt lời y, "Anh tìm tôi làm gì? Đền bù nỗi áy náy của anh hay thỏa mãn chủ nghĩa anh hùng của anh? Muốn để nội tâm anh được giải thoát và dễ chịu sao? Xin lỗi, tôi không có nghĩa vụ, cũng không có hứng thú quan tâm đến tâm hồn yếu đuối của anh. Sự áy náy của anh, dựa vào đâu mà bắt tôi thanh toán!".

Khương Hoàn Vũ thấy Nghê Gia dợm bước đi, vội kéo cô: "Gia Gia, hai chúng ta đều sống lại rồi, chẳng lẽ không phải là cơ hội trời cho? Chẳng lẽ không thể nói chuyện sao?".

Tình cảm hết rồi, ký ức quên rồi, duyên số cạn rồi, người cũng chết rồi, anh đã biết thế mà vẫn còn muốn nói?

Mắt Nghê Gia tối sầm, xoay người lại đá một cú bằng tất cả sức lực. Y bất ngờ không đề phòng, đụng vào cửa ngã chỏng vó dưới đất. Y bình tĩnh nhìn cô, không kinh ngạc phẫn nộ, chỉ đượm vẻ đau khổ buồn bã và hối hận sâu sắc.

https://thuviensach.vn

Nhưng đối diện với ánh mắt của y, trong lòng Nghê Gia chẳng gợn lên bất cứ cảm xúc nào.

"Khương Hoàn Vũ", cô bỗng bình tĩnh lại, trong giọng nói không có buồn vui, cũng không có yêu hận, "anh không biết có một cụm từ là vật đổi sao dời à?".

Nghê Gia nhìn ra bầu trời xanh ngắt ngoài cửa sổ, ngẩn người một lát.

Cô hiểu rõ thái độ của Khương Hoàn Vũ, kiểu nhân vật đàn anh cùng trường dịu dàng, nhẹ nhàng lương thiện, rất dễ mềm lòng, đối tốt với tất cả, nhưng lại xấu ở cái nết tốt với tất cả đó.

Chỗ nào y cũng tốt, song lại không có sức chống cự với loại con gái như Mạc Doãn Nhi. Cô biết hiện y day dứt và sám hối thật, nhưng thế thì có ích gì?

Nghê Gia của quá khứ đã chết rồi, nếu sai lầm có thể được tha thứ dễ dàng như thế, chẳng phải tất thảy tổn thương từng nếm trải trước kia là trò cười?

"Anh sống lại vì ai, không liên quan đến tôi. Nhưng tôi sống lại, tuyệt nhiên không vì anh."

Vẻ lạnh nhạt của Nghê Gia càng làm lòng Khương Hoàn Vũ chùng xuống, y còn muốn giữ cô lại thì cô đã xoay người bỏ đi.

"Gia Gia!" Y ngồi dưới đất, không kịp đứng dậy, đau đớn gọi, "Nhưng trên cõi đời này, chỉ có mình anh biết em đã trải qua những gì, chỉ có mình anh biết những thống khổ của em!".

Bước chân Nghê Gia khựng lại, mặt lạnh hẳn đi: "Thế thì sao? Biết, nhưng lại chỉ thờ ơ không làm gì, như vậy càng có lỗi".

Y gần như tuyệt vọng, run giọng: "Lẽ nào em không muốn biết kết cục của Ninh Cẩm Niên và Mạc Doãn Nhi?".

Nghê Gia đứng đó, giữ im lặng, chừng mươi phút sau đáp: "Không cần, biết ở đời này là đủ rồi".

https://thuviensach.vn

Cô bỏ đi không hề ngoảnh lại.

Còn Khương Hoàn Vũ suy sụp dựa vào cạnh cửa, mắt ngập bi thương.

Tuy lần gặp gỡ này làm Nghê Gia hơi khó chịu, nhưng cô cũng không để tâm trạng bị ảnh hưởng vì y, cứ đơn giản coi y như một người qua đường đến từ quá khứ đi.

Y và cô đã không qua lại từ lâu, cái cô cần quan tâm bây giờ là cuộc sống của mình.

Thứ bảy, đại thọ của cụ Việt.

Nghe nói ông nội Việt vốn không muốn làm rình rang, chỉ muốn mở bữa tiệc nho nhỏ với người nhà, nhưng nghe nói Việt Trạch muốn dẫn Nghê Gia đến, đoán chừng ông có ý muốn khoe cháu dâu tương lai nên quyết định mời hết bè bạn họ hàng, tổ chức một buổi tiệc đại thọ long trọng.

Nói là mừng thọ, thực tế là để tất cả mọi người làm quen bạn gái của Việt Trạch.

Lúc Nghê Gia có mặt, nhìn thấy chính khách của các danh gia vọng tộc cũng không hề bất ngờ. Dù sao thì nhà họ Việt vốn khiêm tốn khép kín, rất ít khi mở tiệc, cơ hội hiếm có thế này, đương nhiên phải tranh nhau đến giúp vui tiện thể lấy lòng chứ.

Chứng kiến cảnh hàng hai chục nhân viên nhận quà mà lượng người xếp hàng vẫn còn chật ních, Nghê Gia không khỏi than thầm: định nhận bao nhiêu quà đây trời?

Người đến quá đông, những người thân thiết quan trọng đều được sắp xếp bên trong cả.

Cảnh Nghê Gia được Việt Trạch nắm tay dắt qua đại sảnh đã thu hút toàn bộ ánh mắt của mọi người.

Việt Trạch có bạn gái rồi ư? Đây không phải là tiểu thư nhà họ Nghê sao? Quá xứng đôi quá hoàn hảo!

https://thuviensach.vn

Chủ đề mọi chuyện hôm nay đều dồn vào hai người. Rất nhiều trưởng bối nhà khác thầm thở dài, vốn định giới thiệu con cháu mình cho Việt Trạch, nhưng sao anh lại bỗng dưng có bạn gái thế này?

Hơn nữa cô tiểu thư họ Nghê này mặc váy xòe bồng bềnh thắt dây lưng trắng, mái tóc hoa lêThiên kim đại chiếnđược thắt bằng một sợi dây trắng, xinh xắn dễ thương như một nàng công chúa.

Thiên kim đại chiến Tóc để dài ngang vai, có độ dày vừa phải, được sấy phồng và hơi cụp vào bên trong như cánh hoa lê.

Mà Việt Trạch coi cô như báu vật, từ đầu đến cuối đều nắm tay không rời, như sợ bị ai giành mất.

Có mấy vị ở đây từng thấy cậu chủ Việt Trạch lạnh nhạt đến mức gió thổi không cau mày, mưa bay không nhăn trán, vậy con người mắt đầy tình cảm, môi điểm nụ cười này là ai?

Ông nội của Việt Trạch cũng bị nụ cười và sự dịu dàng tình cờ lộ ra của cháu trai làm chấn động.

A Trạch ghét nhất tiếp xúc thân thể với người khác lại có thể dắt tay con bé, A Trạch xưa nay mặt lạnh như tiền lại có thể nở nụ cười, nói chuyện mềm mỏng với con bé, ánh mắt cũng dịu dàng nữa.

Đây là yêu đó.

Buổi tiệc sinh nhật này thật sự vui chết đi được!

Nghê Gia rất ngoan, ngọt ngào chào hỏi: "Chúc ông nội sinh nhật vui vẻ".

Ông nội tươi cười gật gù, nghĩ thầm món quà sinh nhật quý nhất hôm nay chính là Nghê Gia Gia cháu đấy.

Lát nữa bà bạn già Nghê Chấn đến, nhất định ông phải bàn bạc với bà, đóng hộp bé Nghê Gia Gia đáng yêu này lại rồi thắt nơ bướm đưa thẳng đến nhà họ Việt mới được. Chỉ cần có thể đưa bé gái làm cháu trai ông cười dịu

https://thuviensach.vn

dàng này đến nhà, nhà họ Việt không cần của hồi môn, còn tặng nhà gái rất nhiều quà là khác.

Ông nội Việt bắt đầu làm bài toán, phải dùng bao nhiêu bất động sản cổ phiếu mới có thể mua được Nghê Gia Gia về nhà? Nhưng dù thế nào, nhất định không thể thiếu tiền đặt cọc.

Nên ông cười khì khì: "Bé con Gia Gia, xem ra viên Nước Mắt Công Chúa chưa biết chừng sau này sẽ lại về tay cháu đấy".

Ông còn chưa dứt lời, trong đại sảnh đã im phăng phắc, ý câu này là, cụ Việt chỉ nhìn một cái đã nhắm sẵn Nghê Gia làm cháu dâu ông rồi?

Ánh nhìn hoặc ngưỡng mộ, hoặc ghen tị, hoặc không cam lòng của mọi người đổ dồn lên người Nghê Gia, chờ xem cô bé này sẽ trả lời thế nào.

Ngay cả Việt Trạch cũng hơi choáng váng, anh hoàn toàn không ngờ ông nội lại tự nhiên nói thế, có khác gì bảo "sau này Nghê Gia phải gả vào nhà họ Việt nhé" đâu.

Việt Trạch bỗng dưng thấy căng thẳng, có khi Nghê Gia sợ phát khiếp rồi.

Nhưng nhìn sang, anh vẫn thấy Nghê Gia tươi cười ngọt ngào, khuôn mặt đỏ hây hây, nhoẻn cười, nói: "Cảm ơn ông nội. Xem ra, viên kim cương này và điệu nhảy hôm sinh nhật chính là duyên phận của cháu và A Trạch ạ", nói xong còn bất giác xích lại gần Việt Trạch.

Anh hơi cong môi, cười đầy hạnh phúc. Ông nội Việt càng hài lòng hơn.

Song ánh mắt của những người xung quanh lại phức tạp hơn.

Ví như...

Tống Nghiên Nhi buồn bã ẩn nhẫn, nhưng mấy hôm nay cô nàng đều như vậy, không biết đang rầu rĩ chuyện gì.

Tưởng Na cười đau đớn, vẻ mặt oán độc như đang nguyền rủa ai.

Nghê Gia chỉ quan tâm mình vui là được, bất chấp tất cả.

https://thuviensach.vn

Cô còn vô tình nhìn thấy hai trưởng bối nhà họ Ninh ngồi cạnh nhau, một người nét mặt bình thản khí phách phi phàm, một người tươi cười hòa nhã nhưng thoáng vẻ phô trương. Nghê Gia đoán, người trước là ông nội Ninh Cẩm Hạo, người còn lại là ông nội Ninh Cẩm Niên.

Quả nhiên, chẳng mấy cô đã thấy bóng dáng Ninh Cẩm Hạo vẫn lạnh lùng như băng, anh đang nói gì đó với ông nội mình, vẻ mặt hết sức kính trọng.

Nghê Gia thầm thổn thức, cô luôn ghi lòng tạc dạ cảm kích Ninh Cẩm Hạo, nhưng cô cũng biết rõ, đó không phải tình yêu. Nghĩ thế, cô không khỏi lo lắng, cô nhất định phải phá hủy KARNER nhà họ Ninh, nhưng làm thế nào mới có thể tách chi nhà Ninh Cẩm Niên với chi nhà Ninh Cẩm Hạo ra, để người trong tộc Ninh thị không cứu giúp KARNER nhà họ Ninh?

Tùy cơ ứng biến vậy.

Lúc dùng bữa, Việt Trạch và ông nội ra ngoài sảnh mời rượu, Nghê Gia ngồi trong sảnh vừa ăn vừa chơi với Khiêu Khiêu và Đường Đường.

Tần Cảnh thấy thế, cười: "Thích thế thì tự mình sinh vài đứa đi".

Nghê Gia lườm chị: "Ki bo, em vừa chơi một chút đã nói em. Trong bụng chị chẳng đang có một đứa kia".

Có lẽ mọi người thầm thừa nhận cô rất có thể là bà chủ nhà họ Việt tương lai nên ào ào kéo đến lôi kéo làm quen rót trà mời nước, trái lại khiến cô mất sạch hứng thú.

Lúc đi qua một bàn khác, cô thấy nhóm vệ sĩ của Việt Trạch ngồi thành hàng, mặt mày nghiêm túc liếm bánh ngọt. Nghê Gia chỉ vừa nhìn lướt qua, kết quả cả đám đứng dậy, có cậu miệng vẫn còn dính bơ, đồng loạt kêu: "Chào chị dâu!".

Nghê Gia: Θ_ Θ

Cô lúng túng quay người lại thì phát hiện Tống Nghiên Nhi đang đứng sau lưng. Cô nàng nâng ly champagne, nụ cười lẩn khuất nét đìu hiu: "Gia Gia, cậu có bạn trai rồi, chúc mừng cậu".

https://thuviensach.vn

Nghê Gia cụng ly với cô nàng, mới nói: "Dạo này bận quá, không sang thăm cậu được, tình hình của bác khá hơn chút nào chưa?".

"Bác sĩ nói khá hơn nhiều rồi, nhưng không biết khi nào mới tỉnh lại được." Tống Nghiên Nhi nói xong, rũ mắt thất thần một lát, "Đúng rồi, cảm ơn cậu đã tiến cử mình đóng bộ phim điện ảnh mới của cậu".

"Tôi nói rồi, vì kĩ năng diễn xuất của cậu tốt sẵn thôi".

Tống Nghiên Nhi lại cong môi, có vẻ thật sự vui mừng.

"Sau chuyện ở Macau, xem như mình thông suốt rồi, biến bản thân thành dáng vẻ ma quỷ như thế vì người khác là rất ngu dại. Bây giờ mình tập trung đóng phim thôi. Việc thương trường cứ giao cho người đáng tin cậy vậy. Còn việc báo thù, phải nâng cấp bản thân thật tốt đã rồi hẵng bàn."

Nghê Gia nghe mấy câu trước của cô nàng, vốn còn muốn trấn an, nhưng câu cuối cùng lại làm cô không hiểu gì.

Cô đang định hỏi, đã có người ôm cô từ phía sau. Cảm giác quen thuộc vương vấn xung quanh, cô quay đầu lại thì thấy khuôn mặt dịu dàng của Việt Trạch: "Có chút việc".

Việt Trạch nhìn Tống Nghiên Nhi, không có chút biểu cảm nào, giọng điệu bình tĩnh: "Tôi mượn cô ấy một chút!", dứt lời, anh kéo tay Nghê Gia đi.

Tống Nghiên Nhi bình tĩnh nhìn theo bóng lưng của họ, uống nốt ly champagne, lần này, trong cuống họng vừa đắng vừa chát.

Cô nàng còn nhớ cảm giác bất lực và tuyệt vọng khi ngạt thở sắp chết trong làn nước biển, nhưng lại có người dùng sức mạnh ấm áp và kiên cường bảo "đừng sợ, anh sẽ ở bên em".

Cô nàng những tưởng mình may mắn, nhận được sự dịu dàng hi hữu của người đàn ông lạnh lùng này, nhưng sau khi tỉnh lại, anh vẫn lạnh nhạt, khiến cô nàng cho rằng mình chỉ nằm mơ, tự vẽ ra một vòng ôm ấm áp để nương nhờ.

https://thuviensach.vn

Mãi đến mấy hôm trước, cảnh trong mơ lẫn hiện thực đều bị đập vỡ.

Cô nàng vừa định ra ngoài thì thấy xe Việt Trạch đỗ xịch trước cửa, ngay sau đó là bóng dáng đĩnh đạc của anh. Cô nàng vui sướng kì lạ, muốn đến chào hỏi, nhưng Nghê Gia lại từ trên xe bước xuống.

Giờ cô nàng mới phát hiện ra, thì ra người đàn ông lạnh lùng thờ ơ với mọi thứ cũng có một mặt tươi cười mềm mỏng đến thế, có thể dịu dàng xoa má Nghê Gia, có thể cố chấp tranh cao thấp với cơn gió hè khi nghịch tóc Nghê Gia.

Còn có thể hôn cô say sắm như quên cả thế giới.

Cô nhón chân lên, ôm cổ anh, anh cúi xuống ôm lấy vòng eo thon của cô, hai người dán sát vào nhau, như thể anh muốn để cô nhập vào xác thịt mình.

Thì ra, ở một nơi mọi người không nhìn thấy, anh cũng thân mật ôn tồn nhường vậy, nhưng chỉ dành cho một mình Nghê Gia. Thì ra tất cả mọi thứ dưới biển, cuộc giải cứu trong đêm bão đều dành cho Nghê Gia.

Tống Nghiên Nhi hồn xiêu phách lạc trở về, gục vào giường mẹ khóc rất lâu.

Tống Nghiên Nhi không cam lòng, trước kia Nghê Gia chỉ là đứa theo đuôi cô nàng, vì sao Nghê Gia lại dần có được tất cả, mà cô nàng lại dần đánh mất tất cả?

Nhưng nhiều hơn thế là nỗi xót xa.

Có những tình cảm chỉ có thể chết rục trong lòng. Giờ cô nàng mất ánh hào quang, cuộc sống bê tha, có tư cách gì mà tham vọng quá đáng?

Cô nàng đã không bằng Nghê Gia từ lâu rồi, dựa vào đâu mà muốn ngấp nghé thứ của Nghê Gia?

Trước kia rõ ràng cô nàng không bị động bất đắc dĩ thế này, giờ phải làm sao đây?

https://thuviensach.vn

Có nên chăng nghe theo Nghê Gia, không quay quanh những người khác nữa, để có thể có được hạnh phúc thuộc về mình như Nghê Gia?

==========

Chương 60

Nghê Lạc vốn phải tham gia cuộc họp cải tổ Hoa thị vào thứ bảy nên không thể đến dự tiệc, đặc biệt nói xin lỗi Việt Trạch, còn cất công dặn dò Nghê Gia phải thể hiện thật tốt trước mặt ông nội Việt. Nghê Gia cũng định đợi sau buổi tiệc sẽ nói rõ với cậu quan hệ giữa cô và Việt Trạch.

Nhưng công việc hôm nay rất thuận lợi, kết thúc rất sớm, lúc Nghê Lạc lái xe về nghĩ chắc mọi người đều ở nhà họ Việt dự tiệc cả, bèn đánh xe qua đó.

Cậu vừa xuống xe đã nhìn thấy Việt Trạch. Anh đứng dưới giàn hoa cách đó không xa đang nói chuyện với một cô gái.

Vừa nhìn qua, Nghê Lạc đã bị chói mắt.

Anh Việt Trạch mặt đơ luôn sống trầm lặng lạnh như băng đá lại đang cười? Mà còn cười hết sức dịu dàng, hòa nhã rạng rỡ, ấm hơn ánh mặt trời.

Hơn nữa, anh còn vô cùng tự nhiên ôm eo cô gái kia, thi thoảng còn cúi đầu chạm má cô ta. Hành động thân mật này khác xa cử chỉ nói chuyện với người thường cách xa vài mét, kiên quyết không động chạm da thịt ngày nào.

Đây là sức mạnh của tình yêu?

Trong lòng Nghê Lạc bỗng trào lên cảm giác tự hào sâu sắc, tất cả đều là công lao của thằng em này đó!

Cậu nhìn tiếp sang cô gái kia, tóc để xõa, cổ gáy trắng ngần, eo thon mảnh dẻ, váy trắng dễ thương, chân dài thon thả, chỉ nhìn đã biết là vật quý vừa gợi cảm vừa thanh khiết.

https://thuviensach.vn

Chỉ có người con gái như thế mới xứng với anh Việt Trạch thần tượng của cậu, tất nhiên Nghê Lạc càng hiếu kì hơn, rốt cuộc cô ấy là kiểu phụ nữ thế nào mà có thể khiến cho người đàn ông đen tối lãnh đạm là anh Việt Trạch cũng lộ ra mặt ngây ngô như sinh viên lúc yêu thế này?

Tò mò quá.

Nghê Lạc định bụng qua đó giả vờ bất cẩn va phải, kết quả còn chưa đến gần thì hai người họ đã chạm môi rồi.

Nghê Tiểu Lạc là cậu bé ngoan, rất bình tĩnh xoay người đi. Nhưng không kịp nữa, cô gái kia vừa ngả đầu lên vai Việt Trạch đã để Nghê Lạc thấy nửa bên mặt rồi.

Nếu còn không nhận ra, cậu sẽ không cùng họ với cô nữa.

Cái người đang ôm cổ Việt Trạch, đang ngọt ngào thắm thiết hôn anh không phải Nghê Tiểu Gia Gia nhà cậu thì ai! !!

Nghê Lạc: "...".

Hình như vừa rồi cậu thầm hình dung cô là vật quý...

Cậu đột nhiên nhớ lại mình từng dạy Việt Trạch ba mươi sáu chiêu cầm cưa, ba mươi cách tỏ tình, mười tám mánh tiếp xúc! Hóa ra anh ấy áp dụng cả lên người Nghê Gia!

Hồn Nghê Lạc bay theo gió.

Nếu anh Việt Trạch thật sự dùng mấy chiêu này, Nghê Gia Gia liệu có hóa thành chú thỏ trắng yếu ớt ngây thơ bị lừa cho mơ màng, ngoáy đuôi chạy tít vào trong hang sói luôn không?

Nghê Lạc đang cực kì hối hận, cuối cùng cậu cũng hiểu tâm trạng tiếc không thể làm thịt cậu của Liễu Phi Dương. Báo ứng khi chơi trò trăng gió ngày xưa đến rồi, Nghê Gia Gia nhà cậu cũng bị người ta bắt được rồi.

Cậu chỉ muốn làm thịt luôn con sói đuôi to Việt Trạch kia ngay lập tức.

https://thuviensach.vn

Nhớ lại lần trước ở bệnh viện, cậu hỏi Việt Trạch đến bước nào rồi, hỏi có phải cô gái đó chủ động áp sát không, Nghê Lạc lại tiếc không thể vặt lưỡi mình xuống xoắn làm bánh quẩy.

Đồ nham hiểm chết tiệt Việt Trạch, dám hỏi xin cậu sổ tay cưa gái, sau đó xoay lưng thần không biết quỷ không hay xuống tay với thỏ trắng ngây thơ Nghê Gia Gia nhà cậu!

Sao có thể như thế? !! !

Việt Trạch rõ ràng là thần tượng mà - --

Nghê Lạc cau mày, đứng giữa thảm cỏ xanh, giữ im lặng, mãi đến khi Việt Trạch đã đi rồi, Nghê Gia một mình đi về hướng này.

Cô thỏ con rất vui mừng, rõ ngốc, Nghê Lạc chỉ muốn đánh một cái cho cô tỉnh lại, những lời chị dạy em trước đây đâu rồi? Đúng là bị sắc đẹp mê hoặc rồi.

Hai má con thỏ đỏ ửng, môi tủm tỉm, hoạt bát nhún nhảy lướt qua, không thấy Nghê Lạc đứng bên cạnh.

Nghê Lạc nổi cáu, đi nhanh một bước, túm cổ cô giật lại.

Nghê Gia sợ hết hồn, quay đầu lại chỉ thấy vẻ bực bội của Nghê Lạc, nhất thời không kịp phản ứng: "Sao em lại ở đây?".

Nghê Lạc có phần tức tối: "Sợ em đến đây nhìn thấy cảnh chị ôm hôn anh Việt Trạch chứ gì?".

Nghê Gia: ʘ_ʘ

Bị em trai chứng kiến cảnh mình hôn người khác, thật tình...

"Chị định về nhà sẽ nói cho em nghe." Nghê Gia chẳng hề để bụng, đi tiếp.

Không ngờ Nghê Lạc lại xách cô về lần nữa. "Không được ở bên Việt Trạch".

https://thuviensach.vn

Nghê Gia sửng sốt, chỉ thấy Nghê Lạc cau mày rất chặt, nghiêm túc và đau buồn: "Nghê Gia, đừng ở bên Việt Trạch!".

Nghê Gia thấy tim đau nhói: "Không phải em thấy anh ấy rất tốt sao?".

"Em nghe chị nói chuyện với bà nội rồi, vì Hoa thị nên chị mới định cưới Việt Trạch chứ gì? Không cần tình yêu, hi sinh hạnh phúc của mình? Nghê Gia, chị đừng thế được không? Em không cần chị làm việc này cho em." Nghê Lạc nắm chặt tay cô, gần như nghẹn ngào thề, "Chị không thấy giờ em rất biết điều rất nghe lời, rất cố gắng rất có chí tiến thủ à? Em biết sai rồi, em sẽ sửa. Em đang học rất nhiều thứ, sau này bà nội nhất định sẽ yên tâm giao Hoa thị cho em. Em nhất định có thể quản lý thật tốt, thật sự không cần chị làm vậy".

Nghê Gia hoàn toàn ngẩn ra, không ngờ Nghê Lạc lại bất chợt nói ra những câu uất ức như thế, lòng cô mềm ra, vừa muốn giải thích lại nghe tiếng Việt Trạch gọi cô đằng sau: "Gia Gia...".

Lòng Nghê Gia căng lên. Nghê Lạc cũng nhìn Việt Trạch sau lưng cô, ánh mắt thoắt trở nên âm u.

Nghê Gia có dự cảm không lành, vừa định cản thì Nghê Lạc đã kéo cô ra, đấm vào mặt Việt Trạch: "Khốn nạn!".

Việt Trạch không đề phòng cậu, ăn một đấm.

Nghê Gia cứng lưỡi trố mắt, nhào lên che trước mặt Việt Trạch, kinh ngạc: "Nghê Lạc, em điên à?". Cô lại quay đầu nhìn Việt Trạch: "Nó kích động quá, anh đừng đánh lại!".

"Em rất tỉnh táo!"Nghê Lạc kéo Nghê Gia về phía mình, "Nghê Gia, em đã nói rồi, em sẽ quản lý tốt Hoa thị, không cần hi sinh chị đi làm mấy việc móc nối thông gia kiểu này", dứt lời liền lôi cô đi cùng.

Không ngờ Việt Trạch lại tiến lên một bước, dùng sức nắm tay kia của Nghê Gia, thần sắc khó lường: "Cậu định đưa bạn gái anh đi đâu?".

https://thuviensach.vn

Nghê Gia điên rồi, lần đầu tiên trong đời có đàn ông đánh nhau vì cô, lại là em trai và bạn trai?

Nghê Gia chỉ muốn ngất luôn đi, cuống quýt hét ầm lên "Nghê Lạc em nhầm rồi. Em chỉ nghe được nửa câu chuyện của chị với bà nội thôi, chị thật lòng thích anh ấy".

Nghê Lạc sững sờ, đến Việt Trạch cũng thoáng ngây ra.

Xung quanh im phăng phắc, chỉ có tiếng gió thổi qua giàn hoa và tiếng cây lá rung rinh.

Nghê Lạc nhìn vẻ nghiêm túc hiện giờ của cô, lại nhìn Việt Trạch, cằm anh hơi đỏ lên nhưng sắc mặt vẫn bình tĩnh, cậu không khỏi thầm run sợ.

Xem ra Việt Trạch vẫn là thần tượng, mà cậu vừa ra đòn đấm thần tượng...

"Nhưng hai người giấu em cũng là sai rồi", Nghê Lạc kiếm cớ dỗi dằn, vò vò tóc, không chờ thêm nữa, "cho dù thế nào, chúc mừng hai người, em đi thăm ông Việt". Dứt lời, cậu bỏ chạy nhanh như chớp.

Nghê Gia thở phào nhẹ nhõm, đột nhiên phát hiện không khí phía sau có chút kì lạ, lòng cả kinh, ngoái lại thì đã thấy ánh mặt Việt Trạch lạnh băng, cất giọng lạnh nhạt: "Thông gia?"

Nghê Gia tức thì thấy người bị gai đâm âm ỉ. Cô cắn chặt răng, nói thật: "Ban đầu em nghĩ sẽ không yêu đương gì, chỉ cần kết thông gia với một nhà tốt tốt là được".

Cô hờn dỗi phồng má, dù gì sự thật đúng là như thế, nếu anh để ý thì cũng chẳng có cách nào khác.

Việt Trạch bình tĩnh nhìn cô, khóe môi hơi nhếch lên, anh khẽ khàng nâng đầu cô lên, nhìn thẳng vào mắt cô: "Thế bây giờ thì sao?".

Nghê Gia nghệt mặt, cuối cùng lẩm bẩm: "Em vừa nói rồi còn gì".

Anh liếc mắt xuống nhìn vẻ không hề lúng túng còn rất đúng tình hợp lý của cô, bất đắc dĩ bật cười, đưa tay kéo cô vào lòng.

https://thuviensach.vn

Đám cưới?

Không phải anh không biết suy nghĩ ban đầu của cô.

Anh biết cô giống anh, không đặt quá nhiều tình cảm, nhưng lại phân tích rất nhiều bằng lí trí. Nếu tổng hợp các nhân tố và điều kiện mọi mặt, cảm thấy người này là thích hợp nhất, vậy thì qua lại thôi.

Đôi bên đều như thế, rất công bằng. Anh cũng không bất ngờ, cũng không mất mát. Trái lại còn khá vui vì cô nhất thời nóng lòng nên buột miệng nói ra câu kia với Nghê Lạc.

Bắt đầu thế nào thì đã sao?

Giữa anh và cô, không biết từ lúc nào tình cảm đã chiếm thế thượng phong, tốt hơn nhiều so với mong muốn kính nhau như khách lúc ban đầu.

Viêt Trạch nhớ ra việc chính, không cười nữa, "Vừa rồi tình cờ nghe thấy ông nội anh nói chuyện với bà nội em, anh cảm thấy vẫn nên đến nói cho em nghe trước thì hơn".

Nghê Gia thầm suy nghĩ, cũng đoán được tám chín phần, tức thì mặt nóng lên cúi gằm xuống.

"Ừm", anh sờ sờ mũi, lúng túng nói, "về việc đính hôn".

Thấy mặt cô càng đỏ hơn, không nói không rằng, anh thoáng bất an, liền cầm chặt tay cô: "Nếu em cảm thấy nhanh quá, anh đi...".

"Không cần." Cô ngước mắt lên, trong đôi mắt trong đượm vẻ xấu hổ, "Ừm, cứ vậy đi".

Mới chỉ đính hôn thôi chứ chưa kết hôn. Mà như trước đó đã nói, cả hai đã cân nhắc suy xét điều kiện các mặt, qua lại với mục đích kết thông gia, giờ lại đan xen thêm tình cảm đó chẳng phải là may mắn ư?

Hơn nữa, tin tức này được tiết lộ, giá cổ phiếu của nhà họ Nghê có khi sẽ tăng vọt. Nghê Gia dựa vào lòng Việt Trạch yên bình hạnh phúc nghĩ.

https://thuviensach.vn

Sau sự việc Nghê Lạc đánh Việt Trạch, Nghê Gia hết sức buồn rầu, bình thường thì chỉ có đàn ông lo cách chung sống giữa vợ với mẹ và em gái, đằng này cô lại phát sầu vì chồng chưa cưới và em trai.

Quả là chuyện lạ trên đời.

Thằng nhóc thối Nghê Lạc luôn làm cô ngột ngạt, lúc cô và Việt Trạch chưa có gì, cậu làm "fanThiên kim đại chiến" của Việt Trạch, giờ có cái gì rồi lại hóa thành "anti fan(**)".

Thiên kim đại chiến Người hâm mộ.

(**) Người chống đối, ghét bỏ.

Nhưng cuối tuần, Nghê Gia ở trong phòng viết kịch bản, lúc nửa chừng ra ngoài uống nước, ngó vào thư phòng Nghê Lạc một cái lại bất ngờ thấy Việt Trạch. Cả hai ngồi cạnh bàn học, viết viết vẽ vẽ, đang thảo luận gì đó.

Nghê Gia cầm cốc nước, rón rén đi đến, nghe một lúc mới phát hiện ra hai anh em đang nghiên cứu báo cáo tài vụ thường niên của Y tế Tống thị và KARNER nhà họ Ninh.

"KARNER nhà họ Ninh gần đây đang phát triển mẫu xe xanh bảo vệ môi trường, vừa lúc gặp phải chính phủ thắt chặt chính sách cho vay vốn, dòng tiền lưu thông khá khó khăn. Tống thị cũng vậy, thuốc mới nghiên cứu gặp nhiều vấn đề về an toàn, lần lữa mãi không thể đưa ra thị trường, giá cổ phiếu rớt xuống vài điểm rồi." Đây là giọng chân thành và quả quyết của Nghê Lạc, làm Nghê Gia cảm thấy em trai mình đã hoàn toàn thay đổi, từ bao giờ cậu lại có thể phân tích vấn đề có trật tự, có trọng điểm như thế?

"Hai nhà đó chọn thời điểm này để hợp tác mở công ty mới, rất có thể là muốn thôn tính nhà máy trang thiết bị y tế của nhà họ Liễu. Một là chuyển trọng tâm, vì nhà họ Ninh cũng có dự tính chuyển sang ngành trang thiết bị, hai là tung cổ phiếu mới ra thị trường để hùn thêm vốn kinh doanh, có lẽ còn có thể kéo hai mã cổ phiếu kia lên theo." Đây là giọng của Việt Trạch, bình tĩnh mà thấp thoáng thoải mái, tùy ý mà uy tín khác thường.

https://thuviensach.vn

Nghê Lạc tỉnh táo phân tích: "Theo hướng đi hiện tại, nguồn lực của nhà họ Tống và Liễu cuối cùng sẽ tập trung cả vào tay nhà họ Ninh, công ty này thực chất là bước mấu chốt để nhà họ Ninh tiện thâu tóm hai nhà Liễu, Tống. Nếu thành công, không chỉ trợ giúp rất lớn cho lĩnh vực trang thiết bị năng lượng trọng điểm trực thuộc nhà họ Ninh, mà còn làm thực lực tổng thể của nhà họ Ninh nhảy vọt thêm vài bậc".

Ngón tay Việt Trạch nhịp nhịp lên mặt bàn một hồi, đủng đỉnh nói: "Nên nếu chúng ta muốn đối đầu với hai nhà Tống - Ninh, giờ phải bắt đầu thôi. Vì lúc thành lập công ty Ninh Tống là thời kì bọn chúng mất ổn định nhất, cũng là thời cơ tốt nhất của chúng ta!".

Nói xong, anh bất ngờ quay đầu lại, vừa khéo thấy Nghê Gia đứng trước cửa, khuôn mặt nghiêm túc tức thì điểm vài phần ý cười: "Nghỉ giữa hiệp à?".

Cô biết lúc cô viết kịch bản, anh từng đến xem nhưng không quấy rầy.

"Phải." Cô cười thoải mái đi đến, màn cô vừa nhìn thấy ở cửa là thời khắc hạnh phúc nhất đời cô! Nghê Gia không nhịn được véo véo má Nghê Lạc, đây là em trai cô sao?

Nghê Lạc bất mãn lườm cô: "Chị làm gì đấy?"

Nghê Gia cười hì hì: "Em khẳng định chúng ta sẽ đối đầu với nhà họ Tống và nhà họ Ninh?".

"Đương nhiên", Nghê Lạc ra vẻ sao-chị- chẳng-hiểu-gì-hết-thế nhìn cô, "tất cả mọi thứ của nhà họ Tống vốn thuộc về nhà ta. Bọn chúng hại bác, đuổi chị Nghiên Nhi đi, lại còn chứa chấp Mạc Mặc và Mạc Doãn Nhi, tất nhiên chúng ta phải đoạt lại. Còn nhà họ Ninh, chúng hại chị hết lần này đến lần khác, dù sao cũng không đội trời chung, chi bằng nắm chắc thời cơ ra đòn, bằng không chờ chúng lớn mạnh rồi, muốn nhổ tận gốc sẽ khó khăn".

Nghê Gia nhìn vẻ mặt kiên định và trầm tĩnh của Nghê Lạc, trong lòng thổn thức và phức tạp không thốt nên lời. A, thằng em bỏ đi của cô thật sự đã

https://thuviensach.vn

trưởng thành rồi ư?

Nghê Lạc thao thao bất tuyệt nói xong, thấy Nghê Gia tỏ vẻ kích động nhà-tôi-có-em-giai-vừa-trưởng-thành, không khỏi nhíu mày, búng trán cô, gào lên: "Nghê Gia, chị làm cái bản mặt như quỷ này cho ai xem?".

Nghê Gia che cái trán bị đau, trưởng thành cái gì chứ!

Nghê Lạc thấy cô tức tối nghiến răng, không nhịn được bật cười: "Chị có muốn biết em và anh Việt Trạch định dùng cách gì để đối phó với chúng không?".

Nghê Gia rất phối hợp, lập tức chớp chớp mắt, gật đầu như gà mổ thóc: "Muốn!".

Nghê Lạc nhìn vẻ mặt sùng bái của cô, đắc ý ngoắc ngoắc ngón tay: "Chị lại đây!".

Nghê Gia lập tức ngoan ngoãn sán lại.

Nghê Lạc: "Gọi anh đi!".

Nửa giây sau, một tiếng hét "A!" đầy thảm thiết truyền ra từ phòng Nghê Lạc.

Trương Lan lên lầu, thấy Nghê Gia đang xoay xoay mắt cá chân, bình tĩnh đi ra.

"Mẹ, con đang đùa với Nghê Lạc, nó không sao cả". Nghê Gia xấu hổ cười.

"Mặc kệ nó", Trương Lan không hề để tâm phẩy tay, bỏ mặc con trai, kéo Nghê Gia ra khỏi phòng, nghiêm túc nói: "Gia Gia, con xem Lạc Lạc lẫn A Trạch đang bận rộn chuẩn bị kế hoạch đối phó với nhà họ Tống, phải chăng chúng ta cũng không nên tụt lại?".

"Tụt lại?" Nghê Gia hiếm khi thấy thị sục sôi ý chí chiến đấu nghiêm túc hiến kế như thế, thấy không quen lắm.

Trương Lan nghiêm trang: "Hai chúng ta thuộc tiểu đội phụ nữ, cũng phải cống hiến mới được".

https://thuviensach.vn

Nghê Gia không khỏi vạch đen đầy đầu, con đã tốt nghiệp nhà trẻ rồi, giờ lại đi theo con đường mẹ - con thân thiết thế này thật là kì lạ.

Nghê Gia không biết phải nói gì: "Ờm, mẹ nói đi".

Trương Lan rất nghiêm túc, rút một quyển sổ ra: "Gia Gia, dạo này mẹ nhớ lại một lượt những chuyện mấy năm nay của Mạc Mặc, phát hiện mấy điểm khả nghi".

Nghê Gia méo mặt, không khí trong nhà hôm nay sao thế này? Bầu không khí toàn dân vận động ngược đãi đối thủ này thật quái dị!

Trương Lan nói tiếp: "Lúc còn ở Bắc Kinh, Mạc Mặc rất nghèo. Nhưng mẹ nhớ có lần cô ta đeo một chiếc vòng ngọc rất quý. Cô ta nói là hàng giả, song mẹ biết đó là ngọc thật. Hơn nữa cô ta lại là có tính khoác lác, giả cũng nói thành thật. Nên lúc ấy mẹ nghi ngờ cô ta có người bao, sau đó lại quên khuấy mất".

"Giờ nhớ lại, vào giai đoạn đó mà có thể tặng cô ta một món quà như thế, người tặng không chỉ có tiền mà còn phải có thế. Giờ không biết cô ta có còn liên lạc với người đó không."

Cô rất không muốn làm thị thất vọng, nhưng Nghê Gia cho là, việc này còn chưa được xác thực, lại không có chứng cớ, mà nếu người đó và Mạc Mặc đến giờ còn liên lạc thì đôi bên đều là người có uy tín danh dự, cho dù có chạm mặt cũng sẽ vờ không quen biết, sẽ không để lộ bí mật.

Trương Lan nghe xong, không bị đả kích chút nào, trái lại còn hùng dũng hơn: "Thế nên chúng ta mới phải dốc sức tìm cách xử lý chứ".

Nghê Gia: "...".

Nghê Lạc hăng tiết vịt đã đành, sao ngay cả mẹ cũng...

Vậy thì cả nhà ta cùng xung phong vậy!

Nghê Gia ngẫm nghĩ, đảo đảo mắt, nói: "Mẹ, trong nhà chắc phải có ảnh chụp chung khi ra ngoài du lịch của mọi người chứ nhỉ".

https://thuviensach.vn

Trương Lan lục tìm cho Nghê Gia xem, không ngoài dự đoán, quả nhiên có vài gương mặt khá quen. Nghê Gia hỏi từng người một, bất ngờ lớn nhất là Ninh Trung Kỳ - bố của Ninh Cẩm Niên.

Nhưng giờ muốn lật lại những việc của nhiều năm trước cũng khá khó khăn. Nghê Gia suy nghĩ chốc lát, cuối cùng cũng nghĩ ra một cách...

Công ty trang thiết bị y tế Clover do ba nhà Tống, Ninh, Liễu hùn vốn mở ra tổ chức nghi lễ cắt băng khánh thành. Trương Lan là cổ đông nhỏ của Y tế Tống thị nên đương nhiên sẽ tham gia, thị còn đưa cả Nghê Gia theo.

Trước lúc vào, Trương Lan còn cường điệu động viên "mã đáo thành công". Nghê Gia thật sự dở khóc dở cười với kiểu tỏ ra thân thiết của thị, gượng gạo đập tay với thị, kết quả lại bị thị nắm chặt tay, nghiêm túc như tuyên thệ trước lúc xuất quân: "Gia Gia, mẹ con đồng tâm, chém vàng chặt sắt".

Tuy Nghê Gia câm nín vì tác phong kì quái của thị, nhưng không hiểu sao trong lòng lại rất vui. Cô ương bướng một lúc rồi cũng khoác tay mẹ, "Trẻ con quá... Vâng, mẹ con đồng tâm, chém vàng chặt sắt!".

Vừa vào đại sảnh cô đã nhìn thấy Tống Minh và Mạc Mặc, lướt mắt nhìn tiếp lại thấy Mạc Doãn Nhi và Ninh Cẩm Niên đứng hai bên Tưởng Na như đôi kim đồng ngọc nữ.

Nếu thấy người quen, đương nhiên phải chào hỏi.

Tưởng Na vốn tưởng Trương Lan sẽ không đến, nhưng giờ nhìn lại, Trương Lan vẫn là quả hồng mềm thích đàn đúm góp vui, có lẽ có thể lôi kéo được, bà ta lập tức tiến lên thân thiết chào hỏi: "Lan, chị có thể đến đây đúng là vinh hạnh cho tôi".

Trương Lan cong cong khóe môi, không vội chuyện trò.

Ánh mắt Tưởng Na dừng lại nơi Nghê Gia, tuy chợt lóe lên hận thù, nhưng vẫn cười ung dung: "Lan, chị có phúc thật đấy. Con gái xinh xắn thế này, đến cả cậu Việt Trạch tính tình lạnh nhạt như thế mà cũng coi con bé như bảo bối. Việt Trạch thích con bé thế, sau này không cần lo lắng nữa rồi".

https://thuviensach.vn

Nghe có vẻ câu nào cũng đúng, nhưng cân nhắc lại thì câu nào cũng có ẩn ý.

Nghê Gia vừa toan vặc lại, nào ngờ Trương Lan đã mở miệng trước: "Chàng trai ưu tú như Việt Trạch thích Gia Gia nhà tôi, đây là cái phúc của Gia Gia, còn Gia Gia nhà tôi cũng thích Việt Trạch, âu cũng là vận may của cậu ấy. Nên cụ Việt mới nói, đây mới thực là xứng lứa vừa đôi".

Tưởng Na ngoài miệng cười tươi như hoa, trong lòng lại uất nghẹn.

Hôm sinh nhật cụ, bà ta thấy rất rõ ràng, từ già đến trẻ nhà họ Việt đều cưng chiều Nghê Gia như hoàng phi.

Mạc Doãn Nhi đứng bên cạnh, nụ cười cứng đờ, vừa thấy Nghê Gia đã khó chịu trong người rồi. Ả và Mạc Mặc đã bị các gia tộc khác cạch mặt, nhà họ Việt chắc chắn không mời ả.

Không thể tới những nơi giao lưu của tầng lớp thượng lưu, mất đi bao cơ hội kết bạn thì thôi, song đi đến đâu cũng nghe người ta kháo nhau việc Việt Trạch và Nghê Gia công khai qua lại, ngay cả cửa ải của cụ Việt cũng dễ dàng qua luôn.

Ai chẳng thèm muốn đố kị, nói gì đến Mạc Doãn Nhi.

Lúc rời khỏi Macau, biết tin Việt Trạch cứu Nghê Gia, ả oán trách muốn chết. Song sau khi trở về, thấy hai người họ không có động tĩnh gì, ả cho rằng Nghê Gia bị đùa bỡn, còn rất đắc ý.

Nhưng ả không thể ngờ rằng họ lại đột ngột công khai như vậy.

Sao Việt Trạch lại thích Nghê Gia?

Dựa vào đâu mà Nghê Gia có thể tìm được một người đàn ông xuất sắc hàng đầu một lòng một dạ với cô như thế, còn có thể yêu đương một cách quang minh chính đại trong ánh nhìn chúc phúc ngưỡng mộ của mọi người?

Trong lòng ả thật ra không bằng lòng với Ninh Cẩm Niên. Y đắc tội bao người, làm bao nhiêu chuyện, còn muốn lôi cả nhà họ Tống vào.

https://thuviensach.vn

Lòng dạ Mạc Doãn Nhi bứt rứt ngột ngạt, đến giọng cười cũng hơi run: "Nghê Gia, chúc cô may mắn. Tốt tính tốt nết một chút, đừng gây chuyện rồi chia tay nhé".

"Tôi đâu có rảnh rỗi mà gây chuyện chia tay chứ", Nghê Gia biếng nhác gãi gãi cằm, "Tôi đang bận rộn chuẩn bị cho lễ đính hôn trong tháng tới đây".

Đính hôn? Mạc Doãn Nhi vừa kinh ngạc vừa ghen tị vừa tức giận, mặt hết đỏ lại trắng.

Nghê Gia chẳng buồn để tâm nhún nhún vai, "À đúng rồi, chắc cô không nhận được thiệp mời đâu. Ngại quá, tôi quên mất việc cô và mẹ cô bị giới thượng lưu cấm cửa, không nên nhắc đến chuyện này làm cô đau lòng".

Hai má Mạc Doãn Nhi rúm lại vì lời nói của Nghê Gia. Vả lại Trương Lan vừa vào cửa trông thấy ả đã nhíu mày rất rõ, biểu cảm không chỉ là xem thường, thậm chí còn là căm ghét một cách sâu sắc. Ánh mắt đó lập tức dập tắt suy nghĩ muốn tươi cười chào đón của ả.

Giờ Nghê Gia tỉnh bơ làm nhục ả như thế, Trương Lan lại còn nhếch môi. Mạc Doãn Nhi hận tới nghiến răng nghiến lợi. Ả chỉ thấy cáu kỉnh mệt mỏi chưa từng thấy, nhưng vẫn cố giữ nguyên nụ cười.

Tưởng Na lạnh lùng thấy hết, cười tủm tỉm: "Đính hôn? Tôi cũng mới nghe nói. Hai cháu mới ở bên nhau được bao lâu đâu, sao đã vội vàng thế, không phải là...".

Bà ta có ý xấu chuyển hướng sang bụng Nghê Gia, ra vẻ kiêng dè săn sóc: "Nghê Gia, cháu còn nhỏ, vẫn nên nghĩ cho sức khỏe của mình thì hơn".

Nhưng Nghê Gia lập tức cười nhạt: "Tôi mới chỉ đính hôn, kết hôn phải đợi một hai năm nữa", một câu đã dễ dàng đập tan lời vu cáo "bác sĩ bảo cưới".

Ngay sau đó, cô nghiêng đầu tò mò: "Dạo này sao tôi không thấy Ninh Cẩm Nguyệt đâu, nghe nói cô ta sang Mỹ du học phải không? Đi bao lâu vậy, mười tháng?".

https://thuviensach.vn

Du học là điều ai cũng ngầm hiểu, tương đương với sinh con. Tưởng Na tức đến mức suýt nghiến nát răng, bà ta đưa con gái ra nước ngoài là để cắt đứt nỗi nhớ nhung của nó, cô con gái rượu lại bị người khác hiểu nhầm thành đi "du học" làm bà ta lòng đau như cắt.

Nghê Gia ung dung nhìn bà ta. Mùi vị bị đeo tiếng xấu này khó chịu lắm phải không?

==========

Chương 61

Tưởng Na cố nặn ra một nụ cười: "Cẩm Nguyệt sang Mỹ du lịch, một tuần nữa là về".

Nghê Gia tỉnh ngộ "À- --" một tiếng, kéo âm cuối rõ dài, như nói: hiểu rồi, không phải sinh, mà là bỏ.

Tưởng Na nghe ra chữ "à" bí hiểm này của cô, khí huyết bốc thẳng lên đầu, mà khổ nhất là vẫn phải làm bộ tươi cười chân thành, để người ngoài nghĩ họ đang hàn huyên thân thiết.

Mạc Doãn Nhi đứng bên cạnh, mặt lạnh như tiền. Từ sau khi chấm dứt quan hệ, Nghê Gia càng không thèm nể nang, đi đến đâu cũng nói ra mấy câu như tát nước vào mặt. Còn ả, trừ yếu thế nhu mì trước mặt đàn ông và chơi ác cay độc trước mặt phụ nữ ra, ả không thể chơi chữ như hát hay được như Nghê Gia, rõ ràng là đâm chết người mà không để lại vết thương.

Nhưng ả và Ninh Cẩm Niên cũng sắp đính hôn rồi.

Công ty Clover được mở ở lĩnh vực mới do ba gia tộc mạnh kết hợp với nhau. Trong ba nhà, nhà họ Liễu và nhà họ Tống vốn là họ hàng, mà tin tức đính hôn của cô chủ họ Tống và cậu chủ họ Ninh vừa được tung ra, sức chú ý dành cho công ty lập tức tăng lên. Việc này có tác dụng thúc đẩy rất mạnh với một công ty mới thành lập.

Mạc Doãn Nhi nghĩ có thể chọc tức Tống Nghiên Nhi, vẫn rất đắc ý. Nhưng giờ Nghê Gia cũng sắp đính hôn rồi, đối tượng lại còn là nhà họ Việt. Chờ

https://thuviensach.vn

khi tin tức chính thức tung ra, chỉ e mọi sự nổi bật của ả đều bị Nghê Gia giành hết. Chẳng trách vài ngày nay, giá cổ phiếu của Hoa thị liên tục tăng vọt.

Mà kịch bản mới của Nghê Gia vừa bắt đầu quay đã có rất nhiều đạo diễn lớn muốn mời cô viết kịch bản.

Cứ nghĩ đến lí do đằng sau việc Ninh Cẩm Nguyệt bị ép tống ra nước ngoài, nghĩ đến người đàn ông của Nghê Gia vì lặng lẽ bảo vệ cô ta mà sẵn sàng tàn nhẫn làm hại người khác, thái dương của ả lại giần giật đến phát đau.

Mạc Doãn Nghi ghen tị phát điên, suy nghĩ trong đầu càng thêm mãnh liệt: tất cả mọi thứ hiện giờ của Nghê Gia đều nhờ cướp từ chỗ ả.

Cho dù thế nào ả cũng phải đoạt lại.

Ả còn đang đấu tranh dữ dội trong đầu, Ninh Cẩm Niên lại bất chợt mở miệng: "Tuy Doãn Nhi không thể đến dự lễ đính hôn của cô, nhưng lễ đính hôn của chúng tôi, vẫn mong cô Nghê đây vui lòng đến dự". Y ra vẻ rộng lượng đại nhân không chấp tiểu nhân.

Nghê Gia cười: "Đương nhiên rồi".

Tin đính hôn của Mạc Doãn Nhi và Ninh Cẩm Niên truyền đi sôi sùng sục, thị trường chứng khoán hôm nay vừa bắt đầu phiên giao dịch, Clover vừa lên sàn đã tăng giá vùn vụt, tình hình rất tốt. Đúng như câu Tưởng Na từng nói, chỉ có lợi ích vĩnh viễn. Bằng không, với mắt nhìn của bà ta, đời nào lại chịu cho Mạc Doãn Nhi vào cửa.

Rất có thể Tưởng Na chỉ đang tạm thời lợi dụng Mạc Doãn Nhi, đính hôn rồi vẫn có thể thay đổi.

Mạc Doãn Nhi không lo sau khi gả vào nhà họ Ninh sẽ bị mẹ chồng em chồng ngược đãi đến chết sao? Song Nghê Gia tin, với mánh lới và chỉ số thông minh của Mạc Doãn Nhi, có lẽ còn khiến nội bộ nhà họ Ninh đấu đá loạn cào cào nữa kìa.

https://thuviensach.vn

Xuất phát từ mục đích này, cô thật lòng hi vọng Mạc Doãn Nhi có thể gả vào nhà họ Ninh.

Ninh Cẩm Niên mãi mãi hào hoa phong nhã trước mặt mọi người: " Cô Trương, đến lúc đó nhất định cô cũng phải đến nhé. Doãn Nhi cũng là một nửa con gái của cô mà".

Trương Lan đã biết chuyện Nghê Gia bị hai người này bắt cóc, đã ngứa mắt không coi ra gì từ lâu, giờ nghe Ninh Cẩm Niên chia rẽ tình cảm giữa thị và Nghê Gia, lại càng không vui.

Nhưng thị vẫn giữ nguyên phong thái cao quý: "Cẩm Niên càng ngày càng ra dáng, đúng là xứng đôi với Mạc Doãn Nhi".

Nghê Gia kinh ngạc nhướng mày, òa, không tồi nha!

Ba người đối diện vốn còn tưởng Trương Lan khen hắn càng ngày càng ra dáng, nhưng nghe xong rồi mới phát hiện ra, hình như có gì đó không đúng lắm.

Nhưng bọn họ còn chưa có thời gian hiểu ra thì Trương Lan đã kéo Nghê Gia đi vào trong.

Nghê Gia không nhịn được cười: gừng càng già càng cay.

Hai mẹ con phân công hợp tác, Trương Lan đi tìm Tưởng Na lần nữa, Nghê Gia thì rút hai cái di động trong túi xách ra, gửi tin nhắn đã soạn sẵn trước đó đi, sau đó trốn sau bức rèm.

Chưa đầy một phút sau, Mạc Mặc và Ninh Trung Kì đi tới từ hai hướng, vừa thấy đối phương đã đồng thanh mở miệng: "Sao giờ lại tìm tôi?".

Nói xong hai người mới chợt nhận ra có vấn đề, nhưng Nghê Gia đã chạy ra từ sau bức rèm.

"Khuôn mặt chú Ninh thật sự làm người ta ấn tượng sâu sắc, bao năm thế rồi mà cháu vẫn còn nhớ rõ. Mà cháu đổi lại thân phận đã lâu mà đến giờ mới được gặp chú Ninh. Xem ra là chú cố tình né tránh cháu." Nghê Gia

https://thuviensach.vn

nhìn chằm chằm Ninh Trung Kì, người đàn ông này vẫn giống y như trong bức ảnh du xuân của Trương Lan, ngoài trừ cái bụng bia thì không thay đổi gì cả.

Ninh Trung Kì hết sức bình thản: "Đổi thân phận? Cháu là đại tiểu thư nhà họ Nghê? Hôm nay lần đầu tiên gặp cháu, quả nhiên đáng yêu như mọi người vẫn khen. Nhưng chúng ta chắc hẳn chưa từng gặp nhau?".

"Lúc chú và Mạc Mặc ở bên nhau, cháu còn nhỏ. Tất nhiên chú không nhớ." Nghê Gia tủm tỉm cười, nhưng ánh mắt lại lạnh toát: "Chẳng qua chú Ninh à, vợ chú hung dữ như thế, trẻ trung trai tráng đi ăn vụng cũng chẳng sao. Nhưng giờ đã bằng này tuổi còn cặp kè với phụ nữ có chồng, đúng là già còn mất nết".

Mặt Ninh Trung Kì xám ngoét.

Ông ta làm quan chức nhiều năm thế rồi, lần đầu tiên có người dám mỉa đểu ông ta háo sắc vô sỉ sợ vợ.

Ông ta không thể nổi cáu với cô, chỉ cười gượng đôi tiếng: "Con bé này, quả nhiên là thiếu lễ phép".

Nghê Gia nhướng đôi chân mày thanh mảnh: "Hai người lén lút chạy đến đây hẹn hò, đương nhiên là có lễ phép".

"Chúng tôi bị chị lừa đến." Mạc Mặc cuống lên, buột miệng nói ra xong lại thấy ánh mắt Nghê Gia lóe lên như hồ ly, mỉm cười: "Nếu quang minh chính đại không có chuyện gì, sao bà có thể bị tôi lừa đến đây được?".

Giờ Mạc Mặc mới biết mình mắc mưu, lập tức bớt hung hăng: "Nghê Gia, chị gửi tin nhắn lừa tôi đến đây, chị lại muốn làm gì?"

Màn chiếu đã bắt đầu hiện lên hình ảnh và nhạc nền, giọng nam trong đoạn phim tài liệu đang giới thiệu về lịch sử phát triển của doanh nghiệp một cách bình tĩnh mạnh mẽ. Ngọn đèn rọi tới từ sau lưng Nghê Gia, làm nổi bật ánh mắt lạnh lùng u tối.

https://thuviensach.vn

Giọng Nghê Gia không to nhưng vừa khéo chen vào giữa đoạn nghỉ của phim: "Tôi tìm các người bàn hai điều kiện, thứ nhất, triển vọng phát triển của công ty này rất tốt, nhà tôi cũng muốn góp một phần tư cổ phần. Thứ hai, Ninh Cẩm Niên và Mạc Doãn Nhi không được đính hôn".

Mạc Mặc hét lên, nhưng giọng bà ta lại bị âm thanh trong phim đè lấp.

"Nghê Gia, sao chị độc ác thế? Chị đã sắp đính hôn mà vẫn muốn cản trở Doãn Nhi nhà tôi? Mà cũng đừng thấy công ty phát triển tốt thì muốn đến góp vui. Nằm mơ! Hơn nữa, tôi và ông Ninh cũng chẳng làm việc gì để chị uy hiếp!"

Ninh Trung Kì dè dặt, không nói không rằng.

Nghê Gia thấy ông ta thỉnh thoảng lại nhìn vào túi xách của cô, khóa không kéo kín, để lộ ra một góc túi tài liệu.

Đúng thế, với sự cảnh giác và đa nghi do lăn lộn nhiều năm trong giới quan chức, ông ta tất sẽ không cho rằng Nghê Gia chỉ dựa vào trí nhớ trẻ con để dọa dẫm họ. Nên giờ điều ông ta lo lắng nhất là trong tay Nghê Gia có bằng chứng xác đáng.

Mạc Mặc thấy Ninh Trung Kì không nói nửa lời, lại hơi căng thẳng nhìn vào túi của Nghê Gia nên cũng đưa mắt theo.

Nghê Gia thấy thời cơ đã đến, liếc nhìn đồng hồ, trầm giọng, mỉm cười:

"Chúng ta đang đối địch thế này, dù tôi có nói hai người ngoại tình cũng chẳng ai tin. Hai người coi như kín miệng, không để lộ điều gì. Nhưng mà", cô rút túi tài liệu ra, phe phẩy lúc lắc, "không chuẩn bị kĩ càng mà tôi lại dám nói yêu cầu lớn như thế?".

Lần này, cả hai người đều chấn động, tuy chỉ trong giây lát nhưng vẫn không thoát khỏi tầm mắt Nghê Gia.

Mạc Mặc đanh mặt lại, không nói gì.

https://thuviensach.vn

Ninh Trung Kì lại vẫn cười không thẹn với lương tâm: "Tôi đã từng gặp không ít chuyện lừa gạt, tôi tin đại tiểu thư nhà họ Nghê sẽ không học những trò đó đâu nhỉ? Sắp mở màn rồi, nếu cháu không còn việc gì nữa, tôi đi trước đây".

Trấn định như thế, đúng là con hồ ly già khó ra tay mà!

Nghê Gia thấy Ninh Trung Kì dợm xoay người, biết ông ta đang thử cô. Cô tức thì lên tiếng:

"Hai vị thật thẳng thắn vô tư, e là tôi đã nhớ nhầm rồi. Gần đây các người dính với nhau chắc cũng do tôi nhìn nhầm thôi. Để tránh chú Ninh nói tôi lừa đảo, tôi đi mời cô Tưởng đến xem xét thì hơn." Nghê Gia cười, xoay lưng bỏ đi.

Nếu ông ta thử cô, cô cũng thử lại được.

Ninh Trung Kì không cản lại ngay, mà tập trung tinh thần quan sát Nghê Gia, hết sức mong mỏi nhìn ra sơ suất nào đó, nhưng cô lại thật sự sảng khoái bỏ đi.

Mạc Mặc thì ngược lại, nhìn chòng chọc túi tài liệu trong tay cô, cuống đến mức suýt rụng tim. Nếu thật sự để Tưởng Na đọc được, hôn ước sẽ xong đời.

Nghê Gia thong dong đi giữa màn sáng rực rỡ sắc màu, bất cẩn đánh rơi thứ trên tay.

Tuy Nghê Gia phản ứng rất nhanh giấu xấp ảnh kia đi, nhưng Ninh Trung Kì và Mạc Mặc vẫn thấy rõ mặt mình.

Chẳng lẽ người của nhà họ Nghê cũng theo dõi họ cùng lúc họ theo dõi nhà họ Nghê?

Nghê Gia bình tĩnh đứng dậy đi tiếp, mới được hai bước đã nghe giọng thỏa hiệp có vẻ lo âu của Ninh Trung Kì: "Cháu đưa ảnh cho tôi xem xem, điều kiện có thể thương lượng".

https://thuviensach.vn

Nghê Gia nở nụ cười nhạt, nhưng không quay đầu lại.

Mạc Mặc lập tức bảo Ninh Trung Kì: "Anh dám! Mạc Doãn Nhi nhất định phải gả vào nhà họ Ninh. Anh để nó uy hiếp, muốn phá hoại hạnh phúc của Doãn Nhi, không sợ tôi dùng cái này để uy hiếp lại anh?".

Ninh Trung Kì vốn định thỏa thuận với Nghê Gia trước, sau đó sẽ từ từ nghĩ cách đối phó, dù sao thì từ đầu đến giờ ông ta cũng không thừa nhận vụ quan hệ bất chính này, cũng không nói ra từ quan trọng nào.

Thế nhưng trong giờ phút Mạc Mặc mở miệng, rốt cuộc ông ta đã hiểu thế nào là đồng đội ngu như lợn.

Đồng đội lợn vẫn tiếp tục: "Anh muốn hủy việc đính hôn, tôi cũng không sợ nói cho Tưởng Na biết quan hệ của chúng ta!".

Nghê Gia cong môi, câu quan trọng nhất đây rồi!

Ninh Trung Kì trầm trọng tức tối mắng: "Mạc Mặc, cô chú ý lời ăn tiếng nói đấy!".

Ông ta vừa dứt lời, Mạc Mặc mới biết bị nói hớ rồi. Tuy hận Nghê Gia, nhưng bà ta cũng ghét thái độ không thèm đếm xỉa của Ninh Trung Kì, không cam lòng, cười nhạt nói: "Trong tay người ta cũng đã có chứng cứ rồi, sợ gì bị lộ nữa?".

Lúc này, lại nghe Nghê Gia phì cười: "Đến lâu thế rồi mà vẫn còn núp không ra. Cam lòng đặt lợi ích lên hàng đầu, làm con rùa rụt cổ hả?".

Hai người kia lặng đi, thấy Nghê Gia đưa tay kéo bức màn che giàn giáo, Tưởng Na, Tống Minh và Trương Lan đều đứng trong đường thi công chật hẹp, hai người trước thì đỏ mặt tía tai, người đứng sau lại thảnh thơi tự đắc.

Ninh Trung Kì và Mạc Mặc lập tức tái mặt.

Trương Lan vỗ vỗ bả vai Tống Minh và Tưởng Na: "Thì ra hợp tác đầu tư là phải hợp tác cả trên giường à, vậy tôi rút đây".

https://thuviensach.vn

Nghê Gia nhìn Tống Minh, suýt thì không nhịn được cười: "Chú Tống, cháu luôn rất tò mò, dì Mạc làm nhiều việc mất mặt như thế mà chú vẫn tha thứ hết lần này tới lần khác, sức nhẫn nại quả thật làm con rùa nghìn năm cũng phải xấu hổ. Bác gái cháu là người một tay thu vén mọi bề, chú lại không thích vì ngại mất sĩ diện. Giờ người như dì Mạc, chắc ngày nào cũng giúp chú tăng thể diện nhỉ?".

Sắc mặt Tống Minh rất khó coi.

"Mọi người đừng nghe nó nói, nó cố tình chia rẽ chúng ta. Nó đến để quấy rối, chúng ta không thể đấu đá nội bộ được!" Mạc Mặc nhất thời không biết lấy khôn ở đâu ra mà câu nào câu nấy đều nói vào điểm chính, "Tại con ranh chết tiệt này vu vạ hết". Nói xong bà ta nhào lên muốn cướp túi tài liệu trong tay Nghê Gia.

Nghê Gia giấu tay đi, tay kia bắt lấy cánh tay của Mạc Mặc, dùng hết sức hất sang một bên.

Mạc Mặc đi giày cao gót, nghiêng người đập vào tường, đau quá mắng to: "Nghê Gia, mày dám đẩy tao?".

Nghê Gia lạnh mặt: "Không đẩy thì để bà đánh tôi chắc? Thay đổi cuộc đời tôi, không hề có ơn dưỡng dục tôi, bà còn mặt mũi nào mà đánh tôi?".

Còn chưa dứt lời, bàn tay sau lưng cô đã trống không.

Nghê Gia kinh ngạc quay đầu lại, thấy Tưởng Na đã cầm túi tài liệu, còn Trương Lan bị Tống Minh giữ chặt, đang lôi lôi kéo kéo.

Nghê Gia sầm mặt, siết chặt nắm đấm nhìn chòng chọc Tống Minh, lùi chân phải lại một bước, gằn từng tiếng hung dữ: "Buông mẹ tôi ra! Bằng không tôi cho ông biết thế nào là cú đá của đai đen karatedo!".

Tống Minh không kịp phản ứng, lại bị khí thế của cô dọa, khẽ lỏng tay, Trương Lan bèn giãy ra, nhanh chóng chạy về bên Nghê Gia.

Tưởng Na cầm túi tài liệu, ánh mắt hung ác dán lên người Nghê Gia, như hận không thể nuốt cạn ăn hết cô: "Cháu tưởng mấy thứ này sẽ khiến liên

https://thuviensach.vn

minh của chúng tôi sụp đổ? Cháu tưởng công ty chúng tôi sẽ đấu đá nội bộ rồi vận hành bất ổn chỉ vì chuyện vặt vãnh này?".

Bà ta khinh thường hừ một tiếng: "Đúng là trẻ con, ấu trĩ!".

Nghê Gia vẫn tỏ vẻ bình tĩnh, nhìn bà ta hồi lâu.

Đoạn phim đã được chiếu xong, người dẫn chương trình tuyên bố ngày đầu tiên Clover lên sàn thì giá cổ phiếu đã tăng vùn vụt. Nhưng nhóm các chủ nhân bên này lại không một ai hưng phấn vui vẻ, tất cả đều gió thảm mây sầu.

Nghê Gia bất chợt mỉm cười ngọt lịm: "Xem ra là cháu đã không phân biệt rõ ràng. Cô Tưởng vẫn là người giỏi nhất khi chơi chiến thuật, cháu xin bái phục chịu thua, đi trước vậy", nói rồi bỏ đi.

Mãi đến chỗ rẽ, Trương Lan mới hỏi: "Theo kế hoạch lúc trước, không phải con nên nói trước đây từng thấy Ninh Trung Kì và Mạc Mặc ở với nhau sao?".

Nghê Gia dừng lại, mỉm cười nhưng không đáp lời, hình như đang tập trung nghe cái gì đó.

Trương Lan cũng vểnh tai nghe, giờ mới loáng thoáng có tiếng gầm khẽ của đàn ông, tiếng thóa mạ của đàn bà, còn cả tiếng tát.

Nghê Gia cười: "Nếu chúng ta ở đó, chúng sẽ nhất trí đoàn kết trước người ngoài, dồn sự chú ý và tức tối lên người con. Chỉ khi người ngoài bỏ đi thì trong nội bộ mới có thể đấu đá".

"Nên mới nói, cô Trương ơi, chị Gia Gia thông minh hơn cô nhiều." Phía sau lại đưa đến giọng vui cười của Liễu Phi Phi.

Nghê Gia bảo Trương Lan: "Mẹ, mẹ vào bãi đỗ xe chờ con, con sẽ đến ngay". Trương Lan không có ý kiến gì, đi luôn.

Giờ Nghê Gia mới quay đầu lại, chằng nói chằng rằng.

https://thuviensach.vn

"Chị vừa đến em đã theo sát rồi, vì biết đi theo chị chắc chắn có kịch hay để xem." Tính tình chỉ sợ thiên hạ không loạn của Liễu Phi Phi vẫn không thay đổi, thấy Nghê Gia đưa mắt lướt qua chén rượu mình cầm trên tay, lập tức cười hì hì: "Chị gái tốt ơi, tuần trước em vừa sinh nhật, đã trưởng thành rồi".

Thấy cô không nói gì, Liễu Phi Phi lại cười: "Chàng trai của chị xịn thật đấy, nếu em là chị, đêm nay đã nhào tới rồi".

Nghê Gia không hứng thú nhìn cô nàng: "Có việc gì à?".

"Chị giỏi thật đấy, bốn người đằng kia đều thượng cẳng chân hạ cẳng tay rồi".

Nghê Gia lại không nói gì nữa.

Mấy câu muốn góp cổ phần hủy đính hôn gì đó ban nãy chỉ là nói suông thôi, cô cũng không quan tâm. Cái cô quan tâm là làm sao để tạo bức tường xa cách trong lòng Mạc Mặc và Tưởng Na kìa.

Tuýp phụ nữ xem trọng hơn thua như Tưởng Na dù vừa rồi vờ không để tâm, nhưng lại không giấu được ngọn lửa hận hừng hực trong mắt. Giờ chắc chắn đã cắn xé đấm đá đánh nhau với Mạc Mặc rồi.

Liễu Phi Phi làu bàu: "Em mong chúng đánh nhau ầm ĩ, càng ầm ĩ càng tốt, Mạc Mặc đúng là đồ tiện nhân, lần trước nhà họ Ninh cũng bẫy anh Tôn Lý của em, giờ họ thành đối thủ một mất một còn rồi".

Nghê Gia im lặng, nghe giọng điệu, nhà họ Liễu cũng muốn tranh phần hơn.

Liễu Phi Phi oán hận nói xong, lại tò mò: "Nghê Gia, chị mời thám tử tư ở đâu mà siêu thế, chụp được cả cảnh giường chiếu của trưởng phòng Ninh. Giới thiệu cho em với".

Nghê Gia lắng tai nghe tiếng trách mắng sau bức tường, lại nảy ra một ý: "Cô làm hộ tôi một việc trước đã".

https://thuviensach.vn

"Việc gì?"

Nghê Gia trước đó chưa đến đây nghiên cứu địa hình nên có vài chỗ không rõ ràng lắm, bởi thế không thể mở rộng kế hoạch, nhưng giờ có Liễu Phi Phi thì lại khác.

Nghê Gia hỏi: "Cô có biết rõ kết cấu hậu trường và âm thanh ánh sáng của bức phông nền kia không?".

Liễu Phi Phi gật đầu: "Em có thấy vài lần rồi".

Nghê Gia ghé lại nói nhỏ vài câu vào tai Liễu Phi Phi, Liễu Phi Phi cười như mở cờ trong bụng: "Nghê Gia, sau này em phải bái chị làm sư phụ".

Sau khi Nghê Gia và Liễu Phi Phi chia tay, cô vào hội trường, cùng nhìn lên sân khấu với mọi người. Trên sân khấu đèn đuốc sáng trưng, hình ảnh trên phông đang thay đổi.

Người dẫn chương trình hưng phấn giải thích xu hướng tăng ngày hôm nay của Clover, trên màn chiếu hiển thị biểu đồ giao dịch cổ phiếu, đường kẻ chạy tuốt lên trên.

Nghê Gia nhíu mày, hiện giờ mở công ty trang thiết bị y tế cao cấp trong nước là lĩnh vực đầy tiềm năng, tuy cần nguồn vốn lớn, chướng ngại kĩ thuật cũng nhiều, nhưng Clover được ba nhà hùn vốn lèo lái, dùng đủ mánh cách tân kĩ thuật. Hôm nay đến xem, quả nhiên hiệu quả rất tốt. Nếu công ty này cứ tiếp tục phát triển với xu thế hiện giờ, mà lại bị KARNER nhà họ Ninh độc chiếm, mọi chuyện sẽ khá phiền toái.

Không biết bên Nghê Lạc rốt cuộc có động tĩnh gì chưa.

Nghê Gia nghĩ lát nữa sẽ đến Hoa thị thăm Nghê Lạc, đúng lúc này âm nhạc chợt nổi lên, dẫn chương trình nói: "Giờ xin mời chủ tịch tập đoàn KARNER nhà họ Ninh...".

Còn chưa dứt lời, cả sảnh đã xôn xao ì xèo.

https://thuviensach.vn

Nghê Gia ngẩng đầu, chỉ thấy màn chiếu đã tắt ngúm. Khi mọi người đang nghĩ thiết bị gặp trục trắc thì sau tấm vải phông bất ngờ lóe lên một luồng ánh sáng trắng, bóng người hiện lên hết sức rõ ràng trên phông nền.

Bốn bóng người đánh nhau túi bụi, đàn ông thì tát má đá chân, đàn bà thì giật tóc móc thịt, động tác hết sức trôi chảy tự nhiên, vô cùng ăn nhập âm nhạc vui vẻ ở hiện trường.

Như xem chiếu rối bóng, lại giống như xem phim câm. Ai nấy im lặng không biết nói gì.

Lát sau nổi lên tiếng rì rầm: "Ai đang đánh nhau đằng sau thế?".

Người dẫn chương trình xấu hổ: "Xin các nhân viên hậu trường điều...".

Âm thanh cũng đột nhiên tắt ngấm, tiếng micro, tiếng bàn tán, tiếng trên màn chiếu, rồi tiếng nhạc đều im phăng phắc.

Nhưng chỉ chớp mắt, tiếng băng thu âm phát lên hoàn toàn ăn khớp với động tác đánh nhau trên bức phông nền: "Tôi ngủ với Ninh Trung Kì đấy, bây giờ vẫn ngủ, hai mươi năm trước cũng ngủ, có bản lĩnh thì Tưởng Na cô trông chừng người đàn ông của mình cho chặt đi!".

Trên màn vải lại thấy vung tay lên lần nữa, lần này có tiếng vang chát chúa rung trời.

Nhưng cũng trong chớp mắt, động tác trên màn vải tức thì ngừng lại, những người bên kia màn chiếu cũng nhận ra điều bất ổn rồi.

Nghê Gia nhìn Ninh Cẩm Niên và Mạc Doãn Nhi gần như trắng bệch mặt mày, vừa muốn lên tiếng đã nghe tiếng nói chậm rãi rõ ràng của Liễu Phi Phi đằng sau: "Trước khi đính hôn có nên kiểm tra xem có phải anh em không nhỉ?".

Câu nói như một giọt nước rơi vào chảo dầu, tất cả mọi người xôn xao náo động.

https://thuviensach.vn

Màn chiếu âm thanh tức thì khôi phục lại bình thường, người dẫn chương trình vội tiếp tục, nhưng không ai nghe lọt tai nữa, họ còn bận xì xào: Mạc Mặc lại thò một chân vào cuộc hôn nhân của Tưởng Na rồi, không phải Tống Minh và Ninh Trung Kì chơi trò đổi vợ đấy chứ, hai đứa bé kia liệu có phải anh em thật không, mà cho dù không phải, tai tiếng thế này...

Hủy đính hôn, rất có thể bị nghi ngờ là anh em. Không hủy, lại có quan hệ bất chính với thông gia, mọi người sẽ cười muốn rụng răng mất.

Đâm lao thì phải theo lao thôi.

Nghê Gia nhìn tiếp thì Ninh Cẩm Niên và Mạc Doãn Nhi đã biến mất, có lẽ chúng nghi ngờ nên đã chạy đi chất vấn bố mẹ rồi.

Ở lại lâu cũng vô ích, Nghê Gia phóng khoáng xoay người, bỏ hội trường bùng nổ lại sau lưng.

Liễu Phi Phi dạt dào thích thú chạy theo, khen suốt dọc đường: "Nghê Gia ơi chị đỉnh quá, đập cho tan tành kiểu này thật đã. Sau này nếu có những việc thế này, nhớ gọi em nhé!".

Nghê Gia không dừng bước, phớt lờ cô nàng.

Liễu Phi Phi vẫn đi theo: "Phải rồi, chị còn chưa nói cho em biết tìm thám tử tư ở đâu".

Nghê Gia quay đầu lại liếc cô nàng một cái, cười: "Không có thám tử tư".

"Không có?"

"Ảnh được chỉnh sửa thôi."

Nhìn kỹ sẽ nhận ra ngay, song trong lòng hai kẻ Ninh, Mạc có tật giật mình, mà mục đích của Nghê Gia lại là cho Tưởng Na biết rõ mọi việc.

Liễu Phi Phi đứng ngây ra tại chỗ, nhìn theo bóng lưng đã đi xa của Nghê Gia, thấy cô thật có khí phách, ngầu muốn chết!

Đây là thần tượng của cô nàng!

https://thuviensach.vn

Nghê Gia vừa rẽ xuống cầu thang đã thấy Khương Hoàn Vũ đang đi qua đi lại trước cửa. Y nghe tiếng bước chân lập tức ngẩng đầu lên, vẻ mặt mong chờ, chắc chắn là đang đợi cô.

Nghê Gia nhíu mày, rất không vui: "Anh theo dõi tôi?".

"Anh có chuyện quan trọng muốn hỏi em", Khương Hoàn Vũ cau mày, "anh nghe nói, em sắp đính hôn với Việt Trạch à?".

"Phải." Nghê Gia mặt không đổi sắc đi lướt qua, lại bị Khương Hoàn Vũ túm tay.

Nghê Gia đẩy y ra theo phản xạ, nháy mắt đã tách ra một khoảng.

Khương Hoàn Vũ không hề bất ngờ, trái lại trong mắt còn đượm vẻ xót xa, nhẹ giọng hỏi: "Ám ảnh sâu như thế mà em còn có thể yêu đương chung sống với đàn ông sao?".

Nghê Gia lạnh nhạt nhìn y, khinh thường: "Có thể chứ".

"Em nói dối!" Khương Hoàn Vũ gần như khẳng định.

Nghê Gia ghét thái độ tự cho là đúng của y, hừ một tiếng: "Tôi đã cho là mình không thể, nhưng sau này khi gặp rồi mới phát hiện ra là có thể. Nắm tay, ôm, hôn, chỉ dành cho một mình anh ấy. Thậm chí", cô dừng lại một chút, "lên giường".

Nói đến đây, Nghê Gia chợt thấy cõi lòng xao động, cô mỉm cười:

"Cảm ơn anh đã nhắc nhở tôi, xưa nay tôi không nhận ra anh ấy đặc biệt chừng nào. Anh vừa nói thế làm tôi nhận ra, lúc ở bên anh ấy, tôi chính là một người trong sáng chưa từng phải chịu đựng những điều tối tăm. May mắn biết bao! Anh ấy đặc biệt như thế, duy nhất như thế, vậy mà giờ tôi mới phát hiện ra."

Cô không nhịn được cười, nụ cười vừa ngây thơ vừa xinh đẹp cứ thế nở trên môi, "Chính là anh ấy đấy!".

https://thuviensach.vn

Khương Hoàn vũ trông thấy nụ cười hạnh phúc trên môi Nghê Gia, đau đớn vô cùng: "Gia Gia, em không thể ở bên Việt Trạch, hắn không phải người tốt, không đáng để em tin tưởng".

Nụ cười trên mặt Nghê Gia tắt ngấm, mắt lạnh như băng: "Không phải người tốt? Tôi cũng không phải người tốt. Vừa đúng một đôi. Không đáng tin tưởng? Nhưng anh ấy lại là một trong số hai người trên đời này tôi có thể tin tưởng. Tất nhiên, người còn lại không phải anh".

"Em bình tĩnh lại đã!"

Nghê Gia vòng qua y, kiên quyết tránh ra.

"Tin tưởng hắn?" Khương Hoàn Vũ bật cười, bỗng nhiên giật túi xách của Nghê Gia, thô bạo kéo khóa ra, chỉ vài giây đồng hồ đã lôi ra hai ba lọ thuốc nhỏ, vung vẩy trước mặt cô, thuốc trong lọ va vào nhau lạch cạch, "Tin tưởng? Hắn có biết em uống thuốc này không?".

Nghê Gia giận dữ giật cả túi lẫn thuốc lại, tức thì không khống chế nổi cảm xúc, nói nhanh như bắn súng liên thanh: "Mẹ kiếp Khương Hoàn Vũ anh bị bệnh à, tự anh thấy anh tốt bụng đến mức nào mới có thể vác mặt quay lại gặp tôi sau khi làm bao chuyện có lỗi với tôi như thế? Anh tưởng tôi là gì của anh, có thể để anh muốn quản lý thế nào thì quản lý chắc? Anh tồn tại để làm gì? Vừa nhắc lại những kí ức đau khổ đen tối tôi đã phải trải qua, vừa sắm vai chúa cứu thế tới cứu vớt tôi để thỏa mãn giấc mơ anh hùng của anh à? Anh cút đi, đừng xuất hiện trước mặt tôi làm tôi buồn nôn nữa! !!"

"Anh về để bù đắp", đối mặt với cơn cuồng nộ của cô, Khương Hoàn Vũ không hề sợ hãi mà chỉ thấy nhói lòng, "Gia Gia, anh hiểu tâm trạng của em bây giờ, rất tự ti, rất sợ hãi, rất bất lực, rất...".

"Anh dám thử phân tích tâm lý tôi nữa xem!" Nghê Gia gằn từng tiếng uy hiếp.

Thấy ánh mắt cô hung ác, Khương Hoàn Vũ ngậm miệng.

Nghê Gia quay đầu, bỏ đi đầy quyết liệt.

https://thuviensach.vn

==========

Chương 62

Nghê Gia ném hết mấy lọ thuốc trong túi vào thùng rác, cô nghĩ, cô thừa sức khống chế bản thân mình.

Trên đường tới Hoa thị, cô nhận được điện thoại của cô Giản ở công ty tổ chức tiệc, hỏi khi nào thì tiện bàn bạc kế hoạch cho buổi lễ đính hôn. Cuối tuần cả Nghê Gia và Việt Trạch đều rảnh nên chọn hôm đó.

Cô vừa cúp máy đã thấy Trương Lan cười tít mắt: "Chờ khi các con hết bận, mẹ với con đi dạo phố một lần, mẹ sẽ mua cho con thật nhiều quần áo đẹp và đồ trang sức cho con, được không?".

Tuy Nghê Gia không quen thân thiết như vậy, nhưng vẫn có đôi chút chờ mong, gật gật đầu: "Được ạ".

Tới Hoa thị, một mình Nghê Gia lên trên tìm Nghê Lạc.

Sau khi qua cửa an ninh, Nghê Gia theo Từ Hiền lên phòng giao dịch chứng khoán ở tầng 31, chỉ thấy trong văn phòng hai tầng bận tối mắt tối mũi. Mười mấy nhân viên tầng dưới ngồi trước máy tính, ngón tay lướt như bay trên bàn phím.

Nghê Lạc đứng ngoài hành lang tầng hai, mặc complet thiết kế riêng của Armani, đeo tai nghe bluetooth và micro cỡ nhỏ, nhìn màn hình lớn không chớp mắt, liến thoắng nhanh như chớp.

"X3, mua 5 triệu, Clover."

"F7, mua 90 triệu, Colver."

Nghê Gia nhìn vẻ mặt chững chạc kiên nghị và có đôi phần xa lạ của Nghê Lạc, chợt thấy mủi lòng, hỏi Từ Hiền: "Cổ phiếu của Clover có xu hướng tăng vì Nghê Lạc thao túng?".

Từ Hiền gật đầu: "Còn cả anh Việt nữa. Mấy công ty nhỏ trực thuộc Hoa thị cũng đều đang thu mua cổ phiếu Clover. Mà trước kia anh Việt đã đăng ký

https://thuviensach.vn

một công ty ở quần đảo Virgin thuộc Anh, công ty đó thu mua là chính...", anh ta đang nói nửa chừng, bỗng lễ phép gật đầu với người sau lưng Nghê Gia, xoay người bỏ đi.

Nghê Gia kinh ngạc quay đầu thì đã bị ôm vào lòng ai, mùi nước hoa Eau de Cologne thân quen thơm thoang thoảng.

Việt Trạch ghé vào tai cô, thì thầm: "Mới một ngày không gặp...".

Anh không nói câu tiếp nhưng cũng đủ làm tim cô run lên. Cô nghiêng đầu, dựa vào cằm anh: "Cô Giản vừa hỏi em việc tiệc đính hôn, em nói thứ bảy này qua xem kế hoạch sắp xếp thế nào".

"Được, anh nhớ rồi." Việt Trạch nhỏ giọng đáp, lại cọ cọ má cô.

Vừa lúc này Nghê Lạc vào lấy báo cáo, nhìn thấy cảnh tượng này, cực kỳ bất mãn: "Get a room!".

Nghê Gia cau mày, nhấc chân muốn đá cậu, nhưng lại bị Việt Trạch giữ chặt không cựa được.

Nghê Lạc thảnh thơi vơ tài liệu trên bàn rồi chạy ù ra ngoài, vẫn không quên ngoái lại chọc Nghê Gia: "Chậc chậc chậc, nhà mẹ đẻ mới là nơi nương náu, cẩn thận đừng có đắc tội".

Nghê Gia vừa tức vừa buồn cười, Việt Trạch cúi xuống nhìn cô hồi lâu, hỏi: "Nghê Lạc như bây giờ, em yên tâm chưa?".

Nghê Gia không biết vì sao anh lại đột ngột hỏi thế, gật gật đầu: "Ừm".

"Vậy sau này em cứ vui vẻ làm nhà biên kịch, không cần để ý đến công ty hay việc kinh doanh nữa, được không?" Giọng anh vừa dịu dàng vừa quyến rũ như đang thôi miên.

Lòng Nghê Gia chợt yên lặng, như thể gánh nặng nào đó cô đang cõng trên lưng đang được gỡ xuống từng chút từng chút một.

Cô quay đầu sang liếc nhìn nửa bên mặt nghiêm túc của Nghê Lạc ngoài cửa sổ, đúng thế, cô có thể hoàn toàn yên tâm về Nghê Lạc và Hoa thị rồi.

https://thuviensach.vn

Việc của nhà họ Tống và nhà họ Ninh, Nghê Lạc hoàn toàn có thể ứng phó, còn có Việt Trạch giúp sức nữa. Những điều cô có thể làm, chỉ đến đây thôi.

Chiến đấu trên thương trường sau này sẽ giao cho họ, còn cuộc chiến giữa người và người sau này, cũng không cần thiết nữa.

Có Nghê Lạc và Việt Trạch, nhà họ Tống và nhà họ Ninh nhất định sẽ sa sút, cô không cần quan tâm tới những người nhất định thảm bại này nữa, cô hẳn là nên bắt đầu một cuộc sống mới rồi.

Không bận tâm tới những điều khác, chỉ săn sóc bản thân thôi, cuối cùng đã tự do rồi.

Cô nhẹ nhàng cong môi cười, hết sức nhẹ nhõm: "Được".

Đúng lúc này, điện thoại của cô đổ chuông.

Là Trương Lan, nói Nghê Khả đã tỉnh.

Nghê Gia và Nghê Lạc chạy về nhà thì thấy bà nội và Trương Lan đang ngồi trên ghế sofa, còn Nghê Khả ngồi trên xe lăn được Tống Nghiên Nhi giúp đỡ.

Trong khoảnh khắc chạm mặt, ánh mắt của hai bác cháu đều rất phức tạp. Vì quanh năm nằm trên giường bệnh, sắc mặt Nghê Khả trắng bệch.

Dù bệnh nặng mới khỏi, Nghê Khả vẫn hết sức có phong thái, Tống Nghiên Nhi giống y như lột đứng đằng sau thì hoàn toàn ngược lại, hai mắt đỏ hoe, trông yếu đuối vô cùng.

"Đây là Gia Gia à?" Nghê Khả nhìn Nghê Gia, ánh mắt dịu dàng và đượm vẻ áy náy.

Nghê Gia khẽ khàng nói: "Bác vừa tỉnh, ngồi dậy thế này có được không?".

Nghê Khả lắc đầu khe khẽ, cau mày, ngập tràn vẻ hối hận: "Gia Gia, xin lỗi con. Trước đây con đã từng chịu nhiều khổ sở vì bác phải không?".

Nghê Gia hiểu ý bác, an ủi: "Lúc đó bác coi con là con riêng của Mạc Mặc, việc này con hiểu được mà."

https://thuviensach.vn

Nghê Khả nhìn cô chăm chú, cười đau đớn: "Giống Lạc Lạc lắm, giống cả bố con nữa".

Nghê Gia mím môi, không có gì để tiếp lời.

Nghê Khả nhìn sang bà nội, giọng điệu rất chậm, nhưng rất tỉnh táo: "Mẹ, con gặp tai nạn vì đã phát hiện ra việc ác năm xưa của nhà họ Ninh và Tống thị. Cha Tống Minh đi theo xã hội đen, Tưởng Na liền móc nối với ông ta, lợi dụng lỗ hổng của chính sách ưu đãi quốc gia lúc đó để buôn lậu thuốc phiện và vũ khí đạn dược, chỉ vài năm đã phát tài to. Nếu không KARNER nhà họ Ninh làm sao có tiền để thâu tóm ngược lại Tưởng thị bên nhà ngoại chứ? Chỉ tiếc Tống Ninh là kẻ nhát gan sợ phiền phức nên không can dự nhiều. Nhưng sau này cả hai nhà đều rửa tay gác kiếm rồi".

Vừa nhắc đến chồng, Nghê Khả đã mang vẻ mặt xem thường: "Hắn làm gì cũng bất tài vô dụng, nhưng Tưởng Na thì vừa tài vừa gan, lại biết lấy lòng người khác. Lúc trước con đa nghi quá mức, hễ nhìn thấy phụ nữ liền nghi ngờ họ là người tình của Tống Minh. Vì không ưa Tưởng Na nên con lén lút điều tra chứng cứ bà ta thao túng thị trường chứng khoán. Ngờ đâu càng điều tra càng sâu. Chỉ tiếc con bị tai nạn giao thông, tất cả mọi bằng chứng đều bị chúng cướp mất tiêu hủy rồi. Bằng không nhất định có thể lật đổ Tống Minh và Tưởng Na, không có chúng, để rồi xem Mạc Mặc có thể dựa dẫm vào ai?".

Nghê Khả hết sức tiếc nuối và ảo não, bàn tay gầy gò trắng nhợt túm chặt lấy tay ghế, "Uổng công con nhiều năm như thế thương yêu... Không ngờ cháu gái là giả, lại còn là con rơi nhà họ Tống!". Nghê Khả tức đến mức ho khan liên tục, run rẩy dữ dội.

Tống Nghiên Nhi vội vuốt lưng cho mẹ: "Mẹ, mẹ đừng kích động quá, cứ tẩm bổ cho khỏe đã, sau này vẫn có thể tìm lại chứng cứ".

Nghê Khả thở phì phò, hai má đỏ lên: "Còn tìm thế nào? Đánh rắn động cỏ rồi, chắc chắn những người đồng ý làm chứng, đồng ý cung cấp chứng cứ đã bị mua chuộc hoặc diệt khẩu, tra xét thế nào được nữa?".

https://thuviensach.vn

Nghê Gia chăm chú lắng nghe, thầm nghĩ nếu là Việt Trạch, biết đâu lại có thể, cô vừa định đề nghị thì lại nghe bà nội dộng cây gậy xuống sàn gỗ, cả nhà im phắc.

Gần đây bà nội mắc chứng cao huyết áp, thần sắc không tốt lắm. Nhưng giờ khắc này, trên khuôn mặt già nua đã đi qua dâu bể lại toát ra vẻ quyết tâm khó mà định hình:

"Bắt đầu điều tra lại từ đầu!"

Nghê Khả kinh ngạc mừng rỡ: "Mẹ, mẹ đồng ý dùng đến quan hệ của mẹ?".

"Đã bị ức hiếp đến thế rồi mà còn nhẫn nhịn, cái nhà này cũng bị nuốt mất." Mắt bà nội đượm vẻ tàn nhẫn chưa từng thấy, vẻ mặt khó đoán, nhìn Nghê Khả: "Chờ con bình phục, nói mẹ nghe những tin tức con thu thập được hồi ấy, chúng ta tìm lại từng cái từng cái một!".

Nghê Khả bỗng nước mắt lưng tròng: "Mẹ, mẹ chịu tha thứ cho con rồi?".

Nghê Gia sửng sốt, giờ mới nhớ ra hai mẹ con đã không nói chuyện với nhau mười mấy năm rồi. Thật ra có rất nhiều việc, không phải bà nội không biết, mà là bà không muốn biết. Thời thanh niên chịu tang chồng, lúc trung niên chịu tang con, con gái thì trái ý làm bà trở nên bi quan tiêu cực. Gia đình không như ý, chi bằng dốc hết sức lực vào sự nghiệp, coi mấy vạn công nhân viên của Hoa thị như gia đình thì an toàn hơn. Đây là ý nghĩ trước kia của bà nội, nhưng từ khi nào, bà đã trở về rồi?

Nghê Gia không nhịn được cười, hình như mọi việc trong nhà càng ngày càng tốt rồi.

Bà nội sa sầm mặt, không thể hiện gì, lặng đi một lát, đứng dậy bỏ đi, trước khi đi còn bỏ lại một câu: "Vẫn hệt như trước kia, chẳng nắm được trọng điểm gì cả!".

Câu này làm Nghê Khả hơn bốn mươi tuổi đầu vừa khóc vừa cười, lau nước mắt như đứa trẻ.

https://thuviensach.vn

Tống Nghiên Nhi lấy khăn lau nước mắt cho Nghê Khả, oán trách: "Mẹ, lần sau mà còn kích động như thế, không cho mẹ...". Cô nàng còn chưa nói xong, Nghê Khả đã cốc trán Tống Nghiên Nhi, nét mặt cũng thay đổi, "Sao mẹ lại sinh ra đứa con ngốc như con? Ai dạy con để bản thân lỗ vốn đi ăn đi ở với người khác thế?".

Tống Nghiên Nhi ủ rũ, không nói tiếng nào.

Nghê Gia vội hòa giải: "Bác, Nghiên Nhi đã biết lỗi rồi, giờ ngày nào cậu ấy cũng bận rộn đóng phim, rất nghiêm túc đấy".

Tống Nghiên Nhi cảm kích liếc cô một cái, Nghê Khả cũng nhìn sang, khen: "Nghe nói Gia Gia là một biên kịch khá nổi tiếng? Đúng là ngoan", dứt lời lại cốc trán Tống Nghiên Nhi, "Sau này phải chịu khó học hỏi Gia Gia, người ta còn là em con đấy, con không biết xấu hổ à?". Nói xong Nghê Khả chọc chọc ngón tay vào má cô nàng.

"Mẹ, con biết rồi!" Tống Nghiên Nhi ôm tay mẹ làm nũng, xoắn xuýt như cái bánh quẩy chui vào lòng Nghê Khả.

Trong mắt Nghê Khả ánh lên ý cười, ngoài mặt lại ra vẻ phiền phức: "Lại bắt đầu dính như kẹo cao su đấy, lui ra lui ra, dính muốn chết!".

"Cứ dính, cứ dính."

Nghê Gia thấy vẻ thoải mái nhẹ nhõm thật sự lần đầu suốt mấy tháng qua của Tống Nghiên Nhi, không khỏi vui lây. Có Nghê Khả ở đây, chắc cô nàng sẽ không đi lầm đường nữa.

Cô quay đầu lại, thấy Trương Lan đang nhìn mẹ con họ cười đùa, vẻ mặt ngưỡng mộ một cách thuần túy, như một đứa bé nhìn món đồ chơi mình không có được.

Nghê Gia bỗng nhói lòng, qua đó khoác tay thị, không tự nhiên cho lắm nói: "Mẹ, cuối tuần này chúng ta đi dạo phố đi, cả Nghê Lạc nữa", nói xong, cô kéo người nào đó hễ rời khỏi công ty là đần độn lại gần, "được không chú em?".

https://thuviensach.vn

Nghê Lạc không phản đối: "Không vấn đề".

Trương Lan tươi cười rạng rỡ: "Được"

Bốn năm ngày tiếp theo, Nghê Gia đều tập trung viết kịch bản.

Trong mấy ngày ngắn ngủi này, thật ra đã xảy ra rất nhiều việc.

Bên Clover phát hiện ra cổ phiếu bị tập trung thu mua liền lựa chọn phát hành thêm cổ phiếu, nhưng cổ phiếu vừa tung ra lại bị mua mất. Quyền cổ đông bị khống chế, tiền đầu tư bị đóng băng trong tay kẻ khác, tình hình kinh tế của KARNER nhà họ Ninh và Y tế Tống thị chuyển biến bất ngờ.

Nhà họ Liễu bất ngờ tuyên bố làm cho ra lẽ chuyện này, cuộc đấu đá nội bộ giữa ba nhà gay gắt hơn, thậm chí Tưởng Na còn từng hủy bỏ hôn ước giữa Ninh Cẩm Niên và Mạc Doãn Nhi, khiến mọi người xôn xao bàn tán nói hai người đó là anh em, có người còn moi ra bản ghi chép khách sạn của cả hai, nói đã loạn luân. Nhà họ Ninh bất đắc dĩ phải công bố kết quả xét nghiệm AND, tuyên bố tiếp tục đính hôn.

Người ngoài cười thầm mẹ con họ Mạc cùng hầu một nhà.

Ở nhà họ Nghê, bà nội và Nghê Lạc đã bắt đầu tiến hành điều tra, Tống Nghiên Nhi trở nên vui tươi hơn, Nghê Lạc càng ngày càng tự tin, còn Trương Lan cũng bắt đầu học nấu nướng.

Còn Nghê Gia, dù phong ba bên ngoài có lớn, cô vẫn rất bình thản. Cảm giác buông bỏ mọi trách nhiệm mới nhẹ nhàng tự tại làm sao.

Đạo diễn nổi tiếng Chương Lam hỏi cô dạo này có kịch bản nào hay không, Nghê Gia muốn viết câu chuyện kiếp trước ra, tên ban đầu của kịch bản là Hồ điệp, chỉ giới thiệu vắn tắt một câu "Kiếp nạn đẹp đẽ".

Chương Lam rất có hứng thú với chủ đề này, lại càng hứng thú hơn với các tình tiết trong câu chuyện, một đứa bé lạc quan cứng cỏi sinh ra dưới đáy xã hội, sau khi đến với tầng lớp thượng lưu bất an vì không thích ứng được, không thể tự thoát ra khỏi âm mưu và lợi ích quyền lực, dần dần đánh mất bản thân, cuối cùng thảm bại trong cuộc đấu đá quyền lợi gia tộc.

https://thuviensach.vn

Có lẽ là viết về chuyện xưa của mình, tư liệu rất phong phú, Nghê Gia chỉ cần hai ngày đã có thể viết xong bản phác thảo kịch bản, những tình tiết phải cắt bớt hoặc củng cố thêm có thể từ từ sửa chữa, dù sao thì vẫn dư dả thời gian.

Đến thứ bảy, Nghê Gia và Việt Trạch đến công ty tổ chức tiệc. Cả công ty chuẩn bị sẵn hơn chục cái kế hoạch. Việt Trạch để Nghê Gia tùy ý lựa chọn.

Đây là công ty tổ chức tiệc tốt nhất, khâu nào cũng rất hoàn mĩ, Nghê Gia không còn gì để bổ sung, trái lại còn bị thuyết phục bởi sự tỉ mỉ của bọn họ, thầm tán thưởng công ty do ông nội Việt tự chỉ định quả nhiên không tầm thường.

Lúc rời đi, Việt Trạch nhìn đồng hồ, nói: "Vẫn còn sớm, anh đi mua sắm với em nhé".

Nghê Gia khoác tay anh, đủng đỉnh đi bên cạnh: "Đương nhiên là đi rồi, ai cũng bảo 97% đàn ông sau khi kết hôn đều trở nên lười biếng. Phải tranh thủ bây giờ kéo anh đi dạo càng nhiều càng tốt".

"Thật vậy sao?" Việt Trạch nghiêng đầu nhìn cô, trong đôi mắt đẹp lấp lánh nét cười, "Anh chưa từng kết hôn, đúng là không có quyền lên tiếng".

Nghê Gia bất mãn lườm anh: "Chẳng nắm được ý chính gì cả".

Việt Trạch lập tức kéo cô vào lòng, ngả đầu vào vai cô, "Anh cam đoan, anh nằm trong số 3% còn lại, cho dù kết hôn hay không, bất cứ lúc nào em muốn làm chuyện gì, anh cũng làm cùng em".

"Ai biết được chuyện ngày sau?" Nghê Gia bĩu môi, nén cười đẩy đầu anh ra, "Đừng dựa vào người em, nặng chết đi được".

Tất nhiên anh không chịu buông ra, không chỉ thế, anh còn thổi một hơi vào tai cô. Nghê Gia buồn buồn rụt đầu rụt cổ, cười khanh khách, muốn vùng ra khỏi lòng anh, song anh lại giữ chặt eo cô, nhất quyết không rời.

Còn đang vui vẻ trêu nhau, Nghê Gia ngoái sang đã thấy Mạc Doãn Nhi và Ninh Cẩm Nguyệt đứng trước một cửa tiệm, lạnh lùng nhìn hai người. Nghê

https://thuviensach.vn

Gia lập tức dừng lại, Việt Trạch cũng ngước mắt lên, nụ cười tắt ngấm.

Anh không nói không rằng ôm eo Nghê Gia đi thẳng.

Lúc đi lướt qua, Nghê Gia lặng lẽ quan sát hai người đó, Ninh Cẩm Nguyệt có vẻ đã thay đổi, nom rất lạnh lùng, không còn chút kiêu ngạo lỗ mãng ngày xưa nữa. Trong mắt cô ta nhìn Nghê Gia chỉ có một cảm xúc, là đố kị.

Cô ta đố kị với Nghê Gia còn có thể hiểu được, nhưng Mạc Doãn Nhi cũng ra vẻ hận thù ghen tị thì lại khiến người ta không thể hiểu nổi. Ả cũng sắp đính hôn rồi, còn nhòm ngó gì người đàn ông của kẻ khác nữa?

Đến bao giờ ả mới sửa được cái thói tệ hại này?

Nghê Gia vốn định hôm sau sẽ đi dạo phố với mẹ, nhưng buổi tối lại nhận được điện thoại của đạo diễn Chương Lam, nói thời gian dự tính có thay đổi, hy vọng cô mau chóng viết nốt.

Những ngày kế tiếp, Nghê Gia thậm chí còn từ chối những cuộc hẹn với Việt Trạch, ở nhà một lòng một dạ sửa chữa gọt giũa. Đây coi như là bộ phim tự truyện của cô, đương nhiên phải cân nhắc từng câu từng chữ, đong đi đếm lại từng tình tiết.

Chỉnh sửa không biết bao lâu, rốt cuộc Nghê Gia cũng vừa lòng, gửi bản thảo cuối cùng của Hồ điệp cho Chương Lam.

Hai giờ sau, nhận được tin nhắn: "Perfect!". (Hoàn hảo!)

Nghê Gia như trút được gánh nặng, giờ mới nhận ra bản thân rất cần ngủ, cũng kinh ngạc nhận ra vài ngày liền không uống thuốc, sức khỏe cũng không có gì khác thường. Tuy thi thoảng hơi buồn ngủ, nhưng cô chỉ cần cố xốc lại tinh thần là có thể vượt qua.

Có lẽ sẽ khá hơn!

Nghê Gia nghĩ, hạnh phúc ngủ một giấc thật say.

Vừa tỉnh lại, Trương Lan đã kéo tay cô ra ngoài: "Đã nói sẽ ra ngoài chơi với mẹ, kết quả là để mẹ chờ hơn một tuần, con cũng kiêu ghê".

https://thuviensach.vn

Nghê Gia cười khanh khách chui vào trong xe: "Là lỗi của con, hôm nay con sẽ đãi mẹ được không nào?".

"Không được." Trương Lan thoắt trở nên nghiêm túc, "Mẹ còn chưa mua gì cho con, đâu ra cái nhẽ để con gái chi tiền?".

Nghê Gia rung động, cười tủm tỉm.

Lặng đi một lát cô mới nhớ ra việc mấy ngày nay tình cờ nghe được, hỏi: "Phải rồi, nghe nói bác và bà nội đã điều tra ra gì đó?".

Trương Lan cười tươi như hoa, khởi động xe: "Tìm được hết người làm chứng và chứng cứ quan trọng rồi, còn vài khâu nữa đang chuẩn bị tài liệu gửi cho cơ quan kiểm sát. Hơn nữa rất nhiều học trò của bà nội đều làm trong mảng truyền thông. Bây giờ việc này đang ầm ĩ trên mạng, viện kiểm sát tối cao đã tính truy tố, chức vụ của Ninh Trung Kì và vị trí của Tưởng Na ở KARNER đều bị đình chỉ rồi. Nếu tội danh được xác định, KARNER sẽ bị sung làm tài sản nhà nước".

Nghê Gia bội phục, bà nội Nghê Cẩn và bác gái Nghê Khả mới là mẹ con đồng lòng thứ thiệt, đánh đâu thắng đó!

Hai người phụ nữ mạnh mẽ này chỉ trong vòng vỏn vẹn hai tuần đã dùng hết tiềm lực, dấy lên một trận mưa gió trong giới kinh doanh và giới chính trị.

"Vậy Ninh thị thì sao? Bên ông nội Ninh Cẩm Hạo không định nhúng tay vào giúp ạ?"

"Không đâu." Trương Lan nói chắc như đinh đóng cột, mặt đượm vẻ xót xa.

"Vì sao?"

Trương Lan thở dài thườn thượt: "Việt Trạch đã tìm ra bằng chứng, chứng minh Tưởng Na có liên quan trực tiếp đến vụ khủng bố làm một trăm ba mươi lăm người chết ở Tây Cương hồi đó".

https://thuviensach.vn

Nghê Gia gật đầu: "A Trạch đúng là cao tay, anh ấy muốn moi bí mật của ai thì người đó tuyệt nhiên không chạy thoát".

Nghĩ vậy, trong lòng Nghê Gia bỗng thấy ấm áp, rất biết ơn Việt Trạch đã không làm thế với cô, mà trao cho cô không gian riêng tư và sự tự do lớn nhất.

Nhưng mặt Trương Lan vẫn sầm sì như sắp chảy nước, Nghê Gia chợt nhận ra không ổn, vừa muốn hỏi lại nghe Trương Lan nói: "Vì thằng bé là người may mắn duy nhất còn sống sót".

Nghê Gia bỗng ngẩn ra, bất thình lình có thể móc nối rất nhiều việc lại với nhau. Đó cũng chính là nguyên nhân khiến Việt Trạch mất đi cha mẹ?

Tấn công khủng bố có thể khiến cuộc sống con người biến thành địa ngục. Việt Trạch từng đi qua địa ngục một lần, chẳng trách lại lạnh lẽo như trời đêm.

Nhớ lại lần đầu tiên cô gặp Việt Trạch, anh ngồi trong bóng tối, đôi mắt còn đen hơn bóng đêm.

Tới giờ cô chưa từng nghe anh đề cập đến chuyện của bố mẹ, nhưng không ngờ lại thảm thương đau đớn đến thế. Tim cô như thắt lại, buồn bã đau lòng thay Việt Trạch, hồi lâu mới gửi cho anh một tin nhắn: "A Trạch, hôm nay em ra ngoài, cho em ăn chực bữa cơm tối nha *^__^*".

Tin nhắn trả lời rất nhanh: "Cầu còn không được ^__^".

Nghê Gia thở ra một hơi, lại ngoảnh sang nhìn Trương Lan: "Mẹ, khi nào mọi chuyện kết thúc, cả nhà chúng ta đưa bà nội và cả bác ra nước ngoài du lịch được không?".

"Được", Trương Lan bỗng hung phấn như một đứa trẻ, "bố con nói cứ hai năm sẽ đưa mẹ ra nước ngoài một lần, bố mẹ gần như đã đi hết châu Âu rồi, vốn định chuyển sang đi châu Mĩ, kết quả là bố con lại đột ngột qua đời. Một mình mẹ chẳng còn lòng dạ nào, không đi đâu nữa. Lần này được đi cùng người nhà, tốt quá".

https://thuviensach.vn

Nghê Lạc nhìn nửa bên mặt khi thì thương cảm khi thì phấn khởi của Trương Lan, bỗng nhiên hiểu ra vì sao người cha thông minh lanh lợi trong truyền thuyết lại lấy người mẹ ngốc nghếch như Trương Lan.

Thị trẻ con ấu trĩ nhưng không có bụng dạ xấu, xưa nay không chủ động hại ai bao giờ. Thị hay cáu song mau giận mau quên, không mưu toan cũng không gây sự, rất dễ dỗ dành. Thị yếu đuối mặc cho người ta bắt nạt nhưng lại ra sức bênh vực cho người nhà, ví như Nghê Lạc trước kia, ví như Mạc Doãn Nhi trước kia, ví như Nghê Gia bây giờ. Thị ngoan cố bướng bỉnh nhưng một lòng một dạ, đừng nói có hành vi lẳng lơ như Mạc Mặc, thậm chí chỉ là nghĩ thị cũng chưa từng.

Ngây ngô đến mức này, thực ra cũng đáng yêu.

Nghê Gia mỉm cười, không nói gì.

Mười phút sau, nhìn rừng cây bên ngoài lùi vùn vụt về phía sau cô mới nhận ra có gì đó không đúng, nhắc nhở: "Mẹ, mẹ vui thì cứ vui, nhưng đừng nhấn ga. Đang xuống dốc đấy!".

Nhưng cô lại thấy nét mặt Trương Lan rất căng thẳng, không còn bất cứ ý cười nào khi nãy: "Mẹ đang nhấn phanh".

Vì sao ô tô lại lao nhanh xuống dốc?

Nghê Gia hoảng sợ nhìn đường núi đang biến mất sau xe với vận tốc ánh sáng, ngồi thẳng lưng theo phản xạ, cả người cứng nhắc. Cô còn chưa kịp phản ứng đã nghe Trương Lan thì thào lẩm bẩm: "Không thể tăng tốc nữa".

Nói xong, chiếc xe đột ngột ngoặt sang trái, lốp xe trượt rất mạnh, phát ra tiếng ma sát chói tai. Nghê Gia đập rầm vào cửa xe, trong tích tắc, chiếc xe bất thình lình xoay tròn, mé trái xe đâm nát hàng rào bảo vệ, theo lực ly tâm bắn vào vạt rừng, lao vào thân cây khô rồi mới dừng lại.

Cả quá trình chưa đầy năm giây, nhưng giữa những va chạm khủng khiếp của cơ thể với thân xe, Nghê Gia chợt nhớ có người từng nói, ghế lái phụ là vị trí nguy hiểm nhất. Bởi khi gặp tình huống ngoài ý muốn, lái xe sẽ ngoặt

https://thuviensach.vn

sang hướng có lợi cho mình theo bản năng, để va chạm trực tiếp theo hướng ngược lại.

Nói dối.

Đâm vào hàng rào bảo vệ vẫn là phía Trương Lan, đụng phải thân cây cũng vẫn là phía đó.

Nghê Gia không thắt dây an toàn, các nơi va chạm mạnh bị thương nặng, hai chân bị kẹt chặt trong thân xe, không thể nhúc nhích. Toàn thân đau buốt, tai ù đặc đi.

Chất lỏng sền sệt trên đầu chảy xuống dính vào mắt cô, thế giới bỗng nhuộm một màu đỏ.

Nhưng có một âm thanh hết sức rõ rệt: "Gia Gia, Gia Gia".

Cô ngơ ngác nhìn sang thì thấy khuôn mặt đẫm nước mắt của Trương Lan. Thị đưa tay liên tục lau mặt cô, mắt cô nhìn rõ hơn một chút, nhưng tai vẫn ong ong.

Trương Lan nghẹn ngào: "Gia Gia, con ngoan của mẹ, ngoan, đừng nhắm mắt, mẹ cứu con ra ngoài, nhé?".

Người cô chỗ nào cũng đau, muốn nói chuyện nhưng lại không mở miệng được; muốn cử động nhưng lại không thể điều khiển được.

Trương Lan gọi điện thoại báo cảnh sát, nén cơn đau liều chết đẩy cửa xe đã bị đâm móp méo, rút đôi chân đã bị chảy máu ròng ròng ra, định sang bên kia mở cửa xe kéo Nghê Gia ra.

Nhưng đúng lúc này, thân cây bị xe xô phải đột nhiên lung lay đổ sụp xuống. Trương Lan kinh hãi, xoay người nhào lại phía Nghê Gia.

Thân cây đổ xuống kính chắn gió, tiếng va chạm ầm ầm, tiếng kính vỡ loảng xoảng vang lên.

Sau khi những mảnh vỡ bắn ra khắp nơi, tất cả lại trở nên yên lặng.

https://thuviensach.vn

Thân xe bị đè bẹp, cơ thể Nghê Gia chịu sức nặng một lần nữa. Cơn đau nhức làm cô tỉnh táo lại một chút.

Hai chân cô như bị ai chém đứt, đau buốt, lại thấy Trương Lan che trước mặt mình, trên cổ còn bị mảnh kính chắn gió cứa qua.

Giờ khắc này, sự sợ hãi trong lòng cô đã vượt xa tất cả.

Cô giật mình, muốn bịt chặt vết cứa đang ứa máu trên cổ thị, song hai tay mắc kẹt giữa chỗ ngồi và cửa xe, dù có cố gắng giãy giụa thì vẫn không tài nào rút ra được.

"A! !!" Nghê Gia tuyệt vọng và đau đớn hét lên, ngay sau đó, cơn đau ập đến, cô xụi lơ trên ghế, không còn cảm giác gì, chỉ có đôi mắt và đôi tai đang hoạt động.

Toàn bộ thế giới chỉ có khuôn mặt mỉm cười và giọng nói đứt quãng của Trương Lan: "Gia Gia ngoan, đừng cử động bừa bãi, con bị thương, ngồi im nào". Trương Lan bị kẹt lại giữa mảnh thủy tinh và bàn điều khiển xe, nhìn Nghê Gia, cười dịu dàng và buồn rầu chưa từng thấy: "Gia gia, con ngoan của mẹ, đừng sợ, có người tới cứu con ngay thôi".

"Ông trời không cho mẹ cơ hội sao? Phải rồi, mẹ chưa từng nuôi con, chưa từng dạy con, chưa từng thương con, sao có tư cách mua váy cưới cho con? sao có tư cách được làm mẹ con tình cảm với con?"

Máu thấm qua quần áo của thị, giọng thị càng lúc càng nhỏ, đượm vẻ tiếc nuối và không cam lòng.

"Nhưng kiếp sau nhất định mẹ sẽ đối xử tốt với con từng giờ từng phút. Mua búp bê cho con, mua lược cho con, con có mối tình đầu mẹ sẽ dìu dắt con, con tủi thân mẹ sẽ ôm con, con bị thương mẹ sẽ bảo vệ con..."

Nghê Gia nhìn thị, nước mắt trút xuống như mưa.

Trương Lan cau mày, khó nhọc hít một hơi, rốt cuộc không nén nổi nỗi tuyệt vọng buồn đau trong lòng nữa, run rẩy bật khóc thành tiếng: "Làm sao bây giờ? Nếu sau này còn ai bắt nạt con nữa, mẹ biết làm gì bây giờ?".

https://thuviensach.vn

Nước mắt giàn giụa trên khuôn mặt đầy vết máu của thị, hơi thở đã mong manh yếu ớt hơn, "Tại mẹ không giữ lời hứa, không thể ở bên con thêm nữa. Gia Gia, tha thứ cho mẹ, được không?".

Nghê Gia im lặng, ánh nhìn trong đôi mắt lưu ly như tan nát. Cô nhìn chằm chằm thị, giống như muốn khắc sâu gương mặt này vào lòng. Người mẹ vất vả lắm mới có lại được giờ có thể bị mất đi. "Cũng may, A Trạch sẽ bảo vệ con, Lạc Lạc sẽ bảo vệ con, mẹ có thể yên tâm rồi. Việc tốt duy nhất mẹ từng làm cho con cả đời này là sinh cho con một đứa em trai, đúng không?"

"Gia Gia, con ngoan của mẹ, đừng khóc, ngoan nào." Tay Trương Lan bê bết máu, khẽ khàng yếu ớt lau nước mắt trên mặt Nghê Gia, "Đừng nhắm mắt, mọi người sẽ cứu con".

Thị vuốt ve đôi má ấm áp mềm mại của con gái, đột nhiên cảm nhận được niềm hạnh phúc xưa nay chưa từng có, thị yếu ớt nở nụ cười, "Còn chưa kịp đi dạo phố với con, mẹ rất muốn đi".

"Gia Gia", thị khe khẽ khuỵu xuống, để lại cho Nghê Gia một nụ cười mềm mỏng nhất tươi đẹp nhất, "mẹ yêu con".

Nghê Gia trơ mắt nhìn thị chậm rãi gục đầu xuống, chậm rãi khép mắt lại, đến phút cuối im lìm không tiếng động, nhưng trên khóe môi rướm máu vẫn nở nụ cười.

Cô mở to mắt, nước mắt rơi xuống. Mẹ nói, Gia Gia là con ngoan của mẹ.

Thế giới yên tĩnh kì lạ, chỉ có tiếng gió vù vù thổi qua ngọn cây, vang lên những tiếng xào xạc.

Nghê Gia nhìn chòng chọc gương mặt của Trương Lan, gàn bướng nghĩ, mẹ chỉ đang ngủ thôi.

Cô chỉ thấy trái tim như bị nghìn vạn mũi tên xuyên qua, đau đớn tột cùng, họng lại xót xa nghẹn ứ, muốn gọi một tiếng "mẹ" nhưng chỉ mở miệng thì khí huyết trào lên, không thể chịu đựng tiếp.

Không chống đỡ nổi nữa rồi, thật sự cô không chống đỡ nổi nữa rồi.

https://thuviensach.vn

==========

https://thuviensach.vn

Chương 63

Bao nhiêu năm vậy rồi, đêm nào Việt Trạch cũng mơ thấy ác mộng, ánh lửa đầy trời, những xác người, tiếng thét thê thảm. Anh bé xíu đứng giữa địa ngục, mù mờ không hiểu gì.

Một giọng phụ nữ đang gọi anh, không tuyệt vọng, mà dồn hết toàn bộ niềm hi vọng:

"A Trạch, chạy mau!"

"Đừng quay đầu lại! Chạy mau lên!"

Cơn ác mộng đó đã theo anh mười mấy năm nay.

Anh nhìn gương mặt trắng bệch như tờ giấy của Nghê Gia trên giường bệnh, đồng tử co lại, lo lắng liệu cơn ác mộng như vậy từ nay về sau có quấn lấy cô?

Lúc hay tin cô gặp tai nạn giao thông, anh lập tức sợ hãi đến mức tim như ngừng đập, tức tốc chạy thẳng đến bệnh viện, lòng nóng như lửa đốt chờ ngoài phòng phẫu thuật.

Rõ ràng lần trước gặp mặt cô còn vui vẻ tươi cười rạng rỡ, rõ ràng mấy tiếng trước vẫn còn gửi tin nhắn xin anh cho cô ăn chực một bữa cơm, nhưng giờ phút này, cô yên lặng như đã chết, sắc mặt tái nhợt như bị ngâm trong nước.

Chỉ liếc nhìn cô một cái, mắt anh đã hoe hoe.

Bà nội Nghê lên cơn đau tim phải nhập viện, Tống Nghiên Nhi nức nở, còn Nghê Khả và Nghê Lạc từ đầu chí cuối cố cắn chặt răng, tuy ngấn nước mắt nhưng không nói một lời.

Ba ngày rồi, bác sĩ nói trừ tổn thương phần mềm và gãy xương chân thì Nghê Gia không gặp vấn đề nào khác, theo lý thuyết thì nên tỉnh lại từ sớm. Nhưng cô vẫn chưa tỉnh lại.

https://thuviensach.vn

Việt Trạch và Nghê Lạc ngồi bên giường cô ba ngày ba đêm. Gương mặt khi ngủ của cô vẫn rất bình thản, song Việt Trạch biết, cô bị ác mộng bám chặt, trong mơ rất đau khổ, rất bất lực, nên mới không tỉnh được.

Nghê Lạc đang gục mặt xuống giường ngủ, Việt Trạch lại không tài nào nhắm mắt nổi, bàn tay cô mềm mại, lạnh toát như đá, yếu ớt như muốn từ bỏ sự sống.

Anh nắm chặt tay cô, chợt thấy sợ, anh không biết sau khi cô tỉnh lại, liệu có phải sẽ không còn là Gia Gia trước kia nữa không.

Gia Gia trước kia cho dù lòng đau như cắt, chất chồng vết thương cũng có thể kiên cường mỉm cười đối mặt. Nhưng bây giờ, cô liệu có từ bỏ, sẽ thật sự chết đi?

Ngoài cửa thấp thoáng bóng người, Việt Trạch đặt tay Nghê Gia vào chăn, đứng dậy đi ra ngoài.

A Minh sầm mặt, lưng thẳng tắp đứng ngoài cửa, chờ Việt Trạch ra rồi báo cáo: "Xe của mẹ cô Nghê Gia bị Tống Nghiên Nhi lái đi, chiếc xe kia là xe của bác cô Nghê Gia. Chúng em đã kiểm tra một lượt, một ngày trước khi xảy ra vụ tai nạn, bác ấy đã đỗ xe dưới văn phòng luật sư khoảng một tiếng đồng hồ. Trùng hợp là trong thời gian này, băng ghi hình giám sát bãi đỗ xe bị gián đoạn mười mấy phút đồng hồ. Hơn nữa, trước đây cô Nghê Gia cũng từng thay đổi một lượt người làm trong nhà. Không ngờ nhân viên bảo dưỡng xe mới tới lại là...".

"Tên nhân viên kiểm tra xe đâu?"

"Đã trói lại rồi."

Việt Trạch lạnh tanh: "Giết người thì đền mạng".

A Minh gật đầu: "Em hiểu rồi. Nhưng em muốn hỏi ra kẻ xúi giục sau lưng".

"Khỏi cần hỏi nữa."

https://thuviensach.vn

Việt Trạch lạnh lùng. Điều anh hối hận nhất là tuân theo cái quy tắc chết tiệt đó, để mất chứng cứ lần trước, phải điều tra lại từ đầu theo hướng khác. Vốn nghĩ sung công tài sản nhà họ Ninh rồi mới tiếp tục nhổ cỏ tận gốc, ai ngờ ma xui quỷ khiến thế nào, Nghê Gia lại ngồi trên xe của Nghê Khả.

Hận nhất là không giết luôn đám người đó đi.

"Những kẻ khác đâu?" Việt Trạch hỏi.

Tống Minh bị tạm giam rồi, Ninh Trung Kì cũng thế, hai lão sẽ không ngo ngoe được nữa. Mạc Mặc và Mạc Doãn Nhi không ở nhà họ Tống, nhưng có lẽ sẽ bắt được nhanh thôi. Còn Tưởng Na, bà ta đã dẫn Ninh Cẩm Niên và Ninh Cẩm Nguyệt bỏ trốn rồi."

"Bỏ trốn càng tốt." Việt Trạch sầm mắt nhếch môi, nếu mấy kẻ đó bị cơ quan công an tạm giữ thì rất phiền toái. Nhưng hắn Tưởng Na cũng biết hiện giờ bị tạm giam sẽ an toàn hơn, nhưng còn hai đứa con trai con gái bên ngoài. Càng là lúc nguy cấp, bà ta sẽ càng lo lắng, càng muốn tự mình bảo vệ chúng.

Trốn đi, dù có trốn đến chân trời góc biển tôi cũng moi các người ra nghiền nát thành tro bụi!

"Anh Ba", A Minh trù trừ chốc lát, "đã ba ngày, bác sĩ cũng bất lực rồi".

Lòng Việt Trạch đột nhiên chùng xuống: "Kết quả?".

"Đã chẩn đoán là chết não rồi. Dù có dùng máy thở duy trì thì bất cứ lúc nào cũng có thể chết..."

Việt Trạch không nói gì. Chết não, còn tuyệt vọng hơn sống thực vật. Ông trời lại bắt Gia Gia trải qua một cơn đau nữa hay sao?

Việt Trạch xoay người vào phòng bệnh, vừa đúng lúc thấy Nghê Gia mở to mắt, trống rỗng, tĩnh mịch, đôi đồng tử tối đen nhìn thẳng lên trần nhà, không biết cô đang nghĩ gì.

Việt Trạch tiến lên vài bước, đỡ vai cô: "Gia Gia? Em vẫn ổn chứ?"

https://thuviensach.vn

Nghê Lạc cũng bị đánh thức, nhìn Nghê Gia, kích động đến lắp bắp run rẩy: " Nghê Gia, chị làm em sợ muốn chết, chị có biết chị..."

Câu nói của cậu sững lại nửa chừng, bởi ánh mắt Nghê Gia rất kì lạ, làm người ta thấy hoảng hốt một cách khó hiểu. Trong ánh mắt không buồn không vui, không có chút gợn sóng nào, như cô đang không tồn tại ở thế giới này.

Hai người đàn ông đưa mắt nhìn nhau, trái tim vừa mới yên ổn lại chùng xuống.

Lúc tim anh sắp rơi xuống mức thấp nhất thì Nghê Gia bình tĩnh mở miệng: "A Trạch, em muốn gặp bác sĩ tâm lý Khương Hoàn Vũ".

Nghê Gia ngồi trước cửa sổ trong viện điều dưỡng, mặt không cảm xúc nhìn thảm cỏ trải dài tràn ngập ánh mặt trời vàng rực bên ngoài.

Ánh nắng xuyên qua cửa kính, chiếu lên người cô. Xe lăn, quần áo, thạch cao, làn da đều màu trắng. Một màu trắng chói mắt tan ra trong vạt nắng chiều, hư ảo.

Việt Trạch nhìn bóng dáng màu trắng bé nhỏ đằng xa, trong đôi mắt đen thẳm ẩn chứa bao điều khó nói.

Nghê Gia ngồi được một lát thì Khương Hoàn Vũ đến.

Y đã nghe nói về vụ tai nạn, trong lòng lo lắng vô cùng, biết Nghê Gia muốn gặp mình lại càng vui sướng, chỉ muốn lập tức bay đến ôm lấy cô xoa dịu nỗi đau thương trong cô.

Lúc đẩy cửa vào, y vốn tưởng cô yếu ớt khóc lóc, nhưng lại thấy cô bình tĩnh khác thường, ngồi trong ánh dương rực rỡ, khuôn mặt thanh tú gọn gàng, không giống người bệnh, mà giống thiên thần trên trời giáng xuống hơn.

Hình ảnh đẹp đẽ ấy như một bàn tay bóp chặt tim y, y thề sẽ dốc sức bảo vệ cô, trân trọng cô. Nhưng y còn chưa kịp bước thì đã Nghê Gia lạnh lùng cảnh cáo:

https://thuviensach.vn

"Chú ý hành vi của anh. Chân tôi bị thương, không đá được anh. Song có người đang theo dõi nơi này, nếu anh dám động tay động chân, có hành động suồng sã, đêm nay sẽ có người dìm anh xuống nước."

Cô không nhìn y, từ đầu chí cuối vẫn ngắm cảnh ngoài cửa sổ.

Trái tim khấp khởi của Khương Hoàn Vũ bị trúng đòn đau, chẳng lẽ y hiểu nhầm? Vậy tại sao cô lại muốn gặp y? Không phải kể khổ xin an ủi sao? Trên đời này trừ y ra, còn ai hiểu được nỗi đau của cô?

Khương Hoàn Vũ không thể chấp nhận nổi vẻ lạnh nhạt của cô: "Vì sao đã bị thương nặng thế rồi mà vẫn thờ ơ lãnh đạm với anh như vậy? Vẫn không chịu dỡ bỏ lớp phòng ngự của em?".

"Anh tưởng tôi tìm đến anh là để xin được an ủi à? Anh lại tự cho mình tốt bụng, đến cứu rồi tôi trao cho tôi một cái ôm dỗ dành?" Nghê Gia nghiêng đầu, mặt nửa sáng nửa tối, "Tôi không dỡ bỏ lớp phòng ngự với anh. Xin lỗi, tôi đã khóc trong lòng người khác rồi, không cần anh".

Khương Hoàn Vũ lại chịu đả kích lần nữa, vừa muốn tiến lên túm cô, nhưng đưa mắt nhìn thì thấy một người đàn ông ở tầng trên tòa nhà bên cạnh, dáng đứng thẳng tắp, ánh mắt phức tạp khó lường chăm chú nhìn vào phòng này.

Y nhớ lại câu uy hiếp của Nghê Gia, ấm ức dừng bước: "Em tìm anh đến là để nói với anh điều này?".

Nghê Gia nhìn ra ngoài cửa sổ, gương mặt nhỏ nhắn trắng trẻo như tan vào ánh nắng mờ ảo: "Tôi muốn hỏi kết cục kiếp trước của mẹ tôi".

Khương Hoàn Vũ có vẻ lừng khừng, ra chiều không đành lòng: "Sau khi em nhảy lầu, bà ấy đến gặp em, nửa đường gặp tai nạn giao thông. Cứu chữa ba ngày nhưng cuối cùng vẫn chết não, duy trì hai tháng bằng máy thở, rồi...".

Chẳng lẽ lịch sử tái diễn.

Hai tháng sao?

https://thuviensach.vn

Hai tháng nữa, vừa tròn một năm cô sống lại.

Nghê Gia lặng người hồi lâu, mới hỏi: "Thế còn Ninh Cẩm Niên và mẹ con Mạc Doãn Nhi?".

Khương Hoàn Vũ lập tức cảnh giác: "Gia Gia, anh đã từng nói, nếu em muốn biết chuyện này, nhất định phải chấp nhận trị liệu tâm lý của anh trước đã".

"Vẫn tự cho là đúng, tự cho mình là chúa cứu thế, thật sự anh đã sống uổng kiếp thứ hai rồi." Nghê Gia cười hừ một tiếng, châm chọc.

"Gia Gia, trong lòng em có bệnh, em còn chưa thử mà sao..." Khương Hoàn Vũ còn chưa nói hết câu, đã bị câu nói nổi giận đùng đùng của Nghê Gia cắt đứt:

"Anh không chữa được lòng tôi, vĩnh viễn không được."

"Anh nghe không hiểu tiếng người hay nhìn không hiểu biểu cảm của người?" Nghê Gia ngồi trên xe lăn, ngước mắt nhìn y, tràn ngập vẻ chán ghét, "Cho dù anh nói gì làm gì, tôi vẫn thấy ghê tởm anh, cả đời này đều không gột trôi nổi sự ghê tởm ấy. Nếu không phải lần này gặp tai nạn, anh tưởng tôi còn muốn gặp lại cái bản mặt ra vẻ đạo mạo ra vẻ bao dung nhưng thực tế chỉ biết áp đặt người khác của anh à?".

"Kẻ có bệnh là anh, Khương Hoàn Vũ! Anh mắc bệnh thích phân tích tâm lý người khác! Muốn tôi tha thứ cho anh? Chỉ dựa vào mấy câu xin lỗi của anh mà tôi phải tha thứ sao? Tôi không tha thứ là tôi bệnh sao? Anh bệnh thì có!"

Khương Hoàn Vũ bị chửi như tát nước vào mặt, mà vẫn chưa chịu bỏ cuộc: "Gia Gia, là bản thân em không ý thức được rằng, em ở bên Việt Trạch không phải vì yêu, mà vì trong tiềm thức em muốn được bảo vệ và ỷ lại, em...".

"Anh muốn chữa cho tôi cũng không phải vì anh tốt với tôi, mà trong tiềm thức anh kiêu căng tự đại, muốn có được cảm giác thành tựu và cảm giác

https://thuviensach.vn

thỏa mãn bên trong nỗi đau của tôi. Cứu người thật vĩ đại, lại có thể cứu rỗi lòng hư vinh của anh, đúng chứ?"

Câu này làm Khương Hoàn Vũ giật mình đánh thót, nhưng không phản bác lại. Mà câu kế tiếp của Nghê Gia như đâm thêm vài dao nữa:

"Yêu vốn là bảo vệ và ỷ lại. Còn anh, Khương Hoàn Vũ, anh chưa bao giờ cho tôi cảm giác đó, tất cả mọi thứ giữa chúng ta chỉ là cái vỏ sáo rỗng bên ngoài. Tôi chưa từng yêu anh, kiếp trước không, kiếp này lại càng không!"

Hai má Khương Hoàn Vũ đỏ lựng, cảm thấy chưa bao giờ nhục nhã như phút giây này, cô dám nói cô chưa từng yêu y, sao có thể?

Nghê Gia nói một tràng dài, mệt nhọc tựa lưng vào xe lăn, khinh thường nhếch môi: "Kết cục của bọn họ, hôm nay tôi hỏi anh lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng, thích nói hay không thì tùy. Sau này không cần gặp nhau nữa, đi đi!".

Y suy sụp bất lực xoay người đi, đi được vài bước, đột nhiên âu sầu nói: "Em nhảy lầu không bao lâu, nhà họ Việt đột nhiên thu mua nhà họ Ninh và nhà họ Tống, rất nhanh đã thâu tóm tất cả. Ninh Trung Kì và Tưởng Na bị phán án tử hình vì tội thao túng thị trường chứng khoán, tham ô hối lộ. Ninh Cẩm Niên bị Việt Trạch bắn chết bằng một phát súng, Mạc Doãn Nhi chuốc thuốc định bẫy Việt Trạch, không ngờ lại bị ném vào hang sói, kết cục rất thảm. Tống Minh nhà tan cửa nát, bị nhà họ Liễu ngốn sạch tài sản, Mạc Mặc và Mạc Doãn Nhi không còn chỗ dựa, không biết tại sao lại nghiện ma túy, sau này đều đến khu làng chơi ở Đại Liên làm gái, sau đó thì không biết nữa".

Y nói xong, ngoái lại, Nghê Gia vẫn lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ, mặt không có lấy một biểu cảm nào. Y vốn còn muốn nói đôi điều sám hối hoặc chúc phúc, nhưng cuối cùng lại nói: "Gia Gia, Việt Trạch là người thắng lớn nhất, chẳng lẽ em không nghi ngờ có lẽ ngay từ đầu hắn đã giúp nhà họ Ninh phá hoại nhà họ Nghê sao? Bằng không, sao hắn có được nhiều chứng cứ quan trọng đến thế?".

https://thuviensach.vn

Nghê Gia vẫn không quay đầu lại, khóe môi khẽ cong lên như thể đang giễu cợt.

Khương Hoàn Vũ không còn cách nào khác, hoàn toàn buông tay, quay lưng bỏ đi.

Y vừa đi, Nghê Gia đã nhận được điện thoại của bệnh viện, hỏi có ý định hiến tặng xác Trương Lan không, nếu không đợi đến khi thị ngừng thở thì không kịp chuyển bộ phận trong cơ thể.

Nghê Gia lẳng lặng cúp máy, đẩy xe lăn đến bên giường, cửa lại mở ra, Việt Trạch đi vào: "Muốn ngủ à?".

"Ngồi lâu mệt rồi, em muốn nằm xuống." Giọng cô rất khẽ, vẻ uể oải hiện lên thấy rõ.

Việt Trạch đi tới, nhẹ nhàng bế cô lên, cô cũng mềm người ra ôm cổ anh, nghiêng đầu dựa vào vai anh, động tác đó lập tức khiến anh an lòng kì lạ.

Song anh phát hiện ra chỉ vài ngày ngắn ngủi, cô đã gầy xọp đi, không khỏi đau lòng. Anh chậm rãi đặt cô lên giường, hỏi nhỏ: "Ăn chút gì trước đã, được không?".

Cô lắc đầu: "Em không muốn ăn".

Anh thấy cô im lặng rúc vào chăn, nhưng vẫn cố chấp mở to mắt không chớp, không biết đang nghĩ gì. Anh sờ tóc cô, nhẹ giọng hỏi: "Nghĩ gì thế?".

Cô không đáp, nửa khắc sau lại vươn tay về phía anh, như một đứa bé sợ cô đơn: "Ngủ với em được không?".

Việt Trạch thoáng ngẩn ra, nhìn đôi mắt trong veo của cô, chẳng hiểu thế nào lại xốc chăn lên, nằm sát bên cô, căng thẳng ôm vòng eo thon mềm mại của cô.

Nghê Gia nhích vào lồng ngực anh, dán mắt vào môi anh, chớp chớp vài cái, hàng mi dài để lại trên môi anh vài cơn buồn buồn rồi mới lặng lẽ nằm

https://thuviensach.vn

im. Cô ngủ rất say rồi.

Người trong lòng Việt Trạch thở đều đặn hơn, mỗi phút mỗi giây kéo dài như cả thế kỉ.

Trên đường đến viện điều dưỡng này, cô nhào vào lòng anh khóc nức nở, như con thú nhỏ tội nghiệp bị thương, tủi thân đau lòng chật vật khổ sở buồn đau, khóc như đứt từng khúc ruột.

Giờ nhớ lại, anh vẫn còn đau tê tái ruột gan.

Nhưng giờ cuối cùng khi cô ngoan ngoãn ngủ thiếp đi, sự yên lặng này vẫn làm anh thấy bất an, cảm giác cô hứng chịu quá nhiều, nhưng phát tiết lại chưa đủ.

Anh ôm cô, dần dần cũng ngủ say. Dù sao mấy hôm nay anh cũng chưa được ngủ.

Bất ngờ thay, anh có cảm giác bình yên không ngờ, lần đầu tiên không gặp ác mộng sau bao năm trời, an bình đến mức anh không muốn tỉnh lại.

Đột nhiên cô bé trong lòng anh cựa khẽ. Dù anh không mộng mị nhưng mãi mãi không đổi được nết cảnh giác trời sinh, ngay tức thì tỉnh lại.

Cô chỉ đổi tư thế, vẫn ngủ say. Con tim đập thình thịch của anh giờ mới dần ổn định.

Di động trên bàn im lặng lóe lên, Việt Trạch đưa mắt nhìn, mới se sẽ buông Nghê Gia ra, nhấc chăn xuống giường.

Dém chăn xong, Nghê Gia vẫn lặng lẽ ngủ, anh nhìn cô một lúc lâu rồi mới quay lưng ra ngoài cửa.

A Lượng đang đứng chờ bên ngoài:

"Đã bắt được Mạc Mặc và Mạc Doãn Nhi."

Khi Việt Trạch đến kho hàng đã là nhá nhem tối.

https://thuviensach.vn

Khí nóng ban ngày tích tụ trong kho, bầu trời xế chiều rọi vào những ô cửa sổ trên nóc kho hàng, không khí bí bách trộn lẫn với ánh sáng tù mù.

Mạc Mặc và Mạc Doãn Nhi bị trói chặt tay chân bằng xích sắt, mắt bị buộc vải đen, miệng cũng bị bịt kín, cuộn tròn trong góc run rẩy.

Ánh mắt Việt Trạch nặng nề rét lạnh, đi đến cách Mạc Doãn Nhi ba bốn mét thì dừng lại.

Anh đưa mắt nhìn người bên cạnh, người nọ lập tức tháo mảnh vải đen trên mắt và gỡ miếng giẻ bịt miệng Mạc Doãn Nhi ra. Ả ngẩng phắt lên, chỉ thấy trong ánh sáng đo đỏ tù mù, người đàn ông trước mặt rất khôi ngô tuấn tú, nhưng chỉ toát ra vẻ lãnh đạm hung ác.

Lúc ả bị bắt cóc thì đã biết nhất định có liên quan đến vụ tai nạn giao thông của nhà họ Nghê, ả tưởng mẹ của Tống Nghiên Nhi đã xảy ra chuyện nên bà nội hoặc Tống Nghiên Nhi bắt cóc ả.

Vốn ả đã nghĩ ra được mọi đối sách, nhưng khi vừa thấy Việt Trạch thì mọi thứ đã sụp đổ.

Mạc Doãn Nhi nhìn người đàn ông anh tuấn trước mắt, đây là nguồn cơn làm ả ghen ghét Nghê Gia đến phát điên, nhất thời ả quên mất mình đang ở trong hoàn cảnh nào, tức thì ứa nước mắt tủi thân, khóc lóc vô cùng đáng thương.

Việt Trạch vẫn im như phỗng, nét mặt không hề thay đổi từ đầu đến cuối vẫn lạnh như băng. Anh thờ ơ nhìn ả, một lát sau, trong mắt ánh lên nụ cười khinh thường: "Cảm giác bị bắt cóc có dễ chịu không?"

"Không." Ả yếu ớt lắc đầu, đáy lòng thầm cảm thấy may mắn, chiêu lấy nước mắt tấn công của ả vẫn có tác dụng.

"Vậy thì tốt." Anh nhìn ả, sự căm hận tột độ không tài nào che giấu nổi hiện lên trong đôi mắt âm trầm. "Lúc cô đối xử với Gia Gia như vậy ở Macau, tôi đã muốn cảnh cáo cô lâu rồi. Nhưng lại bận bịu chuyện khác nên không có thời gian xử lí cô, đây là lỗi của tôi."

https://thuviensach.vn

Mạc Doãn Nhi vốn bị nỗi chán ghét lạnh lùng rõ rệt trong mắt anh giội cho một gáo nước lạnh, lại sợ cứng sống lưng khi nghe câu tiếp theo. Ý anh là, ả nhất định sẽ phải chịu một kết cục rất thê thảm?

Nhưng tại sao?

Vì sao anh lại đối xử với ả như thế? Lẽ nào...

Mạc Doãn Nhi vừa mừng vừa sợ: "Nghê Gia chết rồi?".

Đồng tử Việt Trạch chợt co lại.

A Lượng tiến lên một bước, hung ác tát vào mặt Mạc Doãn Nhi: "Không muốn sống nữa à?".

Người lăn lộn lâu trong giang hồ, sức rất lớn, đầu Mạc Doãn Nhi như nổ tung, suýt ngất vì đau. Cơn nóng rát trên mặt bùng lên như bị xé một lớp da.

Gò má trái liền sưng tướng lên, khóe môi còn rướm máu.

Chừng chục giây đồng hồ, đầu Mạc Doãn Nhi vẫn quay mòng mòng, không thể hoàn hồn, lỗ tai cũng ong ong.

Mạc Mặc bên cạnh tuy bịt miệng che mắt, không nhìn được không nói được, nhưng lại vẫn nghe được tiếng con gái bị đánh, vội liều mạng cựa quậy, cổ họng phát ra từng tiếng ư ử chói tai một cách khác thường trong nhà kho trống trải.

Việt Trạch liếc bà ta một cái, khẽ nhíu mày, hiển nhiên thấy rất phiền phức: "Còn ồn ào nữa, tôi sẽ cho bà mãi mãi không phát ra tiếng nào được nữa".

Mạc Mặc lập tức run như cầy sấy, ngoan ngoãn không dám gây ra một tiếng động nào nữa.

"Bà xót con gái mình, nhưng khi đặt mình vào hoàn cảnh người khác, sao bà có thể ngược đãi Gia Gia như thế?" Sắc mặt Việt Trạch âm u như đêm tối, ngữ điệu không cảm xúc, nhưng không hiểu sao vẫn toát ra sự tức giận hung tợn.

https://thuviensach.vn

Mạc Mặc đương nhiên không dám hó hé nửa lời, nhưng Mạc Doãn Nhi vẫn liều lĩnh vặc lại: "Mẹ tôi chưa từng ngược đãi nó, nó nói dối, nó vong ơn bội nghĩa, nó...".

Mắt Việt Trạch lóe lên, sự lạnh lẽo trong ánh mắt anh làm Mạc Doãn Nhi run lên, câm miệng.

Sau một hồi yên tĩnh đầy chết chóc, Mạc Doãn Nhi vẫn chưa từ bỏ ý định, nhỏ giọng sợ hãi ngập ngừng nói: "Chỉ cần anh thả tôi ra, tôi bằng lòng làm mọi thứ". Dứt lời, ả đỏ bừng mặt cúi gằm xuống, hành động gần như đã nói rõ ý ả.

Mặt Việt Trạch sầm lại, không ngờ trên đời lại có thứ phụ nữ mặt trơ trán bóng như thế.

"Cô chỉ cần trả lời một câu, Ninh Cẩm Niên đang ở đâu?" Giọng điệu anh đều đều nhưng lại toát ra vẻ uy hiếp, "Tôi không muốn nghe những thứ linh tinh như ngụy biện, phủ nhận, bàn điều kiện, vờ tội nghiệp, chối trách nhiệm. Bằng không, cô biết hậu quả rồi đấy".

Mạc Doãn Nhi sợ chết khiếp vì khí thế lạnh lùng của anh, thật sự không dám lỗ mãng nữa, cũng không dám nói mấy câu "Tôi không biết", "Tôi bị oan" đã soạn sẵn nữa.

Anh là ai chứ? Nếu đã bắt ả thì đã xác định ả chắc chắn có liên quan đến vụ tai nạn này, ít nhất là biết tình hình bên trong. Ả không nói, anh ắt có cách đối phó, nhưng nếu ả nói, chỉ e kết cục còn thảm hơn.

Mạc Doãn Nhi trong lòng oán hận, ả chỉ gặp Việt Trạch vài lần, ấn tượng về anh mãi mãi là vẻ hững hờ lãnh đạm, tuy lịch sự nhưng vẫn giữ khoảng cách, không quá tốt với ai, nhưng cũng không quá xấu với ai.

Không ngờ, ả lại có thể chứng kiến mặt tàn ác nhường này của anh, mà tất cả, là vì Nghê Gia.

Dựa vào đâu mà người đàn ông của Nghê Gia lại có thể làm thế vì cô ta?

https://thuviensach.vn

Mạc Doãn Nhi ghen tị đến phát điên, chỉ trong nháy mắt bỗng gan lì hơn, ả cương quyết không tiết lộ dấu vết của Ninh Cẩm Niên được. Ả biết Ninh Cẩm Niên nhất định sẽ tìm bà nội và Nghê Khả để báo thù, đến lúc đó, Nghê Gia nhất định cũng phải chịu liên đới chết theo.

Ả không được sống yên thì Nghê Gia đừng hòng an ổn.

Việt Trạch không muốn chờ lâu hơn, liếc mắt. A Lượng bèn gọi người tới, rất nhanh chóng đã có người bưng một lọ thuốc đến.

Mạc Doãn Nhi vừa thấy đã sợ tái mặt.

Đây chẳng phải thứ thuốc gây nghiện ả tiêm cho Nghê Gia lúc ở trên thuyền sao?

Mắt Việt Trạch tối đen không có lấy một tia sáng: "Nhận ra chứ? Đây là nguyên nhân bố cô phải vào tù, vi phạm lệnh cấm nghiên cứu chế tạo thuốc kích thích, muốn phát tài nhờ thứ này à? Nhưng nghe nói thí nghiệm thất bại, không biết hiệu quả thuốc rốt cuộc ra sao. Cứ thử luôn trên người cô vậy!".

"Đừng!" Mạc Doãn Nhi rít lên lùi về phía sau, lại bị bịt miệng, chỉ có thể phát ra những tiếng nức nở thảm thiết, ả bị đè chặt, thuốc nước trong suốt chẳng mấy chốc đã tiêm vào cơ thể.

Không đau đớn chút nào, chỉ có cảm giác sợ hãi và bất an đang ùn ùn kéo đến.

Ả bỗng nhớ lại cảnh trên thuyền Macau hôm đó, Nghê Gia yếu ớt sốt cao cố hết sức tránh né, lại bị ả giật tóc lôi lại, đâm kim tiêm vào cổ.

Chẳng lẽ đây là báo ứng?

Việt Trạch nhìn Mạc Doãn Nhi đã đờ ra vì sợ hãi, nói: "Thuốc nhà các người, tôi sẽ cho cô thử mỗi ngày một liều, đến khi nào cô nói ra tung tích của Ninh Cẩm Niên mới thôi. Nhưng cho dù cô không nói, tôi cũng lôi được hắn ra, chỉ là vấn đề thời gian thôi. Nếu cô muốn ngày qua ngày chậm rãi chờ chết, tôi cho cô toại nguyện".

https://thuviensach.vn

Dứt lời, anh ra khỏi kho hàng. Đến viện điều dưỡng, vừa mới rẽ vào hành lang đã thấy A Minh vội vã chạy từ phòng Nghê Gia ra.

Lòng Việt Trạch nặng trĩu.

Một giây sau, A Minh đã chạy đến bên anh: "Không thấy chị dâu đâu".

Sau cùng, còn bỏ thêm một câu: "Thiếu một khẩu súng".

==========

Chương 64

Bóng đêm dày đặc, Mạc Doãn Nhi dựa vào tường, nhìn nhà kho tối tăm, ánh mắt mơ màng.

Trăng đêm nay rất sáng, hắt vào cửa sổ từng vốc từng vốc ánh sáng bạc, cắt không gian thành một chiếc hộp tranh tối tranh sáng, kì dị ghê người.

Ả không biết loại thuốc kia rốt cuộc có tác dụng gì, nhưng cảm thấy nó đang lặng lẽ phát tán mà không hề có điềm báo trước.

Thật kì lạ, ả đang nhớ về mẹ Trương Lan và Nghê Lạc, còn cả người cha của ngày rất xa xôi rồi nữa, thậm chí còn nhớ Tống Nghiên Nhi ngu xuẩn cùng cực. Thật ra, khi đó ả cũng rất hạnh phúc mà?

Mẹ chiều chuộng ả, em trai đối tốt với ả, Tống Nghiên Nhi cũng che chở ả, nhưng vì sao cuộc sống tốt đẹp như vậy lại không phải là của ả? Vì sao đứa cháu gái thật sự của nhà họ Nghê lại hiển hiện quanh ả, gợi nhắc cơn ác mộng của ả mỗi ngày?

Nếu biết trước thì ả đã đẩy Nghê Gia xuống núi cho chết quách lúc đi du xuân rồi, sau này cũng không có cảnh chân tướng thân phận bị tiết lộ nữa.

Ở nhà họ Tống không tệ, nhưng vẫn mang tiếng con riêng, dù làm gì cũng không danh chính ngôn thuận như Tống Nghiên Nhi, dựa vào đâu mà kẻ chịu ấm ức luôn là Mạc Doãn Nhi ả?

Cuộc đời này đã có lỗi với ả trước.

https://thuviensach.vn

Trong cơ thể ả dâng lên một khát vọng đau đớn và ngứa ngáy, ả vặn vẹo dưới đất theo bản năng, phát ra một loạt những tiếng rên xiết khó nghe. Trải qua cơn giày vò này, Mạc Doãn Nhi thấy nhục nhã chưa từng thấy.

Thế giới im ắng, ngay cả mấy người đàn ông đứng bên canh gác cũng lặng không tiếng động, như những pho tượng.

Xung quanh lặng ngắt như tờ, cho đến một khắc nọ, nơi cửa kho hàng vang lên tiếng bước chân đứt quãng, ở nơi trống trải nghe lại càng ghê sợ.

Mạc Doãn Nhi ngẩng đầu lên nhìn, là Nghê Gia.

Cô chống gậy, trong bóng đêm lấp loáng ánh trăng, chiếc váy trắng càng chói mắt. Mái tóc bị gió đêm thổi tung lên, rồi hỗn loạn rủ xuống.

Bóng tối tù mù làm gương mặt cô càng trắng hơn, trong ánh trăng thậm chí còn có vẻ trắng bệch rợn người như xác chết. Cô vừa vào đã nhìn chằm chằm Mạc Doãn Nhi.

Đôi mắt Nghê Gia đen sẫm, sâu như không thấy đáy, cho dù đứng ngay dưới ánh trăng cũng không có dù là một tia sáng nhỏ nhất.

Mạc Doãn Nhi không hiểu sao thấy lạnh người, bất giác lùi về phía sau. Lần đầu tiên trong đời ả nhìn thấy Nghê Gia mà sợ như gặp ma, chỉ sợ mà thôi.

Một giây sau, khi rời mắt xuống, thấy khẩu súng trong tay cô, Mạc Doãn Nhi càng sợ hơn, cổ họng bật ra vài tiếng nức nở.

Nhóm áo đen đứng bên cạnh đi tới, giọng có vẻ do dự: "Chị dâu...".

Nghê Gia thờ ơ: "Các anh ra ngoài trước đi".

Mấy người đó đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng vẫn đi ra ngoài.

Mạc Doãn Nhi thấy thế, càng cảm thấy không ổn, liều mạng cựa quậy, Nghê Gia đã cúi người giật miếng giẻ trong mồm ả ra.

Ả lập tức thét chói tai: "Nghê Gia mày định làm gì?".

https://thuviensach.vn

Mạc Mặc nhận ra có điều không ổn cũng vùng vẫy theo, Nghê Gia mặt lạnh tanh giật hết bịt mắt và bịt miệng của bà ta ra. Mạc Mặc vừa thấy Nghê Gia, toan mắng nhưng khi nhìn thấy khẩu súng cô cầm thì ngay tức thì mặt cắt không còn hột máu: "Nghê Gia, mày muốn làm gì?".

Nghê Gia nghiêng đầu, bình tĩnh nhìn hai kẻ đó: "Mẹ tôi chết rồi, tôi muốn tìm vài kẻ chôn cùng mẹ".

Mạc Doãn Nhi giật mình, trong mắt lóe lên nét đau đớn không tin nổi, giọng run run: "Mày vừa nói gì?".

"Ồ?" Giọng Nghê Gia rất chậm rất nhẹ, pha lẫn sự kinh ngạc, "Mày buồn à?".

"Sao mẹ lại chết?" Mạc Doãn Nhi đột nhiên hét lên, muốn lao lên, nhưng bị dây xích giật lại, "Mày lừa tao, mày nói dối".

"Mạc Doãn Nhi, bất kể có phải tự mày ra tay hay không, việc này cũng nhờ cả vào công của mày nhỉ?" Nghê Gia nhìn xuống ả, "Lúc mày động tay vào xe của bác Nghê Khả, mày nên nghĩ đến, những người khác trong nhà như bà nội, mẹ, Nghê Lạc đều có thể ngồi trên chiếc xe đó. Mày không nghĩ đến điều đó à? Giờ mày đau khổ cho ai xem? Mẹ chết rồi, sẽ không đến nhìn mày giả vờ giả vịt đâu".

Mạc Doãn Nhi ngân ngấn nước mắt, đau lòng, nhưng nhiều hơn cả là không cam lòng: "Vì sao mẹ Trương Lan lại chết? Vì sao ông trời cũng giúp mày? Rốt cuộc tao kém mày chỗ nào, vì sao lúc nào cũng thua? Người hại chết mẹ không phải tao, nhất định là mày, tại mày hết. Vì sao người chết không phải mày?".

Mạc Mặc cũng cay nghiệt ra mặt, ngồi một bên mặc kệ sống chết hùa theo biện bạch: "Cô ta chết, mày tìm chúng tao làm gì? Đó là số cô ta nên...".

Bà ta đang nói dở, một tiếng súng vang lên làm chấn động cả kho hàng, hòa cùng tiếng kêu thảm thiết "A! !!".

https://thuviensach.vn

Đùi Mạc Mặc ăn một lỗ đạn, máu chảy ào ào ra ngoài. Bà ta đau đến mức không thể làm gì khác ngoài lăn trái lộn phải, nằm ra đất ngửa cổ lên trời mà tru tréo thảm thiết.

Mạc Doãn Nhi giật mình, ả quay ngoắt lại, hằn học nhìn Nghê Gia chòng chọc, gần như rít lên:

"Nghê Gia, mày dựa vào đâu mà bắn mẹ tao? Đây là lỗi của mày! Nếu mày không xuất hiện, cả nhà chúng tao sẽ sống rất vui vẻ rất hạnh phúc, không ai xảy ra chuyện gì, không ai phải chết cả! Tất cả vì mày đã trở lại, đảo lộn Hoa thị như thế, nên mới ra nông nỗi ngày hôm nay.

Trước kia khi chưa có mày, mẹ và tao rất hòa thuận. Vì sao mày lại trở về? Loại người như mày nên chết ngoài đường! Mày nghiêm túc ngẫm lại xem, từ khi mày dọn về nhà, mày có thân thiết với mẹ không? Mẹ có từng hạnh phúc không? Giờ mẹ chết mày lại tìm tao nổi cáu, mày dựa vào đâu?"

"Tao dựa vào đâu à?" Nghê Gia tiến lên túm tóc Mạc Doãn Nhi giật mạnh, kề họng súng vào cổ ả.

Súng vừa bắn xong, họng súng vẫn nóng cháy, Mạc Doãn Nhi như bị gí tàn thuốc vào người, tóc lại bị túm đau, không dám cử động. Ả sợ hãi, sợ Nghê Gia nhất thời kích động nổ súng.

Ả sợ chết.

"Tao dựa vào đâu à? Chỉ riêng việc mày cướp cuộc sống của tao mười tám năm, tao chịu khổ thay mày mười tám năm, mày đã không biết tốt xấu còn muốn ăn miếng trả miếng với tao. Mạc Doãn Nhi, mày có từng nghĩ, nếu mày chỉ cần đổi tính đổi nết một chút thôi, không hận thù, không cho rằng cả thế giới này mắc nợ mày, không giúp người ngoài cắn lại nhà họ Nghê, thì nhà họ Nghê vẫn là nhà của mày chưa? Là mày hẹp hòi muốn giành lấy tất cả, mày không chịu chung sống hòa bình, từng bước từng bước hại người nhà họ Nghê, lại nói là mày bị ép. Ai ép mày? Đừng kiếm cớ nữa."

https://thuviensach.vn

Mạc Doãn Nhi nghẹn họng: "Nghê Gia, cho dù mày giết tao, mẹ Trương Lan cũng không sống lại được".

Mạc Mặc bên cạnh thấy thế khóc càng thảm thương, bất chấp vết súng trên đùi, bò lại gần, kéo chân Nghê Gia liên tục van xin:

"Nghê Gia, mẹ sai rồi. Lỗi của mẹ, con giết mẹ đi, tha cho con bé, tha cho con gái mẹ. Con giết mẹ đi. Trăm sai nghìn sai đều tại mẹ, mẹ không nên tráo đổi con, mẹ không nên ngược đãi con, mẹ sai rồi, mẹ xin lỗi. Con giết mẹ đi, con tha cho con gái mẹ!"

Cuối cùng cũng chịu nhận lỗi à? Nhưng muộn rồi.

Nghê Gia đẩy thật lực, Mạc Doãn Nhi ngã xuống đất, như được đại xá, cuống quýt rúc vào lòng mẹ sợ chảy nước mắt. Hai mẹ con ôm nhau khóc lóc tuyệt vọng.

Nhìn hai mẹ con ả, Nghê Gia đột nhiên nhớ lại giây phút mẹ Trương Lan bảo vệ cô.

Hình như có ai từng bảo, điểm khác biệt giữa người tốt và người xấu là khi đối mặt với nỗi đau của người khác, người xấu sẽ sinh ra niềm khoái cảm biến thái, còn người tốt sẽ thương xót đồng cảm.

Nghê Gia cô đã không còn là người tốt, nhưng tại sao cô lại không vui vẻ?

Nghê Gia im lặng, dưới ánh trăng, khuôn mặt âm u gần như trong suốt, như ma quái, trầm tĩnh nhìn ả hồi lâu mới nói: "Mạc Doãn Nhi, Ninh Cẩm Niên đang ở đâu?".

Mạc Doãn Nhi cắn răng.

"Không ngờ con đàn bà như mày lại có thể cứng rắn đến thế. Nhưng mày không nghĩ tới, Ninh Cẩm Niên bỏ trốn không dắt mày theo, có lẽ địa vị của mày trong lòng hắn cũng không quan trọng cho lắm."

"Giữa tao và anh ấy vốn không chỉ có tình cảm." Mạc Doãn Nhi cười hừ một tiếng, dù ả nói hay không, kết cục đều thê thảm, chi bằng cứ trả lời đối

https://thuviensach.vn

phó Nghê Gia.

Song ả thực sự cảm thấy mình rất đáng thương hại, ngay cả Ninh Cẩm Niên vất vả hy sinh tất cả mới có được cũng không đối xử tốt với ả, nhưng Nghê Gia, lại có người đàn ông một lòng một dạ với cô.

Không công bằng!

Ả càng không thể để họ sống yên lành!

Nghê Gia thấy ả không nói tiếng nào, nhìn một lát, chợt nhoẻn cười. Cô nâng súng lên, đi dọc theo người Mạc Mặc men lên trên, "Mạc Doãn Nhi, mỗi lần tao hỏi mày, mày không nói, tao sẽ bắn một phát lên người bà ta".

Mạc Doãn Nhi khiếp sợ đến nỗi mặt mày rúm ró: "Nghê Gia, đồ điên rồ, mày sẽ gặp báo ứng!".

Lại một tiếng súng vang, Mạc Doãn Nhi gào một tiếng đầy thảm thiết, bắp chân đã đầm đìa máu.

"Xin lỗi, vừa rồi tao quên, chân tao bị gãy xương rồi, trả lại cho mày một phần đấy." Súng trong tay Nghê Gia còn khói bốc lượn lờ, sau lớp khói mỏng, khuôn mặt cô buồn bã khác thường.

"Hỏi mày lần thứ hai, Ninh Cẩm Niên ở đâu?"

Súng của Nghê Gia nhắm ngay mắt cá chân của Mạc Mặc. Mạc Mặc đã sợ mất vía, khóc rống lên gào vào mặt Mạc Doãn Nhi: "Con nói cho nó biết đi! Nó điên rồi, nó điên rồi!".

Mạc Doãn Nhi gập người đè chặt cái xương bị gãy, đau đến mức gần như ngất đi, nhưng lại không biết nên mở miệng thế nào.

Nghê Gia sầm mặt, vừa định bóp cò, phía sau đã có người đến gần, cô giật mình quay lại, chĩa súng vào kẻ đối diện thì thấy khuôn mặt cao ngạo của Việt Trạch.

Cô như động vật bị hoảng sợ, cảnh giác nhìn anh, hoàn toàn bị vây trong trạng thái đề phòng.

https://thuviensach.vn

"Gia Gia", anh bình tĩnh và hòa nhã đưa tay ra, chậm rãi đến gần cô, "nghe lời anh, bỏ súng xuống".

Cô hết nắm lại duỗi tay cầm súng, nhưng vẫn bất động.

Anh tới gần cô từng bước từng bước: "Gia Gia, buông súng ra".

Nghê Gia sững sờ nhìn anh, tay dần thõng xuống, nhưng khi Việt Trạch sắp chạm vào cô, cô lại bất thình lình xoay người: "Em muốn giết nó!"

"Gia Gia!" Trong nháy mắt tiếng súng vang lên, anh lao đến ôm lấy cô, viên đạn nhắm vào đầu Mạc Doãn Nhi bắn vào bức tường, phát ra tiếng nổ chát chúa.

Mặt Mạc Doãn Nhi bị viên đạn đốt cháy thành vệt. Ả càng kêu gào dữ hơn, viên đạn ăn vào quá sâu, nửa bên mặt này của ả chắc chắn bị hủy hoàn toàn.

"Anh bỏ ra!" Nghê Gia đột nhiên bùng nổ cảm xúc, giãy giụa muốn nổ súng tiếp, song hai tay bị Việt Trạch giữ chặt, không thể động đậy.

Cây gậy rơi xuống đất, cô mất trọng tâm, ngã nhào vào lòng Việt Trạch.

Nghê Gia bị anh ôm chặt cứng, vùng vẫy cũng vô ích, cuối cùng không khống chế nổi nỗi đau chất chứa bị dồn nén đã lâu, đau đớn gào khóc: "Anh bỏ ra, em muốn giết chúng nó, em muốn trả thù cho mẹ, em muốn trả thù cho mẹ!".

"A!" Cô khóc như đứt ruột gan, khổ sở mà bất lực liều mạng giãy giụa trong lòng anh, nhưng cơ thể yếu ớt của cô sao có thể đọ lại sức anh. Tiếng khóc của cô như con dao đâm vào tim anh.

Anh cố sống cố chết ôm cô, lòng đau như cắt, nhưng không chịu lỏng tay. Anh không thể để cô giết người, không thể để tay cô dính máu.

Anh từng thử nên hiểu rất rõ, tự tay giết người sẽ không làm cô vui vẻ, mà sẽ chỉ để lại ác mộng nặng nề hơn.

Giết người rồi, tấm lòng trong veo của cô sẽ không bao giờ quay về được nữa.

https://thuviensach.vn

Cô còn rất yếu, sau khi cảm xúc bùng nổ thì không còn lại bao nhiêu sức lực, chẳng mấy chốc đã nằm im, chỉ khóc sướt mướt, khóc đến khi toàn thân run lẩy bẩy, khóc đến khi lòng dạ tan nát.

Anh gỡ súng ra, xoay người cô lại, ôm chặt cô vào lòng.

Cô vùi đầu vào lồng ngực anh, vẫn khóc lóc đau đớn.

"Gia Gia!" Anh cúi đầu rất thấp, áp sát lên gò má ướt nhoẹt run rẩy của cô, "Gia Gia, hãy tin anh, anh nhất định sẽ giúp em báo thù, nhất định đấy".

Trên đường về, Nghê Gia ở trong lòng Việt Trạch vẫn khóc mãi, như thể cô làm bằng nước nên nước mắt cứ tuôn mãi không hết, làm ướt cả áo anh, giống như trái tim anh bây giờ, nặng nề, xót xa, và đau đớn đến bất lực.

Rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể khiến Gia Gia của anh khỏe trở lại?

Mấy ngày nay anh vẫn luôn bên cạnh cô, vứt tất cả mọi chuyện khác sang một bên, chỉ có cô là quan trọng nhất.

Đúng vậy, trước kia anh chỉ nghĩ cô là một cô gái không tệ, có thể qua lại được, các mặt khác cũng coi như xứng với anh, so với việc đi xem mặt hoặc tìm bừa một cô nào đó thì tốt hơn nhiều, nên hai người mới ở bên nhau.

Anh cũng biết, tuy lúc ở chung cả hai đều tỏ vẻ thoải mái, nhưng đến thời khắc mấu chốt, ai nấy lại đeo mặt nạ của mình lên, anh cho rằng hình thức chung sống giữa hai người là như thế. Nhưng trên cây cầu đêm bão Macau, lúc cô dựa vào ngực anh nói cảm thấy được bảo vệ cũng rất tốt, hình như một phòng tuyến nào đó trong lòng anh dần đổ sụp.

Mà giờ này, tuy cô im lặng không nói một lời, nhưng luôn phải níu tay anh mới ngủ được, anh mới biết, tuy cô không nói nhưng rất tin cậy anh.

Cứ nghĩ rời khỏi Macau là an toàn, nhưng giây phút hay tin tai nạn, anh mới biết bất cứ thời điểm nào cũng phải giữ chặt cô, nếu cô chết, anh biết làm thế nào đây?

Thật ra, anh đã yêu cô rồi!

https://thuviensach.vn

Nhưng phải làm thế nào mới có thể cứu vớt cô gái bi thương này đây?

Sau khi trở về, Nghê Gia nhanh chóng thiếp đi, vẫn muốn anh ôm mới yên tâm đi vào giấc ngủ.

Nhưng khác vài ngày qua, lần này khi ngủ, vẻ mặt cô hết sức bất an, ngay cả nằm mơ cũng cau chặt mày, mắt giàn giụa nước, lông mi lúc nào cũng ướt sũng.

Trông cô đáng thương, bơ vơ không nơi nương tựa, như con thú non không có mẹ.

Anh thức trắng đêm, không nhịn được miên man suy nghĩ, sau lần khóc này, liệu tâm trạng của cô có tốt lên không. Cứ miên man suy nghĩ như thế mãi cho đến khi trời sắp sáng, anh mới mơ màng ngủ mất.

Không ngờ anh lại ngủ say đến tận giữa trưa, đồng hồ sinh học của anh rất chuẩn, đây là chuyện chưa bao giờ xảy ra.

Lúc tỉnh táo mở mắt ra, anh bỗng sảng khoái kì lạ, cô vẫn còn đó, vẫn dịu dàng ngoan ngoãn nép vào lòng anh. Ánh nắng bị bức rèm trắng cản lại, ánh sáng trong phòng rất vừa vặn, không quá sáng cũng không quá tối.

Khuôn mặt khi ngủ của Nghê Gia đã bình yên hơn hôm qua, tuy vẫn còn vương nước mắt, nhưng giữa đôi chân mày đã không còn đau khổ nữa. Anh cầm lòng không đặng ghé lại hôn lên mắt cô, ngay sau đó, lông mi cô cọ vào môi anh nghe ngưa ngứa.

Cô dậy rồi.

Anh hơi áy náy, hôn má cô: "Có phải anh đánh thức em không?".

"Không đâu", cô bĩu môi, lấy tay dụi dụi đôi mắt hơi sưng, một lúc lâu sau mới nhìn anh, vừa ngủ dậy nên có phần bướng bỉnh: "A Trạch, em đói rồi".

Việt Trạch chợt vui hẳn lên, lập tức đứng dậy, vội vã bảo người mang cháo vào, giám sát Nghê Gia ăn từng miếng một.

https://thuviensach.vn

Nghê Gia đẩy một bát đến trước mặt anh: "Anh cũng chưa ăn gì mấy hôm nay rồi".

Việt Trạch mỉm cười: "Anh không đói".

"Nói dối!" cô lườm anh một cái, múc một thìa cháo đưa đến bên miệng anh, "còn cần em đút chắc, anh là trẻ con à?".

Việt Trạch hơi sửng sốt, nét mặt có vẻ xấu hổ, ngoan ngoãn cúi đầu xuống nuốt miếng cháo, rồi mới đón thìa trong tay cô, tự mình xúc ăn.

Anh không lòng nào ăn uống, lại chợt nghe Nghê Gia nói: "Đêm qua em mơ thấy mẹ".

Anh ngẩn ra, ngẩng lên nhìn cô, đã thấy cô buông thìa, nét mặt rất nghiêm túc: "Mẹ đưa em dạo phố, mua cho em rất nhiều đồ đẹp. Mẹ còn nói, hi vọng sau khi em trở thành biên kịch nổi tiếng sẽ viết cho mẹ một bộ phim nữa".

Nói đến đây, Nghê Gia cầm thìa, xúc một thìa cháo, mím môi: "Vẫn ấu trĩ và thích hư vinh như thế đấy".

Việt Trạch nhìn vẻ bình tĩnh của cô, không khỏi hơi lo lắng: "Vậy em có thấy khá hơn chút nào không?".

"Ừm", cô ngậm miếng cháo, lúng búng đáp, nửa khắc sau mới nói, "mẹ nói cuộc sống vẫn phải tiếp diễn. Hơn nữa bây giờ mẹ vẫn còn đang thở, không chịu đi, là vì lo cho em. Em muốn sống thật vui vẻ, để mẹ cũng được vui vẻ, để mẹ yên tâm".

Việt Trạch thấy cô nghiêm túc và kiên định cổ vũ bản thân như thế, nhất thời không biết nói gì cho phải, chỉ biết nắm lấy tay cô, bàn tay nhỏ nhắn kia cũng nắm lại tay anh thật chặt.

"A Trạch", cô nhìn anh, trong mắt ánh vẻ dịu dàng, "cám ơn anh hơn mấy ngày nay đã ở bên em. Em đau lòng, anh cũng đau lòng cùng em, em nên thoát khỏi nó sớm hơn mới phải".

https://thuviensach.vn

Việt Trạch khẽ vuốt bàn tay gầy gò của cô, không đáp lại. Một lúc sau anh mới nói: "Gia Gia, cứ giao chuyện của chúng cho anh được không? Vui vẻ sống cuộc sống của em, anh sẽ không để chúng xuất hiện trong đời em nữa".

"Ừm, em biết rồi." Nghê Gia gật gật, bỏ thêm một câu, "Cảm ơn anh".

Sau cùng, Nghê Gia chợt nói chậm lại: "Lễ đính hôn của chúng ta hình như chỉ còn hai tuần nữa thôi nhỉ?".

Việt Trạch nhìn xuống đất: "Anh sẽ hoãn lại...".

"Đừng." Cô trở nên cố chấp, ngắt lời anh, "Em không muốn con đường chúng ta xác định sẽ đi bị ảnh hưởng bởi đám người đáng ghét đó, em không muốn cuộc sống của em bị ảnh hưởng vì chúng nữa. Hơn nữa", cô lơ đãng hạ giọng, "mẹ sẽ nhìn thấy". Nhưng thực ra điều cô lo lắng là, thời gian không còn lại là bao.

Việt Trạch điềm nhiên hít một hơi, bỗng cảm thấy may mắn vì cuối cùng vẫn giữ được cô: "Anh chỉ e em cần thêm thời gian bình phục, nếu em cảm thấy có thể tiếp tục thì chúng ta cứ làm theo kế hoạch đã vạch sẵn vậy".

"Vâng." Cô gật đầu thật mạnh, cả người bừng bừng tinh thần, như chiến sĩ sắp vác súng ra chiến trường.

Sau khi ăn xong, Nghê Gia rửa mặt chải đầu tinh tươm, thay quần áo rồi để Việt Trạch lái xe đưa đến Hoa thị. Cô khó khăn lắm mới ra được quyết định, tất nhiên phải mau chân đến gặp Nghê Lạc.

Nghê Lạc đang ngồi đọc tài liệu trong phòng làm việc. Đã nhiều ngày không gặp, cậu gầy đi một chút, trên vầng trán thoáng nét bi thương, nhưng vẫn kiên cường như cũ.

Nghe tiếng mở cửa, Nghê Lạc ngẩng đầu lên.

Cách một vạt nắng chiều, hai chị em nhìn nhau, nhất thời, tất cả đều là nỗi buồn đau nhạt nhòa.

https://thuviensach.vn

"Chị khá hơn chút nào chưa?" Nghê Lạc lập tức đặt tài liệu xuống, chạy đến gần, ngồi xổm xuống trước xe lăn của Nghê Gia.

Nghê Gia còn chưa kịp lên tiếng, Nghê Lạc đã cầm tay cô, siết chặt như muốn tiếp sức mạnh cho cô: "Nghê Gia, đừng buồn nữa. Chị phải biết rằng, mẹ vui vẻ cam tâm tình nguyện cứu chị. Trên người chị còn có tính mạng của mẹ, chị phải sống thật tốt thay phần mẹ nữa!".

Cậu nhìn cô chăm chú, cổ vũ: "Hai chúng ta đều phải sống tốt hơn nữa, sống thật thoải mái hạnh phúc, có thế thì mẹ mới vui được, đúng không nào?".

Nghê Gia không ngờ Nghê Lạc lại có thể nói ra những câu an ủi cô và chính bản thân cậu như thế, vừa cảm động vì em trai đã thực sự trưởng thành, vừa củng cố thêm quyết tâm không thể trở thành gánh nặng cho cậu.

Cô ra sức gật đầu: "Đúng, hai chúng ta đều phải trở thành niềm tự hào của mẹ".

Nghê Lạc thấy vẻ kiên cường của cô, thoáng yên tâm phần nào, nhẹ nhàng đặt tay lên mảng thạch cao trên đùi cô: "Còn đau không?".

"Đỡ hơn nhiều rồi", Nghê Gia lắc đầu, nói rõ hơn, "vừa rồi A Trạch bảo bác sĩ khám cho chị, nói là không bao lâu nữa có thể tháo bột rồi".

"Vậy là tốt rồi."

"Mong vết sẹo không rõ quá", Nghê Gia mỉm cười, "nếu không trong lễ đính hôn không thể mặc váy ngắn rồi".

Nghê Lạc sửng sốt: "Lễ đính hôn?".

Nghê Gia gật đầu: "Lúc nào mẹ cũng có thể ra đi, chị phải nhanh lên mới được, để mẹ đi cho yên lòng".

Nghê Lạc nắm tay cô, "Được, cho dù chị làm gì, em cũng ủng hộ chị vô điều kiện".

==========

https://thuviensach.vn

Chương 65

Nghê Gia ngồi trước cửa sổ, bần thần nhìn bãi cỏ bên ngoài.

Vẫn không thoát nổi sao? Mẹ gặp tai nạn, Mạc Doãn Nhi nghiện thuốc ngoài ý muốn, đều giống như kiếp trước, lẽ nào đây là điềm báo? Cô không thoát khỏi cái vòng luẩn quẩn này?

Nhưng chỉ còn hai tháng, gắng gượng tiếp hai tháng nữa là được rồi.

Việt Trạch lo cho tâm trạng của cô, dọn hết mọi đồ dùng làm việc đến đây. Hai ba hôm nay, Nghê Gia dốc hết tập trung đọc sách viết kịch bản.

Hôm nay cô có cuộc hẹn gặp Từ Hiền. Đúng hai giờ, anh ta đến, chần chừ mươi phút mới đặt một túi giấy hình vuông vào tay cô.

Nghê Gia thấy sắc mặt anh ta là lạ, hỏi: "Sao thế?".

Từ Hiền có vẻ ngại: "Lúc ở công ty bất cẩn đâm vào cậu Nghê Lạc, cậu ấy đã nhìn thấy thuốc này rồi".

Nghê Gia sửng sốt: "Vậy anh nói sao?".

Từ Hiền vội đáp: "Tôi nói là thuốc để tôi uống".

Giờ Nghê Gia mới chậm rãi thở phào nhẹ nhõm, người hời hợt như Nghê Lạc có lẽ sẽ không nghĩ ngợi nhiều.

Nói tới đây, Từ Hiền lo âu: "Cô chủ, tôi không được phép can thiệp vào việc riêng tư của cô, cũng không thể điều tra đây là thuốc gì, nhưng gần đây hình như cô đã uống rất nhiều".

Vẻ mặt Nghê Gia trở nên nặng nề, vài phút sau mới chậm rãi giải thích: "Vì tai nạn giao thông nên người hơi đau... Không sao đâu, tôi tự biết chừng mực".

Giờ Từ Hiền mới gác chuyện này sang một bên, quay trở lại việc chính: "Cô chủ, vì nhà họ Việt đã xác nhận tin tức đính hôn nên mấy ngày nay, cổ phiếu của Hoa thị liên tục tăng giá, lập kỉ lục mới rồi. Với tình hình này, không bao lâu nữa, vấn đề tiền vốn đã vây khốn Hoa thị lâu nay cũng có thể

https://thuviensach.vn

được giải quyết một cách thuận lợi. Hiện nay, trang thiết bị sản xuất của chúng ta đã đủ, lượng nhân viên nghiên cứu và phát triển cấp cao ổn định, chiến lược marketing thị trường cũng được cải thiện. Chờ sau khi tình hình tài chính tốt hơn, hạng mục Max Power tháng sau tiếp nhận hoàn toàn không thành vấn đề. Đến lúc đó, Hoa thị sẽ có cơ hội và bước nhảy vọt rất lớn".

Nghê Gia lẳng lặng nghe xong, nụ cười nở trên môi: "Vậy à? Thế thì tốt quá. Nghê Lạc dạo này thể hiện tốt lắm phải không?".

"Vâng, trong lúc bà chủ tịch rút chân dần khỏi việc quản lý Hoa thị, cậu Nghê Lạc càng ngày càng thuần thục hơn rồi."

"Từ Hiền", cô mỉm cười nhìn anh ta, bất thình lình nói, "từ bấy đến giờ, anh cũng vất vả nhiều rồi. Anh là công thần lớn nhất của nhà chúng tôi".

Từ Hiền nghệt ra, mất tự nhiên đỏ bừng mặt, chàng trai trung thành mà không giỏi ăn nói này lập tức thấy lúng túng vì được khen.

Nghê Gia không nói hết, trái lại hỏi: "Đúng rồi, việc tôi bảo anh điều tra sao rồi?".

Từ Hiền lập tức trưng vẻ mặt nghiêm túc, đưa tập tài liệu cho Nghê Gia, nhưng trước khi bỏ tay ra, gạn hỏi một câu: "Cô chủ, cô điều tra anh ấy như thế có ổn không?".

Tay Nghê Gia thoáng khựng lại, song vẫn cầm lấy túi tài liệu: "Nếu không thì sao?". Lặng đi hồi lâu, vẫn không dám mở ra, cô nói, "Không còn việc gì nữa, anh ra ngoài trước đi!".

Sau khi Từ Hiền rời đi, Nghê Gia một mình ngồi thừ ra nhìn chằm chằm túi tài liệu nọ. Không biết bao lâu sau, trong lòng chợt dâng lên cảm giác tê ngứa râm ran.

Cô hít một hơi thật sâu, cố gắng không nghĩ đến nó nữa, nhưng khó có thể chịu được cơn ngứa ngáy rấm rứt trong lòng. Nghê Gia cắn môi, nhìn thời gian, ngắn hơn các lần khác, phản ứng mạnh hơn các lần khác.

https://thuviensach.vn

Cô cố gắng thả lỏng bản thân, ngón tay khẽ run mở túi tập tài liệu ra, bình tĩnh lặng lẽ xem hết tất cả rồi mới ném tập giấy vào máy hủy tài liệu.

Mới chỉ năm phút đồng hồ mà cô đã run lẩy bẩy, toàn thân mất hết sức lực, mồ hôi lạnh túa ra đầm đìa.

Cô vốn tưởng mình có thể nhịn thêm chốc lát nữa, nhưng cuối cùng vẫn bại trận, vội lấy thuốc Từ Hiền đưa tới, dốc một vốc vào miệng.

Sự khó chịu nhức nhối dần được nén xuống, thay vào đó là một khoái cảm kì lạ như rơi từ trên mây xuống.

Nghê Gia mệt mỏi xụi lơ trong ghế, thở hổn hển đầy nặng nhọc. Lúc trước luôn mệt rã rời lại thèm ngủ, cô một mực không hiểu tại sao. Mãi đến khi bị Mạc Doãn Nhi tiêm một mũi lúc trên thuyền ở Macau, cô mới nhận ra rằng, tuy sống lại đã thay đổi cơ thể, nhưng cơn nghiện thuốc trong lòng lại không biến mất theo.

Cô nhớ thuốc trị cơn nghiện, nên bảo Từ Hiền tìm cho. Ban đầu cũng không nghiêm trọng lắm, cô nghĩ, có sự trợ giúp của bác sĩ tâm lý và ý chí của mình, chắc hẳn có thể dần dà kiềm chế được.

Song gần đây vụ tai nạn của mẹ đã làm cô không chịu đựng nổi, lại bắt đầu phải dùng thuốc với liều lượng lớn. Mức độ lệ thuộc vào thuốc của cô càng ngày càng nặng, từ nghiện thuốc phiện thành nghiện thuốc chữa.

Nghê Gia rúc vào ghế, nhìn trần nhà một cách vô cảm, số mệnh thật sự lại giống y như kiếp trước? Vậy tất cả mọi thứ mà cô liều mạng cố gắng làm đến bây giờ rốt cuộc để làm gì?

Thì ra thật sự không thể phản lại số mệnh, thật tuyệt vọng.

Nếu quả thật sẽ giẫm lên vết xe đổ, cô cũng phải liều mạng chống cự được đến ngày Ninh Cẩm Niên chết, đến ngay Hoa thị đoạt được hạng mục Max Power. Kiếp này, dù thế nào cô cũng phải bảo vệ Nghê Lạc.

Chỉ cần số phận của Nghê Lạc thay đổi, đó đã là thắng lợi với cô rồi.

https://thuviensach.vn

Ngoài ra, cô còn một tâm nguyện nữa, viết một bộ phim về mẹ, giờ bắt đầu có ý tưởng rồi.

Lúc rảnh rỗi cô sẽ gọi điện thoại cho Nghê Lạc hỏi thăm tình hình. Sau vụ tai nạn giao thông của mẹ, cậu cũng có vệ sĩ đi theo, đều là người Việt Trạch giới thiệu nên Nghê Gia rất yên tâm.

Trong khoảng thời gian này, Nghê Lạc phải chỉnh đốn lại Hoa thị, nên càng cần chăm sóc đặc biệt hơn. Nghê Gia cũng chỉ thỉnh thoảng hỏi thăm vài câu, mỗi khi gác máy, cô đều không nén nổi nụ cười trên môi, kiếp này rõ ràng khác kiếp trước mà.

Thật sự rất khác.

Chân của Nghê Gia cũng bình phục rất nhanh, đã được tháo bột.

Vì trước đó Việt Trạch luôn ở bên cô nên công việc bị dồn ứ lại, mấy hôm nay phải bận rộn xử lý công việc, nhưng anh cũng thường xuyên mang tài liệu đến vừa làm việc vừa chơi với Nghê Gia.

Nghê Gia cười anh lo xa, khó khăn lắm mới đuổi được anh đi.

Hôm nay, lúc đi ngang qua tấm gương, Nghê Gia liếc nhìn vết sẹo hồng hồng trên bắp chân mình. Có lẽ sẽ mờ đi, nhưng tiệc đính hôn cuối tuần sau cô không thể mặc lễ phục dáng ngắn rồi.

Đúng lúc này cô thấy Việt Trạch xuất hiện trước cửa.

Nghê Gia lập tức nhoẻn cười, nhìn anh rồi lại nhìn gương, oán thán làm nũng: "Anh xem, chân em có sẹo rồi, không thể mặc lễ phục ngắn được nữa".

Cô chờ anh đáp lại, nhưng chỉ nghe tiếng cửa khóa đánh cạch một cái.

Cô khó hiểu quay đầu lại, chỉ thấy nửa bên mặt của Việt Trạch, nét mặt bình tĩnh không có chút cảm xúc nào, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Chưa bao giờ anh như thế trước mặt cô.

Nghê Gia đương nhiên đoán ra có chuyện không ổn, hỏi: "Sao thế?".

https://thuviensach.vn

Việt Trạch xoay người sang nhìn cô, thản nhiên như anh của ngày xưa, như anh lúc chưa từng qua lại yêu đương với cô: "Anh và ông nội đã thương lượng rồi, cảm thấy chờ em hoàn toàn bình phục đã rồi mới tiếp tục tổ chức lễ đính hôn".

Nghê Gia vừa tiếc nuối vừa sốt ruột, nhưng nghĩ có lẽ là quyết định của ông nội, anh cũng khó xử nên tiến lên, khoác tay anh, dịu dàng ngẩng đầu nhìn anh: "Thật ra em đã khỏe rồi, nhưng cứ nghe lời ông vậy".

Việt Trạch nhìn cô, mấy ngày nay thần sắc cô đã tươi tỉnh hơn nhiều, gương mặt hồng hào, đôi mắt cũng long lanh hơn. Anh thấy lòng nhói đau, nhưng vẫn không nhịn được đưa tay xoa xoa bờ má mềm mại của cô.

Cô ngoan ngoãn mặc cho anh vuốt ve, đôi mắt trong trẻo sáng lấp lánh, dáng vẻ hệt như lúc bình thường ở bên anh, đơn giản ngây thơ, như thể chỉ liếc mắt một cái đã thấy hết nội tâm cô.

Nhưng anh phát hiện ra, anh chưa từng nhìn thấu cô.

Nghê Gia thấy đôi mắt anh lạnh ngắt thì nghi hoặc chau mày, áp tay lên khuôn mặt góc cạnh của anh: "A Trạch, anh sao thế?".

Anh nhìn cô chăm chú một hồi, đột nhiên nhếch khóe môi, nhưng trong đôi mắt sâu thẳm không có bất cứ ý cười nào: "Còn nhớ chính em từng nói, cho dù xảy ra chuyện gì cũng không giấu trong lòng, sau khi nghĩ kỹ sẽ nói cho anh biết không?".

Nghê Gia sửng sốt: "Nhớ chứ".

"Vậy, em có gì muốn nói với anh không?"

Nụ cười trên mặt Nghê Gia tắt ngấm, cô lùi lại về phía sau một bước theo bản năng cách anh một khoảng.

Bàn tay anh đang vuốt má cô cũng lơ lửng giữa không trung.

Việt Trạch chậm rãi rút tay lại, nhìn cô. Vẻ đề phòng của cô làm anh tổn thương, nhưng anh vẫn vờ như không, trong đôi mắt sâu xa không gợn lên

https://thuviensach.vn

cảm xúc nào, lặng đi lâu đến mức đủ để mặt trời đã ngả về tây rồi, mới hỏi:

"Sao lại điều tra anh?"

Nghê Gia thả lỏng mặt, lòng chùng xuống, cảm thấy đau lòng, không phải vì mình mà vì anh, vì anh đã bị cô phản bội.

Cô không muốn lừa anh thêm nữa, nghiêm mặt, bình tĩnh nói: "Anh đã muốn lật đổ nhà họ Ninh từ lâu rồi phải không? Anh cũng muốn thâu tóm cả nhà họ Tống và nhà họ Liễu nữa, nên em không thể nén nổi suy nghĩ, nhà em thì sao, có phải anh cũng muốn ngốn nốt cả nhà em nữa không? Em đã điều tra ra 10% cổ phiếu trôi nổi của Hoa thị tại các công ty khác nhau trên thế giới, thật ra đều nằm trong tay anh".

Cô đột ngột ngước mắt lên nhìn anh, xót xa mà phẫn nộ: "Chẳng phải anh cũng lừa em sao? Nếu không phải lần này bác và bà nội em phát thế tấn công nhà họ Ninh, anh sẽ làm gì? Nếu như không có em, anh sẽ làm gì? Ngồi trên núi xem hổ đánh nhau, xem hai nhà đấu đá nhau để anh làm ngư ông đắc lợi, hay là thậm chí còn bắt tay với nhà họ Ninh để khiến nhà em sụp đổ?".

Đôi mắt lạnh lùng yên tĩnh của anh nhìn thẳng vào cô, mãi đến khi cô nói hết mới buông một câu nhẹ như gió thoảng mây bay: "Anh muốn đối phó với ai mà còn cần tìm người hợp tác sao?".

Vẫn vẻ cao ngạo đó.

"Phải rồi", cô chợt tức giận vì sự bình tĩnh của anh, khổ sở cười, "anh giỏi biết bao, hôm nay anh muốn ai chết, người đó không sống quá ngày mai. Nếu ngày nào đó anh muốn tiêu diệt nhà họ Nghê, em và Nghê Lạc chắc chắn cũng không chạy thoát".

Thì ra trong lòng cô, anh chỉ đến thế mà thôi?

Ánh mắt Việt Trạch tối dần, thần sắc rất khó lường:

"Quả nhiên em biết rất nhiều chuyện. Vậy em có biết, anh vốn có thể hủy diệt nhà họ Ninh từ lúc ở Macau, nhưng vì em, anh đã dùng bằng chứng

https://thuviensach.vn

phạm tội của nhà đó để bàn điều kiện với Tưởng Na nên kế hoạch hủy diệt thất bại. Còn 10% của Hoa thị, phải, trong tay nhà họ Việt có cổ phần của các công ty tập đoàn lớn, đương nhiên sẽ gồm cả nhà em trong đó. Nhưng vì em, anh và ông nội chuẩn bị dùng 10% đó để làm sính lễ."

Nghê Gia chợt ngây ra.

Cô không biết, những việc anh nói, cô không biết gì hết.

Đúng thế, chỉ nghe một câu của Khương Hoàn Vũ mà cô đã sinh nghi, nghĩ rằng có lẽ kiếp trước việc nhà họ Nghê bị hủy hoại có khi liên quan đến anh, kiếp này có lẽ cũng không thay đổi được kết cục của kiếp trước, nên cô mới không tin anh.

Nhưng cô phải giải thích thế nào đây? Nói là vì kiếp trước ư?

Nhìn khuôn mặt lãnh đạm đến xa lạ của anh, Nghê Gia biết, sự thiếu tin tưởng và dò xét của cô dành cho anh đã chạm tới giới hạn của anh rồi.

Rõ ràng người bị tổn thương là anh, nhưng sao tim cô cũng nhức nhối thế này, chưa bao giờ cô hận sự đa nghi của mình như thế, mà nhiều hơn thế là sự đau thương. Đúng thế, người cõng quá khứ nặng nề như cô, người mang tính cách không tin tưởng một ai như cô, thật ra vẫn nên cô độc một mình.

Mà anh một mình lang bạt bao năm nay, chẳng lẽ không phải cũng chồng chất vết thương đó sao?

Hai người không trọn vẹn như thế thật ra không nên ở bên nhau, cho dù cẩn thận bao nhiêu, có giả vờ ấm áp thân mật thế nào, nhưng chỉ cần động chạm một chút là ngay lập tức sẽ xù gai tự vệ.

Thật ra, không nên ở bên nhau nữa đúng không?

Cảm xúc tiêu cực tích tụ trong thời gian này đã bùng nổ hoàn toàn.

Nghê Gia tức thì thấy tuyệt vọng khôn cùng, tim đau như bị khoan, cô không biết tại sao lại đau lòng đến thế, ban đầu rõ ràng anh chỉ là đối tượng

https://thuviensach.vn

kết thông gia để cô nương tựa mà thôi, nhưng khi muốn nói ra, vì sao khó khăn nhường ấy?

Cô im lặng và trầm mặc đứng trước cửa sổ, ánh nắng chiều như một bức họa đậm màu trải ra sau lưng cô. Cô vẫn vận quần áo trắng, thanh khiết ngây thơ như nàng công chúa trong bức tranh tường châu Âu.

Gương mặt đỏ ửng vì ráng chiều cũng an nhiên điềm tĩnh, như một sự giải thoát, cô thở một hơi nhẹ như tơ lay:

"Là lỗi của em. Em không đủ tin tưởng anh, tốt hơn hết là chúng ta không nên ở bên nhau nữa nhỉ?" Cô nói mà lòng trống rỗng, trong đầu dâng lên cảm giác choáng váng, tứ chi cũng bắt đầu nhũn ra.

Nghe cô nói xong, Việt Trạch vẫn không thay đổi vẻ mặt, lạnh nhạt nhìn cô. Một lúc sau, anh đột ngột bước về phía cô.

Nghê Gia ngơ ngác, mãi đến khi anh đến gần rồi mới bừng tỉnh né tránh, nhưng những ngón tay lạnh ngắt của anh đã lùa vào mái tóc dài của cô, giữ chặt sau gáy, mạnh đến nỗi cô không tài nào cựa quậy.

Bị anh túm gần như vậy, cô mới phát hiện ra mạch nước ngầm trong đôi mắt đen thẳm của anh bắt đầu tuôn trào, như đang cố gắng ẩn nhẫn điều gì đó. Lời anh nói ra lại tàn nhẫn và không cam lòng kì lạ: "Sao, mọi việc anh làm chưa đủ để em yên tâm à?".

Nghê Gia sợ điếng người vì khí thế của anh, nhưng cảm giác đau đớn như bị hàng ngàn con kiến cắn đốt trong lòng chợt trào lên, cô run lẩy bẩy, sắp không chịu nổi nữa.

Cô muốn giãy giụa song lại bị anh giữ chặt hơn nữa, anh nghiến răng nghiến lợi gằn từng tiếng:

"Anh đã yêu em rồi, mà em lại muốn chạy mất?"

Con tim cô run lên, chưa từng nghĩ lần đầu nói lời yêu lại là trong tình cảnh như thế này, nhưng cô không có thời gian cảm động, trong đầu chỉ có một ý niệm: không thể để anh nhìn thấy dáng vẻ kia của cô.

https://thuviensach.vn

Cô nóng nảy độc đoán gào lên với anh.

"Anh bỏ ra, tôi đã bảo chia tay với anh rồi!"

"Anh đồng ý rồi à?"

Nói lời yêu cô rồi nhận được sự đáp trả này khiến anh nổi điên. Anh kéo sát cô vào bên cạnh, cúi đầu dốc sức cắn môi cô.

"Ưm... !" Giữa hai hàm răng cô truyền ra tiếng kháng nghị loáng thoáng, nhưng còn chưa kịp phát âm hoàn chỉnh đã bị anh nuốt mất.

Cô biết, anh tức giận thật rồi, lực tay anh mạnh đến nỗi gần như muốn bóp nát cô.

Còn anh cúi đầu rất sâu, cắn mút môi lưỡi cô gần như để trút giận, làm cô không thở nổi.

Cô run lẩy bẩy, trái tim như bị ai bóp nghẹt, cơn ngạt thở ùn ùn kéo đến làm cô muốn giằng ra, nhưng tay anh giữ rất chặt, chỉ một bước đã ép cô vào sát tường.

Nghê Gia bị anh hôn cho xây xẩm mặt mày, cảm giác tê ngứa xô từng cơn vào con tim cô, nhưng không phân biệt nổi rốt cuộc là vì anh hay vì nghiện.

Cơ thể cô run rẩy không ngừng, trong chớp mắt như có hàng nghìn hàng vạn con sâu độc đang cắn xé tim cô, không thể dứt nổi tuyệt vọng và bi ai ra được.

Cô hết sức đau khổ, nước mắt cũng ứa ra.

Việt Trạch nghe tiếng cô nức nở, lòng chùng xuống, ngay sau đó, trong miệng anh đã nếm thấy vị nước mắt mằn mặn.

Cô khóc ư?

Cô ghét anh đến thế ư?

Anh rời khỏi môi cô, thấy cô lệ tràn ướt mặt, người suy sụp rầu rĩ.

https://thuviensach.vn

Anh buông hắn cô ra, lùi về đằng sau một bước rồi mới nhìn rõ, ánh sáng bên ngoài ấm áp, nhưng sắc mặt cô lại trắng đến ghê người. Việt Trạch nhận ra điều bất ổn, vừa muốn kéo cô đi thì không ngờ cô đột nhiên nhảy bổ đến trước bàn, hai tay run run kéo ngăn kéo, rút ra hàng đống những lọ thuốc to nhỏ.

Việt Trạch giật mình đánh thót.

Nghê Gia như phát điên luống cuống tay chân mở một đống lọ thuốc, song tất cả đều trống không. Cô không cam lòng, tìm từng lọ một, tiếng lọ va vào nhau lạch cạch trong ngăn kéo.

Việt Trạch vội vã đi đến, cầm lọ thuốc lên nhìn thoáng qua, lập tức vỡ lẽ.

Anh cuống quýt ôm chặt cô, thò tay vào trong áo cô sờ thử, toàn mồ hôi lạnh. Anh hung ác như muốn giết người chỉ trong nháy mắt, gào lên: "Ai cho em uống thứ thuốc này?".

Nhưng cô chỉ cắn chặt môi: "A Trạch, anh biết loại thuốc này đúng không? Anh giúp em với, giúp em với!".

Anh im lặng, bất chợt ôm cô vào lòng, vòng tay siết chặt, không hề nhúc nhích.

Nghê Gia liều mạng vùng vẫy, móng tay hung hăng cào ngực anh, nhưng tay Việt Trạch như làm từ thép, mặc cho cô dùng bao nhiêu sức cũng không thể trốn thoát.

Mắt dần mờ đi, người vẫn muốn vùng ra theo bản năng, cơn ngứa ngáy trong người bỗng phun trào như núi lửa, cô hoàn toàn sụp đổ khóc ầm lên: "A Trạch, anh cứu em với, xin anh cứu em, cứu em với!".

Việt Trạch cắn chặt răng, trong ánh mắt sâu thẳm tràn đầy nhức nhối và xót xa, pha lẫn với sự thù hận không có chỗ phát tiết.

Người trong lòng đang giãy giụa như con thú bị vây khốn, đấm đá loạn xạ. Mỗi tiếng cô kêu gào như một con dao đâm vào ngực anh.

https://thuviensach.vn

Nhưng anh vẫn không buông, có chết cũng không buông ra.

Không biết hai người duy trì sự đối kháng này bao lâu, có lẽ tiêu hao thể lực quá độ, Nghê Gia rốt cuộc không quậy phá được nữa, chuyển thành co giật dữ dội, người run lên bần bật.

Mới chỉ một lát mà người cô đã đẫm mồ hôi, áo trắng dính bết vào người, tóc cũng đã nhỏ giọt.

Cô cắn môi, ánh mắt rã rời nhìn anh, miệng nói mà người run cầm cập: "A Trạch, em chết mất. Anh không cứu em, em thà chết cho rồi".

Anh nhìn chằm chằm vẻ người không ra người của cô, trong lòng rỉ máu, đau đớn: "Gia Gia, không thể làm thế, nếu còn uống nữa, em sẽ chết".

"Nhưng bây giờ em đã chết rồi!" Cô đau đớn thét lên, người lại co giật.

Cô dùng sức níu tay anh, cầu xin đầy hèn mọn: "A Trạch, anh bảo người mang thuốc đến đây cho em được không? Chỉ cần anh cứu em, sau này em nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe lời anh, anh nói gì em cũng nghe, anh bảo em làm gì em cũng làm, được không? Anh cứu em, anh cứu em đi".

Cô đau khổ tột bậc, rồi lại liều mạng chống cự, nhưng không tài nào thoát được sự kiểm soát của anh.

Sau cùng cả hai lôi nhau ngã xuống đất, lần này anh chiếm ưu thế, đè cả người lên cô để chế ngự, dù cô hứa hẹn khóc lóc cầu xin thế nào cũng vô ích.

Không biết cứ như thế mất bao lâu, cuối cùng cô cũng bình tĩnh trở lại, nhũn ra như bùn, toàn thân ướt nhẹp.

Ngay cả Việt Trạch cũng đầy người mồ hôi.

Anh chán chường nằm trên tấm thảm trải sàn cạnh cô, mở to mắt , lặng lẽ nhìn cô. Còn cô từ từ nhắm mắt lại, như mệt quá mà ngất đi, nhưng anh biết cô vẫn tỉnh táo.

Chẳng qua mọi việc vừa nãy đã làm cô không còn đủ sức để mở mắt nữa.

https://thuviensach.vn

Mặt trời đã ngả hẳn về tây, cảnh chiều hôm dần khép lại, mọi thứ trong phòng đều phủ một tầng bụi mỏng, chỉ có cô là trắng thuần, quần áo trắng, mặt cũng trắng.

Anh vươn tay sang, xót xa vuốt ve khuôn mặt cô.

Đúng lúc này, cô đột nhiên mở to mắt, nhìn thẳng vào anh, tim anh bỗng đập nhanh khác thường, bàn tay cũng dừng lại giữa không trung. Cô có vẻ đã tỉnh táo lại, lặng lẽ cười: "A Trạch, em muốn tắm".

Anh bế cô lên, cô còn mềm nhũn yếu ớt hơn anh tưởng tượng. Đi vào phòng tắm, chỉnh sang nước ấm, nhìn cô đang ngồi bên cạnh mép nước một lát rồi anh mới ra ngoài đóng cửa lại.

Thời gian trôi đi, Việt Trạch đứng giữa cảnh xâm xẩm tối tù mù, tất cả sự chú ý đều dồn cả vào phòng tắm, thế giới xung quanh im phăng phắc, chỉ có tiếng nước róc rách.

Việt Trạch nhìn đồng hồ, mười phút rồi, rốt cuộc anh không chờ được nữa, xông vào phòng tắm.

Trong bồn tắm lớn hình tròn trải một tấm thảm chống trơn màu đỏ, cô đang nhắm mắt, nằm nghiêng dựa vào thành bồn, cuộn tròn lại như trẻ con, yên tĩnh như đang ngủ.

Mái tóc đen dài của cô nổi lập lờ trên mặt nước như rong biển, váy trắng cũng bồng bềnh bay múa, như một bông tuyết trong bồn tắm tròn màu đỏ.

Anh nhìn gương mặt trầm tĩnh của cô, thầm nghĩ, có lẽ cô thật sự là bông tuyết, chỉ cần chạm tay vào sẽ tan ra.

Anh lo cô sặc nước bèn bước vào trong bồn, định đỡ cô lên, cô lại đột ngột mở to mắt, nhoẻn cười với anh.

Tim Việt Trạch lại đập rộn lên, anh đỡ cô ngồi dậy, nước từ vòi hoa sen xối từ đầu đến chân Việt Trạch, anh nghĩ, quả thật mình cũng cần tỉnh táo lại.

https://thuviensach.vn

"Em hơi mệt." Cô yếu ớt nói xong, ghé sát vào ngả đầu lên vai anh. Nhìn áo sơ mi bị nước dội và đường cong mượt mà sau lưng anh, cô lại không nhịn được vòng tay ôm chặt anh.

Thân thể hai người chỉ cách nhau một lớp áo mỏng ướt đẫm, sự chênh lệch nhiệt độ cơ thể đầy mập mờ đang trắng trợn trêu ghẹo tiếng lòng đôi bên.

Nghê Gia ôm anh, chợt có cảm giác an toàn sau cơn trống rỗng vừa rồi, không biết vì sự đau đớn ban nãy làm cô yếu lòng hơn, hay là vì vừa rồi khắc khẩu đòi chia tay với anh đã làm cô nhận ra tầm quan trọng của anh.

Cô như một đứa bé tham lam, không muốn buông anh ra.

Vẫn là mùi hương của người đàn ông mà cô thích nhất, không hiểu sao cô lại thấy lòng dạ ngứa ngáy rục rịch, nhưng không phải là vì thuốc.

Cô nhắm mắt lại, xót xa thở hắt ra một hơi thật dài.

==========

Chương 66

"Sao thế?" anh nghe cô thở dài, trống ngực loạn nhịp thấp giọng hỏi, nói ra rồi mới ý thức được giọng mình đã khản đặc khô khốc. Mà cơ thể mềm mại của cô lại không hề kiêng dè gì dựa vào ngực anh, làm suy nghĩ của anh đứt đoạn cả.

Nước lạnh xối ra liên tục, nhưng trán anh vẫn túa mồ hôi, lập tức bị dòng nước cuốn đi.

Cô nghiêng đầu tựa lên vai anh, thì thào nói: "Xin lỗi, em có thể rút lại những lời mình vừa nói không? Em không muốn đuổi anh đi, không muốn chia tay anh. Nhưng em lại không muốn để anh thấy điệu bộ đáng thương và chật vật này của em, nên mới nói lung tung. Còn nữa, em không nên điều tra anh, không nên không tin anh. Có lẽ em không quen có những mối quan hệ thân mật như thế nên cảm thấy bất an, đây cũng là lỗi của em. Nhưng", giọng cô rất nhỏ, như một đứa bé phạm lỗi đang xin tha, "đừng giận em được không?".

https://thuviensach.vn

Anh áp mặt vào gò má lạnh lẽo của cô: "Được".

Nước lạnh chảy qua cơ thể cả hai, đưa hai thân thể nóng rẫy lại gần nhau hơn, cảm xúc da thịt cũng càng rõ ràng hơn.

Anh có thể cảm nhận rõ ràng lồng ngực phập phồng của cô, hơi thở của cô trên cổ anh cũng nóng rực đến mê người.

Anh không biết thần trí cô có tỉnh táo không, nhưng anh thì rất rõ ràng.

Lúc anh vừa vào phòng, áo trắng của cô ướt nhẹp nước, dán sát vào cơ thể, mọi thứ đều rõ như ban ngày. Giờ cô lại nép trong lòng anh, đôi chân thon thả cứ thế cuộn tròn giữa hai chân anh.

Việt Trạch nghiêng đầu, mắt đen trong vắt, lặng lẽ nhìn cô, Nghê Gia cũng đón ánh mắt anh, không sợ sệt, khóe môi cô cong cong: "A Trạch, thật ra em đã yêu anh rồi".

Nghê Gia thở ra một hơi, lại cuộn tròn trong lòng anh, nhắm mắt lại.

Việt Trạch không biết cảm giác trong lòng mình hiện giờ là gì, anh nghĩ có lẽ cô không tỉnh táo, nhưng hết lần này đến lần khác, mỗi câu cô nói đều làm tim anh xốn xang. Nghĩ đến khi cãi nhau, cô đòi chia tay, như thể lúc nào cũng có thể bỏ đi, nhưng lại nghĩ đến câu yêu vừa rồi của cô, cho dù là người bình tĩnh như Việt Trạch cũng không thể suy nghĩ bình thường được nữa.

Nên dù cô có hận anh đến chết, anh cũng phải dùng hết mọi cách giữ cô lại. Giờ phút này, anh không màng gì hết, cho dù có là vực sâu anh cũng không chùn bước.

Sự xúc động và ngang ngược trong lòng đan xen với nhau, anh nổi cáu, sao có thể buông tay người con gái mình yêu chứ?

Anh cúi người, đặt cô xuống bồn tắm, cô cho rằng anh muốn bỏ cô đi, ngỡ ngàng bất lực mở to mắt, giữ chặt ngón tay anh.

https://thuviensach.vn

Song một giây sau, anh đã ghé người lại gần, hôn đôi môi mềm của cô vô cùng dịu dàng.

Cô nâng tay ôm cổ anh, như ngầm đồng ý, càng như gọi mời. Việt Trạch càng không còn gì để sợ, ngón tay lần cởi chiếc váy của cô.

Nước lướt qua thân thể của cả hai, nhưng Nghê Gia cho rằng, cứ ôm thế này cũng đủ để sưởi ấm.

Nụ hôn của anh lướt dọc cơ thể của cô, những tiếp xúc thân mật và nóng rực truyền vào tận tim cô, làm tim cô run lên. Có trời mới biết anh luôn muốn có được cô toàn vẹn đến chừng nào.

Anh cúi xuống nhìn cô, mà cô cũng đang nhìn anh, khoảnh khắc này, hình như mọi tổn thương và hiểu lầm trước đây đều không còn quan trọng nữa.

Nghê Gia cảm nhận thấy sự thay đổi bên dưới, trong mắt ánh lên vẻ bứt rứt và lo lắng. Ánh mắt Việt Trạch rất sâu, tối đen thăm thẳm, không có bất kì chút ánh sáng nào, giống như đầm lầy đang muốn nhấn chìm cô xuống.

Cô vốn tưởng mình sẽ sợ hãi, nhưng giây phút này, không hiểu tại sao cô lại thả lỏng, dần nhắm mắt lại, khẽ cong khóe môi.

Lòng Việt Trạch run lên, cảm giác ham muốn càng mãnh liệt hơn, giây cuối cùng, anh vẫn không chắc chắn thấp giọng hỏi: "Gia Gia?".

Cô mê man mở mắt ra: "Dạ?".

"Biết tiếp theo anh muốn làm gì không?" Anh nhìn cô chăm chú, thấy mặt cô nghệt ra, nhưng...

"Biết chứ", cô biếng nhác nhắm mắt lại, hướng về anh một lần nữa, "A Trạch, em là của anh".

Việt Trạch không còn lí do gì để do dự, thong thả và kiên quyết hòa làm một với cô.

Nghê Gia chau mày khẽ cong người lại, gục lên bả vai anh, để cảm nhận được nhiều thân mật và ấm áp hơn nữa.

https://thuviensach.vn

Trong phòng tắm rộng rãi yên tĩnh đến mức chỉ có tiếng nước ì oạp và tiếng thở dần nặng nề hơn của hai người, có lẽ ngâm nước lạnh hơi lâu, cô không thể nén nổi sự run rẩy, cũng cố gắng rúc sâu hơn vào lòng anh.

Anh chợt dừng lại, rời khỏi cơ thể cô. Cô bỗng cảm thấy mất mát và trống rỗng, mở to mắt, mù mờ nhìn anh không hiểu gì.

Anh tắt vòi hoa sen, kéo cái khăn tắm, bọc cô đang lạnh run lại, giọng khàn khàn: "Lạnh không?".

Nghê Gia gật gật đầu, rồi lại lắc lắc đầu.

Việt Trạch bật cười, đặt cô lên giường, lau nước trên tóc cô.

Không còn hơi nước thanh thanh, cô hoàn toàn bị bao phủ trong hơi thở nam tính mạnh mẽ của anh, cơ thể cũng mẫn cảm hơn.

Nghê Gia chỉ thấy càng lúc càng nóng, càng lúc càng căng thẳng, cảm giác tê dại xộc thẳng vào tim, vừa lạ lẫm vừa khó khống chế.

"A!" Cô khẽ thốt lên thất thanh, rồi xụi lơ trong lòng anh.

Anh cũng căn đúng lúc rời khỏi cơ thể cô, nằm bên cạnh ôm chặt cô vào lòng.

Nghê Gia mệt đến mức gần như thoát xác một lần nữa.

Nhưng có vài việc vẫn cần phải nói. Không biết bao lâu sau, cô vùi đầu vào ngực anh, giọng khô khốc mà áy náy: "Xin lỗi, em không nên nghi ngờ anh".

"Em cũng không biết tại sao lại như thế, gần đây em rất hoang mang, rất sợ hãi. Mẹ em sắp qua đời rồi, em càng ỷ lại vào thuốc nghiêm trọng hơn. Mà Ninh Cẩm Niên còn đang trốn ở bên ngoài, rất có thể..."

Cô không thể nói với anh về kiếp trước, nhưng ít nhất cũng không cần giấu giếm nỗi sợ hãi của mình, "Nói không chừng một ngày nào đó hắn sẽ quay về báo thù, sẽ giết bà nội, giết Nghê Lạc. Em thật sự... hoảng hốt hãi hùng đủ lắm rồi. Ngày nào trong lòng cũng là cảm xúc tiêu cực, không biết

https://thuviensach.vn

phương hướng ở đâu, cũng không biết có tương lai hay không. Em sợ mình sẽ lập tức chết đi, mà vẫn còn nhiều việc chưa buông xuống được".

"Xin lỗi anh, em chỉ nghĩ tới việc bất chấp mọi cách để bảo vệ người nhà em, nhưng", nước mắt cô lã chã tuôn từng giọt, "em đã quên rằng, anh cũng là người thân của em. Xin lỗi, em quên mất. Xin lỗi anh, lúc em gặp chuyện luôn làm anh tổn thương. Em sai rồi, sau này sẽ không bao giờ làm thế nữa. Đừng đi, đừng bỏ em, được không?".

Cô vươn tay ôm cổ anh, khóc nức nở không chịu buông ra.

"Anh biết rồi." Ánh mắt anh sâu thẳm, kề sát má cô, "Sau này chúng ta bắt đầu lại từ đầu".

Bắt đầu lại một lần nữa, thật sự có thể bắt đầu lại một lần nữa sao?

Nghê Gia nhắm đôi mắt đã khóc tới mệt, dựa sát vào lòng anh, rõ ràng đã yêu anh, rõ ràng muốn dựa dẫm, tại sao cô còn mắc sai lầm này? Cũng may đã được tha thứ rồi, cũng may còn có thể sửa sai, bằng không, cô nên đi đâu để tìm anh về bây giờ.

"Em hứa, sau này sẽ thật ngoan, làm việc gì cũng hỏi anh, không che giấu, không nghi ngờ!" Cô khóc lâu, âm mũi rất nặng, giọng cũng khàn khàn, nhưng lại có vẻ nũng nịu.

"Ừm." Việt Trạch bình tĩnh trả lời.

Thực ra, anh đã tha thứ cho cô từ sớm.

Anh biết, uống thuốc này nhiều sẽ khiến người ta nôn nóng bất an, cảm xúc tiêu cực dâng lên, mất khả năng phán đoán.

Cú sốc của vụ tai nạn làm cô bắt đầu uống thuốc lại, anh có thể tưởng tượng ra thời gian này cô chán chường tuyệt vọng nhường nào. Anh thậm chí còn hận bản thân mình, bao lâu như thế mà không phát hiện ra sự khác thường nơi cô.

https://thuviensach.vn

"Anh sẽ tìm bác sĩ chuyên nghiệp giúp em cai thuốc, so với thuốc phiện, thuốc này chắc sẽ đỡ hơn", anh nói.

Cô gật gật đầu, ngẩng lên nhìn anh: "Sao anh lại hiểu rõ thế, chẳng lẽ...". Mắt cô tối sầm lại, chút đau lòng lóe lên trong mắt, chẳng lẽ anh cũng...

Khi thấy vẻ mặt đó của cô, anh nhếch khóe môi, lại nở nụ cười, đượm vẻ bất đắc dĩ: "Lúc ở Tân Cương về, anh bị gãy mất vài cái xương, cả ngày không nhúc nhích được. Khi đó còn nhỏ, không chịu được đau như bây giờ nên trộm thuốc uống. Có lần uống quá liều, suýt mất mạng".

Nghê Gia ngơ ngác nhìn nét mặt nhẹ tênh như đang kể chuyện của người khác của anh, nhất thời ngổn ngang trăm mối, lòng nhâm nhẩm đau, lặng lẽ nép sát vào anh.

Lặng đi một lát, cô mới hỏi: "Sau đó thì sao?".

"Chú của anh tức bố của Thiên Dã, lúc đó ông ấy còn đang làm sĩ quan quân đội đã lôi anh vào trong quân." Anh nhớ lại những ngày đó, không nhịn được bật cười, "Anh bị cảm không được uống thuốc tây, chỉ được uống thuốc Đông y. Có mấy lần mãi vẫn không đỡ, ông ấy bèn lừa anh uống rượu đế, chẳng biết tại sao lại khỏe lên. Lúc đó người anh bé tí, đánh nhau với ông ấy, ông ấy lười chẳng buồn ngó đến, túm cổ ném anh bay đi. Một thời gian sau anh có tiến bộ hơn, nhưng vẫn không đấu lại được, một tay ông ấy chụp lên đầu anh, anh có đấm có đá thế nào cũng không chạm đến".

Nghê Gia tưởng tượng ra hình ảnh đó, cũng phì cười theo.

Anh liếc xuống, thấy cô giàn giụa nước mắt, nhưng cuối cùng cũng cười, giờ mới yên lòng.

Cô rúc vào lòng anh, cảm thấy dần mệt nhọc. Hai người ôm lấy nhau.

Trăng thanh tĩnh mịch.

Nghê Gia lặng lẽ ngủ, rồi lặng lẽ tỉnh.

https://thuviensach.vn

Cơn ngủ không mộng mị, an lành như vòm trời xanh thăm thẳm, đã lâu rồi cô không có một giấc ngủ dịu êm như thế.

Cô mở to mắt, trong ánh trăng sáng, người đàn ông bên cạnh ngủ rất say sưa yên bình. Lồng ngực anh vẫn ấm nóng như thế, tiếng tim đập vẫn khỏe khoắn và an toàn, thật ấm áp, ấm áp đến mức cô chỉ muốn lao vào lòng anh mãi mãi không rời ra.

Cô ngước mắt, ánh trăng đong đầy trong đôi mắt đen.

Anh đang ngủ say, trên mặt không còn vẻ lãnh đạm hoặc sắc sảo của ban ngày nữa, anh trong khi ngủ, mọi góc cạnh đều mềm ra.

Nghê Gia chăm chú nhìn anh hồi lâu, trong lòng im lặng.

Cuối cùng, cô khe khẽ nhấc cánh tay anh khoác trên eo mình ra, nhẹ nhàng chậm rãi đặt xuống, vén chăn lên, xuống giường khoác áo ngủ vào rồi đi ra ngoài.

Gió đêm trên sân thượng rất lớn, thổi bồng tấm áo choàng trắng của cô như một con diều trắng. Gần đây cô gầy yếu, đứng trước gió mạnh cô khó khăn lắm mới đến được rìa mái nhà.

Ánh trăng rất đẹp, như dòng thủy ngân chảy xuống khoảng núi xanh biêng biếc, mặt cỏ trải dài nhấp nhô, mênh mông đến mức làm lòng người đắm chìm.

Nghê Gia ngẩng đầu, bầu trời đầy những vì tinh tú lấp lánh tỏa sáng, cao xa, sâu thẳm, giống đôi mắt của Việt Trạch.

Cô hít một hơi thật sâu, chớp đôi mắt đã mờ sương, mặc cho gió thổi tung mái tóc dài và chiếc áo ngủ.

Nghê Gia cúi đầu, đôi chân trần nhích lên phía trước một bước, bóng tối dưới lòng bàn chân như vực sâu vạn kiếp không thể trở lại, cảm giác hưng phấn kì lạ làm con người ta choáng váng mà kích thích.

https://thuviensach.vn

Cô còn nhớ, kiếp trước, cô đã rơi xuống như thế, như bay ngược gió, rất tự do, cũng rất kích thích.

Đất trời im phăng phắc, chỉ có tiếng gió vù vù lướt qua tai.

Nghê Gia cúi xuống nhìn bóng tối dưới chân, bỗng nhoẻn cười.

Số phận của cô sẽ là giẫm lên vết xe đổ của kiếp trước sao?

Cô không bao giờ tin nữa.

Trước kia mỗi lần lên cơn nghiện, cô luôn thấy vừa bất đắc dĩ vừa không còn sức lực, nhưng hôm nay, cô đã thành công, trong lòng cô tràn trề hi vọng.

Cô của kiếp này có nhiều bạn bè như thế, có nhiều thay đổi như thế, nhất định có thể bỏ hẳn sự lệ thuộc vào thuốc, nhất định sẽ nhìn thấy Nghê Lạc và Hoa thị ngày một tốt hơn, chính cô cũng sẽ thật sự càng ngày càng tốt hơn.

Cớ chi phải để những chuyện quá khứ làm khổ bản thân?

Cố gắng mà sống vui vẻ mới là chuyện quan trọng nhất!

Kiếp này và kiếp trước khác nhau quá nhiều, Nghê Lạc không giống kiếp trước, cô cũng không giống, giờ còn có Việt Trạch và người thân ở bên cô.

Cho dù là Ninh Cẩm Niên hay số mệnh, cô có thể đập tan hết.

Gió đêm thổi phần phật từ sau lưng, trọng tâm của Nghê Gia chênh vênh, nhưng cô vẫn khống chế được mình, thân thể loạng choạng như đang chòng ghẹo thần chết, vô cùng hưng phấn.

Nhưng cô cũng không đứng đó lâu, đang định lùi về đằng sau thì đột nhiên bị ôm eo giật về.

Cô chợt như con rối gỗ bị một sức mạnh khủng khiếp kéo xoay ngược lại, xô vào lồng ngực quen thuộc kia.

Trong gió đêm rít gào, mùi cơ thể thân thương của anh lại càng nhạt hơn.

https://thuviensach.vn

"Em muốn đi đâu?"

Việt Trạch mất đi sự bình tĩnh, giọng run rẩy, pha lẫn uy hiếp đầy khủng hoảng, "Muốn đi đâu?".

Anh sống chết ôm chặt đầu cô, như dùng hết sức lực để ôm lấy cả thế giới này, đôi mắt sâu thẳm không chớp, nhìn chằm chằm vào bóng tối vô biên. Anh đang run rẩy, đang sợ hãi.

Cô bị ôm chặt không thở nổi. Cô biết anh đang hiểu nhầm, muốn giải thích thì chất lỏng ấm nóng đã chảy từ tóc mai xuống mặt cô, chốc lát đã lạnh đi vì gió.

Nghê Gia giật mình.

Trên mặt cô đều là nước mắt lạnh lẽo của anh.

Mắt cô cay cay, cô hơi nghiêng đầu, dán sát vào khuôn mặt đẫm nước của anh, vòng tay ôm eo anh, nhẹ nhàng nói: "Anh hiểu nhầm rồi, em không muốn bỏ đi...".

"Không được phép!" Anh nghẹn ngào mà hung dữ ngắt lời cô, "Anh đã nói rồi, cho dù em muốn đi đâu, chỉ cần nói với anh, anh cũng sẽ đến đó cùng em. Nơi nào cũng được. Nhưng không phải bây giờ".

Nghê Gia ngây ra, mắt lướt qua bả vai anh, những ngôi sao trên trời hình như đang bồng bềnh chập chờn trong nước.

"Gia Gia, đừng từ bỏ. Đừng từ bỏ, được không? Em sẽ khá lên, nhất định sẽ khá lên."

Cô khẽ khàng nhắm mắt lại, nước mắt long lanh chảy xuống: "Được".

Hôm sau, Việt Trạch tìm tư vấn tâm lý, bác sĩ, chuyên gia cai nghiện lại gom thành một nhóm, đặc biệt hỗ trợ Nghê Gia bỏ hẳn sự phụ thuộc vào thuốc.

Bác sĩ nói tình hình của cô cũng không nghiêm trọng lắm, mới chỉ là giai đoạn đầu, nếu đợt trị liệu này có hiệu quả tốt, thì khả năng diệt trừ tận gốc

https://thuviensach.vn

và hồi phục là rất lớn.

Nghê Gia rất hợp tác, cô có bà nội, có mẹ, có em, có A Trạch, cuộc sống chỉ vừa mới bắt đầu, cô phải sống cho thật tốt.

Hôm nay, khi Nghê Gia và Việt Trạch ngồi trong phòng khách, nghe bác sĩ nói về tình trạng của cô thì Nghê Lạc đột nhiên đi vào, theo sau còn có mấy tay đạo sĩ.

Nghê Gia đưa mắt ra hiệu cho mấy bác sĩ kia không nói nữa, rồi đứng dậy nhìn Nghê Lạc: "Hôm nay lại rỗi rãi thế à?".

Không ngờ Nghê Lạc lại hung hăng nhìn cô, như muốn đánh người: "Nghê Gia, chị bị bệnh mà sao không nói cho em biết?".

Nghê Gia sửng sốt, cảm thấy không ổn, còn chưa mở miệng, ngón tay Nghê Lạc đã gõ vào trán cô: "Loại người sống nguyên tắc như Từ Hiền mà lại uống thứ thuốc này chắc?".

Nghê Gia thầm cả kinh, Nghê Lạc đã biết, liệu có giống như kiếp trước...

"Nghê Gia", giọng Nghê Lạc đột nhiên dịu xuống, nhìn cô xót thương, "sau tai nạn xe chị không chịu được mới uống thuốc à? Chẳng trách em thấy chị khỏe thế, thì ra là biểu hiện giả do uống thuốc".

Cậu đau lòng nói, thoắt cái đã hung dữ lườm cô: "Sao chị cứ làm người ta không yên tâm thế hả? Giờ em càng ngày càng tốt, còn chị thì càng ngày càng bừa bãi".

Mặt Nghê Gia xám ngoét như tro. Cuối cùng, cô đưa mắt nhìn Việt Trạch rồi mới nói với Nghê Lạc: "Lỗi của chị, chị không chấp nhận được vụ tai nạn, nhất thời không khống chế được mình, kết quả là càng uống càng nhiều, nên...".

"Biết thừa là không thể tin tưởng chị mà." Nghê Lạc tiếp tục móc mỉa cô, nhớ ra việc chính, nói tiếp, "Đúng rồi, em dẫn mấy đại sư đến đây, giúp chị ổn định nỗi lòng".

https://thuviensach.vn

Nghê Gia liếc nhìn mấy đạo sĩ có vẻ tiên phong đạo cốt sau lưng cậu, đột nhiên thấy hoảng: "Em đừng làm như bắt yêu quái thế có được không?".

Nghê Lạc chau mày: "Ổn định tâm tình, vượt qua cảm xúc nóng nảy, là cách trợ giúp rất tốt, biết chưa?".

Nghê Gia thấy cậu cằn nhằn thao thao bất tuyệt, liền mặc kệ cậu, quay sang định nhờ bác sĩ và Việt Trạch đuổi cậu và đám đạo sĩ đi, không ngờ Việt Trạch và các bác sĩ lại cùng đứng về một phe.

Việt Trạch: "Phải thử mọi cách, ngựa chết rồi cũng phải ra sức cứu".

Nghê Gia đá anh: anh mới là ngựa!

Bác sĩ: "Cậu Nghê Lạc nói rất có lý, cô Nghê Gia nóng nảy cần phải tĩnh tâm".

Nghê Gia đen mặt: ông mới nóng nảy, cả bệnh viện các ông đều nóng nảy thì có.

Kết quả là trong ánh nắng chiều ấm áp, dưới sự hướng dẫn của mấy đạo sĩ, một tốp người ngồi cả ở phòng khách rộng rãi, xếp bằng chân ngồi trên thảm trải sàn.

Mấy diễn viên phụ còn tích cực như thế thì đương nhiên diễn viên chính Nghê Gia cũng không thể chối từ. Tuy cô ngồi xếp bằng theo, nhưng lại vô cùng hoài nghi hiệu quả của phương pháp trị liệu bằng ý thức này.

Mấy đạo sĩ bắt đầu nhẹ nhàng chậm chạp trầm tĩnh tụng kinh, Nghê Gia lại mất tập trung, lén mở mắt nhìn thử. Phía đối diện, Việt Trạch và Nghê Lạc đều im lặng nhắm mắt, vẻ mặt thả lỏng xưa nay chưa từng thấy, cả hai đều vô cùng tuấn tú.

Trong lòng cô bỗng thấy dạt dào xúc động.

Một người là người yêu của cô, một người là em trai của cô, đây là thế giới kiếp này của cô.

Có hai người họ ở bên cạnh, cô còn tiếc nuối và sợ hãi gì nữa.

https://thuviensach.vn

Cô mỉm cười, lại bị một đạo sĩ bên cạnh bắt gặp.

Đạo sĩ nọ ôn hòa liếc nhìn cô, khe khẽ lắc đầu, Nghê Gia như học sinh nói chuyện riêng bị giáo viên bắt được, áy náy cười, nhanh chóng nhắm mắt lại.

Nội tâm cô dần bình tĩnh, thế giới như một dòng sông rộng lớn êm ái, lặng lẽ chảy xuôi, chỉ có tiếng gió mát vi vu ngoài cửa sổ, tiếng chim nhỏ đập cánh giữa vòm không, thậm chí còn có thể nghe tiếng hạt nắng đậu xuống ngọn cỏ non.

Thật yên tĩnh!

Trong lòng cô chỉ có một tiếng nói vang vọng: thật là tốt!

==========

Chương 67

Giai đoạn đầu trị liệu, dao động cảm xúc của Nghê Gia khá lớn.

Khi sự thèm thuốc của cơ thể tăng cao, cô thấy rất nôn nóng, cảm xúc vừa sa sút vừa bất an, lo nghĩ cái này sợ hãi cái nọ.

Nhưng cơn thèm thuốc dần xuống dốc, cô lại khôi phục vẻ tự tin, thoải mái và vui vẻ trước đây, thoạt nhìn tràn trề năng lượng.

Việt Trạch lo cảm xúc của cô lên xuống quá dữ dội, nhưng bác sĩ nói cô đã có ý thức đấu tranh, tốt hơn nhiều so với những người hoàn toàn bị thuốc khống chế phải tiêm thuốc cai nghiện, trong quá trình trị liệu, những cảm xúc lên xuống này của cô sẽ càng ngày càng ổn định.

Bởi không muốn làm ảnh hưởng đến việc hồi phục của bà nội, cũng không muốn làm mọi người trong nhà lo lắng, Nghê Gia lùi lịch xuất viện, nói rằng trong này yên tĩnh dễ bắt đầu công việc viết kịch bản.

Như thế mọi người ở nhà sẽ không thấy vẻ chật vật của cô. Cô cũng không muốn để Việt Trạch nhìn thấy dáng vẻ khổ sở của cô một lần nữa nên đã xin anh đừng tham dự vào quá trình chữa trị này.

Tuy Việt Trạch không tình nguyện nhưng vẫn đồng ý.

https://thuviensach.vn

Nhưng dù không nhìn thấy, anh vẫn có thể tưởng tượng ra cô đau khổ chừng nào, trong lòng anh càng đau, càng hận.

Trên thuyền ở Macau, trong mười lăm phút đó, nhất định là đã xảy ra chuyện gì. Anh căm thù sự độc ác của Ninh Cẩm Niên và Mạc Doãn Nhi đến tận xương tuỷ.

Mà nghiêm túc nghĩ lại, khi đó, rõ ràng cô đã muốn mời bác sĩ tâm lý, muốn tự cứu mình, vì sao...

Và thế là Khương Hoàn Vũ lại được Việt Trạch mời đến.

Khương Hoàn Vũ vốn cho rằng trong lòng Nghê Gia chất chứa oán hận quá sâu, nếu không tìm người duy nhất trên thế giới này là y thấu hiểu tâm sự của cô, nhất định cô sẽ phát triển thành chứng bệnh tâm lý nghiêm trọng, và rồi sẽ ảnh hưởng đến mối quan hệ giữa cô và Việt Trạch.

Dù sao, trong mắt y, Nghê Gia níu chặt Việt Trạch như túm một cọng rơm cứu mạng, giữa hai người lại không tồn tại đủ tín nhiệm và đủ thấu hiểu, cả hai đều là những người có nội tâm trống vắng, không có khả năng đến với nhau.

Y nghĩ Việt Trạch tìm mình đến là vì Nghê Gia đã xuất hiện vấn đề gì đó, còn đắc chí nghĩ trên đời này quả nhiên chỉ mình y mới có thể cứu Nghê Gia.

Không ngờ vừa nhìn thấy y, Việt Trạch chỉ lạnh lùng hỏi một câu: "Giấy chứng nhận hành nghề bác sĩ tâm lý của anh từ đâu mà có?"

Khương Hoàn Vũ sửng sốt, còn chưa kịp trả lời thì Việt Trạch đã nói: "Bố anh là một bác sĩ giỏi, ông nội tôi cũng nói anh rất khá, nhưng giờ xem ra, anh chỉ là lang băm".

Khương Hoàn Vũ ướm hỏi: "Có phải Gia...". Kiểu xưng hô này vừa ra khỏi miệng y, Việt Trạch đã biến sắc, Khương Hoàn Vũ cũng biết không đúng, sửa lại: "Cô Nghê Gia xảy ra vấn đề gì rồi?".

https://thuviensach.vn

"Tôi đã đổi bác sĩ cho cô ấy, có chuyển biến tốt đẹp rồi.", Việt Trạch đứng trước cửa sổ, ánh nắng chói chang nhưng sắc mặt u ám, "nhưng chính vì anh nên việc điều trị của cô ấy mới trễ nải".

Đương nhiên Khương Hoàn Vũ không thể chấp nhận câu này, lẽ nào Việt Trạch còn hiểu Nghê Gia hơn y? Tự tin quá lố rồi!

"Nghê Gia bị tổn thương tâm lý nghiêm trọng, có một số việc cô ấy không thể nói với anh, cứ giấu trong lòng mãi sẽ nảy sinh vấn đề. Hơn nữa, tôi đoán cách hai người ở bên nhau nhất định rất lúng túng, ví dụ như cô ấy sợ các hành động thân mật..."

Khương Hoàn Vũ còn chưa dứt lời đã thấy trong mắt Việt Trạch ánh lên nét cười mỉa mai. Khương Hoàn Vũ ngẩn ra, chợt nhớ lại những lời Nghê Gia từng nói với y. Lúc đó y tưởng cô nói nhảm, nhưng hình như...

Trong đầu y lại hiện lên câu nói của Nghê Gia, "Anh không chữa được tâm bệnh của tôi đâu", chẳng lẽ Việt Trạch lại có thể chữa khỏi cho cô ư? Sao có thể?

Khương Hoàn Vũ tức giận, sao có thể?

Nhưng Việt Trạch lại không nghĩ nhiều như y, cùng là đàn ông, anh chỉ cho rằng, giống loài quý hiếm thế này còn tồn tại thật sự là bất ngờ đến mức buồn cười.

Loại người chuyên kết luận chủ quan như thế lại có thể làm bác sĩ tâm lý?

Mà khi Khương Hoàn Vũ nhắc đến Nghê Gia, vẻ mặt tội nghiệp và thương xót đó làm Việt Trạch khó chịu tột cùng.

Gia Gia nhạy cảm như thế, làm sao chịu nổi cái vẻ đã xấu xí ngạo mạn tột bậc lại còn tự ra vẻ cao quý như Khương Hoàn Vũ?

Việt Trạch thậm chí có thể tưởng tượng ra, sau khi Nghê Gia từ Macau về, đau khổ bất lực nên mới tìm đến bác sĩ tâm lý. Nhưng Khương Hoàn Vũ đã kích động cô ra sao? Không vỗ về nỗi đau của cô, trái lại còn nhắc nhở cô từng phút từng giây cho cô thấy cô thảm hại đáng thương tới mức nào ư?

https://thuviensach.vn

Việt Trạch sầm mặt: tên này thật đáng ghét!

Khương Hoàn Vũ thấy Việt Trạch không nói không rằng, đang định lên tiếng thì Tiểu Minh đi đến, nói nhỏ: "Tìm được người rồi".

Việt Trạch chẳng buồn chào hỏi Khương Hoàn Vũ đã bỏ ra ngoài luôn.

Nhưng lúc rẽ vào hành lang, anh căn dặn Tiểu Minh: "Tìm người dạy dỗ y một chút. Với lại nghĩ cách thu hồi giấy phép hành nghề của y đi".

Tiểu Minh nghiêm túc gật đầu, bỗng thấy âu sầu thay cho số mệnh bác sĩ tâm lý hiện giờ của chị dâu Nghê Gia Gia.

Việt Trạch đẩy cửa phòng họp bước vào đã thấy Tưởng Na ngồi đó, hết sức nhàn nhã tự nhiên uống hồng trà. Ánh nắng ngoài cửa sổ hắt vào phòng, chiếu lên người bà ta, vẫn vẻ gọn gàng nhanh nhẹn trên thương trường đó.

Việt Trạch ngồi đối diện bà ta cách một cái bàn, cấp dưới bưng một cốc nước vào, để xuống rồi ra ngoài. Những hạt bụi li ti khẽ bay trên mặt bàn tràn ngập ánh nắng ngăn cách hai người.

Tưởng Na chậm rãi quan sát Việt Trạch, láng máng thấy được hình bóng một người đàn ông khác.

Bà ta không khỏi thổn thức, quả đúng là cha con, càng ngày càng giống, ngoài mặt thì lạnh lùng nhưng thực ra rất càn quấy, thực đúng như đúc ra từ cùng một khuôn.

"Cậu rất thông minh", Tưởng Na đặt tách trà xuống, thở ra một hơi, "giống Cẩm Niên nhà tôi. Chỉ tiếc thằng bé không tốt số như cậu. Nếu được sinh ra ở vị trí của cậu, nó cũng có thể làm tốt thế này".

Việt Trạch nhướng mày, không cho là đúng, vị trí không phải sinh ra là có, mà phải liều mạng giành giật. Nhưng dù không tán đồng ý kiến của bà ta, anh cũng không định nói lý tranh luận mà chỉ cười nhạt, quẳng ra sau lưng.

Tưởng Na nhìn vẻ phớt lờ của anh, không khỏi có đôi phần tức giận và không cam lòng: "Nếu Cẩm Nguyệt không phải đến bệnh viện cắt chỉ tiêu

https://thuviensach.vn

viêm, cậu cho rằng cậu có thể tìm được tôi nhanh thế sao?".

Việt Trạch khẽ khàng xoay cái cốc thuỷ tinh trong tay, trong ánh nắng, gương mặt anh có vẻ mờ ảo khác thường, "Tuy bà cẩn thận dè dặt, nhưng liên quan đến sức khoẻ của con gái thì lại không hề qua loa".

Tưởng Na cười nhạt một tiếng: "Hèn hạ!".

Cốc thuỷ tinh trong tay Việt Trạch bỗng khựng lại, nước trong cốc sóng sánh, anh ngước lên, trong mắt loé lên cảm xúc khó tả: "Chẳng phải bà cũng lợi dụng tôi để hại chết bố mẹ tôi đó sao?".

Tưởng Na nghẹn họng.

Việt Trạch cười nhạt: "Báo ứng lên người rồi đấy, biết đau chưa?".

Hai ngón tay Tưởng Na túm chặt quai tách sứ, đốt ngón tay trắng bệch, lặng đi một hồi mới nói: "Con gái tôi đang ở đâu, tôi muốn gặp nó".

"Không thể được." Việt Trạch nhả ra ba chữ gọn lỏn, khẩu khí vững chắc, "Cả đời này bà cũng đừng mong được gặp lại người thân của bà".

Tưởng Na chấn động vì sự phẫn hận này của anh. Dưới mái tóc loà xoà được ánh dương nhuộm vàng, hư ảo không chân thực, đôi mắt anh tối đen âm trầm như loài sói.

"Sao hả? Chẳng lẽ cậu muốn giết tôi?" Tưởng Na tỉnh bơ chuyển hướng sang mình, không muốn để anh đối phó với con trai con gái mình.

"Cảnh sát sắp đến rồi." Việt Trạch khẽ nhếch môi, "Dù sao tội bà cũng là tội chết, không cần tôi ra tay. Tôi cho rằng, trong mấy tháng trước khi chết, bà bị nhốt trong tù, ngày ngày lo lắng cho Ninh Cẩm Niên và Ninh Cẩm Nguyệt, nhưng lại không thể bảo vệ chúng. Đây mới là sự tra tấn tốt nhất dành cho bà".

Tưởng Na đứng bật dậy, hai tay chống bàn, gần như muốn nhào lên: "Việt Trạch, cậu tàn nhẫn quá".

Việt Trạch ngước mắt, lặng lẽ nhìn bà ta hồi lâu.

https://thuviensach.vn

"Trước khi mẹ tôi chết, điều mẹ sợ nhất không phải là mẹ chết thảm thế nào..." Anh nói được một nửa, chợt lặng đi.

Người phụ nữ dù đã gặp bao gian truân vẫn luôn mỉm cười rạng rỡ trong trí nhớ anh lại khóc như mưa vào giờ khắc đó, "Ở đây cách nhà ta xa như thế, A Trạch của chúng ta phải làm thế nào bây giờ? Ai đến cứu con tôi với? Ai đưa con tôi về nhà với?".

Sự tuyệt vọng và van nài của mẹ khi đó, có ai cảm nhận được?

Mẹ anh, chết không nhắm mắt.

Tưởng Na lại nghẹn họng không nói được nửa lời.

Có người gõ cửa phòng họp, cảnh sát đã đến.

Tưởng Na lập tức hạ giọng, gần như van lơn: "Xe của Nghê Gia do tôi tìm người động tay động chân, không liên quan gì đến Cẩm Niên và Cẩm Nguyệt".

Việt Trạch liếc nhìn bà ta một cái, rất lạnh nhạt.

Tưởng Na cũng biết không lừa được anh, nhìn cảnh sát đi tới, luống cuống vã mồ hôi trán: "Tôi và bố bọn trẻ sắp phải chết rồi, vì sao cậu không chịu tha cho chúng?".

"Tôi và người nhà họ Nghê đưa ông bà vào tù, hắn có thể thờ ơ đứng nhìn?" Việt Trạch đặt cốc nước xuống, chậm rãi đứng dậy, "Có một số việc, không phải hắn chết, thì tôi chết".

Anh chợt nhớ lại tiếng khóc thút thít của Nghê Gia trong lòng anh, "Ninh Cẩm Niên nhất định sẽ đến báo thù, sẽ giết bà nội, sẽ giết Nghê Lạc. Những lo lắng hãi hùng đó, em chịu đựng đủ lắm rồi!".

Tưởng Na nhắm mắt lại, người loạng choạng suýt ngất, để đội cảnh sát còng tay dẫn đi. Nhưng lúc đi qua Việt Trạch, bà ta dừng lại một chút, nhìn chàng thanh niên có khuôn mặt lạnh lùng này, đau thương vô hạn: "Việt

https://thuviensach.vn

Trạch, con gái tôi thật lòng thích cậu". Bà ta lại nghẹn ngào cầu khẩn, "Xin cậu đừng làm hại con bé".

Việt Trạch lặng im không đáp.

Tưởng Na bị cảnh sát giải đi, đi một bước còn ngoái lại ba lần, rớm nước mắt: "Chuyện quá khứ là tôi sai. Tôi dùng những ngày còn lại để sám hối cũng không được sao? Xin cậu đừng làm hại bọn nhỏ, đừng làm hại con tôi...".

Giọng Tưởng Na càng lúc càng xa, rồi không nghe thấy nữa.

Việt Trạch ngồi lại một mình giữa ráng chiều, gương mặt tuấn tú như tái nhợt đi, không nhìn ra đang nghĩ ngợi điều gì.

Đứng lặng hồi lâu, anh mới quyết định đến xem Ninh Cẩm Nguyệt.

Ninh Cẩm Nguyệt bị nhốt trong phòng bệnh đơn của bệnh viện, có người trông coi, không thể ra được.

Lúc Việt Trạch đi vào, cô ta đang ngồi ôm đầu cạnh cửa sổ, vừa khóc vừa gọi mẹ gọi anh, nghe có tiếng người vào mới cảnh giác ngẩng đầu.

Hai mắt cô ta ngấn nước, mông lung nhìn Việt Trạch, lập tức chạy đến nắm tay anh: "Anh Việt Trạch, anh báo cảnh sát rồi phải không? Mẹ em bị bắt rồi phải không?".

Việt Trạch liếc cô ta một cái, vẻ mặt xa cách. Ninh Cẩm Nguyệt hơi run rẩy, buông tay anh ra, cô ta cũng biết những việc Tưởng Na làm năm xưa, cô ta thật sự không có tư cách chất vấn.

Ninh Cẩm Nguyệt lùi lại, buồn phiền cúi đầu, không còn vẻ kiêu ngạo của cô chủ nhà họ Ninh như xưa nữa. Nhà họ Ninh lụn bại trong nháy mắt, chi bên Ninh Cẩm Hạo cũng không lo cho họ nữa, chi bên nhà họ đã hoàn toàn xong đời rồi.

Bố mẹ đều mang tội nặng chịu án tử hình, anh trai đã bỏ chạy, cái nhà ngày xưa đã không còn nữa rồi. Ninh Cẩm Nguyệt vừa buồn vừa sợ, cúi gằm

https://thuviensach.vn

mặt, nước mắt nhỏ từng giọt xuống đất.

Việt Trạch lặng đi hồi lâu, nói: "Nghe nói cô gần đây mới phẫu thuật cắt ruột thừa, cứ ở lại đây dưỡng sức, đừng chạy lung tung nữa", dứt lời anh xoay người định đi.

"Anh Việt Trạch", Ninh Cẩm Nguyệt đột nhiên gọi tên anh, nước mắt tèm lem, "anh có biết em rất thích anh, từ nhỏ đã thích không. Anh, anh có thể đừng thế này không? Tha cho anh trai em, được không?".

"Xin lỗi!"

Việt Trạch dứt khoát rời khỏi phòng bệnh.

Lúc anh trở lại viện điều dưỡng, trời đã chạng vạng.

Lúc Việt Trạch đi ngang đại sảnh có hỏi bác sĩ tình hình của Nghê Gia, bác sĩ nói biểu hiện hôm nay của cô rất tốt, thời gian phát tác mỗi lần lại ngắn hơn so với lần trước đó.

Mới trị liệu nửa tiếng trước nên hiện giờ hẳn cô đang ngủ. Trước đây mỗi khi anh trở về thì trời đã tối, cô đều ngoan ngoãn yên lặng ngồi trên sân thượng đọc sách.

Lần này, anh không dằn nổi lòng muốn xem thử, sau khi cô trải qua một phen đau đớn giày vò sẽ như thế nào. Dù sao, mỗi lần gặp cô, cô đều đã tắm rửa sạch sẽ ăn mặc gọn gàng, thoạt nhìn rất yên bình, nhưng lại luôn khiến anh thấy mông lung khó tả.

Anh rón rén đẩy cửa phòng ra, cửa sổ phía đối diện vẫn mở một khoảng nhỏ, gió núi thốc vào, rèm cửa màu trắng cuộn bay trong ánh nắng xế đỏ cam tràn ngập căn phòng.

Nghê Gia nằm im lặng như thế, ngủ say giữa một buổi hoàng hôn.

Nét mặt khi ngủ của cô rất bình thản, rất tĩnh mịch, nhưng sắc mặt tái nhợt, đầy mỏi mệt.

https://thuviensach.vn

Mái tóc dài đen nhánh rối tung xoã trên gối, nhiều lọn ướt sũng dính còn bết vào hai má, như vừa được vớt ra khỏi nước. Ga trải giường và chăn bị cuộn lại lộn xộn.

Tim Việt Trạch đau nhói, mà rời mắt đi lại thấy hai tay cô bị trói ngoặt ra sau lưng, ngay cả mắt cá chân cũng bị dây thừng trói chặt.

Phần da quanh dây thừng vừa đỏ vừa sưng, bảo sao mấy ngày nay cô đều mặc váy dài.

Tim Việt Trạch tan nát tưởng rỉ máu, đúng lúc y tá vào xem tình hình, thấy ánh mắt âm trầm của Việt Trạch mà hoảng hồn.

Việt Trạch sợ đánh thức Nghê Gia, cố hạ giọng thật thấp: "Ai cho phép các người lấy dây thừng trói cô ấy lại?".

Y tá sợ xanh mắt mèo, có phần ấm ức: "Không trói chặt thì cô ấy sẽ làm người khác bị thương".

"Ra ngoài!" Việt Trạch lạnh lùng ra lệnh, y tá vội chạy trối chết.

Nghê Gia hình như cảm nhận được động tĩnh trong phòng, mơ mơ màng màng muốn xoay người đổi tư thế, nhưng tay chân bị trói, kết quả là chưa xoay người được đã ngủ khò khò.

Việt Trạch rút con dao quân đội mang bên mình ra, cắt đứt hết dây thừng trên tay chân cô.

Không ngờ cô đột nhiên tỉnh lại, nhìn anh ngồi ở cuối giường, vẻ mặt có phần ngỡ ngàng.

"Anh đã về rồi?" Cô lẩm bẩm muốn đứng dậy, nhưng chân bị trói lâu nên tê đi, kết quả là còn chưa ngồi dậy đã lại ngã vật xuống giường, ngơ ngác không kịp phản ứng, đơ mặt nhìn anh.

Anh vội tiến lên ôm cô vào lòng, giọng có vẻ hờn dỗi: "Một lũ lang băm, ngày mai thay người".

https://thuviensach.vn

"Không cần đâu, em khá hơn nhiều rồi." Cô gắng gượng dụi mắt, "Số lần phát tác ít đi, thời gian ngắn hơn, mỗi lần cũng không còn khổ sở lắm nữa".

"Hơn nữa", cô vừa tỉnh ngủ, mắt sáng long lanh, "giờ mỗi lần vượt qua, em đều thấy rất có cảm giác thành công".

Anh gạt mấy sợi tóc ướt bết trên trán cô, xị mặt, thấy vẻ tích cực của cô, hồi lâu sau mới nói: "Bắt đầu từ ngày mai, anh sẽ giúp em".

Nghê Gia vốn muốn từ chối, nhưng cảm nhận được hình như tâm tình anh không tốt cho lắm, lại nghĩ mình đã khá hơn nhiều, có lẽ lần sau chỉ cần cố nhịn một lát là qua, nên ngoan ngoãn gật đầu, dựa đầu vào vai anh, thủ thỉ:

"Anh bế em đi tắm đi!"

Sau khi tắm xong, Nghê Gia tinh thần sáng láng đi ăn tối với Việt Trạch. Giờ cô cơ bản đã có thể hoàn toàn thoát ly khỏi thuốc, nhưng lại không thiết ăn uống gì, nên ngày nào Việt Trạch cũng phải đích thân giám sát.

Hôm nay cô ăn nhiều hơn mọi ngày, nhưng người nào đó hình như vẫn chưa vừa ý.

"Ăn thêm chút nữa nhé, được không?" Ai đó cất giọng ngọt như mật dỗ dành.

Nghê Gia không thể làm anh đổi ý, lại xới thêm non nửa bát cơm nữa, ngoan ngoãn ăn hết.

TV đang phát sóng chương trình Mối quan tâm cộng đồng, người dẫn chương trình nói rất rành rọt:

"Gần đây, sau khi một người đàn ông ở bang Wisconsin nước Mỹ gặp tai nạn giao thông bị xác định chết não, thì bác sĩ phụ trách của người đàn ông đó lại cho rằng các bác sĩ khác đã kết luận sai. Vị này một mực cho rằng bệnh viện nên tiếp tục tiến hành điều trị, cuối cùng một tháng sau, người đàn ông tỉnh dậy như có phép màu, hiện đã bình phục và ra viện..."

https://thuviensach.vn

Đôi đũa trong tay Nghê Gia suýt rơi xuống mặt bàn, nhìn chằm chằm màn hình TV sửng sốt hồi lâu, kích động nhìn Việt Trạch: "Nếu bác sĩ chẩn đoán sai thì sao? Nếu y học hiện nay không đủ tiên tiến làm sai thì sao?".

Việt Trạch nghe xong tin tức, cũng hết sức bất ngờ, lại thấy Nghê Gia kích động hai má đỏ bừng, trong lòng anh cũng nhen lên hi vọng. Anh rất thương cô, chỉ cần có thể làm cô vui vẻ hơn, anh sẵn lòng thử bất cứ chuyện gì.

Anh với tay sang, cầm tay cô: "Chúng ta điều trị tiếp, chúng ta tìm bác sĩ tốt, tiếp tục điều trị".

Nghê Gia gật đầu thật mạnh, vừa yên tâm vừa vui mừng: "Ừm, em cũng phải cố gắng, mau mau khoẻ lên trước khi mẹ tỉnh lại".

Nhờ Việt Trạch và Nghê Lạc sắp xếp, các chuyên gia của bệnh viện và bác sĩ phụ trách sức khoẻ của Trương Lan làm kiểm tra toàn diện cho Trương Lan một lần nữa. Kết quả kiểm tra lần này có sự khác biệt, phần lớn bác sĩ cho rằng theo các số liệu thì não đã chết, nhưng lại có một số ít cho rằng có lẽ còn nguyên do khác.

Nhưng bất kể thế nào, Nghê Lạc và Nghê Gia đều kiên trì muốn điều trị tiếp, bất kể ra sao cũng không từ bỏ hi vọng.

Cùng lúc này thì bà nội đã bình phục. Tình hình của Nghê Gia cũng càng ngày càng tốt, đến giai đoạn cuối đợt trị liệu, cô gần như không phải dùng thuốc nữa, cũng không cần bác sĩ y tá ngày ngày theo sát. Trừ mệt mỏi thèm ngủ ra thì cô không bị tác dụng phụ nào khác. Lễ đính hôn vốn bị trì hoãn lại một lần nữa lên mặt báo.

Hôm nay, Nghê Gia ngồi dưới thảm trải sàn, vừa ngắt cuộc gọi giám sát của Nghê Lạc thì Việt Trạch vào.

Nghê Gia nói: "Em muốn dọn về nhà, dù sao từ giờ đến hôm đính hôn chỉ còn hai ba tuần, chắc là có rất nhiều việc phải chuẩn bị".

https://thuviensach.vn

"Em đến là được rồi, khỏi cần lo mấy việc chuẩn bị", anh đến trước mặt cô, cũng ngồi xuống thảm trải sàn, "nhìn em ngày nào cũng mệt rã rời, nên nghỉ ngơi nhiều mới phải".

Nghê Gia thấy vẻ mặt anh kì lạ cười như có như không, luôn thấy không ổn: "Có việc gì phải không?".

"Bác sĩ nói, tình trạng của em không nghiêm trọng lắm, nên chỉ cần nghỉ ngơi thật tốt, nửa năm sau có thể mang thai sinh con rồi." Nét mặt anh vô cùng bình tĩnh.

Nghê Gia khó xử: "Ai muốn nửa năm sau sinh con? Em không muốn giống Tần Cảnh, còn chưa tốt nghiệp đại học đã có một đống trẻ con".

Việt Trạch nghiêng đầu: "Hở? Thế không tốt à?".

Anh nghiêng đầu cứu Trái ĐấtThiên kim đại chiến à?

Thiên kim đại chiến Theo lịch cổ của người Mây, ngày 21/12/2012 sẽ có một hành tinh nhỏ đâm vào Trái Đất dẫn đến tận thế. Nhiều người cho rằng nếu tất cả mọi người đều nghiêng đầu sang một bên thì Trái Đất sẽ lệch theo và tránh được cú va chạm với hành tinh nọ, từ đó đã tạo thành một trào lưu để hình đại diện "Nghiêng đầu cứu Trái Đất" trên các mạng xã hội.

Nghê Gia đẩy anh một cái, lòng lại thầm thấy may mắn. Vốn tưởng cơn nghiện ngập sẽ dính liền với cô từ kiếp trước đến kiếp này, nhưng may mắn thay, một lần nữa cô lại có một thân thể sạch sẽ.

Tốt quá!

Nghê Gia nghe lời Việt Trạch, trước lễ đính hôn luôn ngoan ngoãn ở trong viện điều dưỡng nghỉ ngơi dưỡng sức. Nhưng cô dần phát hiện ra, Việt Trạch đang có một âm mưu.

Chỉ cần cô ngáp một cái, tay anh lại tự giác với vào trong áo cô sờ mó lung tung.

https://thuviensach.vn

Mỗi lần như vậy, Nghê Gia lại như nhũn ra, hai má đỏ lựng, mắng anh: "Anh làm gì thế? Em là người bệnh!".

Việt Trạch mặc kệ, đè cô lên giường, vừa hôn vừa nói lí lẽ hùng hồn: "Nâng cao tinh thần cho em".

"Không cần, em tỉnh rồi." Cô đạp bình bịch lăn lộn tứ tung.

Mà bàn tay anh lại giữ chặt cô, nói tỉnh bơ: "Tỉnh rồi? Tốt, thế thì hưởng thụ đi".

Kết quả là trong thời gian "an dưỡng" này, anh đều cùng cô ở trên giường vận động nâng cao tinh thần.

Nghê Gia từng kháng nghị vài lần, cho rằng dù gì mình cũng là bệnh nhân, anh lấy cô để thoả mãn ham muốn cá nhân đúng là không phân công tư, bắt cô phải chịu hai tầng ngược đãi cả thể xác lẫn tinh thần trắng trợn.

Việt Trạch vẫn phớt lờ, tiếp tục nhào tới.

==========

https://thuviensach.vn

Chương 68

Mãi đến khi trước lễ đính hôn một ngày, Nghê Gia mới chuẩn bị dọn về nhà, đúng lúc này, Tống Nghiên Nhi lại đến thăm cô.

Cô nàng vào thấy Nghê Gia đang thu dọn đồ đạc, bỗng nhiên ngập ngừng hỏi: "Cậu định về nhà à?".

Nghê Gia không ngẩng đầu lên: "Tôi gọi điện thoại cho bà nội và Nghê Lạc rồi, cũng nghĩ dạo này cậu đóng phim chắc bận rộn nhiều việc nên không quấy rầy cậu".

Nhắc đến phim, Tống Nghiên Nhi mỉm cười: "Long đồ đã đóng máy, vào giai đoạn chế tác hậu kì rồi, có lẽ hai ba tháng nữa sẽ chiếu".

"Ừ, tôi nghe Tần Cảnh nói rồi, chúc mừng cậu!" Nghê Gia quay đầu sang cười rạng rỡ với cô nàng.

Tống Nghiên Nhi thoáng ngẩn ra, từ sau khi hai người vạch ra giới hạn an toàn, Nghê Gia vẫn chưa từng nhẹ nhàng cười thoải mái với cô nàng như thế. Cô nàng hơi cảm động, muốn nói gì đó lại nhìn thấy hai cái gối trên giường.

Trong lòng đau đớn chua chát, ánh mắt cô nàng lại đuổi theo Nghê Gia, trong tủ quần áo còn treo một bộ đồ đàn ông.

Tống Nghiên Nhi chuyển chủ đề: "Nghe nói mợ sẽ tiếp tục điều trị".

Nghê Gia vén lại phần tóc rối bên tai, cười kiên định: "Ừ, tôi sẽ không bao giờ từ bỏ mẹ".

Tống Nghiên Nhi lặng đi hồi lâu, lại hỏi: "Mình nhận được thiệp đính hôn rồi, nhưng vài lời đồn đại nói cứ thay đổi tới lui, cậu lại một mực không về nhà, mình đang nghĩ không biết có thật không".

"Thật đấy. Lần trước bị hoãn vì ông nội lo cho sức khoẻ của tôi, giờ tôi đã khoẻ hẳn rồi."

Tống Nghiên Nhi khẽ nhếch miệng, chợt thấy khó chịu.

https://thuviensach.vn

Cô nàng quay đầu đi chỗ khác, nhìn phong cảnh trải dài mênh mang ngoài cửa sổ, ngẩn ra một lát: "Gia Gia, cậu có biết Mạc Doãn Nhi đang ở đâu không?".

Tay Nghê Gia khựng lại: "Cô ta bị người của Việt Trạch nhốt lại rồi".

"Mình", Tống Nghiên Nhi do dự, "có thể gặp cô ta một lần không?".

Nghê Gia không trả lời.

"Hôm qua mình vào trại giam thăm bố, tuy hận ông ấy nhưng đột nhiên thấy ông già đi như thế, mình cũng không chịu nổi. Ông ấy lo cho Mạc Mặc và Mạc Doãn Nhi, nhờ mình chuyển lời hộ." Nói đến đây, khuôn mặt vốn đau thương vụt trở nên phẫn nộ, "Thật không biết hai mẹ con ấy có gì tốt mà đến giờ còn nhớ với nhung".

Nghê Gia vẫn không đáp, đoán Tống Nghiên Nhi muốn gặp Mạc Doãn Nhi có lẽ muốn chuyển lời là giả, trút giận mới là thật.

Tống Nghiên Nhi thấy Nghê Gia thản nhiên như không, nhìn có vẻ đoán được ý nghĩ của cô nàng nên hơi lúng túng, nhưng vẫn nói: "Gia Gia, ân oán giữa mình và Mạc Doãn Nhi sâu đậm như thế, không gặp mặt nói một lần cho rõ ràng thì khó chịu cả đời".

Nghê Gia thở dài, thôi vậy, coi như giúp cô nàng gạt bỏ chấp niệm.

"Tôi sẽ bảo Việt Trạch hộ cậu, nhưng anh ấy có đồng ý hay không thì tôi không biết đâu."

Tống Nghiên Nhi mở miệng: "Cậu nói mà anh ấy lại không đồng ý?".

Cô nàng tuy cảm ơn, nhưng trong lòng lại đau đớn.

Ngày đính hôn, ông nội Việt không chỉ mời toàn bộ họ hàng người thân như hôm sinh nhật mà thậm chí còn cho truyền thông vào thả cửa.

Biến động nhà họ Tống và nhà họ Ninh trước đó, thêm cả vụ tai nạn nghiêm trọng của nhà họ Nghê làm lễ đính hôn bị lùi lại, bên ngoài phỏng đoán đủ đường, nói là nhà họ Việt muốn liên kết với nhà họ Nghê để chèn

https://thuviensach.vn

ép hai nhà Ninh, Tống nên mới rước tiểu thư Nghê Gia về. Nhưng bất ngờ nhất là Nghê Khả đột nhiên tỉnh lại, đẩy nhanh tốc độ phá hoại hai nhà này, cũng làm rối loạn tiến trình lúc trước.

Lễ đính hôn bị hoãn, chắc hẳn nhà họ Việt đã đạt được mục đích, cảm thấy không cần tới đám thông gia này nữa. Đông đảo các mẹ các cô lại hừng hực dấy lên hi vọng trong lòng.

Thật không ngờ, thời gian trôi qua, tình thế thay đổi, nghe nói tiểu thư họ Nghê không nén nổi sầu đau trong lòng, bỏ về vùng ngoại ô dưỡng thương, còn công tử họ Việt cũng ngày ngày theo sát trông nom săn sóc, hình như còn ở chung nữa.

Còn cả các bác sĩ theo kè kè nữa, nom có vẻ như có em bé rồi?

Thế là gần như tất cả mọi ánh mắt trong lễ đính hôn đều đổ dồn vào bụng Nghê Gia, kết quả chỉ thấy bụng cô phẳng lì, thế nhưng lại càng làm họ phải để ý đến sự coi trọng của nhà họ Việt với Nghê Gia.

Việt Trạch đi đến đâu cũng dắt cô theo, không rời dù chỉ nửa khắc, họ hàng thân thích nhà họ Việt thấy Nghê Gia đều mỉm cười chào hỏi, không có nửa câu bỡn cợt trêu đùa, vô cùng yêu thương vỗ về tâm trạng của cô dâu mới.

Ông nội Việt khi nói chuyện với bà nội Nghê cứ "Gia Gia của chúng tôi" làm bà Nghê đau nhói con tim, không thèm để ý đến ông nữa. Ông còn dẫn hai cháu ngoại Khiêu Khiêu và Đường Đường đến làm nũng với Nghê Gia, có vẻ như muốn ám chỉ điều gì đó.

Nghê Gia vẫn vui tươi hớn hở trêu hai bé cưng tròn ủm lắc la lắc lư dưới đất, nhưng Việt Trạch lại nhận ra lòng dạ xấu xa của ông nội, kéo ông sang một bên hỏi ông định làm gì.

Ông nội hưng phấn khác thường: "Thiên Dã sắp làm bố đứa thứ ba rồi, con phải nhanh chóng đuổi theo".

Việt Trạch thấy đầu đầy vạch đen: "Ông đừng làm trò nữa được không ạ? Chỉ là đính hôn thôi mà".

https://thuviensach.vn

Ông nội rất cố chấp: "Không sao, có thể sinh con trước, ông nội thoáng lắm. Đính hôn không thể nói trước bất cứ chuyện gì, lúc nào cũng sẽ có thay đổi, chỉ có trẻ con mới là vững chắc nhất. Con phải chớp lấy thời cơ, cha quý nhờ con, con bé Gia Gia mới có thể trót lọt sang nhà ta".

Việt Trạch câm nín, không thể tưởng tượng nổi nhìn ông nội: "Đúng là nhàn rỗi quá lâu, giác ngộ chính trị và trình độ tư tưởng của ông tuột dốc ráo rồi. Ông đừng quan tâm đến chuyện của con nữa".

Ông nội thấy sắc mặt anh khó chịu, không nhiều lời nữa: "Thằng oắt con không biết nói chuyện phiếm, chán chết đi được. Ông đi tìm Khiêu Khiêu Đường Đường chơi đây".

Việt Trạch thấy lão ngoan đồng bỏ đi, nghiêm túc sầm mặt, cân nhắc, ông nội nói thật ra rất có lý, anh phải nhanh chóng để Gia Gia có bầu, cha quý nhờ con.

Khách trong sảnh lục tục an vị, Nghê Gia vào phòng nghỉ trang điểm lại, thay một bộ lễ phục trắng còn xinh đẹp quý phái hơn, soi gương nhìn thử, sau khi khá hài lòng chuẩn bị ra ngoài thì Việt Trạch lại đẩy cửa bước vào.

Anh liếc mắt, trừ anh ra, mọi nhân viên khác trong phòng nghỉ đều đi ra ngoài.

Nghê Gia ngơ ngác nhìn anh.

Ánh mắt Việt Trạch phức tạp, nói: "Bạn anh bên ban trinh sát đã khoanh vùng được phạm vi hoạt động của Ninh Cẩm Niên thông qua địa điểm xuất hiện của các số điện thoại hắn dùng rồi".

Nghê Gia sửng sốt, chợt thấy căng thẳng khác thường.

"Hắn vẫn ở gần đây." Việt Trạch mạnh mẽ giữ bả vai cô, "Hơn nữa, đang ở trong một khu công nghiệp phía nam nội thành".

Nghê Gia cụp mắt, rồi lại ngước nhìn anh: "Thế nên?".

https://thuviensach.vn

"Thế nên..." Việt Trạch mỉm cười, không thoải mái lắm. "Giờ hắn đang ở đó, nhưng một ngày sau, mấy giờ sau, thậm chí là ngay sau đó đã đổi một chỗ khác. Thế nên giờ chúng ta..."

"Không được!" Cô ngắt lời anh, nhìn anh không chớp mắt, vô cùng kiên quyết, "Anh vừa mới nói đó còn gì? Tín hiệu chỉ vừa mới xuất hiện ở đây, có lẽ khi chúng ta đến thì hắn đã biến mất. Hoặc có lẽ hắn cố tình để lộ, dụ chúng ta mắc câu thì sao? Cho dù là trường hợp nào, bên ngoài có nhiều người chờ chúng ta như thế, không thể đi".

Khách khứa và báo giới bên ngoài nhiều như thế, nếu cả nam chính và nữ chính đều không có mặt trong lễ đính hôn, ông nội Việt và bà nội Nghê e sẽ mất hết thể diện. Sao cô có thể để họ buồn chỉ vì một nhân tố không chắc chắn.

Việt Trạch nhìn dáng vẻ kiên quyết của cô, không hiểu sao lại thấy cõi lòng được sưởi ấm, anh biết tuy Ninh Cẩm Niên là ác mộng của cô, nhưng cô vẫn lựa chọn nghiêng về anh.

Anh cong môi, nụ cười lướt qua mặt cô: "Tất nhiên không cần tự mình đi, anh sẽ cử người đi giải quyết việc này. Em cứ yên tâm ngoan ngoãn đính hôn với anh đi, có lẽ chỉ vài tiếng nữa, hắn đã bị bắt rồi".

Nghê Gia nghệt ra hồi lâu, giờ mới kịp phản ứng, mắng thầm đồ xảo quyệt chết tiệt, lại trêu cô!

Cô bất mãn lườm anh, nhón chân cắn mạnh một cái vào môi anh.

Anh hơi rụt lại, vừa bực vừa buồn cười, vuốt môi líu lưỡi: "Em là cún à?".

"Anh hỏi làm gì? Dù sao bây giờ cũng không cho đổi ý nữa."

Dáng vẻ đanh đá vô lý của Nghê Gia trước mặt lại khiến Việt Trạch rất thoải mái, cứ thế bật cười.

Anh vuốt má cô: "Anh ra ngoài trước, chờ em".

https://thuviensach.vn

Nghê Gia gật gật đầu, thấy anh đi ra lại một mình ngắm nghía trước gương, đúng lúc này, cửa phòng nghỉ lại bị ai đó đẩy mạnh ra, là Tống Nghiên Nhi.

Nghê Gia lấy làm lạ sao cô nàng lại thô lỗ như thế.

Tống Nghiên Nhi mặt mày căng thẳng, run rẩy nói: "Gia Gia, Mạc Doãn Nhi nói với Nghê Lạc cậu nghiện là vì lúc ở Macau, Ninh Cẩm Niên và cô ta đã tiêm thuốc cho cậu".

Lòng Nghê Gia bỗng chùng xuống, những hình ảnh đã lâu không nhớ đến lại đột ngột ùa về, cô gần như gầm khẽ: "Nghê Lạc đang ở đâu?".

"Mình không biết." Tống Nghiên Nhi rất tủi thân, lại nhét cái máy MP3 vào tay Nghê Gia, "Nghê Lạc để cái này ở nhà cho cậu, mình đã cầm đến trước".

Hai chân Nghê Gia lập tức nhũn ra, cô biết Nghê Lạc muốn làm gì rồi.

Ánh mắt cô trống rỗng, nhìm chằm chằm Tống Nghiên Nhi: "Tại sao Mạc Doãn Nhi lại có thể nói với Nghê Lạc chuyện này?".

Tống Nghiên Nhi bị nét mặt của cô doạ cho sợ, lùi về phía sau, lí nhí: "Vì, vì Mạc Doãn Nhi nói cô ta và Nghê Lạc từng là chị em, muốn nói xin lỗi. Mình mới lấy điện thoại...".

Nghê Gia đã lao ra phía cửa, gần đến nơi lại phanh kít lại, xoay người đi về hướng Tống Nghiên Nhi, giơ tay lên tát mạnh một cái: "Ngu xuẩn đến mức hại chết người khác!".

Má Tống Nghiên Nhi đỏ ửng, ngân ngấn nước mắt, không nói một lời.

Nghê Gia lao ra ngoài, không kịp đổi xe, ngồi luôn lên chiếc limousine dùng cho đám cưới, gọi tài xế tới lái xe. Tiểu Minh luôn coi chừng cô một tấc không rời thấy thế, chạy đến mở cửa xe chui vào trong luôn.

Nghê Gia nói với tài xế: "Đến bệnh viện", rồi lại nhìn Tiểu Minh: "Gọi điện cho anh Ba". Cô biết lần này mình không giải quyết được, cô cần sự giúp đỡ của anh.

https://thuviensach.vn

Khi Nghê Gia tới bệnh viện lao vào phòng bệnh thì nghe tiếng gọi điện của Ninh Cẩm Nguyệt trong phòng vệ sinh: "Anh, sao anh biết Mạc Doãn Nhi có thể kích thích được Nghê Lạc? Anh thả cậu ấy ra đi, đừng...".

Nghê Gia nghiến răng, thình lình rút phắt khẩu súng ở eo Tiểu Minh ra, hung dữ tàn độc đá một cái văng cửa phòng vệ sinh.

Ninh Cẩm Nguyệt sau bao lâu mới gặp lại Nghê Gia, lại phát hiện cô còn hung thần ác sát hơn trước đây, trong tay còn cầm súng, ngay tức khắc sợ hãi thét chói tai. Cô ta định cúp máy theo phản xạ, không ngờ Nghê Gia lại bước đến rất nhanh, một tay gí súng vào cổ họng cô ta, một tay bóp cổ tay cô ta.

Ninh Cẩm Nguyệt lơi tay, di động lọt vào tay Nghê Gia.

Nghê Gia cầm di động, cười nhạt với Ninh Cẩm Niên: "Sao hả? Giăng bẫy bắt em trai tao? Sao mày không nghĩ xem với tính cách của Việt Trạch, anh ấy sẽ làm gì Ninh Cẩm Nguyệt? Giờ cô ta lọt vào tay tao rồi, mày đoán xem tao sẽ làm gì cô ta?".

Nói xong cô cũng không để ý đến Ninh Cẩm Niên mà bắn thẳng vào cái gương, Ninh Cẩm Nguyệt thét lên bật khóc.

Nghê Gia lại cầm điện thoại: "Ninh Cẩm Niên, giờ tao đưa Ninh Cẩm Nguyệt đến toà cao ốc ba mươi tầng của khu công nghiệp. Tốt nhất là mày nhanh chóng đưa em trai tao đến đó. Nếu tao đến mà không nhìn thấy em trai tao, mỗi phút đồng hồ tao sẽ bắn một lỗ lên người cô ta. Nếu tâm trạng tao không tốt, đẩy cô ta từ sân thượng xuống thì mày đừng trách tao".

Dứt lời, cô liền cúp điện thoại.

Đàm phán chính là như vậy, chỉ cần nói lời đe doạ của anh là được, đừng để hắn có cơ hội đe doạ anh!

Điện thoại chẳng mấy chốc đã đổ chuông, Nghê Gia chuyển luôn sang chế độ im lặng, bảo Tiểu Minh vác Ninh Cẩm Nguyệt xuống lầu lên xe.

https://thuviensach.vn

Ninh Cẩm Nguyệt đã bị Tiểu Minh trói nghiến bằng ga trải giường trong bệnh viện, lăn lộn dưới sàn xe khóc sướt mướt.

Nghê Gia phớt lờ cô ta, đeo tai nghe nghe đoạn MP3 của Nghê Lạc.

Trong tai nghe, giọng Nghê Lạc không lớn, nhưng nặng trĩu, rất xót xa, rất từ tốn.

"Chị, em xin lỗi, hi vọng khi chị nghe được đoạn ghi âm này thì đừng trách em xốc nổi. Giờ chắc chị đang vui vẻ đính hôn với anh Việt Trạch nhỉ, em rất muốn nhìn thấy vẻ hạnh phúc của chị. Giờ chẳng có ai ở nhà, yên tĩnh... Chỉ có mình em thôi... Em... rất nhớ chị.

Trước đây, em luôn nói muốn chín chắn muốn hiểu chuyện, muốn bảo vệ chị, nhưng nghiêm túc ngẫm lại, thật ra em không làm được gì cả. Em không chủ động đi điều tra bất cứ chuyện gì có dính dáng đến Mạc Doãn Nhi và Ninh Cẩm Niên, ngay cả bộ mặt thật của cô ta, em cũng chỉ nhận ra nhờ khổ nhục kế của chị. Sau đó, cũng không nghĩ phải điều tra toàn bộ người làm trong nhà, khiến chị và mẹ gặp tai nạn xe, đến cả việc chị bị nghiện gần đây cũng là do Mạc Doãn Nhi và Ninh Cẩm Niên làm hại đúng không?

Em luôn biết bọn chúng muốn hại gia đình ta, nhưng xưa nay chỉ nghĩ dừng lại ở việc kinh doanh chứ chưa từng suy nghĩ sâu hơn. Chị tưởng em đã thay đổi rồi, trưởng thành rồi, thật ra không đâu, em vẫn là thằng yếu đuối không bảo vệ nổi người thân như trước kia thôi."

Nghê Gia ngó chăm chăm ra ngoài cửa sổ xe, nước mắt tí tách rơi từng giọt.

Nghê Lạc, không phải thế đâu!

Tất cả mọi chuyện chẳng qua chỉ vì em là một đứa trẻ trời sinh lương thiện, cho dù có chững chạc hơn nữa thận trọng hơn nữa, lòng em vẫn trong sạch như thế, sẽ không chủ động bôi đen người khác.

Đoạn ghi âm của Nghê Lạc vẫn tiếp tục:

https://thuviensach.vn

"Chị, Ninh Trung Kỳ và Tưởng Na đã bị trừng phạt, vì gia tộc và đạo nghĩa, ông nội của Ninh thị sẽ không khoanh tay đứng nhìn Ninh Cẩm Niên tự tung tự tác đâu, hơn nữa nhà họ Ninh cũng có những thế lực tàn dư của họ. Cứ báo thù đi báo thù lại như thế, cuộc sống của chị sau này làm sao mà yên tâm được?

Xin lỗi chị, Mạc Doãn Nhi nói Ninh Cẩm Niên vẫn đang ở đây, sẽ đến hại chị. Tuy em không biết vị trí cụ thể của hắn, nhưng em biết anh Cẩm Hạo đã tìm hắn, có lẽ cũng tìm thấy rồi. Em sẽ đi cùng anh Cẩm Hạo, chị đừng lo, đương nhiên đoạn ghi âm này chỉ giữ lại để nhỡ đâu cần dùng. Nếu em an toàn, sau khi về nhà sẽ huỷ đoạn ghi âm này trước, không cho chị nghe được."

Hết rồi.

Nghê Gia sửng sốt, Ninh Cẩm Hạo cũng tham dự. Nhưng nghe nội dung cú điện thoại vừa rồi của Ninh Cẩm Nguyệt, sao giống như Ninh Cẩm Niên bắt được Nghê Lạc. Chẳng lẽ Nghê Lạc đi tìm Ninh Cẩm Hạo, kết quả là ngoài ý muốn bị Ninh Cẩm Niên bắt được?

Sao có thể?

Nghe Gia lau nước mắt, rút tai nghe ra.

Trầm mặc hồi lâu, Tiểu Minh mới nói: "Anh Ba sẽ đến ngay thôi".

Nghê Gia gật gật đầu, chẳng hiểu tại sao lại an tâm phần nào, nói: "Có lẽ Ninh Cẩm Hạo cũng can thiệp, anh nói với A Trạch một tiếng đi".

Tiểu Minh gật đầu.

Lúc tới toà nhà văn phòng bỏ không này, Nghê Gia cầm súng, kéo Ninh Cẩm Nguyệt bị trói xuống xe. Thang máy không dùng được, chỉ có thể leo bộ lên toà cao ốc ba mươi tầng.

A Minh giúp Nghê Gia tha Ninh Cẩm Nguyệt lên trên, Ninh Cẩm Nguyệt biết cô có thể đẩy cô ta xuống nên nhất quyết khóc lóc không chịu lên. Nghê Gia vốn không đủ sức đi thang bộ, tuy cố sống cố chết đi, nhưng lúc

https://thuviensach.vn

đến tầng hai mươi, người căng thẳng mệt mỏi đến nỗi không còn chút sức lực nào.

Trong đầu cô như bốc hoả, ong ong và nóng hầm hập, trong tai như có tiếng rào rào của tằm ăn rỗi, mắt dần mờ đi. Hai chân như đeo chì, gian nan đi lên từng bước một cách máy móc.

Cô đã mệt rã rời, Ninh Cẩm Nguyệt còn không chịu phối hợp, đày đoạ bạn Tiểu Minh quá quắt.

Đến tầng hai mốt, Ninh Cẩm Nguyệt có chết cũng không chịu đi lên nữa, gào thét lên. Nghê Gia phiền hết chịu nổi, giơ súng đập một cái vào chân cô ta. Ninh Cẩm Nguyệt hét thảm thiết "á" một tiếng, nhưng người bị ga trải giường trói chặt, không thể gập xuống ôm cái chân đau.

Ngực Nghê Gia phập phồng, cô thở hổn hển nói: "Ninh Cẩm Nguyệt, nếu cô đi lên còn có thể chờ anh cô đến cứu. Bằng không, cô muốn bị tôi đánh chết trong cầu thang hả?", nói xong cô lại giơ súng lên.

Ninh Cẩm Nguyệt nhìn họng súng, sợ tái mét cả mặt, làm sao còn để ý đến đau đớn và mệt mỏi nữa, vừa bò vừa chạy lên sân thượng.

Nghê Gia lạnh lùng nhìn bóng lưng của cô ta rồi mới đi lên tiếp, cuối cùng cũng lên tới mái nhà. Nghê Gia chỉ cảm thấy vận động mạnh dừng lại đột ngột, hai má nóng lên như máu tụ cả lại, tim đập càng lúc càng nhanh, mỗi hơi thở như nuốt phải một lưỡi dao.

Cô thở phì phò, nhưng vẫn túm gáy Ninh Cẩm Nguyệt không buông tay, lôi cô ta đến bên rìa toà nhà.

Ninh Cẩm Nguyệt nhìn xuống khoảng không sâu hun hút cạnh toà nhà ba mươi tầng, sợ tới mức hết dám vùng vẫy.

"Cô biết điều đấy, ngoan ngoãn đừng nhúc nhích." Nghê Gia lạnh nhạt nói xong, liếc mắt nhìn xuống dưới, xe của Ninh Cẩm Niên đến rồi. Toà nhà rất cao, cô không nhìn rõ vài bóng người, song lại thấy Nghê Lạc, cậu không

https://thuviensach.vn

hề bị trói, trái lại còn phi lên sân thượng như con thỏ. Giờ Nghê Gia mới thấp thoáng nhìn thấy một người thân quen kì lạ, Ninh Cẩm Hạo.

Nghê Gia hít một hơi thật sâu, thì ra Nghê Lạc đi tìm Ninh Cẩm Hạo, quả nhiên không sao hết. Nhưng cú điện thoại có thể khẳng định rằng, Ninh Cẩm Niên quả thật có mưu ma chước quỷ, có lẽ muốn nhân lúc Ninh Cẩm Hạo không để ý ra tay với Nghê Lạc?

Gió trên nóc nhà bỏ hoang rít gào thổi qua, rất ồn ào, rất trống trải, Nghê Gia đứng dưới màn trời âm u, trên sân thượng cao ốc, một tay giữ Ninh Cẩm Nguyệt, một tay cầm súng chỉ vào họng cô ta, đứng im phăng phắc, không hề lên tiếng, không hề cử động.

Trong đầu cô đột nhiên hiện ra cái chết thảm thương của Nghê Lạc trong nhà kho kiếp trước, và nỗi bi ai khi nhảy khỏi toà nhà chọc trời của cô... Giờ nghĩ lại, tình cảnh đó cũng có thể xảy ra vào hôm nay. Nhưng, sẽ không xảy ra đâu.

Cô đã hạ quyết tâm rồi, lát nữa thấy Nghê Lạc an toàn không hề hấn gì, chờ khi Việt Trạch đến, lúc giao Ninh Cẩm Nguyệt cho Ninh Cẩm Niên, cô sẽ bắn hắn.

Cô là con gái, khỏi cần tuân theo quy tắc trao đổi con tin. Hơn nữa, em trai cô không phải con tin, Ninh Cẩm Nguyệt mới là con tin.

Cô từng lo lắng có lẽ vì Ninh Cẩm Hạo và ông nội Ninh, Việt Trạch sẽ rất khó giết Ninh Cẩm Niên. Nhưng cô biết chắc chắn, nếu cô thật sự bắn Ninh Cẩm Niên, Việt Trạch sẽ hoàn toàn ủng hộ cô, cũng sẽ đứng sau lưng bảo vệ cô.

Người đầu tiên xông lên sân thượng quả nhiên là Nghê Lạc. Người cậu ướt sũng mồ hôi như vừa được vớt dưới biển lên.

Nghê Gia nhìn sang, thấy cậu mặc một bộ complet rất đẹp. Hôm nay chị gái cậu đính hôn, dù cậu không đến dự cũng phải thể hiện hình tượng ưa nhìn nhất chững chạc nhất.

https://thuviensach.vn

Gió trên mái nhà rất to, thổi dạt mái tóc ngắn của cậu, cô chưa từng thấy vẻ mặt của Nghê Lạc kinh hoàng như thế này bao giờ.

Nghê Lạc nhìn Nghê Gia chăm chú, vô cùng sửng sốt, lo lắng đến mức mày trán nhăn tít lại, vội hét lên: "Nghê Gia, sao chị lại đứng ở chỗ nguy hiểm như thế, chị lại đây mau lên!".

Nghê Gia vừa nhìn vào mắt cậu đã biết cậu xót cô, mỉm cười: "Em có thể xốc nổi vì chị, sao chị lại không thể làm thế vì em?".

Nghê Lạc thấy cô đứng đó mà không hề có biện pháp bảo vệ, kinh hồn khiếp vía, sợ cô sẽ ngã xuống, sau đó cậu sẽ không bao giờ nhìn thấy cô nữa.

"Nghê Gia, em muốn giết Ninh Cẩm Niên, nhưng em biết hắn được anh Cẩm Hạo bảo vệ. Nên em không đi tìm Ninh Cẩm Niên, mà đi nói với anh Cẩm Hạo tất cả mọi việc Ninh Cẩm Niên đã làm. Sau này anh Cẩm Hạo sẽ không giúp hắn nữa."

Nghê Gia sửng sốt, thằng bé này vẫn còn có chút đầu óc. Nhưng, dù Ninh Cẩm Hạo không giúp Ninh Cẩm Niên, thì hôm nay anh ấy cũng sẽ không để hắn chết trước mặt mình, đến khi về nhà không thể ăn nói được với ông nội.

Nên kết cục có thể xảy ra nhất hôm nay chính là, đôi bên chưa xong việc, sau đó lại rơi vào vòng trả thù luẩn quẩn.

Cô có thể tìm người đuổi giết Ninh Cẩm Niên, nhưng Ninh Cẩm Niên sẽ không bị giết dễ dàng như thế, hắn cũng không phải kẻ ngu, cũng sẽ tìm người trả thù họ Việt và họ Nghê.

Nên cách tốt nhất vẫn là cô giết hắn.

Nghê Lạc thấy Nghê Gia vẫn chưa chịu đến, gần như giậm chân: "Nghê Gia, chị đừng đứng xa như thế, lại đây đi!".

Còn chưa dứt lời, Ninh Cẩm Niên đã lao lên, vừa thấy Nghê Gia chĩa súng vào Ninh Cẩm Nguyệt đứng ở mép toà nhà liền giơ súng chĩa vào người

https://thuviensach.vn

Nghê Lạc, song cùng lúc, súng của Ninh Cẩm Hạo cũng chỉ vào Ninh Cẩm Niên.

Ninh Cẩm Niên không thể tin nổi: "Hạo? Anh?".

Trên mặt Ninh Cẩm Hạo cũng lấm tấm mồ hôi, nhưng giọng vẫn lạnh như núi băng: "Nghê Lạc đến tìm anh, anh sẽ không để chú giết cậu ấy".

Ninh Cẩm Niên phát cáu: "Chẳng lẽ để Nghê Gia giết Cẩm Nguyệt?".

Giờ Ninh Cẩm Hạo mới đưa mắt nhìn Nghê Gia, lạnh nhạt nói: "Lẽ nào cô không định qua đây à?".

Nghê Gia nhìn vào đôi mắt tối đen lạnh lùng của anh, không nói không rằng.

Đúng lúc này, trong cầu thang bộ bỗng truyền đến tiếng bước chân, Nghê Gia như có thần giao cách cảm, một giây sau, Việt Trạch xuất hiện trên sân thượng.

Giờ phút này anh không còn sự bình tĩnh hờ hững như mọi khi nữa, trên mặt toát ra vẻ căng thẳng, nhưng vào khoảnh khắc nhìn thấy cô, mọi cảm xúc biến mất sạch, chỉ còn sự thương xót và yên tâm.

Nghê Gia nhìn thấy anh, lòng thắt lại, họng cũng nghẹn ngào, đau đớn gọi: "A Trạch".

Việt Trạch biết cô đang đợi anh, trong lòng lại vừa đau vừa buồn. Gia Gia của anh lại bị đám người kia làm cho không còn nơi nào để đi một lần nữa.

Lúc Tiểu Minh gọi điện cho anh, anh chỉ hận không thể xẻ thịt róc xương Ninh Cẩm Niên.

Chỉ cần nhớ đến nụ cười vui vẻ đơn thuần nhường ấy của cô khi đứng trước mặt Nghê Lạc thường ngày, anh đã biết, trong số tất cả những người thân cô đang có, người quan trọng nhất trong lòng cô chính là cậu em trai này.

Nếu hôm nay thật sự xảy ra chuyện gì, anh không biết cuộc sống vất vả lắm mới có thể bình yên và ngập tràn hi vọng của cô liệu có bị đập tan không

https://thuviensach.vn

thể nào cứu vãn một lần nữa không.

Nhưng Nghê Gia đi bước nào cũng bảo Tiểu Minh báo cáo tình hình cho anh, anh mới biết rằng, tuy cô lại bị dồn ép đến bước này song vẫn luôn coi anh như một điểm tựa vững chãi.

Sân thượng rất cao, không có mái che, ánh mặt trời chói chang tràn ngập.

Gia Gia của anh mang vẻ mặt lạnh lùng giữ Ninh Cẩm Nguyệt, để lộ sự cứng cỏi đến mức bất chấp, anh biết giờ phút này trong cô chỉ có một ý nghĩ, là giết chết Ninh Cẩm Niên.

Lúc anh đi lên, cô ngẩng đầu nhìn anh, trong mắt đượm vẻ hoảng hốt như chú nai con, cơ thể gầy yếu cũng run lên khẽ đến mức không dễ gì phát hiện.

Người của Việt Trạch cũng xông lên sân thượng rất nhanh, trên sân có ít nhất năm sáu chục người mặt lạnh như tiền lăm lăm súng ống, chia làm hai phe, một phe là của A Minh, phe kia là của Ninh Cẩm Niên.

Việt Trạch đứng giữa họng súng của hai phe, đi từng bước một đến gần, đưa tay cho Nghê Gia: "Gia Gia, em lại đây trước đã, đừng đứng đó, anh lo lắm".

Nghê Gia nghe anh nói thế, kéo Ninh Cẩm Nguyệt vào trong vài bước, nhưng vẫn gí súng vào cô ta.

Lúc này, Ninh Cẩm Niên không nhịn nổi, lạnh giọng rống lên đầy phẫn nộ: "Nghê Gia, thả Ninh Cẩm Nguyệt ra, việc này không liên quan đến con bé, con bé vẫn chỉ là trẻ con".

Nghê Gia còn chưa lên tiếng, Nghê Lạc đã nở nụ cười khẩy hiếm thấy: "Lúc mày bắt cóc Nghê Gia, suýt nữa tìm người cưỡng bức chị ấy rồi còn tiêm thuốc cho chị ấy ở Macau, mày có nghĩ chị ấy chỉ là trẻ con, việc này không liên quan đến chị ấy không?".

Ninh Cẩm Niên nghẹn họng, sắc mặt càng khó coi hơn.

https://thuviensach.vn

Ninh Cẩm Hạo từ đầu đến cuối vẫn trầm mặc không nói năng, vẻ mặt vẫn lạnh như băng không để lộ bất cứ suy nghĩ gì. Anh đã hứa với ông nội, không để những người khác giết Ninh Cẩm Niên, nhưng anh chắc chắn cũng sẽ không ra tay với Việt Trạch và Nghê Gia.

Ở đây còn có người của anh, có người của Ninh Cẩm Niên, có người của Việt Trạch, nếu liều mạng với nhau thật, có lẽ tất cả đều chết rất thảm.

Song nếu thật sự làm đúng như cách Việt Trạch đã nói với anh lúc trước thì anh quả tình không thể nhúng tay, chỉ có thể nhìn Ninh Cẩm Niên tự tìm đường chết. Mà nếu báo cáo lại cho ông nội như thế, ông nội cũng sẽ không nói gì nữa.

Dù sao thì đây cũng là quy định.

Có điều về mặt tâm lý, anh thật tình nghiêng về cách Việt Trạch nói.

Nghê Gia đẩy Ninh Cẩm Nguyệt, đi từng bước lại gần Ninh Cẩm Niên, siết chặt súng trong tay, đúng lúc cô muốn nổ súng, Ninh Cẩm Niên lại chợt bật cười: "Nghê Gia, cô nhớ kĩ lấy, cho dù cô có giết tôi, những người sau lưng tôi vẫn sẽ tìm cô trả thù".

Nghê Gia sửng sốt, chỉ thấy Ninh Cẩm Niên vọt đến chỗ Nghê Lạc nhanh như cắt.

Ninh Cẩm Niên với tay túm Nghê Lạc, còn súng trong tay Nghê Gia đang nhằm thẳng Ninh Cẩm Niên.

Nhưng đúng giây phút này, hai cái bóng khác vụt tới.

Ninh Cẩm Hạo giữ chặt tay Ninh Cẩm Niên, bẻ một cái, súng của hắn rơi xuống đất.

Còn Việt Trạch không biết đã lẻn ra sau lưng Nghê Gia từ khi nào, Nghê Gia còn chưa kịp làm gì, anh đã cầm chắc tay cô, giữ tay vào cò súng, Nghê Gia không bóp cò được mà cũng không gỡ ra được.

https://thuviensach.vn

Sau chớp mắt hỗn loạn, Ninh Cẩm Niên lao lên lôi Ninh Cẩm Nguyệt lại, mà Nghê Gia cũng bị Việt Trạch giằng mất súng, đành chịu bó tay.

Nghê Lạc thấy Nghê Gia không sao lại xông lên cướp Nghê Gia ra khỏi vòng tay Việt Trạch, ôm chặt lấy cô.

Nghê Gia vừa tức vừa sợ, lẩy bẩy ôm Nghê Lạc, nước mắt giàn giụa chảy hết vào cổ cậu, muốn mắng mấy câu thật thậm tệ nhưng lại không nói nên lời.

Nghê Lạc cũng ôm cô, cắn răng kìm nén nhưng nước mắt vẫn nhỏ từng giọt lên lưng Nghê Gia.

Việt Trạch lặng lẽ nhìn hai chị em một lúc lâu mới quay lại nhìn Ninh Cẩm Niên, nói: "Câu vừa rồi của mày đúng lắm. Nếu đã không đội trời chung thì hôm nay giải quyết cho xong chuyện đi? Dù sao...", anh nhìn thoáng qua Ninh Cẩm Nguyệt, "... mày cũng không phải không vướng bận gì. Ai cũng có người mình quan tâm, nên cứ đánh cuộc một lần theo luật đi".

Anh vừa dứt lời, sắc mặt ai nấy đều thay đổi. Ninh Cẩm Hạo cau mày, trên mặt bọn A Minh cũng hiện lên vẻ khiếp đảm, A Lượng đã chạy đến chỗ Việt Trạch, muốn nói gì đó song khi nhìn thấy ánh mắt anh, cuối cùng lại không nói nữa.

Chỉ có Ninh Cẩm Nguyệt ngơ ngác run rẩy, Nghê Gia và Nghê Lạc cũng chưa hiểu gì, nhưng Nghê Gia đã nhận ra điều gì đó bất ổn từ biểu cảm của mọi người, ngẩng đầu lên nhìn Việt Trạch thì chỉ còn thấy bóng lưng anh.

Cô vừa toan đứng dậy đã thấy Ninh Cẩm Niên vốn đang ngồi xổm vỗ về an ủi Ninh Cẩm Nguyệt đã đứng dậy, mặt lạnh gần như giống hệt Ninh Cẩm Hạo.

Hắn trầm giọng hỏi: "Theo luật? Ý mày là Russian RouletteThiên kim đại chiến?".

Thiên kim đại chiến Russian Roulette (cò quay Nga) : Bỏ một viên đạn vào ổ súng (có sáu lỗ) , quay ổ súng một cách ngẫu nhiên rồi hướng vào đầu

https://thuviensach.vn

bóp cò, xác suất chết là một phần sáu, ai chết trước là người thua cuộc.

Lời của hắn bạt đi trong gió rất nhanh, nhưng toàn thân Nghê Gia đã lạnh toát.

==========

Chương 69

Nước mắt trong mắt Nghê Gia còn chưa khô, cả thế giới đều trở nên mơ hồ, nhưng chỉ có khuôn mặt của Việt Trạch là rõ nét một cách khác thường. Gió to làm da anh bợt bạt, mái tóc ngắn ngỗ ngược bay dạt, nét mặt thanh xuân đầy tự đắc.

Lúc anh chạy lên đã cởi áo khoác, chiếc sơ mi trắng lúc này đang bay phần phật trong gió lộng trên mái nhà, vạch ra những góc cạnh sắc nét.

Hôm nay nhiều mây, nhưng ánh sáng vẫn chói chang đâm vào mắt làm Nghê Gia thấy nhức nhối, bóng lưng kiên nghị cao lớn của anh như bị ánh sáng hoá ra hư ảo, có phần không chân thực.

Giữa yên lặng đất trời, nước mắt cô rơi xuống.

Người đầu tiên kháng nghị là Nghê Lạc.

Cậu đau đớn quát: "Anh Việt Trạch, việc của em...".

"Không phải việc của cậu." Việt Trạch nghiêng người nhìn cậu, đến thời điểm này rồi mà ngữ điệu của anh vẫn rất từ tốn, "Việc anh muốn giải quyết là việc giữa nhà anh và nhà họ Ninh. Còn Gia Gia, cô ấy là chị cậu, cũng là người con gái của anh". Anh dừng lại một chút, "Là vị hôn thê của anh. Trách nhiệm bảo vệ cô ấy đã không còn là của mình cậu nữa rồi".

Nghê Lạc bị những câu này của anh phản bác cho câm nín.

Trước đây Mạc Doãn Nhi nói Ninh Cẩm Niên nhất định sẽ tìm Việt Trạch và Nghê Gia để báo thù, Nghê Lạc đoán lễ đính hôn là mục tiêu tốt nhất. Nhưng cậu biết với lối suy nghĩ của Việt Trạch, tuyệt đối sẽ chuẩn bị hết sức cẩn thận.

https://thuviensach.vn

Nhưng nếu đã biết Ninh Cẩm Niên có thể ở thành phố này, có thể làm tổn thương Nghê Gia, cậu không thể giả vờ không biết gì tiếp tục vui vẻ.

Nên lúc ở nhà một mình, cậu để lại đoạn ghi âm kia, cậu phải đi tìm Ninh Cẩm Hạo để nghĩ cách, cậu biết với tính của Ninh Cẩm Hạo, chỉ cần nói rõ chân tướng sự thật cho anh biết, nhất định anh sẽ không tha cho Ninh Cẩm Niên.

Cậu thu lại đoạn ghi âm kia sau khi nhận điện thoại của Mạc Doãn Nhi, nhất thời cảm khái và đau lòng, không hề muốn mấy lời này là lời trăng trối trước lúc lâm chung. Cậu còn muốn dắt Nghê Gia đi trên thảm cưới nữa.

Điều duy nhất cậu không ngờ tới là Tống Nghiên Nhi lại đến nhà cậu, còn đưa đoạn MP3 cho Nghê Gia, kết quả là làm hôm nay hỗn loạn thế này.

Nghê Gia ngồi dưới đất, cứng đờ ngẩng đầu nhìn Việt Trạch, thấy ánh mắt sâu thẳm của anh rơi trên người mình mới chậm rãi đứng lên, mắt đối mắt với anh.

Cô không nói nên lời dù chỉ là một câu, cũng không muốn nói gì, mấy hôm nay bất tri bất giác cô đã hiểu anh rất rõ rồi.

A Trạch của cô lãnh đạm thanh tịnh, không thích phiền toái, không thích dài dòng, luôn không bị ràng buộc nhưng lại hết sức tuân thủ nguyên tắc. Song, sự ngang bướng và cái tâm cao khí ngạo trong anh vĩnh viễn sẽ không thay đổi.

Việc anh đã quyết thì sẽ không nuốt lời.

Vì sao đến giờ cô mới hiểu anh? Cô rất muốn trao anh một nụ cười, nhưng lại không làm nổi, mà anh cũng không đợi cô, trái lại nhìn về phía Ninh Cẩm Niên:

"Tao tống bố mẹ mày vào tù, bắt họ phải chịu án tử hình, tất nhiên mày sẽ quấn lấy nhà họ Việt cả đời. Còn tao, nhất định cũng sẽ đuổi giết mày cả đời vì vụ bắt cóc và gây tai nạn xe của mày. Nếu chỉ có thể có một người sống, vậy thì hôm nay kết thúc luôn đi."

https://thuviensach.vn

Trong tiếng gió, giọng Việt Trạch lạnh tanh:

"Ninh Cẩm Hạo và những người khác làm chứng, canh bạc lần này sống chết có số. Cho dù ai chết, không ai được phép trả thù người sống."

Sau khi anh nói xong, hồi lâu sau không ai lên tiếng.

Ninh Cẩm Nguyệt hiểu ra được chuyện gì đang diễn ra, đau đớn kéo tay Ninh Cẩm Niên khóc oà lên: "Anh, anh đừng đồng ý, chúng ta thề sẽ rời khỏi đây, không trả thù nữa là được. Anh đừng đồng ý với anh ấy".

Ninh Cẩm Niên sa sầm mặt, không hề nhúc nhích.

Cô ta lại khóc với Việt Trạch: "Anh Việt Trạch, xin anh đừng đánh cuộc cả mạng sống với anh trai em, hai người có thể đừng làm thế không?".

"Cẩm Nguyệt!" Ninh Cẩm Niên lạnh lùng quát: "Không phải việc của em, không được nói leo".

Ninh Cẩm Nguyệt ngẩn ra, ngồi sụp xuống đất khóc rống lên.

Ninh Cẩm Niên nhìn cô ta, không rõ thần sắc, hắn không muốn chấp nhận điều kiện của Việt Trạch. Nhưng hắn biết, dù hôm nay chạy thoát, sẽ còn nhiều chuyện khác ngầm xảy ra nữa, Việt Trạch cuối cùng cũng sẽ bắt được hắn.

Việc đã tới nước này, hắn ta mất đi tất cả, cũng không sợ chết. Nhưng hắn lại lo cho cô em gái ngây thơ không hiểu chuyện này, tuy lần này cô ta vẫn bình an vô sự, nhưng lần sau thì khó nói.

Nghĩ lại mấy hôm nay lẩn trốn bên ngoài, còn phải lo cho em gái từng giây từng phút thật sự làm hắn ngột ngạt cực độ. Chẳng thà đánh cuộc một lần. Nếu thắng, giết được Việt Trạch một cách quang minh chính đại, báo thù cho bố mẹ, cũng sẽ không bị trả thù. Cho dù có thua, đổi lại được một tương lai an ổn cho em gái, vậy cũng đáng.

Mẹ luôn nói với hắn, bất kể ở đâu cũng phải chăm sóc em gái, đến chết cũng không được làm trái.

https://thuviensach.vn

Ninh Cẩm Niên nhìn thẳng vào Việt Trạch, nói: "Được!".

Người bên cạnh bưng một cái bàn hỏng tới, đặt sát mép toà cao ốc, lại đặt thêm hai khẩu súng ngắn ổ quay với ổ đạn năm viênThiên kim đại chiến đã tháo rời trước mặt hai người.

Thiên kim đại chiến Một trong những loại súng dân sự nổi tiếng nhất, là loại súng ngắn có hộp đạn kiểu ổ xoay.

Theo quy tắc, ai lắp súng nhanh hơn sẽ quyết định ai nổ súng trước. Theo xác suất, người nổ súng trước sẽ bắn ba phát, xác xuất trúng đạn là 3/5, còn người nổ súng sau chỉ có 2/5.

Nhưng nếu viên đạn duy nhất trùng hợp thuộc về phát bắn thứ hai hoặc thứ tư thì...

Ninh Cẩm Hạo tới đứng giữa cả hai, những người khác đều không dám thở mạnh, vài chục đôi mắt nhìn chằm chằm hai người này.

Nghê Gia đứng trong gió, không khóc cũng không buồn, chỉ có hai chân run lên theo phản xạ. Đến giờ phút này cô mới thật sự bắt đầu nghĩ đến một vấn đề cô chưa từng lo lắng xưa nay.

Nếu Việt Trạch không còn nữa, nếu mất đi người đàn ông này, cô sẽ thế nào?

Ninh Cẩm Niên tập trung tinh thần cao độ, thái dương đã nhễ nhại mồ hôi, thế nhưng Việt Trạch lại vẫn giữ vẻ ung dung bình tĩnh mãi không thay đổi.

Ninh Cẩm Hạo liếc mắt nhìn cả hai, bình tĩnh nói: "1.2. Bắt đầu".

Vừa dứt lời, Việt Trạch và Ninh Cẩm Niên đều nhanh chóng lắp ráp súng. Mấy chục người trên sân thượng không có động tĩnh gì, nhưng chỉ có tiếng gió lạnh thổi vù vù xen lẫn tiếng lắp súng mà thôi.

Nghê Gia nhìn thoáng qua tay Việt Trạch, ngón tay thuôn gầy, cầm khối sắt nhỏ nhẹ nhàng tao nhã như bấm phím dương cầm, hình ảnh đó càng làm cô

https://thuviensach.vn

căng thẳng hơn. Không dám liếc mắt dù chỉ một cái, cô nhìn nửa bên mặt của anh không chớp mắt.

Gió lạnh làm áo sơ mi của anh bay phấp phới.

Anh cúi đầu, tóc xoà xuống che kín mắt, không nhìn ra cảm xúc gì.

Vẫn là tướng mạo xuất chúng đó, mũi cao thẳng, đôi môi sắc bén. Vẫn là vẻ chăm chú đó, trên mặt không còn bất cứ cảm xúc nào khác.

Chỉ vài giây này, với Nghê Gia, lại dài như một năm.

Cô sốt ruột vô cùng, không chịu nổi nhìn sang Ninh Cẩm Niên, hắn cau mày, tức tốc lắp súng. Hắn đã đẩy ổ xoay ra, chuẩn bị lắp đạn vào trong.

Tim Nghe Gia thắt lại, đột nhiên nhìn lại Việt Trạch thì đã thấy anh giơ súng trong tay lên, chĩa thẳng vào Ninh Cẩm Niên.

Trái tim kinh hãi của Nghê Gia cũng bỗng như hãm lại.

Ninh Cẩm Niên đón đầu họng súng trong tay Việt Trạch, mặt trắng bệch. Cuối cùng, hắn thấy khẩu súng còn chưa kịp lắp đạn lên bàn, nó trượt đến sát mép bàn rồi rơi xuống.

Ninh Cẩm Niên không thể tin nổi: "Không thể nào, cho tới giờ chưa ai lắp súng nhanh hơn tao".

Việt Trạch mỉm cười, không để tâm: "Mày muốn quá nhiều thứ, muốn giết tao, muốn báo thù thay bố mẹ, muốn cứu Ninh Cẩm Nguyệt, còn muốn vực dậy nhà họ Ninh. Nhưng tao chỉ muốn có một việc, bảo vệ người của tao".

Việt Trạch gạt ổ xoay, ngón trỏ bóp khẽ vào cò súng, ngón cái lỏng ra, khẩu súng quay một vòng trong tay anh. Anh đưa súng cho Ninh Cẩm Niên.

Xác suất của phát súng đầu tiên có đạn là 20%.

Ninh Cẩm Niên nhận súng, ngón tay cứng đờ và nặng nề nhưng không run rẩy. Hắn chậm rãi cầm súng đưa lên huyệt thái dương của mình. Ninh Cẩm Nguyệt nín khóc, hoảng sợ nhìn hắn.

https://thuviensach.vn

Còn Nghê Gia cắn chặt răng, lòng liên tục cầu nguyện, nhất định phải nổ, nhất định phải nổ.

Ninh Cẩm Niên bóp cò, cả người run như cầy sấy, ổ xoay xoay cách một tiếng rồi yên tĩnh trở lại.

Ninh Cẩm Nguyệt xụi lơ luôn xuống đất, đầu óc Nghê Gia thì như bị ai cầm dao chọc một cái, Ninh Cẩm Niên thoát được một kiếp nạn, tiếp theo là Việt Trạch.

Ninh Cẩm Niên mặt không đổi sắc hít một hơi, đẩy khẩu súng trên mặt bàn tới trước mặt Việt Trạch.

Việt Trạch mặt mày thờ ơ, không dừng lại mà cầm luôn khẩu súng nhắm vào huyệt thái dương của mình.

Xác suất phát súng này có đạn đã lên tới 25%.

Có lẽ chính là phát súng này...

Nghê Gia cuối cùng cũng không chịu đựng nổi nữa, chạy về phía anh. Cô quyết định, nếu tiếng súng vang lên thật, anh rơi xuống dưới, cô cũng phải lao lên ôm lấy anh.

Nhưng Nghê Lạc lại ôm cô thật chặt, một tay bịt kín mắt cô. Trước khi mắt bị che kín, cô thấy ngón tay Việt Trạch bóp cò.

Cơn đau và nỗi sợ tận đáy lòng lần này đã làm cô không kêu nổi thành tiếng, trái tim đập thình thịch. Nhưng trong thinh lặng chỉ truyền đến tiếng chuyển động của ổ xoay, kế đó không còn tiếng gì nữa.

Nghê Gia giằng tay Nghê Lạc xuống, thấy khẩu súng ngắn của Việt Trạch đã rời khỏi đầu anh.

Việt Trạch ném khẩu súng cho Ninh Cẩm Niên, áp lực cũng theo đó mà đè lên hắn ta. Lần này, sắc mặt Ninh Cẩm Niên càng trắng hơn, tuy chậm chạp nhưng cuối cùng vẫn giơ súng, cố chấp trợn mắt, bóp cò.

https://thuviensach.vn

Lại thêm một tiếng ổ xoay quay rồi ngừng lại nữa, tim Nghê Gia rớt bịch một cái, tại sao hắn vẫn không chết? !

Nỗi lo lắng sợ sệt trong lòng cô có lẽ phải thét lên mới có thể giải toả.

Súng lại được đẩy đến trước mặt Việt Trạch, xác suất 50%.

Lần này, tất cả đều nín thở, chính là phát súng này! Hoặc là Việt Trạch chết, hoặc là một phát cuối cùng còn lại, Ninh Cẩm Niên chắc chắn chết.

Mọi người như ngừng thở, nhìn chằm chằm Việt Trạch.

Gió đánh rối mái tóc anh, trong đôi đồng tử sẫm màu không có chút ánh sáng nào, tối đen trầm tĩnh đến phát sợ, nhưng sự ung dung và trấn tĩnh của anh làm người ta thấy kỳ lạ.

Nghê Gia bình tĩnh nhìn nửa bên mặt anh, đột nhiên bình tĩnh nói, "Nghê Lạc".

"Hửm?"

"Nhớ phải chăm sóc bà và mẹ." Vừa dứt lời, Nghê Gia đã vùng ra khỏi vòng ôm của Nghê Lạc, không quay đầu lại chạy một mạch tới chỗ Việt Trạch.

Cô nhào vào sau lưng anh, ôm chặt eo anh, dùng sức ôm thật chặt như đang ôm cả tính mạng mình.

Việt Trạch bất ngờ bị cô xô vào như vậy, như bị thứ gì đó xộc thẳng vào tim.

Cánh tay trắng nõn của cô vòng lên trước ngực anh, hai má lạnh lẽo dán sát vào lưng anh, giọng nói rất nhẹ nhàng, không sợ sệt không hoảng hốt, mà lại mang vẻ thoải mái và yên bình xưa nay chưa từng có.

Như thể, cô đã tìm được chốn về.

Cô nói: "A Trạch, chúng ta cùng nhau!".

Nếu tiếng súng vang lên, nếu anh rơi xuống dưới, chúng ta cùng rơi.

https://thuviensach.vn

Giờ khắc này, cô từ bỏ tất cả. Thù hận, khổ sở, vui mừng, oan khuất, trí nhớ của kiếp trước, đấu tranh của kiếp này, tất cả mọi thứ, cô đều bỏ hết xuống.

Hôm nay là cuộc sống mới của cô, thời khắc này cô sẽ bắt đầu cuộc sống mới của cô, cô sẽ ở bên anh, mãi mãi ở bên anh, cho dù đi đến đâu cũng không chia lìa.

Việt Trạch ngẩn ngơ hồi lâu, cảm giác ấm áp đến nóng bỏng dần dâng lên ngập lòng. Lựa chọn của cô vào giây phút này làm anh cảm thấy, cả đời này cuối cùng cũng không uổng phí, cũng đã trọn vẹn rồi.

Anh giơ tay nắm chặt bàn tay cô trước ngực mình, lòng thầm cười: Cô ngốc thế này, làm sao anh dám bỏ cô lại được?

Một nụ cười tràn ra khoé môi anh, anh giơ súng lên, trong ánh mắt căng thẳng của mọi người, trong ánh mắt điên cuồng thù hằn pha lẫn nguyền rủa của Ninh Cẩm Niên, anh bóp cò.

Đất trời im phăng phắc, chỉ có một tiếng "cách" của ổ xoay khi chuyển động.

Mười mấy gã đàn ông đám A Minh A Lượng lần đầu tiên sợ đến nỗi nhũn cả chân, ngay tức thì vỗ tay chúc mừng sôi nổi ôm nhau với thái độ khác thường, thậm chí có người còn kích động đến nỗi mắt đỏ hoe.

Nghê Gia vẫn nhắm chặt mắt, ôm anh không buông tay, lặng lẽ rúc vào lưng anh. Cảm xúc phức tạp trong lòng cô hiện giờ khó có thể diễn tả thành lời, vui sướng, may mắn, ấm áp, thả lỏng, suy cho cùng không sao nói rõ được.

Cứ an toàn và an tâm dựa vào lưng anh như thế, tốt quá! Gió lạnh vẫn thổi vù vù sau gáy, Nghê Gia nhắm mắt nghe tiếng gió, nở nụ cười từ tận đáy lòng.

Cơ thể anh vẫn ấm áp, anh vẫn còn sống, tốt quá!

Việt Trạch một tay đẩy khẩu súng dọc theo mặt bàn, tay kia kéo Nghê Gia từ sau lưng ra phía trước, ôm chặt vào lòng. Anh cúi đầu ghé sát tai cô,

https://thuviensach.vn

giọng lưu luyến buông một chữ: "Ngốc".

Nghê Gia không tranh luận với anh, chuyên tâm tham lam hít mùi hương trên cổ anh như chú cún con, cọ mặt vào cổ anh.

Anh dao động, môi dán vào tai cô: "Lễ đính hôn bị phá rối rồi, hay là chúng ta kết hôn đi?".

Nghê Gia sửng sốt. Cầu hôn? Trong tình hình này? Hai người họ hiện đang đứng giữa ánh mắt kì quái của một đống người, còn đứng trên mép tường cao ốc nữa.

Đùa nhau quá.

Ai bảo anh lại đúng là người đàn ông cô muốn gả chứ!

"Được." Giọng nói vui mừng của cô tràn ra cổ anh.

Việt Trạch hiểu ý cười, giờ mới nhìn Ninh Cẩm Niên.

Khác với không khí may mắn sống sót sau tai nạn của Việt Trạch phía bên này, phía Ninh Cẩm Niên sắc mặt như đưa đám. Ninh Cẩm Nguyệt hoàn toàn sợ đến nghệt mặt, chỉ còn lại một viên đạn, anh trai cô ta chết là điều không còn gì phải nghi ngờ.

Ninh Cẩm Niên mặt cắt không còn hột máu, khi đối mặt với cái chết, hắn run lẩy bẩy. Tay phải hắn run bần bật cầm súng nhưng như cầm một khối sắt nặng nghìn cân, không tài nào nhấc lên nổi.

Mồ hôi chảy ròng ròng trên mặt hắn, sau một lúc lâu chần chừ, cuối cùng hắn cũng nhắm súng ngay huyệt thái dương, một lúc lâu nữa lại chợt nói với Việt Trạch: "Tao chết rồi, tha cho Mạc Doãn Nhi được không? Cô ấy đi theo tao, coi như tao có lỗi với cô ấy".

Việt Trạch cau mày, không trả lời.

Ninh Cẩm Niên cũng không chất vấn, lại nhìn sang Ninh Cẩm Hạo mặt lạnh như băng đứng một bên, nghẹn ngào: "Hạo, Cẩm Nguyệt phải phiền anh rồi".

https://thuviensach.vn

Ninh Cẩm Hạo điềm nhiên gật đầu.

Ninh Cẩm Nguyệt bên cạnh khóc không thành tiếng lao đến, túm lấy hắn khóc oà lên: "Anh ơi đừng nổ súng, đừng nổ súng. Anh chết rồi em phải làm thế nào bây giờ? Em không muốn ở một mình. Đừng nổ súng, đừng nổ súng!".

Ninh Cẩm Niên vẫn đè chặt họng súng lên thái dương, không hề nhúc nhích, nhưng môi thì run rẩy dữ dội.

Ninh Cẩm Nguyệt hoảng hốt chạy ào đến bên Việt Trạch, nước mắt ào ào: "Anh Việt Trạch, anh tha cho anh trai em đi. Quy tắc cũng do con người đặt ra mà. Em và anh trai em cam đoan sau này không đến tìm mọi người nữa, từ nay về sau sẽ biến mất không còn tăm tích. Anh tha cho anh ấy đi, em cầu xin anh, em cầu xin anh".

Ai nấy ở đây đều trầm mặt, Việt Trạch thì thờ ơ.

Ninh Cẩm Nguyệt biết không thể cầu xin anh được, trái lại quay sang giữ chặt Nghê Gia, khóc đứt ruột đứt gan, toàn thân run lẩy bẩy: "Nghê Gia, xin lỗi, mọi chuyện trước kia đều là lỗi của chúng tôi. Cầu xin cô, cô nói với anh Việt Trạch tha cho anh trai tôi, tha cho anh tôi với".

Nghê Gia cụp mắt, không nói không rằng.

Ninh Cẩm Nguyệt hoàn toàn tuyệt vọng, một lúc sau, đột ngột quỳ mọp xuống.

Nghê Gia sững sờ, Ninh Cẩm Nguyệt đã túm váy cô, ngước khuôn mặt tèm lem nước mắt lên, hèn mọn tột cùng khóc lóc cầu xin: "Tôi cam đoan, tôi thề, chúng tôi sẽ không đến quấy rầy các cô, chúng tôi sẽ biến mất. Nghê Gia, tôi xin cô, bố mẹ tôi đã mất rồi, nếu không có anh ấy, tôi...".

"Ninh Cẩm Nguyệt, em cầu xin cái gì?" Ninh Cẩm Niên rảo bước đến, kéo Ninh Cẩm Nguyệt dậy, gào lên: "Nếu anh còn sống, tuyệt đối không thể tha...".

https://thuviensach.vn

"Ninh Cẩm Niên, anh câm mồm lại cho em!" Ninh Cẩm Nguyệt gào rú tát vào mặt Ninh Cẩm Niên, một cái bạt tai đẩy hắn ra, lập tức xoay người lại quỳ xuống dưới chân Nghê Gia, khóc ròng:

"Đừng nghe anh ấy. Nghê Gia, nếu cô muốn giết người, dùng mạng tôi đổi mạng anh trai tôi được không? Bố mẹ tôi chỉ có mình anh ấy là con trai, cô giết tôi đi, tôi đổi mạng cho anh ấy. Đừng giết anh tôi, tôi cầu xin cô đừng giết anh tôi."

Nghê Gia lặng lẽ nhìn cô ta, mắt chợt ươn ướt. Chẳng hiểu vì sao, cô lại thấy hình bóng mình trên người Ninh Cẩm Nguyệt. Thật ra tình cảm anh em họ cũng không hề ít hơn tình cảm chị em của Nghê Gia và Nghê Lạc.

Nghê Gia cúi người đỡ Ninh Cẩm Nguyệt dậy, nhạt nhẽo nói: "Đừng khóc nữa".

Ninh Cẩm Nguyệt nín khóc, tràn đầy hi vọng nhìn cô. Nghê Gia vuốt nhẹ hai má cô ta, nhưng lại nói: "Ninh Cẩm Nguyệt, cô muốn bảo vệ anh trai cô, tôi cũng muốn bảo vệ em trai tôi. Tha cho hắn là làm người thân của tôi rơi vào nguy hiểm. Chẳng lẽ cô không biết cảm giác lo lắng hãi hùng đó?".

Ninh Cẩm Nguyệt nghẹn lời, chan chứa nước mắt, bất chợt cố chấp mà kiên định nói: "Lấy mạng tôi đổi mạng anh ấy, Nghê Gia, tôi cầu xin cô". Nói xong cô ta liền toan nhảy lầu.

Ninh Cẩm Hạo đưa mắt ra lệnh, hai người của anh nhanh chóng tiến lên lôi Ninh Cẩm Nguyệt đi, anh nói với Ninh Cẩm Niên: "Tôi sẽ giúp chú chăm sóc em gái".

Ninh Cẩm Niên lại giơ súng lên, nhưng đến thời điểm cuối cùng lại không tài nào bóp cò được.

Bố đã chết, mẹ đã chết, Mạc Doãn Nhi không rõ tung tích, Ninh Cẩm Nguyệt cũng làm hắn lo lắng, còn cả công ty gia tộc hắn sụp đổ chỉ sau một đêm, tất cả mọi thứ đều khiến hắn không cam lòng.

Hắn còn muốn đợi thời trở lại, sao có thể cam tâm?

https://thuviensach.vn

Mà Việt Trạch, hại chết bố mẹ hắn giờ lại ôm người đẹp trong lòng, giở phong thái kẻ thắng cao ngạo coi khinh tất cả. Sợ hãi khi đối mặt với cái chết làm hắn phát điên, đột nhiên chĩa súng vào Việt Trạch.

Việt Trạch đang ôm Nghê Gia, ngước mắt thấy động tác của hắn thay đổi, anh không hề có dấu hiệu trốn tránh, trái lại đôi mắt vẫn tĩnh mịch, khoé môi khẽ nhếch lên.

Nụ cười như thể đã nắm bắt được tất thảy này làm Ninh Cẩm Niên lạnh sống lưng. Một cơn lạnh đột nhiên lan khắp người hắn, ngón tay đã mất khống chế bóp cò súng.

Tiếng súng vang tận chân trời, bầu trời trên cao mịt mù.

Khẩu súng trong tay Ninh Cẩm Hạo còn vấn vít khói, mà trên trán Ninh Cẩm Niên đã có một lỗ đỏ tươi. Hắn trợn tròn mắt, ngã về phía sau, sau lưng là vực sâu của toà cao ốc ba mươi tầng.

"Anh! !!" Ninh Cẩm Nguyệt thét chói tai muốn nhào đến, nhưng lại bị giữ chặt, chỉ có thể trơ mắt nhìn Ninh Cẩm Niên biến mất khỏi sân thượng.

Thế giới yên tĩnh trở lại, trong giây phút trúng đạn rơi xuống, Ninh Cẩm Niên cuối cùng cũng chịu thua rồi.

Hắn không bao giờ ngờ tới, tất cả mọi người cũng không biết: Súng của Việt Trạch không lắp đạn.

Ninh Cẩm Hạo nhìn Ninh Cẩm Nguyệt đang nước mắt ròng ròng khóc lóc nức nở, nói: "Cẩm Niên thua, lại phá luật muốn giết A Trạch bằng viên đạn cuối cùng. Anh làm nhân chứng, nhất định phải nổ súng. Cẩm Nguyệt, nếu em có oán có hận muốn báo thù thì cứ tìm anh".

Ninh Cẩm Nguyệt bưng mặt khóc, không nói gì được, chỉ liên tục lắc đầu.

Nghê Gia nghe xong mới biết vừa rồi cô quay lưng về phía Ninh Cẩm Niên, thì ra hắn muốn nổ súng bắn Việt Trạch. Cô nghĩ lại mà sợ, nhưng giờ thì vẫn có thể an tâm rồi.

https://thuviensach.vn

Kết thúc rồi, cuối cùng mọi thứ đã kết thúc rồi.

Sau khi xuống lầu, Nghê Lạc tự lái xe tới nên còn phải lái xe về.

Việt Trạch và Ninh Cẩm Hạo đứng sang một bên nói với nhau mấy câu rồi mới lên xe.

Nghê Gia nghĩ lại tất cả những việc vừa xảy ra trên sân thượng, như vừa trải qua một giấc mơ, hỏi Việt Trạch: "Anh thật là, tuy chỉ là bất đắc dĩ song cũng không thể cược cả mạng sống của mình như thế. Làm em sợ chết".

Việt Trạch ôm cô vào lòng, cong môi cười: "Em biết không, trước kia anh chơi trò này chưa bao giờ thua cả. Nói ra em có thể không tin, nhưng bất kể xoay ổ xoay nhanh cỡ nào, anh đều nghe ra viên đạn được lắp ở ổ đạn số mấy."

Nghê Gia kinh ngạc, sợ hãi ca ngợi: "Thần kỳ như thế? Giống Doãn Thiên Dã không bao giờ thua trên chiếu bạc, trò Russian Roulette này cũng là thứ anh trăm trận trăm thắng?".

Việt Trạch nhìn ánh mắt sùng bái của cô, không nhịn được cười, véo má cô: "Coi như là thế".

Nghê Gia khen xong, lại nhíu mày: "Nhưng cũng có sự cố, nếu viên đạn nằm ở mấy ổ đạn trước đó, đối thủ tất nhiên chưa kịp chuẩn bị gì đã chết. Nhưng nếu giống như hôm nay, viên đạn nằm ở ổ cuối cùng rất có thể sẽ bức đối phương bắn ngược lại, nếu lúc ấy Ninh Cẩm Hạo không nổ súng, người chết là anh".

"Thế nên", Việt Trạch cười, "anh không lắp đạn".

Nghê Gia bất ngờ.

Việt Trạch nói tiếp: "Với tính kiêu ngạo không chịu phục của Ninh Cẩm Niên, chắc chắn hắn sẽ không ngoan ngoãn tự sát. Hạo cũng biết tính hắn, mà Hạo lại là người rất cứng nhắc, nếu anh ấy là nhân chứng thì nhất định sẽ không để Ninh Cẩm Niên phá luật giết anh. Anh tin nhân phẩm của anh ấy, và còn tin kĩ thuật bắn súng của anh ấy hơn".

https://thuviensach.vn

Nghê Gia thầm tán thưởng, lần đầu tiên cảm thấy con người đen tối này thật sự quyến rũ chết người.

Chẳng qua, người giữ quy tắc như anh lại chơi mánh khoé này thật sự khiến cô bất ngờ.

Việt Trạch bỏ thêm một câu để giải thích.

"Biết tại sao anh không lắp đạn không?" Anh ôm cô chặt hơn nữa, nheo mắt lại, sâu sắc nói, "Giờ phút đó coi như anh đã hiểu tâm trạng của Thiên Dã trong casino ở Macau

Tuy có cơ thắng trăm phần trăm, nhưng vẫn sợ điều ngoài ý muốn. Dù có tự tin thế nào cũng phải lo nghĩ đến cái ngoài ý muốn đó. Ngộ nhỡ có gì sai sót, ngộ nhỡ anh chết đi", anh áp sát vào mặt cô, "sao anh nỡ bỏ em lại?".

Cô khẽ cười thành tiếng, hạnh phúc tràn trề dựa trán vào vai anh.

Việt Trạch rung động, đột nhiên nghĩ ra chẳng bao lâu nữa cô sẽ là vợ anh, cô gái này sẽ mãi mãi là của anh. Ý nghĩ này làm anh thấy kích thích kì lạ.

"Gia Gia, mấy tháng nữa, sinh con cho anh nhé."

Nghê Gia ôm cổ anh, hai má đỏ lựng, bĩu môi: "Lời cầu hôn vớ vẩn như thế mà cũng muốn lừa được em vào tròng?".

Anh mỉm cười.

Nghê Gia véo anh một cái, nói: "Em đã dễ dàng đồng ý mất rồi thì biết làm sao bây giờ? Anh phải tổ chức một đám cưới đẹp nhất để đền cho em mới được".

"Được." Anh trả lời đầy sảng khoái và dứt khoát.

==========

Chương 70

Ở một góc độ nào đó mà nói, nghi lễ đính hôn cũng không bị phá hỏng. Bởi vụ Việt dẻo dai đầy sức khoẻ "đột nhiên" bị ốm (mọi người đoán có lẽ do

https://thuviensach.vn

ông cụ mừng quá mức) , sau đó được "cháu trai và cháu dâu tương lai" hiếu thảo đưa đi bệnh viện. Nghi lễ đính hôn đã được hoãn lại một cách êm đềm không sóng gió như thế.

Chẳng mấy chốc đã có tin truyền đến, cụ Việt không sao cả, nhưng đôi cô dâu chú rể mới không đính hôn, mà kết hôn luôn để ông cụ sớm đạt được tâm nguyện.

Các mẹ các cô nhà khác hoàn toàn thất vọng, còn cánh đàn ông thì lại tính toán xem tặng lễ thật hậu thật đắt tiền ra sao.

Cụ Việt là vui nhất, tìm rất nhiều thầy đến xem ngày, cuối cùng chọn ra một ngày hoàng đạo vào ngay tháng sau.

Lúc cầm tờ giấy xem mệnh vàng vàng, Nghê Gia cũng không có cảm xúc gì đặc biệt, chỉ đối chiếu vào ngày dương rồi bật cười: "Ấy, vừa trùng với ngày đầu tiên chúng ta gặp gỡ đấy".

Việt Trạch sửng sốt, theo lý thuyết, lần đầu tiên anh gặp cô, cô còn đang lén lút nhặt đồ ăn thừa, không thể chú ý đến anh được.

Nghê Gia cầm lịch đến gần anh: "Anh xem này, đây là ngày ông nội tổ chức buổi dạ tiệc từ thiện Trái Đất Xanh, không ngờ đã một năm rồi".

Cô nhìn tờ lịch chăm chăm, rạo rực: "Ngày gặp mặt đầu tiên sau này cũng là ngày kỉ niệm lễ thành hôn, trùng hợp quá. Ha ha".

Việt Trạch nở nụ cười, cô không cần biết những lần gặp nhau trước đó. Hãy cứ để những lần giao nhau không vui vẻ tốt đẹp gì đó biến mất thôi. Anh chỉ hy vọng sau này, cô luôn có thể cười vui vẻ như một đứa bé giống như bây giờ.

"Nhưng mà bạn Việt Trạch ạ", người nào đó dạo này không chỉ nói nhiều mà còn rất khó hầu hạ, thích nhất là bắt nạt ai đó, cô đánh mắt liếc anh, "bớt một ngày kỉ niệm, bạn lại bớt một món quà để tặng mình, bạn lời thật đấy".

Anh khoác eo cô, kéo cô sát lại gần, dỗ dành: "Thích ngày kỉ niệm thế à? Ừm, thế để mình nghĩ lại hộ bạn. Trừ ngày cưới và gặp mặt lần đầu tiên ra,

https://thuviensach.vn

hẳn là còn lần đầu tiên bày tỏ, lần đầu tiên công khai qua lại, tất nhiên", anh cúi đầu, môi kề tai cô, giọng nói tràn ngập sự mê hoặc, 'còn cả lần đầu tiên ân-ái".

Nghê Gia bị hơi thở của anh làm mang tai nóng phừng, tim đập rộn ràng.

Anh cười: "Nhiều thế có đủ không?".

Nghê Gia rúc đầu vào ngực anh, bật cười khe khẽ.

Mọi công tác chuẩn bị cho hôn lễ đều đã có công ty tổ chức lễ cưới chuyên nghiệp xử lý, Nghê Gia không cần bận tâm. Một tháng còn lại, cô đều yên tâm ở nhà với bà nội, sau khi bà ra viện lại biết tin Trương Lan có thể tiếp tục chữa trị, tinh thần được vực dậy nhiều, bản thân bà cũng hiền hoà hơn trước.

Có lẽ khoảnh khắc biết Gia Gia gặp tai nạn xe cộ, chịu đả kích quá lớn, bà nội đã hoàn toàn thay đổi, trở nên vô cùng thân thiết với cháu gái cháu trai. Điều này làm Nghê Lạc rất không quen, vừa nhìn thấy bà đã nói: "Bà nội đừng cười với con như thế, con sợ". Kết quả cậu đương nhiên không thể không bị ăn vài cú đá của Nghê Gia.

Những ngày ở nhà, trừ sáng tác kịch bản mới, thỉnh thoảng cô cũng cùng với đạo diễn Chương Lam bàn bạc những vấn đề cần sửa chữa trong quá trình quay phim Hồ điệp. Mấy tháng nay, Hồ điệp đã quay được một nửa, nam nữ chính là cặp đôi "người tình màn ảnh" Long Kỳ và Tuyền Mộ hiện đang nổi như cồn.

Nghê Gia hết sức tin tưởng khả năng diễn xuất của Tuyền Mộ, hoàn toàn tin cô ấy có thể diễn được hình ảnh bản thân cô trước kia.

Cô cũng từng đến thăm trường quay, đúng lúc đang diễn cảnh trước khi nữ chính được đổi lại thân phận. Kì huấn luyện quân sự năm nhất đại học, một nhóm bạn học ngồi bệt dưới đất hát hành khúc, nụ cười tươi tắn như hoa nở rộ trên những gương mặt tràn ngập sức xuân.

https://thuviensach.vn

Nghê Gia ngẩn ngơ nhớ lại, cô của lúc đó quả thật cũng rạng rỡ như thế. Trong lòng cô không khỏi thổn thức, lại càng thấy may mắn, may mà cuộc sống sau này của cô cũng sẽ xán lạn như vầng dương thế này.

Đúng rồi, Tống Nghiên Nhi diễn vai nữ phụ, cô nàng vốn muốn tranh đua vai nữ chính, song Chương Lam cho rằng năng lực diễn của Tống Nghiên Nhi không tốt bằng Tuyền Mộ, trái lại còn cảm thấy khí chất của cô nàng rất giống vai nữ phụ. Về mặt này, Nghê Gia chỉ có thể nói suy nghĩ của đạo diễn Chương Lam hoàn toàn giống với cô.

Lúc nhìn thấy Nghê Gia ở studio, Tống Nghiên Nhi cũng giật mình. Bởi nhà và công ty của nhà họ Tống đều đã về tay mẹ con cô nàng, cách đây không lâu Nghê Khả dẫn Tống Nghiên Nhi dọn từ Tây Dương lầu của nhà họ Nghê về nhà họ Tống rồi.

Nghê Gia cũng không chào hỏi cô nàng, nhưng Tống Nghiên Nhi vừa thấy cô đã lập tức chạy đến giải thích, trong mắt tràn đầy áy náy. Cô nàng nói lúc ấy chẳng qua nhìn thấy băng ghi âm, nghĩ là thứ rất quan trọng với Nghê Gia nên mới mang đến lễ đính hôn.

Nghê Gia hờ hững nghe cô nàng thao thao bất tuyệt, hình như đến cả ghét bỏ cũng lười, thờ ơ nói, sau này hãy giữ khoảng cách, hai người đừng gặp lại nhau nữa. Nói xong, cô bỏ đi mà không để ý đến ánh mắt tủi thân của Tống Nghiên Nhi. Cô nàng dọn về nhà họ Tống, cô dọn sang nhà họ Việt, sau này sẽ rất ít khi cùng xuất hiện.

Lúc bỏ đi Nghê Gia nghĩ, nếu còn viết kịch bản nữa thì phải thêm một điều kiện phụ, không được cho Tống Nghiên Nhi diễn.

Ngày cưới càng lúc càng gần, đúng lúc này, bệnh viện báo tin tốt, mẹ đã tỉnh.

Tới tận bây giờ, Nghê Gia mới cảm thấy lễ cưới này là khởi nguồn của hạnh phúc thật sự.

Hôm nay kết hôn, trên bãi cỏ rộng của nhà họ Việt, người đông nườm nượp.

https://thuviensach.vn

Lễ cưới được tổ chức ngoài trời, sân khấu dựng một cây cột thạch cao theo phong cách Châu Âu, đỉnh cột có vải trắng muốt rủ xuống, cảnh nền là bức tường hoa được tạo hoàn toàn bởi những đoá hồng đỏ.

Trên xà ngang trắng hai bên sân khấu có treo những dải mành màu trắng bạc, đung đưa theo gió, khúc xạ ánh mặt trời rực rỡ toả sáng lấp lánh.

Thẳng hướng sân khấu là thảm đỏ thẫm, trên thảm rắc đầy những cánh hoa thơm. Hai bên thảm đỏ đặt hơn chục hàng ghế tựa trắng, trên mỗi chiếc ghế gài một đoá hồng nhung đỏ thắm. Dọc theo thảm trải cứ năm bước lại có một trụ hoa, hương hoa hồng thơm ngát, giữa hai trụ hoa được chăng những sợi dây óng ánh, ngăn cách thảm đỏ và khu vực khách mời.

Trên một vạt cỏ khác xếp một nghìn ghế tựa trắng, ghế nào ghế nấy đều được buộc bóng bay đủ mọi màu sắc.

Trong gió, những trái bóng bay bắt đầu đong đưa như loài vật nhỏ đáng yêu đang nhảy nhót.

Đợi khi khách khứa đã vào chỗ ngồi cả, Việt Trạch mới xuất hiện trên sân khấu.

Anh mặc complet trắng, phong thái hiên ngang, nhìn về phía cuối thảm đỏ, trên vầng trán tuấn tú là sự chờ đợi không thể che giấu. Xe của nhà họ Nghê đúng giờ tiến vào theo đường lớn, đỗ cạnh thảm đỏ.

Dàn nhạc cổ điển bắt đầu tấu một khúc nhạc mở đầu chuyên dùng cho lễ cưới. Chớp mắt, mấy ngàn người trên bãi cỏ im lặng như tờ, chỉ có tiếng nhạc hạnh phúc ngân nga êm ái.

Việt Trạch nhìn nơi đó, thầm cười bản thân vì sự hồi hợp này.

Cửa xe mở ra, người bước xuống trước là Nghê Lạc, hôm nay cậu ăn mặc đứng đắn nghiêm túc nhưng vẫn không mất đi vẻ khí chất thường ngày, điềm nhiên thở ra một hơi, khẽ cong tay lại đưa tay vào trong xe.

Rất nhanh sau đó, một bàn tay đeo găng tay viền ren thưa trắng muốt khoác lên tay cậu. Một giây sau, trong ánh nhìn của mọi người, nàng dâu mới

https://thuviensach.vn

Nghê Gia mặc váy cưới trắng tinh khôi bước ra khỏi xe.

Cô dâu rất đẹp, đẹp như nàng công chúa trong truyện cổ tích, môi mỉm cười tươi tắn, trong phúc chốc làm lu mờ cả ánh dương.

Hai bé Khiêu Khiêu và Đường Đường mặc bộ vest và áo cưới cỡ nhỏ, chầm chậm theo sát phía sau nhấc váy cho cô.

Nghê Lạc dẫn Nghê Gia từ tốn bước lên thảm đỏ, lòng bàn tay ướt nhẹp mồ hôi.

Nghê Gia liếc cậu một cái, cười khẽ: "Không phải em kết hôn, hồi hộp gì chứ?".

Mọi cảm xúc tốt đẹp trong lòng Nghê Lạc đều bị cô đập nát, khó chịu nói: "Em lo chị xấu tính xấu nết, không phải vợ hiền dâu thảo, gả cho người ta lại bị đánh".

"Muốn bị ăn đá trước mặt ngần này người à?" Nghê Gia mỉm cười nghiến răng.

Nghê Lạc cười: "Quả nhiên xấu tính xấu nết".

Nghê Gia khẽ nhíu mày: "Có em làm chỗ dựa, nhà chồng sao dám bắt nạt chị, phải không?".

Nghê Lạc thoáng sửng sốt, nhếch môi cười, lộ hàm răng đều như bắp, cười: "Chứ sao nữa".

Đến chỗ rẽ chuẩn bị vào lối lên sân khấu, hai người đều im lặng.

Việt Trạch trên sân khấu lặng lẽ đứng đó, nhìn cô dâu xinh đẹp của anh cầm bó hoa đang chậm rãi bước tới.

Ánh nắng vàng ươm chiếu lên mặt anh, nhuộm má anh đượm màu hây hây. Khăn voan trắng như tuyết phất phơ trong gió hoà cùng ánh dương làm tôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng ngần của cô.

Cô bước về phía anh, ánh mắt không hề né tránh mà nhìn thẳng vào anh, trong con ngươi đen thẳm trong vắt tràn ngập sự hạnh phúc.

https://thuviensach.vn

Con tim Việt Trạch dịu dàng đến mức chảy thành nước, thấy cô tới càng lúc càng gần, thong thả đến trước sân khấu, ngẩng khuôn mặt mịn màng lên nhìn anh mỉm cười, ánh mặt trời chan chứa trong đôi mắt đẹp.

Nghê Lạc hít sâu một hơi, cầm tay Nghê Gia đặt vào tay Việt Trạch, chỉ nói một câu: "Anh Việt Trạch, em giao chị em cho anh".

Việt Trạch gật đầu, nắm thật chặt bàn tay nhỏ bé của Nghê Gia, như đang nắm cả thế giới.

Nghê Gia cũng thấy tim đập rộn ràng, nhưng lại rời mắt nhìn đi chỗ khác. Bạn Tiểu Minh đứng sau Việt Trạch không xa cho lắm đang vui vẻ cười với cô. Khổ thân anh chàng, một năm trời, cuối cùng anh ta cũng tập được cách cười không doạ người rồi.

"Anh Việt Trạch, anh có đồng ý lấy cô Nghê Gia làm vợ, chăm sóc cô ấy, bảo vệ cô ấy, cho dù nghèo khổ hay giàu có, ốm đau hay khoẻ mạnh vẫn sẽ luôn yêu thương nhau, không rời không bỏ, mãi mãi bên nhau?"

"Tôi đồng ý."

"Cô Nghê Gia, cô có đồng ý làm vợ anh Việt Trạch, chăm sóc anh ấy, bảo vệ anh ấy, cho dù nghèo khổ hay giàu có, ốm đau hay khoẻ mạnh vẫn sẽ luôn yêu thương nhau, không rời không bỏ, mãi mãi bên nhau?"

"Tôi đồng ý."

"Mời cô dâu chú rể trao nhẫn cho nhau."

...

"Bây giờ chú rể có thể hôn cô dâu."

Việt Trạch giữ eo Nghê Gia, ôm cô vào lòng, cúi người hôn lên môi cô.

Một nụ hôn nên đôi chồng vợ.

Cuộc sống sau đám cưới của Nghê Gia cũng không thay đổi nhiều so với lúc trước, cô vẫn đến trường vẫn viết kịch bản, chẳng qua chỉ thay đổi chỗ ở. Việt Trạch bận rộn công việc, giống như trước đây, thời gian ở bên cô

https://thuviensach.vn

cũng không nhiều. May là cả hai đều có công việc mình yêu thích, bình thường ai bận việc nấy, hễ gặp nhau thì sẽ thân mật bù gấp đôi.

Cha mẹ Việt Trạch mất sớm, những người khác trong gia tộc cũng không ở đây, nhà to như thế mà chỉ có ông nội và vài người giúp việc. Nghê Gia không phải xử lý vấn đề mẹ chồng nàng dâu, người giúp việc cũng không dám làm phiền cô, ngay cả ông nội còn phải chạy theo cô hằng ngày rủ cô chơi cùng.

Lúc Việt Trạch ở nhà, Việt Trạch cưng chiều cô. Lúc Việt Trạch đi vắng, ông nội nghe lời cô.

Ở nhà họ Việt, Nghê Gia quả thực thành bà hoàng.

Thỉnh thoảng không có lịch học, cũng không cần chạy kịch bản, cô sẽ ở nhà chơi với ông nội, cùng xem hoạt hình Chim gõ kiến của Mỹ, hai ông cháu cùng cười như nắc nẻ, rồi cô cùng ông vào vườn rau bắt sâu.

Nhưng ông nội vẫn thích nhất là trò trộm rau trên mạng.

Nghê Gia đưa laptop cho ông, ghi nhớ thời gian hoa quả rau củ chín trong game nông trại trên mạng, ngày nào cũng nhắc ông trước năm phút để ông đi ăn trộm.

Có một lần, Nghê Gia tình cờ nhìn thấy tin nhắn của tài khoản "Bạn Nghê Cẩn" gửi tới trong khung trò chuyện của ông: "Việt Hi Ất, nếu ông còn dám trộm cà của tôi, tôi sẽ giả vờ ốm để lừa Gia Gia về nhà một tháng".

Đoạn đối thoại tiếp theo là: "Tin nhắn sẽ được lưu trữ, tôi sẽ chụp màn hình đưa cho con bé Gia Gia xem".

"Chụp màn hình? Là gì?"

"Lần sau báo Lạc Lạc dạy bà."

Nghê Gia hoang mang, cảm thấy tiết tháo nát tan hết.

Tối đó cô kể lại chuyện này cho Việt Trạch nghe, một mình cười khanh khách cả nửa buổi. Việt Trạch đã quen với những trò ngốc nghếch của ông

https://thuviensach.vn

cụ rồi nên lần này cũng không hứng thú, chỉ hết sức tập trung gỡ khuy áo trên người Nghê Gia.

Hôm nay Nghê Gia mặc áo kiểu Trung Quốc, móc cài áo nút tròn truyền thống, cởi ra rất tốn sức.

Người nào đó không thể nhanh chóng ăn được miếng thịt ngon, bất mãn: "Sau này không được mặc kiểu quần áo này nữa".

"Sao không được mặc?" Nghê Gia dẩu mỏ, lườm anh một cái, "Còn nữa, giờ anh muốn làm gì? Sắp xuống ăn tối rồi, không được có ý nghĩ đen tối động tay động chân".

Việt Trạch không cho là đúng nhíu mày: "Vợ của mình, sao lại gọi là ý đồ đen tối?".

Nghê Gia không thèm tranh luận với anh, xoay người muốn đi, lại bị anh lôi lại. Anh cau mày, nhìn chằm chằm khuy áo cô, như đang nhìn bảng phân tích số liệu khó nhằn, một lúc lâu sau, sờ cằm nói: "Quần áo nhỏ thế này, em chui vào kiểu gì?".

Chui? Anh tìm đâu ra cái từ độc thế?

Anh lắc đầu: "Thiết kế quần áo không hợp lý, trông đẹp mà vô ích, chui vào nhất định rất tốn sức. Em đúng là không có mắt thẩm mĩ".

Lại dám coi thường thẩm mĩ của cô, Nghê Gia không đồng ý: "Anh dốt thì có, ai chui vào, cởi khuy ra là được".

"À!" Ai đó khinh bỉ nhíu mày, rành rành cái vẻ không tin và mất hứng, đi ra ngoài, "Đi ăn cơm đi".

Nghê Gia chỉ muốn đạp chết anh, hét: "Mấy cái khuy này dễ tháo lắm. Anh nhìn xem".

Việt Trạch quay đầu lại đã thấy cô tháo mấy cái khuy ra, phần da bên dưới trắng nõn quyến rũ khác thường.

"Anh thấy rồi." Việt Trạch không hề khách khí hạ gục cô.

https://thuviensach.vn

"Á! Anh... ưm..."

Kết hôn đã ba tháng mà Nghê Gia vẫn không có dấu hiệu mang thai. Tuy ba tháng quá ngắn, không có cũng là bình thường, nhưng Nghê Gia lại thoáng thấy bất an, không thể dằn nổi nỗi lo sợ có vấn đề gì đó.

Việt Trạch chẳng mấy đã nhận ra điều khác thường.

Bình thường cô rất đứng đắn nghiêm túc, nhưng hễ đến ngày rụng trứng là cô lại như con mèo đến kì động dục, vừa thấy Việt Trạch đã bám dính lấy anh.

Không phải anh không thích cô chủ động, nhưng anh lo trong lòng cô có chuyện gì đó đang giấu anh, nên trước khi ra ngoài còn cất công dặn dò người giúp việc trong nhà để ý cô. Quả nhiên không quá vài hôm đã phát hiện thấy que thử thai bị vứt đi.

Việt Trạch nhìn một vạch trên que thử nhạt dần đi, lập tức hối hận nhớ lại những lời anh nói với cô lúc thân mật trên xe sau lễ đính hôn. Chỉ sợ nó đã tạo áp lực cho cô rồi. Chỉ sợ lúc ấy ngoài miệng cô không đồng ý, nhưng thật ra đã bằng lòng rồi, coi chuyện này như một lời hứa với anh.

Việt Trạch chỉ muốn đánh chết mình.

Anh khẽ khàng chậm rãi bước vào phòng ngủ, bên trong chỉ bật mỗi chiếc đèn bàn, Nghê Gia cuộn tròn trên giường, tròn mắt ngẩn ngơ, yên lặng không một tiếng động, không biết đang suy nghĩ gì, vẻ mặt rất thất vọng.

Lòng anh tê tái, nhưng một giây sau khi thấy anh, cô đã nhoẻn cười, ngồi nhỏm dậy, ôm chăn nhìn anh: "A Trạch, anh về rồi à?".

"Ừ." Anh không vui vẻ gì cho cam, sắc mặt khá khó coi, ném áo khoác, nới cravat rồi ập xuống giường, vùi đầu vào trước ngực cô, không nói không rằng.

Nghê Gia ngẩn người. Nói thật, kết hôn lâu thế rồi, không, phải là từ khi biết anh mới đúng, cô chưa từng thấy anh uể oải và ủ rũ thế này. Cô thấp thỏm sờ khẽ đầu anh, dịu dàng hỏi: "Sao thế?".

https://thuviensach.vn

Anh vẫn không ngẩng đầu lên, giọng rầu rĩ, có đôi chút mệt mỏi và không được như ý: "Trong công việc gặp nhiều chuyện phiền lòng, cảm thấy mệt mỏi quá".

Nghê Gia thấy lòng đau nhói, ôm đầu anh, cúi đầu kề sát anh, dò hỏi: "Có muốn tìm cách gì thả lỏng không?".

Anh dồn hết sức nặng lên người cô, chán chường thở dài thườn thượt: "Anh muốn đi xa cho đỡ buồn, chỉ hai người chúng ta thôi. Anh không muốn thấy những tên khốn không làm được việc này nữa".

Nghê Gia thấy anh buồn, dỗ dành: "Đúng lúc trường đến kì nghỉ, hai chúng ta đi đâu đó nghỉ ngơi cho khuây khoả, được không?".

"Ừ." Anh nằm trong lòng cô, thả lỏng nhắm mắt, lòng lại cười thầm, đồ ngốc ơi mắc lừa rồi. Anh muốn đưa cô đi chơi, nhưng đột nhiên nhắc tới thì nhất định sẽ làm cô nghi ngờ anh đã phát hiện được điều gì, nên cứ để cô tự nói thì tốt hơn.

Nơi anh chọn là Venice.

Việt Trạch nhớ lúc ở Macau, Nghê Gia đã nói muốn tham gia du lịch carnival Venice trên đảo nhỏ, nhưng lúc đó ngày nào cô cũng ngủ mất nên bỏ lỡ. Mà đúng lúc này, Venice đang có carnival hoá trang.

Sau khi kết hôn, cô thoải mái hơn nhiều, như một đứa bé quên bệnh rất nhanh, ngồi trên thuyền nhỏ lững lờ trôi theo dòng Venice, nhìn ngắm những đội diễu hành đeo đủ kiểu mặt nạ trên mặt nước, kéo tay anh hớn hở cười vui.

Cô lựa một chiếc mặt nạ gắn lông màu bạc đeo lên, nói mình lòng dạ lương thiện, rồi đeo cho anh một chiếc khác màu đen, nói anh là ma quỷ đội lốt người.

Việt Trạch túm cổ cô, xách cô lại gần mình: "Có ai lại nói chồng mình thế không?".

Nghê Gia rụt đầu rụt cổ, cười khanh khách không giải thích.

https://thuviensach.vn

Ánh mặt trời đậu xuống chiếc mặt nạ màu bạc của cô làm nó lấp lánh ánh sáng, ánh mắt chan chứa ý cười của cô cũng chói mắt kì lạ, đôi má lấp ló dưới mặt nạ như cũng toả ra phong thái thu hút đặc biệt.

Anh nhìn cô hồi lâu, mỉm cười, kéo cô sát miệng mình, nhẹ nhàng nói: "Vẫn là Gia Gia tốt nhất, ở bên anh lúc anh không vui, anh đã quên mất vì sao chúng ta lại đến đây để giải khuây rồi".

Giọng điệu làm nũng hư hư thực thực thật quyến rũ chết người mà.

Nghê Gia đỏ mặt nhếch môi cười trộm, đây là cảm giác độc nhất vô nhị với cô, thật sự quá mĩ mãn: "Chỉ cần anh thích, sau này anh muốn đi đâu, em cũng sẽ đi với anh".

"Sau này cứ ba tháng chúng ta lại đi du lịch một lần đi." Người nào đó chớp thời cơ bèn xen vào.

"Được." Nghê Gia cười ha ha đồng ý, lên thuyền rồi mới phát hiện hình như có chỗ nào đó không đúng lắm.

Việt Trạch vẫn đang tự mình độc thoại: "Thế thì tháng sau sau sau nữa, chúng ta đi thành Vienna".

Nghê Gia nhíu mày, suy nghĩ chốc lát, hỏi nhỏ: "Nhỡ có con rồi thì sao?".

Việt Trạch cuối cùng cũng đợi được cô nói câu này, rất tự nhiên nói: "Chắc là không nhanh thế được đâu. Nghe người ta bảo hình như phải hai, ba năm sau, với cả chúng ta còn trẻ, không cần phải có con sớm thế".

Nghê Gia sửng sốt nói: "Nhưng anh chẳng bảo...".

"Anh đã nghĩ nghiêm túc rồi", Việt Trạch có lớp có lang, "sự nghiệp của em vừa mới bắt đầu, mà nhà họ Việt sắp phải bắt đầu hạng mục Max Power rồi, sắp tới chắc sẽ bộn bề nhiều việc. Hai chúng ta ở bên nhau còn ngại không đủ thời gian, anh cũng không hi vọng sẽ có vài đứa nhóc khác cướp thời gian ở cạnh em của anh".

https://thuviensach.vn

Nghê Gia không nhịn được cười, bĩu môi: "Ai lại ghen với con? Dơ chưa kìa".

Tuy nói thế, nhưng trong lòng cô lại ngọt như mật.

Việt Trạch đã đạt được mục đích, ôm cô chặt hơn, cọ nhẹ cổ cô: "Vất vả kinh qua nhiều chuyện như thế, cuối cùng mới có thể bình lặng bên nhau, tất nhiên anh là muốn sống thế giới chỉ có hai người với em thêm vài năm. Chỉ hai chúng ta thôi. Đừng để kẻ khác đến quấy rối, trẻ con cũng không được, chờ đấy đã".

Nghê Gia chỉ biết bên ngoài anh lãnh đạm bá đạo, nào ngờ máu ghen và ham muốn chiếm giữ của anh lại mạnh đến thế, phát hiện này làm cô vừa kích thích vừa vui vẻ, sao có thể muốn sinh con sớm nữa?

Sau khi về nhà, Việt Trạch dặn dò tất cả những người có liên quan của nhà họ Việt từ ông nội đến bác sĩ gia đình mấy lần liền, nếu Nghê Gia hỏi gì, nhất định phải trả lời người ta phải lấy nhau hai ba năm sau mới có con, có người còn muộn hơn.

Từ Venice về nước, Việt Trạch đưa Nghê Gia tới quân khu ở Quảng Châu thăm một người bạn, người bạn kia vô cùng vui mừng, họ lại cùng nhau đi ô tô đến Đại Liên tụ họp với mấy người bạn khác.

Lúc ô tô rẽ vào một khu phố, Nghê Gia bất chợt nhìn thấy Mạc Doãn Nhi qua cửa sổ xe. Sau khi Ninh Cẩm Niên chết, Nghê Gia đã tha cho ả. Không cần phải giết hai mẹ con không tiền không thế, không còn dung mạo này...

Ban đầu cô không nhận ra ả ngay, không ngờ vết sẹo trên mặt Mạc Doãn Nhi lại sâu và rõ ràng đến thế.

Ả đứng ở ven đường, hình như đang đợi ai đó, tuy ăn mặc trang điểm đẹp đẽ nhưng không che nổi khuôn mặt mệt mỏi gầy gò.

Nghê Gia nhớ lại hôm lại mặt về nhà, nghe thấy bác mình gọi điện thoại, hình như sai người đi tìm Mạc Mặc và Mạc Doãn Nhi. Có lẽ những lần chạy nạn mà lúc còn nhỏ Nghê Gia từng trải qua cũng sắp rơi xuống người

https://thuviensach.vn

ả rồi, không biết công việc đứng đường này của ả có thể duy trì được bao lâu.

Mạc Doãn Nhi thấy chiếc xe dừng đèn đỏ, dưỡn dẹo toan bỏ đi, kết quả sau khi nhìn thấy Nghê Gia mặt lạnh như tiền bên cửa kính xe thì ngẩn ra một lúc, sắc mặt trắng bệch. Kì lạ là, ngoài khiếp sợ, trên mặt ả không còn cảm xúc gì tương tự như phẫn nộ nữa.

Ngay lúc đó, đèn xanh bật sáng, chiếc ô tô lao đi.

Nghê Gia đón gió, hít một hơi thật sâu, quay đầu dựa vào lòng Việt Trạch, quẳng luôn việc này ra sau lưng.

Một đám thanh niên tụ tập với nhau sẽ chỉ tán chuyện chơi game, thấy Nghê Gia đến, mọi người thi nhau gọi điện, ai cũng nói: "Cậu Ba đưa vợ đến đấy, tới đây mau lên". Kết quả là chỉ một lát sau, người tới càng lúc càng đông.

Ai cũng chúc mừng và khen ngợi cô rất chừng mực, không hề trêu ghẹo đùa cợt nhưng cũng không quá xa cách, nên Nghê Gia cảm thấy rất thoải mái.

Bất ngờ hơn là, Liễu Phi Phi cũng tới, còn khoác tay Tôn Triết. Hai người vừa ngồi xuống đã điên cuồng ôm hôn ngọt ngào, thật sự là... làm người ta xấu hổ.

Có người cười phá lên: "Được cả đôi không biết xấu hổ".

Liễu Phi Phi nhanh như sóc nhảy đến gần thần tượng, ánh mắt sáng lấp lánh đầy vui sướng báo cáo: "Chị Gia Gia, anh trai em đã không làm xã hội đen nữa rồi, giờ chỉ tập trung xử lí việc công ty Clover và Liễu thị thôi. Gần đây em ngoan lắm, nghiêm túc quay phim, hơn nữa còn chính thức hẹn hò với anh Tôn Triết rồi. Thật ra em và anh ấy là thanh mai trúc mã đấy, chẳng qua ở hai nơi khác nhau thôi".

Vừa rồi Nghê Gia còn đang suy nghĩ ánh mắt sùng bái của cô nàng là sao, bây giờ lại suýt sặc nước, lớn lên ở hai nơi khác nhau cũng gọi là thanh mai trúc mã?

https://thuviensach.vn

Liễu Phi Phi níu chặt tay Nghê Gia, liến thoắng liên mồm: "Lần này là thật đấy, em với anh Tôn Triết sắp đính hôn rồi. Em vốn định mời chị làm phù dâu, nhưng chị lại đi lấy chồng trước, em đành nhờ Cẩm Nguyệt thôi".

Giờ Nghê Gia mới thấy hứng thú, hỏi liền: "Dạo này Ninh Cẩm Nguyệt đang làm gì?".

"Sao chị để ý Cẩm Nguyệt mà không để ý em, thiên vị quá!" Liễu Phi Phi dẩu mỏ, nhưng vẫn không để bụng nói, "Cô ấy đang học đàn violin với tay mặt đơ kia, lạ ghê. Nhưng cô ấy thay đổi nhiều lắm, không đáng ghét như xưa nữa. Trước kia bọn em ghét nhau, giờ lại là đôi bạn mến thương rồi".

Nghê Gia khẽ thở phào nhẹ nhõm, có Ninh Cẩm Hạo dẫn đường, cô tin rằng Ninh Cẩm Nguyệt sẽ không lạc lối.

Nghê Gia cười: "Sau này em kết hôn, nhất định phải gửi thiệp mời cho chị đấy".

"Đó là chuyện đương nhiên", Liễu Phi Phi rất vui vẻ, còn nói, "đúng rồi, chị Gia Gia, bộ phim Hồ điệp chị viết kịch bản hôm trước đã chiếu rồi. Em đã đi xem rồi, siêu hay, làm em cảm động phát khóc luôn".

Bây giờ Nghê Gia mới nhớ ra Chương Lam đã gửi tin nhắn cho cô, báo hôm trước đã chiếu phim rồi, nhưng cô ở nước ngoài cũng không xem được nên quên khuấy mất chuyện vui này.

Cô đã buông bỏ những chuyện ngày trước từ lâu rồi, nên hiện giờ thật ra không trông đợi lắm bộ phim điện ảnh này, cũng không có ý định đi xem, nhưng Việt Trạch ngồi bên cạnh lại nghe thấy.

Buổi tối đầu tiên khi quay lại Bắc Kinh, Việt Trạch không nhịn nổi bèn lấy danh nghĩa tăng ca để ra ngoài, đến rạp chiếu phim thuộc nhà họ Doãn thuê trọn một phòng, một mình xem những hình ảnh lướt trên màn ảnh rộng, có mỉm cười, có lặng người.

Anh biết câu chuyện này là của cô, mà lúc này đây, ác mộng của cô đang hoàn toàn bày ra trước mặt anh không bỏ sót một chi tiết nào.

https://thuviensach.vn

Anh về tuy cũng không quá muộn, nhưng cô có lẽ đi đường mệt nhọc nên đã đi nằm từ sớm. Vẫn là tư thế cuộn tròn nghiêng sang bên phải quen thuộc, gương mặt khi ngủ yên bình, trên môi còn nở nụ cười thoả mãn mờ nhạt.

Anh tắm rửa lên giường, ôm cô từ phía sau, áp đầu mình vào cổ cô, dán sát vào cô bằng tư thế giống hệt.

Cô cảm nhận được cái ôm thân quen, bàn tay nhỏ nhắn bám hờ tay anh, nửa mê nửa tỉnh gọi khẽ một tiếng "A Trạch" rồi mỉm cười ngủ tiếp.

Anh biết cô đang mơ một giấc mơ ngọt ngào, cũng biết nụ cười hạnh phúc yên bình thanh thản sau khi kết hôn của cô đều rất chân thực.

Anh hôn liên tiếp lên phần cổ mượt như ngọc của cô rồi mới nhắm mắt ngủ, xót xa mà vui mừng, may mà cô không gặp ác mộng nữa.

Không bao lâu sau, Tần Cảnh sinh bé Tiểu Thiên Thiên, Nghê Gia và Việt Trạch đến nhà họ Doãn thăm chị.

Nghê Gia rất hứng thú với trẻ con, ba người gồm cô, Khiêu Khiêu và Đường Đường chụm đầu ghé vào nôi trêu Tiểu Thiên Thiên.

Vì là lần sinh con thứ hai nên Tần Cảnh đã có kinh nghiệm, khoẻ lại rất nhanh, nhìn thấy Nghê Gia liền bắt đầu thảo luận chuyện phim ảnh với cô, nói là xem Hồ điệp xong thực sự phải tán thưởng. Nghê Gia cười: "Đó là vì đạo diễn giỏi".

Tần Cảnh cho rằng kịch bản cũng rất quan trọng, hai người lại bắt đầu lên kế hoạch cho lần hợp tác tiếp theo.

Lúc chuẩn bị về, Nghê Gia đi đến phòng khách thì thấy Việt Trạch đang ngồi trên thảm chơi lego với Đường Đường và Khiêu Khiêu, trong đôi mắt đẹp của anh dạt dào ý cười.

Nghê Gia tuy biết tạm thời anh chưa muốn có con, nhưng không cầm nổi lòng nghĩ, lúc anh nhìn con mình liệu có dịu dàng đến mê người thế không.

https://thuviensach.vn

Nghê Gia bèn lén lút đi bệnh viện kiểm tra xem mình có vấn đề gì không.

Kết quả là đêm hôm đó, Việt Trạch về nhà thì thấy Nghê Gia cau mày, hơi bĩu môi, có vẻ khó chịu lắm.

Anh ngồi sát lại, quay mặt cô sang, cô lại ngoan cố cụp mắt xuống không nhìn anh.

"Sao thế?"

Cô chớp chớp hàng mi, miệng méo xệch, rầu rĩ hỏi: "A Trạch, lần trước anh bảo chưa muốn có con là thật à? Không lừa em chứ?".

"Đúng thế." Anh mỉm cười, trong mắt đong đầy thương xót.

Anh biết hôm nay cô đã đi bệnh viện, giờ lại thấy cô uể oải thế này anh đã đoán được đại khái. Con thôi mà, còn rất nhiều cách chữa, nếu vẫn không ăn thua thì nhận con nuôi, mỗi nước một đứa, giống như Liên hợp quốc lại càng vui.

Anh cho rằng cô sẽ thoải mái hơn, không ngờ miệng cô càng méo đi vì tủi thân: "Nhưng mà trong bụng em đang có bé con rồi, làm thế nào bây giờ?".

Việt Trạch chợt nghệt mặt ra, một lúc sau gần như mừng phát điên nói: "Tốt quá còn gì, đương nhiên là phải sinh ra chứ sao".

"Nhưng chẳng phải anh không thích trẻ con còn gì?"

Nếu đứa bé trong bụng nghe thấy sẽ cho rằng anh không phải ông bố tốt đấy! !!

Ai đó suýt thì nổi điên: "Tên khốn nào bảo anh không thích trẻ con?".

Nghê Gia ai oán nhìn anh: "Anh".

"Nói vớ nói vẩn!" Anh giai nào đó vui sướng hồn bay lên mây không còn để ý tiết tháo gì nữa, nói: "Anh thích nhất là trẻ con, thích nhất luôn".

Tin Nghê Gia mang thai lan đến tai mọi người rất nhanh.

https://thuviensach.vn

Tần Cảnh giới thiệu hết những nhà dinh dưỡng, bác sĩ và các loại sách trong thời kì mang thai của chị cho Nghê Gia, mà Trương Lan cũng dọn sang nhà họ Việt một thời gian, hàng ngày nấu bao món ngon cho Nghê Gia.

Bà nội Nghê đang càng ngày càng thân thiết với Trương Lan, thị vừa sang đây, bà liền cảm thấy không vui. Nhưng dù sao nhà họ Việt rộng rãi, sau khi bà ca thán với ông cụ Việt xong, ông nội bèn mời bà sang cùng.

Tuy Nghê Lạc không ngủ ở đây, nhưng mẹ và bà đều sang đây để chăm sóc Nghê Gia lúc bụng mang dạ chửa, cậu cũng thường xuyên sang ăn chực.

Căn nhà này đột nhiên trở nên vô cùng náo nhiệt.

Ông nội và bà nội hay tranh cãi, Nghê Lạc và Nghê Gia hay tranh cãi. Mẹ Trương Lan được mọi người thi nhau lôi kéo về phe mình, liền bị kẹp vào thế khó xử. Nhưng mẹ rõ ràng là thích Việt Trạch nhất, chỉ cần anh về nhà một cái là ông nội bà nội và Nghê Lạc đều đi vào nề nếp không dám ho he cãi nhau nữa. Chỉ có Nghê Gia dám lấy vai vế kẻ trên hất hàm sai khiến anh.

Trương Lan thấy con gái hạnh phúc thế, trong lòng cũng rất vui vẻ.

Chẳng qua chút mẹ có chút khó xử, cậu con rể này rất thích con gái mẹ, lúc nào cũng nắm tay, đi đâu cũng nắm tay, cố chấp như con sói con, làm gì cũng phải tha bé nhím Gia Gia theo cho kì được.

Song thế này cũng chưa thấm vào đâu, quan trọng là bàn tay hở một cái là sờ soạng lưng con gái mẹ, mẹ lo lắm, kiểu này, đến buổi tối hẳn là không biết tiết chế.

Ôi, nhỡ đâu kinh động đến em bé trong bụng thì làm thế nào?

Thế là mẹ kéo Nghê Gia sang một bên, ấp a ấp úng bày tỏ lo lắng của mình. Nghê Gia cuống lên, thảo luận với mẹ lúc mang thai có thể làm việc thân mật này, miễn đừng quá mức là được.

Nghê Gia cũng chuyển chủ đề: "Hôm nay con đi kiểm tra, bác sĩ nói là con trai".

https://thuviensach.vn

Đến tối, Nghê Gia rúc vào lòng Việt Trạch, mỉm cười nói những lo lắng của mẹ, Việt Trạch sửng sốt, cũng không nhịn nổi mà bật cười.

Nghê Gia ghé vào ngực anh, hai má đỏ bừng, giọng điệu líu lo: "Thật ra thì em vốn muốn sinh con gái".

"Tại sao?" Anh đánh mắt xuống nhìn cô, đầy lưu luyến, "Anh và con trai bảo vệ em không tốt hơn à?".

Nghê Gia lắc đầu: "Em muốn có con gái trước, rồi mới sinh con trai, là hai chị em".

Việt Trạch nhướng mày, vuốt chỗ tóc rối bên thái dương mướt mồ hôi của cô, lại nở nụ cười: "Vẫn trai trước gái sau thì hơn, để anh trai bảo vệ em gái".

Nghê Gia ngây ra, chớp mắt sững sờ, lập tức hiểu ra tình yêu của anh, cô khép mắt, tươi vui êm ái "ừm" một tiếng: "Để anh trai bảo vệ em gái".

Trong lòng cô tràn đầy sự ngọt ngào và cảm động, cô thì thào tự nói: "Tốt quá, ở bên anh càng ngày càng tốt". Cô còn chưa dứt lời, trong đầu đột nhiên loé lên điều gì đó, cả hai gần như đồng thanh:

"Biệt danh của con trai là Lai Lai."

Con nhà họ Việt, biệt danh con trai là Lai Lai, biệt danh con gái là Hảo Hảo, càng ngày càng tốtThiên kim đại chiến, ha ha!

Thiên kim đại chiến Cụm "Càng ngày càng tốt" trong tiếng Trung là 越来越好, phiên âm Hán Việt là "việt lai việt hảo". Việt là họ của Việt Trạch nên lấy luôn hai chữ Lai và Hảo làm biệt danh cho hai con.

Năm tháng sau, bé cưng đầu tiên của nhà họ Việt là Lai Lai ra đời, hai năm sau, lại đón tiếp bé gái Hảo Hảo.

Từ lúc lọt lòng, Lai Lai giống tính nết bố y như đúc, trừ lúc sinh ra khóc oé một tiếng, đến nay đã hai tuổi rồi mà không thấy khóc thêm tiếng nào. Nét mặt lúc nào cũng là vẻ bình tĩnh lạnh nhạt, càng lớn lại càng giống Việt

https://thuviensach.vn

Trạch, quả đúng như đúc ra từ một khuôn. Nhìn vào ảnh chụp hồi nhỏ của Việt Trạch, thật tình cậu bé giống bố như lột. Người đã giống, khí chất còn giống hơn.

Song Hảo Hảo thì lại thể hiện chân lý "cháu ngoại giống cậu", bề ngoài giống hệt Nghê Lạc, nhưng vì Nghê Lạc và Nghê Gia giống nhau, nên...

Vẫn là câu nói kia, người đã giống, khí chất còn giống hơn.

Hảo Hảo nằm dạng chân trong nôi, vẻ ngốc nghếch cắn móng chân kia đúng là méo mó có thần hệt Nghê Lạc. Hơn nữa bé còn rất thích cậu, vừa thấy Nghê Lạc đã toe toét cười.

Nghê Gia bất mãn, mắng Nghê Lạc không biết bao nhiêu lần: "Đừng khiến con gái chị ngốc giống em".

Đến khi ăn dặm, ai đút bé cũng không ăn, ngay cả Nghê Gia, Hảo Hảo cũng mếu máo, lắc đầu né cái thìa. Đến lúc Việt Trạch đút thì bé lại ngoan ngoãn ăn miếng rõ to.

Nghê Gia tức giận nghiến răng kèn kẹt, đúng là giống Nghê Lạc như đổ khuôn mà!

Thế nhưng nhìn dáng vẻ Việt Trạch cầm thìa con bát nhỏ cho con gái ăn bột thật sự rất ấm áp đầy thương yêu.

Lai Lai thích đọc sách thích suy nghĩ như bố, thích chơi những trò chơi cần trí thông minh như giải sudoku, tháo vòng, ghép hình. Còn bé ngốc Hảo Hảo thì không giống bố cũng chẳng giống mẹ, niềm vui mỗi ngày của bé là bò lên người bố mẹ.

Rất nhiều khi, Lai Lai đang ngồi xếp bằng dưới đất nghiêm túc suy nghĩ giải sudoku hoặc lắp lego thì Hảo Hảo bé nhỏ người mềm oặt đứng không vững quơ bàn tay ngắn ngủn hoặc bàn chân bé nhỏ cọ cọ lên người anh, vò tóc anh rối như tổ quạ.

Khiêu Khiêu nhà họ Doãn rất thích Hảo Hảo, lần nào đến nhà cũng phải ôm ấp chơi với bé, lúc nào Hảo Hảo bò đến chỗ Lai Lai định túm anh mình,

https://thuviensach.vn

Khiêu Khiêu sẽ chạy đến bế Hảo Hảo lên, đặt về đầu thảm bên kia.

Hảo Hảo cũng không khóc, đôi mắt đen lúng liếng nhìn chằm chằm Khiêu Khiêu một lúc rồi lại tiếp tục bò về chỗ anh. Khiêu Khiêu ngồi bên cạnh nhìn, thấy bé sắp bắt được anh trai là lại đến bế bé về.

Vòng đi vòng lại cũng chơi được đến trưa.

Việt Trạch rất có duyên với trẻ con, Lai Lai và Hảo Hảo đều thích bố. Việc đầu tiên Việt Trạch làm khi về đến nhà nhất định sẽ là xem ba cục cưng của anh. Lai Lai sẽ chào đón, bình tĩnh ôm chân bố, Hảo Hảo thì dùng cả tay cả chân, lồm cồm leo lên người bố, mới leo được một nửa thì đã được Việt Trạch xách lên ôm vào lòng.

Cho dù công việc bận rộn đến đâu, anh cũng phải cùng Nghê Gia chơi với con một giờ đồng hồ, rồi cho các con đi ngủ. Nhìn Việt Trạch cúi đầu hôn hai bé cưng đang ngủ khì khì nổi cả bong bóng mũi, Nghê Gia mới giật mình nhận ra, anh của thời khắc này, anh lúc đứng trước mặt bọn nhỏ không phải là chàng thanh niên lãnh đạm sắc bén kia nữa, mà đã thành một người cha ấm áp nồng nàn.

Nghê Gia đoán, có lẽ là mất cha mẹ từ nhỏ, giờ Việt Trạch càng thêm trân trọng mỗi phút giây ở bên Nghê Gia và các con, trân trọng từng năm tháng đang bất tri bất giác lặng lẽ và mải miết trôi đi.

Một nhà bốn người cứ cách vài ngày lại ra ngoài tản bộ.

Năm đầu tiên, Việt Trạch bế Hảo Hảo, Nghê Gia dắt Lai Lai.

Năm thứ hai, Lai Lai đi cạnh Việt Trạch, đôi chân ngắn ngủn chạy như bay, còn Nghê Gia dắt Hảo Hảo.

Năm thứ ba, Lai Lai dắt Hảo Hảo đi phía trước, Việt Trạch nắm tay Nghê Gia đi đằng sau, cả nhà đã đi qua hoa nở lá rơi, bốn mùa thay đổi, thì giờ chảy trôi như thế đấy.

Mùa thu khi Lai Lai năm tuổi rưỡi vào tiểu học, cả nhà lại ra ngoài tản bộ sau bữa tối như thường lệ. Hảo Hảo đi nhà trẻ vẫn được anh trai dắt tay đi

https://thuviensach.vn

trước, cất giọng non nớt hỏi: "Anh ơi, tiểu học có vui không? Có nhiều cầu trượt và đệm nhảy như nhà trẻ không?".

Lai Lai ra vẻ người lớn: "Không có, nhưng tiểu học có rất nhiều thầy cô và các bạn, còn có rất nhiều sách".

Đôi lông mày nhỏ xíu của Hảo Hảo nhăn tít lại, lắc đầu không hiểu: "Anh ơi, anh đang nói gì thế?".

Lai Lai: "...".

Hảo Hảo lại nói: "Anh ơi, anh đừng lên tiểu học nữa, anh chờ em rồi mình cùng đi học".

Lai Lai nhướng mày, động tác đầy tính thể hiện giống hệt bố: "Vì sao?".

Hảo Hảo nhìn lướt ra đằng sau, thấy bố đang ôm mẹ kề tai thì thầm gì đó, tất nhiên bé không biết là bố hư hỏng đang dụ dỗ mẹ sinh thêm đứa nữa.

Hảo Hảo quay đầu lại, ngước mặt lên, nói dẻo quẹo: "Lala cướp cục tẩy của em, thế là em đánh bạn ấy một cái, đồ mít ướt ấy mới mách cô, hại em bị mẹ mắng. Nếu anh ở đấy thì Lala sẽ không cướp tẩy của em".

Lai Lai chớp đôi mắt đen: "Được rồi, sau này anh sẽ đưa em đến trường". Hảo Hảo hỉ hả vỗ tay, nhưng một giây sau, Lai Lai nghiêm túc lắc đầu: "Nhưng đánh bạn là sai rồi, bạn có phải quả bóng cao su đâu. Hơn nữa không phải bạn nào cũng như anh, có thể để cho em đánh".

Hảo Hảo cười lấy lòng: "Em biết rồi, không đánh nữa".

Lúc đi ngang hàng kem, hai nhóc con không sợ lạnh kia đều muốn ăn kem.

Đứng trước tủ hàng, Nghê Gia thấy Lai Lai ngẩng đầu, đôi mắt đen láy ngó Việt Trạch chăm chú, nói: "Bố, lớp con có bạn gái thích con, nhưng con không thích bạn ấy thì làm thế nào?".

Nghê Gia nén cười, nghe Việt Trạch trả lời.

"Thích một người phải nói ra, không thích một người càng phải nói ra." Giọng Việt Trạch rõ ràng mềm mỏng, trầm tĩnh, "Không thích thì đừng tốt

https://thuviensach.vn

với người ta, chỉ có thể tốt với người mình thích thôi".

Nghê Gia sửng sốt, đúng thế, nên bao năm rồi mà đến tận giờ anh vẫn chưa từng liếc nhìn người con gái nào khác lấy một cái, nên anh chung thuỷ cả đời với cô thế này mới tốt làm sao.

Không thích thì đừng tốt với người ta, nếu không sẽ chỉ làm người ta hiểu lầm, làm người ta lún sâu hơn. Chỉ có thể tốt với người mình thích, bởi vì tốt với người mình không thích sẽ làm người mình thích đau lòng.

Nhưng, câu nói sâu sắc như thế, thằng bé hiểu nổi không?

Nghê Gia vừa định giải thích với con, không ngờ con trai lại nghiêm túc gật đầu: "Bố, con biết rồi".

Nghê Gia: Θ _ Θ

Hai bố con nhà này quả nhiên là có tâm hồn tương thông.

Hảo Hảo cầm kem, liếc thấy ngoài hàng kem có xe bán bóng bay đi qua, màu sắc rực rỡ lập tức thu hút ánh mắt của bé, liền kéo Nghê Gia ra ngoài.

Nghê Gia mua cho bé hai quả buộc vào cổ tay, Hảo Hảo vẫn chưa hài lòng, giậm chân thình thịch: "Anh con cũng muốn nữa, anh con cũng muốn nữa".

Nghê Gia cười: "Đương nhiên mẹ biết rồi, bé ngốc".

Nghê Gia cầm hai quả bóng bay, quay người lại thì thấy Việt Trạch đã dẫn Lai Lai ra khỏi hàng kem. Lúc mở cửa, gió lạnh thổi đến làm chiếc khăn quàng cổ bay loạn lên.

Lai Lai cầm kem và thìa trong tay, lúng túng xoay xoay vặn vặn, suýt nữa thì khăn xoay ngược ra sau lưng.

Việt Trạch hình như muốn nói gì đó, Lai Lai dừng lại, ngẩng lên nhìn bố.

Việt Trạch không ngồi xổm xuống mà khom lưng, cúi đầu sửa lại chiếc khăn nhỏ trên cổ con trai.

https://thuviensach.vn

Chiếc áo gió đàn ông xám nhạt và chiếc khăn quàng cổ hai màu đen trắng bay trong cơn gió lạnh cuối thu, nhưng đó lại là sắc màu đẹp nhất.

Nghê Gia tay nắm tay con gái, mắt nhìn Việt Trạch và con trai, nhớ lại những lời thì thầm ban nãy anh nói bên tai, lòng bỗng xao động. Cô lại thấy anh đứng thẳng dậy, vuốt tóc con trai rồi đi tiếp. Trong khoảnh khắc ngẩng đầu lên, anh rất tự nhiên nhìn cô mỉm cười, niềm hạnh phúc không cần phải nói ra.

Nghê Gia cong môi cười, thế giới của cô đã trọn vẹn rồi.

==========

Ngoại truyện 1: Trạch gia

Địa điểm: Nhà họ Nghê trước đám cưới.

Buổi tối trước hôm tổ chức lễ cưới, Nghê Gia và mẹ Trương Lan cùng chen chúc trên giường bà nội nói chuyện phiếm.

Khi bà nội còn trẻ, ông nội mắc bệnh qua đời, mấy chục năm nay bà vẫn nằm ngủ một mình, nào có ngủ với người nhà bao giờ. Chỉ có vài lần, nhưng cũng là chuyện xửa xưa rồi, Nghê Lạc rất hay khóc nhè, Trương Lan không dỗ được cậu, đành phải quẳng qua cho bà.

Kể ra thì, Nghê Lạc bé con nằm trong lòng bà nội sẽ không khóc không quấy, nhưng bà nội đoán vì cu cậu bị bà dọa sợ phát khiếp đó thôi.

Trương Lan nằm trong, Nghê Gia ôm thị, chẳng hiểu tại sao lại nhớ lại trước kia, đêm đông lạnh giá, cô sẽ luôn tỉnh giấc vì chân tay giá buốt. Có bạn gái học cùng lớp bảo, buổi tối lúc đi ngủ mẹ lấy hai đùi kẹp chặt bàn chân của bạn, vậy là ấm rồi.

Khi đó, cô về nhà, nhưng không dám nói với Mạc Mặc, bởi trên giường bà ta luôn có người.

Có điều, bây giờ và sau này Nghê Gia được ôm mẹ, vậy là đủ rồi. Cô ấm áp thở dài: "Tiếc thật đấy, lẽ ra con không nên lấy chồng sớm. Con phải ngủ với mẹ mấy lần nữa mới đúng, để bù lại ngày xưa".

https://thuviensach.vn

"Cái con bé này, lấy chồng đến nơi rồi mà càng lúc càng giống trẻ con". Trương Lan chọc chọc trán cô, lòng ngọt như rưới mật.

Thật ra khi xảy ra tai nạn xe, tuy trong lòng tiếc nuối vô cùng, đau lòng vì không thể bù đắp cho con gái, nhưng thị không hề hối hận với lựa chọn của mình. Chỉ cần có thể bảo vệ cô, thị sẵn sàng hi sinh cả tính mạng.

Hơn nữa, con gái thị còn có bà nội, có em trai, có Việt Trạch, thị rất yên tâm.

Nhưng sự tình lại đầy bất ngờ của thị lại là cái ân trời ban cho, sau khi tỉnh lại, mẹ chồng dịu dàng, con trai hiểu chuyện, con gái cũng cận kề. Giờ trong lòng thị chỉ biết đội ơn trời. Những ngày sau này, thị muốn hết lòng chăm sóc những người trong nhà. Cuộc sống như vậy, kể cũng hạnh phúc biết bao.

"Đúng mà." Nghê Gia dẩu mỏ, "Mẹ, hay mẹ chuyển luôn sang đó ở với con đi. Dù sao ngoài ông nội ra, trong nhà A Trạch cũng chẳng còn người lớn nào khác".

Trương Lan không nhịn được cười: "Con bé ngốc này, nói cái gì thế".

Nghê Gia còn muốn cự nự, bà nội đã phán ngay: "Không được, thanh niên sống kiểu thanh niên, người già sống kiểu người già. Mẹ cháu đi rồi, ai ở với bà".

Nghê Gia hết cách: "Vậy cháu tặng mẹ cho bà vậy, bà phải đối xử tốt với mẹ cháu đấy".

Hai người cười lăn, Nghê Gia bất chợt nhớ ra điều gì đó, hỏi: "Đúng rồi mẹ này, mẹ đã từng gặp bố mẹ A Trạch chưa?".

"Gặp rồi. A Trạch tướng mạo giống mẹ nhưng khí chất thì giống bố. Đôi vợ chồng ấy tốt tính tốt nết lắm." Trương Lan nói đến đây, khẽ thở dài một hơi, "Bố A Trạch tuấn tú, còn đẹp trai hơn cả ngôi sao điện ảnh lúc bấy giờ, hơn nữa lại rất có phong độ, tính nết hiền lành, lúc ấy, nhiều thiên kim nhà giàu đều thích ông ấy".

https://thuviensach.vn

"Thế mẹ có động lòng không?" Nghê Gia hứng thú hỏi.

Trương Lan đánh cô: "Sao mẹ quen ông ấy được? Đó chẳng phải là chuyện sau khi gả cho bố con à. Mẹ của A Trạch là mỹ nhân trong giới nghệ thuật, theo đuổi trào lưu quay phim địa chất học, xinh đẹp như tiên nữ, lại rất hay cười, trên má còn có hai lúm đồng tiền dễ thương lắm".

"Thế còn mẹ của Ninh Cẩm Niên thì sao?" Nghê Gia căn vặn, "Có phải bà ta cũng thích bố của A Trạch không?".

"Ranh con tò mò lắm chuyện ghê." Bà nội cười đùa.

Nghê Gia le lưỡi.

Trương Lan cười bảo: "Đúng rồi, bà ấy là con một của nhà họ Tưởng, thiên kim tiểu thư đấy, chưa từng gặp phải chuyện gì không xuôi chèo mát mái. Tính cách hào sảng, chủ động theo đuổi bố A Trạch bao năm, ầm ĩ đến mức ai cũng biết. Kết quả chẳng phải là đơn phương đó ư".

Nghê Gia hơi khó chịu nhíu mày: "Không ăn được thì cũng không thể đạp đổ thế chứ. Đúng là điên rồ".

Trương Lan lặng đi một lát, nói: "Có lẽ còn nguyên nhân khác không biết chừng. Để mẹ kể tiếp, năm xưa lúc việc đó xảy ra, tin tức truyền về, tất cả mọi người đều bị sốc. Cô dì chú bác, cậu mợ họ hàng của nhà họ Việt đều đổ xô đi tìm người. Nghe nói là hiện trường vô cùng thê thảm, những xác người ở đó biến dạng hoàn toàn, không nhận ra được".

"Làm xét nghiện DNA cho từng người bao nhiêu ngày mới đưa được bố mẹ A Trạch về". Trương Lan càng nói càng nặng nề, "Bà nội A Trạch lúc đó không chịu nổi đả kích nên mới lên cơn đau tim. Người nhà tìm A Trạch khắp nơi, không ngờ hai tháng sau, thằng bé tự mình quay lại. Hơn bốn nghìn cây số, không biết một đứa bé như nó làm thế nào mà tìm được đường về nhà. Người không một xu dính túi, chắc chắn đã khổ sở suốt dọc đường...".

https://thuviensach.vn

Nghê Gia thấy mắt cay cay, buông mẹ ra, nằm thẳng người lên, cố chớp chớp mắt vài lần.

Trương Lan than: "Thằng bé hồi trước hoạt bát là vậy, sau lần ấy không nói năng gì nữa. Ngay cả bác sĩ tâm lí cũng bó tay, sau này không biết nó đã vượt qua thế nào".

Bà nội luôn im lặng giờ mới lên tiếng: "Cho nên lúc trước bà mới nói với cháu, cả hai đều là những đứa bé từng chịu tổn thương. Muốn hoàn toàn mở rộng lòng mình là điều rất khó. Nhưng chỉ cần vượt qua được điều này, người khác sẽ không thể can dự vào thế giới của các cháu nữa".

Nghê Gia im lặng, đúng thế, tình yêu vốn là quá trình vỗ về nhau, sưởi ấm vết thương lòng nhau.

Họ sẽ không mở vết thương của họ cho bất cứ ai xem, chỉ hai người mới biết, chỉ hai người mới thấu hiểu, chỉ có linh hồn không trọn vẹn của hai người mới có thể vừa vặn ghép vào nhau thành đủ đầy. Đây là thế giới tinh thần mà những người khác không tài nào chen chân.

Vừa nghĩ như thế, những đau xót trước kia lại biến thành thứ bảo đảm hạnh phúc tương lai của hai người.

Nghê Gia ngân ngấn nước mắt trong bóng tối, mỉm cười: "Bà, mẹ, hai người yên tâm, con và anh ấy rất ổn rồi. Bây giờ chúng con chính là tri kỷ".

Sáng hôm sau thức giấc, Trương Lan đã dậy đi thu xếp từ lâu, nhân viên trang điểm, nhà tạo mẫu tóc, xe cộ đã chuẩn bị đâu vào đấy. Nghê Gia chậm chạp tỉnh giấc, còn hỏi bà nội: "Đúng rồi bà, hồi xưa mẹ cháu như thế, sao bố cháu lại nhắm trúng mẹ vậy? Bà nội, bà không phản đối sao?".

"Dám nói xấu mẹ, cẩn thận bà mách mẹ cháu đấy." Bà nội lườm cô một cái, mới nói, "Bố cháu làm việc rất có chủ kiến, bà thấy mẹ cháu tuy chỉ là con nhà bình thường, nhưng mặt mày hiền hậu, không phải loại ăn tàn phá hại. Hơn nữa nếu kể ra, tuy mẹ cháu không có phong thái và năng lực của tuýp phụ nữ mạnh mẽ, nhưng cũng chưa từng có dạ hại người, cũng biết chăm lo

https://thuviensach.vn

nhà cửa. Còn việc mẹ cháu trước kia đối xử không tốt với cháu, chủ yếu là vì tình cảm mười tám năm giữa nó và Mạc Doãn Nhi quá sâu đậm, một chốc một lát không dứt ra được".

Nghê Gia mỉm cười, "Cháu biết rồi, như mẹ cháu thì gọi là, thánh nhân đãi kẻ khù khờ".

Nghê Gia ra khỏi phòng ngồi trước bàn ăn lề rề ăn bữa sáng, thấy Nghê Lạc đã quần tây áo vest thẳng thớm chỉnh tề, trang bị đầy đủ rồi, cô hết sức kinh ngạc liếc nhìn cậu: "Em tích cực thế làm gì?".

Nghê Lạc trưng ra vẻ nóng nảy vì bị cô chọc tức: "Chị lấy chồng mà lề mề thế này, đúng thật là phục bà chị ngố như chị luôn".

"Hoàng đế không vội thái giám đã lo." Nghê Gia nghiến răng kèn kẹt, "Mong đuổi cổ tôi đi thế cơ à?".

"Chứ sao, không nhìn thấy đỡ bực mình." Nghê Lạc bèn kéo cô lên lầu, nhét vào phòng trang điểm, ra lệnh cho mấy người đang chờ: "Mau lên, sửa sang cho chị ấy thành nàng dâu mới đi".

Mọi người xúm lại trang điểm cho Nghê Gia, nào kẹp mi, nào đeo trang sức, vân vân... Loay hoay gần một tiếng, Nghe Gia nhìn cô dâu trong gương, cuối cùng cũng hoàn hảo rồi.

Tất cả lại ào ào đi ra ngoài.

Khoảnh khắc Nghê Lạc đẩy cửa vào, thấy Nghê Gia vận váy cưới trắng tinh, đang quay lưng nhìn vào tấm gương to sát đất, ánh nắng rực rỡ ngoài cửa sổ hắt vào, bao bọc cô trong một vầng sáng vàng nhạt, giống như thiên thần trên trời.

Cậu chợt thấy ấm lòng, nhưng cũng hơi xót xa, cậu còn chưa được ở với cô bao lâu, hồi trước còn toàn cãi nhau với cô, vậy mà đã phải theo chồng rồi.

Nếu hai chị em được lớn lên bên nhau từ bé thì tốt biết mấy.

https://thuviensach.vn

Qua tấm gương, cậu nhìn thấy gương mặt xinh đẹp bên dưới lớp khăn voan của cô, cô đang nhìn cậu, khóe môi chan chứa nét cười, êm mềm như dải lụa mỏng.

Cậu hiểu ý cười lại, chỉ cần cô hạnh phúc là tốt rồi.

Cô là cháu dâu nhà họ Việt, cũng là con gái nhà họ Nghê. Bất kể bao lâu nữa, nơi này vẫn luôn là nhà mẹ đẻ của cô, là chỗ dựa vững chắc của cô.

"Nghê Gia, hôm nay chị đẹp lắm." Cậu bước đến, sửa khăn voan che đầu cô như một ông anh lớn.

Nghê Gia nhếch môi: "Lúc chị không ở đây, em phải chăm sóc mẹ và bà nội hẳn hoi, dù sao nhà cũng gần, chị sẽ thường xuyên về giám sát. Em làm không tốt, cẩn thận chị cho ăn đá đấy".

"Biết rồi." Lần này cậu không cãi cô, giơ tay nhìn đồng hồ, nói: "Đã đến giờ rồi".

Nghê Gia không cầm lòng nổi hít sâu một hơi, Nghê Lạc cũng mặt mày tỉnh bơ hít sâu một hơi, chậm rãi cúi người, một tay ôm eo Nghê Gia, tay kia vòng xuống khoeo chân cô, bế cô lên như bế công chúa.

Cô nhẹ hơn nhiều so với tưởng tượng của cậu, Nghê Lạc biết thời gian ở viện điều dưỡng trước đó đã làm cô gầy đi nhiều, chợt thấy đau lòng, nhưng ngoài miệng lại hứ một tiếng: "Nặng thế, mấy hôm nay chị ăn bao nhiêu thứ hả?".

Nghê Gia bất mãn, đấm cậu một cái.

Nhưng cậu lại nở nụ cười: "Sau này nhớ ngoan ngoãn ăn cơm nghe chưa", cuối cùng, như tự giễu buông thêm một câu, "Có điều có anh Việt Trạch ở đó, chắc em cũng chẳng cần lo".

Trong lòng Nghê Gia chợt dâng lên niềm xót xa kì lạ, cô khẽ nhếch miệng, nhưng lại không nói gì.

https://thuviensach.vn

Mẹ và bà nội đã đến nơi tổ chức hôn lễ trước, trong nhà rất vắng lặng, Nghê Lạc mặc complet cứ bế Nghê Gia mặc váy trắng đi xuống khỏi cầu thang xoắn ốc, suốt dọc đường đi không nói tiếng nào, bế cô lên xe.

Hai hoa đồng trong xe là Khiêu Khiêu với Đường Đường. Hai đứa nghiêng đầu nhìn cô và Nghê Lạc, chớp chớp mắt, vỗ tay bôm bốp: "A, cô dâu xinh quá".

Nghê Lạc xoa xoa đầu hai bé, nhìn hai hạt đậu đỏ bé xíu một mặc vest một váy bám nhau như sam, lòng chợt nghẹn lại, đột nhiên thấy ghen tị với hai đứa.

Nghê Lạc quay đầu nhìn Nghê Gia, cười vu vơ: "Hôm sinh nhật mười tuổi, không hiểu sao em lại đau đầu, làm mẹ sợ quá phải nhờ bác sĩ đến khám".

Nghê Gia ngẩn ra, đầu óc trống rỗng, nhưng lại chậm chạp nói: "Sinh nhật mười tuổi, lúc xuống cầu thang chị bị trượt chân ngã, đập đầu xuống đất, ngất đi rất lâu".

"Em đã bảo mà." Nghê Lạc rất hưng phấn, bật cười, lại chống cằm, khẽ nhíu mày nghĩ ngợi một lúc lâu, "À, đúng rồi", cậu nói luôn, "Hồi học trung học, em nhảy cao bị gãy tay...".

"Tay trái đúng không?" Nghê Gia lập tức ngắt lời cậu, mắt sáng ngời như sao.

"Đúng." Cả hai tức khắc như mở máy phát, từng điều bé nhỏ đã qua bao năm như thế lại từng có thần giao cách cảm, như bọn họ thật sự cùng lớn lên bên nhau, như chưa từng bỏ lỡ thời gian mười tám năm đầu đời. Mỗi chữ đều ẩn chứa sự thương cảm và nụ cười vui sướng, mỗi chữ đều rất thắm thiết.

Ô tô chạy vào sân nhà họ Việt, cuộc trò chuyện giữa hai chị em cũng ngừng lại.

Nghê Lạc xuống xe trước, quay đầu lại chìa tay cho cô, trên mái tóc cậu là nắng mai lấp lánh ánh vàng, cậu cười: "Chúng mình có thần giao cách cảm,

https://thuviensach.vn

nên sau này phải để em cảm nhận được hạnh phúc của chị đấy!".

Nghê Gia ngửa đầu mỉm cười, khoác tay cậu: "Được!".

Năm kết hôn đầu tiên.

Sau khi kết hôn, đãi ngộ của Nghê Gia ở trường đã hoàn toàn khác.

So với trước kia, ai thích cô thì càng thích hơn, kẻ không thích lại càng không thích. Nhưng không còn những người thích nói xấu như Diêu Phi nữa, nghe đâu chuyển hết từ nói xấu thành sợ sệt rồi.

Ai nấy đều thông tin nhanh nhạy, từng nghĩ rằng sau tai nạn kia, Nghê Gia sẽ không bao giờ xuất hiện nữa. Song nào ngờ, nhà họ Ninh sụp đổ, nhà họ Tống không còn, Nghê Khả tỉnh lại, Tống Nghiên Nhi bỏ học, Mạc Doãn Nhi mất tích, Ninh Cẩm Niên bỏ mạng.

Còn Nghê Gia, gả cho Việt Trạch - "Bàn tay tội ác sau bức màn".

Có người từng gặp Mạc Doãn Nhi sau khi cô ả mất tích, nói là khuôn mặt bị hủy hoại, làm công việc thấp hèn, sống rất khổ sở. Tin này vừa bay về, ánh mắt những người nhìn Nghê Gia rõ ràng kiêng dè thêm vài phần.

Họ đồn rằng hễ ai chọc giận Nghê Gia thì sẽ phải nếm trái đắng. Nhìn tình trạng của Mạc Doãn Nhi, lại nhìn Tống Nghiên Nhi phải bỏ học vì không chịu nổi vẻ lạnh lùng của Nghê Gia kia kìa. Ngẫm lại thì người ta có chồng vừa giàu có vừa ác độc, không nên dây vào thì hơn.

Kiêng dè thì kiêng dè, nhưng nhiều hơn cả là sự ghen tị.

Con người là vậy, khi nhìn thấy những thứ mình không có được sẽ nhiếc móc công kích, lấy đó làm nhục, nhưng trong lòng lại thầm mong mỏi có được những thứ đó.

Nghê Gia thật sự không để tâm, ngoại trừ những môn chuyên ngành, cô bỏ bẳng sạch những môn triết học đại cương này nọ, ở nhà viết kịch bản, chạy studio với Tần Cảnh, hoặc là ở bên ông nội.

https://thuviensach.vn

Công việc của Việt Trạch khá bận rộn nên bình thường không dành được bao thì giờ ở bên cô, trái lại càng khiến cả hai quý trọng thêm mỗi phút giây gặp nhau. Kết hôn hơn hai tháng, hai người thậm chí còn chưa từng nói nặng với nhau nửa câu.

Việt Trạch rất tốt tính trước mặt cô, đương nhiên sẽ không khiến Nghê Gia buồn. Ngày nào cô cũng vui vẻ hớn hở y như con thỏ. Nhưng mà, từ sau khi người nào đó bất ngờ có thai, nàng ta bèn trở nên cáu bẳn suốt ngày.

Phạm vi gặp họa rất lớn, lan sang cả Việt Trạch, mẹ, em trai, thậm chí cả ông Việt và bà Nghê.

Mọi người đều biết sức khỏe của cô không tốt, có thai vất vả nên hầu hạ cô như bà hoàng, nhưng tên lâu la Nghê Lạc lại không tự giác cho lắm.

==========

Ngoại truyện 2: Trạch gia và chuyện bầu bí

Giai đoạn cuối thai kỳ, Gia Gia thường không ngủ được, đôi khi còn chui vào phòng mẹ ngủ cùng để nói chuyện với mẹ, hỏi mẹ có phải ngày trước mang thai hai đứa vất vả lắm không.

Trương Lan cười: "Người thời đấy nào có biết sướng hay khổ gì đâu".

"..."

Không có giá trị khích lệ tinh thần nào cả, mẹ à, mẹ chẳng biết tán chuyện gì hết.

Nghê Gia lo lắng than thở: "Mẹ, trước đây con uống rất nhiều thuốc, tuy trước lúc có thai đã dừng hơn nửa năm những vẫn lo sẽ ảnh hưởng đến đứa bé. Liệu có xảy ra vấn đề không mẹ?".

Trương Lan lại cười: "Trước đây mẹ cũng từng lo thai song sinh sẽ cướp chất dinh dưỡng của nhau, một đứa khi ra đời sẽ rất ngốc, chẳng phải là không có vấn đề gì hết đó sao".

"..."

https://thuviensach.vn

Sao lại không có vấn đề gì? Mẹ xem thằng ngốc Nghê Lạc kìa!

Nghê Gia không tán dóc nổi với mẹ nữa, loẹt quẹt dép lê về phòng, rồi rón ra rón rén chui vào chăn. Vừa mới ngoan ngoãn nằm im, Việt Trạch đã mở mắt nhìn cô, sau đó ôm cô vào lòng.

Nghê Gia áy náy đẩy đẩy ngực anh, lí nhí: "Sao anh lại dậy?".

"Không biết." Anh nhắm mắt mỉm cười.

Quả thật anh không biết vì sao chỉ khi cô ở bên cạnh mới có thể yên giấc.

Nghê Gia ngước lên nhìn anh: "A Trạch, tuy lần nào khám thai bác sĩ cũng nói là không có vấn đề gì, nhưng em vẫn lo lắng, làm sao bây giờ?".

Việt Trạch lại mở mắt, con ngươi đen sẫm, hỏi: "Còn nhớ lời thề trong đám cưới chúng mình không?".

"Em nhớ chứ, chăm sóc anh ấy, bảo vệ anh ấy, cho dù nghèo khổ hay giàu có, ốm đau hay khỏe mạnh vẫn luôn yêu thương nhau, mãi mãi bên nhau?" Cô ngoan ngoãn đọc thuộc lòng.

Anh sán lại gần, cọ mũi lên chóp mũi cô: "Với bé con của chúng mình cũng vậy. Nên em đừng lo, được không?".

Đúng thế, chính là như thế.

Cô nhoẻn cười: "Vâng".

Nhưng sau khi sinh em bé, Nghê Gia vẫn cảm thấy lo lắng không yên. Bởi vì Lai Lai thực sự rất ngoan, ngoài lúc ra khỏi bụng mẹ khóc ré lên một tiếng thì chẳng thấy khóc nữa, luôn hết sức bình tĩnh nhìn mọi người.

Nghê Gia lo sự trao đổi tình cảm hoặc cảm giác đau đớn của bé có vấn đề, cố tình nhè lúc Việt Trạch đi vắng, nhiều lần véo trộm má bé, nắn bóp thành đủ các loại hình dạng.

Nhưng Lai Lai vẫn luôn im thin thít nhìn bà mẹ bạo lực này, khăng khăng không khóc không quấy. Còn ra vẻ con-rất-ngoan-con-không-tố- cáo-mẹ nữa chứ.

https://thuviensach.vn

Tới khi Việt Trạch về, Nghê Gia rất là an phận, chột dạ bế bé đến cho Việt Trạch như dâng đồ quý, cười khì khì kiểu em-rất-ngoan-em-không-bắt-nạt-con-anh, kề cà nói: "Giờ đến lượt anh chơi với con rồi".

Việt Trạch thường hay đặt Lai Lai xuống thảm, ngồi đối diện với cậu nhóc rồi trêu nó.

Lai Lai sẽ ê a nói với anh bằng thứ tiếng mà người lớn không hiểu nổi. Lúc này, Nghê Gia lại cảm thấy, con trai mình rất bình thường.

Nhưng say này khi sinh con gái Hảo Hảo, Nghê Gia phát hiện ra, Hảo Hảo mới có tính cách mà trẻ con nên có. Đói bụng này, đi tè này, không ai chơi cùng này ... đều có thể khiến bé khóc váng lên, chia làm n cách khóc khác nhau, ồn ào tới độ cả nhà họ Việt từ trên xuống dưới đều hừng hực sức sống.

Nghê Gia nói với Việt Trạch: "Anh xem, trẻ con bình thường phải giống như Hảo Hảo ấy, em vẫn thấy Lai Lai bình tĩnh quá, không giống trẻ con, có phải suy nghĩ của em có vấn đề không?".

Lúc cô hỏi câu này, Việt Trạch đang chòng ghẹo cô, nghe thế cười bảo: "Anh thấy rất bình thường mà, Lai Lai giống anh, nên rất ngoan. Nhưng Hảo Hảo thì giống em nên mới quấy phá như thế, chuyên môn bắt nạt người khác".

"Này, Việt Trạch, anh tìm... Ưm..."

Anh chặn miệng cô, sau khi hôn cho cô trời đất quay cuồng mới cười: "Nếu em vẫn còn chưa hài lòng, chi bằng sinh thêm vài đứa nữa, đến khi nào em hài lòng mới thôi, anh sẽ cố gắng hết sức phối hợp với em, được không?".

"..."

Dù chồng đã nói như vậy, nhưng đợi đến khi Lai Lai hơn bốn tuổi, người nào đó vẫn lén lút giấu Việt Trạch đưa bé đi làm kiểm tra trắc nghiệm IQ. Sau khi nhận kết quả, Nghê Gia chấn động, ôm chầm lấy con trai hôn chụt chụt.

https://thuviensach.vn

Đã quen với đủ kiểu hành động kì dị của mẹ từ lâu, Lai Lai vô cùng bình tĩnh lấy tay xoa mặt.

Sau khi về nhà, Nghê Gia không nhịn được bèn sám hối kể lại đầu đuổi câu chuyện cho Việt Trạch, nói mình không phải bà mẹ tốt, không nên đưa con đi kiểm tra. Nhưng vừa sám hối được một câu, hai mắt cô đã tức thì tỏa ánh sáng vàng lấp lóe đưa kết quả cho Việt Trạch xem.

Sau khi Việt Trạch xem xong cũng ngẩn ra hồi lâu, song anh không nghĩ ngợi nhiều đã liệng luôn tờ kết quả vào máy cắt giấy, nói: "Coi như không biết đi".

Nghê Gia đương nhiên hiểu ý anh, gật đầu như gà mổ thóc: "Tất nhiên là em biết rồi, em cũng không muốn tạo áo lực cho con. Lúc kia em lo thằng bé bị làm sao chỗ nào, nên mới...".

"Anh biết, tóm lại bây giờ em đã yên tâm chưa?" Việt Trạch nở nụ cười, gần như cam chịu.

Cô thật sự tưởng thằng bé không gặp được các bà mụ thần kì nên con cô mới có hơi ít biểu cảm như thế?

Việc đã qua đi, trong lòng Nghê Gia không chỉ yên tâm mà còn rất phấn khởi. Người nào đó một khi đã ngộ ra liền suốt ngày bám theo Việt Trạch khoe: "Nhất định là em quá thông minh nên con được di truyền đó".

Việt Trạch cân nhắc một lúc, nêu ý kiến khác: "Vấn đề này, anh cảm thấy cần thương thảo".

Nghê Gia cự lại: "Chẳng lẽ di truyền từ anh chắc?".

"Ờ, chuẩn đấy, đúng câu này này."

Nghê Gia lại đá chồng một cái. Trùng hợp hôm đó phải về nhà thăm mẹ đẻ, thế là cô ba chân bốn cẳng chạy thình thịch về nhà họ Nghê. Nghê Lạc ngố như thế, cô có thể tìm chút niềm an ủi từ cậu chàng.

https://thuviensach.vn

Nghê Gia vừa vào cửa đã thấy Nghê Lạc đang ăn lót dạ, cô ngồi xuống cười hớn hở: "Nghê Lạc, chị chợt nghĩ, em ngốc thế này, nhất định là vì trước kia chị đã hút hết chất dinh dưỡng của em, rất xin lỗi, rất xin lỗi em. Giờ IQ của chị cao hơn em nhiều như thế này, chị áy náy quá".

Nghê Lạc ngậm miếng bánh mì, mặt quạu lại, mới sáng sớm đã chạy sang đây chỉ để sỉ nhục IQ của cậu?

Nghê Lạc dán mắt nhìn cô một lúc, hỏi: "Có kiểu lí do hút mất IQ thật à?".

Thật ra không có.

Nhưng Nghê Gia thấy mặt câu có vẻ như mắc mưu, không dằn nổi lòng trêu cậu chơi: "Chứ sao. Giờ rốt cuộc em đã biết tại sao mình ngốc chưa, ha ha ha, vì chị quá thông minh".

Nghê Lạc nhìn cô cười ha ha xong, mới bình tĩnh phun ra một câu: "Mẹ cho em đi test IQ rồi, 159. Thế nên, Nghê Gia, rất xin lỗi chị, chẳng trách chị lại ngốc thế".

"..."

Nghê Gia là minh chứng sống động cho cái gọi là "phi quân tử", nói không lại bèn xài tay chân, tung cước sút bay Nghê Lạc.

Cô rất không cam tâm, tức tối nhìn Trương Lan: "Mẹ, sao mẹ lại thế? Mẹ lại cho con của mẹ đi làm trắc nghiệm IQ? Làm mẹ mà như thế, thật vô nhân đạo lắm lắm".

Trương Lan tỏ vẻ xấu hổ, ngại ngùng nói: "Là vì ngày xưa Lạc Lạc hay đực mặt ra, mẹ sợ em nó là thằng ngốc...".

Nghê Gia phụt luôn cả ngụm nước ra, ôm bụng cười như nắc nẻ.

Nghê Lạc mặt xám ngắt, nghiến răng: "Thế thì đã sao? Dù sao IQ của em cũng là 159, không phát hiện ra tốc độ học tập của em mấy năm nay nhanh như thế à? Nghê Gia chị mới là đồ ngốc ấy, sau này em sẽ đổi tên số điện thoại của chị trong danh bạ là Gái Ngốc".

https://thuviensach.vn

Nghê Gia không ý kiến, đổi tên Nghê Lạc trong danh bạ thành "Em HaiThiên kim đại chiến".

Thiên kim đại chiến Chữ Hai (二) vừa chỉ Nghê Lạc là em thứ hai, vừa là tiếng lóng để chỉ người ngốc.

So với Nghê Gia, Việt Trạch còn có duyên với trẻ con hơn.

Lai Lai từ nhỏ đã khá lãnh đạm, đi đến đâu cũng trưng cái vẻ ông cụ non, đi bát phố với mẹ còn bắt chước bố Việt Trạch xách túi giúp mẹ.

Tuy Nghê Gia biết Lai Lai bé nhỏ mạnh mẽ, nhưng cô vẫn hi vọng thỉnh thoảng bé có thể làm nũng bám đuôi cô, nhưng bé vẫn lãnh đạm mãi. Chỉ có lúc thấy Việt Trạch, bé mới có chút biểu cảm ngưỡng mộ, níu lấy áo khoác của bố, đôi chân lũn cũn chạy theo sát đằng sau.

Nghê Gia chỉ có thể bùi ngùi rằng bản thân có lẽ chưa có được khí chất đủ để cuốn hút thằng nhóc, đành quay sang ôm Hảo Hảo. Nhưng Hảo Hảo rất bướng, lại còn hư, nghịch hơn cả con trai. Nghê Gia thỉnh thoảng cũng khó tránh khỏi phải dạy dỗ bé.

Con bé tủi thân, chỉ cần có mẹ ở đó thì sẽ rất ngoan ngoãn, nhưng khi bố vừa về một cái là chạy ngoắt đến lên án mẹ đã mắng mình thế nào, con bé còn rất thích tỏ ra dễ thương, chuyên môn rúc vào lòng Việt Trạch để xin được an ủi.

Nghê Gia thấy bội phục, không biết con bé học kiểu vờ vịt này của ai.

Hảo Hảo không những hiếu động mà còn cực kì thích hỏi.

Lúc ăn cơm:

Hảo Hảo cầm cái ly chớp mắt: "Anh, tại sao trong Cola lại có nhiều ong mật nhảy qua nhảy lại như thế?".

Lai Lai: "Đó là khí carbon dioxide CO2".

Hảo Hảo mếu xệu: "Ý? Là gì?".

Lai Lai: "... Là tên một loại ong mật".

https://thuviensach.vn

Lúc tản bộ:

Hảo Hảo quay đầu lại nhìn đôi chim cu đằng sau: "Bố, tại sao đi đâu bố cũng nắm tay mẹ vậy?".

Việt Trạch cười: "Tại bố thích mẹ".

Hảo Hảo quay sang nhìn Lai Lai: "Anh lúc nào cũng nắm tay em, vì anh thích em à?".

Lai Lai: "...".

Hảo Hảo ngẩng mặt lên: "Bố với mẹ giống con với anh à?".

Việt Trạch: "...".

Hảo Hảo tiếp tục: "Thế cậu đâu, cậu là em mẹ, tại sao cậu không ở cùng chúng ta?".

Nghê Gia: "...".

Con nhóc này...

Con nhóc này bị chiều quá hóa hư rồi, một đống thói hư tật xấu. Nghê Gia giúp con sửa từng cái một, hết sức khó khăn.

Ví như, Hảo Hảo luôn thích để đồ bừa bãi, đặt vỏ túi đồ ăn vặt lên bàn trà chứ không bỏ vào thùng rác. Nghê Gia thấy sẽ bắt bé ném túi vào thùng rác.

Hảo Hảo muốn xem phim hoạt hình, lười đứng dậy.

Nghê Gia liền cầm điều khiển tắt TV, "Vứt rác đi rồi xem".

Hảo Hảo lại bướng với Nghê Gia đến cùng, bĩu môi, vung tay lên, gói snack khoai tây rơi xuống thảm, bé mím môi nhìn Nghê Gia, vẫn bất động.

Nghê Gia cũng không giận, xoay xoay cái điều khiển nhìn bé.

Đọ sức trong im lặng vài phút, Hảo Hảo muốn xem phim hoạt hình, không còn cách nào khác, đành phải xoay người nhặt túi lên.

https://thuviensach.vn

Nhưng tay nhỏ cầm túi to, có nhặt kiểu gì cũng không nhặt lên được, đột nhiên khóc nức lên gọi mẹ đầy đáng thương: "Mẹ, mẹ nhặt lên giúp con với, túi này nặng lắm, con không nhấc lên nổi".

Lại học kĩ năng diễn trò này ở đâu thế?

Nghê Gia suýt không nén nổi cười, vất vả lắm mới làm được mặt nghiêm túc: "Không nhặt được cũng phải nhặt".

Hảo Hảo sốt ruột như con sóc nhỏ, chạy vòng quanh cái túi xoay tới xoay lui, hết lôi lại kéo, hết tha lại túm, như thể dùng sức lắm rồi mà cái túi vẫn không mảy may suy chuyển.

Lai Lai ngồi đọc sách bên cạnh lắc lắc đầu, em gái cậu đúng là trường phái diễn viên thực lực dày dặn kinh nghiệm.

Loay hoay nửa buổi, Hảo Hảo nhọc đứt hơi ngã bệt xuống đất, thở hổn hển cầu xin, "Mẹ, nặng thật mà, con không cầm lên nổi. Mẹ vứt vào thùng rác hộ con đi mà".

Nghê Gia vẫn đứng yên.

Đúng lúc Việt Trạch về, chứng kiến toàn bộ sự việc, không nhịn được cười bảo Nghê Gia: "Diễn viên đoạt giải Oscar tương lai đấy".

Hảo Hảo thấy Việt Trạch như thấy cứu tinh, vừa muốn cầu cứu, Nghê Gai đã lừ mắt, bé lại đứng im không nhúc nhích, tiếp tục gào lên: "Nặng thật mà, con không cầm lên nổi á. Bố, con là trẻ con, sức con ít".

Việt Trạch ngồi xuống, xoa xoa đầu bé: "Hảo Hảo ngoan, đừng làm mẹ giận nữa".

Hảo Hảo bất đắc dĩ "dốc hết" sức lực toàn thân, "bê" cái túi không đi, khốn khổ ném vào thùng rác, giờ mới như trút được gánh nặng mà ngồi xuống sàn thở hồng hộc. Sau cùng, con bé còn chu môi lên tức tối lườm Việt Trạch.

"Hừm, biết ngay bố sẽ giúp vợ bố mà."

https://thuviensach.vn

Nghê Gia và Việt Trạch đồng thời cười phì cả ra.

Nghê Gia véo má Hảo Hảo: "Hừm, biết ngay con giỏi diễn mà".

Lai Lai bốn tuổi lắc lắc đầu, thở dài: "Hai đứa trẻ".

Lai Lai như một hạt mầm bạch dương khỏe mạnh, không cần cái gì dẫn lối, gốc cây bé xíu cứ thế vươn mình thẳng tắp. Nghê Gia cũng không lo lắng về bé, song về vấn đề giáo dục Hảo Hảo, Nghê Gia cho rằng, Việt Trạch có vẻ quản lý con bé rất lỏng lẻo.

Có câu "ba tuổi định chung thân", Nghê Gia thấy Hảo Hảo sắp hai tuổi vẫn tùy hứng và bá đạo như vậy, không khỏi lo âu. Nhưng Nghê Gia lại có thai lần nữa, không có nhiều tâm tư và sức lực để quản chế Hảo Hảo nữa.

Sau khi chờ bé cưng thứ ba là Đa Đa (Việt Trạch nói có càng "nhiềuThiên kim đại chiến" con càng tốt) ra đời, sự quan tâm của mọi người đặt cả lên người Đa Đa, nhiệm vụ cốt lõi là quản giáo Hảo Hảo đã rơi vào đầu Việt Trạch.

Thiên kim đại chiến Phiên âm Hán Việt của chữ Nhiều (多) là Đa.

Nhưng Việt Trạch rất rõ ràng là tuýp "Bụt chùa nhà không thiêng", hết sức dịu dàng khoan dung với người nhà. Đôi khi thậm chí Hảo Hảo nghịch ngợm, xóa nhầm mất file tài liệu kinh doanh quan trọng của anh, anh cũng chỉ nói là tìm nhân viên kỹ thuật xử lý là được, bảo Hảo Hảo rằng lần sau không được chạm vào máy tính của bố, rồi sau đó bỏ qua luôn.

Nghê Gia cảm thấy như thế quá dễ dãi, sẽ làm hư con trẻ. Việt Trạch lại cho rằng, bé con là để cưng chiều, hơn nữa Hảo Hảo vừa hiếu thảo vừa tình cảm, chỉ cần không nhượng bộ bản chất vấn đề là được rồi.

Nhưng Nghê Gia luôn không hiểu nổi cái "bản chất vấn đề" mà Việt Trạch nói là gì.

Mãi cho đến một ngày, mẹ bạn Lala ở vườn trẻ gọi điện thoại đến nói là hôm trước Hảo Hảo bảo sẽ dẫn mẹ mình tới nhà Lala chơi, mẹ Lala cố tình

https://thuviensach.vn

bỏ đám hẹn hò với chúng bạn, chuẩn bị hoa quả đồ ăn ở nhà chờ. Nhưng chờ gần đến tối rồi mà cũng chẳng thấy ai tới.

Nghê Gia kinh ngạc, nói Hảo Hảo chưa từng nhắc cô chuyện này.

Mẹ Lala còn nói, Hảo Hảo hứa cuội nhiều lần lắm rồi, có một lần hẹn Lala ra ngoài chơi siêu nhân bí mật gì đó. Kết quả là một mình Lala chạy ra công viên chờ mãi mà không thấy bóng dáng Hảo Hảo đâu, mẹ Lala tưởng con mình mất tích, sợ quá đi tìm khắp nơi.

Nghê Gia gác điện thoại, hít một hơi thật sâu, kéo Hảo Hảo đang bế Đa Đa chơi đùa trên sofa sang một bên, hỏi bé sao lại thế. Hảo Hảo thừa nhận luôn, còn bình chân như vại nói: "Con chỉ nói bừa thôi, tại Lala ngốc, ai bảo bạn ấy tưởng thật".

Nghê Gia khiếp sợ, không biết con bé nuôi dưỡng thói quen hứa hẹn tiện miệng từ bao giờ, bảo con bé xin lỗi Lala mà nó còn hùng hồn bảo mình không có lỗi.

Nghê Gia tức điên, muốn tìm cái thước, Hảo Hảo nhìn thấy động tác của mẹ, lập tức khóc òa lên: "Mẹ là người xấu, mẹ là người xấu".

Bé Đa Đa nhỏ xíu như hạt đậu ngã xuống ghế sofa, cắn ngón tay, mắt đen lúng liếng nghiêng đầu theo dõi.

Nghê Gia vừa mới chuẩn bị đánh khẽ một cái tượng trưng gọi là thì Việt Trạch lại đi đến, ôm Hảo Hảo vào lòng, bình tĩnh dỗ: "Đừng khóc đừng khóc, thứ bảy bố đưa con đi công viên trò chơi ngồi đu quay Ferris được không?".

Nghê Gia suýt thì tức chết, đập luôn cái thước vào tay Việt Trạch, bế Đa Đa bỏ đi.

Việt Trạch quay sang dỗ Nghê Gia, không biết anh đã dùng cách gì để Hảo Hảo xin lỗi, chuyện này mới êm xuôi.

Đến thứ bảy, Nghê Gia ngồi trong phòng khách, đặt Đa Đa vào xe đẩy, ông nội thì kiểm tra ba lô của Lai Lai và Hảo Hảo, lúc cả nhà chuẩn bị đi công

https://thuviensach.vn

viên trò chơi thì thấy Việt Trạch mặt tỉnh bơ đi xuống lầu bình thản xem TV.

Hảo Hảo đội mũ lưỡi trai, nhảy đến: "Bố, sao bố chưa thay áo phông đồng phục của nhà mình, sắp đi rồi".

Việt Trạch nói: "Bố không muốn đi nữa".

Nghê Gia sửng sốt, cuối cùng sau một lúc lâu mới chợt như vỡ lẽ.

Lai Lai rất bình tĩnh, bỏ ba lô trên lưng xuống, bế Đa Đa ra khỏi xe đẩy, nói: "Con đưa Đa Đa lên nhà chơi". Ông nội cũng đi theo luôn.

Hảo Hảo lại không thể chấp nhận, tủi thân đến nỗi nước mắt lưng tròng: "Bố nói dối, bố nói không giữ lời".

Việt Trạch hơi nghiêng đầu, nhìn bé: "Bố bắt chước Hảo Hảo đấy. Dù sao bố cũng chỉ nói bừa thôi, có sao đâu".

Hảo Hảo mím môi, nước mắt rơi lã chã, mở miệng nhưng rồi lại uể oải khép lại. Một lúc sau, bé mới xoay người đi. Nghê Gia lo lắng, đuổi theo xem con thế nào, còn chưa tới cửa phòng đã nghe tiếng Hảo Hảo gọi điện thoại:

"Xin lỗi cậu... Lời xin lỗi lần trước là bố bắt tớ nói, nhưng lần này, tớ nói thật... Bị lừa rất buồn... Sau này tớ sẽ không nói dối nữa... Lala, cậu cũng không nên nói dối, nói dối là không tốt... Đa Đa cưng lắm, nó biết bò rồi, lần sau cậu bảo mẹ đưa sang đây thăm em nhé... Mẹ tớ tốt lắm, mẹ sinh anh trai với em trai cho tớ, cậu không có nhé ~~~"

Nghê Gia không khỏi bật cười, xoay người xuống lầu, Việt Trạch vẫn ngồi trên ghế sofa xem thời sự, nhìn thấy cô bèn mỉm cười.

Nghê Gia bỗng cảm thấy thời khắc này anh nam tính vô cùng, tiến đến ôm anh, thì thào: "A Trạch, có anh ở đây, thật tốt".

Anh nghiêng mặt sang, không đáp, chỉ hôn lên trán cô.

https://thuviensach.vn

Nghê Gia nói: "Em thấy Hảo Hảo biết lỗi thật rồi, nếu không thì, hay là đi công viên ...".

"Lần sau đi." Lần này anh không nhượng bộ chút nào, "Nếu đã giáo huấn con bé thì phải để nó nghiêm túc suy nghĩ cả ngày hôm nay. Bằng không ra ngoài chơi nó sẽ quên ngay cái ấm ức ban nãy".

Nghê Gia động lòng, đột nhiên bị cách xử phạt và giọng nói cảnh cáo của anh quyến rũ đến ngất ngây, tay cô vô thức lần vào trong áo anh, khiêu khích như có như không cắn khẽ tai anh, "Nếu giờ rồi rãi thế, hay là lên giường đi?".

Còn chưa dứt lời, anh đã ôm cô, cong môi cười: "Anh chờ câu này của em mãi".

Mấy đứa bé nhà họ Việt, bất kể là Lai Lai lãnh đạm, Hảo Hảo hoạt bát hay Đa Đa đang bò đi bò lại dưới sàn đều rất yêu động vật. Ngày nào ngồi vào bàn ăn cũng thảo luận những con vật ở vườn trẻ hoặc trường tiểu học.

Nghê Gia bèn rước một chú chó Husky về nhà, nhưng càng ở chung lại càng thấy khí chất ngốc nghếch của chú ta rất giống Nghê Lạc, thế là dứt khoát đổi tên luôn, gọi là Lạc Lạc.

Trùng hợp thay, có lần Nghê Lạc ra ngoài mua một bé nhím con, cảm thấy cháu trai của mình có thể thích nên bỏ vào hộp xách sang nhà. Bọn trẻ lần đầu tiên nhìn thấy nhím đều rất thích, Hảo Hảo còn ôm Husky ngồi trước cái hộp ngắm nhím. Nhưng con nhím là một cục tròn be bé, giấu mặt đi, cả người toàn những gai là gai.

Hảo Hảo liền hỏi Husky: "Lạc Lạc, em nói có phải bé nhím xấu hổ không?".

Hảo Hảo vừa hỏi xong, Nghê Lạc cáu lên: "Ai đặt tên cho cái con chó ngốc này đấy?".

Hảo Hảo thành thật: "Cậu đừng giận, là mẹ đặt đấy".

https://thuviensach.vn

Nghê Lạc lập tức lôi Nghê Gia đến, chỉ vào con Husky mặt ngu: "Sao chị có thể đặt tên em cho con chó?".

Nghê Gia cười khì khì: "Chẳng phải chị đang thể hiện chú em là một thành viên của gia đình chị sao?".

Nghê Lạc nghiến răng nghiến lợi, chỉ vào con nhím nói: "Nó là em mua, tên Gia Gia".

Nghê Gia không vui, nhưng Việt Trạch bỗng nhiên lại gần, nhìn con nhím một cái, nói luôn: "Rất giống, cái tên Gia Gia này hay lắm".

Bọn trẻ lập tức vỗ tay: "Gia Gia, Gia Gia".

Nghê Gia còn muốn kháng nghị, không ngờ con nhím nghe thế lại ló đầu ra, con mắt láo liên nhìn mọi người một vòng.

Nghê Gia: "...".

Mày đồng ý thật à?

Ban đầu bé nhím sợ người lạ nên cứ co mình lại. Dù Hảo Hảo một tay ôm Đa Đa, một tay ôm Husky, hai người một chó ngồi trước bể thủy tinh nhìn nó chăm chăm suốt một buổi chiều, nhím con vẫn không nhúc nhích.

Buổi tối lúc ăn cơm, Hảo Hảo bèn thở dài: "Gia Gia rất cô đơn, một mình co người lại, không chơi với chúng con".

Nghê Gia nghe xong câu này thì rất đau đầu. Thật không hiểu tại sao con nhím kia lại giống mình, vô tình nhìn lướt qua bể thủy tinh thì phát hiện bên trong trống trơn, không thấy con nhím đâu nữa.

Cả nhà lại vội vã đi tìm, phát hiện con nhím chạy ra ngoài sân, đang cố gắng bò lên cái chuồng vật nuôi trong sân. Việt Trạch sửng sốt nói: "Hình như hôm kia chú Doãn mang một con sói sang nhà mình".

Hảo Hảo lập tức co giò phóng đi như tên lửa: "Sói con ăn thịt Gia Gia mất. Gia Gia!".

Nghê Gia càng đau đầu hơn chạy theo mọi người, kết quả...

https://thuviensach.vn

Con nhím lại đang thảnh thơi leo trèo lăn lộn trên người con sói là sao?

"..."

Sói con ngậm mũi bé nhím, kéo nó từ trên người mình xuống, rồi đặt xuống đất liếm liếm cái bụng trắng hồng của nó, còn bé nhím thì vui vẻ quơ quào mấy cái móng vuốt ngắn ngủn, rốt cuộc là chuyện gì đây?

Ai nấy kinh hoàng, đúng là thế giới vô biên.

Hơn nữa, Nghê Gia ho khù khụ, sao lại sặc mùi "không phù hợp với trẻ nhỏ" thế này?

Tất cả để bé nhím lại chơi với sói con, rồi lặng lẽ quay về ăn cơm tiếp. Mọi người ăn được một nửa, không ngờ bé nhím lại bò về chậm như rùa.

Đêm hôm đó, Việt Trạch làm thêm ở nhà, lúc xuống nhà rót nước uống, ánh mắt vô tình liếc qua bể thủy tinh đựng nhím. Thấy con nhím như một búi gai màu cafe ấm áp, anh nhất thời nổi hứng đi đến, cẩn thận sờ sờ gai của nó, nhưng không bị đâm vào tay như tưởng tượng, mà ngay lập tức, nhím con lật ngửa người, cái bụng hồng tròn xoe, đang phát ra tiếng "òng ọc".

Việt Trạch không mấy khi tiếp xúc với các con non, nhưng giờ phút này lại thấy mềm lòng một cách kì lạ, không nhịn được thò một ngón tay ra chọc chọc vào bụng nhím, êm êm mềm mềm, còn mềm hơn cả thạch hoa quả.

Nhím con không hề phản kháng, còn có vẻ rất vui vẻ, tiếp tục "grừ grừ".

Anh không nhịn được cười, lại chọc chọc vào bụng nó, ma xui quỷ khiến thế nào lại gọi: "Tiểu Gia Gia".

Bé nhím con lại tiếp tục ra chiều dễ thương "grừ".

Việt Trạch bỏ cốc nước xuống, chạy một mạch lên lầu, Nghê Gia đang viết kịch bản, còn chưa kịp hỏi có việc gì đã bị Việt Trạch kéo ra ngoài.

Anh kéo cô đến bên cạnh bé nhím, "Gia Gia, Tiểu Gia Gia với em giống nhau như đúc".

https://thuviensach.vn

Nghê Gia nhìn chằm chằm con nhím đang ngu đần giở mánh dễ thương ra với chồng mình: "Giống chỗ nào?".

Anh ôm cô từ phía sau, khẽ gác cằm lên vai cô: "Em xem, nhìn bên ngoài thì toàn gai nhọn, nhưng sau khi thân thiết rồi mới biết, hay mềm lòng và rất ấm áp".

Nghê Gia im lặng lắng nghe, khóe môi phảng phất nét cười, nhỏ giọng làu bàu: "Đó là vì con nhím chỉ lộ mặt không có gai nhọn ra với người nó thích thôi".

"Anh biết." Anh ghé sát tai cô, giọng nói có chút mê hoặc, "Nên rất đáng quý".

Nghê Gia bật cười, vừa nhõng nhẽo vừa nhắc nhở: "Bây giờ em không có vỏ cũng chẳng có gai, anh phải đối đãi em cho tốt vào".

"Dĩ nhiên." Anh cười, giống như tơ lòng bị lay động, cười xong lại thở dài sâu xa, "Nhưng câu em nói, không có vỏ cũng chẳng có gai, chẳng phải ý bảo chỉ còn mỗi viên thịt non mềm à?".

"Cho nên là... ?"

"Ờ, anh muốn làm thịt chứ sao."

Việt Trạch lo sói con và nhím con đều là động vật hoang dã, nên cuối tuần dẫn cả nhà đến công viên địa chất chơi, tiện thể phóng sinh luôn sói con và nhím con.

Tuy Hảo Hảo không nỡ nhưng vẫn rất hiểu chuyện.

Nhưng Nghê Lạc cho rằng hình ảnh con nhím nằm úp trên đầu con sói, bị sói đưa đi rồi biến mất trong rừng... thật quá sức ảo diệu!

Còn chú cún ngốc là vật nuôi trong nhà nên đương nhiên không thể phóng sinh rồi.

Trên đường từ công viên địa chất về, ánh mặt trời rực rỡ xuyên qua muôn vàn tán cổ thụ tốt um, tỏa ra những tia sáng lấp lánh loang lổ trên bãi cỏ và

https://thuviensach.vn

trong không khí.

Vừa trong lành vừa quang đãng.

Trong rừng rất im ắng, thảng hoặc có tiếng chim hót líu lo.

Cả nhà như đi trong một hành lang thời gian đẹp đẽ, hương vị hạnh phúc thơm ngan ngát tràn ngập không gian.

Lai Lai vẫn dắt tay Hảo Hảo đi đằng trước, Hảo Hảo thì cầm xích dắt Husky, Husky hay phân tâm, chạy loăng quăng chỗ này một ít chỗ kia một tẹo, nhưng lần nào cũng bị Hảo Hảo kéo giật về.

Cuối cùng, cu cậu phát hiện ra một hạt dẻ cứng đơ đơ xù xì lông rất kì lạ, liền vui sướng quẫy đuôi đuổi theo.

Nghê Gia nhìn ba bé cưng nho nhỏ lùn lùn đằng trước, vừa nghiêng đầu sang đã thấy khuôn mặt góc cạnh mà dịu dàng của Việt Trạch, cầm lòng không đặng mà cong khóe môi, dựa vào anh gần hơn.

Việt Trạch một tay bế con, tay trái nắm tay Nghê Gia, khoan thai đi giữa vạt rừng ngút ngàn lá xanh.

Bé Đa Đa thấy cái gì cũng tò mò, lúc lắc cái đầu, đôi mắt đen láy nhìn khắp nơi, thỉnh thoảng lại phun bọt phì phì, thỉnh thoảng lại ghé vào vai bố ngơ ngác, thỉnh thoảng lại ê a nói chuyện với mẹ, dù không ai hiểu cũng kệ...

Nghê Gia nắm chặt tay Việt Trạch, nhiệt độ trong lòng bàn tay vẫn nóng rực và thân thuộc đến thế, cô tựa đầu vào vai anh, theo bước chân anh đi về phía trước, ánh mắt khẽ khàng lướt lên vòm trời trên đầu.

Cao xa và xanh thẳm.

Cả nhà ta, mãi luôn bên nhau, thật tốt làm sao!

A Trạch, em từng cầu nguyện, hi vọng rằng sẽ có một người như anh, sâu thẳm mà thanh tân như bầu trời trong xanh này, ấm áp mà chẳng khoa trương như ánh dương giây phút này, từ tinh mơ đến khuya khoắt, từ trời tàn đến đất tận, cùng em ngắm hoa nở khắp mọi nẻo đường.

https://thuviensach.vn

A Trạch, nhờ có anh, mọi ước vọng của em đã trở thành hiện thực!

==========

Ngoại truyện 3: Việt Trạch

Nếu không có Nghê Gia, Việt Trạch sẽ chẳng phải là Việt Trạch của hiện tại. Với Việt Trạch mà nói anh đã không còn gia đình từ rất lâu rồi.

Rất lâu về trước, Việt Trạch bé nhỏ vẫn còn nhớ tiếng mẹ thét lên: "A Trạch, chạy mau! Đừng quay đầu lại, chạy mau!".

Bởi vậy, đã bao năm trôi qua, anh vẫn rất nghe lời, luôn luôn chạy về phía trước, tới giờ vẫn chưa từng quay đầu lại. Trên đường đời, bởi luôn chạy quá nhanh nên không có thời gian dừng lại tự vấn xem bản thân anh muốn gì.

Trong tiềm thức, anh luôn tự nói với mình rằng, anh bận quá, không có thời gian suy nghĩ đến vấn đề này, nhưng trong lòng lại rất rõ ràng, anh không có bất cứ thứ gì muốn có được cả.

Thậm chí anh còn không hứng thú với phụ nữ. Mối quan hệ nào cũng khiến anh cảm thấy nguy hiểm phải cảnh giác. Tình bạn, anh chỉ có mấy người bạn hữu cố định, vậy là đủ. Tình thân, có ông nội có họ hàng, cũng đủ rồi.

Mục tiêu duy nhất cuộc đời anh là từng bước quản lý tốt công ty của gia tộc, để truyền lại nó an toàn và vững chắc cho người thừa kế nhà họ Việt đời tiếp theo.

Nói đến người thừa kế, vậy thì anh không thể tránh né việc phải lấy vợ sinh con.

Anh cũng không bài xích. Có lẽ tìm một cô gái tốt hợp tuổi, môn đăng hộ đối, cuộc sống hôn nhân bình thản êm đềm, cứ thế sống hết đời này cũng không tồi.

Nhưng ý nghĩ này lại tan rã từng chút một nhờ Nghê Gia. Nhờ Nghê Gia, anh càng ngày càng có lòng tham với cuộc sống.

https://thuviensach.vn

Thật ra, lần anh đến studio của Tần Cảnh xem phim, nhìn thấy Nghê Gia (khi đó vẫn là Mạc Doãn Nhi) tươi cười xán lạn như thế cũng đã nhớ nhung rồi. Khi đó anh nhủ thầm, cô bé hồi nhỏ phải nếm trải nhiều khổ sở như thế mà vẫn có thể rực rỡ như hoa hướng dương, thật không dễ dàng gì. Cô gái như thế, nhìn rồi sẽ khó tránh làm người ta vui lây.

Nhưng ý nghĩ của anh cũng chỉ đến vậy, yên lòng, rồi buông bỏ.

Sau này, anh lại càng cố tình không nhớ lại.

Nghe chuyện nhà họ Nghê đổi lại cháu gái, anh cũng không để tâm lắm. Hai họ Nghê, Việt vẫn giữ quan hệ qua lại tương đối thân thiết, có duyên gặp lại, vô duyên thì cũng chẳng cưỡng cầu.

Mãi sau này tại buổi tiệc từ thiện của nhà họ Việt, anh nhìn thấy Nghê Gia đã đổi lại thân phận đang đứng sau hàng chậu cảnh. Nghe mấy câu điều ong tiếng ve của đám bạn học, cô chỉ cười đáp trả, song khi nghe có kẻ nói xấu nhà họ Nghê, cô liền đổ luôn ly cocktail Black Maria lên đỉnh đầu cô ả nọ.

Anh những tưởng, với tình cảm ngắn ngủi mấy tháng ở nhà họ Nghê, cô sẽ không bị chọc giận đến mức ấy.

Nhưng sau đó khi cô tìm ông nội Việt để đàm phán, Việt Trạch mới phát hiện ra, trách nhiệm cô bé con này dành cho nhà họ Nghê không tầm thường chút nào. Anh không hiểu lắm, một cô gái vừa về gia đình mới sao có thể phấn chấn khi nhắc tới người nhà như thế.

Tuy không hiểu, nhưng anh cũng không tò mò.

Nhưng lúc ông nội đề cập đến việc khiêu vũ, cô lại có vẻ ra sức từ chối. Việt Trạch liếc mắt một cái đã nhận ra, cô muốn nhân cơ hội này mời anh đến làm bạn nhảy trong tiệc sinh nhật của cô.

Nhớ lại những lần gặp cô hồi cô còn nhỏ, thật ra anh có thể thông cảm với tâm tình bất an nhưng lại muốn hòa nhập với giới thượng lưu này của cô. Vậy nên tuy có cảm giác bị cô nhóc ranh mãnh này cho vào tròng nhưng anh lại không bài bác, trái lại còn đồng ý giúp cô.

https://thuviensach.vn

Anh nhận lời rồi ghi vào lịch trình hằng ngày, chờ đến ngày đó bị nhắc nhở.

Không ngờ trước ngày sinh nhật anh lại bất ngờ gặp cô ở trường đua ngựa.

Cô của ngày hôm đó khéo ăn khéo nói, hung hăng hống hách, vì tranh giành dây chuyền sản xuất quan trọng cho Hoa thị mà giương nanh múa vuốt như một con thú bị dồn vào đường cùng.

Nhưng một cô gái bộc lộ hết khí thế như thế lại bỗng nhiên thu mình, không đánh trả không cãi lại, đẩy hết tiếng ác lên người Ninh Cẩm Nguyệt khi ăn một roi của cô ta.

Biết co biết duỗi, căng chùng vừa phải, khiến anh rất bất ngờ, luôn có cảm giác rằng mỗi lần nhìn thấy cô thì cô đã khác lần trước rồi.

Tối đó, anh lại nhìn thấy Nghê Gia đang cuộn tròn ôm lấy mình ngồi ở vệ đường, rất yếu ớt, rất buồn bã, rất cô đơn, cũng rất bất lực.

Cô của khoảnh khắc đó như thế không còn là Gia Gia mà anh thấy vài lần gần đây nữa, mà như đã trở về ngày xưa, lúc cô phải lấy trộm đồ ăn, phải co quắp ở cửa hàng tiện lợi làm bài tập, phải ăn xin trên phố.

Lần nào cũng chỉ có một mình, như một đứa bé không chốn nương thân. Hệt như thời điểm này, bị người ta bỏ rơi ở đây.

Ma xui quỷ khiến thế nào mà anh lại đến nói chuyện với cô.

Thế nhưng, tiếc thay, anh không phải người cô muốn gặp. Sau khi nhìn thấy anh, ánh mắt cô lập tức đổi thành vẻ giả tạo kiên cường lãnh đạm.

Sau đó, trao đổi điện thoại xong, anh đi trước nhưng không dằn nổi lòng bèn dừng chân quay lại mới phát hiện ra cái người gọi là "bạn trai" mà cô đang chờ lại là cậu em trai Nghê Lạc.

Không cần đoán anh cũng biết, quá trình cố gắng hòa hợp tình thân mấy tháng qua khó khăn đến độ nào.

Nhưng kể cả như vậy, lúc Nghê Lạc xuất hiện, trong mắt cô liền bừng lên ý cười rạng ngời, nhảy bật lên túm lấy cổ cậu nhằng nhẵng không chịu thả ra.

https://thuviensach.vn

Nụ cười sung sướng và thỏa mãn đó giống hệt như một đứa trẻ được cho kẹo liền lau khô nước mắt bật cười hì hì.

Có lẽ chính giờ khắc này đã làm xao động đáy lòng không một con sóng gợn của anh. Nên lúc nghe cô nói muốn tập nhảy, anh nghĩ cô căng thẳng bèn đến đó ngay. Nên khi biết cô lừa anh, muốn anh đi mua quần áo cùng, anh cũng không giận. Nên khi thấy cô gái thoạt nhìn tự tin cứng cỏi này ra vẻ cảnh giác và chua ngoa khác thường trước mặt Mạc Doãn Nhi, anh cũng không cảm thấy phản cảm, trái lại còn đượm chút xúc động rất nhạt nhòa.

Anh thầm nghĩ, bản chất của cô có lẽ vừa tự ti vừa bất an.

Anh bất giác có ý nghĩ muốn giúp cô hoàn thành tâm nguyện, muốn tặng cô một buổi ra mắt giới thượng lưu và tiệc sinh nhật hoàn hảo nhất.

Nhưng anh đâu ngờ rằng, khi tất cả đều đạt tới ngưỡng hoàn hảo, khi anh cảm động bởi không khí tươi đẹp thì một tấm ảnh đã dập tắt ngấm nụ cười đang chao vờn trong gió của cô.

Thời khắc đó, cô đứng giữa những cái nhìn săm soi của mọi người, gương mặt trắng bệch, trong ánh mắt đen thẳm chỉ có hoảng sợ, như sợ nỗi đau không thể chịu đựng, như đang nghênh đón nỗi tuyệt vọng, như đang cam chịu.

Ánh mắt đó không dành cho anh, nhưng lại giống ánh mắt hiện về trong từng cơn ác mộng, trong mỗi mảnh kí ức anh một cách đáng kinh ngạc, như một mũi đao xuyên qua thời gian không gian hung hăng cắm vào tim anh.

Sự khổ sở kì lạ trong mắt cô lại làm anh đồng cảm.

Thế nên thời khắc đó, anh rất muốn tiến lên ôm lấy cô, anh không biết cái ôm lạnh lẽo như thế có thể tiếp sức mạnh cho cô hay không. Nhưng không có cơ hội, ông nội có việc gấp, anh phải đi ngay.

Việt Trạch thậm chí không hề nghĩ đến tính chân thực của tấm ảnh, anh tìm Tần Cảnh đầu tiên, bảo Tần Cảnh nhắn tin cho Nghê Gia an ủi cô, để Tần Cảnh chứng minh đang ở cùng cô vào thời gian trên tấm ảnh.

https://thuviensach.vn

Tất thảy vì vậy mà trời yên biển lặng.

Tiếp đó lại đến vụ Liễu Phi Dương, rồi đưa cô về nhà, rồi hẹn gặp cô để tặng di động, rồi buổi đấu giá rồi thổ lộ, hình như mọi chuyện đều dần dà phát triển tự nhiên như nước chảy.

Tất thảy đều từng bước một, đều đong đầy thành ý.

Anh những tưởng cả hai sẽ êm đềm qua lại với nhau, rồi tình yêu sẽ từ từ đến, Nhưng không ngờ mọi thứ có liên quan đến cô lại gây chấn động tinh thần đến thế. Chuỗi sự việc kinh hồn ở Macau, cô sụp đổ hoàn toàn sau tai nạn xe, rồi bùng nổ vì nghiện thuốc, mỗi một việc đều gắn họ lại với nhau chặt chẽ hơn, thân thiết hơn.

Từ "tri kỷ" mà anh chưa từng nghĩ tới đã xuất hiện trong cuộc đời anh như thế.

Thế nên, cuối cùng hai người kết hôn.

Cuộc sống lại êm ả một lần nữa, nhưng không phải là sự êm ả mà anh dự liệu ban đầu, mà là nhờ có Nghê Gia, ngày ngày đều ngập tràn hương vị hạnh phúc, tòa nhà thật to này từ đây đã có cảm giác gia đình.

Mỗi đêm được ôm tấm thân mềm mại của cô chìm sâu vào giấc ngủ, mỗi sáng tỉnh lại ngắm nhìn gương mặt điềm tĩnh đang say giấc của cô, Việt Trạch không nén nổi suy nghĩ, nếu như cho anh một người vợ kết hôn, chỉ để kết hôn mà sau đó kính nhau như khách, anh của hiện tại bất kể ra sao cũng không thay đổi.

Xưa nay anh chưa từng nghĩ tới, trái tim vốn cứng rắn lạnh lùng của mình sẽ dịu dàng mềm mỏng dần đi chỉ vì một người con gái.

Nhưng sự dịu dàng ấy chỉ thuộc về cô, và con của hai người.

Lăn lộn nhiều năm trên thương trường, nếu nói chưa từng có đồng nghiệp hay bạn hàng là nữ thì đúng là chuyện không thể nào. Điều kiện của anh cũng khó tránh khỏi làm nhiều cô ngấp nghé.

https://thuviensach.vn

Nhưng có rất nhiều chuyện không cần để Nghê Gia biết. Anh chưa bao giờ dùng trợ lý nữ, thư ký nữ, phàm những nhân viên tiếp xúc với anh hằng ngày đều được đổi hết thành nhân viên nam.

Không phải anh nghi ngờ mình cầm lòng không đặng, bất kể kết hôn bao nhiêu năm, bất kể tính tình anh ở nhà mềm mỏng ra sao, bên ngoài, trái tim anh vẫn luôn nguội lạnh.

Anh hiểu rõ tâm ý mình, sẽ không để ý đến mấy lời mời gọi, nhưng anh không hi vọng sẽ khiến cho người khác mắc vào một mối tình đơn phương. Một là anh không thích thế, hai là cho dù người đó chỉ là đơn phương thích anh, anh cũng không khỏi lo lắng sẽ bay đến tai Nghê Gia, làm cô không vui.

Đôi khi vài đối tác nữ "bật đèn xanh", anh đều bảo Giang Nam đi đối phó. Một lần có người đẹp chủ tịch tập đoàn nọ quấn quýt bám theo anh, nhất quyết không buông tha, thậm chí không hiểu bằng cách nào còn tìm được số điện thoại của Nghê Gia, muốn hẹn cô ra nói chuyện. Việt Trạch nổi điên, hủy bỏ luôn hợp đồng của cô này.

Từ đó về sau, không còn người phụ nữ nào trên thương trường dám chọc giận anh nữa.

Tống Nghiên Nhi từng bày tỏ với anh chỉ bởi "không muốn để bản thân tiếc nuối", còn nói "Gia Gia đã kết hôn, thật sự không muốn ảnh hưởng đến tâm trạng của Nghê Gia".

Việt Trạch chỉ đáp một câu: "Nếu cô còn xuất hiện trước mặt tôi, hoặc để Nghê Gia biết suy nghĩ của cô, cô cũng đừng mơ sống được trong showbiz nữa". Cuối cùng, anh bổ sung thêm một câu nữa, "Kể cả cô có mẹ mình chống lưng cũng thế".

Nghê Gia tới giờ vẫn chưa biết việc này.

Nhưng điều này cũng không ảnh hưởng tới việc Nghê Gia biết chồng mình tỏa sáng đến mức nào. Mỗi lần đi dạo phố cùng nhau, anh chẳng khác nào

https://thuviensach.vn

thỏi nam châm thu hút ánh nhìn của toàn bộ các chị em gái, các cô, kể cả các bà lão.

Nghê Gia tức đến nghiến răng, tựa luôn vào người Tiểu Minh đi bên cạnh: "Sau này đi dạo phố, chỉ cần Tiểu Minh đi theo em là được rồi".

Bạn Tiểu Minh làm mặt Θ_Θ, áp lực nặng nề như bị núi đè.

Có lần Nghê Gia đang chọn quần áo, Việt Trạch đứng bên cạnh gọi điện thoại. Sau khi nói chuyện điện thoại xong, mấy cô gái xinh đẹp đã xuất hiện trước mặt anh, mặc toàn đồ hiệu, nom có vẻ là mấy cô tiểu thư nhà giàu.

Một cô trong đó quan sát Việt Trạch vài lần, chủ động nói: "Hi, có thể cho em xin số điện thoại được không?".

Việt Trạch thờ ơ nhìn cô nàng, chỉ muốn giao luôn việc này cho Tiểu Minh xử lý.

Người đẹp kia không hiểu ánh mắt anh, còn tưởng anh cũng có hứng thú với cô nàng, cười khanh khách toan mở miệng. Không ngờ Nghê Gia lại sấn đến, đẩy cô nàng ra, nói đầy xem thường: "Vô dụng thật, nhìn đây này".

Còn chưa dứt lời, cô đã níu cổ Việt Trạch, kéo đầu anh xuống không khoan nhượng, nhón chân lên ngửa đầu cắn môi anh.

Một nụ hôn sâu khá dã man như để trút giận.

Đám người kia nhìn mà trợn mắt há mồm.

Nghê Gia hôn xong rồi còn bất mãn cắn Việt Trạch một cái, giờ mới ra chiều thỏa mãn buông anh ra.

Môi Việt Trạch đỏ lên, thậm chí còn hơi sưng, hằn cả vết răng, rõ ràng còn chưa hoàn hồn nhìn Nghê Gia, không ngờ mặt anh cũng đỏ lên theo.

Nghê Gia nghiêng đầu, chớp chớp mắt: "Này, nụ hôn đầu của em đã trao anh rồi, làm bạn trai em đi".

Việt Trạch: "...". Nửa khắc sau, anh nói: "Được".

https://thuviensach.vn

Mấy người đẹp nọ gần như ngất lịm, trơ mắt nhìn Nghê Gia dẫn người các cô nàng đã nhắm trúng đi mất.

Nhưng thật ra, người thích Nghê Gia cũng chẳng ít.

Khi sự nghiệp biên kịch của Nghê Gia càng ngày càng phất, không tránh khỏi việc tiếp xúc với nhiều đạo diễn và nhà làm phim hơn.

Việt Trạch tin tưởng Gia Gia của anh rất ngoan, sẽ không thích kẻ khác. Nhưng anh lại không mấy tin mấy tay đàn ông trong giới giải trí làm việc cùng Nghê Gia mỗi ngày sẽ không nổi lòng háo sắc với Gia Gia.

Ban đầu Nghê Gia cũng không chú ý đến biểu hiện của Việt Trạch, nhưng cô dần dần phát hiện ra, nếu hôm nào cô về muộn thì y như rằng anh sẽ rất mạnh mẽ lúc trên giường, giày vò cô cả đêm đến sáng hôm sau gần như không thể ra khỏi giường.

Lúc đó Nghê Gia mới nhận ra lẽ bất thường, thử thăm dò một lần, phát hiện người nào đó bình thường tuy rất lãnh đạm nhưng cũng biết ghen tuông, Nghê Gia vui muốn chết, đắc ý suốt mấy ngày trời.

Có điều anh cho rằng, vẫn phải nhắc bạn Gia Gia rằng bạn ấy có một gia đình hạnh phúc đáng yêu đến chừng nào.

Thế nên có một hôm Gia Gia về nhà muộn, vừa mở cửa ra đã thấy ông nội ôn hòa tươi cười, Việt Trạch cao to đẹp trai, Lai Lai nhỏ người gầy gò, Hảo Hảo bé xíu lũn chũn, còn cả Đa Đa mềm mại non nớt đang ngồi dưới sàn cắn ngón tay, cộng thêm một con Husky ngồi cạnh mồm đầy dãi, cả nhà xếp hàng nghiêm chỉnh chào đón cô.

Husky phụ trách ngậm một biểu ngữ:

"Chào mừng mẹ về nhà."

Nghê Gia bình tĩnh nhìn tất cả một lượt, cuối cùng dừng lại trên người chú Husky.

Ai là mẹ mày?

https://thuviensach.vn

Buổi tối đi ngủ, Việt Trạch khó tránh khỏi bị một trận "bạo hành", nhưng sau khi cô đánh xong, khụ khụ, chẳng phải lại bị đè tiếp sao...

Với Việt Trạch mà nói, nhờ có Nghê Gia, anh mới có lại mái ấm một lần nữa.

Nhờ Nghê Gia, anh đã có một người mẹ.

Mỗi lần Nghê Gia mang thai, Trương Lan đều sẽ qua nhà chăm cô, kèm theo đó là cho Việt Trạch hưởng ké sự ấm áp.

Trời nóng một bát chè đỗ xanh, trời lạnh một tấm chăn lông, lúc tăng ca một bát bánh trôi, khi ra ngoài một câu nhắc nhở... Sự quan tâm tỉ mỉ như dành cho con trai mình đó làm Việt Trạch lần nào cũng láng máng nhớ đến mẹ mình.

Anh nghĩ nếu như bà còn sống, nhìn mình hạnh phúc thành công như bây giờ, thấy mình từ thiếu niên thành đàn ông, có vợ có con trai con gái, có phải bà sẽ cười hiền hậu và hạnh phúc như Trương Lan?

Nhờ Nghê Gia, anh đã có một người em trai.

Nghê Lạc có vấn đề gì sẽ tìm anh giúp đỡ, có khó khăn gì sẽ tìm anh nhờ chỉ bảo, lúc rỗi rãi còn kéo anh đi chơi bóng. Cậu yêu Nghê Gia, yêu ba đứa cháu, cũng yêu cả anh rể như yêu chính bản thân mình.

Nhờ Nghê Gia, anh có ba bé con yêu dấu, hoặc nghiêm túc, hoặc hoạt bát, hoặc đáng yêu. Mỗi buổi tối chỉ cần ở bên các con vài phút ngắn ngủi cũng có thể giúp anh xua tan mỏi mệt suốt một ngày dài.

Nhờ Nghê Gia, anh đã có tình yêu.

Anh chưa từng nghĩ rằng đời này còn có thể mở rộng lòng mình. Anh vốn tưởng rằng mình sẽ mãi mãi đeo một chiếc mặt nạ lạnh lùng sống hết đời này, nhưng không ngờ anh lại có thể thể hiện muôn màu muôn vẻ như thế, khi thì sục sôi, khi thì du dương, khi thì êm đềm, khi thì ngọt ngào.

https://thuviensach.vn

Anh chưa từng nghĩ rằng, anh có thể yêu một người phụ nữ đến thế, yêu cô như yêu tính mạng mình, từng phút từng giây đều như vậy.

Không nỡ để mình ra đi trước, nhưng cũng không thể chấp nhận nếu cô ấy đi trước.

Nếu như không có Nghê Gia, anh thật sự sẽ tìm đại một cô gái nào đó để kết hôn, sau đó khoác cái mặt nạ ơ hờ đi hết kiếp người, cuối cùng cả đời cũng không tìm được người con gái nào có thể đập tan lòng cảnh giác của anh.

Nhưng, trời cao đẽ ghép anh và Nghê Gia lại với nhau, từ nay về sau, anh chỉ mong được ở bên cô, xuân về hoa nở, trăm sự gặp may.

Nói một cách mê tín, tình yêu chính là thiên thời địa lợi. Trùng hợp làm sao, Nghê Gia ở đó, Việt Trạch cũng ở đó.

==========

Ngoại truyện 4: Lạc Gia

Nghê Lạc kiểm tra kết quả kinh doanh gần nhất của công ty mới, một trăm nghìn.

Không buồn không vui.

Nhớ lại mới cách đây không lâu, toàn bộ những thứ có thể bán trong nhà đều bị mang ra bán sạch, xe cộ nhà cửa đá quý vàng nén, nhưng vẫn thảm hại trong cuộc chiến giành cổ phiếu, tài sản hơn trăm nghìn tỷ đã tan vỡ như bong bóng xà phòng.

Nhà họ Nghê không còn gì cả. Chín năm, sau khi bà nội qua đời chín năm, cậu làm Hoa thị phá sản. Tám năm trước nguy cơ bủa vây tứ phía, năm cuối cùng, khi cậu và Nghê Gia đang liều mạng cố gắng thì Hoa thị sụp đổ ầm ầm không thể cứu vãn.

Cậu của lúc đó ngồi một mình trên bậc thềm ngân hàng, rất muốn khóc.

https://thuviensach.vn

Cuối cùng vẫn là Nghê Gia đến kéo cậu về, giọng bà chị đốn mạt kia vẫn mãi liều lĩnh như thế: "Bất kể thế nào, dù chỉ còn sống một ngày, chúng ta cũng nhất định phải đoạt lại Hoa thị".

Nên bọn họ dùng năm trăm nghìn còn sót lại đăng ký kinh doanh công ty phân tích đầu tư tài chính hiện giờ, trong thời gian này, cậu dốc sức học hành, không còn buông thả trăng gió như trước nữa.

Giờ sám hối hay đau thương cũng đã muộn, trong lòng cậu chỉ không cam lòng mà quyết tâm vật lộn giành giật lại.

Chỉ mấy tháng ngắn ngủi, không ngờ đã bắt đầu có lời rồi, tuy chưa thể với đến dù chỉ là con số lẻ của Hoa thị, song đó cũng được coi là những đồng tiền đầu tiên trong đời cậu kiếm được bằng năng lực của mình.

Nhưng vào thời khắc nên chia sẻ niềm vui với người khác, Nghê Gia lại không ở đây. Cái ngôi sao chổi bình thường toàn mang họa lại cho cậu giờ phút này lại không thấy bóng dáng đâu.

Đúng lúc này di động vang lên, Nghê Lạc vui vẻ nhanh nhẹn móc máy ra, nhưng lại là Mạc Doãn Nhi.

Nghê Lạc thấy thất vọng kì lạ, nhìn điện thoại hồi lâu rồi tắt máy.

Vì Mạc Doãn Nhi, hình như cậu đã cãi nhau với Nghê Gia rất nhiều lần. Lần trước, hai kẻ to đầu đánh nhau một trận, từ đó trở đi, Nghê Gia biến mất, năm tuần không liên lạc với cậu.

Nói thật, bà chị này đã quấy rầy cậu mười năm, giờ chỉ cần nhìn thấy cô là cậu chỉ muốn ném cô vào đống lửa, nhưng hơn một tháng nay không có cô bên cạnh quấy rầy, cậu lại có cảm giác bất an, như đã có chuyện không may nào đó xảy ra.

Cái thứ mang tên thần giao cách cảm này thật làm người ta sốt ruột.

Cậu không đủ mặt dày để gọi điện cho cô, nhưng lại nghĩ chuyện đã tới nước này, kết quả ra sao cũng phải chia sẻ cùng cô.

https://thuviensach.vn

Dù sao, đã bao nhiêu năm trôi qua như thế, mỗi lần bọn họ hoặc buông tuồng, hoặc chơi bời, hoặc căng thẳng, hoặc liều mạng đều là khi ở bên nhau. Khi bán đi từng lô bất động sản, từng khối tài sản, Nghê Gia vẫn không than nửa lời đứng bên cạnh cậu, lặng lẽ ủng hộ quyết định của cậu.

Ngay cả lúc cầm năm trăm nghìn còn sót lại đi đăng ký một công ty, bắt đầu lại từ đầu cũng là hai chị em cùng nhau bàn bạc.

Đúng! Đó là một lý do thỏa đáng.

Cậu nghĩ xong phải nói thế nào bèn đi đến khu nhà trọ của Nghê Gia.

Nhưng còn chưa đi tới cửa, cậu chợt nghe một tiếng kêu thảm thiết: "Bỏ ra, các người bỏ ra! Cứu tôi với, cứu với!".

Giọng của Nghê Gia?

Tâm trạng Nghê Lạc đột nhiên chùng xuống, xông vào trong nhà thì thấy ba bốn tay bác sỹ mặc áo blouse trắng đang trói Nghê Gia.

Tuy họ thường cãi nhau, cậu thường bắt nạt cô làm cô tức muốn chết, nhưng khi thấy một đám người đang ăn hiếp Nghê Gia như thế, lửa giận của Nghê Lạc lại lập tức bùng lên, quát: "Các người định làm gì?".

Tiêu Lâm bên cạnh bèn cười: "Ngại quá, cô gái này bị bệnh tâm thần, chúng tôi muốn đưa cô ấy đến...".

"Nghê Lạc, cứu chị!" Nghê Gia bị trói chặt không thể cựa quậy, vẫn liều mạng muốn vùng vẫy, "Chị không bị bệnh, cứu chị!".

Tiêu Lâm nhíu mày: "Người bệnh tâm thần nào cũng nói mình không bị bệnh".

Nghê Lạc siết chặt tay: "Bà thì sao, bà có bị bệnh không?".

Tiêu Lâm cứng họng, chưa kịp trả lời thì Nghê Lạc đã tiến đến cởi dây trói cho Nghê Gia. Mấy tay bác sỹ kia thấy thế, vội vã ngăn cản, mặt khác lại tiếp tục quấn dây lên người cô. Nghê Gia lại bị họ khống chế, sợ tới mức rít

https://thuviensach.vn

gào nức nở: "Chị không muốn đến bệnh viện tâm thần, Nghê Lạc cứu chị với! Cứu chị với! Đừng để chúng dẫn chị đi, đừng!".

Nghê Lạc cảm thấy máu trong người bốc lên tận đỉnh đầu, tiến lên giật Nghê Gia lại, ôm chặt cô vào lòng, hung ác đá ngã mấy tay bác sĩ.

Nghê Gia bị trói rất chặt, chỉ có thể nhờ lực tay Nghê Lạc để bám vào ngực cậu, vừa bất an vừa sợ hãi, khóc hu hu: "Nghê Lạc, cậu phải cứu chị, chị không muốn đến bệnh viện tâm thần, không muốn".

Nói thật, bao năm nay, bất kể cãi nhau to thế nào, bất kể gặp khó khăn đến đâu, cậu vẫn chưa từng thấy Nghê Gia rơi cho dù chỉ là một giọt nước mắt.

Nghê Lạc thấy cô run như cầy sấy, chỉ tiếc không thể xé xác bọn người này thành trăm mảnh, cậu hung tợn nhìn chúng chòng chọc, trong mắt là lửa giận hừng hực, nghiến răng nghiến lợi gằn lên từng tiếng: "Chị yên tâm, hôm nay ai dám động đến chị, tôi làm thịt nó!".

Mấy tay bác sĩ thấy khí chất cứng cỏi của Nghê Lạc, vừa rồi lại bị cậu cho ăn đá đau, không dám tùy tiện tiến lên nữa.

Tiêu Lâm vẫn không cam lòng, nghĩ mình là phụ nữ, chắc hẳn có thể nói lý với cậu bèn chậm rãi đi lên phía trước, nói: "Tinh thần của Nghê Gia bị khủng hoảng trầm trọng...".

Còn chưa dứt lời, Nghê Lạc đã giơ chân đá Tiêu Lâm. Tiêu Lâm bị cậu đá đau suýt ngất đi.

Mấy người còn lại thấy thế nổi điên, còn muốn tiến lên thì Nghê Lạc đã mở ngăn kéo, rút con dao gọt hoa quả ra, ánh mắt u ám như ác quỷ, gầm khẽ một tiếng: "Đến đây!".

Mấy người đó không dám tiến lên nữa, còn đang do dự, Nghê Lạc đã đi lên, lại đánh đấm túi bụi một trận nữa, giờ đám bác sĩ mới kéo Tiêu Lâm theo ù té bỏ chạy.

Nghê Lạc còn chưa hết cơn tức, lấy dao cắt vải trói trên người Nghê Gia ra, giờ mới thấy sắc mặt cô tái mét, hai hàm nghiến chặt, chắc là vì quá sợ hãi.

https://thuviensach.vn

Cậu xoa xoa đầu cô, ôm cô vào lòng, vỗ vỗ lưng: "Không sao rồi".

Cô lại cất tiếng: "Chị muốn đi ngủ, cậu về trước đi".

Nghê Lạc sửng sốt, tưởng cô vẫn còn giận mình, nhưng nhìn kỹ lại, trán cô đầm đìa mồ hôi lạnh, nhất thời dâng lên một nỗi thương xót vì thấy cô sợ sệt nhường này.

Cậu phân bua vài câu qua loa trong lúc thu dọn đồ đạc của cô, kéo cô đi ra ngoài: "Nơi này không an toàn, về chỗ tôi ở".

Nghê Gia hiện giờ toàn thân rũ ra, còn chưa kịp giãy giụa thì đã bị Nghê Lạc siết chặt đi xuống lầu.

Lúc băng qua đường, Nghê Gia choáng váng đầu óc, suýt thì ngất xỉu.

Nghê Lạc một tay kéo va li, một tay đỡ Nghê Gia, khó tránh khỏi bị phân tâm, lúc này lại có một chiếc xe phóng vụt qua, lúc sắp đâm phải hai người đã kịp phanh gấp một cái.

Nghê Gia ngất hẳn giữa đường.

Một người đàn ông áo đen mau chóng xuống xe, mặt không biểu cảm nhưng cũng không hời hợt, hỏi: "Không sao chứ? Có cần đi bệnh viện không?".

Nghê Lạc không hề bị xe đâm phải, đoán chắc Nghê Gia sợ quá mới ngất đi.

Cậu cũng không nói gì thêm, ôm luôn lấy eo Nghê Gia, vắt cô chị đang nằm úp sấp trên vai mình, tay kia thì khó khăn kéo va li bỏ đi.

Người đàn ông lên xe, nói với người bên trong: "Anh Ba, không sao cả. Nhưng mà, hình như đó là hai chị em sinh đôi nhà họ Nghê".

Lúc đó, Việt Trạch đang nhìn theo hai bóng người đang khổ sở bỏ đi bên ngoài cửa xe, không nói một lời. Anh đã nghe nói đến chuyện nhà họ Nghê. Giờ nhớ lại, hình như anh đã từng gặp cô gái này rất nhiều năm về trước rồi.

https://thuviensach.vn

Có lẽ, lần này đi Anh về...

Lúc Nghê Lạc đưa Nghê Gia về đến nhà trọ của mình, Nghê Gia đã hơi tỉnh lại, người vẫn mướt mồ hôi, chỉ nói mệt mỏi muốn đi nằm.

Nghê Lạc nghĩ cô hoảng sợ quá mức, thu xếp ổn thỏa phòng ngủ cho cô xong thì đi ra ngoài.

Không ngờ đi được nửa đường lại nghe thấy tiếng đập đồ, cậu gõ cửa, bên trong lập tức im phăng phắc, hễ xoay người đi thì tiếng động lại vang lên. Sau vài lần như thế, Nghê Lạc dần cảm thấy không ổn.

Cậu gõ cửa thêm lần nữa: "Nghê Gia, chị mở cửa ra!".

Không có động tĩnh gì, cũng không có âm thanh nào.

Nghê Gia cuống lên, lui về phía sau vài bước, đạp bung cửa, liền ngây người khi thấy cảnh tượng trước mắt.

Những thứ có thể đập, có thể xé trong phòng đã nát bấy, còn Nghê Gia, rõ ràng dáng vóc rất cao giờ co lại còn bé xíu, chui vào trong chăn, cả người run bần bật.

Nghê Lạc đi tới, xốc chăn lên, chỉ thấy người Nghê Gia ướt sũng mồ hôi hệt như mới được xách ra khỏi nước, tóc tai rối bù dính bết vào mặt.

Mặt cô phờ phạc trắng bệch. Chỉ môi là bị cắn rớm máu.

Cô đang ôm chặt lấy mình, toàn thân run rẩy dữ dội như bị co giật.

Nghê Lạc sợ ngây người, nửa khắc sau, cậu kéo mạnh tay cô lên nhìn, trên tay toàn những lỗ kim tiêm lớn bé. Cậu không tài nào tin nổi, rõ ràng lần trước gặp cô, cô vẫn khỏe mạnh lành lặn!

Trong mắt Nghê Lạc là lửa cháy rừng rực, túm chặt lấy bả vai Nghê Gia, lôi cô đang ngồi trên giường đứng lên: "Mẹ kiếp là kẻ nào làm? ?? Tôi giết nó! !!".

Làm sao Nghê Gia còn nói nổi?

https://thuviensach.vn

Cô chỉ run rẩy liên tục, giọng nói không rõ tiếng: "Nghê Lạc, bạn của cậu, có cái gì tương tự, thuốc, hoặc là... cậu giúp chị đi. Chị chết mất, chị khó chịu chết mất".

Cô khổ sở ngẩng đầu, hai tay cô bẻ ngược ra sau lưng, ôm chặt cô vào lòng, nước mắt giọt lớn giọt bé trút như mưa.

"Nghê Gia, nếu chị không quay về thì tốt. Nếu như chị không đổi lại thân phận thì tốt. Là nhà tôi hại chị, là tôi hại chị. Chị không về nhà thì tốt."

Nhưng khi lên cơn nghiện, sự thèm khát và phụ thuộc vào thuốc của cơ thể gần như khiến Nghê Gia nổi điên, làm sao cô còn nghe lọt tai lời Nghê Lạc nói, chỉ vùng vẫy điên cuồng đòi giải thoát.

Cả hai lại đấu sức với nhau, trong lúc hỗn loạn, cô giật lấy con dao nhỏ ở chùm chìa khóa của Nghê Lạc, kề sát dao vào cổ tay uy hiếp cậu: "Nghê Lạc, cậu không giúp chị, chị thà chết còn hơn, giờ chị sẽ chết cho cậu xem!".

Nghê Lạc cuối cùng đã mềm lòng trước Nghê Gia đã mất lý trí, gọi điện thoại cho Đường Tuyên.

Đường Tuyên đến rất nhanh, cho Nghê Gia uống vài thứ thuốc nhà y nghiên cứu chế ra.

Nghê Lạc luôn đứng bên giường theo dõi, thấy Nghê Gia như bay lên mây, sự thô bạo và điên cuồng nơi cô lập tức tan biến, cả người mềm nhũn vô lực như một vũng nước.

Cậu tuyệt vọng chưa từng thấy, không biết cô im lặng thế này rốt cuộc là tốt hay xấu. Nhưng cô bỗng mở mắt ra, không có chút cảm xúc nào, nhìn Nghê Lạc: "Chị đói".

Nghê Lạc lập tức xuống quán Seven dưới lầu mua cơm, đi được nửa đường, nghĩ thế nào lại ném hộp cơm vào thùng rác, rồi sang đi chợ ở tiểu khu bên cạnh.

https://thuviensach.vn

Lúc mua thức ăn, không ngờ lại phát hiện ra, cậu không hề biết Nghê Gia thích ăn gì, trong lòng lại đau nhói, đành mua một ít theo sở thích của mình.

Lúc lên tầng, cậu phát hiện giày của Đường Tuyên vẫn còn ở cửa.

Trong lòng cậu dâng lên nỗi bất an kì lạ, gần như dùng tốc độ ánh sáng vọt vào phòng ngủ, trong nháy mắt, cậu nổi ý muốn giết người!

Nghê Gia vẫn giống như lúc cậu ra ngoài, im lặng ngủ say.

Nhưng Đường Tuyên đã cởi cúc áo ngủ của cô, vục mặt vào ngực cô, tay kia thì vén váy cô lên đến thắt lưng, vuốt ve đùi cô không kiêng dè.

"Đường Tuyên, mẹ kiếp thằng khốn nạn!" Nghê Lạc gào lên, kéo Đường Tuyên còn đang kinh ngạc ra, đấm cho y một cú, "Chị ấy là chị gái tao! !!".

Cú đấm của Nghê Lạc rất mạnh, Đường Tuyên bị đấm ngã sấp xuống đất, khóe miệng rách ra.

Y và Nghê Lạc là bạn mười mấy năm, không thể tin được Nghê Lạc lại ra tay với y, y liền chửi ầm lên: "Không chạm được chắc? Cô ta bị không biết bao nhiêu kẻ chơi đùa rồi!".

Nghê Lạc lại càng bị kích thích, nhấc chân đá vào đầu y.

Đường Tuyên lập tức thấy đầu mình như nứt toác ra, không phân biệt rõ ràng được cái gì nữa, nhưng Nghê Lạc vẫn chưa đánh đủ, lại đạp thật lực vào ngực y.

Đường Tuyên đột nhiên cảm thấy tim như ngừng đập, bị cậu đánh cho liên tục, cuống quýt bò lồm ngồm ra ngoài mới thoát kiếp bị đánh cho thừa sống thiếu chết.

Nghê Lạc đứng ở cửa phòng ngủ, đưa lưng về phía Nghê Gia, tức đến nỗi cả người run lên. Cậu đứng rất lâu mà không dám quay đầu lại, vì thấy mình không còn mặt mũi nào gặp cô nữa.

Sau cùng, cậu quay người bước vào phòng ngủ, nhưng chỉ liếc nhìn cô một cái, nước mắt đã trào ra. Lòng cậu đau đớn như bị mấy nghìn con dao đâm

https://thuviensach.vn

phải.

Giờ cậu mới hiểu Đường Tuyên nói thế là có ý gì.

Nghê Gia vẫn đang ngủ say, vạt áo bung ra, trên mắt cá chân mượt mà là một vòng vảy đỏ tía, là vết bị xích chân hoặc dây thừng trói lâu ngày.

Trên đôi chân trắng nõn toàn những vết cấu véo xanh xanh tím tím, chỗ đậm chỗ nhạt, phần đùi là dày đặc nhất, thậm chí còn cả vết móng tay cào rướm máu, cùng với một vài dấu răng khác nhau.

Trên ngực cô cũng đầy vết thâm tím, còn có những vết cắn đã đóng vảy.

Cậu đứng bên giường, cúi đầu nhìn cô, móng tay đã bấm chảy máu cả lòng bàn tay. Cậu đau đớn phẫn nộ gần như muốn chết đi. Những giọt nước mắt thi nhau tràn ra, cậu khóc đỏ quạch cả mắt, khóc mà toàn thân run rẩy không ngừng.

Ông trời ơi! Ai có thể cho cậu biết, một tháng nay, rốt cuộc cô bị làm sao? Ai nói cho cậu biết, cậu phải làm thế nào mới có thể trút bỏ uất ức muốn đập trời phá đất và sự căm hận đến mức nội thương này đây?

Cậu khóc đến khi không hít thở nổi nữa mới chậm chạp quỳ xuống bên giường, khẽ khàng kéo váy cô xuống, cài lại từng chiếc cúc áo, rồi vén gọn những sợi tóc rối tán loạn trên trán cô.

Đầu cô lạnh lẽo như đã chết.

Trong phút giây im lặng kế tiếp, cậu nhìn khuôn mặt quạnh quẽ và tái nhợt của cô, lã chã rơi lệ.

Khi Nghê Gia tỉnh lại, đúng lúc Nghê Lạc đang đẩy cửa vào, trong tay cậu cầm bát gì đó, thấy cô tỉnh thì cố gắng mỉm cười: "May quá, nhân lúc còn nóng ăn chút gì đi".

Tinh thần Nghê Gia đã khá hơn nhiều, nhìn qua cái bát thơm ngào ngạt, cháo rau củ hải sản, có vẻ kinh ngạc: "Siêu thị cũng bán món này?".

https://thuviensach.vn

Nghê Lạc không trả lời, cầm thìa quấy vài cái, thổi thổi cho bớt nóng rồi đưa cho cô.

Nghê Gia thấy mấy cái mụn nước còn mới đỏ ửng trên tay cậu, trong lòng đã rõ, thấy vừa xót xa vừa ấm áp, đón lấy bát, chậm rãi ăn từng miếng.

"Ngon không?" Cậu dán mắt nhìn cô, hỏi.

"Ừm", Nghê Gia gật gật đầu, ngân ngấn nước mắt, thoáng nghẹn ngào, "đây là món cháo rau củ hải sản ngon nhất chị từng nếm đấy".

Nghê Lạc cũng im lặng, vờ như không biết gì, không hỏi gì cả. Mãi đến khi Nghê Gia ăn sạch bát cháo, cậu mới chậm rãi hỏi: "Nghê Gia, công ty mới bắt đầu có lời rồi".

"Thật á?" Đôi mắt Nghê Gia lấp lánh, vẻ rất tự hào, "Chị nói rồi mà, chúng ta có thể làm lại từ đầu...".

"Nhưng tôi đã bán công ty rồi." Nghê Lạc bình tĩnh ngắt lời cô, thấy sự kinh ngạc khó hiểu nơi cô, cậu lại lấy hộ chiếu và vé máy bay của hai người trong ngăn kéo ra, cầm tay cô, cố gắng mỉm cười, " Tôi nghĩ hay là chúng ta đi Mỹ đi".

"Bây giờ?" Nghê Gia giật mình.

"Đúng." Cậu đáp chắc như đinh đóng cột, "Đi Mỹ, không ai biết chúng ta là ai, chúng ta có thể bắt đầu lại từ đầu. Có thể tiếp tục học hành, cũng có thể gây dựng cơ đồ một lần nữa".

Nghê Gia cũng hơi động lòng, nhưng vẫn không khỏi do dự: "Nhưng tất cả của chúng ta vẫn ở đây, còn cả Hoa thị nữa".

"Bỏ hết." Nghê Lạc mỉm cười, không dằn nổi lòng xoa xoa đầu cô, "Không cần chấn hưng Hoa thị gì nữa, chúng ta đi Mỹ, chị yên tâm, tôi sẽ luôn ở bên chị. Chúng ta khỏi cần vực dậy Hoa thị nữa. Cái cần vực dậy là cuộc sống của chúng ta".

https://thuviensach.vn

Nghê Gia nhìn ánh mắt kiên định và dứt khoát của cậu, đột nhiên bỗng thấy thư thái. Đúng thế, chỉ cần cô và cậu khỏe mạnh, tất cả sẽ ổn thôi.

Cô nghiêm túc gật đầu: "Được. Sang bên đó, chị nhất định sẽ cố gắng. Nghê Lạc, chị nghe em đấy, chúng ta sẽ bắt đầu lại, hướng tới ngày mai".

Giờ Nghê Lạc mới cười hỏi: "Đúng rồi, có nhớ mai là ngày gì không?".

"Đương nhiên là nhớ, sinh nhật chúng ta."

Nghê Lạc cười: "Lần này phải đón sinh nhật trên máy bay rồi, nhưng cũng chẳng sao, lệch múi giờ nên sang Mỹ rồi chúng ta vẫn có thể đón sinh nhật". Cậu dừng lại một chút, nói nhấn mạnh: "Mừng ngày tươi sáng".

Nghê Gia thấy ấm lòng: "Nghê Lạc, cảm ơn em".

Nghê Lạc thấy vậy thì đỏ mặt, cười ngượng ngập.

Nghê Gia thu xếp đồ đạc rất nhanh, đã chuẩn bị xong xuôi mọi thứ cho ngày mai, chỉ còn chờ giờ xuất phát.

Trước khi ra khỏi cửa, Nghê Lạc lại nhận được một cuộc gọi, nói là chị họ Nghiên Nhi có việc tìm cậu. Vẫn còn sớm, Nghê Lạc bảo cũng cần nói tạm biệt nên ra ngoài trước.

Nghê Gia không đi, mà ở trong bếp làm cơm cuộn. Đồ ăn trên máy bay không ngon, Nghê Lạc lại kén ăn, mười ba tiếng đồng hồ, chuẩn bị cho cậu chút đồ ăn cũng không tệ.

Đang làm, cô nhận được tin nhắn của Nghê Lạc, chỉ có một câu: "Chị, chờ em một lát!".

Nghê Gia ngây người, đây là lần đầu tiên cậu gọi cô là chị, chỉ có một chữ, lại gửi tin nhắn, nhưng trong lòng cô vẫn ngập tràn vui sướng. Cô nhắn lại một khuôn mặt cười vui «(*^_^*) », tiếp tục vừa ngâm nga hát vừa cuộn cơm.

Khóe môi cô chan chứa nét cười, Nghê Lạc nói, muốn dẫn cô đi Mỹ, thế giới mới cuộc sống mới, không ai quen biết họ, cô có thể quên đi quá khứ,

https://thuviensach.vn

bắt đầu lại từ đầu.

Tất cả rồi sẽ ổn thôi.

Thế nhưng lúc bỏ cơm vào hộp, trong ngực cô đột nhiên nhói lên, mười mấy cuộn cơm rơi xuống đất tung tóe.

Cô chống bàn, gần như không thể đứng thẳng người, một giây sau, một cơn đau nhói khác lan khắp toàn thân với tốc độ điện giật. Nghê Gia đau đến ứa mồ hôi. Nhưng hơn cả nỗi đau là sự hoảng sợ trong lòng.

Gần như cô có thể khẳng định, Nghê Lạc đã gặp chuyện chẳng lành.

Thậm chí cô còn có thể cảm nhận được cậu đang ở đâu, bất chấp tất cả, cô chạy như điên ra khỏi phòng bếp.

Cô không kịp thay áo, không kịp đổi dép, tóc tai bù xù, cầm ví và điện thoại lao ra ngoài. Điện thoại của Nghê Lạc không ai nghe máy, trên màn hình điện thoại đột nhiên báo cuộc gọi của Tống Nghiên Nhi.

Cô vốn định ngắt cuộc gọi, nhưng lại ấn nhầm vào nút nghe.

Tống Nghiên Nhi một mực khóc lóc nức nở: "Gia Gia, xin lỗi cậu, Lạc Lạc biết những chuyện của bọn Ninh Cẩm Niên làm với cậu, xin lỗi cậu".

Nghê Gia lập tức nôn ra máu, điên cuồng gào lên mà nước mắt đã giàn giụa: "Nó ở đâu?".

Bến tàu nhà họ Ninh.

Đi mất hơn nửa tiếng đồng hồ, nhất định có thể đuổi kịp.

Nghê Gia ngồi trên taxi, nhìm chằm chằm vào cảnh vật đang bay vút qua cửa sổ xe, cố mở mắt thật to, chỉ có những giọt nước mắt lấp lánh đang rơi xuống. Cô cắn chặt răng vào tay, tay kia liên tục lướt di động.

Trong điện thoại lặp đi lặp lại tiếng ca sầu muộn và xa xôi của Hứa Nguy, anh ta đang hát "Em của ngày xưa".

https://thuviensach.vn

"Trái tim tuổi trẻ lúc nào cũng ngông cuồng, bây giờ tôi coi bốn biển là nhà. Cô gái tôi từng yêu thương, li li li li, từng khiến em thương tích đầy mình, li li la la, trải qua đủ ấm lạnh thế gian, nếm trải đủ nhân tình thế thái, nụ cười ấm áp hồn nhiên..."

Giờ khắc này, Việt Trạch vừa đáp chuyến bay từ Anh về.

Giờ khắc này...

Nghê Lạc nằm đó, cách cô rất xa rất xa, nhìn màn hình di động đầy máu, khuôn mặt tươi cười của Nghê Gia liên lục lấp lóe, từng giọt nước mắt chảy tràn ra theo khóe mắt.

Nếu biết cậu đã chết, cô sẽ còn buồn bã đau lòng chừng nào?

Chị, chị đừng đau lòng!

Đừng trách em nông nổi, chỉ là sau khi biết những thứ chị phải chịu đựng, em không thể làm như chưa từng có chuyện gì xảy ra, cứ bỏ đi như thế...

Tha thứ cho thằng em ngốc này đã không biết rằng câu hẹn đơn chiến thật ra cũng chỉ là nói không giữ lời.

Kiếp sau, nhất định em sẽ bảo vệ chị thật tốt, được không?

Nhưng...

Bây giờ chỉ còn một mình chị trên đời này, chị sẽ cô độc biết bao, sợ hãi biết bao?

Nghê Gia , nếu như lại có kẻ nào ức hiếp chị, chị phải làm sao bây giờ?

Cậu dồn toàn lực lật người, những đau đớn trên người rất nhiều nhưng không còn cảm giác gì nữa, chỉ chấp nhất nhìn chằm chằm gương mặt tươi tắn của Nghê Gia trên màn hình, hai tay nhích trên đất từng tí từng tí một.

Lại hai tiếng súng nữa vang lên.

Thật không cam lòng mà. Cậu còn chưa kịp chính miệng gọi chị một tiếng "chị"!

https://thuviensach.vn

Đã hứa sẽ dẫn chị đi Mỹ rồi mà...

Đã hứa sẽ bắt đầu lại rồi mà...

==========

Ngoại truyện 5: Màn kịch nhỏ

[1]

Ngày xửa ngày xưa, có một cậu sói con tên là Việt Tiểu Trạch. Cậu thích cô bé nhím Nghê Gia Gia. Cậu rất muốn chơi với bé nhím, nhưng bé nhím lại rất mê ngủ. Ngày nào bé nhím cũng nằm trên bãi cỏ ngáy khò khò, người toàn những gai là gai, chỉ lộ ra mỗi cái mũi tí tẹo mềm mềm, chẳng thèm ngó ngàng tới cậu.

Bé nhím nằm úp sấp dưới đất, nom hệt như một quả cầu gai, chỉ có cái mũi phập phà phập phồng, mềm ơi là mềm, nhìn mà chỉ muốn cắn một cái.

À ú~~~~

Sói con chỉ có thể bụng bảo dạ vậy thôi, chứ bé nhím sợ người lạ, sẽ chẳng muốn kết bạn với cậu đâu. Cậu chỉ có thể tranh thủ lúc bé ngủ, ngồi bên cạnh chậm rãi phe phẩy cái đuôi, lặng lẽ nhìn bé.

Cái mũi tí xíu của bé nhím lúc đang ngủ cứ chun chun lại, sói con cầm lòng không đặng muốn thơm một cái, nhưng chung quanh toàn gai, sẽ chọc vào miệng mất. Sói con muốn sờ sờ thử coi sao, nhưng móng vuốt của cậu rất sắc nhọn, nhất định sẽ làm cái mũi nhỏ xinh đáng yêu của bé nhím bị thương.

Bé nhất định sẽ thức giấc vì đau, sau đó khóc hu hu.

Sói con chẳng muốn làm bé nhím khóc đâu.

(Sói con cứ chờ, chờ mãi, bé nhím vẫn không chịu tỉnh. Sói con tức mình, khóc òa lên, đúng lúc này có một thiên thần bé nhỏ tên là Nghê Tiểu Lạc từ trời cao đáp xuống, cái mông trần của thiên thần đặt lên người bé nhím, sau đó, không có sau đó nữa rồi...)

https://thuviensach.vn

[2]

Sói con biết bé nhím Nghê Gia Gia có một cậu em trai tên là Nghê Tiểu Lạc – một chú Husky đáng yêu nhưng ngốc nghếch. Sói con bèn tìm Husky đến. Husky bé nhỏ lần đầu tiên được nhìn thấy loài sói thật sự, từ tận sâu đáy lòng đã cảm thấy đây chính là thần tượng của mình, nên rất sùng bái sói con.

Sói con bèn hỏi: "Khụ khụ, anh thích một bé nhím, làm thế nào mới lừa được bé ấy về nhà đây?".

"Bọn nhím ngố lắm, lại còn dễ lừa", Husky phởn phơ nói, "em làm mẫu cho đại ca".

Husky vừa nghiêng đầu đã thấy Nghê Gia Gia đang khụt khịt ngủ bên cạnh, cu cậu đi vòng quanh bé nhím, vừa đi vừa giảng giải: "Một, đại ca đến chỗ bé nhím đại ca thích. Hai, đi vòng quanh bé ấy. Ba, đi cho bé ấy chóng mặt, bé ấy sẽ ngoan ngoãn đi theo đại ca".

"Ế? Em đi được mấy vòng rồi nhỉ?" Husky váng đầu hoa mắt, mắt như thấy một đống muỗi bay mòng mòng, a ư một tiếng rồi té xỉu.

Bé nhím vẫn đang nằm dưới đất ngủ khì khì, Husky thì chóng mặt, ngã chổng vó lên trời.

Sói con: Θ_Θ, cách này hiệu nghiệm thật không?

[3]

Sói con Việt Tiểu Trạch ngồi xổm bên cạnh bé nhím Nghê Gia Gia, không biết chờ bao lâu, cuối cùng, cái mũi mụp thịt hơi chun lại, bé nhím vươn người. Sói con vui vẻ, bật người ngồi thẳng dậy.

Chẳng mấy chốc, bé nhím mơ màng tỉnh giấc, rồi lảo đảo đứng lên, để lộ phần bụng mềm trắng nõn rất dễ thương. Bé dụi dụi mắt bằng mấy cái móng ngắn ngủn, nhìn sói con: "Đằng ấy là ai thế?".

"Tôi là Việt Tiểu Trạch."

https://thuviensach.vn

"Tớ là Nghê Gia Gia."

Bé nhím nghiêng đầu, thấy cu cậu Husky ngã chổng vó, lấy làm lạ: "Nó lại giở trò ngớ ngẩn gì thế?".

Sói con chột dạ nói: "Ờ, tôi cũng chẳng biết sao lại thế".

Sau đó im thin thít.

Sói con bỗng nhớ ra lời của Husky, thế nên bắt đầu đi vòng quanh bé nhím.

Bé nhím chẳng hiểu gì nhìn cậu, kết quả, chỉ một lát sau lại chóng mặt thật. Bé nhím cũng ngã xuống đất, ngửa bụng lên trời, ngây ngô cười khanh khách: "Có một cậu sói ngố đi vòng tròn".

Sói con: ...

Cậu ngồi bên cạnh, nhìn bé nhím đang cười lăn lóc hết sang trái lại sang phải, cảm thấy cái bụng nần nẫn thịt của bé ắt hẳn sờ thích lắm. Cậu nghĩ bụng, thu vuốt lại, lấy đệm thịt mềm mại của mình đụng đụng vào bụng bé nhím, rồi rụt lại rất nhanh.

Bé nhím hình như sợ buồn, lại bật cười khanh khách.

Sói con nhìn đệm thịt vừa chạm vào, nghiêm túc nhớ lại, bụng của bé nhím mềm thật đấy, muốn sờ lần nữa ghê.

Và thế là, cậu lại sán đến, quệt quệt lên bụng bé nhím, rồi xoa xoa, bé nhím vẫn cười khanh khách.

Sói con lại ngẫm nghĩ tiếp, lần này, cậu ghé sát mũi vào, hít hà một hơi, mùi thịt nhím mới thơm ngon làm sao, anh đây muốn cắn một miếng quá.

Ngay sau đó, cậu ngậm lấy bụng bé nhím, tha bé đi, kệ, cứ đưa bé ấy về hang sói đã rồi tính sau.

[4]

Bé nhím vắt vẻo trên miệng cậu, cách mặt đất một khoảng, cứ đung đưa thế này thú vị thật đấy. Bé nhìn vào đôi mắt đen thẳm của cậu, cười ngây ngô,

https://thuviensach.vn

còn thò cái vuốt bé tí xíu lên sờ sờ mũi cậu. Ươn ướt, ram ráp, râu mọc trên mặt, còn cả hơi thở phì phò ấm áp, ôm thích ghê.

Sói con cúi đầu, thận trọng thả bé nhím xuống đất: "Sờ mũi nữa thì tôi hắt xì đấy".

"Thế thì tớ không sờ nữa." Bé nhím nằm dưới đất cười khanh khách, cái bụng hồng nhạt cũng rung rung theo, bé lại vươn mấy cái móng vuốt ngắn ngủn ra với cậu, "Tớ không sờ linh tinh nữa, đằng ấy ôm tớ đi".

Sói ta lại ngậm lấy bé, tha tiếp về hang.

[5]

Bé nhím bị sói con ngậm bên miệng, lấy làm thích thú lắm, bé sờ sờ mấy sợi lông bên mép sói con, mượt quá, sờ mướt tay ghê, bé lại cọ cọ mặt mình vào đó, ấm quá đi mất.

Bé nhím nói: "Việt Tiểu Trạch, đằng ấy định đưa tớ đi đâu thế?".

Sói con lại thận trọng thả bé xuống đất, nhìn phần bụng trắng hồng của bé, nói: "Tôi muốn đưa em về hang, làm thịt".

Đôi mắt đen lúng liếng của Nghê Gia Gia nhìn cậu, hỏi nhỏ: "Đằng ấy muốn ăn tớ à?".

"Ừ." Sói con tru một tiếng, đầu lưỡi dày rộng liếm một cái lên bụng bé nhím, bé nhím vừa buồn vừa ấm, bật cười khanh khách.

Cười xong, bé lại chìa móng vuốt ngắn ngủn ra cho cậu, giọng mềm như bún: "Ăn tớ đi, ăn tớ đi".

Sói con lại ngậm bé vào miệng, tiếp tục tha về hang.

[6]

Sói con Việt Tiểu Trạch tha nhím con Nghê Gia Gia về hang rồi thả bé vào trong đống cỏ. Bé nhím ló đầu ra khỏi cỏ, nhìn xung quanh, ngẩng đầu lên thì thấy sói con đang ngồi chồm hỗm dưới đất, mắt đen như mực, nhìn mình không chớp mắt.

https://thuviensach.vn

Bé nhím véo véo má mình, hỏi: "Không phải đằng ấy tính ăn tớ hả?".

"Ờ." Sói con gật đầu, rồi lại lắc đầu: "Tôi muốn gặp em mỗi ngày nên không nỡ ăn thịt em, nhưng tôi lại muốn ăn thịt em, làm sao đây?".

Bé nhím: "...".

"Tớ cũng chẳng biết." Bé nhím gạt gạt cỏ dưới đất bằng bàn chân ngắn tũn.

"Tôi mang em đi hỏi ông nội tôi vậy!" Sói con tru một tiếng, lại ngậm lấy bụng của bé nhím.

[7]

Việt Tiểu Trạch dẫn Nghê Gia Gia đến trước mặt ông nội sói. Cậu vừa buông bé nhím xuống, bé nhím liếc ông nội sói một cái rồi ba chân bốn cẳng chạy biến ra đằng sau chân sói con, một lúc sau mới ló ra ngó, đôi mắt đen láy đảo lia lịa, bé hơi sợ người lạ.

Sói con thấy thế, lòng vui phơi phới, nói với ông nội sói: "Ông nội, cháu muốn ăn thịt em ấy, nhưng cháu lại không nỡ, muốn ngày nào cũng thấy em ấy, phải làm thế nào đây?".

Ông nội sói cười híp mắt, sờ sờ râu, cười hì hì: "Muốn ăn thì cắn một miếng là xong, còn vẫn muốn nhìn thấy nó thì cứ vỗ béo đi là được".

Sói con: Θ_Θ... Đừng mà! !!

Bé nhím khóc "óe" lên một tiếng, bàn tay ngắn tủn ôm lấy chân sói con, khóc nức nở: "Đừng... Huhu... Tớ không muốn! !!".

Người bé nhím tí xíu bằng cái vốc tay, bàn tay bé tẹo ôm chân cậu, khóc như dứt ruột xé gan, khóc đến run cả người, cái bụng núc ních cọ tới cọ lui trên đùi cậu.

Sói con nhanh nhảu dùng đệm thịt mềm mại xoa xoa đầu bé, dỗ dành: "Ngoan, hai đứa mình không nghe ông, tôi sẽ không ăn em đâu".

Nói xong cậu lại tức giận nạt lại ông mình: "Sao ông dọa em ấy thế?".

https://thuviensach.vn

Ông nội sói tủi thân: "Ông chỉ đùa một tí thôi, ai ngờ con bé lại khóc".

Bé nhím nghe xong, giờ mới sụt sịt nín khóc, cái vuốt nhỏ chùi nước mắt, ôm lấy sói con nghẹn ngào.

[8]

Sói con Việt Tiểu Trạch cảm thấy ông nội mình không đáng tin chút nào, bèn đưa Gia Gia rời khỏi đó.

Ông nội sói vội nói: "Chờ đã!", sau đó xách bé nhím qua một bên loay hoay một hồi, cuối cùng thắt cho bé một cái nơ bướm sặc sỡ.

Nghê Gia Gia nhìn vào gương, nhìn kiểu gì cũng thấy mình giống một bịch kẹo.

Ông nội sói nói: "Con ngậm cái nơ trên đầu con bé là được rồi, bằng không cứ ngậm mãi, nếm được hương vị mà không được ăn thì khó chịu lắm".

Sói con bất mãn: "Hừ, con cứ thích ngậm em ấy đấy", nói xong cúi đầu nhìn bé nhím. Bé nhím hiểu ý, lập tức ngoan ngoãn nằm xuống, để lộ cái bụng trắng hồng.

Sói con ngậm lấy rồi tha bé ra ngoài.

Gió xuân làm cho cái nơ bướm trên đầu bé nhím bay phất phơ, quẹt qua quẹt lại trên mặt sói con. Bé nhím lo cậu ngứa, mau mắn túm cái nơ bướm lại, rồi lại xòe bàn tay bé xíu ra ôm mặt sói con, thế này mới an toàn làm sao! Bé lại cọ mặt mình lên mặt sói con, mớ lông sói xù xù ấm áp quá.

"Sói con", bé giòn giã nói cười: "tớ muốn ở bên đằng ấy mãi".

Sói con cong cong miệng, vẫn ngậm lấy bé nhím không nói gì cả.

Bé nhím nhắm mắt áp vào mặt sói con một lúc, đột nhiên ngẩng phắt đầu lên, nhìn đôi mắt đem nhánh của cậu, mừng khấp khởi nói: "Chẳng phải đằng ấy muốn ăn tớ sao? Tớ nghĩ cách cho đằng ấy nhé!".

[9]

https://thuviensach.vn

Bé nhím Nghê Gia Gia nói: "Đằng ấy thả tớ xuống đi".

Sói con Việt Tiểu Trạch bèn thận trọng thả nhím xuống đất.

Bé nhím giờ vuốt lên, ngoáy qua ngoáy lại, tháo cái nơ bướm trên người ra, lại do dự chốc lát, mặt đỏ bừng, nhưng vẫn nhanh nhẹn cởi áo gai ra.

Lúc này, người bé nhím chỉ còn là một miếng thịt trắng hồng mềm mịn trơn bóng phủ một lớp lông tơ mềm mại.

Sói con nhìn bé chằm chằm, mắt tối sầm lại, hỏi: "Em không cần gai của mình à?".

"Ừm, bỏ đi." Bé nhím ngẩng đầu nhìn cậu, "Vậy là đằng ấy có thể ngậm tớ vào miệng rồi".

Sói con cẩn thận ngậm bé nhím vào miệng, non nớt mềm thơm, lại còn ngọt nữa, như đang ngậm thứ kẹo ngon. Lòng sói con vui lắm, lẩm bẩm: "Ăn được thật rồi này".

Bé nhím đang rúc trong miệng cậu cảm nhận được sự ấm áp và an toàn chưa từng có.

Cậu ngậm bé đi được một lát, rồi để bé chui ra, bò đến cạnh miệng cậu. Bé nhím vươn đôi tay nhỏ ôm lấy mặt cậu, vùi mình vào lớp lông ấm áp xù xù của sói con.

Vui quá!

Bé bò đến gần tai sói con, nói dẻo quẹo: "Sói con, tớ đã vứt bỏ hết gai của tớ vì đằng ấy rồi. Sau này đằng ấy phải tốt với tớ, phải hết lòng bảo vệ tớ đấy".

Sói con gật đầu: "Ừ. Nhất định rồi!".

Bé nhím lại vui vẻ lăn vài vòng trên người sói con, đến lúc mệt để cậu ngậm vào miệng, ngoan ngoãn bước vào cõi mộng.

- -- -- -HẾT- -- -- -

https://thuviensach.vn

==========

Lời tác giả

Cảm ơn các bạn đã mua cuốn sách này, vô cùng cảm ơn các bạn.

Tôi là người khá cố chấp, lúc viết văn, tuy có vài ý tưởng của các bạn rất hợp lý, song tôi vẫn thiên về hướng viết theo suy nghĩ của mình. Điều này hoàn toàn không có nghĩa là ý nghĩ của các bạn đã sai lệch.

Đương nhiên có rất nhiều vấn đề bản thân tôi hiểu rất rõ, ví dụ như có nhiều tình tiết thực ra tôi đã phác thảo tổng thể trong đầu rồi, nhưng lại không thể thể hiện đầy đủ bằng con chữ, kết quả là không tránh khỏi những hiểu lầm về câu chuyện trong lòng độc giả.

Rất nhiều bạn đọc thích xem tranh đấu và báo thù, nhưng nói thật, phần sau truyện mới là phần tôi thích nhất. Nghi ngờ Việt Trạch, lệ thuộc vào thuốc, chi tiết chơi Rusian Roulette của phần sau mới là những tình tiết nhất định phải viết tôi nghĩ ra trước tiên khi lên ý tưởng tiểu thuyết này, những chi tiết khác đều là sau này mới thêm vào.

Có những người đọc truyện, suy nghĩ đầu tiên của họ là phải xung đột quyết đấu mới là hay. Nhưng suy nghĩ đầu tiên khi viết văn của tôi lại là trao cho Nghê Gia một tâm hồn thoải mái và một người để cô có thể nương tựa, không phải tặng cô một gã đàn ông cho cô vầng hào quang để cô xông pha chiến đấu, còn hắn ta thì chỉ ở sau lưng xem cuộc vui rồi cảm thán người phụ nữ của tôi thật khí phách. Có cô gái nào trong đời thực lại không thích yêu đương, hạnh phúc, vui vẻ, vì sao phải hà khắc với nữ chính trong tiểu thuyết như thế? Có người thích như vậy, nhưng tôi lại không nỡ.

Mục đích sống lại của Gia Gia nhà tôi không phải là báo thù, mà là dạy dỗ em trai, bảo vệ Hoa thị, viết kịch bản, cô đã làm được hết rồi.

Nếu sau đó còn cần cô tấn công kẻ địch để báo thù, cần cô quản lý Hoa thị thì chứng tỏ em trai cô vẫn không cáng đáng được Hoa thị, chứng tỏ người đàn ông của cô vẫn để mặc cô mưu toan đủ điều dù yêu cô. Có lẽ bạn đọc

https://thuviensach.vn

rất thích, tôi viết cũng thích, duy chỉ có con tim Gia Gia không thích. Trong lòng kẻ đi báo thù không vui vẻ đâu.

Tóm lại, tôi đã biểu đạt hoàn chỉnh bố cục và nội dung cơ bản của truyện, cũng như toàn bộ sự lột xác và suy nghĩ của Gia Gia rồi, coi như đã ăn nói được với sự kiên trì của bản thân suốt hai tháng qua. Phù~

Tôi chỉ đang kể một câu chuyện, một câu chuyện về tình thân và tình yêu, một câu chuyện về trưởng thành và thoát ly bóng tối.

Rất nhiều người cho rằng, mạnh mẽ là trưởng thành, tôi cho rằng, nhận ra sự yếu ớt của mình và vượt qua nó, cũng là trưởng thành.

Cũng may, có một vài người bạn đã nghe tôi kể hết câu chuyện bày, vậy là đủ rồi.

Cảm ơn các bạn!

https://thuviensach.vn